

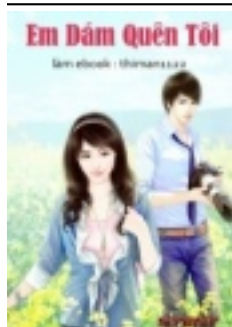
Em Dám Quên Tôi

Contents

Em Dám Quên Tôi	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	23
7. Chương 7	26
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	40
12. Chương 12	43
13. Chương 13	46
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	55
17. Chương 17	58
18. Chương 18	61
19. Chương 19	63
20. Chương 20	68
21. Chương 21	70
22. Chương 22	76
23. Chương 23	78
24. Chương 24	82
25. Chương 25	85
26. Chương 26	88
27. Chương 27	91
28. Chương 28	95
29. Chương 29	98
30. Chương 30	102
31. Chương 31	105
32. Chương 32	108
33. Chương 33	111
34. Chương 34	114
35. Chương 35	117
36. Chương 36	120
37. Chương 37	122
38. Chương 38	125
39. Chương 39	128
40. Chương 40	130
41. Chương 41	133

42. Chương 42	136
43. Chương 43	139
44. Chương 44	143
45. Chương 45	145
46. Chương 46	148
47. Chương 47	151
48. Chương 48	154
49. Chương 49	157
50. Chương 50	160
51. Chương 51	163
52. Chương 52	167
53. Chương 53	170
54. Chương 54	173
55. Chương 55	175
56. Chương 56	180
57. Chương 57	183
58. Chương 58	186
59. Chương 59	189
60. Chương 60	192
61. Chương 61	193
62. Chương 62	196
63. Chương 63	199
64. Chương 64	202
65. Chương 65	205
66. Chương 66	208
67. Chương 67	209
68. Chương 68	211
69. Chương 69	214
70. Chương 70	217
71. Chương 71	219
72. Chương 72	222
73. Chương 73: Kết Thúc	224
74. Chương 74: Ngoại Truyện	227

Em Dám Quên Tôi

Giới thiệu

Xoay quanh một chàng trai vì cô gái mà từng bước từng bước vươn lên trở thành người có quyền lực

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-dam-quen-toi>

1. Chương 1

việc, nhưng vẫn không thể ngăn cản được những chú chim cánh cụt QQ đang nhấp nháy liên tục trên màn hình.

Nếu cẩn thận nhìn kỹ, thì có thể nhận ra là mọi người đều chỉ đang nói đến một chủ đề duy nhất đó là – Cảnh Giai Tuệ tháng sau sẽ làm dâu ở một gia đình giàu có!

Ngón tay nhảy loạn trên bàn phím, miêu tả sinh động sự thật đứng đằng sau câu chuyện của một nữ sinh viên vừa tốt nghiệp đại học, chỉ mới vào công ty chưa đến một năm mà đã không ngừng thăng quan tiến chức lên làm trưởng phòng, cuối cùng trở thành nhân viên chủ chốt của công ty và quyến rũ thành công một thiếu gia trẻ tuổi, một câu chuyện cổ tích được thực hiện bằng những thủ đoạn dơ bẩn và những giao dịch mờ ám.

Một nhóm người thi nhau gõ chữ, tiếng lách cách của bàn phím vang lên không ngừng: “Lúc trước cô ta cũng chỉ là một trợ lý nhỏ chạy việc, sao nhanh như vậy đã được vào làm trong bộ phận thương mại chứ?”

“Còn không phải là nhiệt tình đi nịnh hót sếp tổng sao.....” “Nghe nói cô ta thường xuyên mượn cớ tặng ca rồi chui vào phòng của sếp.....”

“Biết gì không? Bạn trai của cô ta cũng không phải dạng giàu có bình thường đâu nhé! Mà là siêu siêu giàu! Máy ngày nay toàn lái xe tới đón cô ta, từ Aston Martin đến Bentley, mẹ ơi, chưa một lần trùng lặp! Cô nói xem Cảnh Giai Tuệ có gì đáng để anh ta coi trọng chứ? Chơi đùa còn chưa đủ ư? Mà lại còn muốn cưới về nữa?”

“Có lẽ là do kỹ năng giường chiếu của cô ta rất tốt! Dù sao cũng theo giám đốc của chúng ta rèn luyện lâu như vậy, kể có tiền thì mê nhất cái gì, còn không phải là quá rõ ràng rồi sao.....”

“Bạch Văn Văn, đánh máy cho tôi bản báo giá này, công ty Sainsbury của Anh tháng này muốn đặt một đơn hàng, hôm nay bọn họ muốn định giá cho sản phẩm mới.” Một thanh âm trong trẻo đột nhiên xuất hiện, tiếng lách cách gõ bàn phím cũng theo đó mà im bặt.

Giữa bầu không khí yên ắng gương gạo đậm mùi bài xích, một cô gái thoát nhìn rất nhã nhặn lịch sự, một bên cúi xuống kiểm tra văn kiện trong tay, một bên cầm bảng giá đưa cho trợ lý Bạch Văn Văn đang sợ hãi vì bị bắt gặp khi đang chat QQ.

Trưởng phòng Cảnh Giai Tuệ bất ngờ xuất hiện với vẻ mặt bình tĩnh, dường như không hề quan tâm tới một đồng khung chat đang đề cập tới chuyện riêng tư của cô.

Bạch Văn Văn bị Cảnh Giai Tuệ bất thành linh đứng ở phía sau làm cho hoảng sợ, cuống quýt tắt khung chat đi, vẻ mặt không được tự nhiên cầm lấy đơn đặt hàng, nhân tiện cẩn thận quan sát sắc mặt của Cảnh Giai Tuệ.

Cảnh Giai Tuệ lấy bút đánh dấu tô đậm những chi tiết cần lưu ý, sau khi dặn dò cẩn thận xong, liền nhanh chóng xoay người trở về chỗ của mình.

Bạch Văn Văn vỗ ngực, đang thầm cảm thấy mình thật may mắn khi vừa tránh được một kiếp thì lại nhìn thấy biểu tượng QQ trên màn hình sáng lên.

Cô thuận tay mở ra, một hàng chữ đập vào mắt khiến cô phải hít một ngụm khí lạnh: “Đầu tiên xin cảm ơn cô và các đồng nghiệp đã quan tâm tới đời sống tình cảm của tôi, tiếp theo, xin đừng đem những kinh nghiệm phong phú của bản thân rồi chủ quan áp đặt lên người khác.”

Sau khi giáo huấn xong các đồng nghiệp thì di động của cô vang lên, cô bắt máy, bên trong điện thoại xuất hiện một giọng nói quen thuộc: “Tuệ Tuệ, anh đang đứng trước cửa công ty em, hôm nay em đừng làm thêm giờ nữa được không, nhanh đi ra đây đi! Thời gian của chú anh có hạn, sau khi gặp chúng ta thì chú sẽ phải bay đi Thượng Hải luôn!”

“Được, em biết rồi, em xuống ngay đây!” Cô mỉm cười tắt máy, không thể chịu nổi không khí ngột ngạt trong phòng làm việc thêm nữa, cô lấy từ trong ngăn kéo bàn làm việc ra một hộp quà được gói rất đẹp, cùng với một chiếc váy trắng để trong túi, chuẩn bị đi vào nhà vệ sinh để thay.

Bạn trai cô rất coi trọng người chú chỉ lớn hơn mình 10 tuổi kia, lần đầu tiên ra mắt bạn gái với chú, mức độ long trọng không khác gì so với đi gặp thần tượng, cho nên cô cũng phải cẩn thận ứng xử trong cuộc gặp mặt này.

Đi ra cửa công ty, cô liền nhìn thấy ngay một mái tóc húi cua, một người đàn ông đang đứng dựa vào chiếc Lamborghini, Đồng Hiểu Lượng trước kia rất hợp với khuôn mặt trẻ con, nhưng rốt cục không biết làm sao mà lúc sắp kết hôn lại đi sửa sang đầu tóc như vậy, hỏi anh thì anh lại nói cái gì mà đây là hình ảnh của một người đàn ông trưởng thành, những người đàn ông thành đạt đều có dáng vẻ như vậy!

Nhìn thấy Cảnh Giai Tuệ mặc một chiếc đầm trắng trang nhã, mái tóc thường ngày luôn buộc lên thì bây giờ đã được xõa tung ra, càng làm tôn lên làn da trắng nõn, đôi chân dài thon thả phối hợp với một đôi giày xăng đan, thanh nhã như một bông hoa sen xuất hiện ngay trước mắt, anh vội vã đi tới nói: “Vợ của anh hôm nay thật đẹp!” Nói xong cúi xuống hung hăng hôn một cái rất kêu lên mặt Cảnh Giai Tuệ.

Khuôn mặt trắng mịn thoang thoang mùi sữa thơm, dường như không một món đồ trang điểm nào có thể thay thế, chỉ hôn một cái thôi vẫn chưa đủ, anh lại mạnh mẽ hôn thêm một cái nữa.

Cảnh Giai Tuệ có chút ngượng ngùng đẩy người bạn trai lúc nào cũng như con nít kia ra: “Nhiều người đang nhìn, anh nghịch ngợm gì vậy hả! Nhanh lên xe đi, mới vừa rồi anh còn thúc giục em, hiện tại không thấy sốt ruột sao?”

Đồng Hiểu Lượng không thèm để ý, vòng tay ôm lấy Cảnh Giai Tuệ: “Chính vì nhiều người nên anh mới càng muốn ôm em thật chặt, để cho bọn họ biết em là vợ của anh, đừng ai mong đoạt được!” Nói xong liền bế cô lên xe.

Ngồi vào trong xe, bên trong khắp nơi đều là đồ ăn vặt đóng gói, Cảnh Giai Tuệ đã tập thành thói quen, cũng không câu nệ tiểu tiết nhiều, vừa lục lọi mấy gói đồ ăn vừa nói: “Chú út của anh không phải luôn ở nước ngoài sao? Tại sao lần này lại về?”

“Chú ngày nào cũng bận rộn như vậy, đi khắp nơi trên thế giới, nhưng mà hàng năm cũng có mấy ngày nghỉ để trở về nước, song thời gian cũng không nhiều, cho nên em có biết là lần gặp mặt này khó khăn tới mức nào không? Vợ ơi, lát nữa nhớ nói năng ngon ngọt một chút nhé, ở trong nhà chú của anh cũng được xem như nhất ngôn cửu đỉnh, em đừng nghĩ mẹ anh là người khó đối phó nhất, ở trước mặt chú anh, khí thế của mẹ đã nhỏ lại còn không bằng một mẫu vụn!”

Nghe bạn trai mình nói về mẹ chồng tương lai, Cảnh Giai Tuệ chỉ có thể cười khổ một tiếng, nói: “Được được, em biết rồi, lát nữa tuyệt đối sẽ không làm cho anh mất mặt!”

Địa điểm gặp mặt chú của Đồng Hiểu Lượng là một biệt thự nằm ở ngoại ô thành phố.

Chỗ này từng là khu dân cư với những ngôi nhà cao thấp nối tiếp nhau, hơn nữa còn được bao quanh bởi đồng ruộng, hồi trước Cảnh Giai Tuệ cũng đã từng thuê nhà ở đây để ở trọ ba năm đại học, nhưng sau khi tốt nghiệp, cô cũng không còn quay lại đây nữa, bây giờ bất ngờ lại được đưa tới đây, lúc đầu cô còn không nhận ra.

Những ngôi nhà ngày xưa cơ bản đã bị san bằng hết, không biết từ khi nào, trong khu vực nhà ở cũ nát này lại xuất hiện một căn biệt thự.

Đồng Hiểu Lượng xuống xe, nhưng Cảnh Giai Tuệ thì vẫn ngơ ngác ngồi bên trong: “Em làm sao vậy! Đến nơi rồi, xuống xe thôi!”

Cảnh Giai Tuệ lúc này mới lấy lại được tinh thần, cầm lấy gói quà rồi cùng Đồng Hiểu Lượng tay trong tay tiến vào biệt thự.

Mặt tường bên trong căn biệt thự này đều được làm bằng thủy tinh trong suốt, từ đây có thể nhìn thấy được toàn bộ khung cảnh bên ngoài.

Một người đàn ông đang ngồi bên trong uống cà phê, say sưa nhìn ra cửa sổ.

“Chú, chúng cháu tới rồi đây!”

Nghe thấy giọng của Đồng Hiểu Lượng, người đàn ông kia lúc này mới quay đầu lại nhìn bọn họ.

Anh ta khoảng ba mươi tuổi, mái tóc húi cua giống với Đồng Hiểu Lượng, để lộ ra vầng trán cao và cặp lông mày rậm rạp, đôi mắt đen sâu thẳm, nhìn qua có vẻ rất ngang ngược, sống mũi thẳng và cặp môi rất mỏng. Người ta thường nói những người môi mỏng thì hay bạc tình, mà người đàn ông này thì đúng là tạo cho người ta một cảm giác rất khó để tiếp cận.

Anh ta cao khoảng 1m83, dáng người rất chuẩn, khiến cho người ta phải ngưỡng nhìn. Chiếc áo sơ mi màu trắng anh đang mặc rất thích hợp để che giấu đi sự ngang tàn của mình, thể hiện rõ phong thái của một thương nhân.

“Chú, đây là người yêu của cháu, Cảnh Giai Tuệ; Giai Tuệ, đây là chú của anh.”

Lúc Đồng Hiểu Lượng giới thiệu xong rồi quay sang, anh mới nhận ra cô bạn gái ngày thường luôn nhiệt tình niềm nở nói chuyện với mọi người, bây giờ lại lặng người nhìn thẳng vào chú mình, khuôn mặt trong sáng thuần khiết trở nên trắng bệch không còn một giọt máu.

2. Chương 2

Trái lại chú của Đồng Hiểu Lượng lại đưa tay ra hướng về phía Cảnh Giai Tuệ, khoe miệng hơi nhếch lên nói: “Xin chào!”

Cảnh Giai Tuệ hơi giật mình đưa tay ra, lập tức bị một bàn tay to dày vững vàng nắm lấy, tay cô bị siết chặt, chặt tới mức đau nhức, không đợi cô nhú mày, bàn tay kia đã nhanh chóng buông ra.

“Thì ra đây là cô gái đã khiến cháu tôi thần hồn điên đảo, Cảnh..... Cảnh.....”

“Cảnh Giai Tuệ ạ!” Thấy chú nhất thời không nói được, Đồng Hiểu Lượng vội vàng nhắc nhở.

Hắn mỉm cười gật đầu: “Hai cháu tới bất ngờ quá, làm chú không kịp chuẩn bị gì, mong hai cháu bỏ qua cho nếu chú có chiêu đãi không tốt”. Nói xong cũng không chờ bọn họ trả lời, liền xoay người ra khỏi phòng khách, mơ hồ nghe thấy hắn hô: “Mẹ Trần, kêu nhà bếp chuẩn bị cơm tối!”

Đồng Hiểu Lượng nghe xong có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng kéo Cảnh Giai Tuệ đang thất thần ngồi xuống: “Hôm nay thật sự là nhờ phúc của em, chú anh lại muốn giữ chúng ta lại ăn cơm, cho dù là ba mẹ anh đến thì chú anh cũng không có tâm tình mà tiếp đãi đâu!”

Thấy cô vẫn còn thất thần, Đồng Hiểu Lượng nhẹ nhàng ôm lấy thất lưng của cô, nghi hoặc hỏi: “Em làm sao vậy?” lúc này Cảnh Giai Tuệ mới tỉnh táo lại, miễn cưỡng gượng cười, lắc đầu nói: “Không có gì. Hôm nay đơn đặt hàng của công ty tương đối nhiều, vừa rồi em cảm thấy đầu có chút choáng váng mà thôi..... Đúng rồi, chú của anh tên là gì?”

Đồng Hiểu Lượng nghe bạn gái nói đau đầu, vốn muốn ân cần hỏi han một chút, lại bị Cảnh Giai Tuệ đánh trống lảng, cũng bỏ qua nói: “Sao em còn chưa biết tên chú anh? Chú anh chính là Đồng Nhiên đó! Là nhân vật đã làm mưa làm gió trong giới kinh doanh thời gian gần đây, mới đây đã gây náo động ở châu Âu bằng dự án mua bán khí thiên nhiên do chính chú thực hiện đã khiến vài tập đoàn sụp đổ.....”

Nhắc tới chú, Đồng Hiểu Lượng y như cái máy hát đang phát. Sự ngưỡng mộ đối với chú mình không ngừng tuôn trào như một trận đại hồng thủy.

Có điều suy nghĩ của Cảnh Giai Tuệ sớm đã phiêu tán. Kỳ thật người trưởng bối kiệt xuất công tích vĩ đại từ miệng bạn trai cô, cô đã nghe không dưới trăm lần. Nhưng người này lại không thể nào hòa vào hình ảnh trong trí nhớ của cô, chẳng lẽ là mình đã nhận lầm người? Nhưng mà.....

Ánh mắt của Cảnh Giai Tuệ di chuyển về phía bức tường thủy tinh trong suốt. Nơi đó ánh mặt trời về chiều chiếu vào hết sức thê lương, cứ như vậy mà len vào mắt cô, kia chẳng phải là căn nhà cô đã ở ba năm học đại học để thuận tiện cho việc làm thêm nên đã thuê sao.....

Kiến trúc căn nhà lúc này, càng lộ rõ không khí u ám, cô đứng lặng tại chỗ cũ, cứng tét cái gì chứ.

Không bao lâu sau, Đồng Nhiên lại nhớ tới bên trong phòng khách, mỉm cười tiếp đón bọn họ đi vào nhà ăn dùng cơm.

Mặc dù đồ ăn được chuẩn bị gấp gáp, nhưng phong phú đến nỗi đủ để làm người ta cứng lưỡi. Thịt bò Kobe Nhật Bản được cắt thành miếng lớn, trắng hồng xen lẫn như đường vân đá cẩm thạch ở dưới ánh đèn, nhìn vô cùng mềm mại và đáng yêu. Một cái chảo bằng sắt tinh xảo được đặt trên bếp điện, lúc này nắm trong chảo dầu đã bắt đầu kêu xèo xèo. Bên cạnh là những cái đĩa nhỏ, bên trong là những hạt cơm tròn trịa, ánh sáng trong veo chiếu xuyên qua trứng cá muối cùng những miếng bánh mì vừa được nướng xong tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

Đồng Nhiên là chủ nhà nên tác phong vô cùng tự nhiên, tự tay mở một chai rượu đỏ, dòng nước đỏ sẫm chảy vào từng ly rượu.

“Đây đều là món ăn gia đình, chủ yếu là có gì ăn đó thôi, bữa tối này thực ra cũng chẳng là gì, Trung Tây kết hợp, hi vọng hai cháu bỏ qua.” Kiểu thái độ khách sáo nói về những nguyên liệu xa xỉ này, thực sự làm cho khách muốn chê trách chủ nhà chậm trễ cũng không được.

Sau khi ăn uống linh đình, Đồng Nhiên liền hỏi Đồng Hiểu Lượng tình hình gần đây.

Đồng Hiểu Lượng nhu thuận đáp là anh đang trợ giúp cho công ty của gia đình, quan trọng hơn là đang chuẩn bị hôn lễ, đợi sau khi hôn lễ kết thúc sẽ ra ở riêng, mở một công ty thương mại nho nhỏ.

“Giai Tuệ, còn cô thì sao? Sau khi kết hôn sẽ làm gì?”

Cảnh Giai Tuệ đang ăn dở miếng bánh mì trứng cá muối liền lau miệng. Xa xỉ đến mức có thể so sánh với bảo vật trong truyền thuyết, vừa chạm vào đầu lưỡi quả nhiên ngon vô cùng. Đáng tiếc loại thực phẩm này không phải loại Cảnh Giai Tuệ thích, thậm chí nuốt xuống có chút khó. Nghe thấy Đồng Nhiên hỏi mình, cô vội vã nuốt miếng bánh mì, sau đó hé miệng, nói: “Sau khi kết hôn cháu tính sẽ từ chức, giúp đỡ Tiểu Lượng thu xếp việc ở công ty của anh ấy.....”

Đồng Nhiên nghe xong, gật gật đầu, đột nhiên hỏi: “Giai Tuệ, cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“..... Hai mươi sáu tuổi”

Đồng Nhiên sâu xa khó hiểu nhìn cô, rồi lại quay sang nhìn cháu mình, nói: “À, thì ra cô lớn hơn Tiểu Lượng ba tuổi”.

“Chú, tục ngữ có nói, nữ lớn hơn ba tuổi thì kinh nghiệm cũng nhiều hơn. Không lẽ chú lại cổ hủ giống mẹ cháu?” Đồng Hiểu Lượng hơi nóng nảy nói.

Đồng Nhiên là người làm chuyện lớn, bình thường cũng không quan tâm mấy tới chuyện nhà, nhưng đối với đứa cháu mình không quá vừa lòng này cùng cô cháu dâu không ngờ tới thì lại khác. Thấy cháu mình không khác gì con nhím đang xù lông, tự nhiên trong lòng hiểu rõ, chỉ mỉm cười gượng gạo lên nói: “Làm sao giống được, chỉ cần nhìn qua Giai Tuệ thì biết là người khôn khéo rồi, sau này hãy giúp đỡ đứa cháu ngốc của tôi nhiều một chút, chỉ sợ sau này bị người ta lừa, còn ngốc nghếch thay người ta kiếm tiền.....”

Bữa cơm này Cảnh Giai Tuệ ăn mà thấy ghen ở cổ họng, vô cùng vất vả mới xong bữa cơm, Đồng Nhiên trông không giống như người có việc gấp phải bay qua Thượng Hải giải quyết công việc, còn muốn giữ hai người lại ra sau hoa viên thưởng thức trà.

Lúc này Cảnh Giai Tuệ nhẹ nhàng kéo tay Đồng Hiểu Lượng một chút. Đồng Hiểu Lượng thấy bạn gái mặt tái nhợt, tự nhiên ngầm hiểu: “Chú, cháu không quấy rầy chú nữa. Tuệ Tuệ cảm thấy không khỏe, cháu phải đưa cô ấy về nhà rồi.”

Nghe nói như thế, Đồng Nhiên đứng lên, đi đến bên cạnh hai người bọn họ, tự nhiên cúi đầu, nhìn người bạn trai kia đứng bên cạnh cô gái – đôi mắt hạnh trên gương mặt với những đường nét hoàn mỹ hơi hơi héch lên, khẽ nâng mắt nhìn, mang theo chút ôn nhu, có chút điềm đạm đáng yêu.

Hắn tiện tay cầm tấm thảm len mỏng làm bằng lông dê treo bên cạnh, đưa cho Đồng Hiểu Lượng, nói: “Nếu đã như vậy, chú cũng không giữ hai đứa nữa, bên ngoài ban đêm gió lớn, giữ ấm cho cô ấy, không thì lại cảm lạnh.” Đồng Hiểu Lượng cầm lấy rồi nhanh chóng khoác tấm thảm lông dê mỏng manh lên vai Cảnh Giai Tuệ. Tấm thảm lông dê mềm mại truyền đến mùi hương nước hoa pha lẫn mùi thuốc lá—— cùng mùi

hương trên cơ thể người đàn ông kia đều là một, làm cô có cảm giác như đang bị người đàn ông này gắt gao ôm lấy.

Cố nén lại cảm giác không khỏe, Cảnh Giai Tuệ cúi đầu bước nhanh ra khỏi biệt thự, cùng bạn trai lên xe. Ô tô chậm rãi chạy ra khỏi biệt thự thì Cảnh Giai Tuệ liền buông tấm thảm lông dê ra, một tay lấy nó bỏ ra ghế đằng sau.

“Giai Tuệ, hôm nay em đừng về nhà, đến nhà anh đi. Nếu không ban đêm em không khỏe thì lại không có người chăm sóc em.” Nói xong, Đồng Hiểu Lượng tuy đang lái xe, tay lại tự nhiên hướng về phía cặp đùi trắng nõn của bạn gái mà sờ.

Cảnh Giai Tuệ biết nếu như mình đến nhà bạn trai, thì việc người bạn trai này cần làm không chỉ đơn giản là chăm sóc cho cô. Cô nhẹ nhàng đẩy bàn tay đang sờ mó kia ra: “Thật muốn được anh “chăm sóc”, nhưng chỉ sợ ngày mai em lại không thể đi làm được..... Chúng ta đâu phải là không thể, nhưng trước khi kết hôn thì không được.....”

Đồng Hiểu Lượng tức giận, tự nhiên có chút mất hứng, giẫm mạnh chân ga, đưa Cảnh Giai Tuệ đến dưới lầu, sau đó lại đưa cô lên trên lầu, hôn cô triền miên, sau đó hần mới lưu luyến đi về.

Cảnh Giai Tuệ đóng cửa phòng thì lại đối mặt với căn phòng lạnh lùng, rốt cuộc không cần phải ngại trang nữa, cô suy sụp ngã quỵ ở trên giường.

Chú Đồng Hiểu Lượng làm sao có thể là anh ta? Vốn tưởng rằng người kia trong trí nhớ của bản thân sớm đã bị thời gian nghiền nát, nhưng hiện tại khi trí nhớ đã ngủ vùi kia bỗng tỉnh như mới ngày hôm qua, không gì có thể cản lại được.

Chính là..... Biểu hiện của người đó ngày hôm nay, tựa hồ cũng không có chút ý định cùng cô nói lại chuyện xưa..... Đúng vậy, mình cùng cháu anh ta đã bàn đến chuyện cưới gả, chuyện xấu hổ như vậy thì phải tìm cách xử lý thỏa đáng, chuyện cũ ngày xưa tốt nhất là để cho nó qua đi, ai cũng không cần nhắc lại.

Dù lúc ở biệt thự uống rượu đồ không nhiều lắm, nhưng tác dụng thực mãnh liệt, trong lúc miên man suy nghĩ, Cảnh Giai Tuệ cứ thiếp đi mặc kệ quần áo hỗn độn.....

Cũng không biết ngủ tới khi nào thì tỉnh, yết hầu khô rát, đầu có chút co rút đau đớn, làm cho cô phải từ từ nhắm mở mắt rồi mới động dậy thân mình, đầu giường có để ly nước.

Tay chậm rãi lần mò nhưng không thấy ly nước đâu mà thay vào đó là một bàn tay to.

“A ——” Cảnh Giai Tuệ sợ tới mức quát to một tiếng, vội vàng mở mắt ra.

Ngay lúc này, từ trong bóng đêm hiện ra một bóng người khôi ngô đang ngồi ở bên giường, bóng đêm đen tối cũng không che giấu được đôi mắt hung ác kia.

Cảnh Giai Tuệ vội vàng mở đèn tường trên đầu giường.

Chú của Đồng Hiểu Lượng—— Đồng Nhiên thân nhiên ngồi trên giường ngủ, bất động thanh sắc nhìn cô, cứ như đang ngồi trong phòng mình.

“Anh..... Anh vào bằng cách nào!”

Trong phòng đột nhiên xuất hiện người đàn ông này, làm cho cả người Cảnh Giai Tuệ trở nên cứng ngắc, liền hỏi theo phản xạ, sau đó lại thầm mắng mình ngốc, cũng không chờ hần trả lời, liền xoay người nhảy xuống giường chạy ra khỏi phòng.

Hành động của cô trở nên khác thường, một cô gái độc thân khi ra ngoài thuê phòng trừ việc lo lắng tiền thuê nhà, thì sự an toàn còn quan trọng hơn. Hiện tại cô là cô gái độc thân thuê phòng ở, tuy rằng phòng không lớn, chỉ có hơn 20 mét vuông, nhưng ở đây cũng được bảo vệ tương đối tốt, phòng của cô ở lầu hai, chỉ cần vừa ra cửa xuống nửa tầng, là có phòng bảo vệ trực ngày đêm.

Đáng tiếc chính mình tính cũng không nhanh bằng hành động của người đàn ông kia, đôi bàn tay to kia một phát liền bắt được cô, không giống như ban ngày quần áo chỉnh tề, tính tình hòa nhã, cách tay thô bạo giữ chặt lấy cô vô cùng mạnh mẽ, làm cho Cảnh Giai Tuệ đau đến thiếu chút nữa hít thở không thông.

“Sao? Không phải cháu tôi vào nên cô thất vọng rồi sao? Cháu tôi còn trẻ nên không hiểu chuyện tình cảm cho lắm, bạn gái xinh đẹp như vậy, sao có thể tùy tiện để ở đây một mình thế này?”

Người đàn ông lộ vẻ tàn nhẫn mỉm cười túm lấy Cảnh Giai Tuệ quăng lên trên giường: “Nó không hiểu, giống như cô vậy đồ dê tiện, nên đặt cô ở trên giường, tách rời ra, hung hăng trừng phạt, thì cô mới biết đến tột cùng mình là loại phụ nữ gì!”

3. Chương 3

Cảnh Giai Tuệ không ngừng trấn an bản thân phải bình tĩnh lại.

Cô ngừng giãy dụa, im lặng nhìn vào người đàn ông đã từng quen biết kia, yếu ớt nói: “Vậy còn anh là cái loại gì? Lý Nhiên? À không, tôi phải gọi là chú Đồng Nhiên mới đúng!”

Cảnh Giai Tuệ có nói thì cũng không thể làm phân tán sự chú ý của Đồng Nhiên. Hắn một tay khống chế hai tay cô, tay kia lại nhẹ nhàng cởi cúc áo của cô ra. Một nửa hàng cúc được cởi bỏ lộ ra bộ ngực tròn trịa đang thấp thoáng sau chiếc áo lót màu da, Đồng Nhiên có chút rung động đưa tay ra khẽ vuốt ve khối thịt non mềm kia.

“Sao vậy, không nhận ra tôi phải không? Còn cô thì một chút cũng không thay đổi, vẫn trong sáng ngây thơ như ngày nào, giống như một đóa hoa sen thanh khiết, chỉ tiếc là.....”

Đang nói dở, người đàn ông kia bỗng dừng nở một nụ cười, lực đạo trên tay trở nên mạnh mẽ hơn, hung bạo giống như đang bóp chết một con thỏ trắng: “Cháu của tôi thì hiểu được bao nhiêu về quá khứ của cô chứ? Cô làm thế nào mà lại có thể tiếp cận được nó? Đã đập lên bao nhiêu thằng đàn ông để tiến được vào cửa lớn của Đông gia rồi hả?”

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Cảnh Giai Tuệ vang lên. Đồng Nhiên hơi nghiêng đầu nhìn sang, liền thấy trên màn hình là ảnh của Đồng Hiểu Lượng. Hắn kéo áo của mình ra, cúi người, chóp mũi gắt gao áp lên mặt cô, nhẹ giọng nói: “Muốn nghe sao? Biết là phải nói gì rồi chứ? Bằng không nếu để đứa cháu tôi biết được là tôi đang ở trong phòng của cô giữa đêm khuya, thì không phải một hai câu là đã giải thích được đâu!”

Nói xong, hắn bắt máy rồi ghé vào tai Cảnh Giai Tuệ.

“Alo, anh về nhà rồi, em đã ngủ chưa?”

Cảnh Giai Tuệ bị cơ thể của người đàn ông kia bao phủ, mùi thuốc lá nồng đượm trong không khí, cô theo bản năng nín thở, bài xích mùi hương trên người của hắn, cố gắng khống chế giọng nói run run của mình: “Em vẫn chưa ngủ, có chuyện gì không?”

“Vừa rồi quên nói với em, mẹ anh vừa gọi điện thoại tới nhắc thì anh mới nhớ ra. Ngày mai là thứ Bảy, mẹ anh ở nhà mời một bữa chiều đãi họ hàng bên ngoại, ai cũng muốn được gặp em, chắc mai em không phải tặng ca đúng không?..... Alo? Sao em không nói gì?”

Cảnh Giai Tuệ có hơi phân tâm, bởi vì ngón tay vốn đang lướt dọc thân thể của cô kia, cứ nhiên bây giờ lại chui vào trong khe quần lót, cô sợ tới mức suýt hét toáng lên trong điện thoại, chỉ có thể kẹp chặt hai chân để ngăn cản ngón tay kia tiến sâu vào, vội vàng nói: “Em....mai em có việc ở công ty, có khi không đến được.....”

“Em đi xin phép lãnh đạo là được mà! Tính tình của mẹ anh thế nào chẳng lẽ em còn không rõ? Nếu như em lỡ hẹn, mẹ của anh lại là người trọng sĩ diện, còn không phải là mười ngày nửa tháng không thèm nhìn mặt em sao? Nên em tuyệt đối đừng.....”

Đồng Hiểu Lượng mỗi khi nhắc đến vấn đề có liên quan tới mẹ hắn thì sẽ nôn nóng nói mãi không thôi. Cảnh Giai Tuệ thật sự không thể nhớ ra nét mặt của mẹ chồng tương lai khi tức giận, bởi vì giờ phút này chiếc quần lót của cô đã hoàn toàn bị cởi ra.

Người đàn ông đáng sợ kia ỷ lại vào việc cô đang nghe điện thoại, đem cả bàn tay chui vào giữa hai chân cô, nhẹ nhàng ma sát nhụy hoa đang ngủ say bên trong, thỉnh thoảng lại khẽ đâm mạnh một cái, tay kia cũng ra sức bóp nắn bộ ngực căng tròn của cô.

Bạn trai còn đang nói chuyện điện thoại với cô, chắc hẳn anh sẽ không bao giờ có thể tin rằng, người chú mà mình luôn luôn sùng bái tôn thờ, giờ đây lại đang không chút kiêng dè gì sàm sỡ người yêu của mình.

Cảnh Giai Tuệ cảm thấy rất quần bách, bị tên bỉ ổi này thành thực trêu ghẹo, cô lại cảm thấy một trận tê dại không nói nên lời phát ra từ nơi riêng tư, dòng nước ấm từ bên trong ồ ạt chảy ra không ngừng, dính đầy lên tay hân. Hân vừa cười vừa lười biếng rút tay ta, Cảnh Giai Tuệ hận không thể chết ngay tại đây, chỉ có thể vội vàng nói vào điện thoại: “Được, ngày mai em sẽ xin nghỉ, bụng hơi đau, em muốn đi toilet, cúp máy đây!”

Nói xong cô tắt máy rồi dùng sức ném thật mạnh lên đầu người đàn ông kia.

Đồng Nhiên quay đầu né đi, cười lạnh rồi giơ bàn tay lên vẩy vẩy, khinh bỉ lau vào ga giường, “Nước ra nhiều như vậy, đúng là loại đàn bà lẳng lơ, sao hả? Gọi điện thoại cho bạn trai trong khi đang được người khác sờ, thấy rất hưng phấn có phải không? Hai chúng ta xa nhau đã nhiều năm, cô bây giờ lại trở nên nhiệt tình như vậy? Chắc ngày nào cũng không thể sống thiếu đàn ông, tôi nói đúng chứ?”

Cảnh Giai Tuệ vừa giận vừa ngượng tránh khỏi móng vuốt của hân, nhanh chóng bước xuống giường, sau khi chỉnh trang lại quần áo, cô liền chỉ vào cửa nói: “Anh nhục mạ tôi như vậy đã đủ chưa? Nếu đủ rồi thì xin anh nhanh chóng rời khỏi đây giúp tôi! Tôi với anh không có quan hệ gì hết!”

Đồng Nhiên đứng dậy, sửa sang lại quần áo, mỉm cười nói: “Sợ là chúng ta sau này không thể không có quan hệ rồi. Có đúng vậy không, cháu dâu?”

Hai chữ cuối kia, giống như một ngọn lửa nóng châm vào người cô, khiến cô run bắn lên, mà người đàn ông kia lại đang từ từ đi tới trước mặt cô nói: “Trái Đất lớn như vậy, cô lại cứ cố tình đụng phải tôi, có phải là đang muốn tìm cái chết không?”

Nói xong người đàn ông này liền lập tức quay đầu rời khỏi căn nhà trọ chật trội của cô.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Cảnh Giai Tuệ vội vàng đi tới kéo cả tủ giày ra chặn lại, rồi mềm nhũn ngồi bệt xuống sàn.

Chú của Đồng Hiểu Lượng sao có thể là hân? Trong trí nhớ của cô, tên Lý Nhiên kia không thể nào lại có quan hệ với người bạn trai tình anh giàu có của cô được.

Ngồi ở trên sàn, cảm giác bị dị vật xâm nhập giữa hai chân vẫn còn rất rõ ràng, Cảnh Giai Tuệ mơ hồ cảm thấy, dường như đây chính là điềm báo cho nhân duyên giữa cô và Đồng Hiểu Lượng.

Trần trọc mắt ngủ một đêm, đến lúc trời hửng sáng, cô mới mơ hồ cảm thấy buồn ngủ, mới thiếp đi không được bao lâu thì tiếng chuông cửa bỗng vang lên dồn dập, Cảnh Giai Tuệ giật mình, xoay người ngồi dậy rồi to tiếng hỏi: “Ai!”

“Còn có thể là ai chứ? Chồng của em đây mà! Mèo con lười biếng, còn không mau dậy thôi! Nếu không sẽ trễ giờ đó.”

Cảnh Giai Tuệ quay đầu nhìn đồng hồ, thế mà đã tám giờ sáng rồi.

Lúc Đồng Hiểu Lượng đi vào phòng nhìn thấy cô vẫn đang mặc bộ quần áo hôm qua, không khỏi sửng sốt nói: “Sao còn chưa thay quần áo? Em sao vậy? Trong người không khỏe à?” Nói xong liền nhanh chóng đưa tay ra sờ trán Cảnh Giai Tuệ.

Cảnh Giai Tuệ sợ anh truy hỏi nhiều, vội vàng nói: “Tại anh vừa rồi thúc giục quá, nên em đành tiện tay cầm lấy một bộ để mặc, anh chờ em một chút, em rửa mặt chải đầu rất nhanh thôi, nếu không sợ bác gái sẽ sốt ruột.”

Vì thế không lâu sau, cô đã ngồi trên xe của bạn trai rồi cùng nhau đi tới Đông gia.

Nhắc tới bà mẹ chồng tương lai, Cảnh Giai Tuệ cảm thấy hơi đau đầu.

Bởi vì cô xuất thân là con nhà nghèo, mẹ của Đồng Hiểu Lượng là Triệu Phương Hoa trong lòng cảm thấy cô không xứng, tuy rằng cuối cùng vẫn không chịu được khi bị con trai nhõng nhẽo, hơn nữa chồng bà cũng không phản đối, bà lúc này mới miễn cưỡng đồng ý hôn sự, bất quá mỗi lần gặp con dâu tương lai, bà chỉ bày ra thái độ lãnh đạm thờ ơ.

Bước vào phòng khách, Cảnh Giai Tuệ đưa mắt quét qua một vòng, thấy cô của Đồng Hiểu Lượng là Đồng Lệ cũng có ở đó, nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm hơn, mỉm cười nói: “Cháu chào cô.”

Nói về người cô này, thật xem như là bà mối của cô và Đồng Hiểu Lượng!

Hồi đó, một khách hàng của công ty có tới nhờ bọn họ đưa đến một phòng khám Đông y để xem bệnh, còn đặc biệt tới nói chuyện với sếp tổng mong được giúp đỡ.

Cái công việc chạy tới chạy lui đó vốn là trách nhiệm của trợ lý văn phòng Bạch Văn Văn, nhưng cô ta vừa mới nghe là chủ nhật phải đi cùng với một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi ra ngoại ô tìm bác sĩ Đông y chữa bệnh, liền lập tức bĩu môi rồi viết đơn cho cấp trên nói là mình phải đi xem mắt, điều kiện của đối phương lại rất tốt, nếu như bởi vì chuyện này mà làm lỡ việc chung thân đại sự của cô ta, thì không chừng cô ta sẽ bị mắc chứng trầm cảm.

Lúc đó cô đứng ở bên cạnh tiếp lời: “Nếu Văn Văn có việc gấp thì để tôi đi vậy!”

Cô cũng không phải tỏ vẻ lương thiện gì, mà là từ trước đến nay cô vốn rất coi trọng việc mở rộng các mối quan hệ, đó cũng chính là tài sản lớn nhất trong việc làm ăn kinh doanh, cho nên cô vẫn luôn tự khích lệ bản thân phải cố gắng hết sức mình. Vì thế hôm đó cô không chỉ giúp bác gái kia đi tìm thầy thuốc, mà còn ôm luôn cả việc sắc thuốc cho người ta, vài ngày sau lại sắp xếp cho bác gái thư giãn ở một khu tắm nước nóng nổi tiếng của địa phương, mỗi ngày đều sắc thuốc đúng giờ và mang thật nhiều trái cây tươi tới.

Mặc dù biết rõ Cảnh Giai Tuệ bị cấp trên phái đi làm nhiệm vụ, nhưng sự chăm sóc ân cần và tận tình của cô thì hoàn toàn vượt xa so với kiểu xã giao thông thường đối với khách hàng, khiến cho bác gái tên Đồng Lệ này cảm thấy rất xúc động. Bà nhận thấy cô gái này tuy trẻ tuổi, nhưng phong cách làm việc lại rất chuyên nghiệp, tính cách cũng dịu dàng mềm mỏng, hơn nữa lại không hay trang điểm, thật sự là rất hiếm có!

Trùng hợp lúc này, cháu của bà là Đồng Hiểu Lượng tới thăm, trong phòng bệnh, nhìn thấy cô gái này chạy tới chạy lui thì liền ứng ngay, tốn thêm chút thời gian làm mối rồi dây dưa, kiên trì bám lấy người ta không nhõng quấy rầy, cuối cùng cũng đã thành công.

Đó chính là nguyên nhân dẫn tới tính tình quái gở của cô đồng nghiệp Bạch Văn Văn, khi biết là mình đã bỏ lỡ mất cơ hội câu được rùa vàng, cô ta chỉ còn biết cắn môi tiếc nuối.

Đồng Lệ tuy rằng cảm thấy cô gái này rất tốt, nhưng dù sao cũng lớn hơn cháu mình ba tuổi, nhện không được hỏi: “Cháu chỉ đang muốn chơi đùa cho vui, hay là thật sự nghiêm túc?”

Đồng Hiểu Lượng lúc đó đã nói một cách rất trịnh trọng: “Cô ạ, cô gái này không hề giống với những cô gái mà cháu đã gặp trước đây, ở bên cạnh cô ấy cháu cảm thấy rất thoải mái, cháu thật sự nghiêm túc!”

Thấy cháu trai mình luôn chỉ biết chơi đùa như trẻ con, vậy mà giờ đây lại tỏ ra chín chắn như vậy, Đồng Lệ cũng cố gắng nói hết lời thuyết phục Cảnh Giai Tuệ, mới làm cho cô không còn lo ngại đến chuyện cưới xin của nhà giàu có nữa.

Sau khi chào một lượt những người trong nhà, Cảnh Giai Tuệ liền tự động đi vào bếp cùng nhau nấu cơm với cô giúp việc.

Mấy người họ hàng nhìn nhìn một lúc rồi nói với Triệu Phương Hoa: “Tôi nói này, con dâu của cô tài giỏi như vậy, tính tình cũng rất nhã nhặn, cô còn có cái gì không hài lòng nữa chứ?”

Triệu Phương Hoa hừ một tiếng: “Tầm thường, ai cần nó vào bếp hỗ trợ chứ, quên đi, không nói nữa, lão Trương! Mau chuyển bàn mặt chược ra đây, hôm nay chúng ta phải thật vui vẻ chơi vài ván mới được!”

Mấy cô chú vừa mới ngồi vào chỗ chơi mặt chược, liền nghe thấy Đồng Hiểu Lượng người đang lười biếng ngồi trên sofa xem TV mừng rỡ nói: “Chú, sao chú lại tới đây!”

Tiếp theo liền nghe thấy một giọng nói trầm thấp: “Gi vậy? Không hoan nghênh tôi sao?”

Thanh âm của hân truyền từ phòng khách tới tai của Cảnh Giai Tuệ đang đứng cắt khoai tây, con dao lập tức bị lệch hướng cắt xuống ngón tay, dòng máu đỏ thẫm từng giọt từng giọt rơi xuống đồ ăn trên thớt.

4. Chương 4

Lúc Đồng Nhiên đến, tiêu điểm trong phòng ngay tức khắc liền thay đổi, mọi người đều đứng lên chào hỏi Đồng Nhiên.

Cảnh Giai Tuệ không đi ra ngoài, chỉ đứng trong phòng bếp chăm chú kiểm tra vết thương, tìm cách xử lý đơn giản, mở tủ lạnh ra thì thấy một hộp tôm đã bị đóng băng.

Đúng lúc này, Đồng Hiểu Lượng từ ngoài phòng khách mang theo vẻ mặt hưng phấn chạy vào phòng bếp, nhìn Cảnh Giai Tuệ nói: “Chú anh đột nhiên không đi Thượng Hải nữa, muốn ở đây vài ngày..... Đúng rồi, Tuệ Tuệ, chú anh bị dị ứng tôm, lát nữa làm hải sản ít thôi, làm nhiều rau một chút chú anh rất thích ăn rau.”

Cảnh Giai Tuệ cười gật gật đầu, nhìn vị hôn phu ra khỏi phòng bếp, mới cúi đầu tiếp tục cắt thức ăn.

Không lâu sau phòng bếp đều tràn ngập hương vị đồ ăn, Cảnh Giai Tuệ nhìn hai cô giúp việc khác vội vàng chiên nấu, liền xoay người lại vớt đầu tôm trong nồi canh đang sôi chậm rãi bỏ vào thùng rác.

Lúc cô bưng đồ ăn đi ra phòng khách thì bàn mặt chược đang chiến đấu bưng bưng khí thế. Trên thương trường Đồng Nhiên quyết đoán sát phạt bao nhiêu thì hiển nhiên trên bàn mặt chược cũng thế, canh giờ chuẩn xác liền hô “Pháo”, liên tục ăn nhà cái, làm cho chị dâu Triệu Phương Hoa của hân mặt tươi như hoa, cứ cười toe toét.

Cảnh Giai Tuệ nhẹ giọng liên tục gọi ba tiếng mời mọi người ăn cơm, thì mới đổi được một tiếng “Biết rồi” không mấy vui vẻ của Triệu Lệ Phương.

Đồng Nhiên bước đến bên cạnh bàn ăn, vô cùng tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Cảnh Giai Tuệ, hướng cô mỉm cười gật gật đầu, ánh mắt như có như không nhìn lướt qua bàn tay dán đầy băng keo cá nhân của cô.

Chờ tất cả mọi người ngồi vào chỗ của mình, Cảnh Giai Tuệ liền đứng dậy, múc canh lòng đỏ trứng cho người lớn trước rồi tới những người nhỏ hơn. Sau đó liền cúi đầu không thêm lên tiếng, chỉ mỉm cười lắng nghe các vị trưởng bối nói chuyện, thần sắc vẫn như bình thường không thể nào làm cho người khác có thể nhìn ra tối qua cô và chú của vị hôn phu đã xảy ra chuyện gì.

“Đúng rồi, Hiểu Lượng à, hôn lễ của cháu đã chuẩn bị sao rồi?” Chú Đồng Hiểu Lượng đột nhiên hỏi: “Định tổ chức ở khách sạn nào?”

“Đãi khách tại khách sạn Hồng Phong ở ngoại ô thành phố.” Đồng Hiểu Lượng trả lời.

Nghe đến nơi đó, mọi người không khỏi sửng sốt, khách sạn Hồng Phong là sản nghiệp do ba Đồng Hiểu Lượng gây dựng, là nơi cực kì hẻo lánh ở ngoại ô thành phố, lại xây một khách sạn ba tầng làm nơi nghỉ chân cho khách, khách hàng chủ yếu đều là người quen.

Triệu Lệ Phương không đợi người khác lên tiếng, rất tự nhiên mở miệng nói: “Khách sạn đó bình thường cũng không đông khách, vật dụng bên trong vẫn còn mới, còn những khách sạn khác thì luôn có người đến người đi làm sao biết có được sạch sẽ hay không, vậy thì cứ tổ chức tại khách sạn của gia đình còn có thể yên tâm hơn, hơn nữa mọi thứ lại được làm vệ sinh vô cùng sạch sẽ. Mới đầu tôi cũng thấy nơi đó thì hơi xa, sợ mọi người thấy bất tiện, bất quá sau đó lại nhớ ra, người thân của mình ai cũng có xe. Bên Giai Tuệ thì lại không có người thân, cho nên tôi cùng ba của Hiểu Lượng đã quyết định sẽ tổ chức ở đó.

Đến lúc đó tôi sẽ đặt trong phòng hội nghị trên lầu 3 vài bàn mặt chược, chúng ta lúc đó lại cùng nhau tận hưởng a!”

Mọi người nghe xong tự nhiên cười nói tốt lắm, nhưng trong lòng mọi người ai cũng đều hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Tuy rằng “Nước phù sa không chảy ruộng ngoài” đạo lý này đúng là như vậy, nhưng mà đứa con trai độc nhất của Đồng gia kết hôn, cho dù không tổ chức ở một khu vực tốt, thì tối thiểu cũng phải là khách sạn xa hoa nhất nằm ở trung tâm thành phố a!

Hiện tại ý tứ của trưởng bối Đồng gia như vậy có thể hiểu được, họ đối với cô con dâu tương lai này không hài lòng cho lắm, chính là vì ngại con trai thích, không thể giống như xã hội cũ mà đi chia cắt uyên ương được, vì vậy mới cho hai người bọn họ bên nhau, nhưng mà cô gái này không cảm thấy mình đã leo quá cao sao, muốn được gả vào nhà giàu sao, ngay cả cửa nhỏ cũng không được bước qua!

Đồng Nhiên cũng không xen vào, mỉm cười ở một bên lắng nghe, khoe mắt dư quang thực tự nhiên quét lên trên người cô gái điềm tĩnh uống canh bên cạnh.

Trọng tâm của đề tài cứ tự nhiên liền dời tới Đồng Nhiên, người thân bên nhà mẹ đẻ của Triệu Lệ Phương, đa phần đều là dựa vào Đồng gia, kinh doanh máy móc hay là làm gì. Bọn họ đối với Đồng gia đều nghe theo.

Kỳ thật Đồng Nhiên này cùng anh trai Đồng Tự của hắn là anh em cùng cha khác mẹ.

Đồng gia lão gia đã mất khi còn trẻ chỉ là một gã công nhân sửa chữa máy móc bình thường, nhưng lại có thể mê hoặc được thiên kim Lý Dương là con gái một của xưởng trưởng, chết sống muốn gả cho hắn. Đáng tiếc vị trí chính thất cũng không được, sau khi kết hôn đã lâu bụng vẫn không có động tĩnh gì, cho dù trong nhà có tiền cũng không làm gì được. Hơn nữa Đồng gia lão gia chỉ nghĩ đến việc buôn bán, dần dần việc kinh doanh của hãng sửa chữa lắp ráp của Lý gia đều vào tay Đồng gia lão gia. Lúc này Đồng gia lão gia mới thể hiện bản tính thật của mình, bắt đầu giống trống khua chiêng biểu hiện.

Lấy vợ không thể sinh con, ông cùng thư ký của mình từ vùng trộm bắt đầu quang minh chính đại, tuy rằng được nuôi dưỡng ở bên ngoài không có danh phận, nhưng cái bụng thì không chịu thua kém, ở bên ngoài sống sung sướng không khác gì chính thất, không lâu sau thì sinh được con trai, qua hai năm thì sinh được một cô con gái, thật sự là người phụ nữ song toàn.

Thế cho nên đến cuối cùng, Đồng gia công nhiên nghỉ ngơi ở bên ngoài cùng người phụ nữ đã sinh được con trai và con gái xem là nhà, làm chính thất cũng chỉ có thể nén giận mà đi bái Phật xin thuốc, rốt cục khi đến tuổi trung niên khó sinh thì sinh ra Đồng Nhiên, vì sinh con muộn nên thân thể sinh ra nhiều bệnh, lúc con trai được 9 tuổi, bà mang theo oán hận đối với chồng mình mà buông tay rời xa nhân thế.

Mà mẹ của Đồng Tự cũng chính là Đồng gia bà nội hiện tại, từ công khai trở thành chính thất, nghĩ mình là người phụ nữ có gia giáo, nên nhân tiện nuôi Đồng Nhiên.

Đáng tiếc Đồng Nhiên này lại là một đứa bé bất hảo thật sự, đọc sách không được giỏi, nhưng giỏi nhất lại là đánh nhau, Đồng gia lão gia cũng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thôi thì cho hắn một căn nhà cùng 10 vạn gửi ngân hàng làm tiền vốn để tương lai thành gia lập thất, còn lại sản nghiệp thì để lại toàn bộ cho đứa con lớn ham mê đọc sách cùng con gái thứ hai.

Sau này khi Đồng Nhiên được 16 tuổi rời khỏi Đồng gia, nghe nói còn tham gia xã hội đen có một quãng thời gian cuộc sống vô cùng hỗn loạn, sau này lại không biết tại sao, đột nhiên đổi tính bắt đầu đọc sách rồi thi đỗ đại học, còn tự mình thành lập một công ty nhỏ, không đến vài năm bản lĩnh ngày càng lớn.

Người của Đồng gia lúc trước đối với tay ăn chơi này vô cùng khinh thường, bây giờ thì một chút cũng không còn, lại xuất hiện cái gọi là tình thân, dần dần quên mất sự khinh thường lúc trước, bây giờ có “Khách quý” từ phương xa tới tất nhiên phải tiếp đãi chu đáo rồi!

Dù Đồng Nhiên và Đồng Tự không cùng một mẹ sinh ra, nhưng lại cùng được Đồng gia bà nội nuôi lớn, nên hắn và anh trai cũng rất thân thiết với nhau, tuy rằng số lần gặp mặt không nhiều lắm, nhưng mỗi lần hắn gặp Đồng gia bà nội, cùng với anh trai và chị dâu thì đều tỏ thái độ khiêm tốn, đối đãi với bên nhà mẹ đẻ của Triệu Lệ Phương cũng rất tốt.

Đồng Nhiên ở giữa Đồng gia và Triệu gia nên biết suy nghĩ của họ, quả thực là vô cùng tốt.

Lần này còn có Đồng Nhiên, một nhà ba người có thể cùng nhau làm ăn, hiển nhiên muốn dùng danh nghĩa của Đồng Nhiên để chiếm đoạt tài sản.

Đáng tiếc lần này chưa kiếm được miếng mồi béo bở, vì mới ăn cơm được một nửa, thì Đồng Nhiên cứ dùng tay gãi cổ liên tục, một lát sau mọi người ngồi quanh bàn đều thấy bên miệng Đồng Nhiên nổi lên những tảng lớn hồng như bị bệnh sởi, thật là dọa người!

Triệu Lệ Phương cuống quýt đi tới bên cạnh Đồng Nhiên: “Đồng Nhiên à, cậu làm sao vậy, cậu đừng dọa chị nha.”

Đồng Nhiên cười khỏ nói: “Có thể là trong đồ ăn có tôm, có lẽ em bị dị ứng rồi.”

Nghe Đồng Nhiên nói như vậy, Triệu Lệ Phương trừng mắt hướng về phía mấy người làm nói: “Ai đã làm hải sản vậy?”

Hai người làm vội vàng lắc đầu: “Cậu Hiểu Lượng có nói chú của cậu bị dị ứng hải sản, chúng tôi có mua cua nhưng không có làm, chúng còn nằm trong bồn rửa vẫn còn chưa chết.....” Nói xong ánh mắt cô ta không nhìn được nhìn qua Cảnh Giai Tuệ, nhìn theo ánh mắt người làm, Triệu Lệ Phương liền chuyển hướng về phía con dâu tương lai của mình.

Lúc này Cảnh Giai Tuệ mới bắt tri bắt giác đứng lên, khẩn trương nói: “Ai nha! Cái này..... canh này con chỉ dùng đầu tôm để nấu, con..... con nghĩ nấu như vậy thì canh sẽ ngon hơn, nấu xong canh, con cũng quên mất chuyện chú bị dị ứng..... Con.....”

Không đợi cô nói xong, lửa giận của Triệu Lệ Phương đã lên tới náo: “Cô thật là, chẳng lẽ tôi còn phải nói cho cô biết cái gì được với không được? Hiểu Lượng của chúng tôi lúc nào cũng khen cô rất biết chăm sóc người khác, cô như vậy mà gọi là biết chăm sóc người khác sao? Cô có biết bị dị ứng thì hậu quả rất nghiêm trọng không! Tay chân vụng về, đầu óc ngu ngốc, trên người cô thì có cái gì tốt chứ! Hiểu Lượng của chúng tôi thật sự là bị cô làm vậy bẩn rồi mới đi thích cô!”

Lời nói nặng nề cứ như vậy mà tuôn ra muốn ngừng cũng không được, Đồng Lệ vội vàng đi ra hoà giải. Nhưng Cảnh Giai Tuệ rốt cuộc chịu không nổi, che miệng khóc chạy ra sân, gọi một chiếc xe, cứ thế mà bỏ đi.

Đồng Hiểu Lượng tự nhiên muốn đuổi theo chạy ra ngoài, nhưng bị mẹ giữ lại: “Đuổi theo đi! Con chỉ biết đuổi theo người phụ nữ đó! Cô ta cũng không chết được đâu! Mau gọi điện thoại cho bác sĩ Trương đi, gọi ông ta tới đây khám cho chú của con nhanh đi!”

Nghe mẹ nói như vậy, Đồng Hiểu Lượng chỉ có thể thu hồi bước chân, vẻ mặt bất đắc dĩ cầm lấy điện thoại, nhưng trong lòng hẩn chỉ nghĩ: Tuệ Tuệ khóc như vậy phải làm sao đây?

Về phía Cảnh Giai Tuệ sau khi lên xe taxi thì trừ vài giọt lệ còn đọng trên mặt, cùng vẻ mệt mỏi và bộ dạng bất đắc dĩ, thì không hề có một chút bi thương nào.

Hôn lễ sắp tới, nhưng cô lại không biết phải từ hôn với Đồng Hiểu Lượng như thế nào, hôm nay Đồng Nhiên tới thật sự là rất tốt. Một hôn đá ném hai con nạch, sạch sẽ lưu loát, sẵn tiện cho tên khốn kiêu ngạo đó một bài học, dám chọc giận bà đây, còn ỉnh một lý do hợp lý để từ hôn.

Chỉ mong là mình có thể không xúc phạm Đồng Hiểu Lượng, người khác đều nói mình nhìn trúng tiền của Đồng gia, nhưng Đồng Hiểu Lượng không giống người đã vào xã hội lâu, hẳn làm cô cảm động vì tính tình hòa nhã và thẳng thắn của mình.

Cô rất khát vọng có một gia đình cho riêng mình, không cần phải có người xung quanh bảo vệ, cho tới khi Đồng Hiểu Lượng nhiệt tình theo đuổi cô, cô đã quên mất giai cấp thực sự của mình.

Tuy rằng cô biết mình đối với Đồng Hiểu Lượng cũng có một chút yêu, nhưng cũng không bằng một phần mười tình yêu của hẩn dành cho cô, cô thật sự mong là mình không làm tổn thương Đồng Hiểu Lượng, một người ngây ngô như vậy, không nên bị thương tổn.

Xe chạy được nửa đường, Cảnh Giai Tuệ mới nhớ lúc này mình chạy quá vội, không mang theo ví tiền, cô vội vã nói bác tài dừng xe, về mặt xin lỗi nói mình không mang tiền.

Bác tài sớm đã nhìn thấy cô khóc mà chạy đi, cũng đoán ra là cùng người trong nhà giận dữ, rộng lượng phát phát tay: "Cô gái, tôi đây nhắc nhở cô một điều, lần sau bỏ nhà trốn đi nhất định phải mang đủ tiền, như vậy mới có thể đánh lâu dài mà chiến thắng!"

Cảnh Giai Tuệ cười khổ cùng bác tài nói lời cảm ơn, chậm rãi theo ngã tư đường trở về nhà.

Đến dưới nhà, cô liền nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen đậu ngay dưới lầu, cô bước lại xem, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống,

Đồng Nhiên vẫn như cũ lộ ra bộ mặt như bị bệnh sỏi, đơn giản phun ra hai chữ: "Lên xe!"

Cảnh Giai Tuệ nhìn hẩn, đột nhiên cảm thấy buồn cười cái gia đình đó, một người vô cùng tàn nhẫn như lang sói này, thế mà lại có người xem hẩn là chó nuôi trong nhà sao?

5. Chương 5

Cảnh Giai Tuệ không lên xe, cũng không quay về nhà, cô nhìn xung quanh, dưới ánh nắng mặt trời, các cụ già đang ngồi trên những băng ghế chơi tú lơ khơ, cô đứng cách xe của hẩn ba bước, cao giọng nói: "Có chuyện gì thì anh nói luôn ở đây đi."

Lúc này Đồng Nhiên hoàn toàn không có bộ dạng hung bạo như đêm qua, khuôn mặt đỏ lên vì dị ứng, cười khê nhìn Cảnh Giai Tuệ, sau đó đưa tay mở cửa xe ra rồi bước xuống: "Sao vậy, sợ tôi ăn cô có phải không? Quả thật chiều này của cô suýt chút nữa đã lấy mạng tôi, cũng trách tôi ngày hôm qua đã quá lơ mãng.Đã nhiều năm như vậy mới được gặp lại cô, hơn nữa lại trong hoàn cảnh này.Hôm qua tôi cũng uống không ít rượu, suy nghĩ hơi nóng nảy, nhịn không được mới làm chuyện vô liêm sỉ như vậy...."

Vóc dáng nhỏ nhắn của cô lập tức bị cái bóng cao lớn của hẩn bao phủ, mùi hương đặc trưng của đàn ông cùng với mùi thuốc lá tràn đầy trong khoang mũi.

Cảnh Giai Tuệ nhẩn nhẹn không lui về phía sau, hai tay đan chéo che trước ngực, lạnh lùng nói: "Uống chút rượu là có thể tự do xông vào nhà người khác sao? Anh cũng quá mức kỳ lạ rồi đấy."

Đồng Nhiên lại cười, lộ ra hàm răng trắng sáng: "Thật ra thì tôi cũng không cảm thấy quá áy náy đối với cô, nhưng hôm nay lại làm phiền hà tới cháu trai ngốc của tôi, làm cho nó lâm vào tình thế khó xử, tôi cảm thấy rất không đành lòng.Nghĩ lại thì, hồi đó tôi nghèo túng như vậy, có cô gái nào lại tình nguyện đi theo tôi?Cô năm đó rời đi không nói cũng là có nguyên do.Nay tôi và cô đã trưởng thành, lại cứ tiếp tục vì một chuyện nhỏ trong quá khứ mà bối rối thì đối với cả hai đều không vui vẻ gì.Giai Tuệ, cô nói xem có đúng hay không?"

Lời nói khéo léo tự nhiên của hẩn đã thành công đảo lộn được tình thế, lúc này ánh mặt trời vừa vặn chiếu lên gương mặt hẩn, làm tôn lên sự chân thành trong nụ cười kín đáo kia.Trong lúc nhất thời khiến cho người ta cảm thấy mơ hồ về hình ảnh đáng sợ của hẩn đêm qua.

Khuôn mặt của Cảnh Giai Tuệ có phần tái đi, im lặng một lúc mới nhẹ giọng nói: "Nếu đã như vậy thì xin anh đừng tới tìm tôi nữa, tôi thật sự không muốn có một chút liên quan nào với anh hết."

Nếu là Lý Nhiên của ngày trước, khi nghe xong câu này chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, bắt lấy cánh tay của cô rồi kéo vào góc tường, hung hăng hôn một trận, tới khi nào cô đầu hàng mới thôi, rồi nói một câu 'đừng có mơ tưởng rời khỏi anh'.

Nhưng người lúc này đang đứng trước mặt cô đây, đã không còn là một chàng trai bốc đồng mạnh mẽ lẫn lộn nơi đường phố của hồi trước nữa, hẩn vẫn chỉ làm ra vẻ rất bình thường rồi nói: "Tôi đã trấn an được chị dâu rồi, cô cứ tùy tiện bỏ chạy như vậy, ở trước mặt họ hàng thân thích quả thật rất không hay.Tối nay Đồng Hiểu Lượng sẽ quay lại đón cô, cô hãy nhẹ nhàng mà nói chuyện với mẹ chồng, chuyện này cũng không có gì to tát lắm."

Đúng là giọng điệu của một người chú hòa ái dễ gần đang khuyên giải đứa cháu của mình làm những điều tốt. Nhưng đó là đối với những người khác, còn Đồng Nhiên thì không, hẳn làm sao xứng nói với cô những điều đó chứ?

Chẳng lẽ hẳn thật sự không để ý chút nào tới chuyện cô gả vào Đồng gia, sau đó hai người sẽ trở thành quan hệ chú cháu sao? Nghĩ vậy, Cảnh Giai Tuệ hơi ngẩng mặt lên, nhìn chăm chăm vào mắt Đồng Nhiên rồi nói : “Cám ơn lòng tốt của anh, tôi xin tiếp nhận. Nhưng chuyện giữa tôi và Đồng Hiểu Lượng không đến phiên anh lo, đây là chuyện riêng giữa hai chúng tôi, chúng tôi sẽ tự mình giải quyết.”

Nói xong cô cũng không đợi hẳn trả lời, lập tức quay phắt người lại rồi giậm chân thật mạnh bước lên lầu. Lấy chìa khóa ra rồi mở cửa, Cảnh Giai Tuệ thở hổn hển đóng cửa lại, nghĩ nghĩ một lúc, cô liền đi tới kéo rèm cửa ra nhìn xuống đường, chiếc xe hơi sang trọng kia đã ra tới cổng lớn, nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng.

Cảnh Giai Tuệ lúc này mới thật sự cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng vẫn không yên tâm, cô vội liên hệ với thợ khóa, bảo họ làm thêm imh một ổ khóa nữa. Lo nghĩ ổn thỏa xong, Cảnh Giai Tuệ mới kiểm tra di động đang ở chế độ rung, vừa mở lên liền thấy ngay mười mấy cuộc gọi nhỡ cùng một chuỗi tin nhắn, đều là của Đồng Hiểu Lượng. Mở tin nhắn ra, là một đoạn khá dài, đại khái ý nói là “Mẹ anh tính khí vẫn luôn nóng nảy như vậy, em đừng quá bận tâm, tối muộn anh sẽ đến tìm em” vân vân...

Cảnh Giai Tuệ tiện tay ném di động lên bàn trà, Đồng Nhiên mới vừa nói sẽ không ràng buộc đến nhau nữa, nhưng cô thật sự không muốn trong cuộc sống sau này của mình sẽ luôn hiện diện bóng dáng của hắn.

Mở tủ quần áo, chuẩn bị thay một bộ thoải mái để mặc, nhưng vừa cúi đầu xuống, cô liền phát hiện ra ở ngăn dưới tủ có một hộp giấy, mở ra, bên trong là những xấp ảnh đã phai màu theo năm tháng, lác đác có vài tấm hình hồi nhỏ, cùng với những hình ảnh ngây ngô trong sáng của cô hồi học trung học.

Trong ảnh chụp một cô gái đeo cặp tóc, đang dựa vào một cậu con trai cao lớn, vẻ mặt rất hạnh phúc.

Trừ bỏ thời gian buồn tẻ của thời thơ ấu, thì dường như trong suốt quãng thời gian cô trưởng thành, những kỷ niệm vui buồn quý giá hết thấy đều có dấu chân của hắn, vì sao lúc trước cô rời đi lại vẫn muốn mang theo cuốn album ảnh này? Là muốn ghi nhớ một thời ngây thơ đơn thuần đến buồn cười của mình sao? Hay để nhắc nhở cô đã từng có bao nhiêu ngu xuẩn, bị những suy nghĩ bông bột của tuổi mới lớn chi phối, nghĩ rằng nếu muốn hạnh phúc thì nhất định phải dựa vào một người đàn ông lạnh lùng và ngang ngược, mà chính cô bây giờ đây, có phải hay không sẽ lại tiếp tục giẫm lên vết xe đổ của quá khứ?

Gập cuốn album lại rồi cất vào trong hộp, chưa kịp thay quần áo thì chuông cửa lại vang lên.

Nhìn qua mắt mèo, thấy Đồng Hiểu Lượng đang nhìn thẳng vào nói : “Tuệ Tuệ, em mở cửa đi!, anh có mua cherry mà em thích ăn nhất đây!”

Cảnh Giai Tuệ cúi xuống, mặc quần áo vào rồi nhẹ nhàng mở cửa ra, Đồng Hiểu Lượng vẻ mặt tươi cười giờ cao bịch xộp trong tay : “Em xem! Anh còn mang cả cua tới nữa!”

Sau đó anh thật cẩn thận nhìn về phía Cảnh Giai Tuệ, đặt túi đồ sang một bên rồi kéo cô vào lòng, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cô : “Tuệ Tuệ của anh phải chịu ảm ức rồi, không khóc không khóc!”

Cảnh Giai Tuệ đẩy anh ra, khẽ cắn môi nói : “Chúng mình chia tay đi!”

Lời này khiến Đồng Hiểu Lượng thu hồi lại nụ cười, ôm chặt lấy cô khẽ đung đưa rồi nói : “ Em nói gì vậy hả! Chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy mà đòi chia tay anh! Mẹ anh chỉ nhất thời nóng giận thôi mà, lúc em đi, anh và chú đã khuyên giải mẹ rồi! Toàn bộ các cô các bác cũng đều đứng về phía em, lúc đó em mà không bỏ đi, mẹ anh có khi còn phải đứng lên xin lỗi em, vì vậy em đừng lo lắng nữa được không!”

Đồng Hiểu Lượng bày ra bộ mặt trẻ con cùng với khả năng làm nũng thật đúng là khiến cho người ta không thể chống đỡ, Cảnh Giai Tuệ khẽ nhịu mảy, phụng phịu nói : “Đồng Hiểu Lượng, em chưa bao giờ nói đùa với anh, bây giờ còn kịp, chúng mình chia tay đi!”

Đồng Hiểu Lượng cũng nhận thấy được thái độ của bạn gái mình lúc này khác hẳn với ngày thường. Cảnh Giai Tuệ cũng không còn là một cô gái trẻ tuổi suy nghĩ nông nổi, chỉ vì cãi nhau vớ vẩn mà dễ dàng nói ra lời chia tay.

Trước kia Đồng Hiểu Lượng đã từng có hai người bạn gái, người nào lúc đầu cũng làm ra vẻ thanh cao, nhưng đến khi yêu rồi thì dây dưa lằng nhằng đến phát mệt, trải qua quãng thời gian yêu đương va chạm hồi học Đại học, càng làm cho anh cảm nhận được tính cách tốt đẹp thiện lương của Cảnh Giai Tuệ.

Nhưng điều khó khăn nhất khi yêu một cô gái chừng chặc hiểu biết chính là : Anh vĩnh viễn không đoán ra được trong lòng Cảnh Giai Tuệ đang nghĩ cái gì. Cảm giác rất gần nhưng cũng rất xa, pha lẫn chút kích thích, thậm chí khiến cho anh nghĩ rằng dường như đây mới đúng là hương vị của mối tình đầu.

Nhưng hiện tại Cảnh Giai Tuệ bị làm sao vậy, sao đột nhiên lại không chút do dự mà nói chia tay?

Hành động kế tiếp là giải thích, không có kết quả thì anh lại giải thích tiếp, cuối cùng Đồng Hiểu Lượng tức giận, nhảy lên giường của Cảnh Giai Tuệ rồi trùm chăn kín mít, co người lại giống y như kén tằm, mặc cho cô có kéo thế nào thì anh cũng nhất quyết không chịu chui ra.

Cảnh Giai Tuệ không có sức để giằng co với anh, vật lộn một thời gian cũng không thể kéo được anh ra, cô đành phải chịu thua, đi đến bồn rửa, rửa sạch trái cherry mà Đồng Hiểu Lượng mang đến rồi để vào một cái bát thủy tinh, sau đó ngồi trên sofa cầm lấy một quả, chậm rãi cho vào miệng.

Đồng Hiểu Lượng nghe thấy tiếng, liền xốc chăn ra, hướng về phía Cảnh Giai Tuệ tủi thân nói : “Anh khát rồi.”

Cảnh Giai Tuệ vốn không muốn để ý đến anh, nhưng mắt vừa liếc thấy bộ dạng đáng thương kia, trong lòng lại mềm nhũn, đứng dậy rót cho anh một ly nước rồi đưa tới. Đồng Hiểu Lượng đưa tay cầm ly nước, lại thuận thế dùng sức kéo luôn cả Cảnh Giai Tuệ ngã xuống giường, cũng không thèm quan tâm nước đã thấm vào chăn, cúi đầu hôn lên đôi môi hồng hồng của cô.

Ôm trong ngực cơ thể mềm mại thơm nức, đôi môi cũng tràn ngập hương vị của trái anh đào, hết thấy đều khiến cho anh không có cách nào buông tay.

Cảnh Giai Tuệ không tài nào đẩy được anh ra, chỉ có thể tùy ý mặc cho anh đang giống như một con gấu lớn trèo lên người mình, câu chia tay cũng không nhớ nhắc đến nữa.

Vấn đề chia tay hôm đó đã không bệnh mà chết, Cảnh Giai Tuệ biết dù cô có mạnh mẽ đến đâu thì cũng không đành lòng làm tổn thương Đồng Hiểu Lượng. Người đàn ông này luôn luôn biết cách khiến cho cô phải đầu hàng. Thật ra trước đây cũng là do tính tình vô tư vui vẻ của anh, đã dần dần làm tan chảy lớp băng lạnh trong con người cô, khiến cho cô có thể thoải mái an tâm khi ở bên anh.

Tuy nhiên cũng vì vậy mà càng làm cho cô cảm thấy hận tên Đồng Nhiên kia, nếu như không phải là vì hắn đột nhiên xuất hiện, thì có lẽ giờ phút này cô vẫn đang tươi cười hạnh phúc mà chuẩn bị cho hôn lễ!

Nhưng sự thật đã chứng minh, người suy nghĩ linh tinh nhiều nhất có lẽ chỉ có mình cô, mẹ chồng Triệu Lệ Phương cũng đã nghĩ thông suốt, ngày hôm sau liền giống như không có chuyện gì gọi điện cho cô, giục cô tranh thủ ngày Chủ Nhật được nghỉ tới xem phòng tân hôn, nhìn nhân viên bày biện trang hoàng xem thế nào. Mà Đồng Hiểu Lượng cũng gọi tới lớn tiếng oán trách chú út nói không giữ lời, đã bảo sẽ ở lại thêm hai ngày, thuận tiện giúp anh lo chuyện mở công ty riêng. Thế nhưng bạn gái của chú lại gọi điện cho anh ông ọ nói, chồng tương lai phải bay đi Thượng Hải với bạn gái, thật đúng là coi mỹ nhân hơn tình thân.

Cảnh Giai Tuệ buông điện thoại, nhìn chằm chằm vào màn hình một lúc lâu, trong lòng đột nhiên nghĩ : Thì ra người không muốn buông tay là cô! Cứ nhiên lại có thể vì sự xuất hiện của hắn mà muốn rũ bỏ tình yêu hiện tại của mình, Đồng Nhiên đã thắng thắn bỏ qua mọi ân oán, quả thật giống như muốn hung hăng nói với cô một câu “Cô nên tỉnh táo lại đi!”

Chương 6

Nghĩ như vậy, cô cố gắng thôi miên chính mình thả lỏng một chút, chuẩn bị sẵn sàng rồi đi tới cửa phòng tân hôn.

Đồng gia mặc dù giàu có, nhưng lúc cưới vợ cũng không lộ ra sự giàu có đó, cũng không mua cái gì có giá trên trời, chẳng qua là có một số vật dụng đôi rất mới.

Cảnh Giai Tuệ cũng không để ý phòng ở lớn hay nhỏ, lúc trước nghe Đồng Hiểu Lượng nói không cần phải ở lại biệt thự Đồng gia khiến cho cô thở phào nhẹ nhõm.

Bà mẹ chồng kia, không phải là người có thể ở chung được!

Đi đến nhà mới, tuy rằng chỉ là một căn nhà nhỏ, nhưng được trang trí rất có phong cách, mặc dù Đồng Hiểu Lượng học kinh doanh buôn bán, nhưng bản thân lại rất đam mê hội họa, bức tranh treo trên vách tường ngay lối vào chính là bức tranh mà hắn đã vẽ Cảnh Giai Tuệ, chỉ cần nhìn vào bức tranh là có thể thấy được tình cảm của hắn dành cho cô, đối với người nghiệp dư như Cảnh Giai Tuệ thì có thể xem là nhìn được.

Nhóm phục vụ vừa đem tủ quần áo cùng giường lớn vào phòng thì điện thoại Cảnh Giai Tuệ lại vang lên, lấy ra thì thấy tên Bạch Văn Văn hiện trên điện thoại. Vừa nhấn nút nghe, đầu dây bên kia liền truyền đến tiếng khóc nức nở: “Chị Cảnh, chị có bận gì không?”

Bạch Văn Văn bình thường chỉ gọi cô là trưởng phòng Cảnh, rất hiếm khi gọi chị Cảnh, đa số dưới mọi tình huống đều gọi ba chữ kia hay gọi thẳng tên của cô.

Bản thân cô trở nên cảnh giác như vậy cũng là có nguyên nhân. Cảnh Giai Tuệ và Bạch Văn Văn vào công ty bách hóa nước ngoài cùng một thời điểm. Mà hiện tại cô là trưởng phòng, mà Bạch Văn Văn vẫn chỉ là một trợ lý nhỏ của tổ buôn bán, tiền lương thì chỉ có một ngàn hai, do vậy nên mới suốt ngày ghen tỵ với cô.

Trong một công ty lớn như vậy kẻ tiểu nhân ở đâu cũng có, chỉ có những người rảnh rỗi không có bản lĩnh thật sự, cô cũng không độc chiếm bộ phận buôn bán một mình, để có thể lên tới vị trí này rồi quản lý hiệu quả cả bộ phận của một công ty nước ngoài dễ dàng như vậy sao? Tiếc là xuất thân của cô quá tầm thường, dù cho bình thường làm việc cần cù và thật thà như thế nào, thì ngay cả ngày nghỉ cũng phải đến công ty làm thêm giờ, phải vất vả làm đơn đặt hàng trăm vạn đô la, vậy mà các đồng nghiệp lại luôn đi xuyên tạc đủ mọi chuyện về cô.

Cô cũng không biết hôm nay Bạch Văn Văn gặp chuyện gì, lại phá lệ gọi một tiếng “Chị”!

“Không bận, có chuyện gì vậy?”

“Chị Cảnh, em..... em gây họa lớn rồi!” Nói xong những lời này, đầu dây bên kia đã khóc không thành tiếng, khóc đến tê tâm liệt phế.

Cảnh Giai Tuệ hơi nhú chân mày, xoay người đi vào thư phòng cách vách, thừa dịp Bạch Văn Văn ngừng khóc, hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì, cô nói đi, khóc có thể giải quyết vấn đề à?”

“Chị Cảnh, chị nhường cho em đơn hàng với công ty hàng hóa của Đức, em..... em quên làm bảo hiểm rồi.” Cảnh Giai Tuệ liền trầm xuống, đơn hàng kia trị giá là 30 vạn Đô-la, tương đương 180 vạn nhân dân tệ.

Bảo hiểm là thứ vô cùng quan trọng, mà bản thân cô đương nhiên là trong sạch.

Bởi vì sản phẩm của công ty phần lớn đều được vận chuyển theo đường thủy, mà đường thủy rất hay xảy ra việc ngoài ý muốn, gây ra tổn thất, hàng hóa không được bảo quản cẩn thận rất dễ bị cháy, nước mưa hay nước sông thấm vào... Đều phải bồi thường theo phần trăm hư tổn.

Vì vậy khi xuất khẩu thì bảo hiểm trở nên quan trọng hơn, nếu như ngay từ đầu đã mua bảo hiểm, khi xảy ra vấn đề, nếu như khách đã nhận hàng mà không trả tiền, hoặc đơn phương hủy hợp đồng, thì họ đều phải hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Đã buôn bán thì từ công ty nhỏ đến lớn đều phải biết, khi khách hủy đơn hàng, tuy trên danh nghĩa có thể khởi tố theo hợp đồng đã quy định, nhưng bình thường khi muốn khởi tố một khách hàng, phí tổn rất cao, phần thắng cũng không nhiều, nên bình thường những việc như vậy cũng không hay đưa ra pháp luật, mà đi tìm công ty bảo hiểm, trước tiên là phải mua bảo hiểm trong nước, xảy ra chuyện thì tìm công ty bảo hiểm đòi tiền, tự nhiên bớt lo lại ít dùng sức.

Những việc như vậy trước nay đều do Bạch Văn Văn xử lý, đây là việc làm tối thiểu, có đánh chết cũng không được quên.

Bây giờ Bạch Văn Văn lại nói đã quên mua bảo hiểm, đến lúc này lại đi tìm cô giải quyết. Cô chỉ có thể nén lại sự tức giận hỏi tiếp: “Cô chắc chắn là mình đã quên mua bảo hiểm? Mong là hàng hóa không gặp điều gì bất trắc.”

Bạch Văn Văn nghe Cảnh Giai Tuệ hỏi như vậy, tiếng khóc lại bắt đầu có dấu hiệu kéo dài: “Tất cả..... em đều không có mua bảo hiểm.....” Cảnh Giai Tuệ nghe được thì liền dựa vào tường.

“..... Tại sao lại như vậy? Việc buôn bán xảy ra chuyện gì ư?”

“Chính là..... Chính là lúc em liên hệ bên khách hàng, bên khách hàng không chịu trả tiền hóa đơn.”

Cảnh Giai Tuệ nghe xong đầu lại quay vòng vòng, có mắng Bạch Văn Văn cũng không còn kịp, cô chỉ có thể hỏi: “Đối phương vì sao không trả tiền?”

Kế tiếp cô lại nghe Bạch Văn Văn kể “Chuyện tốt” mà cô ta gây ra, thì ra hàng hóa được vận chuyển đến cảng Thượng Hải, cô ta cứ nhiên không hỏi mình một tiếng, bản thân lại nhận lời yêu cầu điều chỉnh kho hàng. Số hàng hoá hiện thời so với số hàng khách hàng đặt ban đầu nhiều hơn 10 vạn nhân dân tệ. Khách hàng đương nhiên không thể trả tiền, yêu cầu công ty chịu trách nhiệm.

Hằng ngày Bạch Văn Văn chỉ quản lý văn kiện cùng hàng hóa, sao có thể làm được việc này? Mất thấy khách hàng không đồng ý ký nhận, có dấu hiệu hủy đơn hàng, mà kho để hàng hoá sắp thu tiền phạt rồi. Cô nhất thời gấp đến độ hoang mang lo sợ, chỉ có thể tìm đến Cảnh Giai Tuệ thương lượng đối sách.

Cảnh Giai Tuệ có thể làm sao bây giờ? Phương diện này liên lụy kim ngạch quá lớn, chỉ có thể phản ánh chi tiết lên tổng giám đốc. Gọi điện qua loa rồi chuyển bảo công nhân chuyển nhà quay lại sau, Cảnh Giai Tuệ chạy gấp về công ty.

Dương tổng nhận được điện thoại của cô liền lập tức trở về công ty, sớm đã đem Bạch Văn Văn kia mắng đến mức muốn mất hồn, ngực phập phồng, hô hấp dồn dập.

Cảnh Giai Tuệ vừa bước vào văn phòng, đương nhiên cũng không thể may mắn thoát khỏi, bởi vì không quản lý được cấp dưới Bạch Văn Văn cũng đã trúng một chút chữ bới. Dương tổng tính tình gấp gáp, bình thường hay nói giỡn về mặt rất ôn hoà, bây giờ có chuyện thì chữ bới không ngừng.

Bên kia Bạch Văn Văn nghe mắng đến nỗi chỉ muốn nhảy lầu, bên này biểu tình Cảnh Giai Tuệ lại vô cùng thần nhiên, khẽ cúi đầu không nói chuyện, chính là thành thành thật thật đứng trước bàn làm việc nghe, đợi Dương tổng mắng đến đau cổ họng, thì xoa người lấy một ly nước ấm.

Thấy cô nhu thuận như vậy, cũng làm cho Dương tổng tiêu giảm chút cơn tức.

Cuối cùng ý tứ của lão tổng là, xem xem có thể liên hệ với khách hàng một chút hay không, mỗi bên chịu một nửa, nhưng Cảnh Giai Tuệ gọi điện thoại cho khách hàng lại không được, hơn nữa ý tứ của khách hàng là bởi vì đã điều chỉnh hàng hoá, cho nên bọn họ không thể giữ nguyên kế hoạch buôn bán này mà hàng hóa bọn họ cần không phải là loại hàng này cho nên chỉ có thể đem trả lại hàng hóa, đương nhiên bọn họ không phải người làm sai nên đương nhiên sẽ không trả tiền.

Thật sự là sợ cái gì thì đến cái đó, lần này cơn tức của lão tổng càng ngày càng lớn!

Dương tổng lại lớn giọng mắng, Bạch Văn Văn chỉ có thể đứng khóc không ngừng, Cảnh Giai Tuệ giả vờ không nghe thấy, đến khi tính toán thông suốt, bình tĩnh hỏi lão tổng có thể đi đàm phán giá cả với khách hàng hay không, tranh thủ đem tổn thất giảm đến mức thấp nhất.

Dương Tổng là người có năng lực, cân nhắc lợi hại chỉ có thể tán thành. Lại liên hệ đối phương, đương nhiên là từ chối không tiếp điện thoại, Cảnh Giai Tuệ gửi email, đợi một hồi cũng không thấy trả lời.

Cô tính toán một hồi, cô nói với lão tổng muốn bay đến chỗ kho để hàng hoá, trực tiếp cùng công ty đàm phán, bởi vì cô cảm thấy công ty này với công ty của mình đã làm ăn lâu năm, mà lần này lại có thái độ cứng rắn như vậy thì thật là kỳ lạ.

Sau khi gọi điện thoại đặt vé máy bay, Cảnh Giai Tuệ cũng không kịp chuẩn bị hành lý, liền vội vàng mang theo laptop chạy ra sân bay. Trước khi đi, Bạch Văn Văn còn do dự hỏi, nếu lần này hàng hóa không thể bán ra vậy cô ta sẽ bị trừ bao nhiêu lương?

“Của chị phạt tiền theo tổn thất 2%, tôi bị khấu trừ tổn thất 3%.....” nào Bạch Văn Văn lúc này thật là nhanh nhẹn, lập tức tính ra bản thân bị trừ ba vạn, sợ tới mức la to!

“Má ơi, tiền lương một năm của tôi cũng không nhiều được như vậy đâu! Nếu..... Nếu giải quyết không được, tôi đây cùng lắm thì mặc kệ thôi!” Nói xong, cô ta bày ra vẻ mặt hăm mộ cùng ghen tị liếc Cảnh Giai Tuệ một cái, “Chị Cảnh, lần này thật xin lỗi chị, nhưng mà chuyện này đối với chị cũng không phải là vấn đề gì to tát, chút tiền ấy đối với chị mà nói cũng chỉ giống như một cái phôi tay mà thôi, chị nói có phải hay không?”

Cảnh Giai Tuệ không thèm nói chuyện với cô ta, cô đang bề bộn điều chỉnh hô hấp, tránh cho chính mình bị cô gái họ Bạch dần dần làm cho tức giận mà tát cô ta một cái. Dù gây ra vô số rắc rối, nhưng lại có thể nghĩ ra được đường lui cho bản thân vô cùng chu toàn, thật là đáng tiếc khi cô ta lại là sinh viên của một trường đại học danh tiếng, sự việc hôm nay chỉ càng làm cô khinh thường cô ta. Cô ta thấy ông chủ của mình dễ dãi nên muốn làm gì thì làm sao, một cô gái mới ra đời như cô ta muốn gây khó dễ thì có gì khó?

Trong công việc mọi thứ vô cùng tàn nhẫn —— mới có một chút chuyện mà đã kêu không chịu nổi, lại còn muốn trốn tránh trách nhiệm bắt người khác phải giải quyết thay mình.

Để có được địa vị như ngày hôm nay, Cảnh Giai Tuệ đã trải qua biết bao nhiêu khó khăn và đau đớn, đau đến khắc cốt ghi tâm.

Đến sân bay, chuyển phát công ty cũng đem vé máy bay đưa đến cho cô. Nhìn vé máy bay — Thượng Hải. Tâm lý Cảnh Giai Tuệ có chút không thoải mái.

Nhưng cũng nghĩ lại, Thượng Hải lớn như vậy, làm gì có chuyện gặp phải “Người kia”, trong lòng nhất thời lại bình ổn.

Gần lên máy bay, cô nhận được điện thoại của Đồng Hiểu Lượng, nghe thấy âm thanh nhắc nhở đăng ký thủ tục, Đồng Hiểu Lượng liền hỏi cô muốn đi đâu. Nghe giọng nói khẩn trương bên trong điện thoại vô cùng căng thẳng, Cảnh Giai Tuệ không khỏi cảm thấy buồn cười, cảm thấy bất tiện chán chuyện công việc, cô cố tình hù dọa Đồng Hiểu Lượng nên nói: “Em phải đi đây, anh đừng tới tìm em.”

Sau đó chợt nghe thấy âm thanh bùm bùm từ bên kia truyền đến, kế tiếp chính là tiếng kêu “Ai ôi”.

Cảnh Giai Tuệ nghe cảm thấy không ổn, vội vàng hỏi làm sao vậy, mới biết được Đồng Hiểu Lượng mới vừa rồi trong lòng hoảng hốt bước hụt chân, bị trượt té trên cầu thang từ trên lầu hai.

Cảnh Giai Tuệ có chút đau lòng, vội vàng nói: “Anh không sao chứ, em phải đi Thượng Hải một chuyến, việc buôn bán của công ty xảy ra chút vấn đề, cần em đi giải quyết?”

“À ——” âm thanh của Đồng Hiểu Lượng rõ ràng thả lỏng xuống, “Anh còn tưởng em tính đào hôn! Anh nói cho em biết trước, em không được làm cô dâu bỏ trốn đâu đấy, nếu em mà không quan tâm anh, anh sẽ ngồi xồm trước cổng nhà ga xe lửa, cho người ta đưa tin lên tivi, em mà không đến, anh sẽ canh giữ ở đó mỗi ngày, cho dù chết đói, cho dù trở thành tượng đá anh cũng đợi em xuất hiện!”

Cảnh Giai Tuệ cười trêu chọc suy nghĩ của hắn: “Được thôi! Anh cứ ngồi trước cổng nhà ga đi, như vậy không phải sẽ dọa mấy đứa con nít khóc sao! Đồ dùng trong phòng cưới được mang tới rồi, có vài chỗ bày biện không được tốt, anh đi xem đi.....”

Dần dần việc chính rồi việc vặt xong, Cảnh Giai Tuệ vội vàng cúp điện thoại, chuẩn bị đi đăng ký.

Lên máy bay cô thấy bên ngoài trời đang mưa lất phất, làm ướt cửa sổ cabin, Cảnh Giai Tuệ tựa vào cửa sổ nhìn đến xuất thần, đúng lúc này, trong di động lại gửi đến tin nhắn mới, Cảnh Giai Tuệ mở xem, là Đồng Hiểu Lượng gửi tới, ngoại trừ một chuỗi số di động, còn có một hàng chữ viết: “Anh đã đưa số điện thoại của em cho chú anh, đây số di động cá nhân của chú anh, sau khi em đến Thượng Hải, vô luận như thế nào thì hãy nghỉ ngơi ở chỗ chú anh, đừng nên vì lộ phí của công ty mà làm khổ bản thân.”

Cảnh Giai Tuệ xem xong tin nhắn của bạn trai thì nhấn lại, trong lòng lại cảm thấy tức giận. Cô vội vã nhấn tin trả lời, ngăn bạn trai đi về rần thêm chân, nhưng lúc này nhân viên hàng không đã lễ phép nhắc nhở mọi người máy bay ngay lập tức sẽ cất cánh, yêu cầu tắt di động.

Cảnh Giai Tuệ chỉ có thể nhấn: “Không cần phải phiền chú của anh.....” Rồi bất đắc dĩ tắt điện thoại di động.

Xuống máy bay, Cảnh Giai Tuệ đi ra khỏi sân bay, do dự nửa ngày mới mở di động lên, điện thoại liền hiện lên thông báo có tin nhắn, đều là tin nhắn cùng cuộc gọi nhờ của Đồng Hiểu Lượng và Bạch Văn Văn, cũng không có dãy số xa lạ nào gọi tới.

Chương 7

Lúc Cảnh Giai Tuệ nhận phòng khách sạn xong, người kia vẫn không thấy chủ động liên lạc với cô.

Để điện thoại chuyển sang chế độ trả lời tự động, tức thì lại thấy có vẻ uống công vô ích, Cảnh Giai Tuệ chán nản cười một cái rồi lại chuyển về chế độ bình thường.

Lúc này đã là nửa đêm, cô chẳng còn hơi sức đâu mà nghĩ đến việc ra ngoài đi dạo thưởng thức cảnh đẹp, Cảnh Giai Tuệ vào một cửa hàng tiện lợi, mua vài hộp mỳ rồi vội vàng vàng trở về phòng, chuẩn bị cho việc giải quyết sự cố với công ty vào sáng mai.

Cô ngồi suy nghĩ, phía bên mình làm ăn bất cẩn như vậy, vạn nhất phía khách hàng sống chết không chịu tiếp nhận số hàng đó thì sao? Công ty cô chắc chắn gánh vác không nổi khoản bồi thường thiệt hại nếu không có bảo hiểm, tốt nhất là thương lượng một mức giá thấp hơn rồi tìm kiếm một khách hàng khác.

Nghĩ vậy, cô liền thoải mái vừa ăn mỳ vừa ngồi trước máy tính soạn email, hy vọng có thể tìm ra một đối tác khác đồng ý tiếp nhận đơn hàng.

Gần 12 giờ, chuông điện thoại của cô bất ngờ vang lên, là mã vùng của Thượng Hải, nhưng người gọi không phải là Đồng Nhiên.

Cảnh Giai Tuệ nhìn chằm chằm vào màn hình một lúc lâu rồi mới do dự nhấn nút nghe.

“Xin hỏi đây có phải là số điện thoại của Cảnh Giai Tuệ tiểu thư không?” Đầu dây bên kia là giọng nói mềm mại của một cô gái.

Cảnh Giai Tuệ nói phải, đối phương lập tức vội vàng giới thiệu, hóa ra cô ấy là thư ký của Đồng Nhiên.

Trong điện thoại, cô thư ký họ Mã này luôn miệng nói xin lỗi, nói là hôm nay vì bận quá nên đã quên mất việc mà Đồng tổng giao phó, xin Cảnh tiểu thư rộng lòng bỏ qua cho. Sau đó lại hỏi Cảnh Giai Tuệ có thấy hài lòng với khách sạn đang nghỉ hay không, nếu không thì cô sẽ gọi tài xế tới đón.

Cảnh Giai Tuệ khách sáo nói cảm ơn, không cần quan tâm đến cô, cô ở đây rất tốt, bởi vì lần này đi công tác nên cũng khá bận, thật sự không cần làm phiền. Sau lại cùng với đối phương khách khí nói qua nói lại, cuối cùng cả hai cùng nói “Tạm biệt” rồi gác máy.

Cảnh Giai Tuệ rất tỉnh táo, cô không giống như Bạch Văn Văn làm ăn bữa bãi cầu thả, càng tuyệt đối không thể ở gần Đồng Nhiên.

Người đàn ông này trước kia thường hay lui tới các quán bar hoặc các trung tâm giải trí, lúc nào cũng chú ý phân chia thứ tự rõ ràng cho thuộc hạ, ai ra chắn cửa, ai đi ngắt công tắc đèn, ai chịu trách nhiệm đập bàn, ai chém người, chưa bao giờ mắc sai lầm. Đàn em của hắn đều được huấn luyện rất nghiêm khắc, việc cầm gạch, cầm dao hay cầm chai rượu để đánh nhau còn được hướng dẫn kỹ càng, chuyên nghiệp hơn cả các nhân viên an ninh trong các công ty.

Cho nên, việc thư ký Mã nói với cô rằng đã quên mất chuyện quan trọng mà Đồng tổng đã ngàn dặn vạn dặn, chẳng khác gì ý nói Đồng Nhiên cũng không hề để tâm đến việc tiếp đón cô, thật may vì cả hai người đều có chung ý nghĩ không muốn gặp mặt nhau.

Tuy rằng chưa liên hệ được với khách hàng thích hợp, nhưng lúc này Cảnh Giai Tuệ cảm thấy thật sự nhẹ nhõm.

Sáng sớm hôm sau, Cảnh Giai Tuệ vội vàng đánh răng rửa mặt rồi chạy đến công ty, gặp được người quản lý đơn hàng tên là Bạc Mễ.

Sau khi nói chuyện một lúc, cuối cùng Bạc Mễ cũng đã giải thích xong về nguyên nhân sự việc. Số hàng mà công ty Cảnh Giai Tuệ phụ trách đã gặp sự cố trong khi vận chuyển, vừa lúc đó có một công ty văn phòng phẩm không biết nghe được tin ở đâu, lập tức soạn ra một bản báo giá rồi gửi ột công ty bên Đức, giá cả rẻ đến mức giống như đem cho vậy, hàng hóa lại có sẵn, khiến cho phía đối tác Đức rất hài lòng, nhưng công

ty của Cảnh Giai Tuệ thì lại chậm chạp không đứng ra giải quyết, nên tạo cho đối phương có cái cớ để rút lại đơn hàng.

Những con số ghi trên bản báo giá kia thật sự làm cho người ta giật mình, Cảnh Giai Tuệ vốn đã có tính toán sẽ thương lượng với công ty của mình đưa một mức giá thấp hơn, nhưng cũng không đến mức gây thâm hụt lớn như bản báo giá của công ty này.

Đi ra khỏi công ty, Cảnh Giai Tuệ tâm chột nguội lạnh, đứng trên vỉa hè chờ đến một lúc rồi mới quay trở về khách sạn.

Vừa vào phòng, cô lại mở máy lên kiểm tra hộp thư đến, gửi mấy chục thư mới có được một thư phản hồi.

Cảnh Giai Tuệ mở ra, đối phương là khách hàng cũ của công ty, tuy rằng đơn đặt hàng không nhiều, nhưng cũng không phải là ít. Người này tuy không thường hợp tác với công ty cô, nhưng lại lưu lại cho cô một ấn tượng rất sâu sắc, bởi vì có một lần gặp mặt ở Quảng Châu, hắn đã lôi kéo Dương tổng rồi hớn hờ giới thiệu cho hắn về các thú vui nhục dục cũng như cuộc sống về đêm ở Đông Quán (* thuộc Quảng Đông, Trung Quốc), còn luôn dụ dỗ Dương tổng bỏ tiền ra dẫn hắn đi Đông Quán vui chơi thỏa thích vài trận.

Dương tổng hơi ái ngại, nhưng vì để duy trì mối quan hệ nên đã gọi lái xe đưa hắn và Hàn tiên sinh đi Đông Quán say xỉn một bữa, lúc họ trở về, Cảnh Giai Tuệ vô tình nghe thấy bác Trương lái xe và Dương tổng luôn miệng nói không thể chấp nhận được. Lão già kia cư nhiên lại có thể một mình gọi ba cô gái, ở trong phòng khách sạn chơi 4p, hôm sau lại vẫn còn ồn ào muốn gọi thêm vài cô nữa.

Nhân phẩm của đối phương không phải là vấn đề khiến Cảnh Giai Tuệ bận tâm đến, cô cẩn thận hỏi hắn về hạng mục công việc trong công ty, chứng minh xem hắn có thực sự muốn mua hàng của công ty cô hay không.

Một lượng hàng lớn cuối cùng cũng đã có nơi để gửi gắm! Cô rất vui vẻ soạn thư trả lời.

Vừa gửi xong, phía bên kia đã nhanh chóng hồi âm, mời cô khoảng một tiếng sau đến đàm phán, cùng với địa chỉ và số điện thoại liên lạc.

Cảnh Giai Tuệ không tắm rửa thay quần áo, chỉ đơn giản chải lại mái tóc đuôi ngựa, thoa một chút son dưỡng môi, đứng trước gương ngắm nghía một lúc rồi vội vàng ra ngoài gọi xe đi tới công ty khách hàng.

Công ty này nằm ở trung tâm Thượng Hải, hoàn hảo vì bây giờ chưa đến giờ cao điểm, xe cô đi lại tương đối nhiều nhưng cũng không đến nỗi gây ra tắc đường, chỉ nửa giờ là xe đã tới nơi. Công ty khách hàng được đặt trong một tòa nhà lớn, chiếm toàn bộ hai tầng lầu, xem ra cũng khá hoành tráng. Bước ra khỏi thang máy, cô đến bàn lễ tân giới thiệu tên, người kia nhắc điện thoại lên rồi bảo cô chờ một chút.

Vài phút sau, một người trông khoảng 60 tuổi mặc Âu phục màu xám bước ra. Mái tóc được chải hất ngược ra sau, lộ ra vầng trán bóng nhẫy, hơn nữa trên đỉnh đầu cũng thấp thoáng thấy ánh sáng từ da đầu phát ra, không biết là do ăn quá nhiều chất bổ hay đồ nhiều dầu mỡ, hoặc có thể là cả hai.

Điều này khiến Cảnh Giai Tuệ kinh sợ, không nghĩ tới Hàn tiên sinh lại tự mình ra đón cô, chỉ thấy khóe mắt của hắn tràn ngập ý cười nói : “Cảnh tiểu thư! Chúng ta lại gặp nhau rồi! Lần trước tôi đã muốn cùng cô nói chuyện một lúc, nhưng cô lúc nào cũng bận rộn, thật đúng là một nhân viên công sở xinh đẹp yêu kiều!”. Hàn tiên sinh nói giọng Quảng Đông, kéo tay Cảnh Giai Tuệ đi vào trong, vừa đi vừa dùng ngón tay khẽ vuốt ve lên bàn tay nhỏ bé của Cảnh Giai Tuệ.

Cảnh Giai Tuệ chợt nhận ra là mình đã quá sơ suất, vì tình thế cấp bách nên đã quên mất Hàn tiên sinh là con người như thế nào. Cô nhìn chăm chăm vào bàn tay đầy vết đồi mồi đang nắm chặt tay mình kia, các ngón tay của hắn đang không ngừng xoay tròn trên các đốt ngón tay mềm mại trơn nhẵn của cô, bám dai như đĩa, không tài nào giãy ra được.

Bước vào phòng làm việc, Cảnh Giai Tuệ theo phản xạ rút tay về, mỉm cười nói : “Hàn tổng quá đa lễ rồi, tôi vốn chỉ tùy tiện tới thăm hỏi, sao có thể làm phiền ngài phải đích thân ra tiếp đón chứ? Dương tổng cũng đã nhắc nhủ tôi, nói nếu là khách hàng cũ thì sẽ cùng nhau thương lượng một mức giá tốt nhất, coi như là một món quà để thể hiện chút lòng thành của công ty tôi đối với khách hàng. Lần này tôi tới cũng chỉ chịu trách nhiệm làm trung gian, giá cả cụ thể mời ông đến gặp Dương tổng để đàm phán.”

Nói xong cô rút từ trong túi ra bản kê khai sản phẩm rồi đặt trên bàn của Hàn tổng. “Đây là danh sách các mặt hàng, mời ông xem qua trước, nếu cần thì liên hệ cho Dương tổng, đến lúc đó việc vận chuyển vào kho hàng như thế nào là do sự quyết định của ông và Dương tổng.”

Nói xong Cảnh Giai Tuệ liền có ý định muốn rời đi, nhưng tên lão già họ Hàn này sao có thể nhanh như vậy thả cô ra ngoài chứ? Hắn tựa vào ghế giám đốc rồi làm ra vẻ kỳ quái nói : “Hàn tiểu thư đây là đang nói cho có lệ sao?, thái độ nói chuyện với khách hàng như vậy là kiểu gì?”

Cảnh Giai Tuệ mặt không biến sắc, tươi cười hỏi lại : “Sao vậy?Hàn tổng còn có điểm gì chưa rõ?”

Hắn ngả người vào ghế, không hờn không giận nói : “Còn rất nhiều chỗ chưa rõ, Cảnh tiểu thư, cô cảm thấy cô có nghĩa vụ cần phải giải thích kỹ càng cho tôi không?”

Cảnh Giai Tuệ trong lòng biết rõ sẽ không thể thoát thân ngay được, chỉ có thể mỉm cười nói : “Nếu Hàn tổng đưa ra yêu cầu, tôi đương nhiên sẽ cố gắng hết sức để khiến ông hài lòng.”

Hàn tiên sinh nghe vậy, lập tức tươi cười rạng rỡ, bảo thư ký chạy ra một nhà hàng gần đây đặt một bàn ăn, nói là muốn cùng Cảnh tiểu thư vừa ăn vừa nói chuyện.

Cảnh Giai Tuệ bình tĩnh gạt đầu đồng ý.Trong đầu không ngừng tính toán, bên ngoài có rất nhiều nhân viên, trước cứ giả vờ vui vẻ ngồi nói chuyện phiếm với hắn một lúc đã, rồi từ từ nghĩ cách đối phó với lão già này sau.

Thừa dịp lão già kia đang dọn đồ thư ký, cô liền vụng trộm nhắn tin cho Bạch Văn Văn, ý tứ đại khái là cô đang ở cùng với tên Hàn tiên sinh háo sắc, nhất thời không thể thoát thân, nhờ cô khoảng 5 phút sau hãy gọi điện tới, giả vờ nói là số hàng của công ty đang gặp sự cố ở bến tàu, cần cô đi giải quyết gấp.Nhấn xong tin, Cảnh Giai Tuệ đi tới ngồi xuống ghế, mỉm cười nhìn tên bại hoại đang từng bước đi tới gần mình.

Mất vừa thấy thư ký đi ra khỏi văn phòng, lão già họ Hàn đã ngay lập tức động tay động chân với cô, cuộc điện thoại cứu mạng vẫn chưa thấy gọi tới.Cảnh Giai Tuệ trong lòng thầm mắng Bạch Văn Văn làm việc không đáng tin cậy, ngoài mặt vẫn giả vờ yếu ớt cười cười với tên kia, đại khái khoảng 20 phút sau, chuông điện thoại cuối cùng cũng vang lên.Cảnh Giai Tuệ giống như trút được gánh nặng, nhanh chóng cầm điện thoại lên.Nhưng khi vừa nhìn vào màn hình thì lại thấy đó là số điện thoại của Đồng Nhiên, Cảnh Giai Tuệ nhấn nút trả lời, liền nghe thấy giọng nói trầm thấp của hắn nhẹ nhàng truyền vào tai : “Mau chạy ra ngoài, tôi ở dưới lầu chờ cô.”

Câu nói không đầu không đuôi kia khiến cho Cảnh Giai Tuệ nhất thời không kịp phản ứng, chỉ có thể máy móc lặp lại : “Chờ tôi?”

“Đúng vậy!Không đi xuống chẳng lẽ cô định ở trên đó phục vụ lão già háo sắc đó sao?Mau chạy đi, đừng để tôi phải lên đó bắt cô!”

Cảnh Giai Tuệ lúc này mới hiểu ra, cảm thấy có chút khó hiểu : Đồng Nhiên làm sao mà biết được là cô ở đây?

Đúng lúc này, thư ký của Hàn tiên sinh quay lại, nhỏ giọng nói : “Xe của tổng giám đốc Đồng của tập đoàn Triệu Dương đang đợi ở bên ngoài, nói là muốn tìm Cảnh tiểu thư.”

Vị Hàn tiên sinh kia vốn đang dựa nửa người vào Cảnh Giai Tuệ, lập tức đứng thẳng dậy, vừa kinh ngạc lại vừa nghi ngờ hỏi : “Tổng giám đốc Đồng, có phải là Đồng Nhiên không?”

Nhìn thấy thư ký gạt đầu, hắn hơi ngạc nhiên quay lại đánh giá Cảnh Giai Tuệ một chút, hỏi : “Cảnh tiểu thư chẳng lẽ cũng có liên hệ với tập đoàn Triệu Dương sao?”.Cảnh Giai Tuệ không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể gạt đầu, cầm lấy túi xách rồi đi xuống, Hàn tiên sinh cũng đi theo sau.Vừa ra ngoài liền nhìn thấy ngay một chiếc Bentley màu đen đang đỗ trước cửa, cửa kính xe được mở một nửa, có thể thấy được một người đàn ông đeo kính đen, mặc áo sơ mi trắng ngồi bên trong, đáng vẻ không kiên nhẫn gõ gõ vào bảng đồng hồ trên xe.

Khí thế kia thật sự không giống với phong cách của một doanh nhân, mà giống một tên sát thủ trong giới hắc đạo, anh tuấn lạnh lùng.

Hắn vừa liếc thấy Cảnh Giai Tuệ bước ra, liền hừ một tiếng rồi nói : “Dây dưa cọ xát lâu đến vậy ư? Mà đợi cả nửa ngày mới lết được xuống đây!”

6. Chương 6

Nghĩ như vậy, cô cố gắng thôi miên chính mình thả lỏng một chút, chuẩn bị sẵn sàng rồi đi tới cửa phòng tân hôn.

Đồng gia mặc dù giàu có, nhưng lúc cưới vợ cũng không lộ ra sự giàu có đó, cũng không mua cái gì có giá trên trời, chẳng qua là có một số vật dụng đôi rất mới.

Cảnh Giai Tuệ cũng không để ý phòng ở lớn hay nhỏ, lúc trước nghe Đồng Hiểu Lượng nói không cần phải ở lại biệt thự Đồng gia khiến cho cô thở phào nhẹ nhõm.

Bà mẹ chồng kia, không phải là người có thể ở chung được!

Đi đến nhà mới, tuy rằng chỉ là một căn nhà nhỏ, nhưng được trang trí rất có phong cách, mặc dù Đồng Hiểu Lượng học kinh doanh buôn bán, nhưng bản thân lại rất đam mê hội họa, bức tranh treo trên vách tường ngay lối vào chính là bức tranh mà hắn đã vẽ Cảnh Giai Tuệ, chỉ cần nhìn vào bức tranh là có thể thấy được tình cảm của hắn dành cho cô, đối với người nghiệp dư như Cảnh Giai Tuệ thì có thể xem là nhìn được.

Nhóm phục vụ vừa đem tủ quần áo cùng giường lớn vào phòng thì điện thoại Cảnh Giai Tuệ lại vang lên, lấy ra thì thấy tên Bạch Văn Văn hiện trên điện thoại. Vừa nhấn nút nghe, đầu dây bên kia liền truyền đến tiếng khóc nức nở: “Chị Cảnh, chị có bận gì không?”

Bạch Văn Văn bình thường chỉ gọi cô là trưởng phòng Cảnh, rất hiếm khi gọi chị Cảnh, đa số dưới mọi tình huống đều gọi ba chữ kia hay gọi thẳng tên của cô.

Bản thân cô trở nên cảnh giác như vậy cũng là có nguyên nhân. Cảnh Giai Tuệ và Bạch Văn Văn vào công ty bách hóa nước ngoài cùng một thời điểm. Mà hiện tại cô là trưởng phòng, mà Bạch Văn Văn vẫn chỉ là một trợ lý nhỏ của tổ buôn bán, tiền lương thì chỉ có một ngàn hai, do vậy nên mới suốt ngày ghen tỵ với cô.

Trong một công ty lớn như vậy kẻ tiểu nhân ở đâu cũng có, chỉ có những người rảnh rỗi không có bản lĩnh thật sự, cô cũng không độc chiếm bộ phận buôn bán một mình, để có thể lên tới vị trí này rồi quản lý hiệu quả cả bộ phận của một công ty nước ngoài dễ dàng như vậy sao? Tiếc là xuất thân của cô quá tầm thường, dù cho bình thường làm việc cần cù và thật thà như thế nào, thì ngay cả ngày nghỉ cũng phải đến công ty làm thêm giờ, phải vất vả làm đơn đặt hàng trăm vạn đô la, vậy mà các đồng nghiệp lại luôn đi xuyên tạc đủ mọi chuyện về cô.

Cô cũng không biết hôm nay Bạch Văn Văn gặp chuyện gì, lại phá lệ gọi một tiếng “Chị”!

“Không bận, có chuyện gì vậy?”

“Chị Cảnh, em..... em gây họa lớn rồi !” Nói xong những lời này, đầu dây bên kia đã khóc không thành tiếng, khóc đến tê tâm liệt phế.

Cảnh Giai Tuệ hơi nhú chân mày, xoay người đi vào thư phòng cách vách, thừa dịp Bạch Văn Văn ngừng khóc, hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì, cô nói đi, khóc có thể giải quyết vấn đề à?”

“Chị Cảnh, chị nhường cho em đơn hàng với công ty hàng hóa của Đức, em..... em quên làm bảo hiểm rồi.” Cảnh Giai Tuệ liền trầm xuống, đơn hàng kia trị giá là 30 vạn Đô-la, tương đương 180 vạn nhân dân tệ.

Bảo hiểm là thứ vô cùng quan trọng, mà bản thân cô đương nhiên là trong sạch.

Bởi vì sản phẩm của công ty phần lớn đều được vận chuyển theo đường thủy, mà đường thủy rất hay xảy ra việc ngoài ý muốn, gây ra tổn thất, hàng hóa không được bảo quản cẩn thận rất dễ bị cháy, nước mưa hay nước sông thấm vào... Đều phải bồi thường theo phần trăm hư tổn.

Vì vậy khi xuất khẩu thì bảo hiểm trở nên quan trọng hơn, nếu như ngay từ đầu đã mua bảo hiểm, khi xảy ra vấn đề, nếu như khách đã nhận hàng mà không trả tiền, hoặc đơn phương hủy hợp đồng, thì họ đều phải hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Đã buôn bán thì từ công ty nhỏ đến lớn đều phải biết, khi khách hủy đơn hàng, tuy trên danh nghĩa có thể khởi tố theo hợp đồng đã quy định, nhưng bình thường khi muốn khởi tố một khách hàng, phí tổn rất cao, phần thắng cũng không nhiều, nên bình thường những việc như vậy cũng không hay đưa ra pháp luật, mà đi tìm công ty bảo hiểm, trước tiên là phải mua bảo hiểm trong nước, xảy ra chuyện thì tìm công ty bảo hiểm đòi tiền, tự nhiên bớt lo lại ít dùng sức.

Những việc như vậy trước nay đều do Bạch Văn Văn xử lý, đây là việc làm tối thiểu, có đánh chết cũng không được quên.

Bây giờ Bạch Văn Văn lại nói đã quên mua bảo hiểm, đến lúc này lại đi tìm cô giải quyết. Cô chỉ có thể nén lại sự tức giận hỏi tiếp: “Cô chắc chắn là mình đã quên mua bảo hiểm? Mong là hàng hóa không gặp điều gì bất trắc.”

Bạch Văn Văn nghe Cảnh Giai Tuệ hỏi như vậy, tiếng khóc lại bắt đầu có dấu hiệu kéo dài: “Tất cả..... em đều không có mua bảo hiểm.....” Cảnh Giai Tuệ nghe được thì liền dựa vào tường.

“..... Tại sao lại như vậy? Việc buôn bán xảy ra chuyện gì ư?”

“Chính là..... Chính là lúc em liên hệ bên khách hàng, bên khách hàng không chịu trả tiền hóa đơn.”

Cảnh Giai Tuệ nghe xong đầu lại quay vòng vòng, có mắng Bạch Văn Văn cũng không còn kíp, cô chỉ có thể hỏi: “Đối phương vì sao không trả tiền?”

Kế tiếp cô lại nghe Bạch Văn Văn kể “Chuyện tốt” mà cô ta gây ra, thì ra hàng hóa được vận chuyển đến cảng Thượng Hải, cô ta cứ nhiên không hỏi mình một tiếng, bản thân lại nhận lời yêu cầu điều chỉnh kho hàng. Số hàng hoá hiện thời so với số hàng khách hàng đặt ban đầu nhiều hơn 10 vạn nhân dân tệ. Khách hàng đương nhiên không thể trả tiền, yêu cầu công ty chịu trách nhiệm.

Hằng ngày Bạch Văn Văn chỉ quản lý văn kiện cùng hàng hóa, sao có thể làm được việc này? Mất thấy khách hàng không đồng ý ký nhận, có dấu hiệu hủy đơn hàng, mà kho để hàng hoá sắp thu tiền phạt rồi. Cô nhất thời gấp đến độ hoang mang lo sợ, chỉ có thể tìm đến Cảnh Giai Tuệ thương lượng đối sách.

Cảnh Giai Tuệ có thể làm sao bây giờ? Phương diện này liên lụy kim ngạch quá lớn, chỉ có thể phản ánh chi tiết lên tổng giám đốc. Gọi điện qua loa rồi chuyển bảo công nhân chuyển nhà quay lại sau, Cảnh Giai Tuệ chạy gấp về công ty.

Dương tổng nhận được điện thoại của cô liền lập tức trở về công ty, sớm đã đem Bạch Văn Văn kia mắng đến mức muốn mất hồn, ngực phập phồng, hô hấp dồn dập.

Cảnh Giai Tuệ vừa bước vào văn phòng, đương nhiên cũng không thể may mắn thoát khỏi, bởi vì không quản lý được cấp dưới Bạch Văn Văn cũng đã trúng một chút chữ bối. Dương tổng tính tình gấp gáp, bình thường hay nói giỡn vẻ mặt rất ôn hoà, bây giờ có chuyện thì chữ bối không ngừng.

Bên kia Bạch Văn Văn nghe mắng đến nỗi chỉ muốn nhảy lầu, bên này biểu tình Cảnh Giai Tuệ lại vô cùng thần nhiên, khẽ cúi đầu không nói chuyện, chính là thành thành thật thật đứng trước bàn làm việc nghe, đợi Dương tổng mắng đến đau cổ họng, thì xoay người lấy một ly nước ấm.

Thấy cô nhu thuận như vậy, cũng làm cho Dương tổng tiêu giảm chút cơn tức.

Cuối cùng ý tứ của lão tổng là, xem xem có thể liên hệ với khách hàng một chút hay không, mỗi bên chịu một nửa, nhưng Cảnh Giai Tuệ gọi điện thoại cho khách hàng lại không được, hơn nữa ý tứ của khách hàng là bởi vì đã điều chỉnh hàng hoá, cho nên bọn họ không thể giữ nguyên kế hoạch buôn bán này mà hàng hóa bọn họ cần không phải là loại hàng này cho nên chỉ có thể đem trả lại hàng hóa, đương nhiên bọn họ không phải người làm sai nên đương nhiên sẽ không trả tiền.

Thật sự là sợ cái gì thì đến cái đó, lần này cơn tức của lão tổng càng ngày càng lớn!

Dương tổng lại lớn giọng mắng, Bạch Văn Văn chỉ có thể đứng khóc không ngừng, Cảnh Giai Tuệ giả vờ không nghe thấy, đến khi tính toán thông suốt, bình tĩnh hỏi lão tổng có thể đi đàm phán giá cả với khách hàng hay không, tranh thủ đem tổn thất giảm đến mức thấp nhất.

Dương Tổng là người có năng lực, cân nhắc lợi hại chỉ có thể tán thành. Lại liên hệ đối phương, đương nhiên là từ chối không tiếp điện thoại, Cảnh Giai Tuệ gửi email, đợi một hồi cũng không thấy trả lời.

Cô tính toán một hồi, cô nói với lão tổng muốn bay đến chỗ kho để hàng hoá, trực tiếp cùng công ty đàm phán, bởi vì cô cảm thấy công ty này với công ty của mình đã làm ăn lâu năm, mà lần này lại có thái độ cứng rắn như vậy thì thật là kỳ lạ.

Sau khi gọi điện thoại đặt vé máy bay, Cảnh Giai Tuệ cũng không kịp chuẩn bị hành lý, liền vội vàng mang theo laptop chạy ra sân bay. Trước khi đi, Bạch Văn Văn còn do dự hỏi, nếu lần này hàng hóa không thể bán ra vậy cô ta sẽ bị trừ bao nhiêu lương?

“Của chị phạt tiền theo tổn thất 2%, tôi bị khấu trừ tổn thất 3%.....” nãy Bạch Văn Văn lúc này thật là nhanh nhẹn, lập tức tính ra bản thân bị trừ ba vạn, sợ tới mức la to!

“Má ơi, tiền lương một năm của tôi cũng không nhiều được như vậy đâu! Nếu..... Nếu giải quyết không được, tôi đây cùng lắm thì mặc kệ thôi!” Nói xong, cô ta bày ra vẻ mặt hăm mộ cùng ghen tị liếc Cảnh Giai Tuệ một cái, “Chị Cảnh, lần này thật xin lỗi chị, nhưng mà chuyện này đối với chị cũng không phải là vấn đề gì to tát, chút tiền ấy đối với chị mà nói cũng chỉ giống như một cái phui tay mà thôi, chị nói có phải hay không?”

Cảnh Giai Tuệ không thèm nói chuyện với cô ta, cô đang bề bộn điều chỉnh hô hấp, tránh cho chính mình bị cô gái họ Bạch dần dần làm cho tức giận mà tát cô ta một cái. Dù gây ra vô số rắc rối, nhưng lại có thể nghĩ ra được đường lui cho bản thân vô cùng chu toàn, thật là đáng tiếc khi cô ta lại là sinh viên của một trường đại học danh tiếng, sự việc hôm nay chỉ càng làm cô khinh thường cô ta. Cô ta thấy ông chủ của mình dễ dãi nên muốn làm gì thì làm sao, một cô gái mới ra đời như cô ta muốn gây khó dễ thì có gì khó?

Trong công việc mọi thứ vô cùng tàn nhẫn —— mới có một chút chuyện mà đã kêu không chịu nổi, lại còn muốn trốn tránh trách nhiệm bắt người khác phải giải quyết thay mình.

Để có được địa vị như ngày hôm nay, Cảnh Giai Tuệ đã trải qua biết bao nhiêu khó khăn và đau đớn, đau đến khắc cốt ghi tâm.

Đến sân bay, chuyển phát công ty cũng đem vé máy bay đưa đến cho cô. Nhìn vé máy bay — Thượng Hải. Tâm lý Cảnh Giai Tuệ có chút không thoải mái.

Nhưng cũng nghĩ lại, Thượng Hải lớn như vậy, làm gì có chuyện gặp phải “Người kia”, trong lòng nhất thời lại bình ổn.

Gần lên máy bay, cô nhận được điện thoại của Đồng Hiểu Lượng, nghe thấy âm thanh nhắc nhở đăng ký thủ tục, Đồng Hiểu Lượng liền hỏi cô muốn đi đâu. Nghe giọng nói khẩn trương bên trong điện thoại vô cùng căng thẳng, Cảnh Giai Tuệ không khỏi cảm thấy buồn cười, cảm thấy bất tiện chán chuyện công việc, cô cố tình hù dọa Đồng Hiểu Lượng nên nói: “Em phải đi đây, anh đừng tới tìm em.”

Sau đó chợt nghe thấy âm thanh bùm bùm từ bên kia truyền đến, kế tiếp chính là tiếng kêu “Ai ôi”.

Cảnh Giai Tuệ nghe cảm thấy không ổn, vội vàng hỏi làm sao vậy, mới biết được Đồng Hiểu Lượng mới vừa rồi trong lòng hoảng hốt bước hụt chân, bị trượt té trên cầu thang từ trên lầu hai.

Cảnh Giai Tuệ có chút đau lòng, vội vàng nói: “Anh không sao chứ, em phải đi Thượng Hải một chuyến, việc buôn bán của công ty xảy ra chút vấn đề, cần em đi giải quyết?”

“À ——” âm thanh của Đồng Hiểu Lượng rõ ràng thả lỏng xuống, “Anh còn tưởng em tính đào hôn! Anh nói cho em biết trước, em không được làm cô dâu bỏ trốn đâu đấy, nếu em mà không quan tâm anh, anh sẽ ngồi xổm trước cổng nhà ga xe lửa, cho người ta đưa tin lên tivi, em mà không đến, anh sẽ canh giữ ở đó mỗi ngày, cho dù chết đói, cho dù trở thành tượng đá anh cũng đợi em xuất hiện!”

Cảnh Giai Tuệ cười trêu chọc suy nghĩ của hắn: “Được thôi! Anh cứ ngồi trước cổng nhà ga đi, như vậy không phải sẽ dọa mấy đứa con nít khóc sao! Đồ dùng trong phòng cưới được mang tới rồi, có vài chỗ bày biện không được tốt, anh đi xem đi.....”

Dẫn dò việc chính rồi việc vặt xong, Cảnh Giai Tuệ vội vàng cúp điện thoại, chuẩn bị đi đăng ký.

Lên máy bay cô thấy bên ngoài trời đang mưa lất phất, làm ướt cửa sổ cabin, Cảnh Giai Tuệ tựa vào cửa sổ nhìn đến xuất thần, đúng lúc này, trong di động lại gửi đến tin nhắn mới, Cảnh Giai Tuệ mở xem, là Đồng Hiểu Lượng gửi tới, ngoại trừ một chuỗi số di động, còn có một hàng chữ viết: “Anh đã đưa số điện thoại của em cho chú anh, đây số di động cá nhân của chú anh, sau khi em đến Thượng Hải, vô luận như thế nào thì hãy nghỉ ngơi ở chỗ chú anh, đừng nên vì lộ phí của công ty mà làm khổ bản thân.”

Cảnh Giai Tuệ xem xong tin nhắn của bạn trai thì nhún lại, trong lòng lại cảm thấy tức giận. Cô vội vã nhắn tin trả lời, ngăn bạn trai đi về rần thêm chân, nhưng lúc này nhân viên hàng không đã lễ phép nhắc nhở mọi người máy bay ngay lập tức sẽ cất cánh, yêu cầu tắt di động.

Cảnh Giai Tuệ chỉ có thể nhắn: “Không cần phải phiền chú của anh.....” Rồi bất đắc dĩ tắt điện thoại đi động.

Xuống máy bay, Cảnh Giai Tuệ đi ra khỏi sân bay, do dự nửa ngày mới mở di động lên, điện thoại liền hiện lên thông báo có tin nhắn, đều là tin nhắn cùng cuộc gọi nhờ của Đồng Hiểu Lượng và Bạch Văn Văn, cũng không có dãy số xa lạ nào gọi tới.

7. Chương 7

Lúc Cảnh Giai Tuệ nhận phòng khách sạn xong, người kia vẫn không thấy chủ động liên lạc với cô.

Để điện thoại chuyển sang chế độ trả lời tự động, tức thì lại thấy có vẻ uống công vô ích, Cảnh Giai Tuệ chán nản cười một cái rồi lại chuyển về chế độ bình thường.

Lúc này đã là nửa đêm, cô chẳng còn hơi sức đâu mà nghĩ đến việc ra ngoài đi dạo thưởng thức cảnh đẹp, Cảnh Giai Tuệ vào một cửa hàng tiện lợi, mua vài hộp mỳ rồi vội vàng vàng trở về phòng, chuẩn bị cho việc giải quyết sự cố với công ty vào sáng mai.

Cô ngồi suy nghĩ, phía bên mình làm ăn bất cẩn như vậy, vạn nhất phía khách hàng sống chết không chịu tiếp nhận số hàng đó thì sao? Công ty cô chắc chắn gánh vác không nổi khoản bồi thường thiệt hại nếu không có bảo hiểm, tốt nhất là thương lượng một mức giá thấp hơn rồi tìm kiếm một khách hàng khác.

Nghĩ vậy, cô liền thoải mái vừa ăn mỳ vừa ngồi trước máy tính soạn email, hy vọng có thể tìm ra một đối tác khác đồng ý tiếp nhận đơn hàng.

Gần 12 giờ, chuông điện thoại của cô bắt ngờ vang lên, là mã vùng của Thượng Hải, nhưng người gọi không phải là Đồng Nhiên.

Cảnh Giai Tuệ nhìn chằm chằm vào màn hình một lúc lâu rồi mới do dự nhấn nút nghe.

“Xin hỏi đây có phải là số điện thoại của Cảnh Giai Tuệ tiểu thư không?” Đầu dây bên kia là giọng nói mềm mại của một cô gái.

Cảnh Giai Tuệ nói phải, đối phương lập tức vội vàng giới thiệu, hóa ra cô ấy là thư ký của Đồng Nhiên.

Trong điện thoại, cô thư ký họ Mã này luôn miệng nói xin lỗi, nói là hôm nay vì bận quá nên đã quên mất việc mà Đồng tổng giao phó, xin Cảnh tiểu thư rộng lòng bỏ qua cho. Sau đó lại hỏi Cảnh Giai Tuệ có thấy hài lòng với khách sạn đang nghỉ hay không, nếu không thì cô sẽ gọi tài xế tới đón.

Cảnh Giai Tuệ khách sáo nói cảm ơn, không cần quan tâm đến cô, cô ở đây rất tốt, bởi vì lần này đi công tác nên cũng khá bận, thật sự không cần làm phiền. Sau lại cùng với đối phương khách khí nói qua nói lại, cuối cùng cả hai cùng nói “Tạm biệt” rồi gác máy.

Cảnh Giai Tuệ rất tỉnh táo, cô không giống như Bạch Văn Văn làm ăn bừa bãi cầu thả, càng tuyệt đối không thể ở gần Đồng Nhiên.

Người đàn ông này trước kia thường hay lui tới các quán bar hoặc các trung tâm giải trí, lúc nào cũng chú ý phân chia thứ tự rõ ràng cho thuộc hạ, ai ra chắn cửa, ai đi ngắt công tắc đèn, ai chịu trách nhiệm đập bàn, ai chém người, chưa bao giờ mắc sai lầm.Đàn em của hắn đều được huấn luyện rất nghiêm khắc, việc cầm gạch, cầm dao hay cầm chai rượu để đánh nhau còn được hướng dẫn kỹ càng, chuyên nghiệp hơn cả các nhân viên an ninh trong các công ty.

Cho nên, việc thư ký Mã nói với cô rằng đã quên mất chuyện quan trọng mà Đồng tổng đã ngàn dặn vạn dặn, chẳng khác gì ý nói Đồng Nhiên cũng không hề để tâm đến việc tiếp đón cô, thật may vì cả hai người đều có chung ý nghĩ không muốn gặp mặt nhau.

Tuy rằng chưa liên hệ được với khách hàng thích hợp, nhưng lúc này Cảnh Giai Tuệ cảm thấy thật sự nhẹ nhõm.

Sáng sớm hôm sau, Cảnh Giai Tuệ vội vàng đánh răng rửa mặt rồi chạy đến công ty, gặp được người quản lý đơn hàng tên là Bạc Mễ.

Sau khi nói chuyện một lúc, cuối cùng Bạc Mễ cũng đã giải thích xong về nguyên nhân sự việc.Số hàng mà công ty Cảnh Giai Tuệ phụ trách đã gặp sự cố trong khi vận chuyển, vừa lúc đó có một công ty văn phòng phẩm không biết nghe được tin ở đâu, lập tức soạn ra một bản báo giá rồi gửi ột công ty bên Đức, giá cả rẻ đến mức giống như đem cho vậy, hàng hóa lại có sẵn, khiến cho phía đối tác Đức rất hài lòng, nhưng công ty của Cảnh Giai Tuệ thì lại chậm chạp không đứng ra giải quyết, nên tạo cho đối phương có cái cớ để rút lại đơn hàng.

Những con số ghi trên bản báo giá kia thật sự làm cho người ta giật mình, Cảnh Giai Tuệ vốn đã có tính toán sẽ thương lượng với công ty của mình đưa một mức giá thấp hơn, nhưng cũng không đến mức gây thâm hụt lớn như bản báo giá của công ty này.

Đi ra khỏi công ty, Cảnh Giai Tuệ tâm chột nguội lạnh, đứng trên vỉa hè chờ đợi một lúc rồi mới quay trở về khách sạn.

Vừa vào phòng, cô lại mở máy lên kiểm tra hộp thư đến, gửi mấy chục thư mới có được một thư phản hồi.

Cảnh Giai Tuệ mở ra, đối phương là khách hàng cũ của công ty, tuy rằng đơn đặt hàng không nhiều, nhưng cũng không phải là ít.Người này tuy không thường hợp tác với công ty cô, nhưng lại lưu lại cho cô một ấn tượng rất sâu sắc, bởi vì có một lần gặp mặt ở Quảng Châu, hắn đã lôi kéo Dương tổng rồi hớn hỏ giới thiệu cho hắn về các thú vui nhục dục cũng như cuộc sống về đêm ở Đông Quân (* thuộc Quảng Đông, Trung Quốc), còn luôn dụ dỗ Dương tổng bỏ tiền ra dẫn hắn đi Đông Quân vui chơi thỏa thích vài trận.

Dương tổng hơi ái ngại, nhưng vì để duy trì mối quan hệ nên đã gọi lái xe đưa hắn và Hàn tiên sinh đi Đông Quân say xỉn một bữa, lúc họ trở về, Cảnh Giai Tuệ vô tình nghe thấy bác Trương lái xe và Dương tổng luôn miệng nói không thể chấp nhận được.Lão già kia cư nhiên lại có thể một mình gọi ba cô gái, ở trong phòng khách sạn chơi 4p, hôm sau lại vẫn còn ồn ào muốn gọi thêm vài cô nữa.

Nhân phẩm của đối phương không phải là vấn đề khiến Cảnh Giai Tuệ bận tâm đến, cô cẩn thận hỏi hắn về hạng mục công việc trong công ty, chứng minh xem hắn có thực sự muốn mua hàng của công ty cô hay không.

Một lượng hàng lớn cuối cùng cũng đã có nơi để gửi gắm!Cô rất vui vẻ soạn thư trả lời.

Vừa gửi xong, phía bên kia đã nhanh chóng hồi âm, mời cô khoảng một tiếng sau đến đàm phán, cùng với địa chỉ và số điện thoại liên lạc.

Cảnh Giai Tuệ không tắm rửa thay quần áo, chỉ đơn giản chải lại mái tóc đuôi ngựa, thoa một chút son dưỡng môi, đứng trước gương ngắm nghía một lúc rồi vội vàng ra ngoài gọi xe đi tới công ty khách hàng.

Công ty này nằm ở trung tâm Thượng Hải, hoàn hảo vì bây giờ chưa đến giờ cao điểm, xe cô đi lại tương đối nhiều nhưng cũng không đến nỗi gây ra tắc đường, chỉ nửa giờ là xe đã tới nơi.Công ty khách hàng được

đặt trong một tòa nhà lớn, chiếm toàn bộ hai tầng lầu, xem ra cũng khá hoành tráng. Bước ra khỏi thang máy, cô đến bàn lễ tân giới thiệu tên, người kia nhắc điện thoại lên rồi bảo cô chờ một chút.

Vài phút sau, một người trông khoảng 60 tuổi mặc Âu phục màu xám bước ra. Mái tóc được chải hất ngược ra sau, lộ ra vầng trán bóng nhẫy, hơn nữa trên đỉnh đầu cũng thấp thoáng thấy ánh sáng từ da đầu phát ra, không biết là do ăn quá nhiều chất bổ hay đồ nhiều dầu mỡ, hoặc có thể là cả hai.

Điều này khiến Cảnh Giai Tuệ kinh sợ, không nghĩ tới Hàn tiên sinh lại tự mình ra đón cô, chỉ thấy khóe mắt của hắn tràn ngập ý cười nói : “Cảnh tiểu thư! Chúng ta lại gặp nhau rồi! Lần trước tôi đã muốn cùng cô nói chuyện một lúc, nhưng cô lúc nào cũng bận rộn, thật đúng là một nhân viên công sở xinh đẹp yêu kiều!”. Hàn tiên sinh nói giọng Quảng Đông, kéo tay Cảnh Giai Tuệ đi vào trong, vừa đi vừa dùng ngón tay khẽ vuốt ve lên bàn tay nhỏ bé của Cảnh Giai Tuệ.

Cảnh Giai Tuệ chợt nhận ra là mình đã quá sơ suất, vì tình thế cấp bách nên đã quên mất Hàn tiên sinh là con người như thế nào. Cô nhìn chăm chăm vào bàn tay đầy vết đồi mồi đang nắm chặt tay mình kia, các ngón tay của hắn đang không ngừng xoay tròn trên các đốt ngón tay mềm mại trơn nhẵn của cô, bám dai như đĩa, không tài nào giãy ra được.

Bước vào phòng làm việc, Cảnh Giai Tuệ theo phản xạ rút tay về, mỉm cười nói : “Hàn tổng quá đa lễ rồi, tôi vốn chỉ tùy tiện tới thăm hỏi, sao có thể làm phiền ngài phải đích thân ra tiếp đón chứ? Dương tổng cũng đã nhắc nhủ tôi, nói nếu là khách hàng cũ thì sẽ cùng nhau thương lượng một mức giá tốt nhất, coi như là một món quà để thể hiện chút lòng thành của công ty tôi đối với khách hàng. Lần này tôi tới cũng chỉ chịu trách nhiệm làm trung gian, giá cả cụ thể mời ông đến gặp Dương tổng để đàm phán.”

Nói xong cô rút từ trong túi ra bản kê khai sản phẩm rồi đặt trên bàn của Hàn tổng. “Đây là danh sách các mặt hàng, mời ông xem qua trước, nếu cần thì liên hệ cho Dương tổng, đến lúc đó việc vận chuyển vào kho hàng như thế nào là do sự quyết định của ông và Dương tổng.”

Nói xong Cảnh Giai Tuệ liền có ý định muốn rời đi, nhưng tên lão già họ Hàn này sao có thể nhanh như vậy thả cô ra ngoài chứ? Hắn tựa vào ghế giám đốc rồi làm ra vẻ kỳ quái nói : “Hàn tiểu thư đây là đang nói cho có lệ sao?, thái độ nói chuyện với khách hàng như vậy là kiểu gì?”

Cảnh Giai Tuệ mặt không biến sắc, tươi cười hỏi lại : “Sao vậy? Hàn tổng còn có điểm gì chưa rõ?”

Hắn ngả người vào ghế, không hề nóng giận nói : “Còn rất nhiều chỗ chưa rõ, Cảnh tiểu thư, cô cảm thấy cô có nghĩa vụ cần phải giải thích kỹ càng cho tôi không?”

Cảnh Giai Tuệ trong lòng biết rõ sẽ không thể thoát thân ngay được, chỉ có thể mỉm cười nói : “Nếu Hàn tổng đưa ra yêu cầu, tôi đương nhiên sẽ cố gắng hết sức để khiến ông hài lòng.”

Hàn tiên sinh nghe vậy, lập tức tươi cười rạng rỡ, bảo thư ký chạy ra một nhà hàng gần đây đặt một bàn ăn, nói là muốn cùng Cảnh tiểu thư vừa ăn vừa nói chuyện.

Cảnh Giai Tuệ bình tĩnh gạt đầu đồng ý. Trong đầu không ngừng tính toán, bên ngoài có rất nhiều nhân viên, trước cứ giả vờ vui vẻ ngồi nói chuyện phiếm với hắn một lúc đã, rồi từ từ nghĩ cách đối phó với lão già này sau.

Thừa dịp lão già kia đang dặn dò thư ký, cô liền vụng trộm nhắn tin cho Bạch Văn Văn, ý tứ đại khái là cô đang ở cùng với tên Hàn tiên sinh háo sắc, nhất thời không thể thoát thân, nhờ cô khoảng 5 phút sau hãy gọi điện tới, giả vờ nói là số hàng của công ty đang gặp sự cố ở bến tàu, cần cô đi giải quyết gấp. Nhắn xong tin, Cảnh Giai Tuệ đi tới ngồi xuống ghế, mỉm cười nhìn tên bại hoại đang từng bước đi tới gần mình.

Mất vừa thấy thư ký đi ra khỏi văn phòng, lão già họ Hàn đã ngay lập tức động tay động chân với cô, cuộc điện thoại cứu mạng vẫn chưa thấy gọi tới. Cảnh Giai Tuệ trong lòng thầm mắng Bạch Văn Văn làm việc không đáng tin cậy, ngoài mặt vẫn giả vờ yếu ớt cười cười với tên kia, đại khái khoảng 20 phút sau, chuông điện thoại cuối cùng cũng vang lên. Cảnh Giai Tuệ giống như trút được gánh nặng, nhanh chóng cầm điện thoại lên. Nhưng khi vừa nhìn vào màn hình thì lại thấy đó là số điện thoại của Đồng Nhiên, Cảnh Giai Tuệ nhấn nút trả lời, liền nghe thấy giọng nói trầm thấp của hắn nhẹ nhàng truyền vào tai : “Mau chạy ra ngoài, tôi ở dưới lầu chờ cô.”

Câu nói không đầu không đuôi kia khiến cho Cảnh Giai Tuệ nhất thời không kịp phản ứng, chỉ có thể máy móc lặp lại : “Chờ tôi?”

“Đúng vậy!Không đi xuống chẳng lẽ cô định ở trên đó phục vụ lão già háo sắc đó sao?Mau chạy đi, đừng để tôi phải lên đó bắt cô!”

Cảnh Giai Tuệ lúc này mới hiểu ra, cảm thấy có chút khó hiểu : Đồng Nhiên làm sao mà biết được là cô ở đây?

Đúng lúc này, thư ký của Hàn tiên sinh quay lại, nhỏ giọng nói : “Xe của tổng giám đốc Đồng của tập đoàn Triệu Dương đang đợi ở bên ngoài, nói là muốn tìm Cảnh tiểu thư.”

Vị Hàn tiên sinh kia vốn đang dựa nửa người vào Cảnh Giai Tuệ, lập tức đứng thẳng dậy, vừa kinh ngạc lại vừa nghi ngờ hỏi : “Tổng giám đốc Đồng, có phải là Đồng Nhiên không?”

Nhìn thấy thư ký gật đầu, hần hơi ngạc nhiên quay lại đánh giá Cảnh Giai Tuệ một chút, hỏi : “Cảnh tiểu thư chẳng lẽ cũng có liên hệ với tập đoàn Triệu Dương sao?”.Cảnh Giai Tuệ không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể gật đầu, cầm lấy túi xách rồi đi xuống, Hàn tiên sinh cũng đi theo sau.Vừa ra ngoài liền nhìn thấy ngay một chiếc Bentley màu đen đang đỗ trước cửa, cửa kính xe được mở một nửa, có thể thấy được một người đàn ông đeo kính đen, mặc áo sơ mi trắng ngồi bên trong, dáng vẻ không kiên nhẫn gõ gõ vào bảng đồng hồ trên xe.

Khí thế kia thật sự không giống với phong cách của một doanh nhân, mà giống một tên sát thủ trong giới hắc đạo, anh tuấn lạnh lùng.

Hần vừa liếc thấy Cảnh Giai Tuệ bước ra, liền hừ một tiếng rồi nói : “Dây dưa cọ xát lâu đến vậy ư? Mà đợi cả nửa ngày mới lết được xuống đây!”

8. Chương 8

Tuy rằng Hàn tiên sinh nghe danh Đồng Nhiên đã lâu, cũng đã nhìn thấy vài lần từ phía xa trong các buổi hội nghị làm ăn, nhưng nhưng tiếp xúc trực tiếp như bây giờ thì không được nhiều lắm, lúc này về mặt của ông ta khi gặp đại gia giới tài chính cứ như là được gặp mỹ nữ vậy, vẻ mặt nịnh nọt tươi cười, liền bước vài bước đến trước mặt Đồng Nhiên. Đưa tay lên muốn bắt tay với Đồng Nhiên, miệng còn nói: “Ai ôi, Đồng tổng, thật là không nghĩ là có thể gặp ngài ở nơi này.”

Hai tay Đồng Nhiên vẫn như cũ để bên trong túi quần, tựa hồ không có ý muốn bắt tay cùng Hàn tổng, chỉ mở miệng thân nhiên nói: “Xin chào. Tôi tới đón bạn gái của cháu tôi. Ông là?”

Nghe Đồng Nhiên nói như vậy, cái ót trọc lóc của lão háo sắc đã bóng nay còn bóng hơn: “A..... A, ra là người quen của quý nhân, tôi là tổng giám đốc Hàn Lâu Sơn của công ty mật dịch, ngài cứ gọi tôi là ông Hàn cũng được, thì ra Cảnh tiểu thư là cháu dâu của Đồng tổng, quả nhiên ánh mắt của cháu ngài thật tốt, Cảnh tiểu thư làm việc lanh lẹ, bộ dạng cũng rất được, thật sự là.....”

Cũng không chờ Hàn tiên sinh nói xong, Đồng Nhiên đã đứng lên đi tới chỗ Cảnh Giai Tuệ: “Còn khách hàng đang chờ tôi tại khách sạn, cô đừng làm tôi phải tới muộn!” Sau khi nói xong, hần lại hướng về phía Hàn tiên sinh hỏi: “Cái kia..... Ông.....”

Hàn Lâu Sơn vừa thấy quý nhân quên tên mình, vội vàng cúi đầu khom lưng nói: “Là ông Hàn! Ông Hàn!” Nói xong cung kính đưa danh thiếp ra.

Đồng Nhiên tiếp nhận danh thiếp, còn nói thêm: “Ông còn chuyện gì quan trọng muốn nói với cháu tôi của tôi không? Nếu như không còn gì phải nói thì bây giờ tôi phải đưa cô ấy đi rồi, tôi có làm một bữa tiệc cho cô ấy, bây giờ phải đi ngay, ông xem.....”

Hàn Lâu Sơn lúc này cũng không thuật lại những lời đã nói với Cảnh Giai Tuệ trong bữa cơm trưa, vội vàng nói: “Bàn bạc xong rồi, ngài cứ làm việc của ngài đi! Về sau nếu có cơ hội hợp tác, tôi phải nhờ ngài rồi.....”

Lúc này Cảnh Giai Tuệ đã cúi đầu chui vào xe, Đồng Nhiên chỉ nhấn chân ga một cái đã bỏ xa lão già háo sắc kia ở phía sau, cô tự giễu: Không biết có phải là vừa ra hang rồng, lại phải vào hang hổ hay không nữa?

Không gian trong xe nhất thời xấu hổ cực kỳ im lặng, Cảnh Giai Tuệ im lặng ngồi ở ghế sau, cách người kia chỉ một khoảng nhỏ, trong không gian lặng im, tựa hồ hô hấp hai người cũng cùng một chỗ, cô ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng trong không khí, có khi là từ miệng của hắn phả ra..... Nhận thức được điều này, Cảnh Giai Tuệ bắt đầu cảnh giác, thân mình căng cứng, tận lực không nhìn người đàn ông, mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ hỏi: “Làm sao anh biết tôi ở khách sạn này bàn công việc?”

Từ khi Đồng Nhiên lên xe tới giờ, mặt vô cùng lạnh lẽo, biểu tình loại này, Cảnh Giai Tuệ rất quen thuộc, hắn đang giận dữ, lại cực lực khắc chế nên mới ác liệt như vậy. Nghe thấy cô nói chuyện, hắn dùng ngón tay gõ lên tay lái, khẽ cười nói: “Tôi còn tưởng câu đầu tiên cô nói là cảm ơn tôi chứ? Không phải cô đã học xong đại học rồi sao, chỉ một chút lễ nghĩa như vậy mà cô cũng không biết nhỉ?”

Cảnh Giai Tuệ vẫn như trước chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, trả lời nhanh: “Cảm ơn anh.”

Đồng Nhiên nhìn vào kính, thu hết biểu tình không được tự nhiên của Cảnh Giai Tuệ vào mắt, hắn nhẹ nhàng bĩu môi một cái: “Là vị hôn phu của cô gọi điện nói cho tôi biết, trách tôi làm chủ nhà mà không tận tình tiếp đón, làm hại cô một mình đi gặp khách hàng háo sắc. Tôi vì muốn chứng minh cho đứa cháu ngốc của tôi thấy, tôi đã làm hết phận sự của bậc trưởng bối, nên mới rút ra chút thời gian, tự mình tới đây đón cô.”

Cảnh Giai Tuệ nghe thấy thì sửng sốt, Đồng Hiểu Lượng làm sao có thể biết được? Ngay sau đó, tiếng chuông điện thoại của cô vang lên, là Đồng Hiểu Lượng gọi tới.

Thì ra lúc Cảnh Giai Tuệ đến nơi bàn công việc, Bạch Văn Văn biết được, cũng không biết làm sao để có được chứng cứ nên đã lấy điện thoại gọi cho Đồng Hiểu Lượng, bảo hắn mau đến công ty.

Khi Cảnh Giai Tuệ lên gửi tin nhắn, thì vừa vặn Đồng Hiểu Lượng đang ở văn phòng cùng Bạch Văn Văn.

Nhìn thấy tin nhắn của cô, hơn nữa Bạch Văn Văn giải đáp nghi vấn giải thích nghi hoặc, Đồng Hiểu Lượng nhất thời gấp gáp, lập tức gọi cho chú út của hắn khởi binh vấn tội.

“Đồng nghiệp của em sao lại ngốc như vậy? Em cũng vậy, anh muốn gọi điện thoại báo cảnh sát, cô ta lại ngăn anh, nói là sợ đắc tội với khách hàng! May mắn anh gọi cho chú anh giải quyết, bằng không anh sẽ lên máy bay đi đến đó đánh cho lão già kia răng rơi đầy đất!”

Cảnh Giai Tuệ cười khổ nghe Đồng Hiểu Lượng oán giận: “Bạch Văn Văn đương nhiên ngăn anh rồi, tên Hàn Lâu Sơn kia thật là ghê tởm, em có chút chống đỡ không được, nhưng hắn cũng không thể làm gì quá giới hạn trước mặt nhiều người được, anh báo cảnh sát mà lại không chứng cứ thì mất nhiều hơn được đó.”

“Em đừng nói thêm gì nữa, anh nói cho em biết, lần này chỉ có một mình em đi công tác, dù sao em cũng chỉ là một cô gái không thể ở bên ngoài một mình được, chú anh sẽ giúp cho em, nếu em còn từ chối, thì tốt nhất là về đây ngay! Ông chủ của em cũng chẳng tốt đẹp gì, lại dám ột cô gái như em ra ngoài bàn chuyện làm ăn, nhân việc này em cũng nghỉ làm đi! Sau khi trở về thì em hãy làm thủ tục từ chức, như vậy chúng ta cũng không cần phải hầu hạ hắn nữa!”

Xem ra chuyện này đã làm cho Đồng Hiểu Lượng tức giận, liên tục đưa ra vài chỉ thị. Cảnh Giai Tuệ biết không có thể tranh cãi cùng người đang tức giận, liền nhu thuận đáp ứng.

Thật vất vả mới trấn an được vị hôn phu, sau khi cô tắt điện thoại, lại thấy Đồng Nhiên đang nhìn cô bốn cợt từ kính chiếu hậu.

“Dịu dàng như vậy, trước kia tôi lại không biết cô còn có mặt này nữa đấy! Trách không được cháu của tôi lại mê.....”

“Dừng xe ở ven đường là được, tôi còn có chút việc, sẽ không làm anh trễ hẹn.” Cảnh Giai Tuệ khôi phục giọng nói lạnh nhạt, nhìn hắn nói.

Không hề nghe thấy tiếng trả lời, chỉ nghe thấy tiếng chân tăng ga gầm rú, chiếc xe không hề có ý ngừng lại. Cảnh Giai Tuệ nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ trôi qua rất nhanh, trong lòng có chút gấp gáp.

Cuối cùng Đồng Nhiên cũng ngừng xe lại, Cảnh Giai Tuệ nhìn ra bên ngoài thì thấy xe đã chạy ra khỏi nội thành, đứng yên ở dưới cầu vượt.

Cảnh Giai Tuệ vội vàng đẩy cửa xuống xe, chuẩn bị đi đón xe, đi chưa được vài bước thì từ phía Đồng Nhiên liền đuổi tới giữ lấy cô, cánh tay giữ cô lại đẩy cô trở lại chỗ ngồi phía sau xe.

“Không phải cô vừa mới đồng ý với cháu tôi là sẽ theo tôi sao? Sao chỉ mới có một chút mà đã bắt đầu bằng mặt không bằng lòng rồi, sao không biết nghe lời như vậy, cô muốn bỏ đi sao?”

Cảnh Giai Tuệ giống con chim non vô lực bị dồn ép trong xe, đáy lòng cô trầm xuống, run giọng nói với hắn: “Anh..... Anh muốn sao đây!”

Đồng Nhiên chỉ mỉm cười, đáy mắt tỏ ý buồn cười “Làm sao? Các cô sống nhờ lượng tiêu thụ sản phẩm đúng không, vì đơn đặt hàng mà dùng bản thân đánh đổi không phải là chuyện thường sao? Nghe cháu tôi nói, cô vẫn là cái gì tổ trưởng tổ bán hàng đúng không! Đã có bao nhiêu người đàn ông mở rộng hai chân cô ở trên giường thì mới giúp cô đạt được thành tích này? Như thế nào? Mới vừa rồi lão già kia không hợp khẩu vị của cô sao? Đơn đặt hàng lớn vậy mà cô cũng không cần ư? Thật ra tôi rất muốn phê bình cô, không phải cô nên tỏ ra chuyên nghiệp một chút thì mới có thể lấy lòng khách hàng hay sao?”

Lời nói chanh chua đâm vào ngực Cảnh Giai Tuệ, cô cảm thấy vô cùng đau đớn. Cô lấy tay đẩy lồng ngực dày rộng của Đồng Nhiên rồi phản kích: “Đừng nói tôi xấu xa như thế! Tên Hàn Lâu Sơn kia tuy trong ngoài không đồng nhất thì cũng không hiểm độc như anh, so với anh thuận mắt hơn gấp trăm lần!”

Đồng Nhiên cười nói: “Xem ra cái lão háo sắc kia khiến cô cảm thấy vô cùng thoải mái nhỉ? Thế nào, hẳn sờ soạng cô nơi này, hay là nơi này?” Nói xong liền lấy tay kéo áo thun của Cảnh Giai Tuệ lên.

Ánh mắt Cảnh Giai Tuệ trở nên mờ lung, gấp đến độ lấy tay kéo áo lại, nhưng hai tay lại bị giữ chặt, chỉ cảm thấy trước ngực chợt lạnh, áo ngực cũng bị cởi ra, nhũ hoa bại lộ trong không khí còn chưa kịp co rúm lại thì đã bị cái lưỡi nóng bỏng đoạt lấy.

“Đúng là gái điểm. Cô bị nhiều đàn ông chơi đùa nên ngực cũng lớn hơn không ít, bắt quá màu sắc vẫn hồng hào như vậy, cô giữ gìn cũng tốt nhỉ?”

Nói xong hắn liền giữ chặt Cảnh Giai Tuệ không cho cô giãy dụa, kéo quần của cô xuống, bên trong lộ ra quần lót bằng giấy mỏng manh, ánh mắt lại càng lộ ra vẻ xem thường.

“Quả nhiên là đi bán thân, dám mặc như vậy đi gặp khách hàng? Cô sợ lão già đó không còn sức, nên kéo quần lót của cô không ra sao?”

Đầu Cảnh Giai Tuệ bị áo thun khóa lại, lại bị kìm ở ghế ngồi trên xe, cổ sức hô hấp hít thở hơn nữa còn cảm thấy rất xấu hổ và giận dữ làm cho hai má cô đỏ ửng! Cô đi công tác gấp gáp, căn bản là không mang theo đồ lót để thay, ngày hôm qua ra mua mì ăn liền, còn mua một túi quần lót mặc một lần.

Nhưng là xấu hổ nhất chính là mấy cái lý do của tên lưu manh, cô hận không thể đứng lên hung hăng đánh vào miệng người đàn ông kia!

“Anh..... Đồ lưu manh! Không biết xấu hổ!” Đáng tiếc âm thanh mắng chửi của cô lúc này lại không giống như vậy, mà giống như là đang tán tỉnh người khác.

Đồng Nhiên miệng mắng hèn hạ, nhưng mắt nhìn chăm chăm quần lót giấy kia lại bốc lửa, hắn cũng không có cởi quần lót ra, mà bắt Cảnh Giai Tuệ nửa quỳ nửa nằm, hơi hơi nhếch lên cái mông mướt mà no đủ, lại cúi thân mình xuống, ở giữa hai chân nơi sườn dốc no đủ dùng miệng liếm mát.

Mà Cảnh Giai Tuệ không nghĩ tới hắn lại giở thủ đoạn hèn hạ như vậy, liền cao giọng hét chói tai, nơi đó chịu đủ kích thích cũng bắt đầu từng đợt co rút nhanh, đầu lưỡi càn quấy giống như một con dao tẩm nọc độc, hướng tới chỗ mềm mại kia đâm vào không ngừng.

Tính chất của quần lót giấy là rất hút nước, không lâu sau quần lót đã bị nước bọt cùng dịch thủy của người phụ nữ làm cho ướt nhẹp, sau khi thấm hết dịch thủy, thì quần lót lại trở nên nặng hơn, mà trong trường hợp đó chỉ cần dùng hàm răng sắc bén, là đã có thể tạo ra một khe hở nhỏ hẹp.

“Quả nhiên rất tốt để vạch ra, để tôi nhìn xem nơi này có đủ non mềm hay không đây?”

Cảnh Giai Tuệ cảm giác được đầu lưỡi xâm lược đang xé khe hở ra tiến vào, tại nhụy hoa lại dùng đầu lưỡi xoay vòng như đang tìm gì đó.

“Đồng..... Đồng Nhiên, anh đừng như vậy.....” Nước mắt rớt cuộc cũng rơi ra, cô ngồi trên ghế nghẹn ngào khóc lớn.

Ngược lại lần này Đồng Nhiên thật sự dừng tay, nhìn Cảnh Giai Tuệ vừa khóc vừa thở hổn hển, mới kéo áo thun từ trên đầu cô xuống. Nhìn thấy cô gái khóc đến mắt sưng đỏ, giống như yêu thương dùng đầu ngón tay sờ lên một chút: “Vốn cho tôi đã cho cô cơ hội chạy trốn, nếu như cô là người thông minh, thì sau này có gặp tôi, nên lập tức rút đi cho nhanh một chút, cách xa Đồng gia, và cách xa tôi thật xa. Vinh hoa phú quý thật sự hấp dẫn cô như vậy sao? Chính vì vậy nên cô không bỏ được à?”

Kỳ thật Cảnh Giai Tuệ cũng đã thầm mắng mình ngu xuẩn, lúc trước Đồng Nhiên đã mở đường cho cô bỏ đi mà cô lại cứ mê muội.

Cảnh Giai Tuệ xoa lung tung mắt mình, lại luống cuống tay chân mặc quần vào: “Tôi và Đồng Hiểu Lượng cho dù không có anh cũng sẽ chia tay thôi, dù sao tôi cũng biết tôi không xứng với Đồng Hiểu Lượng, sau khi trở về, tôi sẽ chia tay với anh ấy, nếu như đó là mục đích của anh thì không cần phải làm tôi cảm thấy nhục nhã như vậy, lúc trước cứ nói rõ ràng là tốt rồi..... Còn giả mù sa mưa làm gì? Sợ tôi đi nói lung tung sao? Tôi không có rảnh rỗi đến mức mà đi phá hoại tình cảm của chú cháu anh đâu!”

Cô thật sự ghét mình trông yếu đuối trước mặt người đàn ông này, tuy rằng cố gắng kiềm chế âm thanh nghẹn ngào. Mà chỗ tư mật kia bây giờ lại bắt đầu có cảm giác lạnh lạnh, cho dù cô giả vờ bình tĩnh nhưng vẫn yếu ớt không chịu nổi kích thích.

Đồng Nhiên bỗng dừng vỗ đầu, làm ra bộ dạng như đã hiểu ra: “Thật ra, tôi đã quên hết rồi, tôi bây giờ cũng có thể xem đã là người thành công, không còn là tên côn đồ trước kia làm cho cô không ngẩng đầu lên nổi, làm sao bây giờ? Nếu cô mà nói lung tung, Thì thanh danh của tôi đúng là không được tốt lắm!”

Nói xong hấn lại động thủ cởi quần Cảnh Giai Tuệ, Cảnh Giai Tuệ gấp đến độ muốn chỉ muốn đánh hấn, tay lại bị hấn giữ lại làm đáng trúng bụng, đau đến thân mình co rụt lại, cả người đều không còn khí lực.

Đồng Nhiên vẫn bình tĩnh cởi bỏ áo cùng quần của cô, chỗ tư mật vẫn còn đọng lại dịch thủy rõ ràng, hấn còn xé luôn quần lót giấy, đem hai chân của cô mở rộng ra hai bên, bày ra tư thế dâm loạn. Giữ chặt lấy cô, lại dùng di động của mình chụp vài tấm.

Đèn flash liên tục rắc rắc rắc rắc lóe lên, hấn còn chưa vừa lòng sau đó lại nâng mặt cô lên, lãnh khốc hạ mệnh lệnh: “Cười cho tôi!”

Nơi bụng Cảnh Giai Tuệ vẫn còn một chút đau đớn, nhưng vẫn hướng về phía Đồng Nhiên hung hăng nhổ một bãi nước bọt.

Đồng Nhiên nhẹ trốn thoát, nhếch khóe miệng nói: “Không cười sao? Cô nghĩ ảnh này tôi chụp là gửi cho Đồng Hiểu Lượng xem sao? Là tôi gửi cho ba mẹ cô xem! Cho thằng anh què của cô xem! Xem xem cô rốt cuộc có bao nhiêu bộ mặt!”

Nghe thấy Đồng Nhiên nói như vậy, Cảnh Giai Tuệ hoảng loạn: “Đồng Nhiên! Anh không phải người! Không phải người!” Vắt vả lắm nước mắt mới ngừng lại bây giờ lại tuôn trào không ngừng.

Dù cho Đồng Nhiên nhưng lại cảm thấy rất sảng khoái, từ trên ghế sau rút ra khăn tay, chậm rãi lau khô nước mắt Cảnh Giai Tuệ: “Trước mặt tôi cô không chịu cười sao? Hay cô muốn tôi gọi thêm vài tên nữa tới đây leo lên người cô, thì cô mới chịu nghe lời? Bảo bối, nghe lời đi, tôi cũng không muốn cô làm chủ với di thất vọng đâu, tôi nghe nói sức khỏe của họ không được tốt, không phải chú vừa phẫu thuật tim sao? Cô nên làm đứa con hiếu thuận đi.”

Nghe hấn nói như vậy tâm Cảnh Giai Tuệ lại càng chùng xuống, cô biết, người đàn ông này hiền độc vô cùng.

Đã nói được, thì hấn sẽ làm được, trên tay nhiễm máu, trong lòng cất giấu đao.

Cô chỉ có thể chết lặng bị Đồng Nhiên ôm vào trong ngực, một bên ngực bị hấn gắt gao nắm chặt, hai chân mở rộng, giống như đang vui vẻ cùng Đồng Nhiên làm tình, miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười.

Sau khi Đồng Nhiên chụp xong, thì xem lại một lần, tựa hồ thực vừa lòng, còn ôm Cảnh Giai Tuệ mở ảnh chụp phóng đại từng chi tiết, sau đó chỉ cho cô xem: “Cô nhìn xem, dưới cái quần lót của cô là lớp lông màu đen ẩn hiện, mẹ nó thật sự là khiêu khích người khác. Nếu rao bán trên mạng, có thể bán được không ít tiền nhỉ?”

Cảnh Giai Tuệ không nói gì, tựa hồ còn chút sức lực đều đã dùng vào việc khóc loạn lúc nãy rồi. Chỉ yên lặng đem quần áo mặc vào.

Lúc xe khởi động lại, đã là hơn nửa tiếng sau, Đồng Nhiên vượt qua cầu, rồi chạy xe đến một nhà hàng cao cấp phía trước.

Đồng Nhiên tâm tình tựa hồ vui sướng không ít, còn mở nhạc lên, nhẹ nhàng nói: “Cô nghĩ lão già háo sắc đó sẽ giúp cô giải quyết sao, còn không bằng tìm người khác đáng tin chút, vừa rồi tôi có nói tôi phải tham gia tiệc rượu, người ở đây rất nhiều, xem xem cô có thể tìm được người đem người để mà buôn bán không.”

Nói xong liền lập tức đi vào khách sạn xa hoa.

Cảnh Giai Tuệ biết, Đồng Nhiên hiện tại chính là ma quỷ, mà hẳn nhiên không nghĩ lời nói của mình ngược ngao như thế nào, hơn nữa đã bị hắn ta dứt ra khỏi thành phố, cũng không biết đang ở đâu, hơn nữa không có xe về mới là vấn đề, liền chết lặng ở phía sau hắn đi theo vào.

Mới vừa vào cửa, một cô gái liền chạy lại: “Đồng Nhiên, anh đi đâu vậy, cũng không nói với em một tiếng, em còn tưởng anh bỏ em ở lại đây một mình chứ!”

Đồng Nhiên mỉm cười ôm thắt lưng của cô gái kia, ở trên khuôn mặt mềm mại hôn một cái: “Bảo bối của anh ở đây, sao anh có thể đi được?”

Nói xong hắn liền chỉ chỉ Cảnh Giai Tuệ nói: “Đây là vị hôn thê của Đồng Hiểu Lượng cháu anh.” Sau đó hắn lại xoay đổi diện Cảnh Giai Tuệ nói: “Đây là bạn gái tôi Lã Trác Nhi.”

Lã Trác Nhi mỉm cười nhìn Cảnh Giai Tuệ đánh giá, so sánh lễ phục tao nhã của cô ta, Cảnh Giai Tuệ nhất lại đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, hơn nữa không biết vì sao, đầu tóc còn có chút hỗn loạn, thật là vô cùng lôi thôi lếch thếch.

Cho dù đối phương chính là bạn gái của cháu trai, nhưng thiên tính người phụ nữ vẫn là ích kỷ, trong lòng Lã Trác Nhi bắt đầu ngầm so sánh, đáng người cùng tướng mạo quần áo, mình cũng cao hơn đối phương không chỉ một chút.

Cảnh Giai Tuệ như trước biểu tình thần nhiên chào hỏi Lã Trác Nhi.

Xem ra Đồng Nhiên đã hoàn toàn thay đổi, hẳn trước kia, cho dù có yêu đến mức nào đi nữa, cũng không bao giờ thể hiện tình cảm với bạn gái trước mặt người khác, thái độ của hắn bây giờ, nghiễm nhiên là tiếp đón một người bình thường.

Tiền tài cùng địa vị bay lên, cũng làm cho người đàn ông biết che giấu bản thân hơn trước, che giấu bản chất thô鄙 cùng thái độ xác xược vào sâu bên trong.

Cô chậm rãi thay đổi tầm mắt, theo quán tính cúi đầu, mình cần gì phải suy nghĩ về anh ta chứ.

9. Chương 9

Bữa tiệc này rất náo nhiệt, mọi người đi lại cụng ly với nhau, từng nhóm một tụ tập lại một chỗ trò chuyện vui vẻ. Cảnh Giai Tuệ toàn thân tỏa ra mùi vị của sự thấp kém, hoàn toàn không phù hợp với quang cảnh sang trọng nơi đây, nên đương nhiên không thu hút được sự chú ý.

Đồng Nhiên lạnh nhạt bỏ cô sang một bên, còn mình thì cười cười nói nói đi sang phòng bên cạnh chơi bi-a với mấy người bạn làm ăn. Trái lại Lã Trác Nhi lại rất quan tâm đến cô, cầm lấy một ly cocktail rồi đưa cho Cảnh Giai Tuệ đang ngồi một mình trong góc.

“Đồng Nhiên cũng thật là, lại cứ như vậy để cô ở đây rồi đi bàn chuyện làm ăn, Tiểu Tuệ em đừng bận tâm nhé!”. Cảnh Giai Tuệ biết đối phương là đang muốn bày ra dáng vẻ vợ tương lai của Đồng Nhiên, trong lời nói có chút khiêm nhường đối với người có vai vế nhỏ hơn là cô.

“Cám ơn chị, tôi hiểu rõ Đồng.....Ngày như thế này vốn không nên gây phiền phức cho chú ấy, hay để thuận tiện, chị có thể gọi cho tôi một chiếc xe không, tôi sẽ không ở đây quấy rầy chú ấy nữa.”

Lã Trác Nhi vừa mới định nói thì Đồng Nhiên lại kéo vài người tới.

“Đến đây, lão Trương, lão Lưu, đây là bạn gái của cháu tôi, tên là Cảnh Giai Tuệ, trong tay cô ấy đang tồn một số hàng văn phòng phẩm, xin nhờ hai vị xem xét rồi tiêu thụ bớt cho cô ấy!”

Người gọi là lão Lưu kia hiển nhiên là một người rất thẳng tính, nghe xong hần liền không vừa lòng hất tay với Đồng Nhiên : “Tôi nói này Đồng Nhiên, cậu không phải là người rất tỉ mỉ chu đáo sao! Hôm qua còn nói với tôi cùng nhau góp vốn mua hàng, sao bây giờ lại trở thành người đi giới thiệu vậy, lại còn nhường hết cho tôi? Có phải muốn bán cho tôi với “giá tốt” không?”

Quan hệ của Đồng Nhiên và hai người này quả thật rất tốt, nói chuyện rất tùy hứng, lão Trương kia cũng cười cười nói : “Lão Lưu ông nói đúng lắm, tên nhóc này thật sự rất khôn ngoan! Ông xem lúc trước cậu ta làm một vụ hợp tác mua lại khí đốt châu Âu, cư nhiên lại có thể khiến cho cổ phiếu của tập đoàn tăng gần gấp đôi! Hai chúng ta cũng nên có chút đề phòng, có lẽ cậu ta lại đang tính toán cái gì đây!”

Đồng Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu : “30 vạn Đola mà thôi, có thể lừa hai người được cái gì chứ! Chừng đó còn không bằng một rương rượu vang cao cấp của hai vị.”

Lã Trác Nhi đứng bên cạnh nghe, kỳ quái vỗ nhẹ lên tay Đồng Nhiên : “Anh cũng đang cần mua số hàng đó, sao lại phải nhờ người ngoài, làm vậy không phải sẽ khiến cho Tiểu Tuệ chê cười sao?”

Đồng Nhiên nhẹ nhàng lắc ly rượu vang trên tay, cười nói : “Đúng là anh đang cần mua một số đồ dùng văn phòng, nhưng chỉ sợ là cháu dâu sẽ không chịu bán cho anh!”

“Sao có thể như vậy được! Có ai lại không đi nắm bắt một cơ hội tốt như vậy chứ? Có đúng không Tiểu Tuệ? Đừng khách sáo, cứ ra sức mà đưa một cái giá thật cao cho chú của em!” Lã Trác Nhi thân thiết ôm lấy vai Cảnh Giai Tuệ, vui vẻ nói.

Cảnh Giai Tuệ nghe thấy giọng điệu giả bộ của Đồng Nhiên, cảm thấy muốn nôn mửa, trong lòng cân nhắc không biết nên từ chối như thế nào.

Nhưng đúng lúc này, tiếng hộp thư điện tử trong điện thoại vang lên, cô mở ra, là tin nhắn trả lời của Hàn Lâm Sơn, nội dung đại khái là trong công ty vẫn còn một lượng hàng chưa tiêu thụ hết, lần này tuy rằng hàng rất tốt, giá cả lại hợp lý, nhưng nhất thời không lo được vốn, hẹn lần sau lại cùng hợp tác.

Cất điện thoại, Cảnh Giai Tuệ biết lão già háo sắc kia tám phần là muốn cướp trắng số hàng, vốn dĩ cũng không có ý định mua. Nhưng hần đã từ chối rồi, nếu bây giờ còn từ chối Đồng Nhiên nữa, thì kế tiếp biết phải làm sao đây?

Nghĩ đến khoản tiền phạt khổng lồ kia, Cảnh Giai Tuệ thật sự cảm thấy rất đau đầu, Bạch Văn Văn nhờ đến cô, rõ ràng là đang nghĩ cô có một vị hôn phu giàu có, căn bản không phải lo nghĩ đến chuyện tiền bạc, đáng tiếc, cô Cảnh Giai Tuệ không phải là người thích dựa dẫm vào đàn ông.

Hàng tháng cô đều gửi tiền về cho gia đình, tài khoản ngân hàng luôn có ít nhất 5000 tệ, phòng trường hợp đau ốm bệnh tật. Bởi vì chuyện kết hôn, ba cô còn thu xếp gửi cho cô 3 vạn làm của hồi môn, nhưng anh trai của cô cũng sắp cưới vợ, chị dâu tương lai lại ghét ở phòng nhỏ, nói bóng gió lẽ hỏi chưa đủ, ba mẹ cũng vì anh cô bị què nên trước mặt nhà gái cũng không dám tỏ thái độ, họ yêu cầu gì cũng cung cấp hết, sợ nhà gái không hài lòng.

Cho nên lúc ba gửi tiền vào tài khoản cho cô, cô vốn không muốn nhận, lúc biết ba mẹ đang cần tiền, cô liền lập tức trả lại nguyên vẹn số tiền đó về nhà...

Cái gọi là khí phách, đối với những người luôn lo lắng làm việc kiếm sống, quả thật là một điều vô cùng xa xỉ.

Nếu đã là buôn bán, vậy thì hai bên cứ thỏa thuận tiền trao cháo múc là xong, Đồng Nhiên cũng đã có bạn gái, hơn nữa Lã Trác Nhi lại xinh đẹp khéo léo như vậy, cô chắc chắn không có khả năng sánh bằng. Cho nên khi Đồng Nhiên làm một loạt chuyện khốn nạn với cô, quả thật cô cảm thấy không thể hiểu nổi. Hiện tại ảnh chụp vẫn đang nằm trong tay hắn, cô có muốn không liên quan đến hắn thì cũng không còn kịp nữa rồi.

Nghĩ vậy, Cảnh Giai Tuệ miễn cưỡng mỉm cười, nhẹ nhàng nói : “Sao có thể thế được, vậy thì chắc phải trông cậy vào chú Đồng rồi.”

Một tiếng “chú Đồng” hiển nhiên đã lấy lòng được Đồng Nhiên, hắn không nói gì, chỉ mỉm cười nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, yết hầu nhấp nhô chuyển động.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, mọi người còn muốn cùng nhau đi ăn, vì những món ăn Tây trong yến tiệc chắc chắn không hợp khẩu vị của Đồng Nhiên.

Hắn đưa Lã Trác Nhi, Cảnh Giai Tuệ và một vài người bạn làm ăn đến một nhà hàng vịt nướng Trung Quốc để dùng bữa.

Cảnh Giai Tuệ vốn muốn tìm cơ hội để trốn, cô lấy cớ thân thể không thoải mái muốn trở về nghỉ ngơi sớm một chút, nhưng Đồng Nhiên lại nói ra một câu đánh trúng điểm yếu của cô: “Hợp đồng còn chưa ký mà đã sốt ruột muốn về sao?”

Trên bàn ăn, Đồng Nhiên ngồi xuống cạnh Cảnh Giai Tuệ rồi lại hất tay ra hiệu cho bạn gái ngồi xuống, lão Trương nhìn lão Lục một cái rồi quay sang nói : “Trác nhi, cho tôi đem hai vị này chuốc cho say khướt nhé, lúc trước tôi đã theo chân bọn họ đàm phán về một hạng mục bên Thượng Hải, hai người này tuy xảo quyệt nhưng thật sự rất có bản lĩnh, tôi dù sao cũng chỉ như đi làm thuê cho bọn hắn mà thôi, hôm nay muốn bày tỏ chút lòng thành với bọn họ!”

Lã Trác Nhi cũng không phải người hẹp hòi, vừa nhìn qua cũng biết là dạng phụ nữ am hiểu sự đời, nhẹ nhàng ngồi xuống, đẩy hai chai rượu tới trước mặt hai vị lão bản, cười duyên nói : “Phải uống hết hai chai, bằng không thì đừng ai mong bước ra khỏi chỗ này!”

Đàn ông dù có khí phách thế nào thì khi nghe được mỹ nhân nũng nịu nói như vậy cũng sẽ trở nên mềm nhũn, vô cùng hưởng thụ. Hai vị lão bản cười ha ha, vui vẻ đồng ý.

Cứ như vậy, không khí trên bàn rượu trở nên rất thân thiện, nhưng Cảnh Giai Tuệ đang khó chịu trong lòng nên ăn không vô. Cô liếc nhìn Đồng Nhiên đang tươi cười tiếp chuyện với mọi người, rồi yên lặng lấy bản hợp đồng trong túi xách ra, cúi đầu ghi chép thêm một chút, sau đó bí mật đưa cho Đồng Nhiên.

“Cái đó...Anh nên ký luôn bây giờ đi, hàng còn đang tồn trong kho, muốn điều động xuất ra cũng cần phải mất chút ít thời gian...”

Vốn tưởng rằng Đồng Nhiên sẽ tiếp tục gây khó dễ cho cô, không ngờ hắn lại ngay lập tức ký tên rất rõ ràng lên đó, thấp giọng nói : “Chuyện điều động hàng hóa, tôi sẽ giao cho nhân viên, buổi tối...”

Cảnh Giai Tuệ đương nhiên hiểu được ý của Đồng Nhiên, nhưng lúc này không phải là lúc cứng đối cứng với hắn, cô nghĩ nghĩ một lúc rồi uyển chuyển nói : “Không phải là công ty tôi không có cách để điều động hàng, tôi sẽ tự mình đi đến đó phụ trách, chắc là sẽ phải ở bên cạnh cả đêm, anh cứ ở đây với chị Trác Nhi đi, không cần lo lắng cho tôi...”

Sắc mặt Đồng Nhiên trở nên cực kém, người đàn ông này hiện tại là kẻ hô phong hoán vũ trong giới thương nhân, nên dường như hắn rất không thích việc bị người khác cự tuyệt.

Hắn quay mặt đi, không buồn quay lại nhìn Cảnh Giai Tuệ nữa.

Ăn xong, Đồng Nhiên mở bản kê khai danh mục sản phẩm ra xem, chỉ vào nhãn dán trên đồng giấy tờ sổ sách rồi nói : “Tôi muốn đổi Logo này thành ký hiệu riêng của tập đoàn.”

Nói xong yêu cầu của bản thân, hắn lại quay sang nhìn cô như thể muốn cho cô một cơ hội để “sửa chữa lỗi lầm”, hỏi : “Có cần tôi giúp gì không?”

Cảnh Giai Tuệ lắc đầu thu hồi lại bản hợp đồng có chữ ký. Người đàn ông này mỗi lần giúp đỡ đều khiến cho cô cảm thấy như số phận đang tàn nhẫn mà tra tấn tinh thần cô, tạo hóa trêu ngươi, cô thật sự không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có một ngày ôn hòa nhã nhặn ngồi ký kết hợp đồng với hắn, nhưng dù sao cũng chỉ là làm ăn mà thôi, hắn đã bỏ tiền ra thì đương nhiên là cô phải cố gắng làm hết phận sự của mình rồi.

Bởi vì tập đoàn của Đồng Nhiên sắp tổ chức cuộc họp thường niên nên cần gấp một số lượng lớn giấy tờ. Cảnh Giai Tuệ sợ nếu liên hệ với công ty của mình sẽ không kịp nên đã gọi ột công ty in ấn ở Thượng Hải để đặt trước.

Sau khi đặt hàng, cô phải nhanh chóng ra bến cảng, bằng không trì hoãn càng lâu thì tiền phạt sẽ càng lớn.

Trước đây cô đều ở trong văn phòng phụ trách qua điện thoại là chính, chưa từng tới kho hàng trên cảng bao giờ, nên phải vừa đi vừa hỏi mới tìm được đến nơi.

Cô lập tức há hốc mồm, khu nhà kho này thật sự rất lớn, nhìn thoáng qua thì không thể trông thấy hết được, có hơn mười kho hàng khác nhau trộn lẫn ở đây, mỗi kho lại cách nhau một đoạn khá xa, đường đi lại vòng vèo rắc rối, nếu cứ đi tìm từng nhà thì chắc hẳn là đến mấy tiếng cũng không thấy. Đi được nửa giờ, rốt cục cũng đến được kho hàng gần nhất tên là Thắng Lợi. Cảnh Giai Tuệ cũng đã nghĩ là sẽ không thể tìm được đúng nơi ngay lần đầu tiên, cô hỏi đường đến Thắng Sư, người bảo vệ kho lập tức khoa tay múa chân nói một tràng dài, Cảnh Giai Tuệ chả hiểu gì, chỉ nghe ra nó ở phía đông bắc, cách đây rất xa. Cô muốn thuê một chiếc xe nhưng lại không có, chỉ có thể đi bộ một giờ, cuối cùng cũng đã đến Thắng Sư.

Cảnh Giai Tuệ xuất trình giấy tờ để lấy hàng ra, người quản lý kho hàng khoảng chừng gần ba mươi tuổi, hỏi han một lúc rồi nói : “Cô có tới đây cũng vô ích thôi, một đồng hàng như vậy làm sao cô mang đi một mình được, phải cần có một đoàn xe tới đây vận chuyển. Nói gì thì nói, cô không nhất thiết phải tự mình tới đây, chỉ cần ở văn phòng đưa giấy tờ giao cho đoàn xe, người ta sẽ theo hóa đơn mà chuyển hàng đến nơi mà cô đã chỉ định.”

Cảnh Giai Tuệ nghe xong, hiển nhiên nhận ra rằng bao nhiêu công sức của mình hóa ra đều vô ích, cổ nén nước mắt đang chực trào ra, mãnh liệt hít sâu một hơi rồi nói : “Vậy phải làm sao bây giờ ạ?”

Người kia khi nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn của cô gái bị phơi nắng mà trở nên đỏ bừng, muốn khóc nhưng lại không dám, trong lòng cũng cảm thấy không nỡ, nói : “Đừng khóc đừng khóc, tôi sẽ giới thiệu cho cô một người lái xe, hắn sẽ đưa cô đến bãi xe, cô ở đó thuê họ chuyển hàng cho cô là được.”

Cảnh Giai Tuệ đến được bãi xe, tìm được đội trưởng thương lượng giá cả hợp lý, đưa hóa đơn hàng cho hắn, trao đổi phương thức liên lạc, chờ Cảnh Giai Tuệ gọi điện báo địa chỉ nơi nhận.

Cảnh Giai Tuệ lúc này lại nhận được điện thoại, sau khi nghe công ty in ấn nói đã làm xong số lượng mà cô yêu cầu, lại nhanh chóng điều một xe đi tới khu lao động gần đây nhất, muốn thuê một số người để giúp đỡ.

Người làm công là nam giới trên thị trường chào giá rất cao, tiền công một ngày cũng phải từ ba đến bốn trăm tệ, nữ tuy rẻ hơn nhưng cũng rơi vào khoảng một hai trăm tệ. Cảnh Giai Tuệ rất nhanh đã bàn bạc xong với một người phụ nữ khoảng 40 tuổi, tiền công 150 tệ một ngày, người kia nói bà còn có hai chị em nữa, có thể đến đây giúp.

Cảnh Giai Tuệ lúc đầu cũng có chút dao động, nhưng nghĩ lại thì công việc quả thật khá nặng, đối với nữ giới có vẻ không được thích hợp cho lắm, thuê càng nhiều người thì càng mất nhiều tiền, với lại họ cũng không có đủ sức khỏe, cô cũng không quen thuộc lắm với người Thượng Hải, nên đành mở miệng từ chối.

Sau khi tìm được năm công nhân nữ, Cảnh Giai Tuệ hỏi bọn họ có biết kho hàng nào giá rẻ không. Mấy người cung cấp một vài địa chỉ, nhưng khi gọi đến thì họ lại báo giá rất cao, cuối cùng một nữ công nhân nói không cần tìm kho hàng, cứ tùy tiện đỗ xe ở một nơi vắng vẻ không người rồi dỡ hàng hóa xuống, sau đó chuyển vào container là được.

Cảnh Giai Tuệ nghĩ đó cũng là một cách hay, có thể tiết kiệm được một khoản tiền lớn, cô gọi một chiếc taxi rồi đi theo hướng mà các nữ công nhân chỉ, dừng xe ở một nơi ít người rồi gọi điện thoại báo họ chuyển hàng tới. Hai tiếng sau, xe container đến, Cảnh Giai Tuệ bắt đầu cùng năm người phụ nữ kia chuyển hàng xuống.

Lái xe mở thùng hàng ra, bên trong chất đầy hàng hóa, phỏng chừng phải cao đến hai mét. Nhờ sự trợ giúp của lái xe, bọn họ từng chút một dỡ xấp giấy tờ xuống, xếp thành từng chồng cao. Các cuốn sổ tuy không lớn lắm, nhưng lại khá nặng, mỗi thùng phải đến 13 kg, Cảnh Giai Tuệ có lúc ôm thùng hàng, cánh tay đau đến chịu không nổi, chỉ có thể cắn răng cố gắng.

Trong lúc đang làm thì Lã Trác Nhi lại đột nhiên gọi điện tới, hỏi Cảnh Giai Tuệ có muốn cùng nhau đi dạo phố hay không.

Cảnh Giai Tuệ kẹp điện thoại vào vai, vừa dỡ thùng hàng xuống vừa nói là mình đang còn bận việc chưa xong, cảm ơn ý tốt của cô.

Trái lại Lã Trác Nhi lại có chút buồn bực nói : “Đến chú của em chị chỉ cần gọi một cái là đến ngay, vậy mà một cô gái như em thì có chuyện gì để làm mà bận rộn chứ?”

Cảnh Giai Tuệ không buồn trả lời lại, chỉ lạnh nhạt nói cảm ơn cho có lệ rồi cúp máy.

10. Chương 10

Sau khi Cảnh Giai Tuệ năn nỉ, lái xe cũng tới giúp đỡ, bảy người làm đến mười hai giờ mới có thể đem hết hàng hóa lên xe.

Thời tiết ở Thượng Hải lại ẩm ướt nóng nực, thùng đựng hàng bị mặt trời phơi nắng chẳng khác nào cái nồi hấp, nắng thùng nóng đến mức có thể chiên trứng gà, vài người có cảm giác như đang ở phòng tắm hơi vậy, mồ hôi cứ tuôn ra không ngừng, toàn bộ quần áo đều ướt mồ hôi.

Cảnh Giai Tuệ đi đầu mở thùng, cầm quyển sổ xé bỏ nhãn hiệu cũ, nhãn cũ rơi xuống đất, cô liền dán nhãn hiệu hiệu mới lên, lại một quyển bản để vào hộp giấy, dùng keo dán kín theo hình chữ thập. Mấy người thợ phụ đang làm thì đứng dậy.

Thật đúng là lo lắng cái gì thì cái đó đến, có công nhân nữ bắt đầu than thở. Có một người đi đầu thì lập tức có người phụ họa theo đuổi.

Qua một lúc, có vài nữ công nhân buông quyển sổ trong tay, nhìn Cảnh Giai Tuệ nói : “Bà chủ, việc này quá nặng nhọc rồi. 150 đồng là không được. Cô thêm chút tiền đi.” Các nữ công nhân khác cũng ngừng tay, cô không nói gì chỉ tiếp tục dỡ hàng, rồi lại mở thùng hàng, lại còn muốn chuyển hàng lên, cho dù là đàn ông cũng không muốn làm, sớm biết thì đã không đến đây. Bây giờ muốn đi thì cũng không thể.

Tuy rằng Cảnh Giai Tuệ biết các cô mượn cơ hội nâng giá, nhưng lại sợ các cô thật sự mặc kệ mà bỏ đi.

Công việc vô cùng vất vả, khó khăn đến bước cuối cùng này, chỉ cần thay nhãn hàng thì mọi thứ đều xong, cô cũng không muốn phức tạp, còn nữa quả thật các cô cũng đã rất vất vả, chỉ cần các cô không yêu cầu quá phận, cô cũng không quá mức hà khắc.

Bất quá tai nghe mắt thấy, Cảnh Giai Tuệ cũng biết nhóm nữ công nhân đang tiến đến chỗ cô, mỗi ngày đều bàn việc làm ăn, nếu da mặt mỏng và hiền lành quá thì làm sao có thể trụ lại được, nếu như mình quá tốt bụng, các cô ngược lại sẽ rao giá trên trời.

Sau khi nghe các cô oán giận xong, Cảnh Giai Tuệ mới không nhanh không chậm nói với các cô: “Chị à, chúng ta đã tính toán là làm ba tiếng, bây giờ đã làm được hai tiếng rồi. Muốn tôi thêm tiền ọi người, vậy thì mọi người phải làm nhanh như công nhân nam rồi. Tôi cũng nói trước, nếu không muốn làm nữa, bây giờ có thể đi, nhưng khi kết toán thì sẽ khấu trừ một giờ tiền công. Về phần việc, một thì nhất định phải mệt, nếu mà vừa thoải mái vừa kiếm được nhiều tiền, tôi tình nguyện tự mình làm, rồi lấy hết tiền lời.”

Không đợi nhóm nữ công nhân mặt biến sắc, cô còn nói thêm: “Tôi biết mọi người vất vả, như vậy đi, nếu mọi người có thể làm nhanh hơn chút nữa, tôi liền thêm ỗi người 50 đồng, buổi tối sẽ mời mọi người ăn một bữa ngon.”

Nhóm nữ công nhân tính tính thấy rất có lời, liền đồng ý. Sau hai giờ, khó khăn dán nhãn hàng mới lên tất cả quyển sổ. Cảnh Giai Tuệ đứng lên, cảm thấy cảm trời đất quay cuồng, bụng cũng từng đợt kêu to, mới nhớ ra cả ngày hôm nay mình chưa có ăn gì.

Đứng một hồi, đầu óc thanh tỉnh, Cảnh Giai Tuệ cùng nhóm nữ công nhân cùng nhau đem hàng lên xe. Thùng đựng hàng còn chưa được một nửa thì Cảnh Giai Tuệ đã muốn chịu hết nổi, cơ hồ ôm thùng không được nữa.

Cảnh Giai Tuệ cố gắng ôm thùng giấy đưa lên, đột nhiên cô cảm thấy chóng mặt, lập tức theo hộp giấy ngã xuống, hộp giấy trong tay cũng rơi xuống trên đùi cô. Đau đớn liền ập đến, thiếu chút nữa làm cho cô cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Nhóm nữ công nhân cuống quýt nâng cô dậy, chuyển cô ra ngoài thùng đựng hàng, đặt nằm thẳng, một nữ công nhân đi bên cạnh mua 2 bình nước khoáng, một bình rót cho cô uống vài hớp, một bình thì đổ lên đầu cô. Cảnh Giai Tuệ cảm thấy trên đầu mát lạnh, thì từ từ tỉnh dậy, nhìn thấy nhóm nữ công nhân cùng lái xe đều vây quanh cô. Trên đùi từng đợt đau đớn, vừa chạm vào chính là đau đến tận xương tủy, không biết có bị thương vào xương cốt hay không. Cảnh Giai Tuệ nói mình không có việc gì, bảo nhóm nữ công nhân tiếp tục công việc, tự mình nửa nằm trên mặt đất. Lái xe nhìn thấy Cảnh Giai Tuệ bị thương, cũng tự mình gia nhập vào hỗ trợ, nhóm nữ công nhân cũng làm nhanh hơn. Nửa giờ sau thì đã đem hết hàng hóa lên thùng hàng.

Cảnh Giai Tuệ lấy tiền thanh toán cho nhóm nữ công nhân: sau khi thanh toán, lại phân phó lái xe vận chuyển hàng hóa đến tập đoàn Triệu Dương, rồi tự mình lái xe đến bệnh viện.

Lúc này, đã gần giờ tan tầm, đến bệnh viện, kéo cái chân bị thương vào phòng cấp cứu, bác sĩ xem xong, ánh mắt trờ trờ như viên đạn: “Cô đến một mình thôi sao? Cô bị thương lúc nào?”

“Khoảng một giờ trước, bị một thùng đồ rơi trúng chân, lúc mới bị thương thì rất đau, sau lại bớt đau, cảm thấy cũng không đến nỗi nào..... Bác sĩ, chắc cũng không nghiêm trọng đúng không?”

“Còn không nghiêm trọng? Bị gãy xương đùi rồi! Cô còn nói không đau! Lại co thể nhịn đến bây giờ? Người nhà cô đâu? Sao chỉ có một mình cô với cái chân bị thương vào bệnh viện như vậy?”

“Bác sĩ..... Hiện tại tôi đang đi công tác, chỉ có thể đến một mình thôi.....” Bác sĩ nhìn cô gái thấy tuổi còn trẻ, thở dài lắc đầu: “Thanh niên bây giờ, làm công cũng không dễ dàng!”

Cô bị bác sĩ giáo huấn một trận, rồi còn phải đi bó bột.

Đúng lúc này, thư ký Đồng Nhiên là Mã tiểu thư gọi điện thoại đến: “Cảnh tiểu thư, sao cô còn chưa đến vậy? Đồng tổng chờ cô rất lâu rồi.”

Trong phòng rất im lặng, ngay cả bác sĩ ngồi bên cạnh cũng nghe được tiếng nói bên kia điện thoại, thấy vô cùng tức giận, hướng về phía di động Cảnh Giai Tuệ lớn tiếng nói: “Đùi cô đã muốn đứt rồi, còn muốn đi đâu, bảo cấp trên của cô lo mà trả tiền tai nạn lao động đi!”

“A? Cảnh tiểu thư cô bị thương sao? Sao lại như vậy.....” Mã thư ký còn chưa nói hết câu, điện thoại tựa hồ đã bị một người khác đoạt đi.

“Sao lại bị thương ?” Đồng Nhiên trầm giọng hỏi.

Cảnh Giai Tuệ không nghĩ tới hẳn lại ở bên cạnh Mã thư ký, lặng đi một chút nói: “À, không có việc gì, khi đi chuyển thùng hàng thì bị rơi trúng chân, đang ở bệnh viện xử lý, một chút là xong rồi, sẽ tới công ty ký tên, hay là anh liên hệ với Dương Tổng trước giúp tôi, gửi tiền hàng đến công ty của tôi trước dùm.....”

Đồng Nhiên mất kiên nhẫn, giọng thoáng chút cao, ngắt lời Cảnh Giai Tuệ đang bàn chuyện làm ăn: “Ở bệnh viện nào?”

“Bệnh Viện Nhân Dân số 6!” Lòng nhiệt tình của ông bác sĩ đã lớn tiếng thay Cảnh Giai Tuệ trả lời rồi.

Bên kia sau khi nghe xong, cũng không chờ Cảnh Giai Tuệ trả lời, liền ngắt điện thoại, kết quả bên này bột còn chưa bó xong, Đồng Nhiên đã hấp tấp chạy tới bệnh viện.

Hắn đến nơi cũng không nói gì, chỉ đứng im nhìn bác sĩ bó bột cho cô, ông bác sĩ này cũng thật là biết nhìn người, vừa nhìn thấy người đàn ông kia thì đã biết anh ta không được tử tế, nhìn thế nào cũng không giống người lương thiện, cũng không giống như mới vừa rồi còn trêu chọc trong điện thoại, bây giờ chỉ cúi đầu làm việc của mình, cũng không nói nhiều.

Đồng Nhiên chớp mắt một hồi, liền xoay người đi ra ngoài, không khí nhất thời buông lỏng, ông bác sĩ kia ngẩng đầu nhìn Cảnh Giai Tuệ nói: “Ông chủ của cô sao lại giống đại ca xã hội đen quá vậy? Mặt nhìn thật là hung ác!” Cảnh Giai Tuệ hơi hơi cười khổ, không nói gì.

Không bao lâu sau, đại ca Xã Hội Đen đẩy một chiếc xe lăn mới tinh đi vào.

Thấy Cảnh Giai Tuệ đã bó bột xong, hắn bước tới, một tay ôm lấy cô, Cảnh Giai Tuệ còn chưa kịp kinh hô thì đã bị người ta đặt lên xe lăn.

Sau khi hồi kị thời gian tái khám. Đồng Nhiên liền giúp Cảnh Giai Tuệ ngồi lên chiếc xe việt dã của mình.

Bên trong xe không gian đủ rộng, chỗ ngồi phía sau để thêm xe lăn vào vẫn còn dư chỗ.

Dọc theo đường đi Đồng Nhiên cũng không nói chuyện, sắc mặt cứ âm trầm mà lái xe đi đến bãi đậu xe của khu nhà xa hoa sang trọng.

Khu nhà cao cấp xa hoa này là do một thương nhân người Hồng Kông cho xây dựng, so với cả nước đây là khu vực có giá trên trời, Cảnh Giai Tuệ tuy là một công dân làm công ăn lương bình thường, nhưng khi được nhìn thấy cảnh tượng này, cô mới thấy nơi đây đúng là đáng giá.

Cách cổng chính khoảng 30 mét, là một cái hồ hình tròn đường kính khoảng 10 mét, chính giữa cái ao chính là một hòn giả sơn, trên đỉnh hòn giả sơn có khắc mấy cô gái đang chơi đùa với nhau, nước trong hồ trong vắt, mấy trăm con cá chép đầy màu sắc bơi qua bơi lại bên trong, có một cái hồ nhỏ hình vuông có trang bị sẵn thức ăn bên trong. Trong tiểu khu là các tòa nhà cao tầng nối dài, phía trước là cỏ xanh tươi tốt, chung quanh bị cây cối cao lớn bao quanh, cho dù là tầng dưới, cũng tuyệt đối không thể để người khác nhìn thấy bên trong.

Tự dưng cô lại cảm thấy thân thiết hơn, người đàn ông này chính xác không phải là người đàn ông da mặt dày kia nữa, mà chính Lý Nhiên người cùng cô chen chúc tại căn nhà trệt.

“Nơi này có bất động sản của tôi, chân cô đang bị thương, ở lại khách sạn cũng không tiện lắm, tạm thời cô ở đây đi!”

“Không cần, ngày mai tôi sẽ lên máy bay đi về. Vẫn nên ở khách sạn thì hơn.....” Không đợi cô nói xong, Đồng Nhiên lại một tay ôm lấy cô, ngay cả xe lăn cũng thành vô dụng, lập tức ôm cô vào thang máy.

“Anh nghe mà không hiểu tôi nói gì sao? Anh hãy buông tha cho tôi đi!”

Đang nói nữa chừng, không ngờ Đồng Nhiên lại buông tay ngay lập tức, Cảnh Giai Tuệ bị ngã xuống, đau đến nói không ra lời.

“Cảnh Giai Tuệ, cô có biết cô rất đáng ghét hay không, có đôi khi tôi cảm thấy cô chẳng khác gì kẻ cầm điếu, cô làm như vậy là vì muốn được gặp tôi phải không?”

Người đàn ông độc ác này nói ra những lời thật muốn người ta tức chết, thực sự là không nói nên lời.

“Anh đúng là đồ điên! Ai mà muốn gặp anh chứ!”

Lúc này thang máy đã lên đến nơi. Loại nhà cao cấp này được thiết kế theo kiểu một tầng chỉ có duy nhất một nhà, thang máy vừa mở ra là nhìn thấy phòng khách. Đồng Nhiên cũng không thèm quan tâm cô, lập tức đi ra khỏi thang máy. Cảnh Giai Tuệ miễn cưỡng đứng lên muốn nhấn công tắc xuống lầu, nhưng lại nhớ ra công tắc thang máy cần phải có thẻ nhà mới có thể sử dụng được.

Cô chỉ có thể chậm rãi đi vào, đặt mông ngồi xuống ghế trong phòng khách.

Căn nhà này được bài trí theo kiểu xa hoa, cũng không có nhiều vật dụng hiện đại lắm, nhưng hầu hết đều rất sang trọng đắt tiền, nhưng mấy thứ đó cũng không thể ngăn cản được cơn buồn ngủ đang dần kéo đến.

Cảnh Giai Tuệ biết, lúc này bản thân nên tỉnh táo.

Không biết Đồng Nhiên ở trong nhà bếp làm gì, không lâu sau, cô ngửi thấy hương vị sữa nóng, còn có hương thơm của thức ăn, bụng Cảnh Giai Tuệ kêu vài tiếng, hệ tiêu hóa đang liều mạng nhắc nhở cô một ngày nay đã không ăn gì rồi.

Cho dù là bụng đói kêu vang cũng cần được cơn buồn ngủ đang dần xâm chiếm.

Mấy ngày nay tinh thần cô vô cùng căng thẳng, hơn nữa lại làm việc lao động chân tay nặng nhọc, sức lực đã sớm cạn kiệt, hơn nữa thuốc giảm đau của bệnh viện đang dần có tác dụng. Cũng không biết khi nào, cô đã thoải mái tựa đầu vào gối ngủ thiếp đi.

Đồng Nhiên từ nhà bếp bưng ly sữa nóng cùng cơm bò sốt cari bưng ra ngoài, lại nhìn thấy cô gái kia đã tiến vào phòng đẹp từ lúc nào, mặt cô tái nhợt xanh xao.

Hắn đặt khay thức ăn xuống, chậm rãi đi tới trước mặt Cảnh Giai Tuệ rồi ngồi xuống. Sắc trời về chiều đỏ rực xuyên qua cửa sổ làm cho không khí trong phòng trở nên ấm muội.

Đối với cô gái nhỏ bé này, hắn chỉ cần dùng tay, cũng dễ dàng bẻ gãy cái cổ nhỏ bé yếu ớt kia.

Thực ra thì, hắn đã thật sự vươn tay ra, ngón tay thô to tại nơi da thịt mềm mại nhẹ nhàng lướt qua, sau đó duỗi bàn tay, nắm lấy cổ của cô.....

11. Chương 11

Cảnh Giai Tuệ ngủ một giấc thật say, những hình ảnh trong giấc mơ hiện lên thật rõ ràng, đan xen hỗn độn khiến cho cô cảm thấy rất xúc động, sống mũi cay xè.

Vẫn là ngôi nhà trệt bé nhỏ, tiếng ve sầu đậu trên cây kêu không dứt, con chó lớn của chủ nhà, tiếng trẻ con í ới gọi nhau, cô bước vào bồn tắm, bọt xà phòng văng ra tung tóe, rồi tan biến ngay trước mắt, sau đó lại nghe thấy tiếng bác gái gõ cửa liên tục, quát mắng đòi tiền phòng.

Cô không muốn mở cửa, bởi vì đào đầu cũng không có tiền, nhưng cô vẫn cười, cười một cách hồn nhiên.

Bởi vì người kia đang an vị ngồi bên cạnh, anh cời trần, cũng đang cười với cô, chờ giặt sạch sẽ ga trải giường xong, sẽ đem nó ra phơi khô, đến lúc đó, cô sẽ lại chạy tới ôm chặt thắt lưng anh, rồi vui mặt vào tắm lưng dày rộng kia...

Nhưng không biết từ khi nào, trán của anh lại bắt đầu chảy máu, không hiểu là đánh nhau với ai, cô sợ hãi đến mức ngay cả dép cũng không mang, từ trong bồn tắm chạy ra đuổi theo anh. Nhưng vừa mới ra đến cửa, lại nghe thấy những tiếng động âm ỉ, cô mở cửa ra, bên ngoài không phải là chủ nhà, mà là mẹ trong khuôn mặt bị băng bó, bà vội vàng túm lấy tay cô, vừa kéo vừa nói : “Anh của con bị người ta đánh què chân rồi!”

Thanh âm gấp gáp kia dồn ép cô tới mức không thở nổi, chân trần chạy trên mặt đất, không biết đã giẫm phải thứ gì, đau đớn như bị kim đâm...Cô muốn khóc nhưng không thể, cứ như vậy bước khắp khếnh, từng bước từng bước bị lôi đi...

Cảnh Giai Tuệ cố hết sức mở mắt ra, ánh mặt trời trong phòng đã sớm tắt đi, bên trong chỉ còn một mảng tối đen, cô trừng to mắt, nhớ ra là mình đang ở nhà của Đồng Nhiên, liền lập tức ngồi dậy. Có lẽ là do tác dụng phụ của thuốc, dẫn đến việc chân của cô không có một chút sức lực nào, chỗ bị bực thạch cao đau đến tê tâm liệt phế, cổ cũng không biết vì sao mà cảm thấy như vừa bị bóp nghẹt, rất khó chịu.

“ Tỉnh rồi sao?” Giọng nói của Đồng Nhiên đột ngột phá vỡ không gian yên tĩnh lúc này, ‘cạch’ một cái, chiếc đèn bàn bên cạnh được bật lên. Hóa ra Đồng Nhiên đang an vị ngồi ở phía đối diện cô, không biết hắn đã ngồi trong bóng tối được bao lâu rồi.

Hiện tại không riêng gì chân, mà cả người cô đều cảm thấy không được thoải mái. Đồng Nhiên thân nhiên đứng dậy đem cơm và trà sữa bỏ vào lò vi sóng hâm nóng một chút rồi đặt trước mặt cô : “Ăn đi!”

Cảnh Giai Tuệ thật sự rất đói bụng, cũng biết được bản thân tạm thời không thể rời khỏi chỗ này, trước ánh mắt nhìn chăm chú của Đồng Nhiên, cô liền im lặng kéo bàn cơm lại gần, chậm chậm ăn từng miếng.

Trong ký ức của cô, người đàn ông này luôn không thích nấu ăn, chỉ khi nào cô bị bệnh, hắn mới miễn cưỡng bước chân vào phòng bếp, lần nào cũng chỉ làm mỗi món cơm cà ri này.

Mùi vị không quá cay, củ cải được thái nhỏ rất tinh vi, vì nấu quá nhừ mà bị nát, dường như đã tan gần hết vào trong nước dùng. Bởi vì cô rất ghét ăn cà rốt, trong món ăn hề có bất cứ thứ gì màu cam là sẽ bị cô cẩn thận bỏ ra ngoài. Vì muốn sửa tính kén ăn của cô, hắn luôn giành thời gian thái cà rốt thật nhỏ và mỏng, sau đó cho thêm chút gia vị tạo mùi, trộn chung với cà ri, khiến cho cô muốn lọc bỏ cũng không được.

Mỗi lần như vậy, cô đều cao giọng kháng nghị, nói đây là đồ ăn cho heo, lúc đó hắn lại giơ ngón trỏ chỉ nhẹ vào trán cô, nói : “Không phải em cũng là một con heo nhỏ sao?”

Hiện tại, ngồi trong một căn hộ sang trọng, khác xa so với ngôi nhà trọ cũ kỹ kia, trong chiếc đĩa sứ cao cấp vẫn là hương vị quen thuộc đó, cô chỉ còn biết nhai một cách cứng ngắc rồi nuốt xuống, như thể muốn nuốt hết quá khứ vào trong, muốn quên đi, nhưng tất cả đã ngấm sâu vào lục phủ ngũ tạng, trong lòng luôn cảm thấy rất đau...

Cảnh Giai Tuệ ăn một nửa thì ngừng lại, cầm cốc sữa bên cạnh uống một ngụm, sau khi cuốn trôi hết mùi vị cà ri trong miệng, cô liền quay sang cầm lấy chiếc túi da, muốn tìm di động, nhưng lại không thấy nó đâu.

“Đừng tìm nữa, di động của cô hết pin, tôi đem đi sạc rồi.” Đồng Nhiên vừa nói vừa đứng dậy, duỗi tay về phía cô : “Cả người cô toàn là mùi mồ hôi, để tôi đưa cô đi tắm!”

“...Không cần đâu, tôi thật sự không thể ở lại đây, Đồng Nhiên, bây giờ anh đã thành công rồi, cái gì cũng có, sự nghiệp thăng tiến, bạn gái lại xinh đẹp tài giỏi, đừng vương bận chuyện ngày trước nữa có được không? Khi đó tôi còn quá trẻ...không hiểu chuyện, có thể đã khiến anh tổn thương...Nhưng chuyện cũng đã qua rồi, anh cứ như vậy, thật sự cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa...”

Đồng Nhiên tựa hồ cũng rất tán thành, hắn đưa tay khê vuốt ve khuôn mặt cô : “Đúng là khi đó cô còn quá trẻ, lúc chúng ta còn sống chung với nhau, mỗi lần làm đến bước cuối cùng, cô đều khóc lóc kêu đau rồi nói không được, tôi cứ nhiên sẽ chiều theo ý cô, lại không biết người phụ nữ này thật ra là khẩu thị tâm phi, chỉ có thể trực tiếp đâm vào mới có thể trở nên ngoan ngoãn dễ bảo...” Nói xong, hắn đột nhiên dùng một tay kéo Cảnh Giai Tuệ vào lòng, “Sao hả, không tự tắm được đúng không? Có muốn tôi giúp không?”

Vừa nói, hắn vừa bắt đầu cởi quần áo của Cảnh Giai Tuệ ra. Cô đang bị thương, sao có thể là đối thủ của Đồng Nhiên, trong chốc lát đã bị cởi sạch sẽ.

Tên lưu manh này luôn thô lỗ như vậy, vẫn là bộ dạng đó, ngay cả ông trời cũng không ngăn cản được.

Mở cửa kính ra, trên bục là bồn tắm mát xa rất lớn hình tròn, Đồng Nhiên cũng cởi quần áo của mình ra rồi ôm Cảnh Giai Tuệ ngồi xuống, Cảnh Giai Tuệ liền như vậy tựa nửa người vào hắn, đem cái chân bị thương gác lên mép bồn, cứ thế để cho dòng nước ấm áp và cánh tay rắn chắc vây xung quanh.

Cảnh Giai Tuệ ngồi thẳng một cách cứng nhắc, cố gắng hết sức không chú ý đến vật cứng rắn đang chọc vào hông của cô kia.

Chính cái đó đã từng khiến cho cô cảm thấy vừa tò mò vừa sợ hãi, nghĩ rằng để một vật to lớn như vậy tiến vào cơ thể mình, thật sự kinh khủng giống như đang sinh em bé vậy.

Hồi đó hắn luôn luôn nửa lừa gạt nửa cưỡng ép cô xem một số đĩa phim người lớn của Nhật hay Mỹ gì đó, cô còn đang là sinh viên, chỉ biết ngày ngày chiến đấu với sách vở, đối với tình yêu cũng chỉ biết dừng lại ở mức độ cầm tay, hôn nhẹ, làm sao lại phải tiếp xúc với vật đáng sợ đó chứ? Cô còn nhớ lúc đó cô đã khiếp sợ ngạc nhiên giống như Columbo tìm ra châu Mỹ vậy.

Hơn nữa cô lại còn lo lắng cho cô gái đang giãy dụa kêu khóc trong phim, kéo tay anh hỏi : “Cô bé kia bị người ta bắt cóc rồi ép buộc phải không? Hay là vì ba mẹ bị ốm, không có tiền nên mới phải bán mình? Bằng không trên thế giới này sao có thể có những cô gái cam tâm tình nguyện trước ông kính để mặc cho đàn ông tùy ý mút mút chỗ đó như vậy chứ!” Nói xong liền chọc cho người kia cười tới mức ngả tới ngả lui.

Có lẽ do cô trời sinh tính cách lạnh nhạt, hay là đang cảm thấy những hành động trong phim kia thật biến thái, mỗi khi nhìn thấy hai ba người đàn ông quay chung quanh một cô gái, không ngừng lăm lăm cười ngửa, mấy cái gậy thịt cứ thế luân phiên nhau, miệng cô gái kia cũng bị nhét vào đến không thể ngậm miệng được, Cảnh Giai Tuệ ngồi xem mà cảm thấy thật bứt rứt khó chịu.

Mới ban đầu thì âu yếm hôn môi rất tốt đẹp, nhưng sao đến cuối cùng, cô gái nằm dưới lại luôn khóc không thành tiếng?

Hiện tại dị vật này so với ký ức của cô càng thêm dữ tợn to lớn, làm sao không khiến cho toàn thân cô trở nên cứng ngắc được chứ?

Người đàn ông này trái lại đang rất thoải mái, nhẹ nhàng đổ sữa tắm ra lòng bàn tay, bắt đầu xoa từ cổ, từ từ xuống đến vai, rồi khẽ vuốt ve phần mềm mại trước ngực cô.

Bộ ngực no đủ sờ vào cảm thấy rất dễ chịu, da thịt trắng nõn nhấp nhô xao động trong làn nước, Đồng Nhiên chợt nghĩ, hẳn thật giống như một đứa trẻ chưa cai sữa, nghĩ lại đáng vẻ thanh tú ngây thơ trước đây của cô, làm cho hắn không kìm chế được mà bóp mạnh, khiến Cảnh Giai Tuệ đau tới nỗi kêu lên thành tiếng.

Đồng Nhiên đưa tay ra nâng cằm cô, khuôn mặt vẫn xinh đẹp như vậy, dần dần thay đổi từ một cô gái ngây ngô trở thành một người phụ nữ bản lĩnh động lòng người, nghĩ rằng tất cả những điều này đều là do Đồng Hiểu Lượng tạo thành, tâm vốn đang mềm đi thì bây giờ lại trở nên cứng rắn như trước.

“Thật bắn!”

Phun ra hai chữ kia xong, hắn liền túm lấy vòi hoa sen, mở mức nước lớn nhất, rồi thô lỗ xối thẳng vào mặt Cảnh Giai Tuệ.

Cảnh Giai Tuệ tức giận muốn đẩy vòi sen ra khỏi đầu, nhưng lại bị hắn đối xử thô bạo hơn.

Thật vất vả mới tắm rửa xong, Đồng Nhiên mặt lạnh đem cô đặt lên ghế ngồi cạnh bồn tắm, dùng khăn lau người cho cô, sau đó vứt một bộ áo ngủ hở hang màu đỏ cho cô, nhìn bộ dạng đề phòng của Cảnh Giai Tuệ, hắn trào phúng nói : “Một người què như cô tôi vừa nhìn đã thấy chán rồi, mặc vào đi!”

Bộ quần áo này vẫn còn mới, còn chưa xé rách, chẳng lẽ hắn chuẩn bị cho những người phụ nữ hay qua đêm ở nhà hắn?

Như nhận ra suy nghĩ của cô, hắn nói : “Buổi chiều tôi tiện tay mua thôi.”

Cảnh Giai Tuệ nhẹ nhàng đặt sang một bên, nói : “Tôi mặc đồ của mình là được rồi.”

Đồng Nhiên không đáp lại, trực tiếp đi vào phòng ngủ.

Cảnh Giai Tuệ chẳng thèm quan tâm tới người đàn ông tính tình thay đổi thất thường như đang bước vào thời kỳ mãn kinh kia, cô chỉ lo chẳng lẽ hôm nay phải thật sự qua đêm ở đây sao?

Cô lấy một chiếc quần lót dự phòng trong túi ra, vừa mặc vào thì Đồng Nhiên quay lại, cầm một chiếc sơ mi trắng của nam rồi nói : “Bộ quần áo kia của cô tôi đã ném đi rồi, còn kén chọn nữa thì ở trần luôn đi!”

Cảnh Giai Tuệ cắn răng, im lặng đem chiếc áo thơm tho sạch sẽ kia mặc vào, vạt áo dài trên đầu gối một chút, nhìn giống như váy ngủ. Bên ngoài không biết từ khi nào đã được đặt một cây gậy ba toong, cô liền chống gậy tự mình đi khắp phòng, muốn tìm lại đi động.

Không tìm được đi động, Cảnh Giai Tuệ không ngờ rằng, trong cả một không gian sang trọng lớn đến như vậy, lại chỉ keo kiệt đặt duy nhất một chiếc giường lớn.

Đồng Nhiên quần khăn tắm quanh hông, đang nằm trên giường xem TV.

12. Chương 12

Vòng vo xung quanh nhà vài vòng nữa, rốt cục cũng tìm được điện thoại, thế nhưng nó không phải là đang được nạp điện, mà chính là bị người ta thô bạo tháo pin ra rồi ném lên trên bệ bếp.

Lười phải cãi nhau với thổ phỉ, cô liền lắp pin vào rồi mở máy, màn hình hiển thị mấy cuộc gọi nhỡ, ngoại trừ một cuộc là của Dương tổng, còn lại đều là của Đồng Hiểu Lượng.

Cảnh Giai Tuệ thở dài, bỏ qua điện thoại của vị hôn phu, lập tức gọi lại cho Dương tổng, lúc trước cô ra giá với Đồng Nhiên, một chút cũng không nường tay, cũng không thêm thương lượng với Dương tổng mà trực tiếp ra giá cao hơn hẳn giá gốc.

Bởi vì hàng hóa bán được với giá cao, nên tâm trạng của Dương tổng rất tốt, nói tuy công ty tổn thất một chút tiền phạt, nhưng rất may đã cân bằng lại được, phần của Cảnh Giai Tuệ sẽ không bị khấu trừ. Cảnh Giai Tuệ chân thành cảm ơn Dương tổng, cô nói chân của mình bị thương, có thể sẽ về trễ mấy hôm.

Dương tổng sau khi bày tỏ sự quan tâm của mình đối với vị trợ thủ đắc lực này, liền khó xử nói gần đây công ty đang chuẩn bị giới thiệu sản phẩm với các đối tác ở châu Âu, có rất nhiều bản báo giá và hợp đồng cần phải xử lý, cô thân là trưởng phòng thương mại tạm thời không thể nghỉ ngơi, sau khi trở về, công ty sẽ phái xe đưa đón cô đi làm mỗi ngày.

Nói đến đây, Cảnh Giai Tuệ đương nhiên biết rõ mình nên trả lời như thế nào, cô nói ngày mai sẽ lập tức lên máy bay trở về.

Nói thêm đôi ba câu, cô liền tắt di động.

Nhìn lướt qua căn phòng rộng rãi này, cô ngay lập tức nhắm trúng chiếc sofa to kia, nằm xuống đắp một cái chăn mỏng, gối đầu lên thành ghế, định bụng cứ như vậy mà đánh một giấc cho tới sáng luôn.

Một lúc sau, TV trong phòng ngủ bị tắt đi, sau đó lại nghe thấy người kia khô khan nói : “Muốn tự mình qua đây, hay là muốn để tôi qua đó lôi cô lại?”

Cảnh Giai Tuệ nhắm chặt mắt, không muốn đáp lại hắn.

Người đàn ông kia đi tới trước sofa, nhưng hồi lâu vẫn không có động tĩnh gì, Cảnh Giai Tuệ chậm rãi mở mắt ra, phát hiện hắn đang cúi nửa người xuống, chăm chú xem xét cô.

“Thật là xấu xí khó coi, ngày trước tôi là vì chưa tiếp xúc nhiều với xã hội nên mới thích cô, như thế nào mà mắt nhìn người của cháu tôi cũng kém như vậy?”

Cảnh Giai Tuệ trừng mắt nhìn hắn, nhớ tới bộ dạng khéo léo của Lã Trác Nhi trên bàn rượu, hương nước hoa Chanel không thể che dấu được mùi vị phong trần, nói : “Mắt nhìn người của anh đến bây giờ cũng đâu có gì đặc biệt?”

Đồng Nhiên đương nhiên hiểu được ý tứ của cô, hắn ngồi xuống bên cạnh Cảnh Giai Tuệ, nói : “Làm sao? Cảm thấy người ta thanh cao hơn so với mình có đúng không? Ở trong mắt tôi, cô ta còn cao quý hơn cô nhiều, ít nhất cũng sẽ không bao giờ tỏ ra mình trong sạch, muốn được người khác tôn thờ!” Mỉa mai Cảnh Giai Tuệ xong, hắn lại hỏi : “Vừa rồi cô không gọi cho Đồng Hiểu Lượng sao?”

“...Tôi sẽ chia tay với anh ấy.”

“Tôi không hy vọng rằng cô sẽ làm ảnh hưởng tới mối quan hệ giữa tôi và Đồng Hiểu Lượng.”

Cảnh Giai Tuệ khẽ bóp trán, hiểu được ý hắn : “Tôi tự có chừng mực, anh không quấy rầy tôi, tôi đương nhiên cũng sẽ không động chạm đến gia đình anh.”

Đồng Nhiên hừ một cái, sau đó bế cô lên : “Lên giường ngủ đi, với bộ dạng này của cô, còn sợ tôi sẽ làm gì cô sao?”

Cảnh Giai Tuệ không phản kháng, giường rất lớn, hai người nằm hai bên, Đồng Nhiên cũng rất lễ độ quay lưng về phía cô, dường như chỉ chốc lát đã ngủ. Cảnh Giai Tuệ đưa mắt nhìn trần nhà, đến khi nhìn thấy bên ngoài đã hừng sáng thì mới nhắm mắt lại.

Trong lúc mơ màng, cô cứ nghĩ, người bên cạnh dường như cả một đêm cũng không có thay đổi tư thế...

Kết quả vừa mới ngủ được một lúc thì chuông cửa kêu lên không dứt, Cảnh Giai Tuệ bừng tỉnh, quay đầu nhìn đồng hồ báo thức đã chỉ tám giờ sáng, lại phát hiện ra cả người đang bị Đồng Nhiên ôm chặt trong ngực.

Người đàn ông kia tính khí vẫn rất cục cằn kể cả khi mới thức dậy, cau mày, càng cố ôm cô sát vào ngực mình hơn, cô bị ép tới mức không thể giãy dụa, chỉ có thể đưa tay lay đầu hắn : “Anh mau dậy đi...Tôi không thở được...”

Lúc này Đồng Nhiên mới chậm rãi ngồi dậy, đêm qua hắn không mặc quần áo, toàn thân trần truồng, nổi gân đùng đùng đi ra cửa, hung tợn nói : “Ai!”

Trong màn hình hiện lên hình ảnh một người đàn ông đang cười tít mắt : “Anh Nhiên, là em! Bây giờ còn chưa dậy sao? Chắc hôm qua lại ‘chiến tranh nóng’ vài hiệp hả, cố gắng kiềm chế bảo vệ thận của anh đi!”

Đồng Nhiên ấn nút cho phép thông hành, quay người với lấy một chiếc áo ngủ rồi mặc vào.

Một lúc sau, cửa thang máy mở ra, người đàn ông kia bước vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy có một chiếc váy ngủ màu đỏ trên sofa, cười cười ôm lấy vai Đồng Nhiên : “Mỹ nhân là nắm mồ chôn anh hùng, anh à, phần chần lên đi, không thể chỉ cần nữ sắc mà bỏ quên tình huynh đệ như thế chứ, hôm nay anh cùng đưa em trai này đi châu Âu một chuyến đi, bên kia có một hội nghị làm ăn, em cần anh đến giúp...”

Nói được một nửa, phần còn lại liền bị nghẹn trong cổ họng, mới vừa rồi không chú ý nên không nhận ra, hiện tại quét mắt một vòng, mới phát hiện ra có một cô gái dung mạo thanh tú đang đắp chăn ngồi trên giường.

“Cảnh...Cảnh Giai Tuệ?”

Cảnh Giai Tuệ cúi đầu nhìn qua cả người đang được chắn che kín, coi như cũng miễn cưỡng giữ lại được chút tôn nghiêm : “Xin chào, Thượng Thiết.”

Cô đã từng cảm thấy rất tiếc cho người đàn ông này, vốn xuất thân từ một gia đình cán bộ cấp cao, nhưng lại luôn thích đi theo Đồng Nhiên làm loạn, hiện tại đã không còn ăn nói thô lỗ tùy hứng như trước nữa, không còn để tóc dài nhuộm vàng, mặc Âu phục màu đen, thật sự đã hoàn toàn thay da đổi thịt, rất có phong thái của một mỹ nam.

Thượng Thiết kinh sợ nhìn qua nhìn lại cô và Đồng Nhiên, sau đó nghiêm túc nói : “Đồng Nhiên, sao anh lại dây dưa với người phụ nữ này nữa vậy? Anh đã quên đi vết thương lòng rồi sao?”

Đồng Nhiên rất bình thản ngồi trên sofa uống cà phê, không cho là đúng nói : “Cậu cũng quá xem trọng cô ta rồi, chỉ là thịt hâm lại mà thôi, cậu có nhất thiết phải ngạc nhiên thế không?”

Phòng tuy lớn nhưng lại không có vách ngăn, Cảnh Giai Tuệ chỉ có thể gói ghém đơn hàng, chống gậy, mặt không chút biến sắc đi lướt qua hai người đàn ông giống như đang bàn luận về một món hàng thanh lý, chậm chậm tiến về phía nhà bếp rồi đóng cửa lại.

“Anh không sợ ăn phải thịt thối sao!...Thế nào hả? Cô ta biết anh bây giờ làm ăn phát đạt, lại muốn tham gia cùng với đám ruồi bọ kia, lúc nào cũng lẻo đẻo đi theo...”

Thượng Thiết mà đã nổi giận thì có thể đem so sánh với Pavarotti, lớn giọng đến nỗi có thể xuyên thấu qua bức tường của phòng bếp.

Cảnh Giai Tuệ làm bộ như không nghe thấy, mở tủ lạnh ra, giữa muôn vạn loại thực phẩm, cô lấy một quả trứng, hai lát bánh mì và một ít thịt xông khói, sau đó dùng chảo chiên trứng và thịt, rồi để bánh mì vào lò nướng.

Kẹp tất cả lại, cắn một miếng, cảm thấy còn ngon hơn cả hamburger ở KFC.

Lang bạt ở bên ngoài nhiều năm, khi đó, nếu như không chăm sóc tốt cho bản thân, lúc phát bệnh cũng chỉ có thể tự mình vượt qua trong phòng trọ. Cho nên bây giờ dù có tiết kiệm thế nào đi nữa, bữa sáng cũng nhất định phải có đầy đủ dinh dưỡng.

Cô lại rót ỉnh một ly sữa, vừa uống vừa đưa mắt nhìn cửa sổ, từ đây có thể thấy hết được quang cảnh của một thành phố Thượng Hải phồn hoa đô hội.

Xem đi, bất luận cuộc sống của con người có thay đổi đến đâu, thì cũng không thể khiến cho Trái Đất này sụp đổ. Cho dù chúng ta phải lâm vào cảnh tuyệt vọng bi thương, lựa chọn buông mình từ trên cao xuống, lưu lại, cũng chỉ là một vũng máu đen.

Trước đây cô vẫn luôn nghĩ tại sao có những người lại dùng cảm đoạn tuyệt trần thế như vậy, hiện tại mới hiểu được, có gan nuốt nước mắt vào trong mà sống tiếp, mới thật sự được coi là một dũng sĩ.

Trong phòng khách Thượng Thiết vẫn còn đang tranh cãi ầm ĩ, còn Đồng Nhiên thì khẽ cau mày, người ta nói một người đàn ông sẽ không bao giờ muốn nghe người khác nói năng mà không nể mặt mình như vậy, cho dù người đó có là anh em vào sinh ra tử đi chăng nữa, theo lẽ thường, nếu Thượng Thiết còn không biết chừng mực, kết cục khẳng định sẽ cực kỳ bi thảm.

“Hôm nay tôi sẽ về thành phố A, có thể mượn một bộ quần áo của anh được không?” Cảnh Giai Tuệ đứng ở cửa, ngắt lời hai người.

Đồng Nhiên đem hết mọi bực tức trút vào người cô : “Chân què như vậy còn muốn đi đâu? Cô ngồi im một chỗ cho tôi!”

Thượng Thiết lúc này cũng cảm thấy hình như mình đã nói hơi quá đáng, đành im miệng, nhưng vẫn nhin không được tròng mắt nhìn Cảnh Giai Tuệ.

Đồng Nhiên lại quay sang trấn an Thượng Thiết, đùa cợt nói : “Cậu lo nghĩ nhiều quá rồi, cô ta bây giờ là vị hôn thê của cháu tôi. Một nhánh cây nhỏ bé như tôi đây thật sự không phải là chỗ đứng của một con Phượng Hoàng.”

Thượng Thiết nhìn Cảnh Giai Tuệ, ánh mắt xem thường pha lẫn chút khiếp sợ, một lúc lâu sau mới nghiêng răng chữ thề một chữ : “Fuck...”

Không có sự cho phép của Đồng Nhiên, Cảnh Giai Tuệ đương nhiên chưa thể rời khỏi đây.

Tuy nhiên hẳn lại đưa cô đến mấy cửa hàng gần đó mua quần áo, Cảnh Giai Tuệ chân bó thạch cao, rất khó đi lại, nhưng khi đến nơi lại được đích thân người bán hàng chạy ra cửa giúp đẩy xe lăn, chuẩn bị sẵn cà phê và bánh ngọt, thậm chí còn nhiệt tình đến nỗi bước vào phòng thay đồ giúp cô thử quần áo.

Tựa hồ như đang so sánh cô với Lã Trác Nhi, Đồng Nhiên thay cô chọn quần áo, không phải là quá sắc sỡ thì lại rất hở hang, phong cách như vậy, cô thật sự không thể tiếp thu được.

Nhưng Đồng Nhiên lại rất ngả ngớn nhìn phần da trắng nõn lộ ra ở phần cổ chữ V kia, nói : “Đúng là nó, rất hợp với cô!”

Cảnh Giai Tuệ hiểu câu nói này mang hàm ý muốn nhục nhã cô, liền tự tay lấy một bộ váy liền lịch sự, nói với nhân viên : “Gói cái này lại cho tôi.”

Lúc tính tiền, Cảnh Giai Tuệ mới phát hiện ra, thì ra mấy bộ quần áo không rõ nhãn hiệu này lại có một mức giá kinh người như vậy, vừa nảy sự chu đáo tỉ mỉ của nhân viên phục vụ đã nói lên đẳng cấp của cửa hàng, bộ váy cô chọn là bình thường nhất, nhưng cũng có giá hơn một vạn.

Mà Đồng Nhiên lại thẳng tay đem bộ váy liền kia vứt sang một bên, sau đó rút thẻ ra, nói : “Trừ cái váy kia, còn lại đem hết nội y và lễ phục gói lại cho tôi.”

Nhân viên biết người bỏ tiền ra là ai, nên đương nhiên không thèm nhìn Cảnh Giai Tuệ, liền nhanh chóng quẹt thẻ rồi gói quần áo lại.

Cảnh Giai Tuệ không nói gì thêm, nếu họ không phải là những nhân viên được đào tạo chuyên nghiệp, thì bây giờ chắc chắn sẽ nhìn cô với ánh mắt xem thường.

Hương cà phê tràn ngập trong cửa hàng, cô đột nhiên nhớ lại, người đàn ông này trước kia cũng rất thích mua sắm.

Mỗi khi đến cuối tháng, là thời gian viêm màng túi trầm trọng, hai người cùng nhau đi chợ đêm, bên trong tràn ngập hương thơm của các món cay, mùi thịt nướng, cùng với những quầy hàng rực rỡ muôn màu, tuy nhiên cô chỉ đi xem là chính, thậm chí còn không dám dừng chân ở những cửa hàng có phần đắt đỏ.

Bởi vì cô biết, nếu như có tiền thì nhất định người đàn ông này sẽ mua hết tất cả những thứ đồ trang sức của con gái mà cô thích, rồi sáng hôm sau đặt bên gối cô. Tuy rằng chỉ là những món đồ nhỏ có giá khoảng hai ba mươi đồng, nhưng mỗi lần cô bấu môi trách hằn tiêu tiền lung tung, trong lòng lại dâng lên một cảm giác vô cùng ngọt ngào.

Mọi vật vẫn thế, nhưng con người lại thay đổi, khoảnh khắc hạnh phúc nhỏ nhoi đó bắt tri bắt giác đã biến thành những thứ vô cùng xa xỉ.

Mua quần áo xong, Đồng Nhiên lại kéo cô trở về phòng. Di động của Cảnh Giai Tuệ đã kêu nhiều tới mức nóng cả máy rồi. Đồng Hiểu Lượng không liên lạc được với Cảnh Giai Tuệ, liền gọi cho Đồng Nhiên.

Đồng Nhiên cảm thấy hơi khó xử, muốn nói lại thôi : “À...có một số chuyện chú không tiện nói, chờ cô ấy trở lại sẽ giải thích rõ ràng với cháu.”

Nói điện thoại xong, hần lại nói với Cảnh Giai Tuệ : “Cùng đi châu Âu với tôi một chuyến đi.”

13. Chương 13

Cảnh Giai Tuệ kinh ngạc, vốn định trực tiếp từ chối, nhưng nghĩ đến tính cách của hần chắc chắn sẽ không bao giờ muốn cùng cô thương lượng, đành hòa hoãn lại rồi nói : “Tôi...không có hộ chiếu.”

“Công ty của cô kinh doanh sang cả thị trường Âu Mỹ, tháng trước cô hình như còn bay sang Đức, còn nói là không có hộ chiếu? Chẳng lẽ cô vượt biên trái phép à?” Một câu nói của hần lập tức triệt luôn đường lui của Cảnh Giai Tuệ.

Đáng sợ hơn là, hần còn không thèm nói với cô một tiếng mà đã chủ động liên hệ với Dương tổng, ý tứ của hần đại khái là, hần và một vài người bạn có hợp tác mở một chuỗi cửa hàng lớn ở châu Âu, đang rất cần một khối lượng hàng văn phòng phẩm, để cho thuận tiện hơn, có thể để cho Cảnh tiểu thư đi châu Âu một chuyến với hần không.

Đối mặt với một khách hàng lớn là Đồng Nhiên, Dương tổng sao có thể từ chối chứ? Hần lập tức đồng ý, rồi lại muốn Đồng Nhiên cho hần địa chỉ văn phòng ở châu Âu, nếu cần sẽ gửi hàng mẫu sang đó.

Tuy nhiên sau đó hần lại gọi lại cho Cảnh Giai Tuệ : “Hiện tại chân của cô đang bị thương, không tiện đi lại, vì sao Đồng tổng kia lại nhất định muốn cô đi cùng thế?”

Tuy ông chủ Dương bình thường đều đặt chữ “Tiền” lên trên hết, nhưng dù gì cũng đã từng xuất thân là một công chức chính phủ, cho dù sau đó đã từ chức, nhưng vẫn không thể làm phai nhòa đi việc mưu cầu lợi ích của một nhà tư bản.

Thật ra trong công ty cũng có rất nhiều người vì công việc mà phải đi công tác suốt, nhưng hần biết Cảnh Giai Tuệ không như vậy, hơn nữa cô lại sắp kết hôn, gia đình bên chồng có gia thế rất hiển hách, không nên vì một đơn hàng mà làm việc quá sức.

Thế nhưng không thể trực tiếp từ chối một khách hàng lớn như vậy được, trước tiên hần chú ý nghe kỹ tình huống của Cảnh Giai Tuệ, nghe cô nói cũng hiểu được : “Nếu như khách hàng có ý gì khác, cô cứ trực tiếp từ chối, nói chân bị thương rất nặng, nếu không được thì cho hần xem lời dặn của bác sĩ, không thể ngồi máy bay, nhưng đừng làm mất lòng khách hàng, phải khéo léo đưa đẩy, rõ chưa?”

Cảnh Giai Tuệ trong lòng rất cảm kích Dương tổng, cô lạnh lùng ngồi xuống cạnh người đàn ông kia, cân nhắc một chút rồi nói : “Cám ơn Dương tổng, tôi hiểu ý của anh, người này là...là chú của chồng sắp cưới, cho nên...”

Dương tổng nhất thời tỉnh ngộ, luôn miệng nói : “Tôi hiểu rồi, ra vậy...Cảnh Giai Tuệ, cô đi vui vẻ nhé, nhất định phải mang được đơn đặt hàng về cho công ty đấy!”

Hiển nhiên, Dương tổng đã đem chuyến đi châu Âu này, lý giải thành một chuyến du lịch do gia đình nhà trai dành tặng riêng cho Cảnh Giai Tuệ trước đám cưới.

Cảnh Giai Tuệ tắt máy, người đàn ông bận rộn kia đã đi vào thư phòng, cô chống gậy, chậm rãi bước vào bếp.

Một lát sau, cô lại từ từ đi ra, cầm một ly sữa nóng đặt lên bàn của Đồng Nhiên.

Đồng Nhiên dừng bút, trào phúng nhìn cô : “Sao, biết lấy lòng tôi rồi hả?” Hần cúi xuống nói : “Sáng nay cô ở phòng bếp ăn cái gì vậy? Làm cho tôi một phần y như thế đi.”

Cảnh Giai Tuệ nghe xong, lại đi vào phòng bếp, đổ dầu vào chảo, rán một quả trứng ốp la trông thật đẹp mắt rồi kẹp thịt xông khói vào, cũng không tốn bao nhiêu công sức, chỉ chốc lát đã làm xong một cái bánh sandwich.

Cô lại khập khiễng bưng tới đặt lên bàn của Đồng Nhiên, đĩa còn chưa kịp đặt xuống, đã bị người đàn ông kia kéo lại, bắt cô ngồi lên đùi hắn.

“Đút cho tôi!”

Cảnh Giai Tuệ cầm bánh đưa lên miệng hắn, nhìn hắn dùng răng cắn một miếng thật to, làm lòng đỏ trứng bên trong trào ra ngoài, chảy xuống các ngón tay thon dài của cô.

Đồng Nhiên cầm lấy tay cô, cũng không bận tâm đến cái sandwich kia, trực tiếp đưa lưỡi ra mút sạch sẽ.

Cảnh Giai Tuệ không biết thì ra ngón tay cũng có thể miễn cảm như vậy, dưới ánh mắt xấu xa của người đàn ông kia, cô lại có thể cảm nhận được rõ ràng xúc cảm trên các ngón tay khi bị hắn chậm chậm mút vào...

Cảm thấy không được tự nhiên, Cảnh Giai Tuệ vội vàng rút tay ra, cầm lấy ly sữa rồi đưa tới miệng hắn.

Người phụ nữ này luôn lộ ra khuôn mặt ửng hồng, giống như một cô gái mới lớn thẹn thùng yếu ớt.

Biết rõ cô là loại người gì, nhưng vẫn cảm thấy cô so với những người phụ nữ phóng đảng thân mềm như nước kia còn ngon miệng hơn, tức thì khiến cho toàn thân hắn muốn bốc lửa.Trong làn hơi nóng, hắn liền uống một ngụm lớn, nuốt xuống, lại thêm một ngụm nữa, lần này hắn lập tức giữ chặt gáy Cảnh Giai Tuệ, cưỡng chế mớm sữa cho cô.

Chất lỏng kia ào ạt chảy vào miệng, môi lưỡi quần quýt giao nhau, người đàn ông kia giống như một con thú dữ đang đói bụng, nóng lòng muốn ăn tươi nuốt sống mọi thứ.

Cảnh Giai Tuệ không kịp nuốt, chỉ có thể chặt vật để mặc cho dòng sữa theo khóe miệng chảy dọc xuống rãnh ngực, người kia sau khi đã tàn sát đủ môi cô, lại men theo dòng sữa chảy, thăm dò tới vùng đầy đặn đang lấp ló trong chiếc áo lót đắt tiền kia...

“A...” Cảnh Giai Tuệ bất ngờ giật nảy người, đầu đón kêu lên, nhìn xuống nhũ hoa đã bị in lên một vòng dấu răng trông rất dữ tợn.Người kia đưa mắt lên nhìn cô, lưỡi biếng mồm cười giống như một con sói hoang đã được ăn no thỏa mãn.

Hôm đó, bọn họ đi ngủ từ rất sớm, bởi vì sáng sớm hôm sau sẽ phải đi ra sân bay rồi.

Cảnh Giai Tuệ nhu thuận để cho người đàn ông trần truồng kia ôm vào trong ngực, mặc cho hắn cạo xát, một lúc sau, cánh tay rắn chắc kia chậm rãi dừng lại, đặt ngang người cô rồi nặng nề ngủ thiếp đi.

Cảnh Giai Tuệ nằm im không nhúc nhích, một tiếng sau, cô mới nhẹ nhàng đẩy hắn ra, khẽ bước xuống giường, đi tới tủ quần áo tìm túi xách.

Chuẩn bị mọi thứ xong, cô lại đi tới thư phòng cầm lấy di động đang sạc pin của người kia, tìm lại mấy tấm ảnh bị hắn chụp lần trước rồi xóa sạch, sau đó lại thẳng tay ném vào trong bồn cầu, bấm nút xả, vừa lòng nhìn chiếc điện thoại xa xỉ đang ủy khuất bị dòng nước xoay tròn, mang theo âm thanh kéo kẹt, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Thu thập xong, cô mặc váy vào, vì quá hở hang nên đành khoác thêm một chiếc áo sơ mi bên ngoài rồi buộc vạt áo lại ngang hông, tuy rằng trông chả ra sao, nhưng ít ra cũng rất kín đáo.

Mặc quần áo xong, cô liền mở túi xách ra, trong đó có mấy lọ thuốc màu trắng, thuốc giảm đau cũng chỉ còn lại vài viên, vì hầu hết đã bị cô nghiền nát rồi bỏ vào ly sữa kia rồi.

Cô lại thông thả bước đến giường, đưa tay kiểm tra hơi thở của hắn, cảm thấy hô hấp vẫn rất đều đặn, lần đầu tiên ra tay “hạ độc” thật sự khiến cho cô cảm thấy hơi run, sợ nếu không cẩn thận sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Lúc ngồi dậy, cô còn cảm thấy đầu của mình hơi choáng váng, vừa rồi tuy rằng bị hắn đút sữa, hơn phân nửa đều bị cô cố ý nhổ ra, nhưng rốt cục vẫn nuốt vào một ít, Cảnh Giai Tuệ mang theo đồ đạc của mình, chống gậy, lén lút rời khỏi căn nhà này.

Lúc này mới là chín giờ tối, Cảnh Giai Tuệ men theo con đường nhỏ trong hoa viên, chậm rãi đi tới cổng chính. Một chiếc Cayenne Porsche bất ngờ đi lướt qua, vốn đang phóng như bay liền giảm tốc độ, lùi về dừng trước mặt Cảnh Giai Tuệ.

“Cô muốn đi đâu?” Nghe thấy tiếng, Cảnh Giai Tuệ ngẩng đầu lên, trong xe lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn của Thượng Thiết.

“Tôi...phải đi.” Thấy Thượng Thiết bất ngờ tới đây, Cảnh Giai Tuệ trong lòng thầm kêu một tiếng không ổn, tuy rằng Thượng Thiết sẽ không ngăn cản cô, nhưng nếu hắn lên nhà, khẳng định sẽ đánh thức Đồng Nhiên. Dựa vào khả năng đi lại của cô lúc này, chỉ sợ còn chưa ra khỏi tiểu khu là đã bị người đàn ông kia nổi giận dùng súng bắt trở về rồi.

“Đồng Nhiên đâu?” Thượng Thiết lại hỏi.

“Anh ấy...đang ngủ.” Cảnh Giai Tuệ do dự đáp, tưởng rằng sau khi nghe câu trả lời của cô, Thượng Thiết sẽ bỏ qua mà tiếp tục lái xe đi. Không ngờ hắn lại bước xuống, mở cửa xe ra, ý bảo Cảnh Giai Tuệ lên ngồi.

“Đồng Nhiên không biết cô lén lút rời khỏi phải không? Cô muốn đi đâu? Để tôi tiễn cô một đoạn.”

Cảnh Giai Tuệ hơi lưỡng lự, Thượng Thiết lại dần dần mất kiên nhẫn: “Nhanh chút đi! Còn đứng đó mà ngơ ngác! Tôi là bạn của Đồng Nhiên, đương nhiên cũng nên vì hắn mà đem người phụ nữ đáng ghét là cô tống đi thật xa.”

Cảnh Giai Tuệ thấy hắn nói cũng có lý, không khách sáo nữa, lập tức ngồi lên xe của Thượng Thiết.

“Đi đâu? Sân bay?”

“Không được, tôi còn chưa kịp đặt vé máy bay, anh đưa tôi tới nhà ga là được rồi, tôi đã xem qua, mười giờ có chuyến tàu đến thành phố A, vừa vặn còn có ghế trống, chỉ cần đến chỗ bán vé tự động mua vé là được.”

Thượng Thiết nghe xong không nói gì, nhanh chóng lái xe rời khỏi tiểu khu.

Nhưng hình như phương hướng không đúng, căn bản không phải là đường tới nhà ga, mà là hướng thẳng tới sân bay.

“Anh...Tôi chưa chuẩn bị...”

“Tôi có máy bay riêng, cũng đang cần tới thành phố A bàn công việc, chỉ là thuận tiện đưa cô đi cùng thôi.”

Cảnh Giai Tuệ nghe vậy cũng không có từ chối, tốt nhất là nên im lặng ngồi yên một chỗ. Đồng Nhiên trở nên thành đạt, Thượng Thiết cũng vậy, hiện tại cô đã không còn cùng một giai cấp với họ nữa rồi. Cho nên chuyện sở hữu một máy bay cá nhân giống như những ngôi sao nổi tiếng, hắn là cũng không có gì đáng phải ngạc nhiên. Nhưng đây lại là Thượng Thiết, người luôn căm ghét cô, bây giờ lại tình nguyện dùng máy bay riêng chở cô, Cảnh Giai Tuệ rất nghiêm túc nghĩ, liệu hắn có thể sẽ đem thả cô xuống giữa không trung hay không.

Nghĩ tới cảnh bị ném xuống, toàn thân tan nát đập xuống mặt đất, mọi người xung quanh sợ tới mức kêu la thảm thiết. Cảnh Giai Tuệ liền nhịn không được nhếch miệng phì cười.

Thượng Thiết liếc mắt nhìn cô, một vài lọn tóc xòa xuống vầng trán mượt mà đầy đặn, ánh sáng ở cửa xe phản chiếu lên chóp mũi, cái miệng đang lười nhác mỉm cười, tuy rất muốn hỏi cô cười cái gì, nhưng lời vừa ra đến miệng thì lại chán ghét nuốt trở về.

Người phụ nữ này! Đúng là Tô Đất Kỳ! Chỉ cần có đàn ông bên cạnh thì cô ta lại cố tình làm ra vẻ quyền rũ lẳng lơ. Phải tách cô ta ra thật xa Đồng Nhiên mới được, nghĩ vậy, hắn liền giẫm mạnh lên chân ga rồi phóng thẳng tới sân bay.

14. Chương 14

Đến nơi, có một chiếc máy bay cỡ nhỏ đang dừng ở một bên, sau khi lên máy bay, một cô gái trong bộ đồ tiếp viên hàng không mỉm cười đi tới nói : “Thượng tổng, chúng tôi đang kiểm tra lại đường bay, xin ngài chờ một chút.”

Bên trong là những chiếc ghế da rất sang trọng hình bán nguyệt, trên bàn được bày rất nhiều các loại hoa quả và đồ ăn vặt.

Cảnh Giai Tuệ đi lại không tiện nên loạng choạng nghiêng người sang một bên, Thượng Thiết đưa tay ra đỡ cô, nhưng còn chưa kịp đứng vững thì cánh tay kia đã lập tức rút về.

Cảnh Giai Tuệ và Thượng Thiết mỗi người ngồi một bên, hắn không buồn quan tâm đến cô, mở máy tính ra ngồi xem văn kiện.

Nhìn phong thái tinh anh của người kia, đột nhiên làm cho cô nhớ lại tính cách của hắn lúc trước, cũng luôn luôn hồ hững với mình như vậy. Chàng trai ngày đó cứ vừa nói chuyện vừa trợn mắt, câu cửa miệng khi nói với cô chính là : “Mẹ tôi còn không quản được tôi nữa là cô!” Khiến cho cô tức giận đến nỗi đã vài lần cầm lấy cốc nước hất thẳng lên mái tóc vàng lờm chờm như lông gà của hắn.

Hồi còn trẻ bọn họ hẹn hò cũng thật kỳ quái, rõ ràng hai người hẹn nhau đi xem phim, vậy mà hắn cứ luôn bám dính lấy, hét lớn đòi đi cùng cho bằng được. Khi đó, cô ngồi trên chiếc xe máy cũ của Đồng Nhiên, còn Thượng Thiết cùng với chiếc mô tô Harley nhập khẩu luôn kè kè theo sát phía sau. Lúc đấy cô thường rất thích quay người lại làm mặt quỷ với hắn, cậu nhóc kia cũng chẳng buồn lên tiếng, chỉ trừng mắt nhìn cô, không nhanh không chậm giữ một khoảng cách nhất định.

Mà hiện tại, tuy cô đã cố gắng tìm lại hình bóng thô lỗ năm đó của người kia, nhưng đáng tiếc lại không thể, tác phong của hắn đã hoàn toàn thay đổi, thời thanh xuân nay đã không còn nữa. Thì ra mọi người ai cũng nỗ lực hướng về phía trước, chỉ có duy nhất cô là vẫn còn dậm chân tại chỗ.

Cảnh Giai Tuệ khẽ cười, đưa mắt nhìn cửa sổ.

Lúc máy bay tới thành phố A thì trời còn chưa sáng, Thượng Thiết đã đứng bên ngoài sân bay chờ cô. Cảnh Giai Tuệ không muốn ngồi xe của hắn, chuẩn bị bắt một chiếc taxi rồi đi về nhà. Nhưng tên Thượng Thiết kia lại không nói hai lời mà trực tiếp túm cô lại rồi vút lên xe, không cần dùng máy định vị mà hỏi luôn : “Nhà cô ở đâu?”

Cảnh Giai Tuệ không thích phí lời cãi nhau với hắn, liền nhanh gọn đọc địa chỉ, xe rất nhanh đã dừng dưới nhà cô. Cảnh Giai Tuệ cảm ơn rồi chuẩn bị xuống xe, nhưng cánh tay lại bị Thượng Thiết nắm chặt.

“Lần sau cảm cô không được quấy rầy đến anh Nhiên nữa!”

Cảnh Giai Tuệ cảm thấy tay hơi đau, buồn cười nói : “Anh Nhiên của cậu á, cho dù hiện tại đã lột xác trở thành một doanh nhân thành đạt, nhưng bản chất thì vẫn luôn máu lạnh tàn nhẫn như vậy, điều này chắc cậu rõ ràng hơn ai hết, chỉ cần hắn buông tha cho tôi là tôi đã cảm thấy quá hạnh phúc rồi, làm sao lại dám không biết sống chết mà đi làm phiền hắn cơ chứ?”

Thượng Thiết hừ một cái, lập tức lái xe rời đi.

Cảnh Giai Tuệ xoa bóp cánh tay, xoay người đi lên căn nhà trọ của mình.

Vừa mở cửa ra, một mùi hương quen thuộc liền ập đến, cô đi vào, trên bàn còn bày một cái bánh mỳ nhân bơ đang ăn dở, vì để lâu ngày nên đã trở nên nấm mốc, tỏa ra mùi ôi thiu. Bể cá được đặt trên bàn ăn, cá vàng mắt thấy có người tới gần, lập tức vọt vàng đá đá cái đuôi, cô lấy một ít thức ăn cho cá rồi thả vào, nhìn chúng từng ngụp từng ngụp ăn sạch sẽ.

Cảnh Giai Tuệ gõ gõ vài cái, giận dữ nói : “Đại ốc, nhị ốc, xem ra chúng ta lại phải chuyển nhà rồi.”

Đưa mắt nhìn quanh bốn phía, cảm thấy cũng không nhiều đồ đạc lắm, Cảnh Giai Tuệ chỉ cần hai tiếng đồng hồ là đã có thể thu dọn xong, ba thùng lớn này chính là toàn bộ gia sản của cô.

Sáng sớm, cô gọi cho chủ nhà, tỏ vẻ áy náy rồi nói lời xin lỗi, đồng thời thương lượng với họ thời gian trả phòng.

Tạm thời còn chưa có chỗ để đi, cô chỉ có thể gọi điện ột người bạn thân hồi học đại học tên là Triệu Nhất Ly.

“Ai!” Giọng điệu cáu gắt cực độ khi bị người khác cản trở giấc ngủ.

“Mình...Cảnh Giai Tuệ.”

“Làm sao!” Khẩu khí ác liệt không có dấu hiệu thuyên giảm.

“Mình trả phòng rồi, tạm thời chưa có chỗ ở, cho nên muốn...”

Còn chưa nói xong thì đã bị ngắt lời một cách thô bạo : “Trên khung cửa có một cái chìa khóa, cậu tự mở cửa mà vào, đừng có đánh thức mình!” Nói xong bên kia liền trực tiếp tắt máy.

Cảnh Giai Tuệ gọi một chiếc xe ba bánh để chở hàng, cô ngồi trên thùng, tay ôm bình cá, một đường xóc nảy đi tới nhà Triệu Nhất Ly.

Gia cảnh của Triệu Nhất Ly rất khá giả, sau khi tốt nghiệp cô đã quyết định ở lại thành phố này, gia đình đã bỏ tiền ra mua cho cô một căn nhà ở đây làm quà mừng tốt nghiệp, mặc dù giá tiền có thể được coi là đắt đỏ nhất trong thành phố. Điều này làm cho rất nhiều bạn học cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ.

Bởi vì tính tình nóng nảy, tướng mạo cũng không xuất chúng, cho nên khi còn học đại học thường không được ai chú ý đến, nhưng khi biết được cô mua một căn nhà ở đây, đám học sinh nam lại bắt đầu thể hiện tình yêu vĩnh cửu với cô.

Triệu Nhất Ly hồi trước học chuyên ngành thương mại, trong nhà đều cảm thấy rất vui, đảm bảo có thể kiếm cho cô được một công việc trong chính phủ sau khi cô ra trường, nhưng cô sống chết cũng không đồng ý, tốt nghiệp xong liền im lặng tự đi tìm việc, cuối cùng quyết định làm giáo viên.

Hơn nữa nhà đầu này lựa chọn không sai, là giáo viên nòng cốt của trường, lương tháng hơn một vạn, hoàn toàn có thể ngẩng cao đầu với mọi người. Tuy nhiên một cô gái sắp 27 tuổi, lại chưa từng nghiêm túc trải qua một mối tình nào.

Cảnh Giai Tuệ lấy chìa khóa mở cửa phòng, lập tức nhìn thấy một khung cảnh hỗn độn lộn nhào bên trong, cô khẽ thở dài, nhỏ giọng nhờ người lái xe mang đồ vào giúp, rồi lại yên lặng bắt đầu thu dọn phòng.

Cô tập trung dọn dẹp phòng thật cẩn thận, dần dần địa điểm được chuyển đến gầm giường mà Triệu Nhất Ly đang ngủ, Cảnh Giai Tuệ hăng say với một đồng tất bắn và giấy gói đồ ăn vặt các loại, rốt cục cũng khiến cho người đang bọc chăn bông kín mít trên giường phải lộ đầu ra.

“Chị hai ơi chị hai! Để cho em ngủ một lúc nữa có được không ạ? Hôm qua hai giờ em mới được ngủ đấy...”

Lời còn chưa dứt, cô liền liếc nhìn thấy một chân của Cảnh Giai Tuệ đang bị bó bột, cái đầu như tổ quạ lập tức ngồi dậy : “Sao lại thế này?”

Cảnh Giai Tuệ cười khổ : “Bị thương khi đi công tác.”

Triệu Nhất Ly nghĩ ngợi một chút, cảm thấy có chút không đúng, cho dù đến kỳ đóng tiền nhà thì ít ra cũng có vị hôn phu để nương tựa, sao lại chạy tới đây chứ : “Rất kỳ lạ, cậu và Đồng Hiểu Lượng có chuyện gì vậy?”

Cảnh Giai Tuệ ngồi lên giường, mệt mỏi nói : “Mình muốn chia tay với anh ấy, hơn nữa...cũng muốn chuyển công tác.Làm sao bây giờ, Ly Ly, mình đang rất muốn trở lại quãng thời gian tự do lúc trước.”

“Vì sao? Hai người mấy ngày trước vẫn còn vui vẻ mà? Xảy ra chuyện gì? Lại bị bà mẹ chồng cực phẩm kia lườm nguýt à?”

“Chú ruột của Đồng Hiểu Lượng...là Lý Nhiên...”

Chỉ một câu nói liền lập tức khiến cho Triệu Nhất Ly tỉnh ngộ.

“Trời đất! Đúng là âm hồn không tan mà, năm đó không phải anh ta đã đi nước ngoài rồi sao, còn nói là sẽ không quay trở về, sao bây giờ lại biến thành người nhà của Đồng gia rồi hả?”

Sau khi nghe Cảnh Giai Tuệ chậm rãi kể hết mọi chuyện, Triệu Nhất Ly cảm thấy vô cùng sững sờ.

“Năm đó nhìn diện mạo của anh ta cũng đã cảm thấy u ám lắm rồi, hiện tại mình mới nhận ra rằng anh ta thật đúng là một con gián đập mãi không chết.Hôn nhân này thật sự không nên tiếp tục, nhưng bây giờ phải làm sao, cậu không phải đã nói là tuần sau ba mẹ và anh trai cậu sẽ đến gặp thông gia để bàn chuyện đính hôn ư? Về phía Đồng gia thì chúng ta có thể tạm gác sang một bên, nhưng cậu định giải thích với ba mẹ như thế nào, nhất là anh trai cậu, chỉ cần nghe thấy hai chữ “Lý Nhiên” thôi là cũng đã đủ để khiến cho anh ấy tức đỏ con mắt rồi.”

Cảnh Giai Tuệ dứt khoát nằm vật ra giường, Triệu Nhất Ly có thể nói toạc chuyện của cô ra như vậy, mà tại sao trước đây cô vẫn còn do dự, lầy hay bỏ không phải là chuyện quá rõ ràng rồi sao?

Triệu Nhất Ly tuy rằng thoát nhìn có vẻ cầu thả thô lỗ, nhưng thật ra cô hiểu rất rõ về Cảnh Giai Tuệ : “Được rồi, đừng có cố dối lòng mình thêm nữa, yêu nhau lâu như vậy, còn chuẩn bị kết hôn, đúng là không thể nói bỏ là bỏ được.Nhưng hần đột nhiên xen vào thì chắc chắn là có mục đích, buông tay đi thôi, cậu luyện tiệc Đồng Hiểu Lượng là chuyện rất bình thường, mà điều đó cũng không có nghĩa là cậu phụ bạc gia đình nhà người ta, đã quên anh trai cậu phải chịu khổ thế nào rồi sao?”

Cảnh Giai Tuệ xoay người nhìn Triệu Nhất Ly : “Cậu mà là con trai thì tốt, mình sẽ gả cho cậu, giúp cậu nấu cơm dọn dẹp nhà cửa.”

Triệu Nhất Ly trợn mắt xem thường : “Mình mà biến thành con trai, chắc chắn sẽ đến bắt đứa nhỏ là cậu lại, mỗi ngày phải giặt hết đồng tất bẩn ỉn.”

Vui đùa một lúc thì cũng phải trở về với hiện thực.Triệu Nhất Ly ăn xong điểm tâm rồi đi làm.

Cảnh Giai Tuệ một mình nằm trên giường suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định gọi cho Đồng Hiểu Lượng, trong điện thoại cô nói với anh, lúc sắp kết hôn cô mới cảm thấy khoảng cách giữa hai người quá xa, cứ tiếp tục như vậy thì cũng sẽ không có kết quả gì, chẳng bằng chấm dứt luôn tại đây, lập tức hủy bỏ hôn lễ.

Đã nhiều ngày không liên lạc được với Cảnh Giai Tuệ, Đồng Hiểu Lượng đã nôn nóng đến mức mọc rễ trong bụng rồi, nghe xong liền lắp bắp nói : “Anh lập tức đi tìm em.” rồi treo máy.

Giọng điệu khổ sở như vậy, Cảnh Giai Tuệ nghe xong cũng cảm thấy hơi khó chịu, sau khi cứng rắn nói ra lời chia tay, cô lại gọi ẹ anh là Triệu Lệ Phương.

Cô biết, nếu hai người khóc nháo đòi chia tay sẽ chỉ làm cho người ngoài coi là đôi tình nhân đang giận dỗi, nhưng nếu trực tiếp nói với gia đình nhà người ta thì sẽ khác, cũng chỉ có cách đó thì mới có thể dứt khoát cắt đứt mối quan hệ này.

Vốn thấy con trai lo lắng nhiều ngày, nay lại nhận được điện thoại của Cảnh Giai Tuệ, Triệu Lệ Phương vì đau lòng cho con nên đành khuyên nhủ an ủi Cảnh Giai Tuệ vài câu : “Tuệ Tuệ à, bác biết ngày đó bác đã nói hơi nặng lời, nhưng dù gì bác cũng là bác trưởng bối, lời nào dễ nghe thì con hãy giữ lại trong lòng, lời nào khó nghe thì hãy mau chóng quên đi.Hiện tại hôn lễ của hai con đã được chuẩn bị xong hết rồi,

mọi người trong gia đình cũng đã đồng ý, con lại đột ngột nói không cưới nữa, chẳng những không có trách nhiệm với gia đình chúng ta, mà còn làm ảnh hưởng tới thanh danh của chính con nữa kia!”

Cảnh Giai Tuệ nhẹ nhàng nói : “Thưa bác, tất cả đều là lỗi của cháu, là cháu và Đồng Hiểu Lượng có vấn đề, không liên quan gì tới bác. Hôm nay cháu gọi đến là muốn bác khuyên giải Đồng Hiểu Lượng, sau này anh ấy chắc chắn sẽ gặp được một cô gái tốt hơn cháu rất nhiều.”

Triệu Lệ Phương nghe vậy đương nhiên rất tán thành : “Đúng là có rất nhiều cô gái tốt có đủ tiêu chuẩn bước chân vào Đồng gia, nhưng tôi nói trước, hôm nay cô đã quyết định rời khỏi Đồng gia, nếu sau này còn muốn quay lại, thì nên nhớ là không có cửa đâu!”

Gọi liên tiếp hai cuộc điện thoại, lại cảm thấy mệt mỏi giống như vừa mới chạy Marathon vậy.

Chiếc bể cá hình tròn được đặt ở đầu giường, hai con cá vàng đang bơi vòng đuối bắt lẫn nhau.

Bể cá này là do Đồng Hiểu Lượng mua tặng lúc còn đang theo đuổi cô, trong cái lạnh của mùa đông, đồ gỗ đó lại kiên nhẫn đứng dưới lầu, quyết tâm đợi cô bước chân ra khỏi nhà. Anh lấy áo khoác ra bọc kín cho bể cá, còn chính mình lại chỉ mặc duy nhất một chiếc áo len mỏng, đứng trong trời tuyết nói : “Một mình em ở nhà chắc sẽ rất cô đơn, nhưng nếu nuôi chó hoặc mèo thì lại sợ em không chăm sóc được, vậy thì nuôi cá đi, vài ngày không được ăn cũng sẽ không chết được. Cứ coi nó như là anh vậy, nếu em không muốn quan tâm, anh sẽ chỉ yên lặng ở bên cạnh nhìn em, còn nếu muốn quan tâm anh thì cứ việc cho ăn thoải mái, không sao hết! Cho ăn bao nhiêu cũng được, anh cũng giống như cá vàng vậy, ăn no đến chết thì cũng vẫn cảm thấy vui!”

Lau nước mắt nước mũi, rồi lại ngốc nghếch cười, cảm thấy vô cùng xúc động.

Cảnh Giai Tuệ biết, lúc này Đồng Hiểu Lượng chắc chắn đã tìm đến căn nhà thuê của cô lúc trước, nghĩ đến cảnh anh liều mạng gõ cửa, rồi lại thất vọng vì không có ai, Cảnh Giai Tuệ lại không tìm được nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Cô đứng dậy, nhìn vào khuôn mặt ướn nhẹp của mình trong gương, gần giọng nói : “Mày đúng là một người phụ nữ hư hỏng!”

15. Chương 15

Xử lý xong chuyện của Đồng gia, Cảnh Giai Tuệ biết đã đến lúc phải khai báo rõ ràng tình hình thực tế với ba mẹ rồi.

Nhưng điện thoại cầm trong tay cứ nâng lên rồi lại hạ xuống, cô không biết nên nói như thế nào cho phải, cuối cùng cố gắng lấy hết dũng khí, cầm điện thoại lên bấm số của ba : “Ba, con...khả năng con sẽ không kết hôn nữa.”

Ba cô cả đời làm quản lý thư viện, thấm nhuần dòng dõi Nho học, ngữ điệu từ trước đến nay luôn từ từ chậm rãi, nhưng sau khi nghe con gái nói đến chuyện kết hôn gặp vấn đề, ông lại không khỏi cuống quýt hỏi nguyên nhân.

Cảnh Giai Tuệ nói tính cách của cô và Đồng Hiểu Lượng không hợp nhau, hai người đã suy nghĩ kỹ rồi mới quyết định chia tay. Ba Cảnh hiểu rất rõ tính tình của con gái, làm việc gì cũng có chính kiến riêng của mình, nếu đã đưa ra quyết định thì dù có làm cách nào cũng không ngăn cản được.

Nhất là năm đó còn xảy ra chuyện như vậy, khiến cho cô càng thêm hiểu biết, ở bên ngoài không bao giờ làm chuyện gì xấu, hiện tại nếu cô đã nói chia tay thì tuyệt đối không phải là hành động theo cảm tính. Ba Cảnh không hỏi gì thêm, chỉ nói : “Nếu con cảm thấy không thích hợp thì chia tay trước khi kết hôn cũng là một chuyện tốt, ba sẽ nói lại với mẹ con. Tuệ Tuệ à, con phải chịu ảm ức thể nào thì cứ nói với ba, đừng cứ một mình mà trải qua như vậy, con đã quên mất là còn có một gia đình rồi sao...”

Hàn huyền với ba cả nửa ngày, điện thoại đã cảm thấy nóng lên, vừa ngắt máy thì di động lại vang lên, Cảnh Giai Tuệ nhìn màn hình, là số của Đồng Nhiên.

Cảnh Giai Tuệ không nghe máy, cô để điện thoại về chế độ rung rồi đặt sang một bên, một lát sau lại nhận được tin nhắn của Đồng Nhiên, chỉ có hai chữ ‘Giỏi thật!’

Cảnh Giai Tuệ cười khỏ, hồi hấn còn mang họ Lý, người khác sợ nhất là nghe được từ miệng hấn hai chữ này.

Bình thường người nào chán sống mới dám tới trêu chọc người của hấn, bởi vì kết quả của việc nghe thấy hai từ “khen ngợi” này của hấn khẳng định sẽ cực kỳ thâm, nặng nhất là khiến cho họ thân bại danh liệt, thậm chí còn cắt đứt luôn hy vọng duy trì nòi giống cho gia đình.

Cô đã từng được chứng kiến sự tàn nhẫn của Đồng Nhiên. Lúc đầu, hấn cùng với vài người bạn thường dẫn người ta vào trong một con ngõ nhỏ, đánh người ta đến mức học máu mồm, về sau quán bar làm ăn được, hấn chỉ cần nhàn hạ ngồi trong phòng làm việc, không cần đích thân ra tay mà trực tiếp chỉ huy đám đàn em, bày mưu tính kế làm cho đối phương phải tán gia bại sản.

Hiện tại nếu hấn muốn xử lý một cô gái yếu đuối như cô, thật chẳng khác nào cầm dao lên giết chết một con gà.

Vị ôn thần kia chuyện trên trời dưới đất đều có thể biết hết, cô có muốn trốn cũng không được, nhưng nếu muốn Đồng Hiểu Lượng hoàn toàn quên cô thì chắc phải nhanh chóng rời khỏi thành phố này rồi.

Phải bỏ cả công việc mà mình đã cố gắng cống hiến bấy lâu nay, thật sự cảm thấy đau lòng như bị thất tình vậy.

Mượn máy tính của Triệu Nhất Ly, Cảnh Giai Tuệ ngồi gõ đơn xin từ chức rồi gửi cho người phụ trách nhân sự là Trương Tỷ.

Không lâu sau, Dương Tổng lập tức gọi điện đến, hỏi thẳng Cảnh Giai Tuệ nguyên nhân xin từ chức, cô không biết phải giải thích như thế nào, đành úp úp mở mở nói là trong nhà có chuyện.

Dương Tổng nghe vậy lại rẽ sang chuyện khác, nói Đồng Hiểu Lượng vừa mới tới công ty tìm cô, hai mắt còn sưng lên.

“Tôi nói này Tiểu Cảnh, chuyện tình cảm của những người trẻ, tôi là ông chủ của cô thì cũng không có tư cách gì để tham dự vào, nhưng công việc thì không thể xem như trò đùa được! Tôi biết cô có nhiều mối quan hệ nên không sợ không có việc làm, nhưng trốn tránh tình cảm rồi ngồi ở nhà tìm việc, thật sự không phải là cách giải quyết thông minh.”

Cảnh Giai Tuệ biết ông chủ hấn là đang nghi ngờ cô sẽ chuyển chỗ làm sang một số công ty cạnh tranh khác, vì gần đây có vài kỹ sư cốt cán của công ty cũng đã chuyển công tác, cô là trưởng phòng, chuyên phụ trách các đơn đặt hàng, chắc chắn trong tay có không ít mối quan hệ, đột nhiên xin từ chức đương nhiên sẽ làm cho ông chủ sinh nghi. Cô vội vã giải thích : “Dương tổng, tôi là bởi vì chuyện tình cảm, muốn trốn tránh, bằng không...nếu anh ấy cứ đến công ty tìm tôi thì cũng không tốt lắm. Phải rời khỏi công ty, tôi cũng cảm thấy rất luyến tiếc.”

Dương tổng nói : “Thế thì tốt rồi, nếu vậy thì...cô có đồng ý chuyển công tác đến một thành phố khác không?”

Cảnh Giai Tuệ sững sốt, nhanh chóng phản ứng lại : “Có công việc là tốt rồi, Dương tổng, công ty của bạn anh cần tuyển người sao?”

Dương tổng không trả lời ngay, chỉ bảo Cảnh Giai Tuệ nếu có rảnh thì buổi chiều đến công ty một chuyến để bàn giao thủ tục giấy tờ.

Cần nhắc một chút, nghĩ chắc Đồng Hiểu Lượng đã rời đi, tới xế chiều cô mới gọi xe đi tới công ty.

Vừa vào cửa thì thấy ngay chiếc bảng trắng ở ngoài đại sảnh, đây là bảng chuyên dùng để thông báo danh sách phạt tiền, Bạch Văn Văn cũng có tên trong này, bị trừ 3000 tiền lương, nguyên nhân là do đã không mua bảo hiểm cho đơn hàng.

Theo lẽ thường, việc này nếu chỉ bị trừ lương thôi là đã quá may mắn cho cô ta rồi, vậy mà khi vừa nhìn thấy Cảnh Giai Tuệ chống gậy bước đến, cô ta cũng chỉ lạnh lùng liếc một cái, một câu chào hỏi cũng không có.

Cảnh Giai Tuệ nào có tâm tư mà đi suy đoán tâm trạng của người khác, cô lập tức đi đến văn phòng của Dương tổng, gõ cửa rồi bước vào.

Dương tổng đang bận bàn bạc với chủ nhiệm xưởng về vấn đề sản phẩm cho tháng sau, thấy Cảnh Giai Tuệ liền bảo cô ngồi xuống.

Chờ đến khi chủ nhiệm xưởng rời đi, Dương tổng lại tự mình rót cho Cảnh Giai Tuệ một chén trà, điều này thật khiến cho cô cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

“Cô xem, lại là chuyện sản xuất hàng, biết sao được, công nhân thì không tuyển được, công ty thì lại ngày càng phát triển, luôn phải kéo dài thời hạn giao hàng, những đơn hàng lớn cũng không dám tiếp nhận...”

Cảnh Giai Tuệ không biết Dương tổng nói nhiều như vậy với cô để làm gì, chỉ ngồi im chăm chú lắng nghe.

Vòng vo tán chuyện một hồi, Dương tổng cuối cùng cũng nhắc đến vấn đề chính : “Ở một số huyện gần thành phố A có khá nhiều công ty kinh doanh mới mở, lại ổn định trong vấn đề quản lý nhân sự, không biết cô có muốn tới đó xem một chút hay không.”

Cảnh Giai Tuệ chậm rãi uống nước, trong đầu suy nghĩ về lời nói của ông chủ.

Trong hội đồng quản trị của công ty, Cảnh Giai Tuệ cũng có biết một hai người, Dương tổng tuy là người đứng đầu trong việc quản lý hoạt động buôn bán, nhưng trên hắn còn có một nhóm cổ đông. Năm trước, cô nghe có người nói, lúc chia tiền hoa hồng, Dương tổng cùng với nhóm cổ đông đã tranh cãi một trận âm ỉ...

Công ty mới này...Cảnh Giai Tuệ suy nghĩ cẩn thận, Dương tổng đây là đang muốn tránh nhóm thành viên hội đồng quản trị để tự thành lập một công ty của riêng mình.

“Công ty này lựa chọn địa điểm rất đẹp, gần với các thị trấn lớn, nhân lực mạnh hơn nhiều so với công ty ta, chỉ có điều việc sản xuất các trang thiết bị có phần không dễ dàng...”

Dương tổng rất vừa lòng với Cảnh Giai Tuệ, hắn không nhìn nhầm cô gái này, nhìn qua thì có vẻ non nớt kém hiểu biết, nhưng thật ra trong công việc luôn tận tâm hết sức, người như vậy nhất định phải chuyển qua công ty mới.

Cảnh Giai Tuệ trong lòng cảm thấy hơi phân vân, mọi thứ trong công ty mới cô đều không biết rõ.

Có lẽ nhìn thấy được sự do dự của Cảnh Giai Tuệ, Dương tổng lại từ từ nói : “Tiểu Cảnh, về chuyện đối nhân xử thế, có lẽ tôi còn phải theo học cô, cô kiên định, lại mạnh mẽ, làm việc gì cũng phải tính toán thật cẩn thận. Nhưng trong chuyện làm ăn buôn bán, cô phải theo học tôi, trong kinh doanh không có hai chữ đúng sai, chỉ có nắm bắt hoặc bỏ lỡ. Cơ hội đang bày ra ngay trước mắt cô rồi, một công ty đã đi vào quỹ đạo, nó có thể giúp cho cô phát triển lên rất nhiều!”

Lời này rất đúng, Cảnh Giai Tuệ biết, đây chính là vận may của mình.

Cô thật sự rất biết ơn Dương tổng, lúc Cảnh Giai Tuệ đến phỏng vấn, thấy ai ai cũng có bên trái một bằng đỏ, bên phải một chứng chỉ, duy nhất cô, trong tay chỉ có một tấm bằng tốt nghiệp.

Năm cuối đại học, cô hầu như đều trượt rất nhiều môn, ngay cả tiếng Anh cấp bốn cũng không qua được, cho nên không có chứng chỉ. Mà tấm bằng tốt nghiệp này, là ba cô phải dùng đến tiền và các mối quan hệ, sau lại phải thi lại rất vất vả mới có được.

Mấy lần phỏng vấn trước, đều là vì cô không có đầy đủ giấy tờ nên bị loại luôn ngay từ vòng duyệt hồ sơ. Nhưng Dương tổng lại không thêm quan tâm đến bằng cấp của các ứng viên, chỉ cho phỏng vấn một vài người, đưa ổi người một tờ danh sách, yêu cầu họ trả lời những phản hồi của khách hàng.

Chờ đến lúc có điện thoại gọi đến, một vài ứng viên tốt nghiệp loại xuất sắc của các trường cao đẳng đại học nghe xong còn phải tái mặt, thì ra Dương tổng đưa cho bọn họ danh sách các khách hàng mà công ty đang giao hàng chậm, đủ các loại khẩu âm Anh ngữ khác nhau, tức giận gay gắt đập vào tai, kết quả ai nấy đều lắp bắp nói “sorry” rồi mặt xám mảy tro ra về.

Chỉ có Cảnh Giai Tuệ ngồi trước máy tính một hồi, sau đó nhẹ giọng xin chỉ thị của Dương tổng, xem có thể nói như vậy hay không. Sau khi Dương tổng gật đầu, cô vững vàng cầm điện thoại lên, sau khi kiên nhẫn nghe khách hàng oán giận mắng mỏ một lúc lâu, cô mới dùng tiếng Anh rất lưu loát nói xin lỗi, đồng thời giải thích thêm, vì gần đây ở Trung Quốc gặp bão tuyết, giao thông không thuận lợi, nếu muốn giao hàng đúng giờ thì cũng lực bất tòng tâm, mong khách hàng thông cảm.

Nói chuyện xong, cô còn ngồi trước máy tính, cẩn thận sưu tập sửa sang lại một số hình ảnh của bão tuyết, có ảnh nhóm lái xe tải mặt mũi đỏ bừng ngồi xồm giữa trời tuyết, ăn cơm nóng trong cặp lồng, từng cái từng cái một gửi vào trong hộp thư của khách hàng.

Một lát sau, khách hàng nhắn tin lại, nói là đã nhìn thấy hình ảnh thiên tai ở Trung Quốc, Cảnh tiểu thư trong thời tiết xấu như vậy mà vẫn kiên trì đi làm, thật vất vả, còn dặn cô phải chú ý chăm sóc tốt bản thân.

Một vài ứng viên đều tròn mắt lên nhìn, bởi vì đúng là gần đây Trung Quốc xảy ra bão tuyết, nhưng cũng chỉ là ở một số thành phố, còn miền Bắc thì hoàn toàn bình thường, đây không phải là lừa gạt khách hàng sao?

Nhưng Dương tổng lại gật đầu hài lòng, Trung Quốc rất rộng lớn, cho dù người nước ngoài có thường xuyên tới đây, nhưng về địa lý Trung Quốc thì lại không rõ ràng lắm, trong kinh doanh có đôi khi phải nói dối như vậy, cô gái này thật sự rất thông minh.

Cứ như vậy, Cảnh Giai Tuệ được Dương tổng đưa vào bộ phận thương mại.

Có lần, Dương tổng đã hỏi Cảnh Giai Tuệ tại sao lúc đó lại có thể ứng biến nhanh như vậy. Cô trả lời đó là do cuộc sống thực tế mang lại, bình thường phải lo lắng đến kỳ đóng tiền thuê nhà, lại phải ăn mỳ ăn liền hai tháng rồi, những người bụng đói thường nghĩ ra được những biện pháp nhanh hơn người bình thường rất nhiều.

Cho nên, hiện tại dù mình không muốn rời khỏi, nhưng nếu đã được Dương tổng đích thân mở miệng yêu cầu, cô đương nhiên sẽ đồng ý.

Cảnh Giai Tuệ nghĩ ngợi, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý, Dương tổng rất vui vẻ, còn tự mình tiễn cô ra tận cửa công ty.

Lúc này, các đồng nghiệp trong công ty cũng biết Cảnh Giai Tuệ sẽ rời khỏi công ty, một vài người bạn tốt liền ra tiễn cô, nói lần khác nhất định phải cùng nhau ăn một bữa cơm.

Bạch Văn Văn khẽ cười nói với Cảnh Giai Tuệ, đến lúc đó đừng quên đưa thiệp mời đám cưới cho cô, một câu nói làm cho người bên cạnh hận không thể bóp nát miệng cô ta.

Cảnh Giai Tuệ không nói gì, chỉ nhẹ nhàng cười, chống gậy chậm rãi bước ra ngoài.

Ra đến cửa, Cảnh Giai Tuệ chuẩn bị bắt taxi, nhưng khi vừa giơ tay ra thì nhìn thấy người đang đứng đối diện, nhất thời ngây ngẩn cả người.

16. Chương 16

“Giai Tuệ!” Người kia vẫy tay với cô.

Dáng người không cao lắm, ở bên đường thoát ẩu thoát hiện trong làn xe cộ, không phải là anh trai Cảnh Gia Trí của cô sao!

Trông thấy Cảnh Giai Tuệ nhìn hẩn, Cảnh Gia Trí liền nhắc chân bước qua đường, đi theo sau là một cô gái da ngăm đen, buộc tóc đuôi ngựa, chính là chị dâu tương lai của cô – Lý Ái Lâm.

“Anh, sao anh lại tới đây?” Cảnh Giai Tuệ kinh ngạc nói, nhưng phản ứng của anh cô còn lớn hơn nhiều so với cô : “Chân của em bị sao vậy?”

Cảnh Giai Tuệ khẽ cười, tướng mạo của cô rất giống mẹ, mang hơi hướng tươi trẻ và mạnh mẽ của người con gái phương Bắc, còn anh trai thì lại rất giống ba, nhưng nay hai anh em tuy khác nhau về tướng mạo, nhưng lại có một điểm chung là đi đứng bất tiện, thật khiến cho người ta dở khóc dở cười.

“Em bị thương khi đi công tác, đã bó thạch cao rồi, chắc chỉ mấy ngày nữa là khỏi. Thế còn hai người, sao bỗng dưng lại đến thành phố A?”

Cảnh Gia Trí đau lòng nhìn em gái rồi đỡ cô đi vào một quán cơm ở bên đường. Lý Ái Lâm nhanh nhẹn mở thực đơn, sau khi gọi một vài món ăn gia đình, Cảnh Gia Trí mới nói : “Anh và chị dâu đang được nghỉ phép, tới thành phố A tham quan một chút, nhân tiện đến gặp em và em rể. Anh và chị dâu đều đang đói bụng, trước tiên ăn một chút đồ để lót dạ đã, tối nay em gọi Đồng Hiểu Lượng đến rồi cùng nhau đi làm vài chén, thế nào?”

Cảnh Giai Tuệ nghe xong mới biết là anh trai cô chưa hề biết gì về chuyện cô đã chia tay với Đồng Hiểu Lượng. Nhìn dáng vẻ hưng phấn của anh, cô có chút do dự, một lúc lâu sau mới nói : “Anh, em và Đồng Hiểu Lượng đã chia tay rồi, hiện tại không thể gặp nhau được...”

Cảnh Gia Trí nghe xong đứng bật dậy, suýt nữa thì làm vỡ bát : “Ai nói lời chia tay trước?”

Sau khi biết đó là Cảnh Giai Tuệ, Cảnh Gia Trí mới nói : “Em gái ngốc ơi, đầu của em có phải bị nước tràn vào rồi không? Bạn trai có điều kiện tốt như vậy còn không cần, rốt cục thì em muốn tìm người như thế nào hả?”

Lý Ái Lâm ở bên cạnh cũng nói theo : “Đúng vậy, Tuệ Tuệ à, em phải suy nghĩ cho thật kỹ. Trong tình yêu có khi nào lại không xảy ra mâu thuẫn cãi vã, nếu chỉ vì một chút chuyện nhỏ mà đòi chia tay, sau này chắc chắn em sẽ hối hận!”

Cảnh Gia Trí cầm lấy điện thoại của Cảnh Giai Tuệ đang đặt trên bàn ăn, mở ra tìm số điện thoại của Đồng Hiểu Lượng.

Cảnh Giai Tuệ nóng nảy muốn đoạt lại di động, nhưng không thể đấu lại được sức mạnh của anh trai. Mất thấy anh đã nhấn phím gọi, Cảnh Giai Tuệ chỉ còn biết cuống quýt nói : “Anh, chú của Đồng Hiểu Lượng chính là Lý Nhiên!”

Lời vừa nói ra, Cảnh Gia Trí lập tức giật mình đánh rơi di động xuống đất. Trong điện thoại truyền đến tiếng gọi dồn dập của Đồng Hiểu Lượng : “Alo, Tuệ Tuệ...” cho tới khi màn hình tối đen.

Cảnh Giai Tuệ cúi người xuống nhặt điện thoại lên, đưa mắt nhìn anh trai đang ngây ngẩn giống như vừa mới bị điện giật, bỗng cảm thấy ngực mình như bị đánh ột quyền, khiến cho cô không thở nổi, thậm chí không dám nhìn vào ánh mắt của anh trai.

Sai lầm khi còn trẻ không thể xóa nhòa theo thời gian, vết sẹo ghê người còn lưu lại kia, làm cho người ta muốn quên đi mà không được. Vết thương ở chân anh trai, chính là minh chứng lớn nhất ối thù hận giữa anh và Đồng Nhiên.

Nhớ lại ngày trước, cô và Đồng Nhiên đã trải qua những tháng ngày vô cùng hạnh phúc, giống như đại đa số những cặp đôi yêu nhau. Nhưng nào ai biết được, đằng sau lớp vỏ bọc ngọt ngào như đường đó, lại chính là sự thật cay đắng khôn nguôi.

Khi sự nghiệp của Đồng Nhiên ngày một phát đạt, đàn em huynh đệ ngày càng nhiều, thì anh lại thường xuyên không về nhà vào ban đêm, hoặc nếu có về thì trên người lúc nào cũng mang theo mùi rượu nồng nặc và mùi nước hoa gay mũi.

Cái hương vị đó, cho dù có giặt đi giặt lại thì cũng không thể khử được mùi, ngửi vào cảm thấy vô cùng khó chịu. Thậm chí có mấy lần, cô đã tận mắt chứng kiến cảnh Đồng Nhiên ôm gái trong quán bar, cùng với đồng bọn ngồi trên ghế lô uống rượu, cứ một chén lại một chén, khuôn mặt còn mơ mơ màng màng vì say.

Đó cũng là lần đầu tiên cô được nếm trải cảm giác bị phản bội, chỉ biết lao vào to tiếng chất vấn, đập vỡ mọi thứ để giải tỏa nỗi lòng. Đồng Nhiên lúc đầu còn kiên nhẫn giải thích với cô đó chỉ là xã giao thôi, nhưng dần dần số lần cãi vã ngày một tăng thêm, xung đột cũng ngày một lớn, lời nói tuôn ra cũng không có chút kiêng nể gì mà làm tổn thương lẫn nhau.

Cuối cùng Đồng Nhiên không thể chịu đựng nổi nữa, có một lần, cô ở trong quán bar không ngừng cãi lộn với Đồng Nhiên ngay trước mặt anh em bạn bè của hắn, vì thể diện nên hắn đã không kìm chế được mà tát cho cô một cái ngay trước mặt mọi người.

Đó là lần đầu tiên trong đời Cảnh Giai Tuệ bị đánh, từ nhỏ đến lớn cô luôn là một đứa con gái được cha mẹ yêu thương chiều chuộng, đến quát mắng cũng không dám, sợ làm con gái sợ, thế nhưng một cái tát này, đâu chỉ đánh mất đi tự tôn của cô?

Sau đó, Cảnh Giai Tuệ rốt cục cũng đã tỉnh ngộ.

Cô phát hiện hóa ra từ trước đến nay cô vẫn luôn giấu mình trong mộng tưởng do chính cô tưởng tượng nên. Bất ngờ gặp gỡ một người đàn ông mạnh mẽ bụi bặm nơi đường phố, sau đó giống như trong các bộ phim thần tượng, cô yêu anh, cùng anh sống một cuộc sống khó khăn phức tạp, từng bước từng bước bị cuốn vào vòng xoáy tăm tối.

Cô hối hận, hối hận vì ngày trước cô đã yêu một cách mù quáng, yêu một cách cố chấp, thế nhưng...muốn dứt ra lại rất khó. Sau cái tát vang dội kia, cô quyết định quay lại trường học, nhưng lại bị người đàn ông kia giật lại hành lý, gắt gao ôm chặt rồi cuống quýt hôn lên môi cô.

Anh không ngừng thăm thì bên tai : “Anh xin lỗi, là do anh giận quá mất khôn, anh sai rồi...anh sẽ không bao giờ đánh em nữa.”

Nội tâm cứng rắn trong phút chốc lại trở nên mềm lại, cô đồng ý...Sau đó lại tiếp tục sống trong cảm giác đau khổ giày vò mỗi khi anh về trễ.

Nhưng sự tha thứ của cô cuối cùng cũng dẫn đến hậu quả xấu, khi cô trở về căn phòng trọ thì thấy đồ đạc trong nhà đã bị đập nát hết, mà anh trai người đang ở tạm trong nhà cũng phải chịu liên lụy, bị đánh cho trọng thương, ngã xuống trong vũng máu. Đến bệnh viện, bác sĩ nói gân chân của anh đã bị chém đứt, không bao giờ hồi phục như trước được nữa.

Ba mẹ cô nghe tin liền chạy tới, trông họ già đi rất nhiều, mẹ cô đau lòng, ước chừng khoảng một tháng cũng không thềm nói chuyện với cô lấy một câu. Cảnh Giai Tuệ không nhớ lúc đó mình đã khóc nhiều thế nào, cô thầm oán trách bản thân, cũng đem thứ tình yêu mù tạt kia biến thành một cảm giác tội lỗi. Vì vết thương của anh trai, cô rốt cục hạ quyết tâm sẽ rời khỏi Đồng Nhiên, tạm nghỉ học một năm để về nhà chăm sóc anh trai cùng ba mẹ.

Cô thậm chí còn không nói một lời tạm biệt với Đồng Nhiên, chỉ để lại một bức thư trong căn nhà trọ đổ nát. Trong thư viết gì cô cũng đã quên, đại khái là những lời lẽ khiến hắn tổn thương, bằng không vì sao lần gặp lại này, lại khiến cho hắn giống như một oán phụ, không ngừng tìm cô để phát tiết lửa giận?

Vốn tưởng rằng mọi chuyện đều đã qua, nhưng có ai ngờ lúc này cô cư nhiên còn nhắc lại cái tên đó trước mặt anh trai, một cái tên cấm kỵ khiến cho lòng cô đau, đồng thời cũng chính là bóng ma đè nặng lên anh trai cô.

Cảnh Gia Trí hai tay run lên, cầm lấy cốc nước ực ực uống vào, khe híp mắt hỏi : “Hắn...hắn...sao có thể là chú của Đồng Hiểu Lượng được?”

Cảnh Giai Tuệ nói qua về tình hình của Đồng Nhiên, giọng điệu trào phúng nói : “Anh ta thắng tiền rất nhanh, có ai nghĩ được rằng, một tên con trai du côn vô lại ngày trước, nay đã trở thành một thương nhân tài giỏi cao quý trong giới kinh doanh...”

Còn chưa nói xong, Cảnh Gia Trí đã nhanh chóng giữ chặt tay cô : “Tuệ Tuệ...Em phải nghe anh, trăm ngàn lần đừng có dây dưa với hắn nữa. Cố gắng tránh đi thật xa, nghe rõ chưa?” Cảnh Giai Tuệ có thể cảm nhận được sức mạnh trên bàn tay anh, lòng bàn tay đổ mồ hôi, lạnh lẽo không còn chút hơi ấm.

Mà ánh mắt của anh trai, không thể nói là phần nộ, mà là sợ hãi thì đúng hơn. Cô cầm lấy tay anh, nói : “Anh, anh yên tâm đi, em sẽ không để cho người đàn ông này làm tổn thương anh và ba mẹ nữa. Em đã nói với giám đốc là ngày mai sẽ chuyển đi nơi khác, hoàn toàn tránh thật xa người này.”

Sau khi thấy Cảnh Giai Tuệ luôn miệng cam đoan, Cảnh Gia Trí cuối cùng mới bình tĩnh lại, nhưng đồ ăn trên bàn, ngọai trừ Lý Ái Lâm ra, hai anh em đều không có tâm trạng nào để thưởng thức.

Sau khi ăn xong, Cảnh Giai Tuệ còn muốn giữ anh trai và chị dâu lại, liền tìm một khách sạn để hai người ở mấy hôm. Nhưng Cảnh Gia Trí không hiểu vì sao lại cuống quýt kéo Lý Ái Lâm ra bến xe, nói muốn trở về nhà.

Cảnh Giai Tuệ nghĩ đến chuyện người đàn ông kia không biết khi nào sẽ xuất hiện, nên cũng không kiên trì giữ họ lại nữa, đành chạy ra máy ATM rút 2000 tệ rồi đưa cho chị dâu : “Em bây giờ đi lại không tiện nên không thể đi dạo phố cùng chị rồi. Chút tiền này chị hãy cầm lấy, thấy quần áo đẹp thì cứ việc mua, xem như là chút lòng thành của em đối với chị.”

Lý Ái Lâm từ chối vài lần, nhưng lại thấy thái độ kiên quyết của Cảnh Giai Tuệ nên đành mỉm cười tiếp nhận, sau đó dìu Cảnh Gia Trí đi vào nhà ga.

Nhìn bóng dáng của hai người, Lý Ái Lâm khá béo, mặc chiếc quần bó màu đen trông lại càng mập mạp hơn, mà Cảnh Gia Trí đi bên cạnh lại giống như một chiếc sào trúc, bước đi tập tễnh, đôi lúc hơi loạng choạng... Nếu chân của anh trai không bị thương... thì hiện tại, người chị dâu đang làm phục vụ trong một quán cơm ở quê này, chắc chắn sẽ không thể lọt được vào mắt xanh của anh trai cô.

Cảnh Giai Tuệ thở dài, quay người trở lại nhà Triệu Nhất Ly. Cô đã tan làm về nhà, đang ăn thịt bò khô, ngồi xồm trên ghế vui vẻ chơi trò vung quạt “Tú Tú”, đùa giỡn bản sao Mộ Dung phu nhân Trác Uyển Thanh.

“Ly Ly, mình muốn chuyển tới thành phố Thủy Nguyên.”

Triệu Nhất Ly sững sốt, “Tú Tú” không kịp né tránh, bị đập chết trên đại diện. Cô cũng không để ý, hỏi : “Cậu tới đó làm gì? Nơi hoang vu hẻo lánh đó, nói là một thành phố vậy thôi, chứ thật ra cũng chỉ được coi là một thị trấn nhỏ.”

Cảnh Giai Tuệ nói ra quyết định của mình, Triệu Nhất Ly vẫn cảm thấy hơi do dự : “Sao lại vậy chứ? Cậu có công lớn trong công ty như vậy mà, bây giờ chỉ dùng một chén rượu là có thể tước đoạt quyền lực của cậu như vậy sao!”

Cảnh Giai Tuệ nghe xong cười một tiếng : “Chỉ cần inh đủ tháng tiền lương là được, nào dám hy vọng xa vời quyền lực gì chứ? Còn hơn là chỉ biết ngồi trong nhà! Anh trai cũng sắp lấy vợ rồi, trong nhà cũng không dư dả gì, có thể đỡ được phần nào hay phần đó!”

Hai người đang nói chuyện thì điện thoại của Cảnh Giai Tuệ vang lên, là số lạ, cô do dự một chút rồi mới nhấn nút nghe.

Trong điện thoại là tiếng của một người đàn ông, ngay tức thì cô chưa thể đoán ra được là ai, cuối cùng mới sững sốt nhận ra, là Thượng Thiết gọi cho cô.

Trong điện thoại hẳn chỉ lạnh lùng nói một câu : “Anh ấy đã bay tới thành phố A rồi.”

17. Chương 17

Cảnh Giai Tuệ không nghĩ là Thượng Thiết sẽ gọi điện tới nhắc nhở cô, nghĩ một lúc rồi nói lời cảm ơn, bên kia lại không thấy có động tĩnh gì nữa.

Đợi đến lúc cô đang muốn đi ngủ thì hẳn lại gửi tin nhắn đến : “Anh ấy rất tức giận, cô hãy cẩn thận.” khiến cho cô mất ngủ.

Ngày hôm sau, Cảnh Giai Tuệ nhờ Triệu Nhất Ly mua cho cô một cái điện thoại mới, sau đó xin chỉ thị của Dương tổng để chuẩn bị đi tới huyện Thủy Nguyên, nhưng Dương tổng lại bảo cô chờ một chút.

Lúc xuất phát, đi theo Dương tổng còn có một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi. Sau khi nghe Dương tổng giới thiệu, Cảnh Giai Tuệ mới biết người này tên là Dương Xán Sinh, là cháu ruột của Dương tổng.

Ý của Dương tổng là muốn Cảnh Giai Tuệ đi cùng Dương Xán Sinh, để cho anh ta học hỏi một số điều, nhưng Cảnh Giai Tuệ trong lòng hiểu rất rõ, dù sao cô cũng chỉ là người ngoài, Dương tổng đương nhiên phải ột người thân đi cùng để theo dõi. Song cô cũng không để tâm cho lắm, vui vẻ cười bắt chuyện với anh ta, sau đó hai người cùng nhau lên tàu khởi hành.

Cảnh Giai Tuệ và Dương Xán Sinh đến huyện Thủy Nguyên nhận phòng khách sạn, thuê một chiếc xe tốn 400 đồng, hai người lái xe đi vòng quanh tham quan một hồi rồi mới trở về khách sạn. Cô và Dương Xán Sinh hẹn nhau sáng mai tám giờ có mặt ở nhà ăn, sau đó quay về phòng riêng của mình nghỉ ngơi.

Vào phòng, Cảnh Giai Tuệ xem tin tức của địa phương, đọc báo quảng cáo, lên mạng tra tư liệu về huyện Thủy Nguyên, mãi đến nửa đêm mới đi ngủ.

Sáng hôm sau, hai người tự mình ăn qua loa bữa sáng. Cảnh Giai Tuệ lấy báo ra, chỉ vào mấy chỗ cho thuê nhà máy mà tối qua cô đã chọn lựa nói cho Dương Xán Sinh. Dương Xán Sinh dựa theo địa chỉ ghi trong báo rồi lái xe đi. Trong một ngày, hai người đã đi tổng cộng bốn địa điểm, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy không ưng ý. Ở bên ngoài ăn cơm tối xong, trở lại khách sạn, Cảnh Giai Tuệ lập tức gọi điện thoại cho Dương tổng báo cáo tình hình.

“Dương tổng, huyện Thủy Nguyên có ba khu vực mới được mở rộng, một do nhà nước cấp, hai khu còn lại do tỉnh cấp. Khu được nhà nước cấp là khu công nghệ cao, trang thiết bị và diện tích đều rất tốt, còn có chính sách ưu đãi miễn giảm hai phần ba, nhưng giá cả khá đắt, 3000 mẫu là 20 triệu. Ngày mai tôi sẽ đi nơi khác thử xem.”

Dương tổng trong điện thoại cố gắng động viên Cảnh Giai Tuệ, nói không cần nóng vội, cứ từ từ mà xem xét.

Mấy ngày tiếp theo, Cảnh Giai Tuệ và Dương Xán Sinh đi khắp các vùng trong thị xã Thủy Nguyên, thấy có nơi muốn cho thuê nhà xưởng thì lập tức đi vào hỏi han. Mỗi tối, Cảnh Giai Tuệ đều gọi cho Dương tổng để báo cáo tình hình trong ngày.

Dương tổng vừa mới nói chuyện với Cảnh Giai Tuệ xong thì nhận được điện thoại của cháu Dương Xán Sinh, hai chú cháu hàn huyên vài câu, Dương Xán Sinh lại thuận miệng nói : “Chú, Cảnh Giai Tuệ này không những chăm chỉ đi xem nhà xưởng, mà còn đi tìm nơi cung cấp nguyên vật liệu, nhưng lại không mua mà chỉ cùng với người ta nói chuyện phiếm. Có lúc đi qua chợ nông sản, lại cố ý khập khiễng bước xuống xe rồi đi dạo vài vòng, rất lãng phí thời gian, thật không hiểu cô ta nghĩ cái gì nữa.”

“Dương Xán Sinh, Giai Tuệ làm việc rất nghiêm túc, lại cẩn thận, sẽ không bao giờ tốn công sức vào những việc vô ích. Cháu nên cố gắng tiếp thu phương pháp làm việc của Cảnh Giai Tuệ, có chỗ nào không hiểu thì cứ việc hỏi.”

Hai ngày sau, Cảnh Giai Tuệ theo thường lệ báo cáo tình hình trong ngày, Dương Xán Sinh ở bên cạnh lắng nghe.

“Dương tổng, hai khu vực được mở rộng do tỉnh cấp, chi phí khoảng hơn 10 triệu. Trong đó khu nhà xưởng mới mở là do nhà nước đầu tư, nhưng nghe nói chính phủ đang nợ công trình rất nhiều tiền, nên nhà đầu tư không cho phép các công ty chuyển giao tiền cho chính phủ, hiện tại vụ việc này đang gây xôn xao dư luận. Chúng ta không hiểu rõ tình hình, nên tôi nghĩ không nên tùy tiện cố gắng mua lại khu vực này. Thị xã Thủy Nguyên còn có ba huyện nhỏ, tôi nghĩ vài ngày nữa sẽ đi xem thử.”

Dương Xán Sinh nghe xong rất kinh ngạc, không ngờ Cảnh Giai Tuệ lại tìm hiểu tin tức một cách kỹ càng như vậy, tuy mình luôn đi theo Cảnh Giai Tuệ, nhưng cũng không hiểu được vì sao cô ấy có thể biết chuyện chính phủ nợ tiền công trình? Thật ra những điều này Cảnh Giai Tuệ đã nghe được từ nơi cung cấp nguyên vật liệu, mà Dương Xán Sinh thì chỉ đi theo cô có một lần, các lần khác đều ngồi trong xe chờ, nên đương nhiên là không biết.

Dương tổng trong điện thoại chần chừ một chút : “Xuống huyện sao, có hẻo lánh quá không? Giao thông lại không thuận lợi lắm.”

“Dương tổng, ba cái huyện kia quả thật có hơi hẻo lánh, nơi gần nhất lái xe đến cũng phải mất hơn hai tiếng, xa hơn thì năm đến sáu tiếng. Nguyên nhân vì là nơi hoang vu, thiếu xí nghiệp, nên việc dựng các nhà

xưởng hoặc thuê nhân công sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Chúng ta có thể mua đất rồi tự xây dựng, như vậy sẽ đỡ hơn. Tôi đã nghe ngóng qua, khi xây chúng ta có thể sử dụng các tấm thép màu, vừa nhanh lại vừa rẻ, trong vòng một tháng là có thể xây dựng được một nhà xưởng tạm thời rồi. Về sau nếu không cần dùng tới nữa, chúng ta có thể thu các tấm thép về rồi chuyển sang nơi khác nếu cần. Khu vực các huyện có điều kiện kém, vì để thu hút các doanh nghiệp đến làm ăn, giá cả cũng sẽ được ưu đãi hơn rất nhiều. Về vấn đề giao thông, chẳng qua cũng chỉ mất thêm một chút chi phí vận chuyển mà thôi, tôi nghĩ công ty cũng nên xem xét việc tự mua xe và thuê tài xế riêng.”

Dương tổng vẫn cảm thấy hơi lo, nói : “Được, cô đến nơi đó xem thử, nếu thấy thích hợp thì báo cho tôi biết.”

Vài ngày sau, Cảnh Giai Tuệ và Dương Xán Sinh lại di chuyển tới ba huyện kia, cuối cùng đặt mục tiêu ở một khu đất thuộc huyện Cao Thuần, mười mẫu là một vạn. Trong lúc đó còn phát sinh thêm một vấn đề nhỏ, Huyện trưởng huyện Cao Thuần họ Lý, 40 tuổi, đeo kính, thoạt nhìn có vẻ tri thức, khi bàn bạc với Cảnh Giai Tuệ và Dương Xán Sinh, thỉnh thoảng lại vụng trộm ngắm Cảnh Giai Tuệ, cô liếc sang thì hắt lại vội vàng nhìn qua nơi khác.

Có một lần ba người đang nói chuyện, giữa lúc đó Dương Xán Sinh lại đi toilet, Lý huyện trưởng đương nhiên nhân cơ hội này để làm quen, đầu tiên hỏi Cảnh Giai Tuệ tại sao chân bị thương, sau đó lại hỏi cô đã có bạn trai chưa, sao lại không biết quan tâm chăm sóc cho bạn gái vậy? Nếu là hắt thì hắt sẽ không bao giờ để cho người phụ nữ của mình bị thương. Kế đó lại than thở nói hỏi còn trẻ năng động yêu đời thế nào, hiểu được tình yêu nhưng mọi chuyện lại không như ý, nghe mọi người giới thiệu rồi hồ đồ kết hôn, bây giờ hai vợ chồng đều không có chung tiếng nói, trong nhà lúc nào cũng vắng vẻ cô đơn.

Cảnh Giai Tuệ kể lại chuyện này cho Triệu Nhất Ly nghe khiến cô ấy không thể ngừng được cười : “Buồn cười chết mất, đại thúc thật là ngây thơ biến thái, còn dùng mấy chiêu tán gái cũ rích, ngay cả học sinh tiểu học cũng không thể chịu được. Ai, hồi trước xem phim mà nghe thấy mấy câu như vậy còn thấy cảm động, bây giờ ai mà nói với mình như vậy, đảm bảo mình sẽ nổi da gà ngay lập tức. Chỉ là một tên huyện trưởng mà cũng dám sử dụng quy tắc ngầm hả? Lần sau mà còn như vậy, cậu cứ trực tiếp gọi cho vợ hắt đi, để cho nhà hắt nổi lên bão tuyết!” Cảnh Giai Tuệ cũng bị chọc cười, cảm thấy tâm tình tốt lên không ít.

Tạm biệt huyện trưởng, Cảnh Giai Tuệ không để cho hắt phải giả bộ thêm nữa, trực tiếp ám chỉ, cô có ý định sẽ bàn bạc lại với huyện, nếu huyện Cao Thuần không có ý định đầu tư thì bọn họ sẽ lập tức rời đi.

Có thể thành lập nhà máy, tạo cơ hội việc làm là một chiến tích rất lớn, huyện Cao Thuần xa xôi hẻo lánh, hiếm có doanh nghiệp nào đích thân đến khảo sát như vậy. Huyện trưởng nghe xong cũng có chút nóng nảy, rốt cục cũng phải đặt tâm tư riêng sang một bên, tích cực khuyến bảo Cảnh Giai Tuệ.

Sau khi thương lượng điều kiện với huyện trưởng Lý, Cảnh Giai Tuệ và Dương Xán Sinh lại trở về khách sạn, lấy Ipad ra, dùng facetime liên lạc với Dương tổng.

“Dương tổng, chúng tôi đã xem qua cả ba khu vực, về vấn đề ưu đãi giá đất, tôi cảm thấy huyện Cao Thuần là tốt nhất, giá chỉ còn một phần ba so với ban đầu, hơn nữa lại còn là đất ruộng. Chúng ta có thể xây dựng được một nhà xưởng lớn hơn mấy lần so với diện tích đất.”

“Tiểu Tuệ, cô làm rất tốt, khu vực này rất ổn.”

Dương tổng nghe xong lại nói với Dương Xán Sinh : “Dương Xán Sinh, hai ngày này hẹn huyện trưởng gặp mặt, tranh thủ thương lượng lại giá cả.”

“Chú, cháu biết rồi! Cháu nhất định sẽ thuyết phục được huyện trưởng ra giá thấp hơn!” Vừa nghe thấy có cơ hội nhận được tiền thưởng, Dương Xán Sinh trên mặt liền cười tươi như hoa, mấy ngày nay Cảnh Giai Tuệ đã tỏ ra nổi trội hơn hẳn, khiến hắt cảm thấy rất buồn bực, cuối cùng cũng có lúc được phát huy năng lực, đương nhiên là phải đồng ý ngay.

Cảnh Giai Tuệ không muốn gặp lại tên đàn ông chó má đó nữa, nơi mà mấy ngày trước cô gọi điện để đặt xe đã liên hệ lại, giờ phải đến đó để lấy xe, hai hôm sau mới có bảo hiểm và giấy phép. Dương Xán Sinh cũng thành công thu phục được huyện trưởng, giảm được hai triệu.

Dương tổng buổi chiều hôm đó đã bay tới nơi, sáng sớm hôm sau ba người cùng nhau đi đến thị trấn, Dương

tổng ký hợp đồng với huyện trưởng Lý, giao 10 vạn tiền đặt cọc. Buổi tối huyện trưởng mời ba người đi ăn, Dương tổng và Dương Xán Sinh bị trút rượu, bước đi đã hơi loạng choạng, Cảnh Giai Tuệ luôn miệng từ chối, nhưng bị Dương tổng thâm nhắc nhở nên cũng uống không ít.

Tên huyện trưởng kia uống khá nhiều, sắc tâm bốn phía, trên bàn rượu vẫn luôn lôi kéo tay Cảnh Giai Tuệ. Nếu bình thường chắc chắn Dương tổng sẽ ngăn lại, nhưng hiện tại Dương tổng cũng đã mơ mơ màng màng đâu còn biết gì nữa. Cảnh Giai Tuệ cảm thấy rất ghê tởm, giả bộ cười cười rồi tìm cớ nói muốn đi toilet, rốt cục cũng tránh được bàn tay ảm ướt của tên huyện trưởng, đứng dậy bước đi.

Tên kia lại xiêu xiêu vẹo vẹo muốn dìu cô đi, nếu không có Dương Xán Sinh kéo hẳn lại uống rượu tiếp thì chắc là hẳn sẽ hộ tống cô đến tận cửa toilet mất.

Nhà hàng này được bài trí rất đẹp, tầng hai là tầng dành riêng cho khách quý, bên cạnh là toilet được thiết kế rất sang trọng, đặc biệt dành cho khách quý sử dụng. Hiện tại trời đã tối, tầng hai trừ bọn họ ra, phía vách ngăn bên kia hình như cũng có người.

Khả năng cách âm giữa hai bên không được tốt lắm, Cảnh Giai Tuệ chỉ nghe thấy tiếng dao đĩa chạm nhau, cũng không biết có phải những vị khách bên đó chỉ cúi đầu dùng cơm mà không nói tiếng nào hay không.

Đi tới trước cửa toilet, Cảnh Giai Tuệ đang muốn mở cửa bước vào thì đột nhiên có một người đứng phía sau nắm cổ cô kéo lại, miệng cũng bị nhét vào một thứ gì đó, hai tay bị khóa chặt ra đằng sau.

Bỗng nhiên bị đột kích khiến cho cô rợn tóc gáy, phản ứng đầu tiên của cô chính là, có phải Lý huyện trưởng đã chạy ra đây rồi không.

Nhưng chờ đến khi bị kéo vào toilet rồi nhìn vào gương, cô mới nhận ra, người đang đứng phía sau giữ chặt cô, chính là kẻ có nụ cười đáng sợ như ma quỷ, Đồng Nhiên.

“Dám hạ thuốc tôi, sau đó lại vội vã quay về bồi ba thằng uống rượu? Lão già cặn bã như vậy mà cô cũng có thể chịu được, không thấy khó ăn à? Dương tổng cho cô bao nhiêu tiền? Trừ khách bên ngoài ra, còn phải bồi cả ông chủ nữa có đúng không?”

Lực đạo của tay hắn trên cổ cô thật sự quá lớn, Cảnh Giai Tuệ cố gắng giãy dụa, nhưng sức mạnh của cô thật chẳng khác nào một con kiến.

Xuyên qua tấm gương, cô nhìn thấy Đồng Nhiên đang chậm chậm cởi váy của cô ra, chiếc váy bịt chỉ tụt xuống mắt cá chân, lộ ra quần lót màu đen hoa văn bên trong.

“Đi ra ngoài công tác mà lại không mặc quần lót giấy?” Giọng điệu của Đồng Nhiên mang theo một chút tiếu虐.

18. Chương 18

Tuy miệng bị chặn lại nên không thể kêu cứu, nhưng Cảnh Giai Tuệ vẫn cố gắng dùng cơ thể đập vào cửa toilet, hy vọng người bên ngoài sẽ nghe thấy tiếng động mà chạy tới giải vây giúp cô.

Nhưng sức lực của Đồng Nhiên rất lớn, chỉ cần một tay là có thể kẹp chặt được cô.

“Làm gì vậy? Muốn ra ngoài sao? Không phải cô vào đây để đi vệ sinh à? Vậy thì đi đi...” Nói xong hắn kéo quần lót của Cảnh Giai Tuệ ra, bắt cô phải ngồi xổm xuống.

Cảnh Giai Tuệ không nói được, chỉ có thể tức giận ngẩng đầu lên, hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Trông thấy Cảnh Giai Tuệ hai mắt đỏ hoe, tâm tình của Đồng Nhiên trở nên rất tốt.

Vốn nghĩ rằng bản chất xấu xa của hắn chắc chắn sẽ không thay đổi được, nhưng ít nhất cũng nên chín chắn hơn một chút, mà lúc này hắn lại bắt cô phải đi tiểu trước mặt hắn, thật đúng là điên rồi!

Vừa rồi cô còn mới uống một chút bia, bụng hơi trướng, bây giờ lại ngồi xổm thế này, cho dù có tức giận đến mấy thì cũng không thể nhịn được bản năng của cơ thể, dòng nước cứ thế róc rách tuôn ra.

Người đàn ông kia vẫn chưa thấy thỏa mãn, cười một cách xấu xa, đôi môi mỏng dán lên tai cô, nhẹ nhàng huýt sáo, thỉnh thoảng còn đưa lưỡi ra khê đùa giỡn lỗ tai cô, giống như một người bố khôi ngô dịu dàng đang dỗ dành một đứa bé sơ sinh vậy.

Trên người hắn là mùi nước hoa rất dễ ngủ, ngọn đèn vàng treo trên tường, rơi vào khuôn mặt hắn, tựa hồ làm mất đi vẻ tà ác, thay vào đó là một khuôn mặt rất nhu hoà. Nhưng hết thấy đều là giả dối, phải tiếp xúc mới biết rằng người đàn ông này đáng sợ tàn nhẫn đến cỡ nào.

Trong gương hiện lên một hình ảnh vô cùng phóng đãng, cặp mông trắng nõn tuyệt đẹp thu hút ánh nhìn, đi kèm với tiếng nước chảy khiến cho người ta cảm thấy thẹn thùng. Chân của Cảnh Giai Tuệ tuy đã được bó thạch cao, nhưng vẫn không thể chống đỡ được cơ thể mình, chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào bờ ngực rắn chắc của người đàn ông kia. Cô không muốn để lộ ra sự xấu hổ của mình, ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn hắn, cuối cùng lại không thể kiềm chế được mà rơi lệ.

Đồng Nhiên mỉm cười nhìn cô, một người phụ nữ bụng đầy tâm cơ, không bao giờ chịu bị khống chế, giờ đây nước mắt của cô đang không ngừng chảy xuống, làm ướt đầm cặp lông mi dài, từng giọt từng giọt rơi trên mu bàn tay hắn...

Rốt cục, ác ma cũng đã cảm thấy thỏa mãn với tiết mục làm nhục này, mở “lòng từ bi” đỡ cô dậy, dùng giấy ăn lau qua giúp cô, quần lót lại không thêm kéo lên mà trực tiếp cởi áo của mình ra rồi choàng quanh mông cô, sau đó khiêng cô lên vai rồi sải bước đi ra ngoài.

Cảnh Giai Tuệ cảm thấy máu đang dồn ngược lên đầu, bụng đè lên bả vai rắn chắc của Đồng Nhiên, vô cùng khó chịu, người đàn ông này đi về phía hành lang của nhà hàng, không chút do dự đá mạnh lên cánh cửa, sau đó đi cầu thang phụ ra bên ngoài.

Đồng Nhiên đã từng học võ Judo, khác với mọi người thường luyện tập trong võ quán, nơi mà hắn thực hành lại là những góc phố nhỏ, từng quyền giáng xuống một cách tàn nhẫn, xem ra hiện tại cũng không vì đã quen với việc hưởng thụ cuộc sống thượng lưu mà giảm nhẹ khả năng chiến đấu.

Đi xuống cầu thang phụ đã thấy xe của hắn đỗ bên kia đường, lái xe và vệ sĩ đều đang ngồi bên trong, vừa nhìn thấy Đồng Nhiên bước ra, vệ sĩ liền ngay lập tức chạy xuống mở cửa xe, Đồng Nhiên để Cảnh Giai Tuệ ngồi vào rồi cũng lên ngồi cạnh luôn.

Vào trong xe, Cảnh Giai Tuệ mới phát hiện ra còn có một người nữa đang ngồi đối diện, là Thượng Thiết với sắc mặt rất khó coi.

Khuôn mặt đẹp trai mang phong cách Hàn Quốc, giờ đây lại bị thâm tím một mảng lớn, thoát nhìn vô cùng thê thảm.

Khuôn mặt băng bó của hắn nhìn Cảnh Giai Tuệ trông cũng nhếch nhác không kém gì mình, cái áo đang được bọc bên dưới vì giấy dựa nên đã hơi xốc lên, lộ ra đôi chân trắng nõn tuyệt đẹp, mắt cá chân mảnh khảnh còn đang bị một chiếc quần lót đen quần quanh, ám chỉ rằng phía sau chiếc áo vest kia, là một cảnh tượng rất nóng bỏng...

Đồng Nhiên phân phó vệ sĩ đi giải quyết tốt việc ở nhà hàng, đóng cửa xe lại, nhìn Cảnh Giai Tuệ vẫn còn đang muốn giãy dụa, lạnh lùng nói: “Muốn làm cho cái áo kia tụt xuống, rồi khoe thân cho Thượng Thiết nhìn thấy sao?”

Cảnh Giai Tuệ cũng cảm thấy cái áo đang buộc bên dưới hơi bị nới lỏng, đành ngồi im bất động, mặc cho người đàn ông kia kéo vào lòng. Đồng Nhiên khê cười, liếc qua Thượng Thiết vẫn đang chăm chú nhìn ra cửa sổ, bàn tay dày rộng sờ tới sờ lui giữa hai chân Cảnh Giai Tuệ, giống như đang đùa giỡn với chó mèo, tùy tiện mà xoa nắn.

Cảnh Giai Tuệ xấu hổ và giận dữ đến mức đầu muốn nổ tung ra, trừng mắt nhìn người đàn ông đang ôm mình. Mà Thượng Thiết tuy rằng mắt vẫn hướng ra ngoài cửa sổ, nhưng vẫn có thể liếc được những hành động không coi ai ra gì của Đồng Nhiên, cùng với người phụ nữ kia bởi vì bị kích thích mà đang cố gắng khép chặt đùi lại...

Thượng Thiết phiên chán rút một điều thuốc rồi run tay đặt lên miệng, nhưng bật vài lần mà vẫn không thấy lên lửa.

“Dừng xe!” Hấn đột nhiên hô to với lái xe, khi xe dừng lại ở ven đường, hấn lại nói thêm một câu: “Tôi có việc gấp.” rồi vội vàng xuống xe, nhanh như chớp biến mất trong làn xe cộ.

19. Chương 19

Đồng Nhiên nhìn chăm chăm nơi tư mật của Cảnh Giai Tuệ, vì tức giận và then thùng nên đang không ngừng run rẩy, đôi mắt sáng luôn trầm tĩnh kia cũng gắt gao nhắm chặt, hấn gờ ngón tay khê vuốt ve lên nơi mềm mại đó, hài lòng khi nhìn thấy Cảnh Giai Tuệ khê giật mình.

Bên dưới vùng rậm rạp kia, chính là lối vào đang được đóng chặt.

Hấn tách rộng hai chân của cô ra, một bàn tay nắm chặt lên người cô, ép cô phải mở ra đôi mắt đắm lệ: “Nhớ cho rõ ai là người lúc này đang nằm trên người cô!”

Cảnh Giai Tuệ mở mắt ra, ánh mắt ẩn chứa những cảm xúc hỗn độn, khiến cho người ta nhất thời không thể nắm bắt được, cô khê mở miệng, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Súc sinh!”

Đồng Nhiên giận dữ cười: “Nói rất đúng, đàn ông và đàn bà, lúc khác nhau nhất chính là lúc làm chuyện đó, tôi khờ thật, cứ nhiên lại có tình cảm với cô... Cứ trực tiếp như thế này cũng tốt, cho dù chán ghét cô, nhưng vẫn cảm thấy nổi lên dục vọng, vậy thì cứ cởi quần áo ra, biến thành cảm thú mà mặt đối mặt đi...”

Nói xong, hấn liền đưa ngón tay vào, tức thì cảm nhận được khối thịt mềm mại đó đang kẹp chặt lấy ngón tay mình.

“Nhanh vậy sao? Chẳng lẽ cô và Đồng Hiểu Lượng chưa làm bao giờ?” Nghĩ tới hình ảnh cháu mình cùng với người phụ nữ này mây mưa với nhau, ánh mắt của Đồng Nhiên lập tức tràn ngập hận ý, lực đạo trên ngón tay cũng trở nên mạnh hơn.

Cảnh Giai Tuệ vẫn đang cảm thấy chỗ đó rất đau, bây giờ lại bị hấn thô bạo đâm vào như vậy, rốt cục cũng chịu không nổi mà hét to lên.

Đồng Nhiên vẫn như trước không chịu ngừng lại, cuối cùng mới rút ngón tay ra rồi đưa lên mũi ngửi, một mùi vị vô cùng tinh khiết. Những năm gần đây, trong giấc mơ của hấn không biết đã bao nhiêu lần đem người phụ nữ chết tiệt này đặt dưới thân. Thậm chí có mấy lần, hấn lại giống như những cậu con trai mới lớn gặp mộng xuân, quần lót lúc nào cũng nhộp nhộp.

Mà hiện tại, người phụ nữ này đang nằm ngay bên dưới hấn, lúc trước hấn còn quan tâm đến vết thương ở chân cô, nhưng thật sự mấy ngày nay đã khiến hấn rất tức giận, qua khe cửa trong nhà hàng, hấn nhìn thấy cô mỉm cười, tùy tiện để cho lão già kia lôi kéo bàn tay non mềm lại mà vuốt ve...

Đồng Nhiên không kiềm chế được, liền dùng sức đem vật dũ tơn kia đâm thẳng vào.

Sự đau đớn lan toả đến các dây thần kinh rồi xông thẳng lên não, đau tới mức Cảnh Giai Tuệ hận không thể một cước đá bay tên đàn ông này đi thật xa.

Trong căn phòng tối, tiếng kêu thê lương của một người phụ nữ khiến cho người nghe cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Đồng Nhiên phía dưới cũng đang bị bóp chặt, vừa rồi sau khi hấn dùng sức đâm vào, ngay lập tức có thể cảm thấy được ở bên dưới có một dòng nhiệt nóng tuôn ra.

Hấn biết chắc đó không phải là ái dịch, bởi vì trong không khí tràn ngập mùi máu tươi.

Sao có thể như vậy? Đồng Nhiên cứng người, đưa tay sờ xuống dưới, quả nhiên các ngón tay đã dính đầy máu.

“Em...vẫn là gái trinh sao?”

Cảnh Giai Tuệ trả lời một cách dứt khoát rồi cố gắng ngẩng đầu lên, hung hăng cắn thật mạnh lên cánh tay hấn.

Người đàn ông kia đau đớn gầm lên một tiếng, nhưng trong lòng lại đang rất vui sướng khi biết hấn chính là người đàn ông đầu tiên của cô, dục vọng cũng vì thế mà không thể kìm lại được.

Hấn không tránh đi, cứ để mặc cho Cảnh Giai Tuệ cắn, tay kia lại nhịn không được mà nâng cái mông tròn trịa của cô lên, bắt đầu chuyển động.

Bởi vì quá đau mà cả người cô đều đang bị phủ bởi một lớp mồ hôi, sờ vào cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Cảnh Giai Tuệ rốt cục cũng nhả cánh tay rắn chắc bất động của hấn ra, giống như một con cá thiếu nước mà mở miệng thở hổn hển, phát ra tiếng khóc nức nở, cô biết, lúc này mình có muốn trốn cũng không được nữa rồi. Bên trong đang bị người đàn ông kia hung ác quấy nhiễu, cô chỉ còn biết cố gắng phân tán đi sự chú ý của mình để giảm bớt đau đớn.

Hai tay bị trói chặt phía sau đã được anh ta thả tự do, cô mệt mỏi vòng tay lên thắt lưng hấn, bỗng chạm phải một vết sẹo rất sâu, giống như một con rắn nhỏ đang quấn quanh những cơ bắp trên bụng hấn. Cô nghĩ, vết thương đáng sợ như vậy, tại sao lại không cướp đi sinh mệnh của người đàn ông này? Nếu hấn chết thì có lẽ cô đã không phải trải qua giai đoạn đáng sợ thế này.

Theo động tác của hấn, tiếng kêu của Cảnh Giai Tuệ cũng ngày một yếu đi, cho nên đến cuối cùng, chỉ còn lại tiếng thở đứt quãng hoà với tiếng gầm thét thoả mãn của Đồng Nhiên...

Cuối cùng Đồng Nhiên rùng mình một cái, khao khát tích trữ nhiều năm rốt cục cũng hoàn toàn được thoả mãn, sau khi đem tinh dịch nóng bỏng bắn vào nơi mềm mại siết chặt đến mê hồn kia, hấn mới lưu luyến mà rút ra.

Người phụ nữ dưới thân kia mới vừa phải trải qua lễ rửa tội không tình nguyện, khuôn mặt trắng bệch, cắn chặt môi, mái tóc hơi rối xoã tung trên giường.

Đồng Nhiên đứng dậy, nhìn nơi đó của mình dính đầy máu, nhưng lại không lau mà trực tiếp mặc quần áo vào, sau đó cúi đầu bế Cảnh Giai Tuệ lên.

Lúc này Cảnh Giai Tuệ lại thấp giọng nói: “Anh vừa lòng chưa? Không cần phải quan tâm đến tôi, anh đi đi!”

Đồng Nhiên nhú mày, nhìn đồng hồ giữa hai chân cô, lấy chăn hoa bọc Cảnh Giai Tuệ lại rồi bế cô ra ngoài, đi thẳng đến biệt thự phía đối diện.

Vì sao mọi người lại luôn tưởng tượng ra những điều tốt đẹp nhất trong đêm đầu tiên vậy?

Cảnh Giai Tuệ rất muốn khóc, nhưng lại phát hiện ra nước mắt của mình đã cạn, trên người lúc này không có một chỗ nào ổn, nơi đó tuy đã không còn bị tên kia xâm lược nhưng vẫn cảm thấy đau, còn đau hơn cả khi bị gãy xương, khiến cho cô cạn kiệt sức lực, đành phải để mặc cho người đàn ông này bế đi.

Đồng Nhiên đi vào biệt thự, quần gia vội vàng chạy ra đón, hấn phân phó quần gia đi làm vài món ăn giúp bồi bổ thể lực, sau đó bế Cảnh Giai Tuệ đi vào nhà tắm trong phòng ngủ tầng hai.

Bồn tắm lớn được xả đầy nước, hấn cởi quần áo của mình ra rồi bế cô vào bồn tắm. Cảnh Giai Tuệ nhắm chặt hai mắt, đầu óc trống rỗng, để mặc cho hấn tẩy rửa đùa nghịch.

Đồng Nhiên chậm rãi rửa sạch khuôn mặt đầm nước mắt của cô, trong tiếng nước chảy, hấn cuối cùng cũng mở miệng nói một câu mang ý xin lỗi: “Nếu biết đây là lần đầu tiên của em, thì tôi nhất định sẽ dịu dàng hơn...”

Dịu dàng? Cảnh Giai Tuệ cười khẩy trong lòng, nói theo ý nào đó, thì đây là lần đầu tiên “hoàn mỹ” tới cỡ nào? Những ký ức yêu đương của ngày trước, cùng với người đàn ông này, từng cái từng cái một hiện lên đều bị cô đánh tan hết.

Chả trách có người nói, lần đầu tiên chính là cột mốc để chia tay thời con gái, cô sẽ rời xa nó mà không chút lưu luyến, cắt đứt hoàn toàn triệt để, từ nay về sau, trong giấc mơ sẽ không bao giờ bồi hồi nhớ lại những khoảng thời gian trong căn nhà cũ kia nữa, cũng sẽ không bao giờ đối mặt với người đàn ông kia rồi nở nụ cười vô tư như lúc trước...

Đồng Nhiên không tiếp tục tắm cho cô nữa, bởi vì hắn phát hiện vết máu chảy ra từ nơi đó của cô vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại!

Đồng Nhiên nhíu mày, nhìn từng dòng máu đang chảy ra rồi hoà vào nước trong bồn. Hắn dùng khăn tắm quấn vào người cô rồi bế lên, còn chưa đi tới giường thì khăn tắm cũng đã bị nhuộm đỏ.

“Sao vẫn còn ra máu thế này?” Đồng Nhiên vén khăn lên, hai hàng lông mày rậm đã chặt chẽ siết chặt vào nhau.

Cảnh Giai Tuệ thầm mĩa mai, hiện tại cô không còn lời nào để nói với tên đàn ông ác ma này. Bằng không cô sẽ kiên nhẫn hỏi hắn, lần đầu tiên của con gái, hơn nữa lại còn bị cưỡng bạo, kết quả bình thường sẽ thế nào? Tin chắc người đàn ông này sẽ cho cô một câu trả lời vô cùng xuất sắc dựa trên kinh nghiệm của bản thân.

Tuy nhiên nhìn khuôn mặt tuần tú của Đồng Nhiên đang ngày càng u ám, xem ra mọi chuyện đã đi lệch so với quỹ đạo.

Cuối cùng Đồng Nhiên cao giọng sai quần gia kêu tài xế chuẩn bị xe, xong lại vội thay áo choàng tắm rồi bế cô lên xe.

Chương 20

Y tá không ngờ rằng cô lại nói như vậy, hơi sững sốt một chút rồi hỏi: “Cô nói gì cơ?”

Cảnh Giai Tuệ hít sâu một hơi, cố gắng nói to lên: “Xin cô, hãy giúp tôi. Chỉ việc gọi công an thôi, chờ bọn họ đến, tôi sẽ trực tiếp giải thích với họ.”

Y tá cứ nghĩ rằng nguyên nhân cô nằm viện là do người đàn ông anh tuấn đang đứng bên ngoài kia có hành động hơi gấp gáp một chút, nhưng không nghĩ rằng nội tình bên trong lại kinh khủng đến vậy.

Cô bèn đồng tình nắm tay Cảnh Giai Tuệ, nhỏ giọng nói: “Cô yên tâm, tôi sẽ báo lại với trưởng khoa, sau đó gọi cảnh sát.” Nói xong, cô y tá vội vã chạy ra cửa. Cảnh Giai Tuệ nhẹ nhàng thở hắt ra, nhắm mắt lại, tiếp tục giả vờ ngủ.

Hiện tại, cô chỉ còn biết nhắm mắt lại, trốn vào trong chăn, ngăn cách hết thảy mọi thứ từ bên ngoài.

Vốn tưởng rằng Đồng Nhiên sau khi gọi điện thoại xong sẽ đi vào, nhưng đợi một lúc lâu cũng không thấy hắn quay lại. Cảnh Giai Tuệ rút kim ra, cố gắng hết sức để ngồi dậy. Nếu Đồng Nhiên không có ở bên ngoài thì cô sẽ nhanh chóng rời khỏi đây, lẩn lộn nhiều năm trong xã hội, khiến cô không tin rằng cảnh sát sẽ tới đây đòi lại công bằng cho cô, nếu được thì cứ tự mình trốn đi là tốt nhất.

Thế nhưng vừa ra đến cửa, cô lại phát hiện ra, tuy Đồng Nhiên không có ở bên ngoài, nhưng hắn lại sai hai tên vệ sĩ canh giữ trước cửa, lễ phép nói với cô: “Bác sĩ đã dặn, Cảnh tiểu thư tốt nhất nên nằm trên giường mà nghỉ ngơi.”

Cảnh Giai Tuệ cười khẩy một cái, không muốn vô vị đấu võ mồm với bọn họ, lại tập tễnh trở về giường.

Một lát sau, cửa mở ra, Cảnh Giai Tuệ khẽ híp mắt nhìn, là một người phụ nữ tóc dài xoã vai, quần áo hiệu Chanel rất hợp với dáng người, làm tôn lên những đường cong thướt tha quyến rũ.

Người này từng là người chị thân thiết của Cảnh Giai Tuệ, cũng là chị họ của Đồng Nhiên, quản lý quán bar trước kia – Đồng Á Hồng.

Cô đau lòng nhìn Cảnh Giai Tuệ đang ngồi trên giường bệnh: “Thằng Nhiên thật đúng là! Không bằng cả một thằng nhóc con, gây họa khắp nơi, bây giờ còn trêu chọc em, biết em không muốn nhìn thấy nó, nó mới gọi điện cho chị, bảo chị đến đây. Tuệ Tuệ, chúng ta đừng tức giận nữa, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho khoẻ lại rồi nói sau! Mấy y tá đều là người ngoài, suy cho cùng cũng hơi phiền phức, em cần gì thì cứ nói với chị.”

Đáng tiếc, Cảnh Giai Tuệ đã không còn là cô sinh viên ngây ngô không biết gì như trước nữa, đã từng bị khí chất lịch lãm và thành thực của Đồng Á Hồng hấp dẫn, luôn tỏ ra sùng bái vô hạn đối với chị.

Đã tạm biệt nhiều năm, giờ đây lại gặp lại trong tình huống đáng xấu hổ này, cô chỉ biết khe khẽ gật đầu.

Đồng Á Hồng thấy cô không tỏ ra thân thiện lắm, cũng không để ý nhiều mà vẫn tự nhiên ngồi xuống, giúp cô gọt táo. Lớp vỏ thật dài được cô lưu loát gọt ra, cô vừa làm vừa nói: “Đây là bệnh viện tư nhân do tập đoàn của Đồng Nhiên đầu tư, vốn chỉ là một cơ sở nhỏ, cho nên không làm ảnh hưởng tới các bệnh viện lớn của quốc gia, nhưng bây giờ có muốn không ảnh hưởng cũng khó.”

Cảnh Giai Tuệ buồn bã, cô mơ hồ đoán ra được, chuyện mà cô nhờ y tá giúp xem chừng không thể thực hiện được rồi.

Quả nhiên Đồng Á Hồng nói tiếp: “Cô y tá vừa này tiền lương mỗi tháng khoảng 1800 tệ, nhưng nhờ có phúc của em mà cô ấy vừa được nhận 10 vạn tiền thưởng đấy.”

Nghe Đồng Á Hồng nói vậy, Cảnh Giai Tuệ lập tức hiểu được ý tứ của chị ta, lạnh lùng nói: “Nhớ năm đó chị còn là một người chị vô cùng chính nghĩa, hiện tại sao lại bị tiền tài làm hao mòn như vậy, tinh thần trượng nghĩa trước kia của chị bay đi đâu hết rồi? Ngoại trừ việc giúp đỡ Đồng Nhiên ý mạnh hiếp yếu ở bên ngoài ra, chị còn làm được cái gì nữa? Làm trung gian tâng bốc cậu em trai của mình sao?”

Đồng Á Hồng bị mắng nên cảm thấy hơi khó chịu, không muốn phải bày ra vẻ mặt thân thiết nữa, khe liếc mắt nhìn cô khinh bỉ, nhếch môi nói: “Đúng, là thằng Nhiên bảo chị tới đây, bởi vì em hiện tại không muốn nói chuyện tử tế với nó, chị thừa nhận thằng Nhiên hơi quá đáng, nó không nên đối xử với phụ nữ như vậy. Nhưng em cũng nên nghĩ lại mình xem, năm đó không phải em và anh trai đã làm cho nó rất thất vọng sao? Lúc nó khổ sở tuyệt vọng thì biết kêu với ai đây?”

Cảnh Giai Tuệ bốc hỏa: “Ý chị nói là tôi phải đi xin lỗi anh ta? Là anh ta ở bên ngoài gây thù chuốc oán, để cho anh trai tôi bị người ta tìm tới tận cửa đánh ột trận, cuối cùng phải tàn tật suốt đời. Vì chuyện này mà mẹ tôi cũng xem tôi như người dưng, bây giờ thì quá tốt rồi, quan hệ trong gia đình rất cục cựa cũng không thể hoà hợp như trước nữa. Mỗi ngày tôi đều trông ngóng, khó chịu nhất chính là về nhà vào dịp năm mới. Vốn là người nhà thân thiết không có gì phải giấu nhau, giờ đây lại khách khách khí khí, gượng ép nói chuyện với nhau... Những ngày đó tôi đều không đến tìm anh ta để đòi tiền bồi thường, thế mà chị còn nói chúng tôi có lỗi với anh ta? Lương tâm của chị đều bị chó ăn mất rồi sao!”

Đồng Á Hồng kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn cô nói: “Em nói cái gì vậy hả? Thằng anh khốn nạn của em chưa kể gì với em hay sao?... Thì ra em vẫn chưa biết gì về chuyện năm đó...”

“Năm đó tôi không biết chuyện gì, chị nói đi!” Cảnh Giai Tuệ nắm chặt góc chăn, nóng nảy truy hỏi.

“Anh trai em năm đó ham mê cờ bạc, thường xuyên đi chơi, chỉ vì hỏi mượn tiền của thằng Nhiên mà bị nó ột cái tát! Thằng Nhiên sợ em giận nên tới bây giờ vẫn không dám nói cho em biết, mỗi khi nhìn thấy anh trai em, với tính khí nóng nảy của thằng Nhiên, nó nhất định sẽ không nhịn được mà động thủ...”

Đồng Á Hồng nói không sai, Cảnh Giai Tuệ lúc này mới nhớ ra, quả thật anh trai cô trước đây luôn ham mê chơi mạng chược, cô đã khuyên nhủ vài lần mà anh vẫn không chịu nghe. Về sau anh trai cô đã rất nhiều lần chủ động nói muốn đi tới quán bar của Đồng Nhiên để làm việc, nhưng luôn bị Đồng Nhiên từ chối thẳng thừng, chính cô lúc đó cũng tức giận mà cãi nhau với hắn một trận.

“Kẻ thù của Đồng Nhiên biết nó và anh trai em có quan hệ với nhau, nên đã tìm cách để tiếp cận anh trai em, còn đưa hắn đi Ma ột chuyến, cuối cùng thua bạc ôm nợ, tận 500 vạn đó! Cảnh Gia Trí chắc phải chơi rất vui vẻ nhỉ?”

Cảnh Giai Tuệ hít vào một ngụm khí lạnh, sắc mặt đã trở nên trắng bệch.

Đồng Á Hồng ngồi trên sofa, châm một điếu thuốc rồi nói tiếp: “Bọn nó nắm được điểm yếu của anh trai em, uy hiếp anh ta phải làm theo lời của bọn nó. Anh của em lại đi tìm thằng Nhiên nói muốn làm công cho nó. Thằng Nhiên đành phải đồng ý, nó có thể từ chối được sao? Nó lúc đó chỉ sợ làm em giận... Em lúc đó còn quá trẻ, vẫn chỉ là một cô nhóc con, lúc tức lên thì chẳng thèm quan tâm gì hết mà vùng lên cãi nhau luôn, cũng không thèm bận tâm đến hậu quả, không thèm lo lắng giữ hình tượng...” Giọng điệu của

chị Hồng cho dù là đang trêu chọc, nhưng ẩn sâu trong đó là sự ngưỡng mộ với tính cách bốc đồng vô tư của tuổi trẻ.

“Kỳ thật lúc đó, thằng Nhiên cũng đã ý thức được giới giang hồ này hoàn toàn không còn đường lui nữa, vì muốn để cho em có được một cuộc sống yên ổn sau khi tốt nghiệp, nó đã rất cố gắng tránh xa những cuộc ẩu đả, một lòng chuyên tâm làm ăn trong quán bar. Bởi vì thiếu vốn nên nó đã thế chấp quán bar để vay một số tiền lớn.

Kết quả, anh trai em lại dám lấy trộm tấm séc mà thằng Nhiên đã dùng quán bar để thế chấp từ trong két sắt, lá gan đúng là lớn thật. Đổi tiền trong tấm séc xong, anh ta lại muốn đem theo tiền không từ mà biệt, cao chạy xa bay! Cuối cùng thì bị kẻ thù của thằng Nhiên chặn đánh, tiền cũng bị cướp sạch. Thằng Nhiên trắng tay, quán bar cũng bị thu hồi, còn phải chịu đựng áp lực khi ngân hàng siết nợ.

Đồng Nhiên đã tức giận thế nào? Chân của thằng anh trai súc sinh của em bị chém cho cũng đáng lắm, tuy không phải nó ra tay, nhưng nó vẫn trốn tránh em, nó sợ trong tình trạng không lý trí sẽ giận chó đánh mèo, chỉ còn biết buồn bã ngồi trong nhà chị, uống sạch từng chai rượu.

Cuối cùng, thằng Nhiên lại không hề nói với ai một tiếng mà đã tự ý cầm dao đi tìm bọn kia, đánh cho bọn nó trọng thương, bản thân thằng Nhiên cũng bị bắt vào tù...

Bọn chị lúc đó ai cũng như phát điên, may là Thượng Thiết nhờ được luật sư Triệu, rồi tìm đủ các mối quan hệ, cuối cùng còn phải nghe theo điều kiện của gia đình là tiếp tục đến trường thì mới có được 600 vạn để thanh toán tiền nợ ngân hàng và tiền thuốc men cho bọn kia, nhưng kết quả thằng Nhiên vẫn phải ở trong tù lao dịch mười năm...

Lúc đó nó đã khổ sở như thế nào, gọi điện cho em thì em không nghe máy, còn không ngừng thúc giục bọn chị đi tìm em... Em thì sao, để lại một bức thư, từng câu từng chữ như muốn đâm vào tim người ta vậy, lại còn nói cái gì mà có đối tượng mới rồi... Hai anh em em thật sự đã khiến cho nó sụp đổ hoàn toàn. Nó ở trong tù đã trải qua những ngày tháng như thế nào? Chưa tới một tháng đã xảy ra ẩu đả với bọn cùng phòng, bị chúng nó đâm vào bụng... Lần đó nó ở trong viện phải đến hơn một tháng! Chân đã vài lần bước vào Quỷ Môn quan! Lúc nó hôn mê, trong miệng chỉ luôn gọi tên em, nhưng gọi đến thất từng khúc ruột thì cũng có ích lợi gì đâu? Em khi đó đã biến mất không thấy tăm hơi nữa rồi!”

Cảnh Giai Tuệ cả người như muốn ngã xuống, cô chăm chú lắng nghe, chỉ cảm thấy thế giới của mình dường như đã sụp đổ...

“Sau đó vẫn là nhờ Thượng Thiết dùng các mối quan hệ thì mới có thể đưa nó ra tù, nhưng nó đã ở trong đó được khoảng một năm rồi! Trong lúc đó, em có từng đến thăm nó lần nào không? Sau khi ra tù, nó dường như đã biến thành một người khác, lạnh lùng thâm trầm tới nỗi ngay cả bọn chị tuy quen biết đã lâu mà cũng không dám tùy tiện nói chuyện với nó.

Mẹ của nó ở Mỹ không có con nối dõi, đã để lại cho nó một xưởng sửa chữa xe hơi. Khi đó nó liền bắt đầu lại từ đầu, thi đỗ tốt nghiệp, đem xưởng sửa chữa nhỏ biến thành một nhà máy dây chuyền, từng bước từng bước phát triển cho tới ngày hôm nay, em nghĩ xem, điều gì đã khiến cho nó có thể cố gắng đến vậy? Chính là mối hận với hai anh em họ Cảnh các người đấy!

Nó muốn đi tìm em, nhưng lại không dám... Vì sao em biết không? Bởi vì nó sợ một khi tìm được em thì sẽ không thể kiềm chế được mà đánh chết em, người phụ nữ bạc tình bạc nghĩa này... Nó đương nhiên là không nỡ làm vậy... Chỉ có thể quay lại căn nhà đồ nát đó, nhìn ngắm thật kỹ những món đồ trang trí đơn giản mà em đã mua, rồi hồi tưởng lại những kỷ niệm tốt đẹp của hai người, sau đó cố gắng đè nén mối hận với em lại... Có đôi lúc, chị còn sợ nó sẽ không khống chế được bản thân mà tìm tới tận cửa, đem hai anh em em... Tay của nó tuyệt đối không thể bị dính máu lần nữa, nhất là máu của người nhà họ Cảnh, bởi vì, các người không đáng!

Cảnh Giai Tuệ! Đồng Nhiên không nợ em cái gì cả! Là em nợ nó, còn ở đây tức giận cái gì chứ?”

Đồng Á Hồng nói xong rồi đưa mắt nhìn cô gái nhỏ bé như đang sụp đổ kia, đáy lòng âm thầm than một tiếng: Hai người này, rốt cục không thể quay về như trước được nữa rồi...

20. Chương 20

Y tá không ngờ rằng cô lại nói như vậy, hơi sững sốt một chút rồi hỏi: “Cô nói gì cơ?”

Cảnh Giai Tuệ hít sâu một hơi, cố gắng nói to lên: “Xin cô, hãy giúp tôi. Chỉ việc gọi công an thôi, chờ bọn họ đến, tôi sẽ trực tiếp giải thích với họ.”

Y tá cứ nghĩ rằng nguyên nhân cô nằm viện là do người đàn ông anh tuấn đang đứng bên ngoài kia có hành động hơi gấp gáp một chút, nhưng không nghĩ rằng nội tình bên trong lại kinh khủng đến vậy.

Cô bèn đồng tình nắm tay Cảnh Giai Tuệ, nhỏ giọng nói: “Cô yên tâm, tôi sẽ báo lại với trưởng khoa, sau đó gọi cảnh sát.” Nói xong, cô y tá vội vã chạy ra cửa. Cảnh Giai Tuệ nhẹ nhàng thở hắt ra, nhắm mắt lại, tiếp tục giả vờ ngủ.

Hiện tại, cô chỉ còn biết nhắm mắt lại, trốn vào trong chăn, ngăn cách hết thảy mọi thứ từ bên ngoài.

Vốn tưởng rằng Đồng Nhiên sau khi gọi điện thoại xong sẽ đi vào, nhưng đợi một lúc lâu cũng không thấy hắn quay lại. Cảnh Giai Tuệ rút kim ra, cố gắng hết sức để ngồi dậy. Nếu Đồng Nhiên không có ở bên ngoài thì cô sẽ nhanh chóng rời khỏi đây, lẫn lộn nhiều năm trong xã hội, khiến cô không tin rằng cảnh sát sẽ tới đây đòi lại công bằng cho cô, nếu được thì cứ tự mình trốn đi là tốt nhất.

Thế nhưng vừa ra đến cửa, cô lại phát hiện ra, tuy Đồng Nhiên không có ở bên ngoài, nhưng hắn lại sai hai tên vệ sĩ canh giữ trước cửa, lễ phép nói với cô: “Bác sĩ đã dặn, Cảnh tiểu thư tốt nhất nên nằm trên giường mà nghỉ ngơi.”

Cảnh Giai Tuệ cười khẩy một cái, không muốn vô vị đấu võ mồm với bọn họ, lại tập tễnh trở về giường.

Một lát sau, cửa mở ra, Cảnh Giai Tuệ khẽ hé mắt nhìn, là một người phụ nữ tóc dài xoã vai, quần áo hiệu Chanel rất hợp với dáng người, làm tôn lên những đường cong thuần tha quyến rũ.

Người này từng là người chị thân thiết của Cảnh Giai Tuệ, cũng là chị họ của Đồng Nhiên, quản lý quán bar trước kia – Đồng Á Hồng.

Cô đau lòng nhìn Cảnh Giai Tuệ đang ngồi trên giường bệnh: “Thằng Nhiên thật đúng là! Không bằng cả một thằng nhóc con, gây họa khắp nơi, bây giờ còn trêu chọc em, biết em không muốn nhìn thấy nó, nó mới gọi điện cho chị, bảo chị đến đây. Tuệ Tuệ, chúng ta đừng tức giận nữa, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho khoẻ lại rồi nói sau! Mấy y tá đều là người ngoài, suy cho cùng cũng hơi phiền phức, em cần gì thì cứ nói với chị.”

Đáng tiếc, Cảnh Giai Tuệ đã không còn là cô sinh viên ngây ngô không biết gì như trước nữa, đã từng bị khí chất lịch lãm và thành thực của Đồng Á Hồng hấp dẫn, luôn tỏ ra sùng bái vô hạn đối với chị.

Đã tạm biệt nhiều năm, giờ đây lại gặp lại trong tình huống đáng xấu hổ này, cô chỉ biết khe khẽ gật đầu.

Đồng Á Hồng thấy cô không tỏ ra thân thiện lắm, cũng không để ý nhiều mà vẫn tự nhiên ngồi xuống, giúp cô gạt tóc. Lớp vỏ thật dài được cô lưu loát gạt ra, cô vừa làm vừa nói: “Đây là bệnh viện tư nhân do tập đoàn của Đồng Nhiên đầu tư, vốn chỉ là một cơ sở nhỏ, cho nên không làm ảnh hưởng tới các bệnh viện lớn của quốc gia, nhưng bây giờ có muốn không ảnh hưởng cũng khó.”

Cảnh Giai Tuệ buồn bã, cô mơ hồ đoán ra được, chuyện mà cô nhờ y tá giúp xem chừng không thể thực hiện được rồi.

Quả nhiên Đồng Á Hồng nói tiếp: “Cô y tá vừa này tiền lương mỗi tháng khoảng 1800 tệ, nhưng nhờ có phúc của em mà cô ấy vừa được nhận 10 vạn tiền thưởng đấy.”

Nghe Đồng Á Hồng nói vậy, Cảnh Giai Tuệ lập tức hiểu được ý tứ của chị ta, lạnh lùng nói: “Nhớ năm đó chị còn là một người chị vô cùng chính nghĩa, hiện tại sao lại bị tiền tài làm hao mòn như vậy, tinh thần trượng nghĩa trước kia của chị bay đi đâu hết rồi? Ngoại trừ việc giúp đỡ Đồng Nhiên ý mạnh hiếp yếu ở bên ngoài ra, chị còn làm được cái gì nữa? Làm trung gian tăng bốc cậu em trai của mình sao?”

Đồng Á Hồng bị mắng nên cảm thấy hơi khó chịu, không muốn phải bày ra vẻ mặt thân thiết nữa, khẽ liếc mắt nhìn cô khinh bỉ, nhếch môi nói: “Đúng, là thằng Nhiên bảo chị tới đây, bởi vì em hiện tại không muốn nói chuyện tử tế với nó, chị thừa nhận thằng Nhiên hơi quá đáng, nó không nên đối xử với phụ nữ như vậy. Nhưng em cũng nên nghĩ lại mình xem, năm đó không phải em và anh trai đã làm cho nó rất thất vọng sao? Lúc nó khổ sở tuyệt vọng thì biết kêu với ai đây?”

Cảnh Giai Tuệ bốc hỏa: “Ý chị nói là tôi phải đi xin lỗi anh ta? Là anh ta ở bên ngoài gây thù chuốc oán, để cho anh trai tôi bị người ta tìm tới tận cửa đánh ột trận, cuối cùng phải tàn tật suốt đời. Vì chuyện này mà mẹ tôi cũng xem tôi như người dưng, bây giờ thì quá tốt rồi, quan hệ trong gia đình rất cục cựa cũng không thể hoà hợp như trước nữa. Mỗi ngày tôi đều trông ngóng, khó chịu nhất chính là về nhà vào dịp năm mới. Vốn là người nhà thân thiết không có gì phải giấu nhau, giờ đây lại khách khách khí, gượng ép nói chuyện với nhau... Những ngày đó tôi đều không đến tìm anh ta để đòi tiền bồi thường, thế mà chị còn nói chúng tôi có lỗi với anh ta? Lương tâm của chị đều bị chó ăn mất rồi sao!”

Đồng Á Hồng kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn cô nói: “Em nói cái gì vậy hả? Thằng anh khốn nạn của em chưa kể gì với em hay sao?... Thì ra em vẫn chưa biết gì về chuyện năm đó...”

“Năm đó tôi không biết chuyện gì, chị nói đi!” Cảnh Giai Tuệ nắm chặt góc chăn, nóng nảy truy hỏi.

“Anh trai em năm đó ham mê cờ bạc, thường xuyên đi chơi, chỉ vì hỏi mượn tiền của thằng Nhiên mà bị nó ột cái tát! Thằng Nhiên sợ em giận nên tới bây giờ vẫn không dám nói cho em biết, mỗi khi nhìn thấy anh trai em, với tính khí nóng nảy của thằng Nhiên, nó nhất định sẽ không nhịn được mà động thủ...”

Đồng Á Hồng nói không sai, Cảnh Giai Tuệ lúc này mới nhớ ra, quả thật anh trai cô trước đây luôn ham mê chơi mạng chược, cô đã khuyên nhủ vài lần mà anh vẫn không chịu nghe. Về sau anh trai cô đã rất nhiều lần chủ động nói muốn đi tới quán bar của Đồng Nhiên để làm việc, nhưng luôn bị Đồng Nhiên từ chối thẳng thừng, chính cô lúc đó cũng tức giận mà cãi nhau với hắn một trận.

“Kẻ thù của Đồng Nhiên biết nó và anh trai em có quan hệ với nhau, nên đã tìm cách để tiếp cận anh trai em, còn đưa hắn đi Ma ột chuyến, cuối cùng thua bạc ôm nợ, tận 500 vạn đó! Cảnh Gia Trí chắc phải chơi rất vui vẻ nhỉ?”

Cảnh Giai Tuệ hít vào một ngụm khí lạnh, sắc mặt đã trở nên trắng bệch.

Đồng Á Hồng ngồi trên sofa, châm một điếu thuốc rồi nói tiếp: “Bọn nó nắm được điểm yếu của anh trai em, uy hiếp anh ta phải làm theo lời của bọn nó. Anh của em lại đi tìm thằng Nhiên nói muốn làm công cho nó. Thằng Nhiên đành phải đồng ý, nó có thể từ chối được sao? Nó lúc đó chỉ sợ làm em giận... Em lúc đó còn quá trẻ, vẫn chỉ là một cô nhóc con, lúc tức lên thì chẳng thèm quan tâm gì hết mà vùng lên cãi nhau luôn, cũng không thèm bận tâm đến hậu quả, không thèm lo lắng giữ hình tượng...” Giọng điệu của chị Hồng cho dù là đang trêu chọc, nhưng ẩn sâu trong đó là sự ngưỡng mộ với tính cách bốc đồng vô tư của tuổi trẻ.

“Kỳ thật lúc đó, thằng Nhiên cũng đã ý thức được giới giang hồ này hoàn toàn không còn đường lui nữa, vì muốn để cho em có được một cuộc sống yên ổn sau khi tốt nghiệp, nó đã rất cố gắng tránh xa những cuộc ẩu đả, một lòng chuyên tâm làm ăn trong quán bar. Bởi vì thiếu vốn nên nó đã thế chấp quán bar để vay một số tiền lớn.

Kết quả, anh trai em lại dám lấy trộm tấm séc mà thằng Nhiên đã dùng quán bar để thế chấp từ trong két sắt, lá gan đúng là lớn thật. Đổi tiền trong tấm séc xong, anh ta lại muốn đem theo tiền không từ mà biệt, cao chạy xa bay! Cuối cùng thì bị kẻ thù của thằng Nhiên chặn đánh, tiền cũng bị cướp sạch. Thằng Nhiên trắng tay, quán bar cũng bị thu hồi, còn phải chịu đựng áp lực khi ngân hàng siết nợ.

Đồng Nhiên đã tức giận thế nào? Chân của thằng anh trai súc sinh của em bị chém cho cũng đáng lắm, tuy không phải nó ra tay, nhưng nó vẫn trốn tránh em, nó sợ trong tình trạng không lý trí sẽ giận chó đánh mèo, chỉ còn biết buồn bã ngồi trong nhà chị, uống sạch từng chai rượu.

Cuối cùng, thằng Nhiên lại không hề nói với ai một tiếng mà đã tự ý cầm dao đi tìm bọn kia, đánh cho bọn nó trọng thương, bản thân thằng Nhiên cũng bị bắt vào tù...

Bọn chị lúc đó ai cũng như phát điên, may là Thượng Thiết nhờ được luật sư Triệu, rồi tìm đủ các mối quan

hệ, cuối cùng còn phải nghe theo điều kiện của gia đình là tiếp tục đến trường thì mới có được 600 vạn để thanh toán tiền nợ ngân hàng và tiền thuốc men cho bọn kia, nhưng kết quả thắng Nhiên vẫn phải ở trong tù lao dịch mười năm...

Lúc đó nó đã khổ sở như thế nào, gọi điện cho em thì em không nghe máy, còn không ngừng thúc giục bọn chị đi tìm em... Em thì sao, để lại một bức thư, từng câu từng chữ như muốn đâm vào tim người ta vậy, lại còn nói cái gì mà có đối tượng mới rồi... Hai anh em em thật sự đã khiến cho nó sụp đổ hoàn toàn. Nó ở trong tù đã trải qua những ngày tháng như thế nào? Chưa tới một tháng đã xảy ra ẩu đả với bọn cùng phòng, bị chúng nó đâm vào bụng... Lần đó nó ở trong viện phải đến hơn một tháng! Chân đã vài lần bước vào Quỷ Môn quan! Lúc nó hôn mê, trong miệng chỉ luôn gọi tên em, nhưng gọi đến thất từng khúc ruột thì cũng có ích lợi gì đâu? Em khi đó đã biến mất không thấy tăm hơi nữa rồi!”

Cảnh Giai Tuệ cả người như muốn ngã xuống, cô chăm chú lắng nghe, chỉ cảm thấy thế giới của mình dường như đã sụp đổ...

“Sau đó vẫn là nhờ Thượng Thiết dùng các mối quan hệ thì mới có thể đưa nó ra tù, nhưng nó đã ở trong đó được khoảng một năm rồi! Trong lúc đó, em có từng đến thăm nó lần nào không? Sau khi ra tù, nó dường như đã biến thành một người khác, lạnh lùng thâm trầm tới nỗi ngay cả bọn chị tuy quen biết đã lâu mà cũng không dám tùy tiện nói chuyện với nó.

Mẹ của nó ở Mỹ không có con nối dõi, đã để lại cho nó một xưởng sửa chữa xe hơi. Khi đó nó liền bắt đầu lại từ đầu, thi đỗ tốt nghiệp, đem xưởng sửa chữa nhỏ biến thành một nhà máy dây chuyền, từng bước từng bước phát triển cho tới ngày hôm nay, em nghĩ xem, điều gì đã khiến cho nó có thể cố gắng đến vậy? Chính là mối hận với hai anh em họ Cảnh các người đấy!

Nó muốn đi tìm em, nhưng lại không dám... Vì sao em biết không? Bởi vì nó sợ một khi tìm được em thì sẽ không thể kiềm chế được mà đánh chết em, người phụ nữ bạc tình bạc nghĩa này... Nó đương nhiên là không nỡ làm vậy... Chỉ có thể quay lại căn nhà đồ nát đó, nhìn ngắm thật kỹ những món đồ trang trí đơn giản mà em đã mua, rồi hồi tưởng lại những kỷ niệm tốt đẹp của hai người, sau đó cố gắng đè nén mối hận với em lại... Có đôi lúc, chị còn sợ nó sẽ không khống chế được bản thân mà tìm tới tận cửa, đem hai anh em em... Tay của nó tuyệt đối không thể bị dính máu lần nữa, nhất là máu của người nhà họ Cảnh, bởi vì, các người không đáng!

Cảnh Giai Tuệ! Đồng Nhiên không nợ em cái gì cả! Là em nợ nó, còn ở đây tức giận cái gì chứ?”

Đồng Á Hồng nói xong rồi đưa mắt nhìn cô gái nhỏ bé như đang sụp đổ kia, đáy lòng âm thầm than một tiếng: Hai người này, rốt cục không thể quay về như trước được nữa rồi...

21. Chương 21

Một lúc lâu sau, Cảnh Giai Tuệ mới mở miệng nói: “Chị Hồng, cảm ơn chị đã đến đây thăm em, bây giờ em muốn ngủ một giấc, khi nào chị đi thì giúp em đóng cửa lại nhé.”

Đồng Á Hồng nghe được ý muốn đuổi khách của Cảnh Giai Tuệ, cô cười gật đầu, đứng dậy vuốt lại mép váy rồi xoay người đi ra ngoài.

Cảnh Giai Tuệ suy sụp ngã xuống giường, cô muốn gọi điện cho anh trai, hỏi rằng mọi chuyện có đúng như lời Đồng Á Hồng nói hay không, nhưng mọi lời muốn nói đều chỉ vọt lên tới cổ họng rồi lại chậm rãi nén xuống.

Nếu đúng là như vậy thì còn gì để mà chất vấn nữa? Dù sao cũng đâu có thay đổi được điều gì?

Chân của anh trai đã bị tàn tật suốt đời, ba mẹ cũng đã rất thương tâm, những ký ức về tình yêu cũng đã tan biến theo cơn gió rồi chìm sâu xuống lòng đất rồi, mà cô chỉ có thể nhìn xuống hố sâu, nơi những mảnh vỡ tình yêu được chôn vùi, một là đắm chìm theo nó, hai là quên đi rồi bước tiếp...

Nằm một lúc, cô đưa tay lau khô đi những giọt lệ không biết đã chảy xuống từ bao giờ, đứng dậy đi vào phòng tắm rửa sạch mặt, để cho dòng nước lạnh làm dịu đi đôi mắt sưng đỏ, đem quần áo tóc tai sửa sang lại tươm tất. Sau khi đánh giá mình trông không quá nhếch nhác, cô mới chậm rãi đi ra cửa, nhẹ giọng nói với vệ sĩ: “Đồng tổng của các anh đâu? Tôi muốn tìm anh ấy có chút việc.”

Vệ sĩ nghe xong liền đưa tay ra chỉ, lúc này cô mới phát hiện ra, Đồng Nhiên đang đứng ở phía cuối hành lang, vừa hút thuốc vừa nhìn ra cửa sổ.

Cảnh Giai Tuệ từ từ đi tới, tiến đến gần thì ngửi thấy mùi khói thuốc nồng nặc, dưới chân hắt là một đồng đầu mẩu thuốc lá, trong thấy Cảnh Giai Tuệ, hắt liền đem điếu thuốc đang hút trong miệng ném xuống đất, dùng chân giẫm lên, rồi lại tiếp tục châm một điếu khác.

Phần chân chưa khỏi khiến cơ thể của cô đi đứng lảo đảo, Đồng Nhiên xoay người muốn đỡ lấy cô, nhưng lại thấy cô chống tay lên vách tường, liền chậm rãi thu tay lại: “Sao em lại ra đây? Để tôi dìu em về phòng.”

Bên ngoài trăng đã lên cao, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng dế mèn kêu, Cảnh Giai Tuệ lắc đầu: “Ở ngoài tốt hơn, tôi nằm trong phòng thấy hơi buồn.”

Đồng Nhiên ngậm thuốc lá trong miệng, không nói gì, nghe thấy Cảnh Giai Tuệ trả lời một cách hiền hoà, không hề có một chút lạnh nhạt, làm cho tâm tình của hắt được thả lỏng. Vòng tay ôm lấy bả vai Cảnh Giai Tuệ, trực tiếp bế lên trong tiếng kinh hô của cô, rồi men theo hành lang đi ra vườn hoa bên ngoài phòng bệnh.

Bệnh viện tư nhân này được thiết kế một cách rất cầu kỳ, vườn hoa được xây theo kiểu truyền thống, còn có cả đình để nghỉ chân, Đồng Nhiên đặt cô xuống, lúc này vệ sĩ cũng mang tới một cái đệm mềm rồi trải lên chiếc ghế dựa bằng gỗ bên trong đình nghỉ mát.

Cảnh Giai Tuệ ngồi vào chỗ của mình, Đồng Nhiên cầm lấy bình giữ nhiệt mà vệ sĩ đưa, nói: “Tôi đã bảo quản gia hầm canh táo đỏ hạt sen, có tác dụng bổ máu...”

Nói xong hắt rót canh ra một cái chén, dùng thìa thử độ ấm rồi mới đưa cho cô.

Cảnh Giai Tuệ đưa tay tiếp nhận, chậm rãi uống từng ngụm canh thơm mát. Đồng Nhiên nhìn cô nói: “Chân của em vẫn chưa bình phục hẳn, không cần phải gấp gáp đi làm, hưởng hồ việc mà ông chủ em giao phó là việc mà một cô gái nên làm sao? Hai ngày nữa theo tôi về Thượng Hải đi, làm nhân viên của tập đoàn, công việc nhàn hạ, dù sao còn tốt hơn là phải dầm mưa dãi nắng như bây giờ...”

Cô ngồi yên lắng nghe, không cắt ngang kế hoạch tương lai mà người đàn ông này đang vạch ra ình. Đợi đến khi hắt nói xong, cô lại uống thêm vài ngụm canh rồi mới đặt chén xuống: “Chị Hồng đã kể hết chuyện năm đó cho tôi nghe hết rồi... Là anh trai tôi có lỗi với anh, anh ấy nợ anh, tôi sẽ nghĩ cách để bồi thường... Nhưng mà viện phí lần này của tôi chắc phải nhờ anh ứng ra trước rồi, đợi khi nào có lương tôi nhất định sẽ trả lại cho anh...”

“Xoảng” một tiếng, cái chén sứ đã bị người đàn ông kia vứt xuống đất.

“Tôi thật sự rất muốn nghe xem em định dùng cái gì để bồi thường cho tôi? Mạng của thằng anh trai bị ối? Hay là căn nhà mà gia đình em đang ở?” Đồng Nhiên khẽ cười, lộ ra hàm răng trắng tinh.

Cảnh Giai Tuệ nhéo nhéo ngón tay: “Tôi có việc làm, có tay chân, tiền kiếm được tuy không nhiều, nhưng sẽ cố gắng trả hết 600 vạn mà anh trai tôi đã trộm của anh. Anh hận tôi, tôi biết, nhưng hận thù thì cũng đâu giải quyết được vấn đề gì. Anh chưa từng tìm đến nhà tôi để tính sổ, điều đó khiến tôi rất cảm kích, tôi...tôi không xứng...với tình cảm của anh, tôi sẽ không báo công an nữa, coi như là đặt dấu chấm hết cho chuyện cũ của hai chúng ta...”

Cảnh Giai Tuệ còn chưa nói xong thì đã bị Đồng Nhiên cười to ngắt lời: “Cảm kích? Em nói là em cảm kích ư? Chẳng lẽ năm đó tôi yêu em còn chưa đủ sao? Thấy anh trai bị đánh, em liền định tội ngay cho tôi, sau đó thì sao... Tại sao em không chủ động tới quán bar tìm Thượng Thiết, hoặc nếu không thì đến tìm chị Hồng hỏi thăm tin tức của tôi? Tuệ Tuệ, là tôi không xứng! Năm đó tôi bị dòng họ đuổi ra khỏi nhà, chỉ là một thằng đầu gấu không hơn không kém. Là tôi! Tôi mới là người không xứng đáng có được tình yêu của một người thanh cao như em!”

Đồng Nhiên hưng hăng nắm chặt vai Cảnh Giai Tuệ: “Những năm gần đây em có nhớ tới tôi không? Chỉ sợ là một lần cũng không thèm nghĩ đến, đúng chứ? Vì sao chỉ có mình tôi là cứ mãi đắm chìm trong quá khứ mà không thể dứt ra được, còn em thì sao? Tại sao em vẫn có thể sống một cách thoải mái vô tư như vậy? Tôi lúc nào cũng tưởng tượng ra cảnh hai chúng ta gặp lại nhau, còn em? Em bất ngờ đi bên cạnh cháu tôi, tay cầm tay, giống như những cặp tình nhân bình thường khác, cứ thế xuất hiện ngay trước mắt tôi.... Hiện tại còn nói là sẽ bồi thường cho tôi? Em định bồi thường cho tôi thế nào? Em định lấy cái gì để bồi thường cho tôi!”

Trong tiếng rít gào của hấn, Cảnh Giai Tuệ không kiềm chế được mà rơi lệ.

Cô cố gắng kìm nén xúc động muốn ôm lấy người đàn ông này, đôi môi run run nói: “Đồng Nhiên... Đồng Nhiên, van xin anh, đừng ép tôi nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, tôi sẽ...sẽ chết mất...chúng ta không bao giờ có thể quay về như trước được nữa. Trong lòng của tôi và anh, đều mang theo những tổn thương, theo quán tính sẽ muốn làm đau đối phương để tự bảo vệ mình, hãy giữ lại cho chúng ta những hồi ức tốt đẹp nhất của tình yêu đi...đừng cướp đoạt nó mà, xin anh đấy...”

Đôi mắt của Đồng Nhiên cũng đã đỏ hoe, nhưng không hề có nước mắt, hấn nặng nề đẩy Cảnh Giai Tuệ ra, liềm mạng hít sâu một hơi: “Nếu vậy thì, tôi sẽ nhìn xem, cô sẽ chuẩn bị công tác như thế nào để giúp cho thằng anh trai khốn nạn của cô, từng chút từng chút một trả hết nợ cho tôi?”

Từ sau hôm đó, Đồng Nhiên không còn xuất hiện ở bệnh viện nữa, trái lại Đồng Á Hồng luôn đến thăm, mua nước trái cây, mua quần áo, còn đưa điện thoại cho cô.

Cảnh Giai Tuệ nói lời cảm ơn. Cô mở di động ra, liền phát hiện thấy có người dùng di động của cô gửi tin nhắn cho Dương tổng, ý tứ đại khái là, tên huyện trưởng kia tác phong không đứng đắn, sợ hấn mượn rượu giả điên để đùa giỡn, cho nên xin phép về trước.

Đây là bút tích của Đồng Nhiên, Dương tổng tỏ ý đã hiểu, còn cho phép cô nghỉ ngơi hai ngày, chú ý chăm sóc bản thân cho tốt.

Cho nên ngày thứ ba, Cảnh Giai Tuệ ra viện.

Trong tay còn rất nhiều việc phải làm, ào ạt kéo đến như thủy triều. Cảnh Giai Tuệ lại thích như vậy, trong đầu tràn ngập việc lớn việc nhỏ, không còn có thời gian để suy nghĩ tới những chuyện khác nữa.

“Giai Tuệ, hiện tại đã có đất rồi, bây giờ sẽ tiến hành xây nhà xưởng và nhập khẩu thiết bị. Máy móc tôi đã nghĩ kỹ, chúng ta sẽ dùng máy in 4 màu của công ty Heidelberg ở Đức, 1000 vạn, phải nhập khẩu. Nếu công ty chúng ta tự làm thì trình tự sẽ rất phức tạp, bạn của tôi có giới thiệu một đại lý chuyên nhập khẩu, bọn họ sẽ phụ trách nhập hàng và đưa đến địa điểm mà công ty chúng ta chỉ định. Cô hãy liên hệ cho họ rồi chịu trách nhiệm nhận hàng.” Dương tổng nói xong rồi đưa bưu kiện cho cô, trong đó có ghi rõ phương thức liên lạc với đại lý nhập khẩu và công ty ở Đức.

Cảnh Giai Tuệ gọi cho công ty Heidelberg ở Đức trước, sau khi định xong giá cả mới gọi tiếp cho đại lý.

Người phụ trách của công ty đại lý họ Trần, 40 tuổi, nói chuyện rất có kinh nghiệm: “Cảnh tiểu thư, cô yên tâm. Công ty của chúng tôi đã làm việc hơn mười năm rồi, tạo được uy tín rất lớn, rất nhiều công ty khác đều nhập khẩu thiết bị từ chúng tôi. Trước tiên cô hãy ký kết hợp đồng mua hàng với công ty bên Đức, sau đó chúng ta sẽ ký thêm một hiệp định tam phương, chỉ định đại lý của tôi là bên đứng ra nhập khẩu thiết bị cho công ty cô, việc sau đó thì cô không cần quan tâm, cứ ở công ty chờ, bên tôi nhất định sẽ gửi hàng đúng thời hạn.” Trần tổng sang sảng nói.

Hơn một ngàn vạn chứ có ít đâu! Cảnh Giai Tuệ vẫn cảm thấy chưa yên tâm, tuy thân thể không khỏe nhưng vẫn cùng với Dương Xán Sinh bay về Thượng Hải gặp trực tiếp Trần tổng.

Lần này, Cảnh Giai Tuệ ngồi trong xe taxi, giữa đường phố phồn hoa nhìn thấy một toà nhà cao ngất có đề chữ “Tập đoàn Triệu Dương”, dưới ánh mặt trời trông càng trở nên toả sáng. Cảnh Giai Tuệ không biết người đàn ông kia có phải đang đứng ở tầng cao nhất, ngắm nhìn dòng người bên dưới hay không. Đột nhiên lại cảm thấy hơi buồn cười, đúng vậy, chắc gì hấn đã có ở đây chứ?

Thu hồi lại suy nghĩ, Cảnh Giai Tuệ và Dương Xán Sinh bước ra khỏi xe. Công ty của Trần tổng trên đường Phố Đông là một nơi rất xa hoa, Trần tổng đang đứng dưới lầu đón tiếp bọn họ.

Trong văn phòng của Trần tổng có một bàn trà bằng gỗ cao khoảng một mét, bên trên bày dụng cụ pha và bốn lọ trà. Trần tổng vừa pha trà vừa chào hỏi Cảnh Giai Tuệ và Dương Xán Sinh, sau khi rót cho hai người hai chén trà xong thì mới bắt đầu nói chuyện nhập khẩu hàng.

Có thể nhìn ra được, công ty này rất có nề nếp, quả thật là đã phụ trách việc buôn bán nhập khẩu này nhiều năm. Trần tổng rất khéo nói, tạo ra một bầu không khí vô cùng thoải mái, hai bên trao đổi với nhau rất vui vẻ. Hơn nữa Dương Xán Sinh và Trần tổng đều thích câu cá, nên hai người còn ngồi nói chuyện phiếm, cuối cùng còn hẹn một ngày nào đó sẽ cùng nhau đi câu.

Cảnh Giai Tuệ hỏi lại quy trình làm việc, chú ý tới một số hạng mục, cảm thấy không còn vấn đề gì nữa thì mới đứng dậy xin phép ra về.

Cô không hề hay biết, sau khi Trần tổng tiễn họ ra khỏi công ty, liền quay lại văn phòng gọi một cuộc điện thoại, nói: “Bọn họ vừa mới từ chỗ tôi về, mọi chuyện đều ổn, mấy ngày nữa là có thể ký hợp đồng rồi. Vâng, tôi biết mình phải làm gì mà.”

Trong điện thoại, một giọng nam trầm thấp nói: “Tốt lắm, sau khi xong việc, tôi nhất định sẽ hậu tạ!”

Chương 22

Ngày hôm sau, Trần tổng hẹn Dương Xán Sinh tới một ngư trường để câu cá.

Cảnh Giai Tuệ vẫn như cũ không muốn tham gia, nhà cô có gọi điện tới, nói là chuyện hôn sự thất bại giữa cô và Đồng Hiểu Lượng đã khiến mẹ cô bốc hỏa, nôn nóng không thôi, còn muốn gọi cho Cảnh Giai Tuệ hỏi cho rõ ràng, nhưng sau khi được ba Cảnh tận tình khuyên nhủ, nói không nên làm con gái khó xử, kết quả bà chỉ còn biết nén cục tức trong bụng, trực tiếp sinh bệnh mà ngã vật xuống giường.

Chờ hết bệnh rồi, bà lại gọi điện cho con gái, ngay cả ba Cảnh cũng không cản được, ý tứ của mẹ cô cũng không hề kín đáo nhả nhặn như ba, trong điện thoại bùm bùm chát chát một trận: “Tuệ Tuệ, con đừng có lấy lý do là không có cảm giác với người ta, không có cảm giác mà còn có thể ở bên nó lâu như vậy à? Thằng bé kia lúc trước con cũng đã dẫn về nhà rồi, quả thật là một đứa trẻ ngoan! Bằng cấp diện mạo, tất cả đều hơn hẳn so với con! Thế mà sao gần đến ngày kết hôn thì lại nói hai đứa tính cách không hợp, cũng không còn cảm giác vậy hả?”

Cảnh Giai Tuệ yên lặng nghe mẹ rít gào một hồi, nói: “Chúng con thực sự không hợp nhau mà, mẹ, nếu mẹ muốn biết, chờ con về nhà sẽ tâm sự với mẹ, hai ngày này thời tiết thay đổi, ba mẹ ra ngoài nhớ mặc thêm áo ấm...”

“Cô đừng nghĩ tới chuyện đánh trống lảng! Đứa nhỏ này sao không lúc nào khiến mẹ bớt lo thế hả! Đầu tiên là lúc học đại học quan hệ với một tên lưu manh, hiện tại vất vả lắm mới có được một chỗ dựa an toàn thì cô lại như vậy! Cô muốn tôi tức chết có phải không...”

Bàn tay nắm chặt lấy điện thoại, Cảnh Giai Tuệ hai mắt đỏ hoe, đầu dây bên kia truyền tới tiếng nhắc nhở của ba, cô cố gắng hít sâu một hơi, giọng điệu tự nhiên nói: “Mẹ, bây giờ con đang ở Thượng Hải, có rất nhiều cửa hàng lớn, sau khi anh trai kết hôn, nhà ta cũng cần có thêm chặn dệm đứng không ạ? Lúc này con mới mua, sẽ sớm gửi qua đường bưu điện cho ba mẹ!”

Mẹ cô vẫn thao thao bất tuyệt oán giận nửa ngày, Cảnh Giai Tuệ biết tính mẹ, nếu không để cho bà nói thì bà sẽ càng nói, lúc trước khi chân anh trai cô bị thương, bà đã tức giận rất lâu, hơn nữa còn không nói tiếng nào với cô, làm cho cô và ba cứ thấp tha thấp thỏm, sợ bà nhẫn nhịn quá sẽ sinh bệnh.

Anh trai cô thật đúng là một tên khốn, đã bao lần cô muốn gọi điện cho hắn, lớn tiếng chất vấn tại sao hỏi trước hắn lại làm như vậy! Nhưng những ký ức ngăn ngui trước kia lại thường hiện về: Khi nào cô bị người ta bắt nạt, thì anh trai sẽ luôn là người đầu tiên xông lên bảo vệ cô. Hồi đó trong nhà nuôi hai đứa trẻ, gia đình lại không thuộc dạng khá giả gì, khó tránh khỏi việc thiên vị khi có đồ ăn ngon, nhưng anh trai chưa bao giờ tranh cướp, luôn để phần lại cho cô...

Anh em ruột thịt mà! Cho dù có tức giận đến ngứa răng, nghiêng răng nghiêng lợi mắng, thì cũng đâu có thể mang thù hận với nhau được cơ chứ?

Cho nên dù chân tướng sự việc có đúng như lời Đồng Á Hồng nói, thì cô cũng còn làm được gì? Về nhà tranh cãi một trận quyết liệt với anh trai sao? Rồi cuối cùng lại chỉ khiến cho ba mẹ thương tâm thôi. Giữa tình yêu và tình thân, nếu thật sự chỉ có thể chọn một, cô sẽ không chút do dự mà lựa chọn tình thân.

Trong tiểu thuyết, vì để theo đuổi tình yêu mà người ta có thể cãi nhau với ba mẹ, có lẽ chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra với cô đâu. Sự ích kỷ thế nào mới có thể khiến cho họ không để ý đến suy nghĩ của người thân rồi chạy theo cái gọi là tình yêu đích thực, hơn nữa còn cảm thấy mình đã đạt được đến cảnh giới cao nhất của hạnh phúc?

Người xưa có câu : “Trong họa có phúc.” Bây giờ nghĩ lại, có lẽ tai họa lúc đó xảy đến là quá lớn, anh trai bị què, nhưng tính cách lại trở nên điềm đạm hơn rất nhiều, nhà mở một quán nước nhỏ gần trường học, buôn bán làm ăn chân chính. Tóm lại, mọi người trong nhà đều đã đi vào quỹ đạo, cứ thế sống qua ngày. Cô cũng hy vọng cuộc sống của gia đình mình có thể tiếp tục trôi qua một cách bình thản như vậy.

Cảnh Giai Tuệ đặt điện thoại xuống, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ khách sạn. Xa xa có thể nhìn thấy tòa nhà của tập đoàn Triệu Dương, đang đứng giữa đám sương mù mờ ảo, khe thở dài một cái, cô cầm lấy ví tiền chuẩn bị đến bách hóa mua sắm.

Lúc này Trần tổng và Dương Xán Sinh đã đi câu xong, bắt đầu cuộc sống về đêm, hết vui chơi rồi lại đi mát xa, sau đó tìm một nhà hàng kiểu Nhật nấu cá uống rượu, sau vài chén, xưng hô từ “Trần tổng” “Dương tổng” cũng đã tự động đổi thành anh, em.

Sau khi làm quen, Trần tổng trở nên rất hiểu biết về tình hình của công ty Dương Xán Sinh, nói : “Cậu em, anh thấy cậu phải nên mạnh mẽ lên. Công ty là do chú của cậu mở, anh ấy có việc không thể ra mặt nên đã nhờ cậu quản lý. Nhưng hiện tại vị trí của cậu lại đang bị một cô gái nhỏ bé hơn chiếm giữ. Cô gái trẻ ấy không phải chỉ là có chút xinh đẹp thôi sao? Đi đến đâu mà chả có chứ.”

Trần tổng thấy Dương Xán Sinh tuy rằng không nói chuyện, nhưng trên mặt cũng có vẻ chấp nhận, tiếp tục nói : “Lần nhập khẩu thiết bị này, một cái đã phải đến một ngàn vạn, so với miếng đất mà công ty cậu đã mua còn quý hơn. Nếu cậu biểu hiện tốt, cho chú cậu nhìn vào với cặp mắt khác xưa, về sau càng có cơ hội để thăng tiến. Về phương diện này, anh sẽ tận tình giúp đỡ.”

Dương Xán Sinh nghe xong cũng cảm thấy hơi động tâm, liền cộng ly với Trần tổng : “Vậy thì phải phiền anh chiếu cố đến người em này rồi, nếu thành công, em nhất định sẽ hậu tạ không thiếu một đồng!”

Nếu có quan hệ với một công ty thì nhất định phải tìm hiểu một cách chi tiết về nó, trước kia Cảnh Giai Tuệ cũng đã học tập được không ít kinh nghiệm, sau vài ngày đã có chút hiểu biết về công ty, bọn họ từng giúp cung cấp hàng cho rất nhiều doanh nghiệp, là một công ty khá danh tiếng, chưa từng xảy ra vấn đề gì.

Sau khi thương lượng thỏa đáng với Dương tổng, Cảnh Giai Tuệ liền ký hợp đồng mua hàng với công ty Heidelberg của Đức, sau đó thông báo cho Trần tổng ký kết hợp đồng ủy quyền, Trần tổng trong điện thoại nói : “Cảnh tiểu thư, bây giờ tôi đang ở bên ngoài, ngày kia mới về, khi trở về tôi sẽ lập tức ký ngay, sau đó đưa cho cô và Dương tổng ký.”

Cảnh Giai Tuệ khẽ nhủ mày : “Trần tổng, ngày kia tôi phải đi công tác, có thể làm sớm giúp tôi được không?” Cô vừa mới nhận được điện thoại của huyện trưởng, nói là gặp chút rắc rối trong vấn đề đền bù đất cho nông dân huyện Thủy Nguyên, cần cô tới gấp để hỗ trợ. Nhưng nhất thời không có máy bay đi tới đó, chỉ có thể đặt chuyến sớm nhất là vào ngày kia.

“Ai dà, Cảnh tiểu thư, tôi thật sự không thể phân thân được. Ngày kia lúc nào cô đi? Chuyến 2h chiều? Vậy thì sáng ngày kia tôi đến Thượng Hải rồi đưa hợp đồng cho cô ký có được không?”

Cảnh Giai Tuệ không còn cách nào khác, chỉ có thể nói đồng ý, cô không hề hay biết rằng chính Trần tổng đã nói với Dương Xán Sinh sắp xếp để cho cô đi công tác vào ngày kia. Vào hôm khởi hành, Cảnh Giai Tuệ ngồi ở văn phòng đợi đến 12 giờ, gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, rốt cục Trần tổng cũng mồ hôi nhễ nhại đi tới.

“Vô cùng xin lỗi, Cảnh tiểu thư, công ty nhất thời có chuyện cần xử lý gấp nên mới đến trễ, rất rất xin lỗi cô.”

Nói xong liền lấy trong túi ra ba văn kiện : “Đây là hợp đồng ủy quyền, cô xem đi, nếu không có vấn đề gì thì chúng ta có thể hợp tác được rồi.”

Dương Xán Sinh nhìn thấy Trần tổng đến thì cũng đi vào phòng làm việc của Cảnh Giai Tuệ. Cảnh Giai Tuệ sợ không kịp giờ, phải đi ngay không sẽ lỡ chuyến bay.”Trần tổng, tôi phải đi ra sân bay ngay, thật sự gấp lắm rồi, sau khi về tôi sẽ xem kỹ lại, ký tên xong sẽ đưa cho ông ngay.”

“Thật vậy sao, là do tôi đưa đến trễ, cô đừng gấp, ký tên xong liên hệ lại với tôi là được.”

Dương Xán Sinh cầm lấy tập văn kiện, nhìn vài lần rồi nói : “Quản lý Cảnh, không cần phải phiền toái như vậy chứ? Cô còn chưa hiểu gì sao? Trần tổng là người đã có kinh nghiệm làm việc lâu năm, rất có chữ tín, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Máy ngày nay tôi đã dành thời gian ra tìm hiểu, hàng nhập khẩu từ nước ngoài về sẽ rất chậm, qua đường biển phải mất hơn 40 ngày, lại tính đến thời gian sản xuất bên Đức, hàng tới Trung Quốc còn phải khai báo hải quan, tính đi tính lại ít nhất cũng phải mất ba tháng. Chúng ta ký sớm một chút, như vậy sẽ sớm có thể lấy được hàng hơn. Hay là cô cứ ký trước, sau đó tôi sẽ bàn bạc thêm với Trần tổng?”

Cảnh Giai Tuệ nhìn Dương Xán Sinh, cảm thấy có chút khó hiểu về sự chủ động của hắn. Nhưng dù sao hắn cũng là cháu của Dương tổng, hơn nữa lại mang chức vụ giám đốc, làm quá lên sẽ không tốt cho danh dự của hắn. Nghĩ đi nghĩ lại cũng cảm thấy không thể có vấn đề gì, cô cầm lấy văn kiện rồi nhìn thoáng qua, sau đó ký tên rồi đưa cho Dương Xán Sinh : “Vậy thì làm phiền anh, anh đưa văn kiện cho Dương tổng, sau đó cùng với Trần tổng thương lượng lại cụ thể quá trình nhé.”

Dương Xán Sinh cao hứng nói : “Cô yên tâm, tôi biết rõ mà.” Cảnh Giai Tuệ gọi cho Dương tổng, sau đó đặt cọc cho công ty Trần tổng 300 vạn.

Một tháng sau, Cảnh Giai Tuệ gửi mail cho công ty bên Đức, hỏi hàng có tốt không, khi nào có thể chuyển được? Công ty nói nếu không có tiền đặt cọc thì sẽ không sản xuất hàng. Cảnh Giai Tuệ kinh hãi, vội vàng gọi điện thoại cho Trần tổng, Trần tổng cũng tỏ vẻ kinh ngạc : “Không thể nào, tôi đã sớm chuyển khoản rồi mà, để tôi kiểm tra xem.” Sau đó Trần tổng lại không thấy có tin tức, gọi điện thì tắt máy. Cảnh Giai Tuệ tới công ty tìm, Trần tổng nói : “Ai dè, Cảnh tiểu thư, thật ngại quá, là do sai sót của phòng tài vụ, cư nhiên lại chưa chuyển tiền đi, tôi đã xử phạt cô ta rồi, ngày mừng hai sẽ lập tức chuyển khoản ngay.”

Cảnh Giai Tuệ mỗi ngày đều liên hệ với công ty Trần tổng và công ty bên Đức, kết quả tới ngày mừng bốn mà họ vẫn chưa nhận được tiền đặt cọc.

Cảnh Giai Tuệ biết đã xảy ra chuyện, vội vàng mang hết công văn tài liệu cần thiết tới diện kiến một vị luật sư rất có kinh nghiệm trong vấn đề lừa đảo kinh tế. Luật sư xem kỹ toàn bộ tư liệu rồi nói với Cảnh Giai Tuệ : “Cảnh tiểu thư, hợp đồng ủy quyền của các cô có lỗ hổng, nếu muốn kiện bọn họ, xem chừng khó có khả năng thắng.”

“Sao có thể như vậy, ông ta không chuyển giao tiền cho đối phương, rõ ràng là vi phạm hợp đồng rồi.”

“Vấn đề là trong hợp đồng ủy quyền cô không ghi rõ công ty sản xuất hàng là công ty Heidelberg của Đức, cho nên bọn họ hoàn toàn có thể chống chế, nói nơi nhập khẩu mà cô yêu cầu không phải là công ty Heidelberg, chuyện này kể ra không lớn mà cũng không hề nhỏ.”

“Nhưng mà, nhưng mà, công ty chúng tôi thật sự đã đặt hàng của công ty Heidelberg rồi mà.”

“Trên thực tế là như vậy, nhưng trong hợp đồng lại không ghi rõ ràng, rất khó để thắng kiện.”

Cảnh Giai Tuệ bất lực ngã ra sau ghế, đầu óc hoang mang mờ mịt.

Vẫn là kinh nghiệm của người xưa phong phú hơn, thật sự đúng là “Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ” (Nhà đã dột mà còn phải trải qua suốt đêm mưa)

Bên này Cảnh Giai Tuệ còn đang vắt hết óc không biết nên báo cáo với Dương tổng thế nào, thì bên kia ba cô lại gọi tới : “Tuệ Tuệ ơi, sao lại thế này? Mẹ của Đồng Hiểu Lượng đang ở nhà chúng ta.”

22. Chương 22

Ngày hôm sau, Trần tổng hẹn Dương Xán Sinh tới một ngư trường để câu cá.

Cảnh Giai Tuệ vẫn như cũ không muốn tham gia, nhà cô có gọi điện tới, nói là chuyện hôn sự thất bại giữa cô và Đồng Hiểu Lượng đã khiến mẹ cô bốc hỏa, nôn nóng không thôi, còn muốn gọi cho Cảnh Giai Tuệ hỏi cho rõ ràng, nhưng sau khi được ba Cảnh tận tình khuyên nhủ, nói không nên làm con gái khó xử, kết quả bà chỉ còn biết nén cục tức trong bụng, trực tiếp sinh bệnh mà ngã vật xuống giường.

Chờ hết bệnh rồi, bà lại gọi điện cho con gái, ngay cả ba Cảnh cũng không cản được, ý tứ của mẹ cô cũng không hề kín đáo nhả nhả như ba, trong điện thoại bùm bùm chát chát một trận : “Tuệ Tuệ, con đừng có lấy lý do là không có cảm giác với người ta, không có cảm giác mà còn có thể ở bên nó lâu như vậy à? Thằng bé kia lúc trước con cũng đã dẫn về nhà rồi, quả thật là một đứa trẻ ngoan! Bằng cấp diện mạo, tất cả đều hơn hẳn so với con! Thế mà sao gần đến ngày kết hôn thì lại nói hai đứa tính cách không hợp, cũng không còn cảm giác vậy hả?”

Cảnh Giai Tuệ yên lặng nghe mẹ rít gào một hồi, nói : “Chúng con thực sự không hợp nhau mà, mẹ, nếu mẹ muốn biết, chờ con về nhà sẽ tâm sự với mẹ, hai ngày này thời tiết thay đổi, ba mẹ ra ngoài nhớ mặc thêm áo ấm...”

“Cô đừng nghĩ tới chuyện đánh trống lảng! Đứa nhỏ này sao không lúc nào khiến mẹ bớt lo thế hả! Đầu tiên là lúc học đại học quan hệ với một tên lưu manh, hiện tại vất vả lắm mới có được một chỗ dựa an toàn thì cô lại như vậy! Cô muốn tôi tức chết có phải không...”

Bàn tay nắm chặt lấy điện thoại, Cảnh Giai Tuệ hai mắt đỏ hoe, đầu dây bên kia truyền tới tiếng nhắc nhở của ba, cô cố gắng hít sâu một hơi, giọng điệu tự nhiên nói : “Mẹ, bây giờ con đang ở Thượng Hải, có rất nhiều cửa hàng lớn, sau khi anh trai kết hôn, nhà ta cũng cần có thêm chăn đệm đúng không ạ? Lúc này con mới mua, sẽ sớm gửi qua đường bưu điện cho ba mẹ!”

Mẹ cô vẫn thao thao bất tuyệt oán giận nửa ngày, Cảnh Giai Tuệ biết tính mẹ, nếu không để cho bà nói thì bà sẽ càng nói, lúc trước khi chân anh trai cô bị thương, bà đã tức giận rất lâu, hơn nữa còn không nói tiếng nào với cô, làm cho cô và ba cứ thấp tha thấp thỏm, sợ bà nhẫn nhịn quá sẽ sinh bệnh.

Anh trai cô thật đúng là một tên khốn, đã bao lần cô muốn gọi điện cho hắn, lớn tiếng chất vấn tại sao hồi trước hắn lại làm như vậy! Nhưng những ký ức ngăn ngửi trước kia lại thường hiện về : Khi nào cô bị người ta bắt nạt, thì anh trai sẽ luôn là người đầu tiên xông lên bảo vệ cô. Hồi đó trong nhà nuôi hai đứa trẻ, gia đình lại không thuộc dạng khá giả gì, khó tránh khỏi việc thiên vị khi có đồ ăn ngon, nhưng anh trai chưa bao giờ tranh cướp, luôn để phần lại cho cô...

Anh em ruột thịt mà! Cho dù có tức giận đến ngứa răng, nghiêng răng nghiêng lợi mắng, thì cũng đâu có thể mang thù hận với nhau được cơ chứ?

Cho nên dù chân tướng sự việc có đúng như lời Đồng Á Hồng nói, thì cô cũng còn làm được gì? Về nhà tranh cãi một trận quyết liệt với anh trai sao? Rồi cuối cùng lại chỉ khiến cho ba mẹ thương tâm thôi. Giữa tình yêu và tình thân, nếu thật sự chỉ có thể chọn một, cô sẽ không chút do dự mà lựa chọn tình thân.

Trong tiểu thuyết, vì để theo đuổi tình yêu mà người ta có thể cãi nhau với ba mẹ, có lẽ chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra với cô đâu. Sự ích kỷ thế nào mới có thể khiến cho họ không để ý đến suy nghĩ của người thân rồi chạy theo cái gọi là tình yêu đích thực, hơn nữa còn cảm thấy mình đã đạt được đến cảnh giới cao nhất của hạnh phúc?

Người xưa có câu : “Trong họa có phúc.” Bây giờ nghĩ lại, có lẽ tai họa lúc đó xảy đến là quá lớn, anh trai bị què, nhưng tính cách lại trở nên điềm đạm hơn rất nhiều, nhà mở một quán nước nhỏ gần trường học, buôn bán làm ăn chân chính. Tóm lại, mọi người trong nhà đều đã đi vào quỹ đạo, cứ thế sống qua ngày. Cô cũng hy vọng cuộc sống của gia đình mình có thể tiếp tục trôi qua một cách bình thản như vậy.

Cảnh Giai Tuệ đặt điện thoại xuống, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ khách sạn. Xa xa có thể nhìn thấy tòa nhà của tập đoàn Triệu Dương, đang đứng giữa đám sương mù mờ ảo, khe thở dài một cái, cô cầm lấy ví tiền chuẩn bị đến bách hóa mua sắm.

Lúc này Trần tổng và Dương Xán Sinh đã đi câu xong, bắt đầu cuộc sống về đêm, hết vui chơi rồi lại đi mát xa, sau đó tìm một nhà hàng kiểu Nhật nấu cá uống rượu, sau vài chén, xưng hô từ “Trần tổng” “Dương tổng” cũng đã tự động đổi thành anh, em.

Sau khi làm quen, Trần tổng trở nên rất hiểu biết về tình hình của công ty Dương Xán Sinh, nói : “Cậu em, anh thấy cậu phải nên mạnh mẽ lên. Công ty là do chú của cậu mở, anh ấy có việc không thể ra mặt nên đã nhờ cậu quản lý. Nhưng hiện tại vị trí của cậu lại đang bị một cô gái nhỏ bé hơn chiếm giữ. Cô gái trẻ ấy không phải chỉ là có chút xinh đẹp thôi sao? Đi đến đâu mà chả có chứ.”

Trần tổng thấy Dương Xán Sinh tuy rằng không nói chuyện, nhưng trên mặt cũng có vẻ chấp nhận, tiếp tục nói : “Lần nhập khẩu thiết bị này, một cái đã phải đến một ngàn vạn, so với miếng đất mà công ty cậu đã mua còn quý hơn. Nếu cậu biểu hiện tốt, cho chú cậu nhìn vào với cặp mắt khác xưa, về sau càng có cơ hội để thăng tiến. Về phương diện này, anh sẽ tận tình giúp đỡ.”

Dương Xán Sinh nghe xong cũng cảm thấy hơi động tâm, liền cộng ly với Trần tổng : “Vậy thì phải phiền anh chiếu cố đến người em này rồi, nếu thành công, em nhất định sẽ hậu tạ không thiếu một đồng!”

Nếu có quan hệ với một công ty thì nhất định phải tìm hiểu một cách chi tiết về nó, trước kia Cảnh Giai Tuệ cũng đã học tập được không ít kinh nghiệm, sau vài ngày đã có chút hiểu biết về công ty, bọn họ từng giúp cung cấp hàng cho rất nhiều doanh nghiệp, là một công ty khá danh tiếng, chưa từng xảy ra vấn đề gì.

Sau khi thương lượng thỏa đáng với Dương tổng, Cảnh Giai Tuệ liền ký hợp đồng mua hàng với công ty Heidelberg của Đức, sau đó thông báo cho Trần tổng ký kết hợp đồng ủy quyền, Trần tổng trong điện thoại nói : “Cảnh tiểu thư, bây giờ tôi đang ở bên ngoài, ngày kia mới về, khi trở về tôi sẽ lập tức ký ngay, sau đó đưa cho cô và Dương tổng ký.”

Cảnh Giai Tuệ khẽ nhủ mày : “Trần tổng, ngày kia tôi phải đi công tác, có thể làm sớm giúp tôi được không?” Cô vừa mới nhận được điện thoại của huyện trưởng, nói là gấp chút rắc rối trong vấn đề đền bù đất cho nông dân huyện Thủy Nguyên, cần cô tới gấp để hỗ trợ. Nhưng nhất thời không có máy bay đi tới đó, chỉ có thể đặt chuyến sớm nhất là vào ngày kia.

“Ai dà, Cảnh tiểu thư, tôi thật sự không thể phân thân được. Ngày kia lúc nào cô đi? Chuyến 2h chiều? Vậy thì sáng ngày kia tôi đến Thượng Hải rồi đưa hợp đồng cho cô ký có được không?”

Cảnh Giai Tuệ không còn cách nào khác, chỉ có thể nói đồng ý, cô không hề hay biết rằng chính Trần tổng đã nói với Dương Xán Sinh sắp xếp để cho cô đi công tác vào ngày kia. Vào hôm khởi hành, Cảnh Giai Tuệ ngồi ở văn phòng đợi đến 12 giờ, gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, rốt cục Trần tổng cũng mò hôi nhể nhại đi tới.

“Vô cùng xin lỗi, Cảnh tiểu thư, công ty nhất thời có chuyện cần xử lý gấp nên mới đến trễ, rất rất xin lỗi cô.”

Nói xong liền lấy trong túi ra ba văn kiện : “Đây là hợp đồng ủy quyền, cô xem đi, nếu không có vấn đề gì thì chúng ta có thể hợp tác được rồi.”

Dương Xán Sinh nhìn thấy Trần tổng đến thì cũng đi vào phòng làm việc của Cảnh Giai Tuệ. Cảnh Giai Tuệ sợ không kịp giờ, phải đi ngay không sẽ lỡ chuyến bay.” Trần tổng, tôi phải đi ra sân bay ngay, thật sự gấp lắm rồi, sau khi về tôi sẽ xem kỹ lại, ký tên xong sẽ đưa cho ông ngay.”

“Thật vậy sao, là do tôi đưa đến trễ, cô đừng gấp, ký tên xong liên hệ lại với tôi là được.”

Dương Xán Sinh cầm lấy tập văn kiện, nhìn vài lần rồi nói : “Quản lý Cảnh, không cần phải phiền toái như vậy chứ? Cô còn chưa hiểu gì sao? Trần tổng là người đã có kinh nghiệm làm việc lâu năm, rất có chữ tín, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Máy ngày nay tôi đã dành thời gian ra tìm hiểu, hàng nhập khẩu từ nước ngoài về sẽ rất chậm, qua đường biển phải mất hơn 40 ngày, lại tính đến thời gian sản xuất bên Đức, hàng tới Trung Quốc còn phải khai báo hải quan, tính đi tính lại ít nhất cũng phải mất ba tháng. Chúng ta ký sớm một chút, như vậy sẽ sớm có thể lấy được hàng hơn. Hay là cô cứ ký trước, sau đó tôi sẽ bàn bạc thêm với Trần tổng?”

Cảnh Giai Tuệ nhìn Dương Xán Sinh, cảm thấy có chút khó hiểu về sự chủ động của hắn. Nhưng dù sao hắn cũng là cháu của Dương tổng, hơn nữa lại mang chức vụ giám đốc, làm quá lên sẽ không tốt cho danh dự

của hân.Nghĩ đi nghĩ lại cũng cảm thấy không thể có vấn đề gì, cô cầm lấy văn kiện rồi nhìn thoáng qua, sau đó ký tên rồi đưa cho Dương Xán Sinh : “Vậy thì làm phiền anh, anh đưa văn kiện cho Dương tổng, sau đó cùng với Trần tổng thương lượng lại cụ thể quá trình nhé.”

Dương Xán Sinh cao hứng nói : “Cô yên tâm, tôi biết rõ mà.” Cảnh Giai Tuệ gọi cho Dương tổng, sau đó đặt cọc cho công ty Trần tổng 300 vạn.

Một tháng sau, Cảnh Giai Tuệ gửi mail cho công ty bên Đức, hỏi hàng có tốt không, khi nào có thể chuyển được? Công ty nói nếu không có tiền đặt cọc thì sẽ không sản xuất hàng.Cảnh Giai Tuệ kinh hãi, vội vàng gọi điện thoại cho Trần tổng, Trần tổng cũng tỏ vẻ kinh ngạc : “Không thể nào, tôi đã sớm chuyển khoản rồi mà, để tôi kiểm tra xem.” Sau đó Trần tổng lại không thấy có tin tức, gọi điện thì tắt máy.Cảnh Giai Tuệ tới công ty tìm, Trần tổng nói : “Ai dà, Cảnh tiểu thư, thật ngại quá, là do sai sót của phòng tài vụ, cư nhiên lại chưa chuyển tiền đi, tôi đã xử phạt cô ta rồi, ngày mừng hai sẽ lập tức chuyển khoản ngay.”

Cảnh Giai Tuệ mỗi ngày đều liên hệ với công ty Trần tổng và công ty bên Đức, kết quả tới ngày mừng bốn mà họ vẫn chưa nhận được tiền đặt cọc.

Cảnh Giai Tuệ biết đã xảy ra chuyện, vội vàng mang hết công văn tài liệu cần thiết tới diện kiến một vị luật sư rất có kinh nghiệm trong vấn đề lừa đảo kinh tế.Luật sư xem kỹ toàn bộ tư liệu rồi nói với Cảnh Giai Tuệ : “Cảnh tiểu thư, hợp đồng ủy quyền của các cô có lỗ hổng, nếu muốn kiện bọn họ, xem chừng khó có khả năng thắng.”

“Sao có thể như vậy, ông ta không chuyển giao tiền cho đối phương, rõ ràng là vi phạm hợp đồng rồi.”

“Vấn đề là trong hợp đồng ủy quyền cô không ghi rõ công ty sản xuất hàng là công ty Heidelberg của Đức, cho nên bọn họ hoàn toàn có thể chống chế, nói nơi nhập khẩu mà cô yêu cầu không phải là công ty Heidelberg, chuyện này kể ra không lớn mà cũng không hề nhỏ.”

“Nhưng mà, nhưng mà, công ty chúng tôi thật sự đã đặt hàng của công ty Heidelberg rồi mà.”

“Trên thực tế là như vậy, nhưng trong hợp đồng lại không ghi rõ ràng, rất khó để thắng kiện.”

Cảnh Giai Tuệ bất lực ngã ra sau ghế, đầu óc hoang mang mờ mịt.

Vẫn là kinh nghiệm của người xưa phong phú hơn, thật sự đúng là “Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ” (Nhà đã dột mà còn phải trải qua suốt đêm mưa)

Bên này Cảnh Giai Tuệ còn đang vất hết óc không biết nên báo cáo với Dương tổng thế nào, thì bên kia ba cô lại gọi tới : “Tuệ Tuệ ơi, sao lại thế này? Mẹ của Đồng Hiểu Lượng đang ở nhà chúng ta.”

23. Chương 23

Cảnh Giai Tuệ khó hiểu, hỏi : “Vậy ạ? Bà ấy nói gì với mẹ đó ba?”

“Nói gì chứ, hai người đều chỉ biết khóc lóc suốt, Giai Tuệ à, rốt cục con và Đồng Hiểu Lượng vì cái gì mà phải chia tay vậy, người ta cũng đã đồng ý đâu, còn nói đến cả mặt cũng chưa được gặp, con lại đột nhiên đưa ra quyết định như vậy.Thằng bé kia rất cố chấp, đi khắp nơi không tìm thấy con, nhấn nhin đến đau lòng, cuối cùng uống thuốc ngủ tự sát...”

Cảnh Giai Tuệ nghe xong liền run cả người, ngồi bệt xuống giường : “Anh ấy...” Cô muốn hỏi xem Đồng Hiểu Lượng sống chết thế nào, nhưng vì quá sợ hãi nên lại không dám nói.

Ba Cảnh nói tiếp : “May là người nhà bọn họ đã kịp thời phát hiện, đưa cậu ấy đi rửa ruột, bây giờ không sao nữa rồi!”

Cảnh Giai Tuệ lúc này mới nhẹ nhàng thở phào, nhưng hiện tại bác gái kia vẫn cố tình ở trong nhà mình không chịu đi, xin Cảnh Giai Tuệ hãy tự mình đến gặp con trai bà một lần, mặt đối mặt nói cho rõ ràng,

ba mẹ cô sao dám đuổi người chứ, chỉ có thể vội vàng gọi điện thoại cho con gái, bảo cô nhanh chóng về nhà giải quyết cục diện rối rắm này.

Cảnh Giai Tuệ xoa nhẹ huyết thái dương, nhẹ nhàng an ủi ba mẹ, nói họ hãy truyền lời tới mẹ của Đồng Hiếu Lượng là cô sẽ cố gắng trở về, sau đó mới ngắt máy.

Cô thật sự không nghĩ rằng Đồng Hiếu Lượng sẽ có hành động tiêu cực như vậy, đột nhiên nhớ tới lúc trước, người bạn trai này có hay nói giỡn với cô : “Nếu em không để ý tới anh, anh sẽ ngồi xổm trước cửa nhà ga của thành phố A này, giống như những chú chó trung thành đợi chủ chiếu trên TV vậy, em mà không đến thì ngày ngày anh vẫn sẽ canh giữ ở đó, chết đói ở cửa luôn, chờ người ta đến mang anh đi tạc tượng!”

Hiện tại hồi tưởng lại câu “nói đùa” này, làm cho người ta có một cảm giác không rét mà run.

Cô nằm trên giường xoa bóp đầu một lúc rồi mới ngồi dậy xem lại bản hợp đồng, lật đi lật lại vài lần, rốt cục cũng phát hiện ra một điều, ở phần đầu văn kiện, có một trang giấy có chất liệu hoàn toàn khác biệt.

Công ty của cô là công ty chuyên kinh doanh đồ văn phòng phẩm, hồi trước cô còn từng giúp nhập hàng vào kho, cho nên chỉ vừa mới sờ nhẹ vào giấy là đã nhận ra chất liệu giấy không bình thường, có vẻ mỏng hơn một chút.

Một tờ giấy ghi không rõ ràng về hợp đồng đã bị người ta thay vào đây! Quả thực mấy ngày trước Trần tổng đưa bản phác thảo cho cô xem, bởi vì cảm thấy không có vấn đề gì nên cô mới có thể ký tên nhanh như vậy, nhưng ký xong vẫn còn chưa yên tâm, cô còn dặn Dương Xán Sinh đối chiếu lại một lần rồi mới giao cho Dương tổng.

Xảy ra chuyện, cô lập tức gọi điện thoại cho Dương Xán Sinh, nhưng anh ta nghe xong cũng không có cảm giác nóng như lửa đốt giống cô, ngược lại còn trắng trợn rũ bỏ trách nhiệm : “Hợp đồng đều là do cô xem, cũng là tự cô ký, đã lúc nào cô để cho tôi tham gia vào đâu.”

Cảnh Giai Tuệ cố nén cơn giận trong lòng, nghẹn ngào nửa ngày mới cắn răng nói : “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ báo cáo lại với Dương tổng.”

Đặt điện thoại xuống, Cảnh Giai Tuệ đã hoàn toàn minh bạch, nhà xưởng tuy rằng vẫn còn chưa xây dựng, nhưng đã có người cảm thấy chướng mắt với cô rồi.

Cô biết lúc này có giải thích với Dương tổng thì cũng vô dụng, hơn nữa Dương Xán Sinh còn là cháu ruột của Dương tổng, thật sự trong chuyện này cô không trốn tránh được trách nhiệm rồi.

Cô ngồi trên băng ghế của công viên, lấy hợp đồng ra, cẩn thận xem lại một lượt, rốt cục cũng cân nhắc được một việc: Sơ hở của hợp đồng đúng là không có ghi rõ cụ thể về trang thiết bị muốn nhập khẩu, nhiều nhất chỉ có thể kéo dài thêm chút thời gian, hoặc là ăn bớt một chút tiền hàng, nhưng nếu muốn ngầm chiếm đoạt hơn một ngàn vạn tiền thiết bị thì hoàn toàn không có khả năng.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà Dương Xán Sinh dám yên tâm dùng chuyện này để hãm hại cô.

Tuy nhiên, tên công tử ăn chơi phóng túng kia hình như đã quên mất một điều, tiền mua thiết bị mà Dương tổng cấp, chính là lấy từ khoản tiền cho vay của ngân hàng sau khi đem thế chấp một số khu vực bất động sản, đối với một công ty mới mà nói thì đây đúng là một nhát dao trí mạng.

Không nói đến tên Dương Xán Sinh chết tiệt kia, nhưng mà Trần tổng, ông ta làm vậy là vì cái gì? Chẳng lẽ uy tín bao năm qua của công ty ông ta cũng không cần nữa sao?

Cảnh Giai Tuệ chắc chắn sẽ phải đến gặp Trần tổng để nói chuyện, nhưng ông ta vẫn trốn tránh không gặp, trong điện thoại còn nói một chuyện khiến cô không thể tin nổi : “Tiểu Cảnh à, tháng sau tôi sẽ chuyển đi, công ty này tôi đã bán lại với giá cao cho Đồng tổng của tập đoàn Triệu Dương rồi, về vấn đề hợp đồng, tôi nghĩ cô nên tới thương lượng với anh ta đi.”

Cảnh Giai Tuệ dựa vào ghế, không cẩn thận làm rơi điện thoại, cách đó không xa, tập đoàn Triệu Dương nguy nga tráng lệ đang oai hùng đứng vững, dường như không có một nơi nào có thể sánh bằng.

Cô không gọi xe, tuy rằng đã không còn cần đến gậy, nhưng chân vẫn chưa khỏi hẳn, đi đường vẫn cảm thấy hơi đau, ấy vậy mà cô vẫn từng bước đi tới tập đoàn Triệu Dương, dọc đường đều cân nhắc xem nên

mở miệng nói với Đồng Nhiên như thế nào.

Người đàn ông kia chỉ ăn mềm không ăn cứng, nếu như thẳng thắn chỉ trích thì đảm bảo hắn sẽ tiếp tục ngáng đường mình, chỉ còn cách làm ngược lại...Cứ mãi nghĩ ngợi, cuối cùng cũng tới được tập đoàn Triệu Dương.

Cô nói một tiếng với nhân viên lễ tân thì được họ lịch sự trả lời : “Thật sự rất xin lỗi, cô không có hẹn trước, hôm nay có khả năng sẽ không gặp được Đồng tổng.” Nhưng nếu hẹn trước thì có thể sẽ phải đợi đến tháng sau...Cảnh Giai Tuệ xem như đã hoàn toàn cảm nhận được mức độ bận rộn của một ông chủ tập đoàn lớn, không chừng có thể đem ra so với thủ tướng của cả một quốc gia.

Lúc này, Dương tổng cũng gọi điện thoại tới, vốn là người nóng tính, hiện tại lại càng giống như một đám lửa cháy lan ra cả cánh đồng, quả thực có khả năng làm hỏng cả ống nghe, “Cảnh Giai Tuệ, tôi đã nói với cô rồi, lượng hàng này nếu kéo dài tới một năm rưỡi thì sẽ không theo kịp được tiến độ, tôi đây sẽ táng gia bại sản, táng gia bại sản đấy cô có biết không! Giai Tuệ à, cô không thể hãm hại tôi như vậy chứ!”

Cảnh Giai Tuệ biết giờ phút này Dương tổng vì đang quá bức tức nên không thể suy nghĩ kỹ càng được điều gì nữa, cô cũng không nhắc tới “chuyện tốt” của cháu hấn làm, chỉ nói một câu : “Dương tổng yên tâm, chuyện này tôi nhất định sẽ giải quyết chu đáo.”

Cảnh Giai Tuệ ngồi lên sofa ở đại sảnh, nghĩ một lúc rồi lần đầu tiên bấm vào số điện thoại cá nhân của Đồng Nhiên. Cô nín thở tập trung, đợi bên kia bắt máy.

Nhưng tiếng piano bài Kanon sau khi đã vang lên nhiều lần mà vẫn không có người trả lời. Cảnh Giai Tuệ suy nghĩ rồi hỏi lại lễ tân, xác nhận Đồng tổng hôm nay có đi làm thì lại kiên nhẫn canh giữ ở đại sảnh, chờ hấn ra ngoài.

Nhưng đợi mãi đến khi lễ tân chuẩn bị tan tầm mà vẫn không thấy bóng dáng hấn đâu, vừa hỏi mới biết được, thì ra sếp tổng của bọn họ có đường ra vào chuyên dụng nối thẳng tới bãi đỗ xe, từ trước ba giờ hấn đã bỏ chạy lấy người rồi.

Cảnh Giai Tuệ càng nghĩ càng giận, nếu đã muốn trốn cô thì sao phải mất công tính kế thâm độc toàn bộ đơn đặt hàng của cô chứ?

Tên đàn ông chết tiệt này, đồ thói tha vô lại!

Tuy rằng trong lòng thầm mắng hấn cả trăm ngàn lần, nhưng cuối cùng vẫn phải tiếp tục đi tìm hấn.

Cuối cùng, cô lại đi vào căn nhà cao cấp của Đồng Nhiên ở Thượng Hải, đứng trước cổng đi lại vài vòng, trong lòng cảm thấy không yên tâm, ở trong một không gian riêng tư như vậy, không biết người đàn ông thích đùa giỡn kia sẽ làm những chuyện gì nữa, liệu cô có thể thoát ra ngoài hay không? Chuyện lần trước xảy ra trong căn nhà trọ cũ đã khiến cho cô đi ngủ liên tiếp gặp ác mộng, vậy nên mỗi lần nhớ tới hấn đều làm cho cô cảm thấy đau đớn không nói nên lời.

Một lát sau, Dương tổng lại gọi điện tới, hỏi cô có cần đến gặp sếp tổng của công ty để thương lượng hay không. Cảnh Giai Tuệ biết, cho dù nơi này có là hang sói thì cô cũng muốn kiên trì xông vào. Hít một hơi thật sâu, cô liền lấy hết dũng khí bước vào tiểu khu.

Lần này không có trở ngại gì, sau khi bảo vệ hỏi cô muốn vào nhà nào liền thoải mái cho cô đi. Bước vào thang máy, cô bấm nút số nhà của Đồng Nhiên, chỉ nghe thấy bộ đàm truyền tới tiếng mở cửa, trong chốc lát thang máy liền tự động đi lên, mở ra, Cảnh Giai Tuệ lại một lần nữa đứng trước phòng khách sang trọng cách điệu kia.

Bước ra thang máy, cô liền thấy một đôi dép lông màu trắng kiểu nữ đặt bên cạnh.

Điều hòa mở nhiệt độ rất thấp, sau khi đi dép lông vào, sự mềm mại ấm áp khiến cho người ta có chút luyến tiếc khi phải rút chân ra.

Cảnh Giai Tuệ thử gọi một tiếng “Đồng tổng”, nhưng trong đại sảnh trống rỗng không hề có tiếng đáp lại, không biết người đàn ông kia đi đâu rồi.

Đi vài bước thì nghe thấy trong phòng bếp có tiếng động, Cảnh Giai Tuệ đi vào trong, bất ngờ nhìn thấy người kia đang làm thịt bò bít tết, hắn mặc áo phong quần bò bó sát người, chiếc tạp dề màu lam quần quanh cơ thể lực lưỡng cao lớn của hắn.

“Cô ngồi vào bàn đợi tôi một chút, bít tết sắp xong rồi.”

Cảnh Giai Tuệ nhìn qua, phát hiện trên bàn ăn đặt cạnh cửa sổ đã chuẩn bị sẵn dao đĩa, thậm chí còn có cả món khai vị trông vô cùng đẹp mắt.

“Đồng...Đồng tổng...Không cần đâu, tôi không đói...Hôm nay tôi đến là để bàn chuyện công việc với anh.”

Đồng Nhiên tay chân bận rộn không dừng lại, cũng không nhìn cô mà chỉ nhanh chóng đem bít tết, khoai tây chiên và cà chua đặt lên bàn, còn có cả lá ô liu làm đồ trang trí, sau khi rưới chút nước sốt thì mới vừa lòng với thành phẩm của mình. Hắn kéo ghế ra ngồi xuống, nói : “Tôi rất đói bụng, ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện đi, tôi không có thói quen bị người khác nhìn trong lúc đang ăn, hay nói cách khác, lần tới cô đến cũng được.”

Cảnh Giai Tuệ không còn cách nào, đành phải kéo ghế ra rồi ngồi xuống trước mặt người đàn ông kia. Lúc này hắn đã cắt xong một phần bít tết, sau đó đẩy đĩa tới trước mặt Cảnh Giai Tuệ.

Màu sắc của thịt bò nhìn rất đẹp, ở giữa là màu phần hồng, nước thịt trong suốt chảy ra, vừa đúng bảy phần chín, nhẹ nhàng ăn một miếng, có thể cảm nhận được xúc cảm cực hạn của sự mềm mại trong miếng thịt bò phi lê tươi mới này.

Nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, Cảnh Giai Tuệ thật sự không dám tin rằng người đàn ông chỉ có thói quen dùng dao dọa người này lại có thể làm ra một món ăn mỹ vị như vậy.

Hắn nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Cảnh Giai Tuệ, khẽ cười, rót cho cô một ly rượu vang.

“Trước kia em rất thích ăn bít tết, nói là nhìn nó rất thú vị, đáng tiếc khi đó tôi nếu muốn bỏ ra 200 đồng tiền cơm cũng phải hỏi ý kiến của vợ, cho nên mới nói với em hay là mua thịt bò về xào ăn đi, em cười nói được, vì thế tôi mới ra chợ mua một tảng thịt bò lớn về, nhưng lại rán cháy thành than hết, nhưng dù vậy em vẫn từ từ ăn sạch, còn cười nói cũng không khác lắm so với thịt bò bít tết.”

Cảnh Giai Tuệ yên lặng nuốt miếng thịt trong miệng xuống, thuận tay cầm lấy ly rượu uống một ngụm lớn, cô không muốn tiếp tục ôn lại chuyện cũ với Đồng Nhiên, nhưng vẫn không nhịn được mà nhớ lại, tối hôm đó, cả hai người đều bị đau bụng, hơn nửa đêm vẫn còn cầm đèn pin, thay phiên nhau ra vào nhà vệ sinh công cộng bên ngoài nhà trọ.

“Tôi vẫn nhớ rõ tối hôm đó, cả hai chúng ta đều bị đau bụng...”

“Đồng tổng, tôi nghe Trần tổng nói, anh đã thu mua công ty của ông ta, cho nên lần này tôi tới là muốn tiếp tục thương lượng với anh về bản hợp đồng.” Cảnh Giai Tuệ nhanh chóng lấy văn kiện trong túi ra, cuống quýt ngắt lời Đồng Nhiên.

Về mặt Đồng Nhiên không có chút hờn giận, chỉ đưa tay nhận lấy tập văn kiện, cúi đầu nhìn nhìn rồi nói : “Văn kiện này không nêu rõ quy định cụ thể về trang thiết bị, mà công ty tôi mới thu mua còn có rất nhiều đơn đặt hàng đang chờ xử lý...Để tôi xem xem có thể sắp xếp giải quyết đơn hàng của công ty cô trước hay không...” Nói xong hắn mở điện thoại ra xem lịch, “Vậy thì...để tháng chín sang năm đi!”

Cảnh Giai Tuệ nghe xong, lập tức trở nên nóng nảy, đang muốn lên tiếng thì lại bị Đồng Nhiên nhìn bằng ánh mắt sắc lạnh.

“Cô biết tin Đồng Hiểu Lượng phải nhập viện rồi đúng không?” Cảnh Giai Tuệ không nghĩ tới là hắn lại nhắc đến chuyện của cháu mình, cô nói : “Tôi...mới biết...anh ấy...”

“Choáng váng quá đúng không? Lại nói, hai chú cháu tôi quả thật cũng có chỗ giống nhau, trên phương diện tình cảm sẽ rất dễ mất bình tĩnh, cứ cố chấp yêu một người phụ nữ, một khi đã quyết định ra đi thì cô ta sẽ không bao giờ quay đầu lại.”

Cảnh Giai Tuệ không nghe nổi nữa, tuy rằng luôn cố gắng tự trấn an mình là hắn có ý tốt, nhưng cô vẫn không nhịn được mà lên tiếng nhắc nhở : “Tôi chia tay anh ấy, là vì anh!”

Đồng Nhiên mỉm cười khẽ lắc ly rượu tinh xảo trong tay, tỏa ra một sự quyến rũ thành thực của một người đàn ông : “Cho dù không có tôi thì sớm muộn gì nó cũng bị cô quăng đi, giống như tôi và cô lúc đó vậy, cho dù không có chuyện của anh trai thì cô cũng đã sớm có ý định rời khỏi tôi hay sao? Trong khoảng thời gian này, tôi cũng đã cân nhắc, rốt cục cũng suy nghĩ cẩn thận được một chuyện.”

Nói xong, hắn đứng dậy, đi tới bên cạnh Cảnh Giai Tuệ : “Đứa bé Đồng Hiểu Lượng kia khắp nơi đều muốn bắt chước học hỏi tôi, đáng tiếc có một điều nó sẽ vĩnh viễn không thể học được, đó chính là... ‘Sự tàn nhẫn.’”

Cảnh Giai Tuệ trơ mắt nhìn hắn đưa tay xoa xoa lên mặt mình, muốn né ra nhưng lại không có cách nào không chế được cơ thể, không biết tại sao bỗng dưng cô lại trở nên nhu thuận như thế.

“Sự yếu đuối này đã nhắc nhở tôi, thay vì để cho bản thân ngã quỵ trên giường bệnh, không bằng đem cô trói vào giường, đối xử với loại phụ nữ như cô thì nhất định không được mềm lòng, mà phải hung hăng bóp cổ cô, sau đó đem xích sắt xuyên qua xương quai xanh của cô rồi khóa chặt lại...”

“Anh...anh cho tôi uống cái gì vậy?” Cảnh Giai Tuệ nhìn cơ thể mình rồi ngã xuống, được người đàn ông kia kịp thời đỡ được.

“Không phải là loại thuốc bản thủ gì đâu, chỉ là thuốc an thần mà thôi, đây là tôi làm theo chỉ định của bác sĩ, chứ nếu không cô cứ luôn nôn nóng như vậy...Tôi sợ làm cô đau.”

24. Chương 24

Hắn nói đó không phải là liều thuốc độc hại gì cũng không sai, tuy rằng cơ thể trở nên suy yếu, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng đứng lên được.

Cảnh Giai Tuệ tuy rất sốt ruột nhưng cũng không thể hiện ra, giữ bình tĩnh nói với hắn : “Lý Nhiên, anh không phải là người như vậy, lần trước đúng là tôi không nên hạ thuốc anh, nhưng đó là bởi vì lúc đó anh làm cho tôi sợ, sau này tôi nhất định sẽ không phạm phải sai lầm như thế nữa đâu.”

Đồng Nhiên ôm hông cô, đem người phụ nữ nhỏ bé mềm mại kéo vào trong ngực mình, ngửi mùi hương thơm ngát trên tóc cô, nói : “Sao lại không gọi tôi là Đồng tổng nữa rồi? Đáng vẻ coi tôi như người xa lạ của em thật sự rất đáng yêu, nào, gọi một lần nữa đi!”

“Nếu...anh có ý định lợi dụng bản hợp đồng để làm khó tôi, muốn tôi...ngủ với anh để đổi lấy thiết bị, vậy thì thà rằng tôi không cần nữa...” Nói xong cô liền đẩy người đàn ông này ra.

Nhưng anh ta lại nhanh chóng dùng một tay ôm chặt lấy cô, tay kia gọi điện thoại cho thư ký : “Bảo bọn họ khẩn trương vận chuyển thiết bị in ấn từ công ty bên Đức tới công ty đã được chỉ định...”

Gọi điện xong, hắn lại nâng cằm cô lên rồi nói : “Xem đi, tôi đâu có lấy chuyện thiết bị ra để áp bức em, mà hiện tại chính em mới đang là người đùa giỡn với lưu manh đấy...”

Miệng thì đùa giỡn cô, còn cánh tay thì bế cô vào phòng ngủ, Cảnh Giai Tuệ vẫn còn có chút sức, đưa tay ra muốn đánh lên mặt hắn, nhưng vì quá mệt nên khi chạm vào thì lại biến thành một cái vuốt ve. Hắn khẽ nghiêng mặt để cho đôi bàn tay trắng mịn kia chạm vào môi mình, rồi khẽ in lên lòng bàn tay cô một nụ hôn, sau đó đem cô đặt lên giường, đối diện là một cái TV đang được bật.

Chiếc TV rất to, gần như chiếm lấy toàn bộ mặt tường pha lê, đi kèm với hệ thống âm thanh rất đẳng cấp, thật sự đúng là hoàn mỹ, điều duy nhất không được phù hợp chính là bộ phim mà TV đang chiếu kia.

Trong phim là những hình ảnh trái với luân thường đạo lý, có tên là “Nàng dâu quyến rũ”. Người phụ nữ xinh đẹp bị toàn bộ những người đàn ông trong gia đình để ý tới và mong muốn chiếm được, đặc biệt là ông bố chồng, từ phòng bếp cho đến nhà vệ sinh, khắp nơi đều có thể bắt đầu “chiến trận”.

Màn hình rung lắc liên tục, tái hiện lại một cách trung thực và chi tiết từng phân đoạn trong bộ phim. Bà chủ người Nhật nhiệt tình cuốn hút vứt bỏ hết hình tượng duyên dáng nhã nhặn thường ngày, âm thanh chấn động lòng người vang vọng khắp bốn bức tường.

“Nhớ hồi đó em luôn trách tôi là vì sao toàn chọn những bộ phim nhảm chán không có nội dung, từ đầu đến cuối đều chỉ toàn thịt ngấy, không có chút thú vị, lần này tôi đã cố ý chọn một bộ phim có nội dung cụ thể, thể loại loạn luân em cảm thấy thế nào?”

Cảnh Giai Tuệ không quản được việc hần buong lời trêu chọc, chỉ còn biết gắt gao nhắm chặt mắt lại. Còn nhớ hồi đó, trong căn phòng trọ cũ nát chỉ có một chiếc TV màn ảnh nhỏ 19 inch, mỗi lần đều phải kê sát ghế vào để nhìn. Khi ấy không biết đầu óc cô bị làm sao mà lại có thể rất tự nhiên ăn bỏng ngô, ngồi bên cạnh một người đàn ông như lang như hổ xem mấy loại phim hạn chế độ tuổi này.

Hồi còn trẻ người non dạ vẫn chưa bị kiểm soát nhiều, giờ đây lặp lại cảnh tượng này, cô chỉ còn biết yếu ớt ngã vào lòng người đàn ông kia, mặc cho hần dán môi lên tai mình, hơi thở nóng bỏng giăng giãi từng ly từng tí nội dung của bộ phim.

Người ta nói đàn ông yêu bằng mắt, phụ nữ yêu bằng tai quả không sai, mỗi lần xem loại phim này, Cảnh Giai Tuệ ngoại trừ có lúc cảm thấy rất ghê tởm, lấy bỏng ngô lên che mắt, cũng không có phản ứng gì khác lạ. Nhưng hiện tại trong tình cảnh này, bị người đàn ông kia bắt cô phải nghe hần miêu tả, trái lại cơ thể cô lại có chút biến hóa, trong lòng không ngừng mắng tên đàn ông chết tiệt kia, đồng thời phía dưới bất tri bất giác đã trở nên hơi ướt ướt.

Đồng Nhiên lấy tay sờ xuống dưới, cũng đã phát hiện ra.

Cảnh Giai Tuệ cắn răng, chờ người đàn ông kia nhúc nhĩ mình, nhưng Đồng Nhiên lại không nói gì, chỉ cúi đầu hôn lên môi cô.

Khi bàn tay của hần đưa về phía cô, Cảnh Giai Tuệ toàn thân trở nên cứng ngắc. Sự khiêu khích trên màn ảnh đã hoàn toàn bị dập tắt, chỉ còn lại cảm giác của sự đau đớn đêm hôm đó, trùng trùng lớp lớp ủa tới vây quanh cô.

Đồng Nhiên cũng nhận ra được là cô chưa thả lỏng, hần đem người phụ nữ đang không khác gì cành cây khô kia đặt xuống giường : “Đừng sợ, lần này tôi sẽ dịu dàng hơn...”

Cảnh Giai Tuệ yếu ớt bảo vệ bộ phận nhạy cảm trên người mình, muốn nói chuyện, nhưng đầu lưỡi đã trở nên mềm nhũn. Cô miễn cưỡng giơ tay lên rồi đặt vào ngực hần : “Anh...nếu anh còn làm như vậy, tôi sẽ báo công an...”

Nhưng Đồng Nhiên vẫn tĩnh bơ, đưa tay cởi nút áo ngực của cô ra.

Sau khi cởi áo lót ra, bộ ngực sữa trắng mịn non mềm giống như caramen liền nảy ra ngoài, sau đó lập tức bị người đàn ông kia nắm trong lòng bàn tay.

Cảnh Giai Tuệ cảm thấy nhũ hoa hơi đau khi bị ngón tay của hần cầm vào, nhưng sự tê dại ức chế cũng đang dần dần dâng lên, cô khó chịu vặn vẹo cơ thể, muốn né tránh bàn tay to lớn của hần, nhưng nhũ hoa vốn đang lặng yên cũng đã trở nên cứng rắn hơn, lấn lộn lắc lư trên ngón tay hần.

Đồng Nhiên hạ cơ thể to lớn của mình xuống, hô hấp nóng rực phủ kín lên bộ ngực tuyết trắng, hần há to miệng, đem nhũ hoa đứng thẳng kia ngậm vào, đầu lưỡi linh hoạt ra sức mút, kích thích cho nhũ hoa biến thành một màu đỏ như mứt táo.

Hần bỗng dưng mút mạnh một cái, làm cho Cảnh Giai Tuệ hét chói tai, sức lực trên người dường như đã bị hút cạn.

Nơi giữa hai chân vốn đang khô ráo cũng đã chảy ra một chút chất lỏng, sự ẩm ướt xấu hổ đó làm cho Cảnh Giai Tuệ bất an di chuyển hai chân, mà tên kia vẫn còn đang liếm láp ngực cô, khiến cho chúng biến thành màu đỏ sẫm, cho dù có nhắm mắt thì cô cũng vẫn có thể cảm nhận được sự ướt át trước ngực mình.

Người đàn ông kia cọ xát dẹt vật vào giữa hai chân cô, khiến cho cô thanh tỉnh trở lại, cô biết lúc này hần đã rơi vào tình thế bất buộc rồi.

“Mang bao...” Cảnh Giai Tuệ lạnh lùng nhắc nhở.

Đồng Nhiên dừng lại một chút, đương nhiên hắn sẽ không cho rằng đây là một lời mời nhiệt tình của một người phụ nữ, nhìn ánh mắt ghét bỏ của Cảnh Giai Tuệ, hắn khẽ nhếch miệng, nheo mắt nói : “Nếu đeo bao thì em báo cảnh sát thế nào chứ? Hiện tại làm cái gì người ta cũng yêu cầu bằng chứng đó!”

Cuối cùng, hắn cái gì cũng không có phòng hộ mà trực tiếp đi vào. Có lẽ là bởi vì lần đầu tiên bóng ma “Sông Hồng” đã quá mức ám ảnh, cho nên lần này hắn rất kiên nhẫn, dùng rất nhiều chất bôi trơn, chậm rãi dùng nơi ướt át của mình tiến vào nơi khô cạn của cô.

Dường như có chút ảnh hưởng của thuốc an thần, hoặc là do công hiệu của dịch bôi trơn, lúc này đây quả nhiên đã không còn đau đớn như trước nữa, người đàn ông kia cố ý chậm rãi dùng sức đâm sâu vào, khiến cho cô cũng dần quen thuộc với dị vật đang ở bên trong cơ thể mình.

“Em cử động thất lưng đi! Sẽ càng dễ chịu hơn đấy...” Hắn thở hổn hển, dán vào tai cô nói.

Cảnh Giai Tuệ đỏ mặt, nhổ một bãi nước bọt vào khuôn mặt tuần tú đang phóng đại trước mặt mình kia, nhưng người đàn ông kia lại không hề giận dữ, chỉ tăng thêm sức lực, mạnh mẽ ma sát bên dưới cô. Cảnh Giai Tuệ muốn mở miệng mắng mà không thể, cuối cùng lại cảm giác được sự tê dại khác lạ giữa cơn đau mơ hồ, bản năng của cơ thể bùng phát, trong tốc độ ngày một tăng của hắn, rất nhanh cô đã đạt tới cao trào.

Đồng Nhiên cũng đồng thời đạt đến cực hạn, khuôn mặt tuần tú đầy mồ hôi, hai tay dùng sức ôm hông cô thúc vào, phối hợp với dị vật đứng thẳng của hắn...

Gầm nhẹ một tiếng, hắn đem dị vật giữa hai chân cô rút ra, sau đó toàn thân run rẩy, tùy tiện bắn thẳng lên vùng kín của cô, khiến cho giữa hai chân cô đặc sệt một mảng lớn...

Lấy cớ vì không cho cảnh sát có thể lưu lại được chứng cứ, người đàn ông cường ngạnh kia lại bắt cô đi tắm, trong bồn tắm, hắn lại tiếp tục “nhắm nháp” Cảnh Giai Tuệ thêm một lần nữa.

Đêm hôm đó, vì tác dụng của thuốc quá mạnh, ngay cả đi tiểu cô cũng phải dựa vào người đàn ông này.

Cảnh Giai Tuệ cực kỳ tức giận, ngày hôm sau rời giường, cô lập tức đưa tay đẩy người đàn ông kia ra, nổi giận đùng đùng mặc quần áo, nhưng lại tình cờ trông thấy một tập hồ sơ đặt trên bàn làm việc của hắn, bên trong rải rác ảnh chụp khiến cho cô tò mò lấy ra xem, đó là ảnh chụp thường ngày của anh trai và ba mẹ cô, từ việc đi dạo phố tới việc đi chợ đều không thiếu một tấm, tất cả đều đã được ghi chép lại chi tiết trong hồ sơ.

“Anh làm việc này với mục đích gì?” Cảnh Giai Tuệ giơ ảnh lên, khó có thể kiềm chế được sự sợ hãi, run giọng hỏi.

“Không làm gì cả, chỉ là đang cân nhắc xem có nên để các huynh đệ ngày trước tới “chăm sóc” anh trai của em một chút hay không. Đã lâu rồi không đánh người, nghe nói dạo này giá cả tăng cao, trước kia chém một người bằng giá là hai vạn, hiện tại đã lên đến sáu vạn, ngồi tù thay là bảy mươi vạn...”

“Đủ rồi!” Cảnh Giai Tuệ biết người đàn ông này không phải là người thích nói đùa, cô đã từng nghe thấy hắn và đàn em nói chuyện với nhau, đó là lần đầu tiên cô sinh ra cảm giác sợ hãi đối với người đàn ông mà mình yêu thương, cũng là lần đầu tiên khiến cô phải suy nghĩ đến chuyện tương lai giữa cô và hắn.

Mà hiện tại, đối tượng trả thù lại chính là anh trai cô, cô sẽ không ngốc đến mức hy vọng xa vời các cơ quan tư pháp có thể bảo vệ người nhà của mình 24/24.

Người đàn ông kia cố ý bày ảnh chụp ra, ý tứ không nói ra khỏi miệng – Tôi còn chưa chơi đủ đâu, đừng mơ có thể thoát khỏi lòng bàn tay của tôi!

Đồng Nhiên không hạn chế sự tự do của Cảnh Giai Tuệ, thậm chí khi cô rời Thượng Hải về nhà, Đồng Nhiên tuy rằng không đi cùng, nhưng vẫn phân phó lái xe đón cô ở sân bay rồi đưa cô về nhà. Hắn không đi cùng thật sự đã khiến cho cô nhẹ nhõm lắm rồi, còn lại hắn muốn làm cái gì cũng được.

Khi Cảnh Giai Tuệ đến nhà liền nhìn thấy ngay hai chiếc xe hơi cao cấp đang đỗ ở trước cổng. Cô ôm thất lưng khó chịu đi lên lầu, gõ cửa, người bước ra là ba Cảnh, thấy cô về liền thở dài một cái, nhỏ giọng nói :

“Cuối cùng con cũng đã về, các bà ấy đã ở đây ba ngày rồi.”

Cảnh Giai Tuệ đem túi xách đặt lên tủ giày rồi đi vào phòng khách, nhìn thấy Triệu Lệ Phương – mẹ của Đồng Hiểu Lượng đang ngồi an vị trên sofa, mà bác của Đồng Hiểu Lượng là Đồng Lệ cũng đi cùng.

Quan hệ của Triệu Lệ Phương và Đồng Lệ không thân thiết lắm, bên ngoài vẫn luôn tỏ ra khách sáo với nhau. Lúc trước đến thành phố A chữa bệnh lại không ở lại nhà của anh trai thì đã đủ hiểu rồi, nhưng hôm nay không biết vì sao mà bà lại đi cùng với Triệu Lệ Phương để tới gặp Cảnh Giai Tuệ.

Giống như mọi ngày, Triệu Lệ Phương trang điểm khá tinh tế trên khuôn mặt đã có chút nếp nhăn, nhưng khỏe mắt và lông mày lại không che dấu được sự u sầu. Vừa nhìn thấy Cảnh Giai Tuệ bước vào, bà liền vội vàng đứng lên, miễn cưỡng kìm chế lại cơn giận dữ, mỉm cười nói : “Tuệ Tuệ, con đã về rồi.”

Cảnh Giai Tuệ cũng không biết là nên xưng hô với mẹ của bạn trai cũ thế nào cho phải : “Dì...”

Triệu Lệ Phương bắt lấy tay cô : “Tuệ Tuệ, xem như là dì cầu xin con, con hãy đến gặp Đồng Hiểu Lượng đi!”

Cảnh Giai Tuệ dịu dàng nói : “Dì, dì ngồi xuống đi, cháu hiểu tâm trạng của dì lúc này, nhưng hiện tại, cháu thật sự không thể đến gặp anh ấy...”

Lời còn chưa dứt, sắc mặt của Triệu Lệ Phương đã nhanh chóng thay đổi, bà đứng bật dậy, nếu không có Đồng Lệ ngăn lại thì có khi Cảnh Giai Tuệ đã bị bà ta tát ột cái rồi.

Cảnh Giai Tuệ nhìn vẻ mặt giận dữ của Triệu Lệ Phương, vẫn bình tĩnh nói : “Cháu và Đồng Hiểu Lượng đã chia tay nhau, bây giờ cháu đến gặp anh ấy với tư cách gì? Tiếp tục khiến cho anh ấy tổn thương sao, hay là bày ra một thái độ giả dối với anh ấy ạ?”

25. Chương 25

Cảnh Giai Tuệ biết rõ về Đồng Hiểu Lượng : Người ta là con một của một gia đình giàu có, từ nhỏ đến lớn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Anh chỉ yêu chính bản thân mình mà thôi, quan trọng là đột nhiên phải trải qua cảm giác thất bại, làm cho anh chui vào ngõ cụt, nếu lần này anh lấy cái chết ra để uy hiếp cô gặp anh, vậy kế tiếp sẽ thế nào? Chắc hẳn lại sẽ dây dưa không có chừng mực cho xem. Tuy rằng không gặp anh, nhưng trong mắt người khác, hẳn cô phải là một người rất tàn nhẫn, nhưng điều này mới thật sự là cách giải quyết tốt nhất với Đồng Hiểu Lượng, để cho anh đối với cô hoàn toàn tuyệt vọng, tốt nhất là cứ hận cô luôn cũng được...

Người khác đâu thể hiểu được tâm tư của Cảnh Giai Tuệ, Đồng Lệ liếc mắ mắt túm lấy chị dâu mình, nhưng về mặt cũng không đồng tình nhìn Cảnh Giai Tuệ : “Cháu nên tiếp thu ý kiến của người khác, không thể ngoảnh mặt trốn tránh như vậy được. Đứa nhỏ Hiểu Lượng kia thật đúng là ngốc nghếch, bây giờ lại náo loạn đòi tuyệt thực, mỗi ngày đều phải truyền dinh dưỡng. Cháu đến gặp nó một lần đi, dù tốt hay xấu cũng phải đối mặt nhau mà nói cho rõ ràng, chỉ nhấn một tin nhắn chia tay trên điện thoại thì sao được. Không nói đến đứa nhỏ ngốc kia, nếu đối lại là cô thì trong chốc lát cũng không thể hiểu được.”

Triệu Lệ Phương thấy cô em chồng lên tiếng bênh vực nên cũng không nói gì nữa. Nhưng vừa mới nghĩ đến dáng vẻ của con mình, nước mắt lại có đôi có cặp chảy xuống.

Mẹ Cảnh vẫn còn đang tức giận với con gái, hiện tại nhà trai lại tìm đến tận nhà, thật sự bà không muốn sống nữa, hai ngày này dày vò khiến cho cả người tiều tụy, trông thấy Cảnh Giai Tuệ cũng chỉ cúi đầu không nói một lời, trong lòng bốc hỏa thì khỏi phải nói, chỉ có thể mở miệng nhắc nhở : “Bảo cô đi một chuyến thì cô phải đi, người ta cũng không ăn thịt cô đâu mà sợ. Dù gì cũng phải thẳng thắn nói cho rõ ràng! Đã gây họa còn muốn trốn trong nhà sao hả!”

Nghe mẹ nói làm cho Cảnh Giai Tuệ càng thêm đau đầu, nhưng vấn đề lại rất phức tạp, cô biết nói cho ai nghe đây? Cứ như vậy mỗi người thay phiên nhau nói, cuối cùng Cảnh Giai Tuệ cũng phải đồng ý, ngày

hôm sau đến gặp Đồng Hiểu Lượng.

Thật vất vả mới đưa được mẹ và cô của Đồng Hiểu Lượng đi, Cảnh Giai Tuệ sau đó lại phải nghe mẹ lải nhải một lúc nữa rồi mới có thể đi vào phòng mình. Đóng cửa phòng lại rồi ngã xuống giường, trong phòng mọi thứ đều đã thay đổi, ga giường màu đỏ hoa hồng rất tầm thường, trên giá treo quần áo cũng toàn là đồ của chị dâu. Tuy rằng anh trai và chị dâu vẫn chưa cử hành hôn lễ, nhưng xem như chị dâu đã hoàn toàn bước chân vào gia đình mình rồi, phòng của anh trai vẫn đang phải sửa sang lại, nên chị dâu vào phòng của cô ở. Nay nằm trong căn phòng đã bị chị dâu cải tạo lại, đột nhiên cô lại có ảo giác không biết là mình đang ở đâu.

Hồi tưởng lại tình cảnh sáng hôm nay, cô giờ ảnh lên chất vấn Đồng Nhiên thì lại nghe thấy hần thoải mái buông lời uy hiếp, vì quá tức giận nên đã thuận tay với lấy cái chặn giấy trên bàn làm việc rồi ném vào mặt hần.

Đồng Nhiên không tránh đi, để mặc cho cái chặn giấy lớn đập vào trán mình, máu từ miệng vết thương cứ thế chảy dọc xuống mặt.

Sau đó hần chỉ khẽ xoa nhẹ lên trán, thần sắc bình thản hỏi Cảnh Giai Tuệ muốn ăn cái gì cho bữa sáng? Thấy cô vẫn như cũ tức giận không nói lời nào, hần liền để nguyên cái trán sưng tấy đỏ rồi bước vào phòng bếp làm cho cô sandwich trứng và thịt xông khói.

Cô nên làm gì bây giờ đây? Cô cảm thấy bản thân mình đang bị người đàn ông này từng bước dồn vào nguy hiểm, lạc lối trong mê cung, không có cách nào trốn thoát.

“Cậu đó! Không phát hiện ra tật xấu của mình sao? Lại đi yêu một người đàn ông hư hỏng như vậy! Nói dễ nghe thì là để tìm kiếm chút kích thích cho cuộc sống, còn nói khó nghe thì rõ ràng là muốn tìm đường chết!”

Câu này bạn tốt Triệu Nhất Ly đã nói đi nói lại với cô rất nhiều lần, là lúc cô đối với Đồng Nhiên nhất kiến chung tình, sau đó rơi vào hố sâu tình yêu. Lúc đó bản thân lại không cho là đúng, chỉ cảm thấy bạn cô cơ bản là không hiểu gì về bạn trai của mình.

Nhưng người bạn chưa từng có kinh nghiệm yêu đương kia lại ra vẻ như một tay lão luyện, lắc đầu nói một câu : “Những người đàn ông như vậy, lúc hạnh phúc sẽ cưng chiều cậu lên tận trời, nhưng nếu chia tay nhau thì sẽ không tiếc gì mà lấy mạng cậu đâu!”

Nghĩ vậy, Cảnh Giai Tuệ hối hận vùi mặt vào gối, nghĩ thấy được mùi nước hoa rẻ tiền của chị dâu, vì ưa sạch sẽ nên cô dành ngồi dậy, ngơ ngẩn đối mặt với bức tường màu trắng.

Đúng lúc này, anh trai cô mở cửa tiến vào. Vóc dáng nhỏ gầy, lúc đi lưng hơi còng, hần cười nói : “Cuối cùng em cũng đã về, buổi tối ra ngoài ăn cơm với anh đi, nếu ở nhà thì còn phải nghe mẹ lải nhải nhiều.”

Nói xong, hần lại bắt đầu kể chuyện Triệu Lệ Phương lúc ở nhà mình, sau đó hỏi tình hình gần đây của Cảnh Giai Tuệ, lòng vòng một lúc, hần rốt cục cũng cẩn thận nói ra vấn đề mà bản thân đang muốn biết : “Cái đó...Lý...Đồng Nhiên có đi tìm em không?”

Cảnh Giai Tuệ yên lặng nhìn anh trai mình, cô đứng dậy khóa cửa phòng lại, sau đó quay người hỏi : “Anh, năm đó vì sao kẻ thù của Đồng Nhiên lại đánh gãy chân anh?”

Cảnh Gia Trí lập tức hoảng loạn đứng lên : “Hần...bọn nó tưởng anh là Đồng Nhiên, nên mới...”

“Anh, em đã gặp Đồng Á Hồng, chị ấy đã kể hết mọi chuyện cho em rồi...”

Cảnh Gia Trí nghe xong, trên mặt lại không tỏ vẻ xấu hổ khi bị người khác phát hiện ra mình nói dối, ngược lại còn trở nên sợ hãi, hần không nói gì, cứ nhiên chỉ biết khóc, rầm một tiếng quỳ gối xuống, tiến lên vài bước ôm lấy đùi em gái : “Tuệ Tuệ, hãy cứu anh, em nhất định phải đến cầu xin thẳng Nhiên tha cho anh, lúc trước là anh bị ép buộc, căn bản không bao giờ nghĩ tới chuyện hãm hại thẳng Nhiên, Tuệ Tuệ...”

Cảnh Giai Tuệ không ngờ anh trai mình sẽ hành động như vậy, chỉ có thể kéo anh lên : “Anh nhỏ tiếng chút đi, đừng để cho chuyện xấu của anh tới tai ba mẹ!”

Nhìn thấy anh trai đứng dậy, nước mắt nước mũi tèm lem, Cảnh Giai Tuệ bỗng nhiên có cảm giác chỉ tiếc rên sắt không thành thép, nói : “Xem anh kia, anh ta đã làm gì anh đâu, sao phải sợ như vậy chứ?”

“Giai Tuệ, em không biết Đồng Nhiên là loại người thế nào đâu? Tâm địa của nó rất độc ác đó!

Lúc đó người giăng bẫy hại nó là anh Hải của Thượng Đình, lúc ấy nó chỉ chém vài dao vào đùi của hắn thôi, tuy rằng có chảy chút máu, nhưng chung quy cũng không có chuyện gì, nhưng hắn lại yêu cầu bác sĩ nói là mình bị thương nặng rồi xác nhận hắn bị tàn tật, sau đó quan tòa đã xử Đồng Nhiên rất nặng.

Tất cả mọi người đều nghĩ là Đồng Nhiên đã vào tù rồi nên cũng để cho chuyện này trôi qua, em cũng biết là chuyện này đã xảy ra rất lâu rồi, nhưng mới năm ngoài anh lại nghe thấy người khác nói là anh Hải đã bị người ta đến chém tại một khách sạn cao cấp, chẳng những mười ngón tay đều đứt, mà ngay cả hai cái xương đùi cũng bị đập nát, xem như tàn phế cả đời.

Các nhân viên trong khách sạn đều bị cảnh tượng đó làm cho hôn mê, khách sạn lập tức báo cảnh sát, nhưng khi cảnh sát đến điều tra, anh Hải người đang hấp hối lại không nói là ai làm...Sau anh mới biết được, anh Hải đã nói với người thân là...là Đồng Nhiên làm, nhưng hắn lại không có ý định trả thù, sau chuyện này, hắn liền đem hết sản nghiệp của mình bán đi lấy tiền mặt, mang theo gia đình di dân đến New Zealand...Tuệ Tuệ, một năm nay đêm nào anh cũng gặp ác mộng, em nhất định phải đến cầu xin Đồng Nhiên, bảo cậu ta buông tha cho anh đi!”

Cảnh Giai Tuệ nghe xong, chân tay đều trở nên lạnh như băng, cảm thấy rất khó thở, nhưng lại cười nói với anh trai : “Vậy anh nói xem, em lấy tư cách gì đến cầu xin anh ta đây?”

Cảnh Gia Trí ngậy ngốc nhìn em gái, dường như cũng đã tỉnh ngộ : “Cũng đúng, hiện tại sản nghiệp của Đồng Nhiên rất lớn, muốn dạng phụ nữ nào mà chả có...”

Cảnh Giai Tuệ mở cửa phòng ra, lạnh lùng nói với anh : “Anh đi ra ngoài cho em!”

Sáng sớm hôm sau, Đồng gia đã phái tài xế tới đón cô.

Ba Cảnh sợ con gái một mình đơn độc, vạn nhất nếu bị nhà trai làm khó thì sẽ không biết giải quyết thế nào, cho nên ông quyết định mang theo con mình, sau đó ba người cùng nhau đi.

Nhưng sau khi Cảnh Gia Trí nghe xong lời đề nghị của ba thì lập tức lắc đầu như trống bỏi, chỉ nói một câu : “Hôm nay con có việc...” , sau đó bữa sáng cũng không thèm ăn mà vội vàng mặc quần áo rồi khập khiễng mở cửa đi ra ngoài.

Mẹ Cảnh tức giận đứng đằng sau hô to : “Con thì có chuyện gì? Còn quan trọng hơn cả chuyện của em gái con sao?” Cảnh Giai Tuệ không thèm hé răng, cô đương nhiên biết rõ vì sao anh trai lại trốn tránh không muốn đi.

Cô thản nhiên nói : “Ba mẹ, mọi người đi cùng cũng không có ích lợi gì đâu, cứ để con đi một mình.” Mẹ Cảnh vừa nấu cháo vừa nói : “Con tỉnh lại đi, theo đạo lý thì khi gây họa không thể cứ thế bỏ chạy lấy người, sớm muộn gì chúng ta cũng phải đến nhà họ một chuyến, nhưng con không thể đi một mình, Cảnh gia chúng ta cũng không phải là không có người! Có mẹ và ba con ở đó, nhà bọn họ sẽ không dám làm chuyện gì quá đáng để gây khó dễ cho con...”

Cảnh Giai Tuệ nghe xong, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, cô biết, mẹ của cô tuy ăn nói chua ngoa, nhưng tâm thì lại mềm như đậu hũ vậy.

Cuối cùng, cả ba mẹ Cảnh Giai Tuệ đều theo cô đi lên xe.

Cảnh Giai Tuệ phát hiện ô tô không chạy về hướng nhà của Đồng Hiểu Lượng, mà là đi ra ngoại ô thành phố, nơi đây rất nổi tiếng với các loại trái cây.Vừa sang mùa xuân, khắp các ngọn núi đã tràn ngập hoa lê, trên các nhánh cây còn có những chú chim vàng anh hót líu lo, thật sự có chút cảm giác “Cảnh cao trăm thước khi dễ điều, hoa lê đơn độc đón mùa xuân”.Tới mùa thu, cảnh tượng nông thôn ở đây lại càng thêm thanh bình.Cho nên có không ít người đã quay về quê hương để mua đất xây biệt thự.

Cảnh Giai Tuệ từng nghe Đồng Hiểu Lượng nói là bà nội của anh ở đây, vừa hỏi lái xe mới biết, sau khi Đồng Hiểu Lượng xảy ra chuyện, liền bị đưa đến nhà của bà nội, để cho bà khuyên nhủ cháu mình.

Rất nhanh, ô tô dừng lại ngay cạnh một bức tường cao. Cảnh Giai Tuệ đi dọc theo con đường mòn đầy đá cuội, xuyên qua một rừng cây thì mới đến được hoa viên nhỏ của một căn biệt thự ba tầng, vừa bước vào cửa, cô liền thấy một vị phu nhân đang ngồi trên sofa, mặt bị che khuất bởi một cái bồn hoa.

Tóc của bà được nhuộm màu rượu vang, hơi uốn quăn rồi xõa tung ra, trên tai đính một viên trân châu, tuy tuổi đã cao nhưng dung mạo vẫn rất nhẹ nhàng thanh thoát. Trên người bà mặc một chiếc sườn xám màu xanh thẫm, trên cổ áo là hàng khuy bạch kim được đặc biệt chế tạo riêng. So với nói bà là mẹ của Đồng Lộ, chẳng bằng nói là chị gái còn đáng tin hơn.

Khi bà ngược mắt lên nhìn, ánh mắt sáng rực làm cho người ta có cảm giác không rét mà run. Cảnh Giai Tuệ đột nhiên ý thức được, người này không những là bà nội của Đồng Hiểu Lượng, mà còn là mẹ kế của Đồng Nhiên.

26. Chương 26

Thấy người nhà họ Cảnh đi đến, Đồng Lộ và Triệu Lệ Phương cũng tiến lại gần, nhưng bà nội của Đồng Hiểu Lượng lại không đứng lên, chỉ buông cây kéo trong tay xuống rồi nở một nụ cười với ba người bọn họ.

Triệu Lệ Phương đưa Cảnh Giai Tuệ đi thẳng lên lầu, ba mẹ Cảnh ở lại để bắt chuyện với bà, đẩy cánh cửa tầng hai ra, liền bước vào phòng ngủ của Đồng Hiểu Lượng.

Trên giường là một người thanh niên đang yếu đuối nằm ở đó, gương mặt vốn mịn màng như trẻ con, giờ đây lại nhắm chặt hai mắt, gò má hóp lại, trông vô cùng xanh xao.

Cảnh Giai Tuệ nhìn thấy anh như vậy, trong lòng khó tránh khỏi đau xót, cô chậm rãi đi tới trước giường, nhẹ giọng nói : “Hiểu Lượng...” Nghe được tiếng của Cảnh Giai Tuệ, Đồng Hiểu Lượng vẫn nhắm chặt hai mắt, nhưng nước mắt vẫn theo đó mà chậm rãi chảy xuống.

Cảnh Giai Tuệ thở dài : “Nếu anh không muốn nói chuyện với em thì em đi về đây...” Nói xong, cô đứng dậy muốn đi ra cửa, nhưng tay lại bị Đồng Hiểu Lượng gắt gao giữ chặt.

“Giai Tuệ, rốt cuộc em có yêu anh hay không?” Đồng Hiểu Lượng vừa tức vừa cuồng, nghẹn ngào hỏi.

“...Hiểu Lượng, chúng ta không hợp nhau, đây là kết quả mà em đã suy nghĩ từ lâu, điều kiện của anh không tồi, chắc chắn sẽ gặp được một người tốt hơn em rất nhiều. Em thừa nhận là đã đưa ra lời chia tay quá đột ngột, nhưng cho dù có như thế nào đi nữa, thì kết cục của chúng ta cũng giống nhau mà thôi. Hiện tại anh không chịu ăn uống, để cơ thể thành ra thế này, có biết người nhà lo lắng cho anh nhiều thế nào không...”

“Anh có điểm gì không tốt, em cứ nói thật cho anh biết, anh sẽ sửa là được chứ gì!”

Cảnh Giai Tuệ thật sự rất đau đầu, cô đột nhiên cảm thấy mình cứ kiên trì không tới thì tốt hơn, bây giờ làm như vậy sẽ chỉ càng khiến cho Đồng Hiểu Lượng để tâm tới những chuyện vụn vặt.

Đúng lúc này, cửa bỗng nhiên bị người khác đá văng ra.

Cảnh Giai Tuệ kinh ngạc nhìn lại, một người đàn ông khôi ngô tuấn tú, mặc một chiếc áo sơ mi đen, tay áo đã xắn lên một nửa, anh ta đi vài bước tới giường bệnh, một tay kéo Đồng Hiểu Lượng từ trên giường xuống rồi lôi anh ra ngoài.

“A, chú...chú muốn làm gì!” Đồng Hiểu Lượng đã vài ngày không ăn gì, dưới chân mềm nhũn, bị người đàn ông khỏe như trâu kia kéo đi.

Cảnh Giai Tuệ cũng rất hoảng hốt, cô không biết vì sao mà Đồng Nhiên lại đột nhiên xuất hiện ở đây, càng không biết người đàn ông này đang muốn làm gì.

Chỉ thấy người đàn ông này chỉ cần vài bước đã kéo được anh lên ban công tầng ba, sau đó dùng hai tay túm lấy cổ chân của Đồng Hiểu Lượng, thoải mái giơ chân ruột ra ngoài lan can.

Ngôi biệt thự này được xây dựng khá cao, đừng nghĩ đây là tầng ba, quả thật còn cao hơn so với tầng năm của các ngôi nhà khác, cứ như vậy không chuẩn bị tâm lý bị người ta “quay lộn nhào” như vậy, mức độ sợ hãi thật sự khó có thể tưởng tượng được.

“A...Mẹ! Bà nội! Cứu con với! Đồng Hiểu Lượng cả người ở giữa không trung lắc lư, có ảo giác như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, sợ tới mức hết hồng cả họng rồi.

Mọi người đang ở tầng một đều đã chạy hết ra ngoài, bị tình cảnh phía trên làm cho há hốc mồm vì sợ, Triệu Lệ Phương toàn thân mềm nhũn, trực tiếp ngã vào lòng của cô em chồng.

Trái lại tổ mẫu của Đồng gia vẫn duy trì được sự bình thản, nhưng biểu tình cũng có chút bối rối : “Đồng Nhiên, con làm cái gì vậy? Mau đưa Lượng Lượng lại đây!”

Đồng Nhiên mỉm cười nói với Đồng Hiểu Lượng : “Chúng ta đều là những người đàn ông của nhà họ Đồng, không có ai như mày lại náo loạn đòi tuyệt thực vì một người phụ nữ cả, thật giống như một tên ăn mày hướng người ta vẫy đuôi ra vẻ đáng thương. So với việc nhìn mày làm mất mặt chú, không bằng chú tiễn mày đi trước, đừng có mỗi ngày làm khổ cả gia đình nữa.”

Đồng Hiểu Lượng từ nhỏ cũng hơi có chứng sợ độ cao, bình thường thì không sao, nhưng chưa bao giờ dám nhìn từ trên cao xuống. Hiện tại máu dồn lên đầu, hơn nữa đã mấy ngày chưa được ăn cơm, cảm giác khó chịu không cần nói cũng biết. Nhưng trong lòng anh nghĩ rằng, chú hẳn là sẽ không buông tay, cho nên miệng liền tiếp tục kiên cường nói : “Gia...Giai Tuệ không quan tâm đến cháu, sống hay chết đối với cháu...cũng không còn quan trọng nữa.”

Đồng Nhiên nói : “Giỏi lắm, quả nhiên rất có chí khí!”

Sau đó quay đầu lại hỏi Cảnh Giai Tuệ : “Cháu của tôi đã nói như vậy rồi, bây giờ cô cũng nên nói cho rõ ràng, rốt cục cô có muốn quay lại với nó không?”

Cảnh Giai Tuệ đứng bên cạnh, căn bản là không dám tiến tới kéo người đàn ông này lại, sợ hấn sẽ buông tay thả Đồng Hiểu Lượng xuống. Hiện tại đột nhiên nghe thấy người đàn ông này đá cầu sang ình, thật sự hận đến nỗi không thể mọc thêm một trăm cái miệng, đồng loạt lao tới cắn chết tên điên này!

“Anh...Anh mau đưa anh ấy trở về đây! Vạn nhất trơn tay thì sẽ thật sự làm chết người đó!”

Đồng Nhiên cười cười nhìn Cảnh Giai Tuệ, sau đó buông một tay ra.

“Hiểu Lượng, nếu cháu muốn đổi ý thì mau mau nói ra, đến lúc tay chú bị mỏi không giữ được nữa, thì việc kéo cháu về sẽ có chút khó khăn!”

Lúc này, những người phụ nữ đang đứng dưới lầu cũng đã khóc thành một hàng, chuẩn bị đi vào để lên tầng ba. Nhưng cửa đã bị Đồng Nhiên giao cho vệ sĩ chặn lại, mọi người ai cũng chỉ biết la khóc mà không vào được.

Đồng Hiểu Lượng nhìn xuống cảnh tượng hỗn loạn bên dưới, lòng dửng dưng cũng đang dần dần tan biến.

Đói chết anh cũng không sợ, lúc trước nằm trên giường bệnh hơi thở yếu ớt, trước mặt người trong lòng nói ra tiếng lòng tuyệt vọng, là một chuyện cảm động tới cỡ nào? Nhưng bây giờ người lại giống như một con khỉ lộn nhào, khi rơi xuống sẽ chỉ còn lại tiếng hét thảm thiết và cảnh tượng đầu óc vỡ tung, vậy thì còn gì là mỹ cảm nữa chứ?

Cái chính là anh cơ bản không dám chắc chắn là chú mình có buông tay hay không, hồi nhỏ chú đã rời nhà trốn đi, máu hắc đạo đã ngấm đầy trong cơ thể, bị bắt vào tù cũng có thể bắt đầu lại, tạo nên một cơ nghiệp khổng lồ. Chuyện này có thể đi vào truyền thuyết cũng nên, điều này khiến ột đứa bé được cưng chiều tới lớn khát khao không thôi, đối với chú mình tràn ngập sự sùng bái.

Thế nhưng, sùng bái càng nhiều thì anh lại càng cảm thấy, người chú trước mặt luôn lịch sự nho nhã này, đằng sau luôn có một khoảng cách nào đó không nói rõ được.

Đối với chú mình, tận sâu trong đáy lòng anh vẫn luôn ẩn giấu một sự sợ hãi.

Trên thực tế, khi Đồng Hiểu Lượng bị túm lên, quần ngủ đã có chút ẩm ướt, nghĩ đến hình ảnh trước mặt người phụ nữ mình yêu bị dọa đến mất khống chế như vậy, Đồng Hiểu Lượng thật sự hy vọng rằng lá gan của mình có thể lớn hơn một chút nữa, sau đó trực tiếp vượt qua lan can rồi rơi xuống đất là xong.

Cảnh cha Cảnh mẹ cũng bị dọa tới mức sững sốt, Cảnh Giai Tuệ cũng thầm cảm thấy may mắn, năm đó ba mẹ mình chưa từng gặp Đồng Nhiên nên đương nhiên là không nhận ra hắn, bằng không lúc này biểu cảm trên mặt hai người cũng đã khác.

Khi Đồng Hiểu Lượng được chú túm xuống dưới lầu rồi đi tới bàn ăn, không tình nguyện ăn vài miếng cháo, Triệu Lệ Phương bụng đầy tức giận nhưng cũng không dám nói ra miệng. Con trai suýt nữa thì ngã chết, khiến cho sắc mặt bà trở nên cực xấu, không còn tỏ ra thân thiện như trước nữa, ngay cả liếc Đồng Nhiên một cái cũng không thêm.

Tổ mẫu của Đồng gia vẫn thông dong như cũ, kéo tay Đồng Nhiên nói : “Gọi con về là để khuyên nhủ Đồng Hiểu Lượng, nhưng con còn nói là bận việc, như thế nào lại đột nhiên trở về rồi. Con làm như vậy, những người phụ nữ trong nhà này sẽ bị hù chết cho xem.”

Đồng Nhiên nhìn cháu đang húp cháo, thản nhiên nói : “Ăn xong thì quay về ngủ một giấc đi!”

Người nhà họ Cảnh bây giờ xem như dư thừa rồi, họ nói muốn trở về thì người của Đồng gia cũng không có ý muốn giữ lại, nhưng tổ mẫu lại nói với Cảnh mẹ một câu : “Cô hãy nói lại lời của tôi cho đứa nhỏ nghe, để nó tự suy nghĩ.” Nói xong liền phái xe đưa một nhà ba người trở về.

Ở trong xe, Cảnh mẹ nói, ý của phu nhân đại khái là lúc trước cô con dâu Triệu Lệ Phương quả thật có hơi sơ suất, sản nghiệp của Đồng gia lớn như vậy, cho nên việc đón cháu dâu vào cửa không thể làm qua loa được. Nếu Cảnh Giai Tuệ hồi tâm chuyển ý, bà sẽ dành một khu đất vàng ở thành phố để cấp cho cặp vợ chồng son xây một căn biệt thự khoảng 200 vạn, nghi thức hôn lễ cũng sẽ chiều theo ý của nhà gái, về phần sinh lễ, họ sẽ đưa 50 vạn để cho cháu dâu mua một chiếc xe hơi, tóm lại sẽ không để cho cháu dâu phải chịu bất cứ sự ủy khuất nào.

Điều kiện như vậy, ở trong mắt những gia đình giàu có xem ra cũng không tính là nhiều, nhưng đối với những gia đình bình thường thì quá là dư dả rồi. Cảnh mẹ cảm thấy thành ý của nhà trai rất lớn, nếu không có người chú đến náo loạn kia, bà quả thật sẽ cố gắng khuyên nhủ con gái mình. Thế nhưng ngay lúc đó lại phát hiện trong nhà họ có một người không đáng tin cậy, trong lòng cũng ần ần một chút khiếp sợ, cho nên bà nghĩ rằng vẫn nên suy nghĩ cho con gái của mình một chút.

Cảnh Giai Tuệ thấy mẹ không khuyên nhủ mình nữa, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm, dọc đường đi không hề nói một tiếng nào.

Tuy nhiên sự oán giận của Triệu Lệ Phương trong chốc lát không thể nguôi ngoai ngay được, đợi đến khi chỉ còn lại mình và mẹ chồng thì bà mới mở miệng nói : “Mẹ, con bé nhà nghèo đó được gả vào nhà chúng ta đã là vinh dự lắm rồi, mẹ còn muốn đưa sinh lễ dày như vậy làm gì ạ?”

Tổ mẫu Đồng gia khẽ xoa nhẹ huyệt thái dương, lạnh lùng nói : “Thằng bé Hiểu Lượng kia chính là do cô nên suy nghĩ mới nông cạn như vậy! Lúc trước nếu cô muốn phản đối cuộc hôn nhân này thì phải làm cho đến cùng, bây giờ đồng ý rồi lại coi khinh người ta, để cho nhà họ nắm được sơ hở rồi đá chúng ta một cước, khiến cho Đồng gia bị bề mặt không có chỗ để chui xuống!”

Hiện tại thiệp cưới cũng đã phát hết rồi, chúng ta còn có thể làm gì? Nếu tháng sau hôn lễ không cử hành thì bên ngoài sẽ bàn tán về Đồng gia chúng ta như thế nào? Cô đó, cho dù có trăm ngàn lần không muốn thì cũng phải cố gắng nuốt vào bụng, chỉ cần có thể dỗ dành nhà gái giảng hòa là được. Về phần nhà lâu xe hơi, đối với chúng ta có đáng là gì?

Chờ đến khi cô ta bước chân vào đây, cô là mẹ chồng thì thích chính đốn cô ta thế nào mà chả được? Nhớ cho kỹ, Đồng gia chúng ta chưa bao giờ sợ có người phụ nữ nào náo loạn đòi ly hôn! Bước chân vào cửa căn nhà này, những người phụ nữ thông minh đều biết phải cố gắng mà giữ vững vị trí của mình, chỉ có yên phận mà sống, làm con dâu tốt của nhà họ Đồng, thì mới có thể coi là may mắn gặp trăng sáng!”

Triệu Lệ Phương nghe xong, trong lòng cảm thấy vô cùng kinh sợ, bà đột nhiên hiểu ra rằng, lời này không những đang nói đến hôn sự của con trai, mà còn âm thầm nhắc nhở đến chuyện gia đình mình.

Gần đây vì Đồng Tự ở bên ngoài quan hệ với một người phụ nữ khác, bà đã liên tục khóc nháo âm ỉ, mẹ chồng đương nhiên đã biết chuyện, cho nên hiện tại bà nói những lời này, mục đích là để châm chọc mình.

27. Chương 27

Bị mẹ chồng mĩa mai, Triệu Lệ Phương cũng không dám nói gì nữa, chỉ có thể nhỏ giọng than thở : “Mẹ...mẹ xem Đồng Nhiên đi, hôm nay cũng hành động hơi quá đáng rồi, ngộ nhỡ...”

“Nếu không có Đồng Nhiên thì đứa con trai bị cô làm hư sẽ còn một khúc hai nháo ba đòi thất cổ đấy! Hiện tại Đồng Tự đang mở một chi nhánh ở nước ngoài, hai anh em nó đang phải giúp đỡ lẫn nhau, cô đừng lòi việc nhà vào để làm phiền nó.”

Khi nói những lời này, tay của bà lại cầm kéo lên tỉa hoa, đem từng chiếc lá héo cắt bỏ sạch sẽ...

Cảnh Giai Tuệ sau khi đưa mẹ trở về thì cũng không ở nhà lâu, lấy lý do là ở công ty có việc, sau đó vội vã quay về huyện Thủy Nguyên.

Nhưng mới vừa từ nhà đi ra thì lại trông thấy một chiếc xe đang đỗ bên đường, Cảnh Giai Tuệ nhận ra được đó là xe ai, nhưng vẫn cúi đầu đi một mạch về hướng nhà ga.

Sau khi cửa xe được hạ xuống, lộ ra một gương mặt vô cùng anh tuấn, đáng tiếc là miếng băng keo cá nhân đã làm ảnh hưởng tới khí thế lạnh lùng của người đàn ông kia. Nhưng dù sao bấy nhiêu đó cũng đã đủ để làm cho các nữ sinh trung học mê mẩn, chỉ thấy các cô bé đỏ lú rú bình luận với nhau : “Oa, đẹp trai quá, giống như các ngôi sao trên tạp chí vậy.”

Cảnh Giai Tuệ không cần nhìn khuôn mặt huênh hoang kia cũng biết, được tiền tài soi sáng, người đàn ông kia quả thật đã trở nên quyến rũ hơn rất nhiều.

Nhóm nữ sinh trẻ kia thật giống như hình ảnh thu nhỏ của cô những năm về trước.

Cô nhớ rõ lần đầu tiên cô gặp Đồng Nhiên là vào năm nhất đại học, bỗng nhiên có cảm giác muốn trốn nhà, khiến cho nhóm học sinh bị giam cầm nhiều năm đều điên cuồng hết cả lên, khi đó cô và Triệu Nhất Ly còn cùng với vài bạn rủ nhau trốn học, đi cắm trại tại một công viên ở ngoại ô thành phố, sau đó bị mấy tên lưu manh đùa giỡn, sợ tới mức không thềm thu dọn đồ đạc mà khấn trương chạy ngay tới chỗ đông người.

Vì có dung mạo đẹp nên cô bị vài tên lưu manh kéo lại, chợt nhả nói muốn kết bạn với cô, Triệu Nhất Ly muốn kéo cô đi thì lại bị một tên nhóc du côn tát cho hai cái, sau đó nhóm nữ sinh vì quá hoảng sợ nên đã cùng nhau khóc rống lên.

Đúng lúc này thì Đồng Nhiên và Thượng Thiết đi qua, trông thấy nhóm côn đồ đang kéo các cô gái trẻ vào rừng, liền tay tay đánh cho bọn chúng một trận, giúp mình giải vây.

Hiện giờ nhớ lại mới thấy Đồng Nhiên xuống tay rất nặng, một quyền giáng xuống cũng có thể khiến cho người ta phun máu, theo đó còn rơi ra vài cái răng, lúc đó cô nghĩ rằng người đàn ông này quả thật vô cùng mạnh mẽ và cuốn hút, những nam sinh cùng tuổi cô sao có thể đem ra so sánh với anh được chứ?

Khi hai người đàn ông hộ tống nhóm nữ sinh vẫn còn đang hoảng sợ về đến cổng ký túc, thì ngay lập tức một cô bạn cùng phòng háo sắc đã can đảm xin số điện thoại của Đồng Nhiên, còn đưa cho anh cả số điện thoại phòng mình nữa.

Bạn cùng phòng đó liên tục gọi cho anh vài lần, nhưng anh đều không bắt máy. Mấy ngày sau, Đồng Nhiên lại chủ động gọi điện tới, thế nhưng người mà anh muốn tìm lại là Cảnh Giai Tuệ, nhớ lúc nghe thấy giọng của anh trong điện thoại, tim của cô đập mạnh đến nỗi như muốn bật tung ra vậy. Trong ánh mắt hâm mộ ghen ghét của bạn cùng phòng, cô lôi kéo Triệu Nhất Ly chạy tới cổng trường, thấy Đồng Nhiên và Thượng Thiết mỗi người đứng bên một chiếc xe máy, ở trước cổng trường chờ cô.

Khi đó bản thân lại không hề cảm thấy có chút nguy hiểm nào, nhìn ánh mắt sâu sa của anh, dũng khí của cô liền tăng lên gấp bội, không chút do dự sải bước ngồi lên xe anh, lúc cô vòng tay ôm ngang lưng anh, cũng là lần đầu tiên trong đời cô cảm nhận được rằng mình đã rơi vào bể tình...

Nhưng hiện tại, chiếc xe máy cũ nát đã được thay bằng một chiếc xe hơi nhập khẩu số lượng có hạn, người đàn ông kia càng ngày càng trở nên cường thế, còn cô rốt cục cũng không còn là một cô nhóc bình thường chỉ biết vui chơi nhảy múa nữa rồi.

Ánh mắt của người đàn ông kia đã có chút không kiên nhẫn, cô biết nếu như mình không lên xe thì chắc chắn hẳn sẽ đích thân xuống bắt người. Nghĩ vậy cô đành bất đắc dĩ đi tới, sau đó lên xe trong ánh mắt cực kỳ hâm mộ của các nữ sinh.

Thấy cô ngồi vào xe, người đàn ông kia ngồi bên cạnh rất tự nhiên ôm lấy hông cô, giống như đang giữ lấy một món đồ của mình vậy.

“Giăng co cả buổi như vậy, chắc vẫn chưa ăn cơm đúng không? Để tôi đưa em đi ăn.” Nói xong Đồng Nhiên liền phân phó lái xe đi tới một nhà hàng sang trọng.

“Tôi không đói, lát nữa còn phải trở về giải quyết chuyện công việc.” Cảnh Giai Tuệ vừa nói vừa né tránh nụ hôn của Đồng Nhiên.

Cánh tay đặt bên hông cô đột nhiên siết chặt lại, Cảnh Giai Tuệ kêu a một tiếng rồi bị người đàn ông kia ấn ngã xuống ghế. Tài xế ngồi phía trước rất hiểu chuyện kéo kính thủy tinh lên, để cho chỗ ngồi phía sau biến thành không gian riêng.

“Nhưng mà tôi đói, hay là em để cho tôi ăn no trước đi...” Mới ngày trước còn phóng túng một trận, hiện tại hẳn lại tinh lực mười phần mà khởi xướng chuyện này, chỉ sau vài giây, váy và quần lót của cô đều đã bị lột bỏ.

Đồng Nhiên cảm thấy khuôn mặt đang đỏ bừng vì giận của người phụ nữ nằm bên dưới mình trông cực kỳ xinh đẹp, đôi môi đỏ hồng lộ ra hàm răng trắng, dụ dỗ người ta nhào tới hôn.

Cô bé này luôn có một sức hấp dẫn đến kỳ lạ, khiến cho người ta không nhịn được mà nghĩ tới cô, nhiều năm trước khi hai người còn yêu nhau, bản thân anh luôn phải kiềm chế hết sức thì mới có thể khống chế không tiến tới bước cuối cùng, chỉ có thể ôm cô bé đến khi cô ngủ say, sau đó đành một mình trong đêm tối tự vuốt ve dục vọng nóng bỏng của mình bằng tay.

Mà hiện tại, rốt cục cũng đã nhắm nháp được hương vị thịt tươi mới, hẳn liền giống như trở thành một cậu nhóc vừa mới vụng trộm ăn trái cấm, sốt ruột không thể dừng lại được.

Bất quá hẳn còn nhớ rõ bác sĩ đã từng nói rằng nơi đó của người phụ nữ này trời sinh đã rất chặt, nhất định phải kiên nhẫn một chút, không được hành động quá lỗ mãng, cho nên hẳn mới đem cô đặt ở bên dưới, tùy tiện hôn lên môi và phần ngực mềm mại của cô, sau đó lấy từ trong túi ra một tuýp thuốc bôi trơn, tách lõi vào khít chặt ra rồi bôi vào, chất lỏng sền sệt rất nhanh ngấm vào sâu hơn, mang theo mùi vị bạc hà lạnh lẽo mà kích thích. Người phụ nữ kia giống như cá vừa mới bị lấy ra khỏi mặt nước, ở bên dưới Đồng Nhiên giật mình thở gấp một cái, bộ ngực cao vút khê cọ xát lên chiếc áo sơ mi của hắn.

Đồng Nhiên không kiềm chế được, hắn mạnh mẽ đi vào, dùng nhiệt độ cơ thể của mình làm hòa tan chất lỏng bên trong, thở hổn hển cảm thụ cái miệng nhỏ mềm mại bên dưới đang siết chặt mình.

Đầu của Cảnh Giai Tuệ vì bị người đàn ông này dùng lực quá mạnh nên liên tục đập vào lớp da trên cửa kính. Cô chỉ có thể đưa tay ra bám chặt lấy cửa xe, miễn cưỡng ổn định cơ thể của mình, sau lại nhận thấy hành động này tựa như đang chủ động nghênh đón hẳn vậy, càng khiến cho hưng khí cứng rắn giống như cọc gỗ kia kịch liệt can quấy trong cơ thể mình...

Tài xế không trực tiếp đi tới nhà hàng mà lái xe hai vòng quanh thành phố, gần đây vì đang sửa chữa lại tuyến đường cái nên ba bước thì có một cái hố, năm bước thì có hai chỗ trùng, khiến cho cô gái ngồi trong xe kêu to đến mức suýt chút nữa thì xuyên thấu qua cả tấm kính cách âm đất tiền trong xe.

Khi Đồng Nhiên ngồi dậy thì dưới ghế da đã xuất hiện một mảng nước lớn, bao gồm cả chất bôi trơn và dịch lỏng màu trắng, hắn rút khăn ướt ra, rất tự nhiên lau sạch sẽ đồng hồ bên dưới giúp Cảnh Giai

Tuệ.

Cảnh Giai Tuệ đẩy hần ra, cố gắng không rơi nước mắt, vội vàng lấy quần lót và váy bị vứt trên thành ghế mặc vào, sửa sang lại đầu tóc, trong lòng tuy rất xấu hổ và tức giận nhưng vẫn phải cố tỏ ra bình tĩnh.

Sau một hồi, trong không gian đóng kín đã tràn ngập mùi vị hoan ái, sau khi dư âm dần tan biến, nghiêng nhiên sẽ lại hiện ra một hình ảnh vô cùng đẹp và đứng đắn, nam tinh anh nữ tri thức.

“Anh đúng là kẻ ngạo mạn! Anh coi tôi là gái điếm để tiết dục sao hả?”

Đồng Nhiên kéo cửa xe xuống, thuận tay châm một điếu thuốc, hít mạnh một hơi rồi mới nói : “Đưa em tiền thì mới gọi là chơi gái, còn nếu không trả tiền, thì gọi là người yêu...”

Tất cả sự bình tĩnh được tích tụ của Cảnh Giai Tuệ giờ đây đã bị tên lưu manh trước mặt này làm cho tan biến hết : “Không biết xấu hổ...Ai thèm nói chuyện yêu đương với anh chứ!”

Người đàn ông kia nở nụ cười : “Vậy thì thế nào mới được coi là yêu đương? Giống như trước kia sao? Lượn lờ phố xá, xem phim, đi dạo? Sau đó chờ đợi em đến tuyệt vọng, giống như bị một người phụ nữ dâm đảng hung hăng đá sang một bên ư? Em vẫn nghĩ rằng mình là một cô bé, còn tôi vẫn là một thằng ngốc của ngày trước sao? Cũng thật là...Tên nhóc Đồng Hiểu Lượng kia thật đúng là vẫn chưa lớn, chắc nó luôn sẵn lòng thể hiện thứ tình yêu cũ rích kia với em có phải không? Nhưng mà, loại yêu đương như vậy hai chúng ta cũng đã từng trải qua, thật chẳng có ý nghĩa gì! Như vậy đi, để chú Đồng dạy cho cháu biết, là người lớn thì phải làm những chuyện gì với người mình yêu.”

Nói xong, hần nhìn vào khuôn mặt vẫn đỏ bừng như cũ của Cảnh Giai Tuệ : “Em sẵn lòng dốc sức cho người khác, tôi không phản đối, em tình nguyện vì công việc mà giày vò bản thân thì cứ việc, nhưng mỗi chủ nhật tôi sẽ tìm đến em, về điểm này thì em nên biết điều, nhất định phải dành ra cho tôi một khoảng thời gian, đừng ép tôi phải tới tận công ty bắt người, đến lúc đó thì hãy quên sạch công việc đi, một ngày 24 giờ phải ở nguyên trên giường cho tôi!”

Sẵn sàng lắng nghe ý kiến của người khác thì mới gọi là thương lượng, nhưng Cảnh Giai Tuệ biết, lúc này Đồng Nhiên hoàn toàn không có ý muốn bàn bạc với cô, mà là trực tiếp tuyên bố quyết định của chính mình.

Có lẽ cô hần là nên bày ra bộ dạng của một “Gái bao”, sau đó mạnh dạn đòi hần một số tiền lớn.Đáng tiếc cô còn không đến mức phải làm như vậy, không phải vì sợ rằng hần sẽ coi thường mình, mà là không muốn để cho bản thân phải “dơ bẩn” như hần.

Gặp được người đàn ông này, khiến cho cuộc sống sinh hoạt luôn theo khuôn phép của cô bị chệch đường ray, mà điều duy nhất cô có thể làm, đó là cố gắng kéo lại nếp sống bị chệch ra đó, từng chút từng chút một...

Người đàn ông kia xem như vẫn còn giữ lời hứa, sau khi đưa Cảnh Giai Tuệ đến huyện Thủy Nguyên, liền vội vã chạy lấy người rồi.

Cảnh Giai Tuệ nhìn nhà xưởng đang được xây tạm, hít sâu một hơi, yên lặng tự nhắc nhở mình rằng cuộc sống vẫn còn tiếp tục, phải cố gắng bước tiếp về phía trước.

Đất đã mua xong, thiết bị cũng đang ở trên biển, nhiệm vụ tiếp theo chính là xây dựng nhà xưởng.

Vì để tiết kiệm thời gian và chi phí nên nhà xưởng được thiết kế cực kỳ đơn giản, cột trụ bằng sắt cao tám mét, mỗi cột cách nhau năm mét, phía trên được đắp bằng những tấm thép, sau đó treo hai bên tấm thép một lớp xốp, chưa tới một tháng nhà xưởng và nơi ở tập thể đã được xây dựng.

Trước khi nhà xưởng được khánh thành, Dương tổng đã bao một phòng trong một khách sạn xa hoa để tổ chức ăn mừng, cơm nước xong lại vào một phòng khác để tổ chức họp.Ngoài Cảnh Giai Tuệ ra thì Dương Xán Sinh và một số người phụ trách khác cũng cùng nhau thảo luận nghiên cứu về một số chi tiết bên trong nhà xưởng.

Ở trong phòng họp, Cảnh Giai Tuệ mới vừa ngồi vào chỗ của mình thì lại phát hiện ra sự có mặt của một số nhân viên cũ đã từ chức ở công ty, thì ra là họ sớm đã được Dương tổng điều tới công ty mới rồi.

“Đây là lần đầu tiên chúng ta tổ chức cuộc họp bàn về nhà xưởng mới, điều kiện không được tốt lắm, mong mọi người thông cảm, cuộc họp tiếp theo của chúng ta chắc là sẽ được tổ chức ngay trong nhà xưởng mới rồi.” Dương Xán Sinh vỗ tay trước, sau đó Cảnh Giai Tuệ và những người khác cũng mỉm cười vỗ tay.

Cảnh Giai Tuệ có hơi nôn nóng, nếu như cô đoán không lầm thì chắc là hôm nay Dương tổng sẽ bổ nhiệm những vị trí cho nhân viên trong nhà xưởng mới. Nhớ tới lúc trước Dương tổng cũng đã từng ám chỉ mình, muốn cô trở thành người phụ trách của nhà xưởng, khiến cho Cảnh Giai Tuệ trong lòng khó tránh khỏi kích động, mấy tháng nay đã phải trải qua biết bao vất vả cùng uất ức, cho nên việc này quả thực rất quan trọng đối với cô, với lại bây giờ mỗi tuần cô còn phải dây dưa với người đàn ông kia, thật sự làm cho cô cảm thấy rất bất lực, cũng làm cho con đường thăng tiến của cô trở nên mờ nhạt dần.

Sau tiếng vỗ tay, Dương tổng nói : “Đầu tiên tôi muốn cảm ơn mọi người vì đã vô cùng cố gắng trong công việc, không có mọi người phụ trách từ ngày cho tới đêm thì chắc nhà xưởng của chúng ta đã không thể xây dựng được, đặc biệt là Dương Xán Sinh và Cảnh Giai Tuệ, nhờ có hai người họ vất vả cố gắng thì nhà xưởng mới có thể khánh thành trong thời gian ngắn như vậy. Trước tiên chúng ta nên cảm ơn hai người bọn họ.”

Dương Xán Sinh phấn khởi đứng lên chào hỏi mọi người, Cảnh Giai Tuệ tuy vẫn mỉm cười, nhưng nghe thấy Dương tổng gọi Dương Xán Sinh tiến lên phía trước thì trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác bất an.

“Những vị đang ngồi đây đều là những người sẽ làm việc trong nhà xưởng mới, sau này chắc chắn sẽ có đãi ngộ rất tốt và không gian để phát triển. Cuộc họp hôm nay chủ yếu là để tuyên bố người quản lý nhà xưởng và phụ trách buổi lễ khánh thành, chức vụ tổng giám đốc...” Dương tổng tạm dừng một chút, ánh mắt đảo hết một vòng, tất cả mọi người đều nín thở chăm chú nhìn vào Dương tổng, “sẽ do Dương Xán Sinh đảm nhiệm”, Dương Xán Sinh nâng thất lưng lên, ngồi yên vị trên ghế.

Mọi người nghe xong, ánh mắt đều không tự chủ mà nhìn Cảnh Giai Tuệ, bởi vì trong khoảng thời gian này, việc lớn việc nhỏ đều là do một tay Cảnh Giai Tuệ đích thân thu xếp, một cô gái trẻ đội mũ công nhân có mặt mọi lúc trên công trường, không ngừng chịu khó, mà Dương Xán Sinh kia hầu như chỉ ngồi trong văn phòng, đến đúng giờ lại mang theo đồ tập thể dục rồi lái xe đến khu tập thể hình của thị trấn.

Vốn ai cũng nghĩ rằng, vị trí tổng giám đốc sẽ được giao cho Cảnh Giai Tuệ, ai ngờ... Mọi người chỉ còn biết nhìn Cảnh Giai Tuệ với ánh mắt đồng cảm.

Dương tổng nhìn Cảnh Giai Tuệ chằm chằm, bình tĩnh chờ phản ứng của cô.

Thật ra thì, khi nghe thấy Dương tổng bổ nhiệm vị trí, Cảnh Giai Tuệ chỉ cảm thấy cơ thể mình có chút nóng lên, miệng lưỡi khát khô, nhưng cô vẫn có thể khống chế mà biểu lộ ra vẻ mặt tươi cười, quay đầu nói với Dương Xán Sinh : “Chúc mừng anh, bây giờ phải gọi anh là tiểu Dương tổng rồi, trong khoảng thời gian này tôi đã học tập được rất nhiều từ anh, về sau mong được anh quan tâm nhiều hơn.”

Dương Xán Sinh vẻ mặt tràn đầy đắc ý, tươi cười khiêm tốn nói : “Sao thể được, tôi còn phải nên học tập cô mới phải.”

Dương tổng thấy Cảnh Giai Tuệ không có chút cảm xúc bất mãn nào, sắc mặt mới giãn ra, tiếp tục nói : “Chức vụ quản lý kinh doanh sẽ do Cảnh Giai Tuệ đảm nhiệm, quản lý vật tư là..., quản lý sản xuất là...” Cảnh Giai Tuệ vẫn cười, nhưng trong đầu lại rất hỗn loạn, nghe Dương tổng bổ nhiệm vị trí cho các nhân viên mà lỗ tai cô đã ong ong khó chịu, căn bản không biết là bọn họ nói gì, chỉ có thể sử dụng sức chịu đựng đã tích lũy được trong suốt nhiều năm vất vả làm việc, kiên cường đứng im tại đó.

Không biết qua bao lâu, Cảnh Giai Tuệ nhìn thấy những người khác đứng dậy thì mới vội vàng đi theo, Dương tổng nói với cô cái gì đó, cô chỉ nhớ là miệng mình đã đóng mở nói chuyện một lúc, sau đó liền mơ hồ bước ra ngoài, ngồi lên xe trở về ký túc xá tạm thời của nhà xưởng. Bất quá cô cũng không đi về phòng ngay, mà ở bên ngoài lòng vòng không mục đích.

Chờ cô phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện là mình đã đi tới đường lớn. Cảnh Giai Tuệ nhìn trời, đã tới đêm khuya rồi, trên đường một bóng người cũng không có, chỉ có một đám cỏ dại cao tới đầu gối. Nơi này là nông thôn, điều kiện chưa được tốt, đôi khi muốn lên mạng còn khó, chỉ thể thôi cũng đã có thể tưởng tượng ra được cuộc sống về sau của cô sẽ như thế nào rồi...

Trời tối đen như mực, nhìn không thấy ánh trăng, ban đêm ở nông thôn thật không phải lạnh bình thường,

thế nhưng Cảnh Giai Tuệ lại cảm thấy toàn thân nóng như lửa đốt, như muốn đốt cháy hết các dây thần kinh đang bị buộc chặt của cô vậy.

Bản thân phải chạy đôn chạy đáo, cố gắng thế nào mới có thể xây dựng được nhà xưởng? Vì đầu tư cho nó, cô còn bị tên Đồng Nhiên khôn nạn kia ép buộc hoàn toàn.

Nhưng mà, cô trả giá nhiều như vậy, đổi lại là một kết quả như thế nào?

Cô không phục, tuyệt đối không phục.

28. Chương 28

Đêm hôm đó, Cảnh Giai Tuệ trần trọc tới khoảng 3 giờ sáng, sau đó mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau là thứ sáu, nhà xưởng mới còn hàng trăm đồ phế thải cần giải quyết, khắp nơi đều có việc phải chú ý. Cảnh Giai Tuệ mất tâm trạng thu xếp mọi chuyện, nhưng lúc cô quay người lại, hoàn toàn có thể nghe thấy tiếng mọi người đang vụng trộm bàn tán về mình.

Cảnh Giai Tuệ tự trấn an mình phải thật bình tĩnh, nhưng trong lòng vẫn có chút dễ bực, suy cho cùng thì vẫn còn có chỗ sơ suất, vị trí của các trang thiết bị trong nhà máy được bày bố trong một không gian chật hẹp khiến cho cô phải tính toán lại.

Tuy rằng phải phiền toái các công nhân sắp xếp lại vị trí của máy móc một lần nữa, nhưng cô cũng không muốn vì những lời oán trách của họ mà mắc sai lầm, thế nhưng Dương Xán Sinh lại vừa vụng đi qua nhà xưởng nhìn thấy.

Kết quả ngay giữa cuộc họp lúc nghỉ trưa, hắn đã đem chuyện này ra để nói, trước mặt toàn bộ các quản lý nghiêm khắc phê bình Cảnh Giai Tuệ không thương tiếc, về phương diện này hắn hoàn toàn khác hẳn so với chủ mình, mắng người ta một cách cay nghiệt và hung ác, có khi đến cả những người đàn bà chanh chua ngoài chợ cũng phải quý xuống mà bái phục hắn.

Cảnh Giai Tuệ nắm chặt hai tay đặt trên đùi. Cô hiểu suy nghĩ của Dương Xán Sinh, lúc trước khi mua đất đều là do cô đi trước hắn một bước, Dương Tổng nhiều lần còn phải dạy bảo hắn, song đối với cô thì lại thưởng rất nhiều, cho nên trong lòng Dương Xán Sinh chắc hẳn tồn trữ vô số oán khí, hơn nữa lúc ở Thượng Hải Dương Xán Sinh đã lợi dụng đơn hàng để hãm hại cô như vậy, đủ để thấy được tầm mắt của hắn hạn hẹp tới cỡ nào rồi.

Cảnh Giai Tuệ hôm qua mất ngủ một đêm, không phải là chưa từng nghĩ tới chuyện từ chức chạy lấy người, hiện tại chức vụ của cô so với ban đầu chính là đổi thang mà không đổi thuốc, công việc lại còn phức tạp rườm rà hơn rất nhiều! Thế nhưng tiền lương lại không hề tăng chút nào, mượn lời Dương tổng nói thì là vì máy móc trong nhà máy còn chưa được chuyển tới, chờ năng suất và lợi nhuận tăng lên thì lập tức mọi người sẽ được hưởng xứng đáng!

Hầu như những nhà tư bản đều chỉ biết hứa suông, Cảnh Giai Tuệ một chữ cũng không tin, nhưng sau khi nghe giọng đàn ông sắc nhọn chửi bới mình như vậy, cô lại mạnh mẽ ra quyết định : Tên Dương Xán Sinh kia càng muốn loại bỏ cô thì cô lại càng không đi đấy! Cảnh Giai Tuệ này sẽ cùng với tên nhóc họ Dương kia “chơi đùa” đến cùng!

Nghĩ vậy, hai tay nắm chặt của cô liền giãn ra, Cảnh Giai Tuệ cầm lấy bút, nghiêm túc ghi lại “ý kiến chỉ đạo” của Dương tổng nhỏ, thỉnh thoảng còn gật đầu tỏ vẻ tán thành. Cứ mềm mại nhu thuận như vậy, ngược lại sẽ khiến cho Dương Xán Sinh chanh chua kia không còn gì để nói nữa.

Sau khi mắng nhiếc vài câu, hắn rốt cục cũng phải thu về một bản mặt khó coi.

Sau khi hội nghị kết thúc, những người khác đều rời đi, chỉ có quản lý vật tư Cầu Hồng Na là ở lại, thừa dịp không có người liền an ủi Cảnh Giai Tuệ đôi ba câu, Cảnh Giai Tuệ chỉ cười nói cảm ơn, cũng không có giải bày tâm sự giống như Cầu Hồng Na dự đoán.

Cảnh Giai Tuệ sau khi ra khỏi phòng họp liền ngồi vào bàn làm việc của mình, cô biết, cô nhất định phải đầu lại anh ta. Nhưng biết phản kích như thế nào đây? Cô mở cặp hồ sơ ra, xem thật kỹ các giấy tờ liên quan của nhà xưởng...

Hết giờ làm hôm đó, xe của Đồng Nhiên rất đúng giờ đỗ trước cửa nhà máy của Cảnh Giai Tuệ. Bởi vì cửa kính xe không hạ xuống, cho nên các đồng nghiệp cũng chỉ nhìn thấy một hình dáng mờ nhạt bên trong, nhưng có thể cảm giác được người trong xe không phải là cậu bạn trai tên Đồng Hiểu Lượng của Cảnh Giai Tuệ, ai nấy nhất thời đều ồ lên, có người còn nhỏ giọng nói : “Lại kiếm được một kẻ có tiền khác rồi...Cậu bạn trai trước thật quá đáng thương...”

Cảnh Giai Tuệ cầm túi xách đi thẳng lên xe, sau đó lại rất nhanh đóng sầm cửa xe lại, kỳ thật không cần nghe cũng có thể đoán được là những người đồng nghiệp cũ đang bàn luận cái gì, hai ngày nữa không biết có đồng nghiệp nữ nào đến hỏi cô để “lấy kinh nghiệm” hay không đây?

Nếu như theo lẽ thường thì chắc chắn lão già lưu manh này sẽ nhanh chóng kéo cô tới một nhà trọ nhỏ ở khu này để mây mưa, nhưng hôm nay lại rất khác biệt, xe đã đưa bọn họ tới trung tâm thành phố.

“Muốn đi đâu vậy?” Di chứng mất ngủ hôm qua vẫn còn có chút ảnh hưởng cho tới bây giờ, Cảnh Giai Tuệ khẽ xoa bóp huyết thái dương đau nhức hời. Đồng Nhiên đã sớm nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn lộ vẻ mệt mỏi của Cảnh Giai Tuệ.

“Hôm nay tôi có hẹn đi chơi golf với một vài người bạn, không thể hoãn được, lát nữa tôi sẽ đặt một phòng cho em, nghỉ ngơi một lúc đi.”

Đợi đến khi tới được sân golf thì sắc trời đã bắt đầu tối sầm, nhưng trong sân thì vẫn được bật đèn sáng trưng.

Loại “ánh đèn sân bóng” này thật sự là thử thách lớn nhất đối với người chơi bóng, chỉ cần là người hay chơi thể thao thì sẽ đều biết – chơi bóng vào buổi tối, kẻ thù lớn nhất không ai khác chính là cái bóng của mình. Khi nhìn vào cái bóng chiếu xuống đất của bản thân, năng lực phát huy ngày thường sẽ bị ảnh hưởng. Nếu ngọn đèn không chiếu tới chỗ mình thì còn cần phải thể hiện bản năng trong bóng tối nữa.

Cho nên có thể xem như nhóm những ông lớn này đến chơi bóng vào buổi tối thì đều là các cao thủ.

Cảnh Giai Tuệ liếc mắt một cái liền nhận ra Thượng Thiết trong đám bốn năm người đàn ông. Hắn mặc một chiếc áo phông màu cà phê kẻ sọc, phối với một chiếc quần màu trắng. Vì là buổi tối, không có mặt trời chiếu vào, cũng không có đội mũ, mái tóc kiểu Hàn Quốc của hắn che phủ hết vầng trán, cho nên chỉ lộ ra một khuôn mặt đen thui nhìn không rõ.

Thấy Đồng Nhiên ôm vai Cảnh Giai Tuệ đi tới, hắn cũng không liếc nhìn cô một cái, chỉ đưa tay ôm eo cô bạn gái đang đứng bên cạnh, nói với Đồng Nhiên : “Anh Nhiên, bọn em chờ anh lâu lắm rồi đấy, anh mau đi thay quần áo đi!”

Giữa cả đám nam và nữ, Cảnh Giai Tuệ lại phát hiện ra hai người quen, chính là ông Trương và ông Lưu, người mà đã từng ở trong bữa tiệc ở Thượng Hải, được Đồng Nhiên đề xuất đẩy mạnh tiêu thụ đồ văn phòng giúp cô.

Bọn họ đương nhiên cũng nhận ra Cảnh Giai Tuệ, họ còn nhớ rõ ràng lúc trước Đồng Nhiên đã từng giới thiệu đây là cháu dâu của cậu ấy. Nhưng hiện tại hai chú cháu lại tình cảm nồng nhiệt như vậy, thật sự là vượt quá phạm vi trai gái bình thường. Hai người nhìn nhau, sau đó nở một nụ cười ra vẻ đã hiểu, trong lòng thầm nghĩ : Chắc là tên nhóc Đồng Nhiên này trêu đùa chút thôi, lại đi đùa giỡn với cả vợ của cháu mình!

Đồng Nhiên cười chào bọn họ, sau đó cúi đầu nói với Cảnh Giai Tuệ : “Đi thôi, theo anh đi thay quần áo.”

Khi bọn họ từ hai phòng thay đồ nam nữ cách biệt đi ra, Đồng Nhiên mặc một chiếc áo phông thể thao cộc tay màu xám rất đơn giản, phối với một chiếc quần màu đen, Cảnh Giai Tuệ cũng thay một bộ quần áo thể thao màu trắng.

Các ông chủ hầu như đều đi cùng với một người bạn hoặc là bạn gái, nhưng ngoại trừ Cảnh Giai Tuệ ra, cơ hồ tất cả những người phụ nữ ở đây đều thỉnh thoảng liếc nhìn Đồng Nhiên hoặc Thượng Thiết một

chút. Phải biết rằng, giữa những ông chủ bụng phê đầu trọc thành công trong sự nghiệp, thì hai người này có thể đem so với những hình mẫu nam thần tinh anh, sức quyến rũ thật sự không thể chối bỏ.

Cảnh Giai Tuệ không chơi golf, cũng không biết phải nói chuyện thế nào với đám phụ nữ kia, đem so sánh với họ, quả thật là vô cùng xấu hổ. Nhìn bọn họ nhẹ nhàng vung gậy đánh bóng, trong đầu cô cảm thấy rất hỗn loạn.

Cô yêu cầu một ly đồ uống từ bồi bàn, tránh đi đám phụ nữ đang vui vẻ bàn luận về các món đồ hàng hiệu của châu Âu, một mình đi vào chỗ nghỉ ngơi. Nằm xuống một chiếc ghế dài, mắt nhìn lên trần nhà trong suốt với những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, mi mắt trở nên nặng dần, cuối cùng Cảnh Giai Tuệ liền ngủ thiếp đi.

Tuy nhiên vì trong lòng có chuyện nên cô cũng không ngủ được sâu, nửa mê nửa tỉnh cảm thấy cơ thể có chút nặng, miễn cưỡng mở mắt ra, thấy trên người mình đã được đắp lên một chiếc chăn mỏng, ánh mắt chạm phải bóng lưng của Thượng Thiết đang vội vàng chạy ra ngoài...

Lúc này trên sân bóng nổi lên tiếng vỗ tay, Đồng Nhiên hiển nhiên phong độ không tệ, một đường bóng đẹp vào thẳng lỗ, đem điểm số của mọi người cách biệt rất xa.

Ông Lưu thấy Thượng Thiết trở về liền nói : “Thật đáng tiếc, cậu vừa đi vệ sinh nên không được nhìn thấy cảnh đó, đường bóng của Đồng Nhiên rất đẹp! Xong rồi, ông Vương kia vừa cùng cậu ấy cược một chiếc Lexus, xe mới mua còn chưa chạy được hai ngày thì đã phải trao lại cho Đồng Nhiên rồi, người ta đều nói ‘đỏ tình đen bạc’, nhưng tôi thấy thằng nhóc Đồng Nhiên này lại luôn được cả hai.”

Ông Vương tuy thua mất một chiếc xe trị giá hơn 500 vạn, nhưng rất có phong thái của một đại tướng, tình nguyện chịu thua, chỉ cười nói : “Mọi người nhớ cho kỹ, sau này trăm ngàn lần không được đánh cược với Đồng Nhiên, thằng nhóc này chưa bao giờ đánh mà không nắm chắc được thế trận, tuyệt đối là một tên lấu cá!”

Trong tiếng đùa giỡn, mọi người cùng nhau ngồi lên xe điện, cứ hai ba người đi một xe. Đồng Nhiên và Thượng Thiết ngồi cùng xe, Thượng Thiết chúc mừng nói : “Chúc mừng anh Nhiên, chỉ cần một cái vung gậy là đã thắng được cả một chiếc xe rồi.”

Đồng Nhiên cũng cười, nhưng ánh mắt lại rất lạnh : “Thiết Tử, chúng ta là anh em cả đời, có đúng không?”

Thượng Thiết gật đầu : “Đương nhiên rồi ạ..., anh Đồng nói điều này...”

“Nếu đã xem tôi là anh trai, vậy thì hãy nhớ cho kỹ một điều, Cảnh Giai Tuệ cũng chính là chị dâu cả đời này của cậu, bất luận tương lai của tôi và cô ấy có như thế nào đi chăng nữa, thì cô ấy vẫn sẽ mãi là chị dâu của cậu!”

Nói xong, Đồng Nhiên dùng sức nắm chặt bả vai Thượng Thiết, sau đó sải bước xuống xe.

Thượng Thiết quay đầu nhìn lại, xa xa có thể trông thấy được bức tường bằng thủy tinh trong suốt của chỗ nghỉ, đèn đuốc sáng trưng. Người phụ nữ đó đã ngồi dậy, khoác lên tấm chăn mỏng, cũng nhìn về phía hắn...

Hôm đó từ sân bóng trở về, Cảnh Giai Tuệ phát hiện thấy sắc mặt của Đồng Nhiên rất thâm trầm, người đàn ông xấu tính này vẫn không thay đổi chút nào, vẫn giống như trước đây, khi ở bên ngoài thì luôn ra vẻ không có chuyện gì, nhưng khi chỉ còn lại hai người thì sẽ không kiêng dè, cầm được đồ nặng nào thì sẽ đem đập hết.

Nếu bây giờ là những năm về trước, chắc hẳn cô đã sớm đi tới rồi dựa vào người anh, đưa tay khẽ mát xa bả vai cứng ngắc, vuốt nhẹ nếp nhăn trên mi mắt anh, sau đó nhỏ giọng hỏi anh đã xảy ra chuyện gì.

Bất quá hiện tại cô đã không còn nghĩa vụ phải làm người tốt đi an ủi người ta nữa rồi. Trong tiếng “đạn pháo” âm ỉ, cô bình thần đi tắm, sau đó bọc khăn tắm quanh người rồi ngồi trước bàn trang điểm sấy tóc.

Đồng Nhiên đã sớm cởi bỏ quần áo, chỉ mặc mỗi quần lót, cà lơ phát phờ tựa nửa người ra sau giường, ngấm nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang ngồi chải tóc cách đó không xa.

Hắn đột nhiên phát hiện một điều, người phụ nữ này bất kể là hai cánh tay non mịn trắng nõn, mái tóc dài đen nhánh, hay là đôi mắt to kia, khi đề lên liền trở nên vô cùng mềm mại, không có chỗ nào là không dễ

lộ ra nét phong tình, cho dù cô ấy có thể hiện ra vẻ mặt đứng đắn, thì vẫn sẽ khiến cho người khác không kìm chế nổi mà muốn hung hăng đặt cô ở dưới thân rồi mạnh mẽ chà đạp.

Giống như hần bây giờ đây, ngồi nhìn người phụ nữ kia sậy tóc, còn có hương thơm của sữa tắm thoang thoang trong phòng, khiến cho bộ phận bên trong quần lót kia bắt đầu khởi động, căng phồng như cánh bướm. Chính mình đã từng được nếm qua mùi vị của cô mà vẫn còn như vậy, thằng nhóc Thượng Thiết kia có động tâm thì cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng mà, cho dù có là anh em, lại thêm ăn thì cũng phải có mà chịu! Người phụ nữ kia đời này kiếp này chỉ được phép nằm dưới thân hần mà nức nở kêu rên thôi...

Nghĩ vậy, cơn tức trong lòng cư nhiên cũng vì cơn dắc ý mà chậm rãi dập tắt, hần khẽ mỉm cười, cẩu thả cởi quần lót của mình ra, cứ thế kiêu ngạo giương cao cây gậy thô to đi về phía người phụ nữ của mình...

29. Chương 29

Dễ dàng kéo người phụ nữ này vào trong ngực mình, nhưng thân thể cứng nhắc của cô lại bộc lộ rõ ràng sự kháng cự. Lửa giận của Đồng Nhiên vừa mới được kìm lại thì bây giờ lại đột ngột dâng cao, dứt khoát bế bổng người phụ nữ này lên giường.

Cô không tình nguyện như thế nào, trong lòng hần hiểu rõ nhất, người ta thường nói là duyên phận đã hết có phải không? Không vấn đề gì, hần sẽ dùng mọi thủ đoạn để nắm chặt người phụ nữ luôn muốn rời xa mình này...

Nghĩ vậy, hần liền ngậm chặt lên đôi môi thơm ngát của cô, mãnh liệt mút vào hết những lời kháng nghị mà cô muốn nói ra...

Lúc Cảnh Giai Tuệ tỉnh lại thì đã là mười giờ sáng hôm sau. Tên hần dẫn nào đó tối hôm qua giống như chọc tiết gà vậy, đem kỹ thuật chuẩn xác “một gậy vào lỗ” từ sân golf áp dụng luôn trên giường.

Cho đến cuối cùng, Cảnh Giai Tuệ cảm thấy đầu gối và thắt lưng của mình đều trở nên tê cứng, mệt mỏi tiếp nhận sự tấn công không ngừng nghỉ của người đàn ông kia, thậm chí có mấy lần, anh ta bởi vì quá mức hưng phấn, không kịp rút ra mà xuất ngay trong cơ thể cô, chất lỏng nóng rực kèm theo xúc cảm tê dại, khiến cho cô không thể kìm nén được mà bật khóc nức nở...

Hôm nay là thứ bảy, không cần phải gấp gáp tỉnh dậy rồi đi tới công ty khiến người ta ngột ngạt kia, Cảnh Giai Tuệ tuy đã thức, nhưng cô vẫn lười biếng nằm ườn trên giường.

Căn phòng này diện tích không lớn lắm, chỉ khoảng bảy mươi mét vuông, thiết kế bán mở theo đúng phong cách của Đồng Nhiên, xuyên qua khe hở phía đối diện giường chính là giá sách, từ đó có thể nhìn thấy một người đàn ông đang mặc quần ngủ, hai tay để trần ngồi trước bàn làm việc xử lý sổ sách. Thế nhưng động tác đánh máy của hần lại không hề chuyên nghiệp, hai ngón tay chuyển động cao thấp gõ chữ, để lộ ra sự non nớt về kỹ năng máy tính cơ bản.

Thời gian Đồng Nhiên đọc sách không nhiều, năm đó hơn phân nửa sức lực của anh đều dùng để đánh nhau, nhưng đầu óc của anh thông minh tới cỡ nào thì cô lại là người biết rõ nhất.

Lúc trước khi cô quen anh, anh cũng mới chỉ là một tên côn đồ ở quán bar mà thôi. Khi đó ông chủ của quán đã cùng với em dâu chơi đùa trên xe hơi đỗ trong gara đóng kín, kịch liệt chiến đấu trong men rượu. Cuối cùng do mệt mỏi, đôi cầu nam nữ lại không tắt máy xe mà cứ thế ngủ thiếp đi. Kết quả bị ngộ độc carbon monoxit, ngày hôm sau bị người ta phát hiện ra trong tình trạng toàn thân cứng ngắc.

Quán bar sau đó thuộc về bà vợ của ông ta, nhưng vì quá cảm hận chồng mình nên không bao lâu sau, việc kinh doanh trong quán không được thuận lợi, cuối cùng phải bán đi với giá thấp.

Đồng Nhiên đã dùng phần tài sản duy nhất mà ba anh để lại cho anh – chính là căn nhà dùng để cưới vợ, hơn nữa còn lấy luôn số tiền còn lại trong sổ tiết kiệm để mua lại quán bar sắp phá sản, không ngờ quán bar lại cải tử hoàn sinh trong tay anh, biến nó trở thành một nơi làm ăn phát đạt.

Có những người trời sinh ra là để làm kinh doanh, nếu năm đó anh không gặp phải chuyện kia, thì có lẽ bây giờ tên của anh đã nằm trong top 500 người giàu nhất thế giới rồi cũng nên.

Kỳ thật trong khoảng thời gian đó, cô tuy rằng không có tham gia việc làm ăn của quán bar, nhưng vẫn đi theo anh học được không ít bí quyết kinh doanh, chính là học phí thật sự quá cao, không biết đến bao giờ cô mới có thể trả hết nợ...

Cảnh Giai Tuệ ngồi dậy, mặc áo ngủ muốn đi toilet, nhưng vừa mới đi qua bàn làm việc thì đã bị người đàn ông kia kéo xuống ngồi lên đùi : “Dậy rồi à? Giúp anh nhìn xem đoạn này có nghĩa là gì?”

Trong tay Đồng Nhiên cầm một tờ hóa đơn xuất nhập khẩu viết bằng tiếng Anh. Cho dù đã ở nước ngoài rất nhiều năm, lại có tận mấy tấm bằng, nhưng khẩu ngữ của hắn cũng không tốt lắm, kỹ năng viết cũng không quá giỏi. Không hiểu ông chủ này trả lương cao ngất cho nhóm thư ký để làm gì nữa, cứ nhiên lại không chú ý giúp ông chủ phiên dịch thành tiếng Trung.

Cảnh Giai Tuệ nhìn lướt qua hóa đơn, bỗng nhiên sững cả người. Đây là hóa đơn xuất nhập khẩu hàng hóa được làm từ da tái chế.

Những cuốn sổ đẹp hay phong bì đều được làm từ da tái chế, sản phẩm trong nước tuy rẻ nhưng chất lượng lại không cao, cho nên công ty bọn họ đều nhập khẩu nguyên vật liệu từ Ý, chất lượng tương đương với nhãn hàng LV, song giá lại khác nhau một trời một vực. Một chiếc túi xách hàng hiệu giá bình thường đã lên đến hơn một vạn, mà chất liệu da tốt nhất cũng chỉ tầm 40 nhân dân tệ một mét mà thôi.

Nhưng theo hóa đơn mua hàng trong tay Đồng Nhiên, da tái chế lại có thể có mức giá 30 nhân dân tệ một mét, điều này không thể không khiến cho Cảnh Giai Tuệ cảm thấy kinh ngạc.

Cô nhìn xuống dưới, là công ty cung cấp nguyên vật liệu TTU, bọn họ trước kia sở dĩ không nhập hàng ở đây, là bởi vì không có cửa. Họ chỉ nhận cung cấp số lượng hàng hóa lớn, mà công ty cô thì lại nhập khẩu với số lượng tương đối ít, cho nên không được bọn họ chấp nhận.

Cảnh Giai Tuệ ngây người, Đồng Nhiên cũng không có nhàn rồi, đưa tay sờ vào bộ ngực mềm mại của cô.

Cảnh Giai Tuệ “bốp” một cái đem tay hắn kéo về trên bàn, sau đó đẩy hắn ra rồi bước vào toilet. Người đàn ông này coi việc nhập khẩu da là chuyện nhỏ đúng không? Hắn rõ ràng là đang muốn khoe khoang với cô!

Đáng tiếc dù có muốn cống hiến cho công ty đến đâu đi chăng nữa, thì cô Cảnh Giai Tuệ cũng sẽ không vi phạm đến “lương tâm nghề nghiệp”, sử dụng cơ thể để đổi lấy thành tích. “Đại lễ” của hắn, xin thứ lỗi cho kẻ bất tài này, cô tuyệt đối sẽ không tiếp nhận!

Tuy nhiên trong đầu Cảnh Giai Tuệ lại thoáng lên một suy nghĩ...

Máy móc của nhà xưởng đã tới đúng hạn, các công nhân mới còn đang trải qua một khóa huấn luyện nghiệp vụ. Dương tổng yêu cầu Dương Xán Sinh bắt đầu tiến hành mua nguyên vật liệu, điều này khiến cho hắn trở nên hăng hái hẳn lên.

Quản lý vật tư Cầu Hồng Na có ngoại hình rất đẹp, khoảng hai tư hai lăm tuổi, ban đầu giữ vị trí văn thư trong công ty, vừa mới tiếp xúc với công việc mới, Dương tổng sợ cô không biết giá thị trường nên giao cho Cảnh Giai Tuệ liên hệ với nhà cung cấp trước, sau khi bàn bạc xong về giá cả, chuyện làm hợp đồng và chuyển hàng hãy giao cho Cầu Hồng Na.

Thế nhưng ông tổng nhỏ lại không hề thương lượng một câu với Cảnh Giai Tuệ, từng chi tiết vấn đề đều chỉ trưng cầu ý kiến của Cầu Hồng Na. Nhà xưởng mới hoạt động chưa đến vài ngày, Cảnh Giai Tuệ liền phát hiện ra một chuyện, Dương Xán Sinh rất thích chạy đến văn phòng quản lý vật tư. Cầu Hồng Na tuy mặc quần áo theo phong cách phương Tây, nhưng nội tâm lại rất truyền thống, cũng đã có bạn trai, cho nên cực kỳ phản cảm với việc Dương Xán Sinh cứ suốt ngày đến gần bắt chuyện.

Các chủng loại vật tư cần nhập khẩu rất đa dạng và phức tạp, trong đó các nhà máy cung cấp da cũng quá nhiều. Cảnh Giai Tuệ chọn hai công ty để liên hệ, chất lượng và giá cả đều rất hợp lý, trước tiên cô gọi

đến văn phòng tiêu thụ của một công ty, bảo bọn họ gửi bản báo giá tới. Sau đó cô lại tiếp tục gọi vào số di động của tổng giám đốc công ty thứ hai, nói : “Trần tổng, xin chào, tôi là Giai Tuệ. Hiện tại tôi đang công tác trong một xí nghiệp mới, cần phải nhập một số nguyên vật liệu, ông có thể báo giá cho tôi được không. Trần tổng, không cần cảm ơn tôi, tôi biết chất lượng hàng của công ty ông rất tốt, nhưng có điều giá hơi đắt. Dương Xán Sinh, tổng giám đốc của chúng tôi chỉ định tôi liên hệ với công ty của ông. Vâng đúng vậy, anh ấy là cháu của Dương tổng... Tôi chỉ là người bàn bạc về giá, còn quyền quyết định là của tổng giám đốc. Đúng rồi, nhân tiện cho tôi gửi lời hỏi thăm mọi người ở đó, với lại sếp tổng anh ấy rất thích mua đồ đặc sản, khi về sẽ mang đến công ty ông coi như là quà biếu. Được, trước tiên ông hãy báo giá cho tôi... Sao ạ? Ông muốn biết số điện thoại của tổng giám đốc? Dạ được...”

Buổi chiều, hai công ty đều lần lượt gửi bản báo giá tới, Cảnh Giai Tuệ nhìn cả hai, thấy chất lượng tương đương nhau, nhưng giá của công ty Trần tổng lại cao hơn hẳn so với giá của công ty kia. Cô khẽ mỉm cười, rõ ràng đã nhìn thấu được Trần tổng này là một người biết đối nhân xử thế.

Thật ra chiêu “đặc sản” này là do cô nghe được từ một người bạn. Người đó từng đi đến một nhà xưởng để mua nguyên vật liệu, lần đầu tiên xuất môn, muốn mua một chút quà cho gia đình nhưng lại không biết đường, bèn hỏi quản lý nhà xưởng nơi mua đồ đặc sản của địa phương, kết quả người kia lại tưởng rằng cô ấy đang ám chỉ mình là người có quan hệ thân cận, cuối cùng lúc bàn bạc còn đưa cho cô ba ngàn tiền hoa hồng, cô ấy nhát gan nên không dám nhận, lúc trở về liền vui vẻ kể lại cho cô nghe.

Trần tổng này nhất định là đã trích thêm tiền hoa hồng vào bảng giá.

Cảnh Giai Tuệ đem hai bản báo giá in làm hai bản, một bản đưa cho Dương Xán Sinh, một bản tự mình giữ lại, cả hai bản đều cố ý đưa thêm phương thức liên lạc của cả hai công ty vào.

Trở lại ký túc xá, Cảnh Giai Tuệ làm bộ vô tình hỏi Cầu Hồng Na : “Đúng rồi, hai ngày trước Dương tổng giao cho tôi quản lý giá cả nguyên vật liệu, tôi đã hỏi hai công ty rồi, các cô cuối cùng đã chọn bên nào vậy?”

Cầu Hồng Na nói : “Chúng tôi định là lấy hàng của Thuần Dương Mộc Thịnh.”

“Ôi trời, sao lại chọn nhà cung cấp lấy giá cao như vậy, tôi còn tưởng rằng sẽ chọn Nam Dương Hoa Thái chứ.”

“Có thể là vì chất lượng tốt?”

“Không đâu, trước đây tôi thường xuyên nhập đồ của bọn họ, chất lượng như nhau mà.”

“Vậy sao, chất lượng giống nhau à.” Cầu Hồng Na có chút đắm chiêu suy nghĩ, Cảnh Giai Tuệ gật đầu, sau đó rất nhanh chuyển đề tài : “Dương Xán Sinh kia sao cứ chạy tới văn phòng của cô vậy? Có chuyện gì sao?”

Nhắc tới người này, Cầu Hồng Na lại cảm thấy ghê tởm, mắt trợn trắng nói : “Hắn cho là mình đẹp trai lắm sao! Con của hắn cũng đã ba tuổi rồi, còn suốt ngày đến nịnh bợ một người trẻ chưa có gia đình là tôi đây, cô có thấy chán ghét không hả! Điều kiện gia đình của họ thật sự rất bình thường! Hắn ta ban đầu cũng chỉ là một quản lý nhỏ trong một công ty nhà nước, một tháng nhận ba ngàn tiền lương thôi! Hiện tại dựa vào người chú giàu có của mình đi làm kinh doanh, thật giống như người nghèo có quý nhân giúp đỡ vậy! Cô không biết đâu, lúc tôi cùng hắn đi xem nguyên vật liệu, lần nào hắn cũng bắt chẹt nhà cung cấp, có cái gì lợi cũng đều muốn chiếm hết! Cô nói xem hắn thì oai phong nổi gì chứ, không phải chỉ là những người làm công như chúng ta thôi sao? Thật là, hắn tưởng mình mang họ Dương thì cái nhà máy này chính là của hắn chắc!”

Miệng lưỡi của Cầu Hồng Na rất sắc bén, không lưu tình chút nào mà trực tiếp xía xói người ta, Cảnh Giai Tuệ ngồi bên cạnh bất đắc dĩ nở nụ cười : “Dù có thế nào thì hiện tại hắn cũng là người lãnh đạo trực tiếp của chúng ta, cô không nên đắc tội với hắn, nếu hắn có nói gì thì cô cũng nên nhịn, bằng không chọc giận hắn thì...” Cảnh Giai Tuệ tuy không nói tiếp, nhưng Cầu Hồng Na sao có thể không hiểu được ý tứ của cô chứ? Cảnh Giai Tuệ chắc chắn là đang muốn lấy vết xe đổ của mình để nhắc nhở cô phải cẩn thận.

Nhưng Cảnh Giai Tuệ có thể chịu được khi bị người ta chửi bới, còn cô Cầu Hồng Na lại không phải là một cái bánh bao nhu nhược!

“Đúng rồi, Giai Tuệ, cô có bảng định giá của hai công ty kia không?”

Cảnh Giai Tuệ hơi do dự, sau đó đứng dậy mở ngăn kéo lấy một bản đưa cho Cửu Hồng Na, nói : “Hồng Na, có một số việc chúng ta không nên tham dự vào, bằng không...”

“Được rồi! Cô cứ tiếp tục làm việc của mình đi! Tôi ăn muối còn nhiều hơn cô ăn cơm đấy!”

Nghe vậy Cảnh Giai Tuệ cũng không nói gì nữa, cúi đầu tiếp tục chuẩn bị đơn báo giá nhập khẩu vật liệu da.

Qua vài ngày, trong phòng vật tư truyền đến tiếng tranh cãi kịch liệt, Cửu Hồng Na ôm mặt, khuôn mặt trang điểm tinh xảo đều bị nước mắt làm cho lem luốc hết, nghẹn ngào chạy thẳng ra ngoài.

Mà Dương Xán Sinh lại thở hổn hển kéo cà vạt đi ra khỏi phòng, thấy có người nhìn liền trừng mắt quát : “Nhìn cái gì? Đi làm việc đi! Trả tiền cho các người để bây giờ đến đây ăn không ngồi rồi hả!”

Cảnh Giai Tuệ chậm rãi uống trà xanh, cúi đầu ghi lại phương thức liên lạc của các công ty cung cấp vật liệu da mà cô tìm được.

Vài ngày sau, Dương tổng xanh mặt tự mình đến nhà xưởng, sau đó gọi Dương Xán Sinh vào văn phòng rồi hung hăng quát tháo khoảng hai tiếng đồng hồ.

Một lát sau, Dương tổng mới gọi Cảnh Giai Tuệ vào, rồi ngay lập tức đập thẳng đơn báo giá mà cô đã đánh lên bàn.

“Tôi hỏi cô, hai bản báo giá này có phải do cô phụ trách không?” Cảnh Giai Tuệ cầm lên xem, sau đó gật đầu.

“Thuần Dương Mộc Thịnh báo giá cao thái quá như vậy mà Dương Xán Sinh còn muốn nhập hàng ở đó, tại sao cô lại không báo cáo với tôi?” Cảnh Giai Tuệ do dự một chút rồi nói : “Dương tổng, lúc trước ngài đã xác định số lượng đặt hàng và khoản tiền rất rõ ràng rồi, cũng không nói là phải báo cáo lại tình hình từng đơn hàng, hơn nữa cho dù phải báo cáo thì cũng là trách nhiệm của Dương Xán Sinh, không phải quyền hạn của tôi...”

“Cô đó! Suy nghĩ lại cứ bảo thủ như vậy! Dương Xán Sinh hiện tại không phải là lãnh đạo của cô sao? Cô hoàn toàn có thể đứng ra thay sếp tổng dàn xếp mọi chuyện, về điểm này cô còn kém hơn cả Cửu Hồng Na đấy!”

Cảnh Giai Tuệ cúi đầu, nhu thuận chờ Dương tổng phóng hỏa xong, sau đó cô mới ngẩng đầu lên, nhẹ giọng thừa nhận sai lầm của mình với lãnh đạo, còn nói thêm : “Dương tổng, ngài đừng tức giận, tiểu Dương tổng cũng chỉ là do kinh nghiệm không đủ nên mới mắc lỗi như vậy, thật ra sản phẩm trong nước có hơi đắt, nhưng lần này tổng giá trị đơn hàng của chúng ta vẫn còn thấp hơn rất nhiều so với định giá của ngài!” Nói xong, cô liền đem bảng giá đơn hàng đưa cho Dương tổng.

Dương tổng chỉ nhìn lướt qua là đã phát hiện được vấn đề, tuy rằng sản phẩm da trong nước là do Dương Xán Sinh ăn cây táo rào cây sung, muốn kiếm lời để đút túi nên giá mới cao hơn hẳn, nhưng mức giá của các vật liệu da nhập khẩu lại làm cho người ta kinh ngạc tới mức không nói nên lời.

“Cái này...Da tái chế sao có thể có giá thấp như vậy?” Cảnh Giai Tuệ giải thích, bởi vì nó được nhập từ công ty TTU.

“Không đúng, bọn họ không phải chỉ tiếp nhận đơn hàng lớn thôi sao?” Dương tổng vẫn không tin, Cảnh Giai Tuệ lại lấy ra một văn kiện, trong đó là đơn hàng của hai mươi công ty gộp lại, quả là một món lợi kếp xù khiến cho người ta phải trở mắt nhìn.

“Dương tổng, tôi nghĩ như vậy, tuy rằng đơn hàng của chúng ta không nhiều, nhưng nếu như mấy chục nhà xưởng cùng nhau nhập hàng, tôi tin chắc không một công ty nào là không bị mê hoặc.Vài ngày nay tôi đã liên lạc với hơn một trăm công ty có sản phẩm làm từ chất liệu da, trong đó có khoảng năm mươi công ty có ý định kết hợp đơn hàng, mà các nơi cùng nhất trí nhập hàng với chúng ta cũng chỉ còn lại hơn mười hai nhà xưởng...Tôi vốn tính để việc đàm phán giao cho tiểu Dương tổng chỉ thị, nhưng nếu như hôm nay ngài đã tới đây, vậy mời ngài tự mình quyết định!”

Cảnh Giai Tuệ tuy nói chuyện rất nhẹ nhàng, nhưng sự vất vả và lượng công việc rườm rà phức tạp mà cô phải làm thì chắc hẳn ai cũng sẽ nhận ra! Thuyết phục được hai mươi nhà xưởng khắp cả nước không qua trung gian, để cho họ đồng ý ghép đơn hàng, thật sự không phải chỉ cần một chiếc điện thoại, một tin nhắn là có thể làm được.

Dương tổng một lần nữa ngẩng đầu nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ gầy của Cảnh Giai Tuệ, cô gái trẻ này luôn điềm tĩnh dịu dàng, không bao giờ tỏ ra gay gắt trước bất cứ việc gì.Đột nhiên hắn cảm thấy bản thân đã quá vô dụng khi tự tin nghĩ mình là người trọng nhân tài, nhưng thật ra hắn vẫn mãi không thể nhận ra được giá trị đích thực của viên ngọc quý đang đứng trước mắt này.

30. Chương 30

Cầm bật lửa gỗ một lúc trên bàn, Dương tổng cuối cùng cũng đưa ra quyết định, nói : “Giai Tuệ, thật ra tôi là vì sợ cô còn quá trẻ, không đủ sức đảm đương mọi việc nên mới nhờ Dương Xán Sinh tới giúp cô một tay, nhưng xem ra tôi đã đánh giá thấp năng lực của cô, cũng như đánh giá quá cao năng lực của Xán Sinh...Hiện tại tôi tính để cho cô quản lý nhà xưởng mới, không biết ý của cô thế nào?”

Cùng là câu nói này, Dương tổng trước đây cũng đã từng ám chỉ qua, nhưng bây giờ lại trực tiếp chỉ đích danh cô như vậy, Cảnh Giai Tuệ cũng không còn cảm thấy kích động như lần đầu tiên nghe được nữa, chỉ bình tĩnh mỉm cười nói : “Nếu Dương tổng tín nhiệm tôi, tôi đương nhiên sẽ tình nguyện thử một lần...Có điều...”

Dương tổng cau mày chờ câu tiếp theo của Cảnh Giai Tuệ : “Có điều...Dương tổng, tôi không có ý định nhận tiền lương.”

Dương tổng nghe xong lời này liền cười to : “Tôi nói Giai Tuệ à, cô nói không cần tiền lương là có ý gì? Chẳng lẽ cô định cống hiến không công cho công ty sao?”

“Tôi không nhận tiền lương, nhưng hy vọng Dương tổng có thể đồng ý trích 20% lợi nhuận một năm của nhà xưởng cho tôi.”

Dương tổng hơi kinh ngạc, thật không ngờ rằng Cảnh Giai Tuệ lại đưa ra yêu cầu như vậy : “Hiện tại hiệu quả và lợi nhuận của nhà xưởng mới thật đúng là khó nói trước, cô cũng biết, người ta đều nói làm công nghiệp ba năm đầu luôn rất khó khăn, nếu như thua lỗ, cô sẽ trắng tay...”

Cảnh Giai Tuệ cười nói : “Cho nên, vì khoản tiền hoa hồng cuối năm của mình, tôi sẽ cố gắng làm việc thật tốt để có thể nhận được một phần xứng đáng!”

Dương tổng lại cầm bật lửa gỗ lên mặt bàn, không nói gì thêm, Cảnh Giai Tuệ biết trong lòng hắn đang tính toán điều gì.Nếu như nhà xưởng thua lỗ, hắn cũng không có gì tổn thất, nếu như có lãi, phỏng chừng số cổ phần của Dương tổng sẽ được thu về.Đến lúc đó, hắn có thể an ổn mà ngồi ở công ty mới, còn bản thân cô cũng chỉ có được lợi nhuận của một năm, đối với Dương tổng mà nói thì đây là một vụ làm ăn với thu nhập ổn định và không mất mát gì.

Quả nhiên Dương tổng cuối cùng cũng đáp ứng, tuy Cảnh Giai Tuệ đã nói không cần tiền lương, nhưng Dương tổng hàng tháng vẫn đưa cho cô 3000 làm tiền sinh hoạt.

Đối với một quản lý cao cấp của nhà xưởng mà nói thì chút tiền này cũng không tính là tiền thưởng, Dương tổng chẳng qua cũng chỉ là một người rất hào phóng mà thôi.

Chỉ sau ba ngày, nhà xưởng giống như được thay máu, Dương Xán Sinh thu dọn xong đồ đạc liền ảo não rời đi.Cảnh Giai Tuệ đảm nhiệm vị trí tổng giám đốc mới, Cầu Hồng Na được điều lên phòng tài vụ, trực tiếp báo cáo sổ sách cho Dương tổng.

Tuy nhiên trước khi đi, Dương Xán Sinh lại chạy tới tìm Cầu Hồng Na cãi vã một trận, ý tứ của hắn đại khái là : “Tôi đã phạm sai lầm ở đâu chứ, Dương tổng là chủ của tôi, cô chỉ là một nhân viên quen chỉ biết

đi mách lẻo mà làm lợi ỉnh...”

Vì thế những người khác cũng cân nhắc được chân tướng sự việc, ở sau lưng âm thầm mắng tên Dương Xán Sinh này đáng phải chịu như vậy, cũng âm thầm nhắc nhở chính bản thân mình, về sau phải luôn thận trọng từ lời nói tới việc làm trước mặt Cửu Hồng Na, đừng để bị người ta tính kế mà cũng không biết.

Vừa mới thăng chức, bạn tốt Triệu Nhất Ly liền tới cơ quan hỏi thăm, nhưng khi nghe chuyện xong, cô liền tức giận dí tay lên trán Cảnh Giai Tuệ : “Người đang đảm nhiệm cương vị này là ai chứ? Có phải làm không công đâu? Cậu đúng là đồ ngốc! Không tận dụng lúc này đi yêu cầu tăng lương thì thôi, cứ nhiên lại nổi lên ý chí miệt mài cống hiến của tuổi thanh xuân để làm cái gì hử! Nếu tiền lương một vạn một tháng, còn cộng thêm tiền thưởng nữa thì cũng phải xấp xỉ mười lăm vạn một năm đúng không? Công ty trước một năm lợi nhuận là bao nhiêu? Khoảng năm sáu trăm vạn? Như vậy 20% cũng chỉ khoảng hai mươi vạn mà thôi! Còn đây là nhà xưởng mới, một năm mà lãi được một trăm vạn thì đúng là đi ăn cắp!”

Cảnh Giai Tuệ véo tai Triệu Nhất Ly : “Đúng! Mình là con ngốc được chưa! Lại đi chia sẻ chuyện vui này với cậu! Cuối cùng bị cậu làm cho nhục chí! Mình mà buôn bán được thì còn lâu mới mời cậu đi ăn cơm!”

Cảnh Giai Tuệ quyết định bay đến Thượng Hải một lần nữa, bởi vì cô muốn chủ động đi tìm kiếm khách hàng.

Mục tiêu của cô là công ty Đồng Lợi Hoa Dung! Đó là nhãn hiệu kinh doanh văn phòng phẩm khá lâu đời, sếp tổng ở đó thực hiện kinh tế có kế hoạch ngay khi đất nước mở cửa mậu dịch, sau khi cải cách liền trở thành một công ty lớn mạnh, bằng vào nguồn vốn tích lũy và nhà xưởng, công ty nhanh chóng là thương hiệu đứng đầu trong nước, hiện tại còn mở rất nhiều mô hình cửa hàng và siêu thị văn phòng phẩm ở châu Âu, có quan hệ rất tốt với TESCO và AU.

Chỉ cần là nhà cung cấp của Đồng Lợi Hoa Dung, một năm không thu về được 500 vạn đôla thì tốt nhất đừng nên nói mình là người làm kinh doanh nữa. Người làm nghề đều nói rằng kể cả đó là đồ ăn cho heo, nhưng nếu được hợp tác với Đồng Lợi Hoa Dung thì đều có thể kiếm ra tiền.

Sở dĩ đó cũng là lý do mà mỗi ngày đều có các công ty lớn nhỏ đến tạo quan hệ, không cần gì khác, chỉ cần Đồng Lợi Hoa Dung không đem danh thiếp tùy tiện ném vào thùng rác, lưu lại một chút ấn tượng thôi là về sau có thể liên hệ đến để hỏi ý kiến giá cả.

Cảnh Giai Tuệ vì muốn lưu lại cho công ty một ấn tượng tốt đẹp nên lần hội đàm này cô đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, ngoài việc tìm hiểu về khách hàng của Đồng Lợi Hoa Dung, cô còn tự tưởng tượng rằng nếu mình là người của công ty đó thì sẽ cảm thấy hứng thú với những tài liệu nào, nên đưa ra những vấn đề gì, thậm chí còn đặc biệt chọn giờ đẹp để hẹn trước. Có lần cô đã từng xem một tư liệu, nói nhà tâm lý học người Canada Debby Merce đã nghiên cứu ra và cho rằng công việc là một vấn đề mang tính quy luật, ngày cuối tuần là ngày mà con người có tính bằng lòng nhất, cũng là ngày tốt nhất để nói chuyện và dàn xếp ổn thỏa.

Chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, cô xuống máy bay, ngay cả khách sạn cũng chưa vào mà vội vàng vàng chạy tới công ty Đồng Lợi Hoa Dung ở tòa nhà CBD.

13 giờ 50 phút chiều, Cảnh Giai Tuệ đi vào cao ốc, nơi này tuy cũng được thiết kế cột nhà và sàn bằng đá cẩm thạch trông rất sang trọng, nhưng lại không hề có bầu không khí yên lặng như các văn phòng khác. Mọi người đều nhanh nhẹn ra ra vào vào, tuy rằng không nói chuyện, nhưng quả thật giống như đèn kéo quân vậy, quang cảnh có phần không phù hợp với địa vị của CBD.

Vào thang máy, Cảnh Giai Tuệ lại càng cảm thấy mất tự nhiên, thang máy cực lớn chật ních người, bên ngoài cũng còn rất nhiều người đứng chờ, Cảnh Giai Tuệ trong lòng biết rõ đây đều là nhóm các doanh nghiệp cung ứng hàng, những người bên ngoài chắc chỉ hận không thể nhảy vào gây sự, một cước đánh ngã đối thủ!

Bước ra thang máy, cô phát hiện ra đại sảnh tiếp khách của Đồng Lợi Hoa Dung vô cùng xa hoa, đèn thủy tinh trên cao được nạm kim cương, treo khắp ba tầng lầu, mỗi một mét lại được gắn một cái, số pha nhập khẩu từ Ý, trải dài ba mặt tường, người ngồi đây trên đó, một số người khác thì đứng, nhưng tất cả đều rất im lặng, không ai nói chuyện riêng.

Trên bục tiếp khách là một cô gái có khuôn mặt nhã nhặn mặc đồng phục màu lam, thỉnh thoảng lại nói một tiếng mời công ty xx đến phòng họp số 7, mời công ty xxx đến phòng họp số 15.

Sau một lúc như vậy, Cảnh Giai Tuệ tuy rằng đã từng có kinh nghiệm nhưng lòng bàn tay vẫn lo lắng đổ mồ hôi. Cô cúi đầu nhìn mình, vì để thuận tiện cho việc lên xuống tàu xe mà mặc một chiếc áo phông, thật sự không đủ thể diện, liền vội vàng vàng chạy vào toilet nữ lấy từ túi xách ra một cái váy màu đen, lại cởi cả cái áo phông rồi vội vàng thay lại, cuối cùng tháo giày thể thao ra thay bằng một đôi cao gót đen. Sau khi sửa sang ổn thỏa xong, trong gương liền hiện lên hình ảnh một mỹ nhân văn phòng xinh đẹp tao nhã.

Nhanh nhẹn thu dọn lại, Cảnh Giai Tuệ xách túi du lịch tự tin bước ra. Còn chưa đi được vài bước thì đã nghe thấy đằng sau có người gọi tên cô.

Quay đầu nhìn lại, cư nhiên là Thượng Thiết, hắn cũng rất bất ngờ khi nhìn thấy Cảnh Giai Tuệ ở đây, ánh mắt chợt lóe lên chút vui mừng và kinh ngạc.

“Sao cô lại ở đây?” Thượng Thiết đi tới trước mặt cô, mở miệng hỏi.

“Tôi...đến bàn chuyện công việc, anh...tôi đang vội, nói chuyện sau nhé...”

Nói xong, Cảnh Giai Tuệ liền quay người muốn đi, không ngờ Thượng Thiết lại vòng tay ra đỡ lấy hông cô : “Đừng nhúc nhích!”, nói xong hắn đưa tay sờ soạng hông cô, Cảnh Giai Tuệ sợ tới mức choáng váng, cô không nghĩ rằng người luôn luôn tỏ ra lạnh lùng như Thượng Thiết lại dám làm như vậy trước hành lang sáng sủa sạch sẽ của cao ốc.

Cô đang muốn giãy ra thì lại nghe thấy tiếng kéo kim loại vang lên : “Cô chưa kéo khóa váy ở đằng sau...” Ngón tay thô to như có như không lướt qua da thịt bên trong váy, sau đó lại rất nhanh rút tay về.

Cảnh Giai Tuệ xấu hổ không thôi, cô muốn tỏ vẻ cảm ơn, nhưng lại nghĩ đáng ra hắn nên mở miệng nhắc nhở mới đúng, việc gì phải trực tiếp làm như vậy chứ?

“Cô đến vì lời tuyển dụng nhà cung ứng của Đồng Lợi Hoa Dung hả? Tổng giám đốc công ty là cậu của tôi, tôi cũng có cổ phần ở đây, cho nên cũng thường tới để giám sát...Cô đi theo tôi, nếu xếp hàng thì chắc hôm nay cũng không gặp nổi nhân viên phòng kinh doanh đâu.” Nói xong không đợi Cảnh Giai Tuệ trả lời, hắn liền cầm lấy hết hành lý trong tay cô rồi sai bước về phía trước, Cảnh Giai Tuệ đành phải chầm chậm chạy theo hắn. Đi tới một vách ngăn bằng thủy tinh thì Thượng Thiết đột nhiên dừng lại, nhìn xuống yển tiệc bên dưới đại sảnh tầng một.

Cảnh Giai Tuệ cũng theo ánh mắt hắn nhìn xuống, trong đại sảnh hiển nhiên đang cử hành một yến hội vô cùng xa hoa náo nhiệt, một đám người cả nam lẫn nữ đang vui vẻ tự do khiêu vũ.

Trong những yến tiệc thì tuần nam mỹ nữ chính là tâm điểm của sự chú ý, cho nên khi cô nhìn thấy được một bóng dáng quen thuộc đang ôm một mỹ nữ đứng giữa đám đông thì cũng là chuyện rất bình thường.

Một người đàn ông uy phong phải nên như thế, bất luận là ở trên giường hay dưới giường thì vẫn phải tỏ ra đáng vẻ như vua và dân, luôn luôn tràn đầy khí phách. Người phụ nữ nếu dựa vào những người đàn ông thành công như vậy thì cũng giống như những món đồ trang trí tinh xảo tô điểm thêm cho chiếc áo, nhìn qua thì ít ai để ý, nhưng thật ra chúng ta phải tuyển chọn rất tinh tế và tốn rất nhiều tiền cho nó.

Dựa vào người đàn ông cao lớn anh tuấn kia, người phụ nữ đầy mị hoặc này tên là gì ấy nhỉ? Là...nếu cô nhớ không lầm thì có phải là Lã Trác Nhi không?

Chỉ biết trên người cô ấy đang mặc một bộ lễ phục cao cấp trẻ ngực của Pháp, bộ ngực non mềm vênh cao, như có như không khẽ cọ lên khuỷu tay của người đàn ông kia. Mà anh ta thì chỉ lười nhác cầm ly rượu đưa lên miệng uống, thỉnh thoảng cũng cúi đầu nhìn người bên cạnh rồi mỉm cười, thật sự khiến cho người bên ngoài có cảm giác chỉ tiện uyên ương bất tiện tiên... (chỉ muốn thành uyên ương chứ không muốn thành tiên)

Cảnh Giai Tuệ thu hồi tầm mắt, hỏi : “Văn phòng của Đồng Lợi Hoa Dung ở tòa nhà B đúng không, nếu anh không tiện thì tôi cũng không làm phiền anh nữa, một mình tôi đi xuyên qua hành lang là được rồi.”

Thượng Thiết liếc mắt nhìn Cảnh Giai Tuệ một cái, sau đó tiếp tục cầm hành lý đi về phía trước. Tuy nhiên khi Cảnh Giai Tuệ cùng hắn bước vào thang máy thì cô mới phát hiện ra mục đích của họ không phải là văn phòng tuyển dụng, mà chính là phòng làm việc của Thượng Thiết.

“Tôi có bản đăng ký đây, cô trước tiên cứ điền vào đi, bằng không cho dù cô có ở kia đợi cả ngày thì cũng không có cơ hội điền vào đơn đâu.” Nói xong hắn phân phó thư ký của mình đi lấy vài bản đăng ký.

Cảnh Giai Tuệ không muốn nhờ đến sự giúp đỡ của hắn, nhưng hiện tại mà kiên trì muốn đi xếp hàng thì cũng có hơi làm kiêu, cho nên cô đành ngồi xuống ghế, mở bút ra rồi bắt đầu điền vào.

“...Anh Nhiên thật sự rất yêu cô...” Thượng Thiết đột nhiên mở miệng nói.

Cảnh Giai Tuệ không ngẩng đầu lên, trên bản kê khai yêu cầu điền số liệu rất rườm rà, không chú ý là sẽ viết sai ngay.

“Nhưng mà...Hai người không hợp nhau, anh Nhiên trời sinh ra là để làm việc lớn, không câu nệ tiểu tiết, chuyện nam nữ kỳ thật cho tới bây giờ anh ấy cũng không để trong lòng, không giống như cô...Cho dù có miễn cưỡng ở bên nhau...Cô cũng không cảm thấy vui vẻ, sau này người chịu tổn thương nhiều nhất cũng chỉ có cô thôi...”

Xoạt một tiếng, Cảnh Giai Tuệ đem bản kê khai bóp thành một cục rồi ném vào sọt rác, sau đó cúi đầu nín thở điền lại một lần nữa.

“Có một số chuyện tôi không nên can thiệp vào, nhưng thấy hai người cứ đem chuyện chia tay một năm trước ra mà dây dưa, tôi...”

“Anh không biết phải nói thế nào nên mới đưa tôi đến hành lang để nhìn đúng không? Bất quá anh cũng biết rõ ràng rằng, tình yêu của tôi dành cho Đồng Nhiên cũng như một nắm giấy bị vo viên rồi vứt bỏ vậy, sớm đã không tìm lại được nữa rồi, bây giờ anh ta cứ muốn dây dưa với tôi, nếu như anh có thể thuyết phục được hắn kết hôn thì tôi xin bày tỏ lòng biết ơn chân thành nhất đối với anh...” Không xong, lại viết sai rồi, Cảnh Giai Tuệ cắn môi, ảo não lấy một bản khác.

Thượng Thiết đứng bên cạnh Cảnh Giai Tuệ, cúi đầu nhìn cô, người phụ nữ này vén hết tóc lên rồi búi lại, lộ ra cái trán trơn bóng đầy đặn và đôi môi đỏ mọng, tựa như một đóa hoa yên lặng nở rộ, một bông hoa hồng kiêu diễm giữa sớm mai, bất tri bất giác tỏa ra một mị lực khiến cho người ta không thể chống cự được.

Trên thực tế, trong văn phòng này chỉ có hai người, cho nên hắn cũng không muốn nhin thêm nữa, dứt khoát kéo người phụ nữ này dậy, sau đó hôn lên đôi môi vừa mới bị cô cắn cho đỏ bừng kia.

Cảnh Giai Tuệ không kịp mở miệng kêu, chỉ còn biết dùng sức đẩy người đàn ông trẻ tuổi này ra, lại bị hắn thuận thế ấn ngã xuống bàn làm việc.

Hương vị mà hắn ngày đêm mong nhớ thật sự quá mức tuyệt vời, Thượng Thiết giống như một con thú dữ hung mãnh, đưa lưỡi càn quấy khắp miệng Cảnh Giai Tuệ, cho dù cô có dùng sức cắn nát lưỡi hắn thì hắn cũng không nhả ra, trái lại còn tỏ ra mãnh liệt hơn trước...

Chờ đến khi hắn thả ra rồi ngồi dậy thì chiếc váy bút chì của Cảnh Giai Tuệ đã vén lên thật cao, lộ ra chiếc quần lót màu đen.

“Tuệ Tuệ, anh không giống như anh Nhiên, anh sẽ chỉ đối xử tốt với một mình em thôi, tuyệt đối sẽ không khiến cho em cảm thấy đau lòng, chỉ cần em đồng ý, anh sẽ bảo vệ em, sẽ không để cho em phải chịu bất cứ tổn thương nào từ anh Nhiên nữa!”

31. Chương 31

Thượng Thiết đột nhiên hành động như vậy khiến cho Cảnh Giai Tuệ ngay cả một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có.

Việc làm sai trái này quả thật không thể tin nổi, người luôn ở trước mặt mình tỏ ra lạnh lùng và khó chịu, bây giờ đột nhiên lại giống như một con dã thú to lớn, nằm trên người cô rồi nóng bỏng thổ lộ, sau đó mạnh mẽ cường hôn làm cho cô vô cùng xấu hổ và giận dữ.

Thừa dịp Thượng Thiết ngồi dậy, cô liền dùng sức đẩy hắn ra, kéo váy xuống, sau đó đứng thẳng dậy rồi trừng mắt nhìn hắn : “Anh uống nhầm thuốc đúng không? Tôi không muốn ở bên Đồng Nhiên, lại càng không muốn có quan hệ với anh...”

Đang nói một nửa, ánh mắt của cô lại vô tình nhìn xuống chỗ lỗi ra bên trong quần của Thượng Thiết, trong lòng vốn tràn ngập sự căm phẫn liền lập tức nuốt nghẹn trở về, cô quá rõ ràng phản ứng của người đàn ông này là có ý gì.

Cô không muốn tốn thời gian để mắng mỏ nữa, ngay cả túi xách cũng không cần, liền xoay người chạy thẳng ra ngoài, nhưng vừa mới chạm vào tay nắm cửa thì lại bị Thượng Thiết từ phía sau giữ chặt lại, cơ thể bị ôm vào trong ngực hắn, thậm chí qua lớp váy cũng có thể cảm nhận được vật cứng kia đang cọ xát vào cô...Người đàn ông kia vẫn không an phận, dùng sức siết chặt lấy cô, ngoài miệng vẫn liên tục nói những câu rất chân thành : “Anh không phải là anh Nhiên, anh sẽ không bao giờ làm em bị thương, anh nghe chị Hồng nói, anh ấy...làm em bị xuất huyết phải nhập viện...Đều tại anh, anh không biết hai người trước kia chưa từng làm...còn hiểu lầm em...Bằng không, dù có phải liều chết thì anh cũng quyết giữ em lại làm người phụ nữ của riêng anh.”

Cảnh Giai Tuệ hít sâu một hơi, tự trấn an mình không được tức giận, sau đó chậm rãi xoay người lại, nói : “Anh không sợ chọc đến Đồng Nhiên, nhưng tôi thì lại không muốn bị kẹt giữa hai người.”

Tuy rằng không nói nhiều, nhưng Thượng Thiết hiểu ý của cô, hắn biết rõ khi anh Đồng của hắn thật sự nổi giận thì sẽ có bộ dạng như thế nào.Lúc trước hắn và Đồng Nhiên cũng từ đánh nhau xong mới trở thành anh em, một tên nhóc hư hỏng và một người anh lão luyện gặp nhau trong một phòng bi-a, chỉ cần nói chuyện không hợp là lao vào xử nhau ngay.

Hắn khi đó cũng là người được mệnh danh là bất khả chiến bại trong khu, đã từng bị gia đình khuyên bảo vô số lần, nhưng lúc đó lại xem như gặp được một kiểu mẫu chuyên nghiệp, bị đánh gãy xương sườn.

Đồng Nhiên chỉ biết lao vào đánh và đánh, nhưng đột nhiên trong lòng lại dâng lên cảm xúc của tình thân, cho rằng tên nhóc này rất đặc biệt.Phải biết rằng, khuôn mặt đẹp trai của nó đã bị đánh áu me sưng vù như mặt gấu, nhưng lại không hề mở miệng xin tha.Cuối cùng hai người bồi thường ba bàn bi-a bị đập hỏng, sau đó dìu nhau vào quán uống bia, kết quả tửu lượng của Thượng Thiết cũng không vượt nổi Đồng Nhiên, sau ba thùng bia liền vật xuống nôn thốc nôn tháo, từ đó về sau trở thành cậu em trai luôn đi theo Đồng Nhiên.

Thượng Thiết ngay đến cả bố mình còn không phục, nhưng lại răm rắp nghe theo lời của Đồng Nhiên.Còn nhớ có lần Đồng Nhiên còn cười nói với Thượng Thiết : “Cậu đúng là ngứa da, anh có khi phải đến nói chuyện với ba cậu một lần, đừng nên cố gắng nhẹ nhàng khuyên nhủ cậu nữa, cứ thẳng tay đánh ột trận là nó sẽ tự động biến thành một đứa con ngoan ngay!”

Bất quá tình cảm huynh đệ của bọn họ cũng không thô bạo đến vậy, đàn ông giữa lúc đi chơi với bạn bè, đương nhiên phải luôn chú ý đến tác phong, về điểm này Đồng Nhiên hoàn toàn trấn áp được Thượng Thiết!

Nhưng hiển nhiên điều đó lại không trấn áp được sắc tâm của hắn, Thượng Thiết cảm thấy hắn có thể đón nhận được người phụ nữ mà đại ca còn chưa chơi chán này!

“Chỉ cần em gật đầu, cho dù có bị anh Nhiên đánh chết thì anh cũng sẽ không buông tay, chỉ cần phải nói với anh ấy một lời xin lỗi là được rồi.” Nói xong Thượng Thiết lại ép Cảnh Giai Tuệ vào cửa, cúi đầu muốn hôn tiếp lên đôi môi đỏ mọng kia...

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.Thượng Thiết căn bản không để tâm đến điều đó, vẫn như cũ ôm chặt Cảnh Giai Tuệ không buông.

Âm thanh rầm rầm không dứt, người bên ngoài dường như cũng thấy khó hiểu, cao giọng hô : “Thiết Tử! Đang làm gì vậy! Mở cửa cho anh mau!”

Chỉ cần câu đầu tiên cũng đã đủ khiến cho hai người bên trong phòng sững sờ. Giọng nói kia, cả hai người đều biết – là Đồng Nhiên!

Thượng Thiết nhìn Cảnh Giai Tuệ, hít sâu một hơi. Cảnh Giai Tuệ bất đắc dĩ xoa trán mình, sau đó nhỏ giọng nói : “Có chỗ nào ngăn cách không? Tôi vào đó tránh một lúc...”

Làm như vậy cũng không phải vì sợ Đồng Nhiên, cô tới nơi này là có mục đích chính đáng, không phải là để cùng với hai vị đại thánh này chơi trò “Hai vương đoạt hậu”! Nếu bên này bàn bạc với Đồng Lợi Hoa Dung không thuận lợi thì cô còn vài khách hàng nữa cần phải gặp đó! Thật sự cô không thể nào ở đây hầu hai vị đại gia không lo ăn mặc được đâu!

Thế nhưng Thượng Thiết lần này lại quyết tâm vượt mong hồ, hần nhìn thật sâu vào mắt Cảnh Giai Tuệ, sau đó dứt khoát đưa tay ra mở chốt cửa.

Cảnh Giai Tuệ trong lòng cảm thấy rất bất lực, Thượng Thiết thật sự muốn chơi đến cùng rồi.

Đồng Nhiên tươi cười đứng bên ngoài, thấy vạt áo của Thượng Thiết có hơi xộc xệch, còn trêu ghẹo nói : “Thằng nhóc này, ban ngày ban mặt ở trong đó chơi đùa cái gì vậy? Có phải đang cất giấu một cô bé đáng yêu nào đó...”

Khi hần nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của người phụ nữ đứng đằng sau Thượng Thiết, lời muốn nói ra lại lập tức bị ngưng lại.

Nữ thì môi anh đào đỏ tươi, ánh mắt ướt át, nam thì khóe miệng còn mang theo vết thương khi hôn, hơn nữa vừa rồi ván cửa còn rung lên rầm rầm, từ đó có thể tưởng tượng ra được mức độ tình cảm mãnh liệt tươi đẹp thế nào vừa mới phát sinh trong phòng làm việc.

Đồng Nhiên cảm thấy máu nóng trong người đang dâng lên rất cao, hần dùng ánh mắt đỏ ngầu nhìn Thượng Thiết và người phụ nữ không biết sống chết kia, khóe miệng cứng ngắc hỏi : “Cô ở trong phòng làm việc của nó để làm gì?”

Cảnh Giai Tuệ bình tĩnh nhìn vào khả năng kiềm chế của Đồng Nhiên, quả thật đã tiến bộ lên không ít, nếu đổi thành trước kia, phỏng chừng lúc này chưa cần giải thích thì Thượng Thiết đã bay thẳng ra ngoài cửa sổ rồi.

Đáng tiếc Thượng Thiết lại không hề biết quý trọng năng lực khống chế không mấy dễ dàng của Đồng Nhiên, còn thêm dầu vào lửa nói : “Anh Nhiên, em chưa từng đòi hỏi từ anh bất cứ điều gì, nhưng lúc này, em thật sự xin lỗi anh, anh hãy nhường cô ấy lại cho em đi!”

Đồng Nhiên vốn còn giữ lại chút lý trí thì hiện tại đã bị cậu em trai này đập nát hoàn toàn.

“Được lắm! Rất có khí phách!”

Lời nói lạnh lùng còn chưa dứt, hần đã dấn một quyền làm cho Thượng Thiết ngã ngửa ra bàn làm việc. Thượng Thiết không muốn mất mặt trước Cảnh Giai Tuệ, cố gắng cắn răng đứng dậy, cởi áo ra rồi xông vào đánh lại Đồng Nhiên.

Có thể nhìn ra được, thời gian luyện tập ở phòng tập thể hình của hai vị đại gia này cũng không ít, từng nắm đấm tung ra đều phát lên tiếng rất mạnh, mỗi lần đều khiến cho đối phương phải mất máu. Cảnh Giai Tuệ không can nổi bọn họ, chỉ có thể lùi ra phía cửa, lại đụng phải Lã Trác Nhi cũng đang đi vào.

Lã Trác Nhi đã quen thuộc với hình ảnh chững chạc phong độ của Đồng Nhiên, hiện tại không kịp chuẩn bị tâm lý nhìn một cảnh tượng đẫm máu như vậy, liền sợ tới mức oa oa kêu to, khuôn mặt xinh đẹp trở nên tái nhợt, túm tay Cảnh Giai Tuệ đang muốn thừa dịp hỗn loạn mà rời đi hỏi : “Anh ấy...Anh ấy sao đang yên đang lành lại đi đánh nhau với Thượng Thiết, làm sao bây giờ? Cô đừng đi, phải kéo bọn họ ra!”

Cảnh Giai Tuệ vẫn không nhúc nhích, yên lặng nhìn hai người thi nhau so chiêu, trên người đã mang theo không ít vết thương, Thượng Thiết cuối cùng cũng không đấu lại được, bị anh Nhiên của hần đặt dưới thân, từng nắm đấm mạnh mẽ giáng thẳng xuống mặt hần. Lúc này cô mới chậm rãi đi tới bên cạnh bình nước trong văn phòng, cầm lấy một bình hoa lớn, ném hết hoa và đất ở bên trong đi, sau đó rót đầy nước nóng vào trong rồi hất thẳng vào hai người kia.

“A...!” Bị dòng nước nóng gội vào, một người thì lăn lộn trên mặt đất, người kia thì bật dậy kêu to, sau đó cùng nhau trừng mắt nhìn Cảnh Giai Tuệ.

“Sao cô lại làm như vậy! Bảo cô đi khuyên can chứ không phải đi hắt nước vào người họ! Cô có ngốc hay không hả! Anh ấy là chú của cô đó!” Lã Trác Nhi lấy lại tinh thần, đau lòng nhìn người yêu mình rồi dậm chân.

Cảnh Giai Tuệ không quan tâm đến hắn, cô hướng về phía “con gấu máu me” đang nằm trên đất kia nói : “Tôi đi xong đơn rồi, phiền anh khi nào có thời gian thì giúp tôi đưa cho bộ phận tuyển dụng của Đồng Lợi Hoa Dung, tôi còn có việc, mọi người cứ từ từ nói chuyện, tôi xin phép đi trước.”

Nói xong, Cảnh Giai Tuệ cầm lấy túi xách, thông dong bỏ qua Lã Trác Nhi đang há to miệng kia, chậm rãi bước ra hướng tới thang máy.

Đồng Nhiên lắc lắc cánh tay bị bỏng, trừng mắt nhìn Thượng Thiết đang không đứng dậy nổi một cái, sau đó xoay người đuổi theo. Lã Trác Nhi lại giữ chặt lấy tay hắn : “Trời ạ, Darling! Tay của anh bị bỏng rộp lên rồi, để em đưa anh tới bệnh viện, a...”

Lã Trác Nhi bị Đồng Nhiên hung hăng đẩy ra, chặt vật ngã nhào ra đất, lễ phục bị kéo ra một mảng lớn, nhưng bộ dạng diêm dâm đáng yêu đó lại không hề đổi lại được một chút sự chú ý của người đàn ông kia.

Cô chỉ có thể trở mắt nhìn hắn chạy ra phía thang máy, nhưng khi cửa thang máy đóng lại ngay trước mắt hắn, lại thấy hắn giống như một trận cuồng phong chạy vòng xuống thang bộ.

Cảnh Giai Tuệ mắt thấy người đàn ông kia không đuổi tới thang máy, liền thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vừa xuống tầng một, cửa thang máy vừa mở ra, đã thấy hắn toàn thân ướt nhẹp, sắc mặt thâm trầm xuất hiện ngay trước mắt cô.

Trong lòng thầm than không xong rồi, làm người quả nhiên không nên tốt quá mức, vừa rồi cứ để cho bọn họ đánh chết nhau có phải là tốt hơn không!

Không đợi Cảnh Giai Tuệ mở miệng, bàn tay cứng như gọng kìm của hắn đã hung tợn bóp chặt người cô, trực tiếp kéo cô ra ngoài.

Cảnh Giai Tuệ biết dù có nói gì thì người đàn ông luôn giận dữ vô cơ này cũng sẽ không nghe, liền vội vã hô lên với các nhân viên an ninh trong đại sảnh : “Mau lên! Cứu tôi! Mau đến giúp tôi đi!”

Các nhân viên an ninh nhìn thấy cô bị một người đàn ông người đầy máu kéo đi, thật sự cũng rất muốn ngăn lại!

Nhưng bọn họ đều biết Đồng Nhiên là ai, càng biết anh ta là một người có địa vị tới cỡ nào, cho nên không một ai dám chạy đến can.

“Không phải cô cũng rất có dũng khí sao? Kêu cái quái gì hử!” Khi cô bị hắn nhét vào trong xe thì mới phát hiện ra khuôn mặt bị thương của hắn đang nở nụ cười hung ác nhìn cô.

“Liếc mắt một cái không chú ý đến là cô đã tới trên chóc thằng nhóc kia rồi! Cứ nhiên còn có thể khiến cho nó ăn gan hùm mật báo can đâm đánh lại tôi! Thế nào, tôi nói không sai chứ! Cô nên bị tôi dùng xích sắt xích lại, để cho cô không thể đi đâu được nữa! Cứ ngu ngốc nằm trên giường cho tôi!”

Khi hắn nói, cái cổ mảnh khảnh của cô đã bị hắn gắt gao bóp chặt : “Nó đụng vào những chỗ nào của cô? Tôi nhất định sẽ chà thật mạnh đến khi nào sạch thì thôi!”

32. Chương 32

Cảnh Giai Tuệ bị bóp chặt tới mức không thở nổi, đối mặt với một người đàn ông đang phẫn nộ đến điên cuồng như vậy, trong lòng nói không sợ thì đúng là giả, nhưng khi hắn kéo cô vào trong ngực mình, mùi

nước hoa Chanel như có như không thoang thoảng quanh mũi, đã thành công xua tan đi sự sợ hãi vừa mới dâng lên trong cô.

“Anh lấy tư cách gì để chất vấn tôi? Bỏ tay của anh ra, đồ bẩn thỉu!”

Đồng Nhiên tức giận cực độ nhưng vẫn nở nụ cười : “Chê tôi bẩn ư? Dừng xe!”

Tài xế dừng xe lại ven đường, người đàn ông lôi cô gái xuống quốc lộ, đi tới một khu vực không người trong rừng cây.

Đem người phụ nữ này tựa vào một thân cây to, lần này hắn xem xét rất kỹ, cô mặc một bộ quần áo công sở, chiếc váy bó chặt tôn lên đường cong quyến rũ, đôi chân thon dài không có mặc quần tất, làn da non mềm sáng bóng không cần trang điểm, thoát nhìn vô cùng ngọt ngào ngon miệng...

Đồng Nhiên ngay lập tức cúi đầu xuống, đầu lưỡi ngang ngược lùa vào trong miệng Cảnh Giai Tuệ, mang theo mùi thuốc lá nhẹ va chạm vào cổ họng cô, lại rất nhanh lùi về quần lấy cái lưỡi thơm tho trơn mịn của cô, loại cường hôn quá mức mạnh mẽ này làm áu trên cơ thể con người ta đồng loạt tăng vọt lên đầu, không thể khống chế được, chỉ có thể mãnh liệt mà rung động.

Cảnh Giai Tuệ bị Đồng Nhiên ôm chặt, bị hắn hôn đến run rẩy cả người. Xuyên qua rừng rậm có thể nhìn thấy những chiếc ô tô chạy vút qua trên đường quốc lộ, mà người đàn ông cao lớn này đang như một bức tường thành, che chắn cô rất kín đáo.

Xe chạy rất nhanh nên chắc chắn không thể phát hiện được, trong khu rừng còn có một người phụ nữ đang bị cởi bỏ một nửa chiếc áo sơ mi, bộ ngực trơn bóng và vòng eo thon thả lộ ra ngoài, bị một người đàn ông to lớn hung hăng đóng đinh ở trên cây.

Cô bị hôn đến không thở nổi, chỉ có thể theo bản năng liều mạng đá loạn hai chân mình, lại khiến cho người đàn ông kia càng thêm dùng sức giữ chặt hơn.

Cho đến khi cô nghĩ mình sắp bị người này đè chết thì hắn rốt cục cũng buông tha iệng cô, lại cúi đầu muốn cởi váy của Cảnh Giai Tuệ, đột nhiên “bốp” một tiếng, một cái tát vang dội giáng thẳng vào mặt Đồng Nhiên!

Bị hắn đối xử thô lỗ như vậy, cho nên Cảnh Giai Tuệ sử dụng lực không hề nhỏ, một vệt đỏ hồng ngay lập tức nổi lên trên khuôn mặt tuần tú cương nghị của người đàn ông kia.

Ngoại trừ thanh âm của tiếng gió thổi vào lá cây, trong rừng cực kỳ yên tĩnh, Đồng Nhiên nắm chặt cằm của Cảnh Giai Tuệ, giống như đang muốn bóp nát nó ra. Cặp mắt thâm thúy như một con sói đang muốn ăn thịt người.

“Anh muốn làm gì hả? Đồ dê tiện, đồ lưu manh ghê tởm! Anh đem tôi làm cái trò gì đây? Muốn quan hệ ở bên ngoài với nhau? Đi tìm mấy người phụ nữ của anh đi, nếu anh dám ở đây đụng đến tôi, tôi sẽ...A, buông ra...A...!”

Xoạt một tiếng, chiếc váy ngắn bị người đàn ông đang phát điên xé toạc ra rồi kéo cao lên hông, cơ thể bị hắn nhắc lên, hai chân mở rộng ra, bị hắn dùng khuỷu tay đỡ lấy.

Hắn chỉ cần cúi đầu là có thể nhìn thấy cặp đùi trắng nõn non mềm của cô, khiến cho đàn ông ngay lập tức chỉ muốn lao vào mà xâm chiếm, vật cứng quen thuộc nặng nề chống lên vùng kín đang được che giấu sau lớp quần lót kia.

Tuy rằng hắn bị người phụ nữ này châm lửa giận, nhưng vẫn có thể cảm nhận được khoái cảm cực hạn mà cặp đùi bóng loáng kia mang lại, chiếc váy bút chì của cô vì thay đồ vội vàng nên không kịp mặc quần tất, thể nhưng đôi chân thon dài đi cùng đôi giày gót nhọn màu đen khiến cho đàn ông nhìn thấy mà run rẩy cả người... Một hình ảnh đầy xuân sắc như vậy, thằng nhóc Thượng Thiết kia cũng đã được ngắm nhìn, đôi chân tuyệt đẹp này cũng bị nó giở trò... Hồi tưởng lại lúc ván cửa rung lên âm ầm, có lẽ ai cũng sẽ như hắn, muốn đem người phụ nữ xinh đẹp này đặt lên cánh cửa, sau đó mặc sức cọ xát để thỏa mãn dục vọng của mình...

Nếu được, hắn thật sự hận không thể có một lưỡi dao sắc nhọn, đâm thẳng vào cơ thể của cô, khiến cho cô cảm nhận được sự tức giận đến đau đớn trong lòng hắn!

Hoặc là hắn sẽ tỏ ra mình là một thằng đàn ông chân chính, khinh thường đẩy cô vào lòng cậu em kia, bày ra bộ dạng chỉ coi “đàn bà là quần áo”...

Thế nhưng, đối mặt với người phụ nữ chết tiệt này, hắn lại hoàn toàn không biết nên làm thế nào, trừng phạt không được mà đuổi đi cũng chẳng xong, chỉ có thể dùng vật nóng của mình thay cho lưỡi dao kia, hung ác ép vào lớp quần lót mỏng manh của cô, ma sát lên đóa hoa yếu ớt mềm mại bên trong, rất nhanh, người phụ nữ kia đã không khống chế được mà tiết ra chất lỏng sền sệt, phản ứng sinh lý tự nhiên này làm cho khuôn mặt của Cảnh Giai Tuệ trở nên đỏ bừng.

“Làm sao hả? Tôi không thể ở chỗ này muốn cô? Trước kia không phải cô luôn miệng nói tôi quần lấy người phụ nữ khác sao? Chắc cô chưa từng thấy hình ảnh một thằng đàn ông chơi đùa với phụ nữ đúng không? Hôm nay tôi sẽ chơi cho cô xem!”

Nói xong, hắn kéo chiếc quần lót ẩm ướt ngăn cách hai người ra, đưa vật nóng như sắp nổ tung của mình đặt vào cửa huyệt của cô, sau khi nhận thấy nơi đó đã đủ độ trơn ướt, mới hơi dùng sức đè lên, liền cảm thấy chỗ khít chặt kia giống như có một cái miệng nhỏ đang mút vào, chỉ đẩy vào có một chút là đã bị cái miệng nhỏ đó hút chặt, khiến cho hắn không thể kìm chế nổi mà đâm mạnh vào.

“A...!” Cảnh Giai Tuệ không có cách nào ngăn lại được tiếng kêu của mình, chìm chóc trong rừng chắc đều bị giật mình hết cả rồi. Cảm giác khó chịu ban đầu biến mất, thay vào đó là sự nôn nóng khó tả, cô chỉ còn biết yếu ớt ngồi phịch trên khuỷu tay hắn, cảm thụ lửa nóng của hắn đang thiêu đốt cô, đôi lúc lại phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ. Cô đã bị người đàn ông này hoàn toàn áp chế, bị hắn dùng sức mạnh như hổ dữ quấy nhiễu trong cơ thể mình.

“Cô là của tôi...Ai dám chạm vào cô xem, tôi sẽ khiến cho nó phải hối hận với hành động của mình! Tuy nhiên...trước đó...tôi phải tận tình giáo dục cô một chút mới được...”

Hắn đột nhiên dừng lại, đem người phụ nữ mềm nhũn kia đi đến một tảng đá to, sau đó để cô nằm sấp lên đó, đưa tay đỡ lấy mông của Cảnh Giai Tuệ, lại một lần nữa xâm nhập, vừa động vừa đưa tay đánh nhẹ lên cặp mông trắng nõn của cô, việc trừng phạt nhục nhã ngoài sức tưởng tượng này làm cho cô rất đau, mỗi lần bị bàn tay thô to kia đánh vào mông, nơi đó lại giống như phản xạ có điều kiện mà co rút rất chặt, khiến cho hắn cũng không nhịn nổi mà lớn tiếng thở gấp.

“Đồng Nhiên! Anh là đồ khốn! Dừng tay! Khốn...A!” Sau khi quát chưa đến mười cái, cơ thể của hắn bắt đầu run lên không ngừng, chất lỏng ẩm ướt bắn tung tóe xuống đồng lá cây dưới chân hai người.

Trong suốt hai mươi phút, Đồng Nhiên cảm thấy được cơ thể của cô không ngừng run lên, đó là phản ứng liên tục đạt những đợt cao trào nhỏ, tuy rằng đã mây mưa với nhau vài lần, nhưng hắn biết rõ là cô vẫn không có chút kinh nghiệm nào, một người phụ nữ trong sáng như tờ giấy trắng rất dễ dàng bị đẩy lên cao trào. Bị cô bao chặt lấy, hắn rốt cục cũng nhịn không được, phía dưới nhanh chóng rút ra đưa vào, chỉ chốc lát sau thì chuẩn bị bắn ra, thế nhưng hắn lại cố tình không chịu rút lui, cứ thế đem mầm móng nóng bỏng của mình bắn thật sâu vào trong bụng cô.

Khi Đồng Nhiên thỏa mãn rút ra, cặp mông trắng nõn của Cảnh Giai Tuệ đã bị đánh cho đỏ hồng, cô yếu ớt ngã xuống như một vũng nước, vẻ mặt xấu hổ và giận dữ. Lúc này, ngoài trời bắt đầu có những hạt mưa, lá cây trong rừng khẽ phát ra tiếng xào xạc, nước mưa rơi xuống hàng lông mi đang nhắm chặt của Cảnh Giai Tuệ, làm cho người ta không nhận ra được đó là mưa hay nước mắt. Đồng Nhiên có chút đau lòng hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, sau đó ôm cô vào trong ngực, sửa sang lại quần áo rồi bế cô vào trong xe.

Tài xế rất hiểu chuyện, chỉ đứng yên bên đường hút thuốc, thấy Đồng Nhiên bế Cảnh Giai Tuệ lên xe thì mới trở về, khởi động máy rồi tiếp tục lái xe đi.

Lửa giận hừng hực đã được giải tỏa hết trong rừng, vừa này hắn đã bị cơn ghen làm lu mờ tâm trí, hiện tại mới có thể bình tĩnh mà suy xét mọi chuyện. Hắn đoán thằng nhóc Thượng Thiết kia nhất định là đã để Cảnh Giai Tuệ nhìn thấy yến tiệc trong đại sảnh.

Cảnh Giai Tuệ sau khi lên xe, cố gắng bình ổn lại hơi thở rối loạn và tiếng nước nở của mình, cô giãy ra khỏi cánh tay của tên ác ma kia, hai tay gắt gao ôm lấy chính mình, tựa vào một bên sườn xe, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cố gắng tránh né người đàn ông cầm thú kia ra thật xa, còn có mùi hương gay mũi trên người hắn nữa.

Vốn tưởng rằng Đồng Nhiên sẽ bảo lái xe đưa đến căn hộ cao cấp mà trước kia cô đã từng tới, không ngờ ô tô lại chạy về phía ngoại ô thành phố, cuối cùng tiến vào một căn nhà trong một tiểu khu ở Giang Nam. Khi xe tới, bảo vệ đứng một bên tự động mở cổng, sau đó lại đóng lại. Đồng Nhiên đi xuống xe rồi nhanh chóng bước vào trong, Cảnh Giai Tuệ cũng đi xuống, cô chạy ngược lại muốn đẩy cổng ra, nhưng lại phát hiện nó là cửa chống trộm cao cấp, giống như trong các căn hộ, không có mật mã thì không thể mở được.

Bầu trời phẳng phất mưa bụi, cô vẫn đứng yên ở trong sân, tuyệt đối không hề có ý định muốn chạy vào nhà, đúng lúc này, những hạt mưa dần trở nên nặng hạt, ào ào đổ xuống.

Cảnh Giai Tuệ không còn cách nào khác, bèn phải vội vàng chạy vào trong nhà, kết quả đôi giày cao gót lại mang đến khó khăn cho cô, gót giày bị mắc kẹt trong khe hở dưới những lớp đá vụn trên đường, cô cố gắng giãy ra, nhưng lại bị đau nên đành ngồi xuống. Cảnh Giai Tuệ cảm thấy bàn chân mới vừa khỏi hẳn lúc này lại nhói lên một cái, đau đến tận xương tủy. Cô muốn đứng lên, nhưng đôi chân lại không còn chút sức lực nào nữa.

Đúng lúc này, người đàn ông kia lại quay lại, cau mày nhìn cô đang ngồi dưới đất, bởi vì bị ngã nên hai chân tách ra, nhìn qua chiếc váy bị xé một nửa kia có thể nhìn thấy chiếc quần lót ren màu đen, chất dịch mà hẳn vừa mới gieo cho cô đã thấm ướt lớp vải, chảy ra những vệt màu trắng... Thật đúng là trêu ghẹo lòng người.

Hắn nghiêm mặt ngồi xổm bên cạnh cô, đưa tay cởi đôi giày cao gót bị mắc kẹt của cô ra, sau đó lại bế cô lên rồi bước nhanh vào trong nhà.

Lúc vào nhà thì chiếc áo sơ mi của Cảnh Giai Tuệ đã bị mưa làm cho ướt hết, dính chặt lên người cô, đường cong mềm mại như ẩn như hiện, bộ ngực căng tròn càng trở nên chói mắt hơn, lay động lên xuống theo từng đợt hô hấp của cô.

Đồng Nhiên bỗng cảm thấy một trận vui đùa trong rừng kia căn bản khiến cho hắn không hề có cảm giác được ăn no, cố gắng rời mắt khỏi ngực cô, đem cô ném lên sofa, khuôn mặt âm trầm lấy ra một lọ thuốc mỡ trong hộp thuốc, đổ ra một ít lên tay trái, tay phải nâng mắt cá chân bị thương của cô lên, đưa đến trước ngực trong tiếng kêu sợ hãi của cô, sau đó hắn xoa đều thuốc ra hai tay, tiến hành mát xa bàn chân nhỏ nhắn trắng mịn kia.

Động tác của người này rất mạnh bạo, chân của Cảnh Giai Tuệ vốn đang đau thì lại bị hắn dùng sức nhấn ột cái, đau đến mức khiến cho cô thiếu chút nữa là khóc òa lên. Cô muốn rút chân về thì lại bị hắn nắm chặt lấy, cau mày cố gắng không phát ra tiếng kêu, đành phải để mặc cho người đàn ông này ra sức mà bóp nắn chân mình.

33. Chương 33

Thật vất vả mới xoa bóp xong, hắn bây giờ mới có thời gian để xử lý vết thương của chính mình.

Cậu em của hắn phỏng chừng cũng muốn có dịp được đánh đại ca một trận thỏa thích đây mà, ra tay không hề nể nang một chút nào, tuy rằng khuôn mặt tuần tú không có vết thương, nhưng cởi áo sơ mi ra thì thấy đầy những mảng xanh tím trên người. Cảnh Giai Tuệ nhìn vào mu bàn tay hắn, phía trên trù những vết thương do đánh nhau với Thượng Thiết thì còn có những nốt mụn nước do bị bỏng nhìn rất chói mắt, vừa nãy lúc cô giãy dụa còn vô tình cào phải khiến nó vỡ ra, bắt quả vẫn còn nhiều chỗ chưa chảy nước.

Đồng Nhiên bảo quản gia lấy một cây kim, sau đó dùng bật lửa hơi vài cái, không chút do dự đâm thẳng vào chỗ mụn nước, vừa làm vừa nói : “Hôm nay chỉ là xã giao trên bàn tiệc thôi, Lã Trác Nhi rất nổi tiếng ở Thượng Hải về việc tổ chức sự kiện, tất cả những tiệc rượu ở công ty anh cũng là do cô ấy phụ trách, ngoài ra, anh và cô ấy không hề có gì với nhau cả...Từ khi gặp lại em...thì anh chỉ thân cận với một mình em...Mấy năm nay...Anh là một người đàn ông bình thường, nên chắc là em sẽ không trông cậy vào việc anh sẽ...thủ thân như ngọc chứ?”

Tuy rằng không có nói trực tiếp, nhưng lời giải thích từ anh cũng đã coi như biểu hiện cho lời xin lỗi rồi.

So với vài năm trước thì quả thật hẳn đã tiến bộ không ít! Cảnh Giai Tuệ nhớ lại, hồi đó, mỗi lần cô cãi nhau với hẳn về những chuyện như thế này thì hẳn chỉ luôn nói những câu như : “Không phải chỉ ôm một chút thôi sao! Đôi lúc tình thế bắt buộc phải hành động như vậy! Chẳng lẽ em muốn anh đưa em đi xã giao? Sau đó để cho những người bạn làm ăn của anh nhìn thấy em giận giận dỗi dỗi?”

“Bây giờ cái gì anh cũng đã đạt được rồi, những chuyện đó cũng đâu còn liên quan gì tới tôi nữa!” Nói xong câu đó, cô nhìn thấy người đàn ông kia dùng kim trong tay đâm thẳng vào da tay, chảy ra một giọt máu đỏ tươi. Chọc hết bọt nước xong, hẳn cầm lấy thuốc bột bôi qua loa vào tay cho xong chuyện.

Tiếng chuông di động của hẳn đã vang lên vài lần, là Thượng Thiết gọi tới, hình như hẳn đã đến căn hộ của Đồng Nhiên nhưng không thấy ai, cho nên mới gọi đến hỏi hẳn đang ở đâu, nói là muốn cùng hẳn nói về chuyện hồi trước. Đồng Nhiên không tránh mặt Cảnh Giai Tuệ, đứng trước cô nói : “Không có gì đáng phải nói hết, từ nay về sau cứ coi như cậu chưa từng có thằng anh này...Làm sao mà sốt ruột muốn gặp anh? Cô ấy là người phụ nữ của anh, anh và cô ấy có xảy ra chuyện gì thì cũng không liên quan đến cậu!” Nói xong liền ném điện thoại vào ấm trà vừa mới đổ đầy nước sôi vào.

“Quần gia ở đây gọi là má Vương, nếu cô muốn tìm gì thì cứ nói với bà, kể cả quần áo bà ấy cũng sẽ giúp cô mua về.”

Cảnh Giai Tuệ vội vàng nói : “Không cần đâu, tôi còn có việc cần làm, phải đi ngay đây!”

“Đi đâu?” Đồng Nhiên trợn mắt nhìn cô, lạnh lùng nói : “Cô không cần phải đi đâu hết, ngoan ngoãn ở yên trong này cho tôi!”

Cảnh Giai Tuệ nóng nảy, cô biết nếu hẳn đã quyết tâm nhốt cô ở đây thì coi như tất cả những nỗ lực trước đó của cô đều sẽ hóa thành bọt nước hết rồi!

Đồng Nhiên nếu đã đưa cô tới đây, khả năng cũng sẽ không cho cô ra ngoài, nghĩ vậy, trong lòng cô không khỏi dâng lên một cảm giác lạnh lẽo run sợ.

Cô đành tập tễnh đứng lên, hỏi : “Anh...Muốn đi đâu vậy?”

Cảnh Giai Tuệ nghĩ nghĩ một lúc, sau đó kéo người đàn ông kia ngồi về sofa, mở hộp thuốc lấy thuốc mỡ và thuốc bột, dùng ngón tay thon dài mở cúc áo sơ mi của Đồng Nhiên ra, nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ lên vùng vết thương bị tụ máu của hẳn, xúc cảm mềm mại vô cùng dễ chịu.

Đáy lòng cô không khỏi toát ra sự chân thành, người phụ nữ chung quy vẫn luôn nghĩ đến mối tình trước đó của họ. Đồng Nhiên thậm chí còn sinh ra ảo giác, nhớ lại trước kia, mỗi khi hẳn bị thương, người phụ nữ này luôn luôn bày ra một khuôn mặt tức giận nhăn nhó, nhưng cuối cùng lại luôn đau lòng giúp hẳn băng bó vết thương.

Nghĩ vậy, giọng nói của anh cũng trở nên dịu dàng hơn : “Tiệc rượu còn chưa chấm dứt, anh là chủ trì mà lại rời đi lâu như vậy thì có hơi thất lễ, cho nên anh phải về đó ngay...”

Nhưng Cảnh Giai Tuệ vẫn không buông tay hẳn ra, cố gắng làm ra vẻ như mình đang ghen : “Anh vội vã quay về để giải thích với Lã Trắc Nhi đúng không? Sao hả, bắt em về đây là vì không muốn em làm vướng chân anh chứ gì?”

Nếu như là trước đây thì Đồng Nhiên sẽ không thể kiên nhẫn nổi, nhưng hiện tại Cảnh Giai Tuệ lại có dáng vẻ ghen tuông như vậy, khiến cho Đồng Nhiên nở nụ cười. Hẳn vòng tay kéo Cảnh Giai Tuệ lại gần, nói : “Em đang ghen à?”

Cảnh Giai Tuệ cố gắng kìm nén cảm giác không thoải mái đang nhấp nhô trong lòng, sau đó miễn cưỡng gật đầu, nói : “Em cũng muốn đi.”

Kế sách dụ dỗ quả nhiên rất hữu dụng, sau khi kiên trì nhõng nhẽo vài lần, thái độ của Đồng Nhiên đã bắt đầu mềm mỏng hơn, thấy mắt cá chân của cô cũng không sưng nặng lắm, cuối cùng cũng đồng ý mang cô lên xe. Trên đường quay về yến tiệc, hẳn còn rẽ vào một cửa hàng nổi tiếng, mua cho cô một chiếc váy dạ hội màu đen trông khá thanh nhã, phối hợp với một đôi giày đế bằng cũng màu đen.

Khi Đồng Nhiên thân mật dẫn Cảnh Giai Tuệ bước vào hội trường thì mọi người đều ồn ào bàn tán rất sôi nổi. Những mối làm ăn ở Thượng Hải đều biết Lã Trác Nhi chính là bạn gái của Đồng Nhiên, mà hiện tại Lã Trác Nhi vẫn còn đang ở đây, nhưng bên cạnh Đồng Nhiên lại có một cô gái khác thay vào, điều này khiến cho rất nhiều vị phu nhân thanh cao trong lòng run lên một cái. Phải biết rằng ở Thượng Hải Lã Trác Nhi nổi tiếng là gái hồng lâu (chỉ người phụ nữ có tài giao tiếp trong xã hội xưa, mang ý khinh miệt), đã từng quyến rũ không biết bao nhiêu người đàn ông, rước lấy ánh mắt oán độc của phần lớn các vị phu nhân.

Mọi người vốn còn đang rất buồn bực, một người đàn ông nam vàng nam kim cương như Đồng Nhiên sao lại không có mắt như vậy, cứ nhiên lại đi chọn một con gái điểm cao cấp về làm người yêu. Hiện tại lại xuất hiện một cô gái khác đang đứng bên cạnh Đồng Nhiên, không nghi ngờ gì đã giáng một cái tát rất vang dội cho con đường làm quan rộng mở của Lã Trác Nhi.

Cảnh Giai Tuệ bị mọi người dùng ánh mắt sáng như đèn pha nhìn vào, cảm thấy rất khó chịu. Cô âm thầm tự nói với mình, lát nữa sẽ tìm cơ hội rồi vùng trộm chuồn đi. Chuyện ở nhà xưởng còn chưa làm xong, bản thân cũng chỉ có hai ngày để thực hiện, vậy mà nay đã bị hai tên ôn thần Thượng Thiết và Đồng Nhiên làm cho chậm trễ cả một ngày, thật sự không thể dây dưa trong cái yến tiệc xa hoa vô độ này được. Đang thầm tính toán phải làm sao để rời khỏi thì Lã Trác Nhi đã thay một bộ lễ phục khác, đóng đưa chậm rãi đi tới đây.

Cô ta đi tới trước mặt Đồng Nhiên, dường như còn không thèm nhìn Cảnh Giai Tuệ đang đứng bên cạnh, cả người dán vào, ôm lấy cánh tay hắn : “Darling, anh đi đâu vậy hả? Em gọi cho anh nhưng đi động của anh lại tắt máy.”

Một người phụ nữ như Lã Trác Nhi, chỉ cần suy nghĩ một chút thì sao có thể không đoán ra được việc Đồng Nhiên đánh nhau vừa rồi có liên quan đến cô cháu dâu kia chứ? Nhưng mà, nếu bày ra một bộ mặt chán nản thất vọng trước mặt mọi người, thì quả thật không xứng đáng với danh hiệu nữ hoàng xã giao của cô ở Thượng Hải rồi.

Cô qua lại với Đồng Nhiên là để cùng hắn đến các buổi xã giao, đây cũng là tiệc rượu do hắn chủ trì, hắn là hắn sẽ không đến mức khiến cho cô phải khó xử. Đàn ông ấy à? Phải có người trái ôm phải ấp thì mới có thể khoe ra hết địa vị và quyền lực của mình. Cho nên cô biết rõ nếu càng tỏ ra hấp dẫn thì sẽ càng khiến cho hắn hãnh diện, nhân tiện làm cho đồ tiểu yêu tinh kia tức chết, cứ nhiên lại dám đi quyến rũ cả chú của bạn trai mình.

Đáng tiếc, suy nghĩ của cô đã sai, Đồng Nhiên kín đáo rút tay ra, sau đó thản nhiên mở miệng nói : “Vừa rồi lúc tôi đi vào cửa không thấy có nhân viên đứng phát quà cho khách, cô ra đó sắp xếp cho tốt, nhìn xem có ai về trước không, phải đảm bảo trước khi khách về đều phải cầm được quà trên tay.”

Lã Trác Nhi nghe xong, sắc mặt trở nên trắng bệch, bởi vì Đồng Nhiên lại có thể bày ra địa vị của một ông chủ ra lệnh cho nhân viên để nói chuyện với cô. Hắn đang thầm nhắc nhở cô, hiện tại nhiệm vụ của cô chính là hoàn thành cho tốt việc phát quà của công ty.

Có thể trở thành người như ngày hôm nay, Lã Trác Nhi đương nhiên cũng không phải là một người phụ nữ không hiểu chuyện. Cô lập tức thu tay về, rụt rè mỉm cười gật đầu với Đồng Nhiên, ý bảo đã hiểu, sau đó liền xoay người bước nhanh ra cửa.

Thu xếp xong chuyện Đồng Nhiên giao cho, cô quay lại ngồi xuống một góc ở đại sảnh, lấy di động từ trong túi ra, rất nhanh tìm được một dãy số, điện thoại vừa kết nối, cô mỉm cười nói : “Xin chào! Xin hỏi ngài có phải là chủ tịch Đồng của tập đoàn Đồng Quang không ạ? Tôi là Lã Trác Nhi, không biết ngài có còn nhớ tôi không? Trước tiên tôi phải gửi lời xin lỗi tới ngài, hôm nay tôi phụ trách tổ chức tiệc mừng cho Đồng Nhiên, nhưng thư ký lại sơ ý để sót mất tên ngài trong danh sách khách mời. Mấy hôm trước ngài đã nói với tôi là ngài mang theo con đi công tác ở Thượng Hải mấy ngày, không biết ngài có thời gian để tham gia yến hội hay không, để cho tôi có thể ở trước mặt ngài biểu đạt lời xin lỗi.”

Đầu bên kia chính là anh trai Đồng Tự của Đồng Nhiên, mấy hôm trước hắn đã mang theo Đồng Hiểu Lượng vừa mới khỏi bệnh đến Thượng Hải, bởi vì chuyện công việc nên đã gặp Lã Trác Nhi một lần. Hắn biết Lã Trác Nhi là bạn gái của em trai mình, hiện tại lại nghe cô nói lời mời nên rất tự nhiên đồng ý ngay. Lã Trác Nhi vừa lòng tắt điện thoại, khoe miệng hiện lên một nụ cười nham hiểm : “Tiểu yêu tinh kia, đã đến lúc phá tan giấc mộng xuân của cô rồi!”

34. Chương 34

Tất máy, Lã Trác Nhi nhìn về hướng hội trường, vẻ mặt cay độc nhìn người đàn ông cao lớn anh tuấn đang ôm thắt lưng của người phụ nữ kia, đi đi lại lại trong đại sảnh...

Cảnh Giai Tuệ không hề biết rằng mình sắp bị mưa gió đột kích, thừa dịp Đồng Nhiên đang xã giao, cô liền vụng trộm mang theo mấy thứ mới mua trong cửa hàng, cúi đầu chuẩn bị chuồn đi. Kết quả chưa đi được mấy bước thì đã bị người đàn ông kia túm về : “Đi đâu?” Người này giống như mắt có gắn gps định vị vậy, Cảnh Giai Tuệ mới đi được vài bước thì đã bị hất như hình với bóng đuổi theo.

“Bụng hơi đói, em muốn đi ăn vài thứ, anh cứ làm việc của mình đi.” Cảnh Giai Tuệ tuy rằng trong lòng rất gấp, nhưng nét mặt vẫn cố gắng bình tĩnh, người này nghe vậy lại làm thật, đỡ cả người cô đi tới bên cạnh bàn ăn, lấy cho cô một vài món ăn tinh xảo, sau đó cầm đĩa đút cho cô ăn.

Mọi người xung quanh nhìn thấy một màn này, có mấy người là người quen của Đồng Nhiên, trong lòng lại một lần nữa ước lượng vị thế của cô gái này.

Vị Đồng tổng này đối với phụ nữ cũng có tiếng là đại nam tử, vô cùng hào phóng, nhưng chưa bao giờ tỏ ra chăm sóc quá tỉ mỉ với bất cứ ai, bây giờ lại đút người ta ăn từng miếng như vậy, làm cho người ta có suy nghĩ, người phụ nữ này có phải là CEO được phái tới từ tập đoàn ở châu Âu không? Đồng Nhiên đây là đang chuẩn bị hạ độc chết người phụ nữ này, sau đó thu tóm tập đoàn của người ta?

Cảnh Giai Tuệ há miệng ăn bánh ngọt Đồng Nhiên đút, khóe miệng không cẩn thận dính chút kem, đáng vẻ càng tăng thêm nét trẻ con, Đồng Nhiên đã nhìn quen phong cách trầm tĩnh lịch sự của cô, đột nhiên lại nổi lên suy nghĩ không đứng đắn, đem cô kéo đến trước ngực mình, thuận thể đưa cô kéo vào góc tường, cúi đầu hôn xuống khóe miệng cô.

Làm như vậy tuy ở phía sau không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể đoán ra được bọn họ đến tột cùng là đang làm cái gì.

“Chú...Hai người!” Một giọng nam đột nhiên vang lên bên người bọn họ.

Đồng Nhiên nghe tiếng quay đầu lại nhìn, liếc mắt một cái liền nhận ra anh trai Đồng Tự và đứa cháu ngốc của mình đang đứng cách đó không xa. Đồng Hiểu Lượng không nhìn hấn, mà thẳng tắp nhìn vào đôi môi bị hôn đến ửng ửng đỏ hồng của Cảnh Giai Tuệ, mà chú của hấn hai tay còn đang âu yếm đặt trên lưng của người con gái mà hấn yêu nhất, hai thân hình dán vào nhau, vượt quá giới hạn quan hệ nam nữ bình thường.

Sững sờ vài giây, Đồng Hiểu Lượng liền hiểu ra ngay, hấn hét lớn một tiếng, sau đó tiến thẳng tới chuẩn bị túm Cảnh Giai Tuệ về.

Đồng Nhiên phản ứng rất nhanh, lập tức đưa tay ngăn Đồng Hiểu Lượng lại, Đồng Hiểu Lượng ánh mắt phần nộ nhìn người chú mà mình luôn kính trọng, lại nhìn vào cô gái mà mình đã từng cảm thấy vô cùng thuần khiết kia, cô bị chú của hấn tự nhiên ôm vào trong ngực, giống như một cặp trời đất tác thành, đây quả thật chính là phản bội! Ánh mặt trời rực rỡ của những ngày trước nháy mắt sụp đổ, loại tuyệt vọng này khiến cho hấn bỗng trở nên can đảm, dứt khoát nắm tay lại, trực tiếp giơ lên trước mặt chú mình.

Đồng Nhiên có thể bị một tên yếu ớt như vậy đánh trúng sao? Thoải mái vung tay lên là đã có thể đem Đồng Hiểu Lượng ném sang một bên, Đồng Hiểu Lượng bị đánh ngã lại tiếp tục lão đảo muốn xông lên.

Lúc này, ba của hấn là Đồng Tự phản ứng kịp, lập tức túm lấy con mình : “Hiểu Lượng, con muốn làm gì vậy! Đó là chú của con!”

“Con không có người chú như vậy! Ba, chẳng lẽ ba không phát hiện ra sao? Hấn lại dám hôn Tuệ Tuệ của con! Hấn lại dám hôn vợ chưa...um...” Lời chưa nói hết đã bị ba hấn đưa tay ra bịt chặt miệng lại.

Đồng Tự cũng là người có kinh nghiệm nên hấn đương nhiên biết rõ, nếu cứ để cho con trai nháo loạn như vậy, đám người kia cũng đã xúm lại đồng tai lên nghe, Đồng gia không bị gièm pha lung tung mới là lạ đấy!

Đang gặt gao che miệng con trai thì vệ sĩ của Đồng Nhiên cũng chạy tới. Đồng Nhiên chỉ chỉ lên lầu, bọn họ lập tức hiểu được, liền nhanh chóng giúp Đồng Tự đem Đồng Hiểu Lượng túm ra khỏi hội trường, đi vào thang máy rồi lên lầu nghỉ.

Trong đám người lúc này truyền đến từng đợt xì xào bàn tán, mặc dù nghe không rõ lắm, nhưng có thể tưởng tượng được họ đang phán đoán một cách rất phấn khích.

Có vài câu bay tới lỗ tai của Cảnh Giai Tuệ : “Đúng là một con hồ ly tinh, quyến rũ hết lớn rồi đến bé, không biết đã từng lên giường của bố chồng hay chưa nữa...”

Đồng Nhiên nghe tiếng nhìn qua, lại phát hiện trong hội trường mọi người đang dùng ánh mắt khác thường nhìn Cảnh Giai Tuệ đang đứng đằng sau hắn.

Đồng Nhiên cau mày, nhìn phía xa Lã Trác Nhi đang cười nói giữa đám phu nhân, lại cúi đầu nhìn về người phụ nữ vẫn đang im lặng tựa vào lòng mình.

Sắc mặt của cô tái nhợt, cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Yến hội rất nhanh chấm dứt, Đồng Nhiên lịch sự nói lời tạm biệt với khách, sau đó kéo Cảnh Giai Tuệ rời khỏi hội trường.

“Em đến phòng bên cạnh chờ anh một lát, anh xử lý xong Đồng Hiểu Lượng rồi lại đến tìm em.” Nói xong, hắn ra hiệu với vệ sĩ đang đứng ở một bên.

Nhưng vừa mới bước ra khỏi thang máy, liền thấy Đồng Hiểu Lượng đang âm ỉ từ trong phòng chạy ra, vọt tới trên hành lang. Khi hắn nhìn thấy Đồng Nhiên đang cầm tay của Cảnh Giai Tuệ thì cảm xúc lại bộc phát.

“Cảnh Giai Tuệ! Cô quyết định theo chú của tôi nên mới chia tay tôi có phải không! Lòng dạ của cô cũng quá ngoan độc rồi! Chúng ta đã đăng ký kết hôn! Hắn lại là chú ruột của tôi! Cô...Hai người sao có thể ở cùng nhau hả!”

Lúc này Đồng Tự cũng đuổi tới, cảm thấy rất đau lòng cho con trai, trong bụng cũng tràn đầy lửa giận, vừa nãy vì ở trước mặt mọi người nên mới không tiện bộc lộ ra, hiện tại ở trong hành lang vắng người nên không có gì phải che giấu nữa : “Đồng Nhiên, cậu cũng quá liều lĩnh rồi, cho dù ngày thường có chơi đùa đến mức không câu nệ thì cũng phải có mức độ, lại dính líu đến cả thành viên trong gia đình, cho dù cô ta có nhảy vào ôm ấp thì cậu cũng phải nghĩ đến tình cảm gia đình, chuyện này quả thực không nên.”

Lời này nói ra rất có nội hàm, một mặt là khiển trách Đồng Nhiên, phương diện khác cũng là để ám chỉ hai chú cháu, làm mất hòa khí gia đình chỉ vì một người phụ nữ dâm dăng, thật sự rất không đáng.

“Cảnh Giai Tuệ, em lại đây với anh, anh muốn nói chuyện với em...” Đồng Hiểu Lượng trong lòng chỉ nghĩ đến việc kéo Cảnh Giai Tuệ lại, hắn đương nhiên biết đời sống sinh hoạt cá nhân của chú mình thối nát tới cỡ nào, từ khi chú lại cùng gia đình liên hệ, hắn liền nhìn thấy những người bạn gái bên cạnh chú đều không được coi trọng, bị đá đi giống như đá giặt vậy.

Tuệ Tuệ nhất định là đã bị vẽ thành thực dật vàng của chú làm ê hoặc, nếu như hắn khiến Cảnh Giai Tuệ hiểu rõ chú là người thế nào, thì cô có hồi tâm chuyển ý mà trở về với hắn hay không...

“Bốp” một tiếng, trên mặt Đồng Hiểu Lượng bị giáng xuống một cái tát rất mạnh, hắn ôm mặt, kinh ngạc nhìn về phía người bố đang tức giận của mình : “Vẫn cứ cố chấp như vậy! Con và cô ta còn có gì để mà nói nữa, loại phụ nữ như vậy, căn bản không xứng đáng bước chân vào cửa Đồng gia chúng ta, đáng ra con nên cảm ơn chú mới phải, nếu không có chú thì tên gốc con đã bị người phụ nữ này đùa bỡn trong lòng bàn tay rồi!”

Nghe Đồng Tự cay nghiệt nói, Cảnh Giai Tuệ lại không lên tiếng phản bác, mà thực tế thì, cô còn có thể nói cái gì? Nói là do chú của anh bắt ép em? Hay là nói nếu như không có anh ta, thì có lẽ chúng ta đã sớm kết hôn rồi? Nhấn nhẹn không nói, không phải vì sợ quấy rầy đến gia đình họ Đồng, cô chỉ là đang đau lòng cho Đồng Hiểu Lượng mà thôi!

Cô thích hình ảnh một cậu thanh niên luôn tươi sáng như ánh mặt trời, luôn vô lo vô nghĩ, thời gian bên anh chính là một đoạn nhân sinh tốt đẹp mà cô đã để lỡ, tính cách của anh rất đặc biệt đã hấp dẫn cô,

thậm chí cô còn từng nghĩ sẽ ở bên anh trọn đời.

Nhưng phần tốt đẹp đó, đã bị chính cô, bị chính người đàn ông đáng giận bên cạnh này vô tình phá vỡ, về mặt phần nộ và ánh mắt oán độc kia, không phải là đáng vẽ mà anh nên có.

Nếu cứ như vậy để cho Đồng Hiểu Lượng hết hy vọng với mình, đó cũng không phải là chuyện không tốt...

Đáng tiếc, Đồng Nhiên hoàn toàn không vừa mắt với người vừa nói xấu người phụ nữ trong lòng mình, tuy rằng hắn đã từng nói những câu còn cay độc hơn nhiều với Cảnh Giai Tuệ, nhưng tính cách của hắn luôn luôn là “Chỉ cho phép quan phóng hỏa chứ không được để dân đốt đền”.

“Anh, đừng nói Giai Tuệ như vậy, cô ấy vốn là bạn gái em, lúc trước bọn em có hiểu lầm nên mới chia tay vài năm, sau này gặp mặt, tình cũ quay lại là chuyện bình thường...Chính là Giai Tuệ không biết phải nói với mọi người như thế nào, nên mới kéo dài đến bây giờ...”

“Giai Tuệ! Em tại sao có thể ở bên hắn? Những người phụ nữ từng ở cạnh hắn nhiều đến nỗi ngay cả hắn cũng không nhớ rõ...”

“Được rồi, cảm ơn!” Đồng Nhiên bị vạch trần như vậy, sĩ diện bắt đầu không nhịn được, lạnh mặt quát lớn Đồng Hiểu Lượng “Cô ấy sau này sẽ là thím của mày, đừng luôn hô to gọi nhỏ tên của cô ấy nữa!”

“Chú nói láo! Cô ấy là vị hôn thê của tôi, lúc này có chú...” Kế tiếp Đồng Hiểu Lượng nói cái gì, Cảnh Giai Tuệ rốt cục nghe không rõ, bởi vì cô bị Đồng Nhiên đẩy vào phòng bên cạnh nghỉ ngơi, sau đó lôi kéo Đồng Hiểu Lượng còn đang kêu gào đi chỗ khác, xuyên qua tấm cửa gỗ dày cũng không thể nghe thấy tiếng động nào.

Cảnh Giai Tuệ ở trong phòng nghỉ một lúc, đứng dậy muốn đi ra ngoài, lại phát hiện có vệ sĩ canh gác ngoài cửa, căn bản không cho phép cô bước ra.

Cô lại đi vòng về, ngồi xuống sofa, chậm rãi xoa bóp huyết thái dương, cố gắng không nghĩ tiếp tới cục diện rối rắm về sau nữa.

Nhưng trong đầu mọi chuyện cứ xoay vòng không có ý định dừng lại, lát nữa phải đi ra ngoài mua thuốc tránh thai, không biết Đồng Nhiên khi nào mới chịu bằng lòng buông tay...Mấy người phụ nữ bên đó tính tình nóng nảy, liệu có thể dễ dàng để cho con mình chịu thiệt hay sao? Không biết có lại kéo đến làm phiền ba mẹ cô hay không nữa...

Đến đâu hay đến đó vậy!

Cảnh Giai Tuệ khẽ than thở, lại phát hiện dạo gần đây cô hay tự động viên mình bằng câu đi đến đâu tính đến đó...Vậy nếu trước mắt không có đường để đi thì sao?

Ước chừng một giờ sau, Đồng Nhiên rốt cục cũng quay về.

Cảnh Giai Tuệ đưa mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng hỏi tình hình.

Người đàn ông này lại cố tình một chữ cũng không nói, chỉ kéo cô rồi nói : “Đi ăn cơm đi.” Cảnh Giai Tuệ biết là hắn không muốn nói với mình, cũng không muốn hỏi nữa, đành đứng dậy rồi theo hắn ra ngoài.

Thoạt nhìn giống như Đồng Tự và Đồng Hiểu Lượng đã sớm chạy lấy người, hành lang vô cùng im ắng.

Ra ngoài cao ốc, Cảnh Giai Tuệ lại nói với Đồng Nhiên là mình muốn đi trước, nhưng Đồng Nhiên không buông tay, xoa nhẹ tóc cô rồi nói : “Vì em, lão hồ ly Đồng Tự kia đã lấy của anh một công ty mật dịch mới mua để đền bù tổn thương cho đứa cháu ngọc kia.Em không phải cũng nên bồi thường cho anh một chút chứ?”

Đúng lúc này, Lã Trác Nhi đã nhanh nhẹn đuổi tới : “Đồng tổng, yến hội đã xong, đây là hóa đơn, mời ngài ký vào.”

Đồng Nhiên xoay người nhìn cô, đưa tay cầm lấy tờ giấy kia rồi ký tên lên, sau đó nói với Lã Trác Nhi : “Biết trong cuộc đời tôi hận nhất cái gì không? Tôi hận nhất việc có người dám đâm sau lưng tôi.”

Lã Trác Nhi đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Đồng Nhiên, cô đã sớm nghĩ kỹ lý do thoái thác : “Đồng tổng, trước khi anh và Cảnh tiểu thư trở về em đã gọi cho anh trai và cháu của anh rồi, ai mà biết được Cảnh tiểu thư sẽ đột nhiên xuất hiện ở yến hội chứ?”

Vừa rồi ở yến hội, hai bên đều căng thẳng giương cung bạt kiếm, cô đều nhìn thấy hết, Đồng Nhiên chắc còn phải đi giải thích với cháu và anh trai còn không kịp, căn bản không thể vì một chuyện nhỏ này mà cãi nhau với anh trai được! Lã Trác Nhi vì nắm chắc được điểm này nên mới không hề cảm thấy sợ hãi.

Cảnh Giai Tuệ yên lặng đứng một bên nhìn, trong lòng đột nhiên cảm thấy đồng tình với Lã Trác Nhi. Uống công cô ta ngủ với Đồng Nhiên lâu như vậy, thế mà vẫn không có chút đề phòng nào với tính cách của anh ta.

Người đàn ông này căn bản không phải là một người làm ăn theo khuôn phép cũ, không phải chỉ cần nói dối qua loa một câu là đã có thể đánh lừa được hẳn.

Quả nhiên, người đàn ông kia đối với lời giải thích đằng hoàng của Lã Trác Nhi thì chỉ hơi cười lạnh, sau đó nói : “Vừa rồi, yến hội còn chưa chấm dứt, rất nhiều tân khách đã có hiểu biết vô cùng tường tận về việc chú cháu Đồng gia tranh giành một người phụ nữ, chắc là có một vị bình luận viên nào đó rất tận tâm giải đáp nghi vấn của mọi người có đúng không?...Tôi đúng là đã quá xem thường bản lĩnh của cô rồi...Thượng hoa lão tổng Chiêm Mỗ Tư rất thích cô, đã từng bảo với tôi rằng ông ấy muốn cô, trước kia vì tôi cảm thấy cơ thể của cô quá yếu nên mới đỡ cho cô, bất quá hiện tại xem ra, cô rất có tiềm lực, bây giờ trong nhà hẳn đang cử hành một trận cuồng hoan nằm sấp, cô đơn thiếu vắng một “nữ vương”, lát nữa tôi điều xe đưa cô tới đó, nhớ biểu hiện cho tốt...”

Lã Trác Nhi nghe xong thì mặt mũi trắng bệch, cái người tên Chiêm Mỗ Tư kia nổi tiếng là tàn bạo điên cuồng, thích nhất là cùng với mấy tên bạn cường bức một người phụ nữ, thậm chí lần trước cô còn nghe nói có một người phụ nữ đã nhảy lầu tự sát từ khách sạn xuống. Mà hẳn chẳng qua là ý vào gia thế bối cảnh, bỏ một số tiền lớn để bồi thường cho người thân nạn nhân, cuối cùng mọi chuyện cũng được áp chế. Lúc này Đồng Nhiên lại muốn giao cô cho tên ma quỷ đó...Cô sợ tới mức sắp khóc : “Tôi...Tôi không đi!”

“Không đi? Được thôi, cô từ bây giờ đừng nghĩ tới chuyện làm ăn ở đây nữa, quay về làm ruộng với ba mẹ ở quê đi!”

Lã Trác Nhi nghe hẳn nói như vậy, mặt càng trắng hơn, cô đương nhiên biết, lấy thực lực của người đàn ông này, những lời này hoàn toàn không phải là nói chơi.

Phụ nữ khi đứng lên từ chỗ thấp kém, sợ hãi nhất chính là sau khi ở trên cao, lại bị người ta hung hăng quăng trở về!

Cuối cùng Lã Trác Nhi cân nhắc một chút, liền chủ động lái xe theo, Cảnh Giai Tuệ mặc dù không biết tình hình nội bộ cụ thể, nhưng lúc Lã Trác Nhi đi gần vào, ánh mắt oán độc nhìn cô khiến cho cô sợ run cả người.

Mà người đàn ông kia lại cười nói với cô : “Nếu mọi chuyện đã lộ rồi, khi nào có thời gian, anh sẽ đi gặp ba mẹ em!”

35. Chương 35

Lời này khiến cho Cảnh Giai Tuệ ngẩng phắt đầu lên, cô nhìn chằm chằm vào mắt Đồng Nhiên, phát hiện hẳn cũng đang chăm chú nhìn cô : “Gặp ba mẹ tôi để làm gì?”

Đồng Nhiên rất tự nhiên nhìn ra được sự đề phòng và hoảng sợ trong mắt Cảnh Giai Tuệ, ánh mắt đó khiến cho lòng hắn cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Cũng đúng, nghe xong những lời này cô làm sao có thể vui cho được? Bố mẹ cô, còn có tên anh trai nhu nhược kia lúc nào cũng cản trở cô đến với hắn.

Thế gian này duy chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi dưỡng nhất! Hiện tại hân mới có thể cảm nhận được hết những điều này!

Lần đó ở trong bệnh viện, người phụ nữ này còn luôn chảy nước mắt, không ngừng nói là cô yêu hân, mỗi một câu phát ra đều giống như một cú đấm giáng thẳng xuống khiến cho ngực hân rung động không thôi. Mà lúc này hân mới ngồi cân nhắc kỹ ý nghĩa của từ “yêu”.

Yêu? Thế nào gọi là yêu? Tình yêu đã qua, sẽ không thể quay trở lại nữa...Cho dù hiện tại người phụ nữ chết tiệt này ngoài mặt vẫn tỏ ra mềm mại nhún nhường, nhưng dáng vẻ thật sự của cô vào những năm trước, người ngồi đằng sau chiếc xe máy cũ nát của hân, ngây thơ ôm chặt lấy hân, cô gái đó đã hoàn toàn biến mất rồi...

Không biết tại sao, hân lại nhớ lại lúc trước khi Cảnh Giai Tuệ nắm tay cháu mình đến gặp hân, cô không nhìn thấy hân, cười một cách rất vui vẻ, đó là vàng sáng hạnh phúc cứ tự nhiên phát ra của một người phụ nữ đang hạnh phúc trong bể tình. Nhưng hiện tại, trên mặt người phụ nữ này lại không có một chút cảm giác vui vẻ nào của khi đó.

Ở bên hân...khiến cho cô không vui vẻ chút nào sao? Cho dù là lúc ra khỏi trại giam, đối mặt với hai bàn tay trắng, cũng không làm cho hân có cảm giác bất lực như lúc này. Đồng Nhiên không trả lời câu hỏi của Cảnh Giai Tuệ, chỉ quay mặt về cửa sổ, ánh mắt thâm trầm.

Hôm đó Đồng Nhiên giống như không có việc gì để làm, tựa như ngày trước khi còn lang thang ngoài đường phố, kéo tay Cảnh Giai Tuệ đi dạo trên đường phố Thượng Hải. Đầu tiên bọn họ đi vào cửa hàng bách hóa cao cấp nhất của thành phố, vẫn y như ngày trước, chỉ cần cô hơi nhìn lâu một món đồ nào đó, hân sẽ lập tức để ý ngay, đương nhiên, người đàn ông này hiện tại không cần đợi đến đầu tháng mới có tiền mua nữa, nhanh chóng bảo người bán hàng đem này nọ gói lại, sau đó lấy thẻ vàng ra trả tiền.

Chính là bất luận nó là túi xách hàng hiệu, hay là những món đồ trang sức tinh xảo, khi cầm trên tay đều cảm thấy rất nặng, khiến ọi người nhìn vào với ánh mắt ngưỡng mộ. Cảnh Giai Tuệ chỉ cảm thấy may mắn, may mà Đồng Nhiên không phải là loại nhà giàu mới nổi, nếu không ánh mắt của người ta sẽ còn dị thường hơn nữa.

Có lẽ nhìn ra Cảnh Giai Tuệ có chút mệt mỏi, đêm đó hân lại đưa Cảnh Giai Tuệ đi dạo Thượng Hải, sau đó dừng xe ở một khu chợ đông người, cầm tay Cảnh Giai Tuệ đi vào chợ đêm. Quầy ăn uống bên đường tỏa ra nồng đậm mùi thơm, nhất là bếp than nướng thịt khói tỏa cuộn cuộn, phát ra mùi thịt mỡ người, trực tiếp thổi vào lỗ mũi mọi người, đi vài bước nữa lại thấy có những bàn đang ăn rán nướng, tôm nướng và uống bia lạnh.

Đồng Nhiên kéo Cảnh Giai Tuệ ngồi xuống một bàn nhỏ, gọi một mâm sò biển hấp tỏi, còn có tôm cay và bia, nhưng mà quần áo của hai người có vẻ không hợp với nơi phố xá sầm uất này, một người mặc Tây phục, một người mặc lễ phục màu đen, lại đi ngồi ở đây ăn đồ ăn vừa rẻ vừa nhiều mỡ này, thật sự khiến cho người ta không thể không chú ý đến.

Đồng Nhiên cởi áo rồi đặt sang một bên, sau đó xắn cổ áo lên, cởi cúc áo ở cổ, lộ ra cơ ngực rắn chắc, vẻ lịch sự lúc đầu đã biến mất, chỉ còn lại hình ảnh của một người ăn nhậu bình thường.

Khi bia được mang lên, Đồng Nhiên đổ một cốc lớn cho Cảnh Giai Tuệ, sau đó rất tự nhiên bóc vỏ tôm rồi để vào bát cô. Cảnh Giai Tuệ không đói bụng, nhưng vẫn thuận theo cầm đũa lên rồi cho tôm vào miệng. Vị cay lập tức tràn vào, bắt buộc dĩ đành phải uống một ngụm bia để cho vị cay giảm bớt.

Người đàn ông mở miệng nói chuyện : “Còn nhớ chúng ta khi đó không? Em mỗi lần thèm ăn đều la hét muốn tới chợ đêm. Chúng ta lúc đó đều ăn từ đầu đường đến cuối đường, khi đó anh còn trêu bụng của em giống như thùng không đáy, nhưng em lại luôn quệt miệng nói tại vì em đang lớn nên phải ăn nhiều...Kỳ thật em ăn cũng không nhiều lắm, chỉ muốn một đồng đậu hũ, hai xu đồ lạnh gì đó mà thôi. Lúc đó trong lòng anh luôn thâm nghĩ, một ngày nào đó anh sẽ thăng chức, cho em có một cuộc sống giàu có không lo ăn mặc. Phải ngồi trong một phòng ăn cao cấp thì mới xứng với Tuệ Tuệ của anh...”

Hân nói rất chậm, nhưng động tác bóc tôm trên tay lại rất nhanh, bởi vì dị ứng với hải sản nên mấy thứ này hân không ăn được, khối thịt tôm dần dần biến thành một ngọn núi nhỏ trước mặt Cảnh Giai Tuệ,

“Nhưng hiện tại, khi anh có thể thỏa mãn mọi nhu cầu của em, thì em lại...” Đồng Nhiên không nói thêm gì nữa, chỉ cầm lấy cốc bia rồi uống từng ực.

Nhưng Cảnh Giai Tuệ hiểu là hắn muốn nói gì, hắn hiện tại có được hết thấy, nhưng cô lại không hề muốn có được thứ gì từ hắn nữa.

Người đàn ông kia dạ dày trống rỗng mà vẫn uống từng ly bia, Cảnh Giai Tuệ chỉ biết im lặng cúi đầu, từng miếng từng miếng nhắm nháp tôm cay.

Đêm đã khuya, người xung quanh đang dần dần tản đi thì Cảnh Giai Tuệ mới phát hiện người đàn ông này say rồi. Hắn lảo đảo ngồi xuống bên cạnh Cảnh Giai Tuệ, cánh tay gắt gao ôm lấy bả vai cô, ánh mắt lơ đãng nói : “Tuệ Tuệ, uống cùng anh vài ly đi.”

Cảnh Giai Tuệ cau mày, nhẹ giọng nói : “Xem dáng vẻ của anh kia, có giống một ông chủ tập đoàn không?” Đồng Nhiên cúi đầu muốn hôn cô, Cảnh Giai Tuệ không có cách nào, chỉ có thể đỡ lấy cổ của hắn, cao giọng hô : “Ông chủ, tính tiền!”

“134 đồng, lấy cô 100 đồng thôi.” Ông chủ nói.

Cảnh Giai Tuệ không mang theo ví, liền dùng sức nâng tay Đồng Nhiên lên rồi lấy ví của hắn, mở ra thì phát hiện bên trong có một xấp tiền rất dày, phỏng chừng cũng phải một vạn tiền mặt, còn có cả chi phiếu nữa. Cảnh Giai Tuệ từ giữa lấy ra hai tờ rồi đưa cho ông chủ, cầm lấy tiền thừa nhét vào, cuối cùng mới kéo người đàn ông đang ngồi không vững này đi đến ngã tư.

Cảnh Giai Tuệ không chú ý tới phía bên trái cách ba bốn bàn, có bốn thanh niên mặc áo ba lỗ, tay xăm hình rồng hổ đang nhìn chằm chằm toàn bộ quá trình trả tiền của cô, sau đó liếc nhìn nhau rồi đứng lên tính tiền.

Cảnh Giai Tuệ biết ngã tư có rất nhiều xe taxi đứng đợi, liền muốn đem người đàn ông này ném vào taxi rồi chính mình chạy lấy người, mặc kệ hắn sống chết thế nào. Đi được một lúc, Cảnh Giai Tuệ phát hiện đèn đường ngày càng ít đi, chung quanh cũng trở nên yên tĩnh. Cảnh Giai Tuệ dừng lại nhìn xung quanh, cảm giác giống như đi nhầm đường, nên lại quay đầu trở về.

Đi đến một con hẻm nhỏ, liền đụng phải bốn tên thanh niên, đúng là mấy người vừa nãy cũng ăn uống trong quán. Cảnh Giai Tuệ kinh hãi, cảm giác tình hình không ổn, nhưng trước sau đều có người, rút lui cũng không kịp nữa, chỉ có thể kiên trì bước về phía trước. Đi đến trước mặt Cảnh Giai Tuệ, bốn tên thanh niên liền vây quanh lấy cô và Đồng Nhiên vẫn đang say. Một tên đầu trọc nói : “Móc ví ra.”

Thật đúng là xui xẻo, nhất là Đồng Nhiên lại không hề hay biết, Cảnh Giai Tuệ không chút do dự lấy ví của Đồng Nhiên rồi đưa tới. Tên kia có chút ngoài ý muốn, tuy rằng không nghĩ cô và một tên say có thể đối phó với bốn người bọn hắn, nhưng cũng không ngờ Cảnh Giai Tuệ lại ngoan ngoãn phối hợp như vậy, dù sao tiền trong ví cũng không ít, người bình thường sẽ có chút đau lòng. Nhưng người phụ nữ này chỉ hơi bối rối lúc đầu, sau đó liền giữ được bình tĩnh.

Tên đầu trọc cầm lấy ví, mở ra nhìn thoáng qua, hai mắt liền phát sáng mà ha ha cười hai tiếng, lại cẩn thận nhìn Cảnh Giai Tuệ, cư nhiên lại phát hiện ra con dê béo trước mặt này vô cùng xinh đẹp : “Cô em thật biết điều. Đến đây, cho anh trai yêu em.”

Ba tên kia cũng cười cợt nói những câu không tử tế. Cảnh Giai Tuệ không nghĩ tới thế nhưng tai họa vẫn còn chưa chấm dứt, việc này quả thật có chút đáng sợ, cô liền lui về sau hai bước. Tên đầu trọc đi lên hai bước, đưa tay kéo Cảnh Giai Tuệ lại.

Thật không ngờ Đồng Nhiên đến đứng còn không xong, sau khi nghe được tiếng hét khác thường của Cảnh Giai Tuệ, lại tự nhiên hơi tỉnh rượu, vừa mở mắt đã thấy có một người đàn ông cợt nhả kéo Cảnh Giai Tuệ vào lòng, hơi rượu liền biến thành mồ hôi theo lỗ chân lông tỏa ra ngoài, đổ rục cả hai mắt. Hắn lập tức dùng một tay bóp lấy đầu tên đầu trọc, tên kia kêu lên một tiếng, không đợi cho hắn và ba tên kia kịp phản ứng, Đồng Nhiên đã giơ nắm đấm đánh thẳng vào mặt tên đầu trọc, bóp một tiếng, tên kia cảm thấy đầu óc choáng váng, mặt giống như vừa đập vào tường vậy, mũi sắp vỡ ra đến nơi, vừa định mở miệng thì quyền thứ hai vung tới, đưa tiếng hô vừa mới phát ra của hắn đẩy lại vào cổ họng.

Những người khác vội vàng đi lên, vừa đâm vừa đá Đồng Nhiên, mà Đồng Nhiên giống như một đứa bé vừa mới tìm được món đồ chơi yêu thích, chết cũng không dừng tay, từng đòn liên tiếp đánh vào mặt tên đầu trọc, đem đầu của hắn trở nên be bét máu.

Cuối cùng Đồng Nhiên cũng buông tha cho tên đầu trọc, mặc cho hắn mềm nhũn trượt xuống chân mình, lại tập trung đối phó với ba tên gầy còn lại, bốn tên thanh niên bình thường cũng chỉ hồ đồ, sao có thể có được sự từng trải và bản lĩnh như “đàn anh” Đồng Nhiên chứ.

Cuối cùng cũng đánh ngã được ba tên, một tên tóc xù trụ lại nhìn bạn bè đều bị đánh hết, biết mình không phải là đối thủ, liền lấy ra một con dao nhỏ, chạy về phía Cảnh Giai Tuệ, định dùng cô làm con tin.

Nhưng Đồng Nhiên liếc mắt một cái liền tóm được hắn, nhưng vì ảnh hưởng của rượu nên chân không được linh hoạt lắm, lúc tránh dao đã dùng sức hơi mạnh, cuối cùng bị dao đâm vào đùi, máu tươi thoáng chốc đã nhuộm đỏ cả quần.

Sau đó, tên ngốc kia cảm thấy dường như tên say rượu này không có cảm giác vậy, chỉ thấy hắn rút dao ra, sau đó hung hăng đâm vào eo tên thanh niên tóc xù.

Mấy tên thanh niên này đều là người từ nơi khác đến, ở Thượng Hải làm việc vặt, bởi vì ham mê đánh bạc, thua tiền, nên mới đi lang thang bên ngoài muốn cướp bóc, vốn tưởng rằng đối phó với một con nhỏ và một tên say xỉn sẽ không có gì khó khăn, lại không ngờ tên kia lại quái dị đến như vậy.

Mà Đồng Nhiên đại chiến 300 hiệp, trên đùi chảy đầy máu, liền đặt mông ngồi lên người tên tóc xù, xem đáng về kia thì hình như cũng không có chuyện gì, nhắm mắt lại bắt đầu đi ngủ rồi.

Cảnh Giai Tuệ gấp đến mức quỳ gối xuống bên cạnh Đồng Nhiên, đưa tay lau đi vết thương bên miệng hắn, sau đó lấy điện thoại của hắn muốn gọi xe cứu thương. Nhưng vì cuống quá nên bấm nhầm số gọi nhanh, gọi tới di động của Thượng Thiết, không đợi chuông reo hết, đầu bên kia đã có kết nối.

36. Chương 36

“...Anh Nhiên...” Trong điện thoại truyền đến tiếng trầm thấp của Thượng Thiết, đại khái dường như không đoán được mục đích gọi tới của Đồng Nhiên, sau khi gọi một tiếng, hắn lại không nói gì nữa.

Trong tay ôm lấy miệng vết thương, tâm đau đến co rút lại, người kia vẫn không nhúc nhích nằm đó, không biết sống chết thế nào, nghe thấy giọng nói quen thuộc, Cảnh Giai Tuệ vốn đang cố gắng giữ bình tĩnh, giờ phút này lại nức nở nói : “Thượng Thiết, tôi và Đồng Nhiên gặp phải bọn lưu manh...Đồng Nhiên bị thương rồi.”

Thượng Thiết nghe xong, dồn dập hỏi : “Đồng Nhiên bị thương ở đâu, có nặng không? Em có sao không?”

“Đồng Nhiên bị đâm vào đùi, hiện tại...” Cảnh Giai Tuệ nhìn thoáng qua Đồng Nhiên đang phát ra tiếng thở đều, không biết nên nói là hắn đang hôn mê hay đang ngủ. “Tôi không sao.”

Thượng Thiết nghe Cảnh Giai Tuệ nói qua loa về tình trạng của Đồng Nhiên, hiểu lầm thành vết thương rất nặng, trong lòng lo lắng nói : “Hai người đang ở đâu? Tôi sẽ báo công an, hai người cứ ở yên đó, tôi sẽ cùng với cảnh sát đến ngay.”

Thượng Thiết sau khi biết được vị trí của Cảnh Giai Tuệ liền cúp điện thoại, lập tức liên hệ với người quen là phó cục trưởng cục công an thành phố Thượng Hải, nói với hắn mau chóng an bài người đi tìm Đồng Nhiên và Cảnh Giai Tuệ.

Cảnh Giai Tuệ sau khi nói chuyện với Thượng Thiết thì trong lòng bình tĩnh hơn rất nhiều, ngồi cạnh Đồng Nhiên muốn cầm máu cho hắn, nhưng trên người đến cả mảnh khăn lụa cũng không có, chỉ có thể dùng hai tay đè lại miệng vết thương, để máu chảy chậm một chút.

Đồng Nhiên say quá rồi, miệng vết thương bị ấn vào mà vẫn không tỉnh giấc, vẫn cứ ngủ khò khò, có lẽ cũng cảm thấy Cảnh Giai Tuệ nhấn chặt quá nên cũng đưa tay sờ lên miệng vết thương, sau đó lại nắm tay Cảnh Giai Tuệ không buông. Cảnh Giai Tuệ không dám buông ra, đành để mặc cho hắn nắm. Nhìn Đồng Nhiên ngủ say, có lẽ do mất máu nên mặt trở nên trắng bệch, Cảnh Giai Tuệ nhìn không được mà nghĩ, không biết đã bao lâu rồi không được nhìn thấy vẻ mặt yên lặng bình thản như vậy của anh.

Có chỉ thị của cục công an nên tốc độ của cảnh sát rất nhanh, không tới mười phút Cảnh Giai Tuệ đã nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát, chỉ chốc lát một chiếc BMW 5, thêm mấy xe cảnh sát và một chiếc xe cứu thương liền đồng loạt đi tới đây.

Cửa xe BMW mở ra, Thượng Thiết đi xuống rồi chạy đến trước mặt Cảnh Giai Tuệ, ngồi xổm xuống hỏi : “Em thế nào rồi, có bị thương không?” Cảnh Giai Tuệ nói : “Tôi không sao, người bị thương là Đồng Nhiên.”

Lúc này có vài cảnh sát vây quanh một người đàn ông trung niên từ xe cảnh sát bước tới, người đàn ông trung niên ngồi xổm trước mặt Cảnh Giai Tuệ, hỏi : “Cảnh tiểu thư phải không? Tôi là trung đội trưởng Trịnh Khải Tuyền, cô có bị thương không, Đồng tiên sinh thương tích thế nào rồi?” Cảnh Giai Tuệ che miệng vết thương cho Đồng Nhiên, nhất thời không đứng dậy được, chỉ vội vàng nói với Thượng Thiết và Trịnh cục trưởng : “Đồng Nhiên bị đâm một dao vào đùi, chảy rất nhiều máu, phải lập tức đưa tới bệnh viện.”

Trịnh đội trưởng nói : “Cô yên tâm, tôi sẽ đưa Đồng tiên sinh đi bệnh viện.” Đưa tay ôm lấy nách Đồng Nhiên, để cho lái xe và hộ sĩ trên xe cứu thương ôm lấy chân và thắt lưng Đồng Nhiên, thật cẩn thận đưa hắn lên xe cứu thương, sau đó ra chỉ thị cho cảnh sát đưa mấy người đang nằm dưới đất này đến bệnh viện luôn.

Bị nâng lên nhưng Đồng Nhiên vẫn như cũ không có tỉnh lại, tay nắm lấy tay Cảnh Giai Tuệ cũng không chịu buông ra. Thượng Thiết mặt khế biến sắc, đưa tay muốn gỡ tay Đồng Nhiên ra, Đồng Nhiên cảm nhận được lực cản trên tay nên nắm càng chặt, đau đến nỗi khiến Cảnh Giai Tuệ phải kêu lên, Thượng Thiết đành phải từ bỏ ý định, cứ để cho hắn nắm, Cảnh Giai Tuệ cũng ngồi lên xe cứu thương, đi thẳng đến bệnh viện.

Đến bệnh viện, trải qua dày vò, hơn nửa lại ngủ được một giấc, Đồng Nhiên đã tỉnh rượu khá nhiều, mở mắt ra đánh giá xung quanh, liền lạnh giọng hỏi : “Anh đang ở đâu vậy?”

Cảnh Giai Tuệ một đường đi đều bị hắn nắm chặt tay, một tác cũng không rời, hiện tại mới thấy rất cục hắc cũng đã tỉnh táo lại, mới nói : “Bệnh viện.”

Một lát sau, phỏng chừng hắn cũng đã nhớ lại chuyện đánh nhau lúc đó, cũng không thèm nhắc lại nữa. Cảnh Giai Tuệ lúc này mới gỡ tay Đồng Nhiên ra, trên cổ tay trắng nõn đã lưu lại một vài vết thâm đen.

Bên này bác sĩ vừa mới khâu lại miệng vết thương cho Đồng Nhiên, bên kia Đồng Nhiên đã quay sang, âm u nhìn người anh em tốt một cái : “Cậu tối đây làm gì?”

Thượng Thiết không nói gì, chỉ hỏi bác sĩ xem vết thương của hắn thế nào, bác sĩ nói : “May là xử lý kịp, mặc dù mất nhiều máu nhưng nghỉ ngơi một thời gian là sẽ khỏe lại. Số của cậu ấy quá may mắn, nếu lúc ấy con dao đâm sâu thêm một chút nữa, sẽ ảnh hưởng tới sinh hoạt vợ chồng sau này.” Lời vừa nói ra, những người bên cạnh gương mặt đều có chút biến hóa.

Nhất là Đồng Nhiên, ở trước mặt tình địch lại bị bác sĩ làm cho giảm mất khí thế nam tính như vậy, có chút không nhìn được, ánh mắt trợn lên làm cho người ta không rét mà run, trong lòng bác sĩ cũng cảm thấy hơi kinh sợ, vội vàng bổ sung thêm một câu : “May mà Đồng tiên sinh thân thể cường tráng, không có gì trở ngại, khi bình phục sẽ lại khỏe mạnh như rồng như hổ, càng đánh càng hăng.”

Bác sĩ nói xong, còn cảm thấy câu nói hai nghĩa của mình rất hài hước, cho nên lại tự cười ha ha. Lại không phát hiện ra sắc mặt của Thượng Thiết và Cảnh Giai Tuệ đã hoàn toàn biến đổi.

Nhất là Cảnh Giai Tuệ, nghe xong câu “càng đánh càng hăng” kia thì khuôn mặt đã sắp nổ tung rồi. Nghe được Đồng Nhiên không có gì đáng ngại liền nhanh chóng bước ra khỏi phòng bệnh, thở phào một cái định bỏ chạy lấy người, nhưng lại nghĩ đến quần áo tiền bạc của mình đều ở trong biệt thự vùng ngoại thành

của Đồng Nhiên, trong túi xách ngoại trừ một cây son nước và mấy miếng bông dùng để trang điểm ra thì chẳng còn gì khác. Trên người lại không có đồng nào nên cũng không biết phải đi đâu, cho dù muốn mua thuốc tránh thai thì chắc cũng phải đứng trên cầu vượt hát rong kiếm tiền rồi.

Lúc này Thượng Thiết đứng phía sau, hỏi : “Em muốn đi đâu?”

Cảnh Giai Tuệ do dự một lúc, cuối cùng lấy hết can đảm nói với Thượng Thiết : “Anh có thể cho tôi mượn chút tiền được không?”

“Em cần mấy trăm vạn? Anh hiện tại chỉ có một trăm vạn tiền mặt, có đủ không? Nếu không đủ thì anh sẽ nghĩ cách.”

Cảnh Giai Tuệ nghe xong liền trở nên mù tịt, mới nhớ ra những người này đều là ông chủ trong tay có hơn trăm ngàn vạn, bộ não đương nhiên không thể suy nghĩ bình thường giống cô được. Thở dài một cái, Cảnh Giai Tuệ nói : “Năm ngàn là được rồi, sau khi tôi hoàn thành công việc, còn phải đi máy bay về...Cho tôi số tài khoản, sau khi trở về tôi sẽ trả lại tiền cho anh.” Lời nói khách sáo của cô khiến cho Thượng Thiết cảm thấy hơi khó chịu.

Cảnh Giai Tuệ nhìn khuôn mặt biến sắc của Thượng Thiết, nghĩ đến trước kia hẳn quan tâm chăm sóc ỉn, cảm thấy không đành lòng, nhưng cô thật sự không có suy nghĩ muốn ở bên hắn, cũng không hy vọng hắn sẽ tiếp tục lún sâu vào, tiếp tục nói : “Tuy giữa trưa anh mới cùng với Đồng Nhiên đánh một trận, nhưng khi vừa nghe thấy anh ấy bị thương thì liền chạy ngay đến giúp, tôi cảm thấy tình cảm giữa hai người vẫn rất tốt...Tôi nghĩ anh em với nhau không nên vì những hiểu lầm nhỏ mà trở nên xa cách, nhất là vì một người bạn mà anh không hề có cảm tình.”

Nghe thấy Cảnh Giai Tuệ nói đến chữ bạn, sắc mặt Thượng Thiết đã trở nên hết sức khó coi : “Anh không hận anh Nhiên, nhưng anh cũng thật sự thích em, việc này so với tình cảm huynh đệ của anh và anh Nhiên không có liên quan gì với nhau hết, là anh quang minh chính đại muốn cạnh tranh công bằng, anh Nhiên...không hợp với em đâu!”

“Vậy anh tin rằng anh hợp với tôi sao? Theo suy nghĩ của tôi, anh và Đồng Nhiên kẻ tám lạng người nửa cân...” Cảnh Giai Tuệ kiên trì nói, cho dù đối mặt với một người mà mình không thích, nhưng phương thức từ chối như vậy cũng quá trực tiếp, làm cho người ta không có chỗ trốn, thế nhưng, có đôi khi phải hạ thuốc liều mạnh thì mới có thể khiến cho người ta thanh tỉnh.

Cô và Đồng Nhiên đã đủ loạn lắm rồi, thật sự không cần có thêm một Thượng Thiết làm rối ren tình hình lên nữa.

Quả nhiên những lời này làm cho gương mặt Thượng Thiết vốn đã bị đánh đến thâm tím, giờ đây lại càng trở nên thâm trầm hơn, hắn nhìn thẳng vào Cảnh Giai Tuệ, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Ngay tại lúc Cảnh Giai Tuệ đang muốn đi thì hắn lại cứng ngắc lấy ví ra, lấy một xấp tiền mặt, cũng không nhìn xem là bao nhiêu, liền đưa thẳng cho Cảnh Giai Tuệ.

Cảnh Giai Tuệ cảm thấy vô cùng xấu hổ, chính mình vừa rồi còn nói bóng gió hai người chỉ là bạn bè không thân quen, còn châm chọc khiêu khích người ta một phen, bây giờ lại phải vay tiền của người ta. Phải mất bao lâu để hắn rèn được tính cách này, một Thượng Thiết luôn lạnh lùng, cư nhiên lại không nhân cơ hội coi thường nói cô vài câu.

Cô lúng ta lúng túng đưa tay muốn nhận lấy, chợt nghe thấy cạch một tiếng, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Đồng Nhiên đứng đó, trên đùi băng vải, vẻ mặt hung tợn nhìn cô : “Không được nhận!”

37. Chương 37

Ánh mắt của Đồng Nhiên như muốn bốc hỏa, hắn cảm thấy nếu như hắn phải chết thì nguyên nhân chỉ có một, đó là bị cô gái này làm cho tức chết, cư nhiên ngay ngoài phòng bệnh lại dám đưa tay muốn nhận tiền

của Thượng Thiết, hần tập tễnh đi tới, hỏi : “Em mượn tiền nó để làm gì?”

Chân vừa mới băng bó lại chảy máu, Cảnh Giai Tuệ biết lần này cô lại trốn không xong rồi, chỉ có thể nói : “Trong túi em không có tiền, muốn ra ngoài mua hoa quả cho anh.” Tuy viện cớ qua loa, nhưng Đồng Nhiên cũng không kiên trì hỏi nữa, chỉ lôi kéo Cảnh Giai Tuệ đi vào phòng bệnh.

Sau đó hần nhìn Thượng Thiết, trong ánh mắt trăm mối cảm xúc ngổn ngang, Thượng Thiết cũng nhìn hần, tựa hồ không biết phải mở miệng như thế nào.

Cửa phòng bệnh đóng lại, Cảnh Giai Tuệ không nghe thấy Đồng Nhiên và Thượng Thiết nói với nhau cái gì, một hồi lâu sau mới thấy Đồng Nhiên một mình bước vào.

Bất quá vẻ mặt của hần đã khôi phục lại như cũ.

Hần chậm rãi trở về giường bệnh, ngồi lên giường, vầy vầy tay với Cảnh Giai Tuệ, Cảnh Giai Tuệ vẫn ngồi trên sô pha không nhúc nhích, Đồng Nhiên nói : “Em nhần tâm thật, anh vừa mới tỉnh thì em đã muốn đi rồi?”

Cảnh Giai Tuệ khẽ xoa bóp huyết thái dương : “Đồng Nhiên, đêm nay anh náo loạn đủ chưa? Uống rượu thành ra như vậy, thiếu chút nữa là mất mạng rồi, anh xem anh có giống một người trưởng thành hay không?”

Đồng Nhiên lại đứng lên, khập khiễng đi tới rồi ngồi xuống trước mặt cô, không nói gì, chỉ cầm tay chân cô lên rồi cẩn thận nhìn, nhận thấy mỗi tắc da thịt vẫn non mềm bóng loáng như cũ, không có dấu hiệu bị thương do va chạm, lúc này mới yên lòng lại, ôm vai cô nói : “Sao hả? Chê anh trẻ con? Anh còn tưởng là em thích người có tính cách như Đồng Hiểu Lượng chứ!”

Cảnh Giai Tuệ nghe vậy, nhớ đến dáng vẻ oa oa làm nũng của Đồng Hiểu Lượng, thật sự nghĩ thế nào vẫn thấy đáng yêu, nhưng nếu đổi thành vị hung thần ác sát trước mặt này, quả thật sẽ khiến cho người ta run rẩy mà dựng cả tóc gáy, trong lòng phỏng đoán không biết hần ăn phải thuốc gì.

Đồng Nhiên cũng nhận thấy mình không có ưu thế làm ra vẻ dễ thương, cho dù đã cố gắng bảo vệ cô không bị thương, nhưng vẫn không đổi được một câu dễ dàng của cô, trong lòng nhất thời càng trở nên tối tăm, xiết chặt cằm nói : “Đã lâu không đánh nhau, tay chân không được linh hoạt cho lắm, không nghĩ tới lại để ấy thẳng ranh đó chiếm tiện nghi...Nếu em thấy phiền quá, lúc đấy cứ đem anh vút luôn trong ngô cũng được, để ấu tị chảy khô, tự nhiên sẽ không có người tới làm phiền em nữa.”

Đề tài này, nói giữa mùi thuốc nồng, đối với Cảnh Giai Tuệ khi còn trẻ mà nói thì đúng là rất quen thuộc, khi đó, người đàn ông này khi đánh nhau sẽ đạt tới một trình độ ngu xuẩn, lúc nào trên người cũng có vết thương, cho dù hần luôn thừa dịp lúc cô ngủ say mà lên vào, nhưng mùi vị đó ngay lập tức sẽ khiến cho cô hốt hoảng mà tỉnh dậy.

Nếu khi đó, cô có thể hạ quyết tâm mặc kệ anh thì tốt biết mấy...

Nhưng người này đúng là cầm tinh ma quỷ, mạng rất dài! Chảy nhiều máu như vậy, ở trên sô pha vẫn còn ôm ấp nói mấy câu không đứng đắn, bắt đầu sờ đông sờ tây, cũng không biết có phải là bị bác sĩ khích lệ hay không, cứ nhiên lại muốn “càng đánh càng hăng” một phen!

“Anh định làm gì hả! Cả người hôi thối, cách xa em ra một chút!” Cảnh Giai Tuệ không đẩy được hần ra, chỉ có thể ôm mũi nói.

Lời này cũng không phải là giả, cả người toàn mùi rượu và mùi máu tươi, cho dù đã thay quần áo bệnh nhân thì cũng không thể hết mùi. Thế nhưng Cảnh Giai Tuệ nói xong liền hối hận, bởi vì người đàn ông này lại muốn cô chà lau thân thể ỳnh.

“Nếu em không chịu thì cũng không sao, bắt quá đừng hy vọng anh buông tay, em cứ như vậy cùng anh ngủ trên giường bệnh đi, đến lúc đó muốn thôi thì chúng ta cùng nhau thôi!” Nói xong người đàn ông này lại giống như hồ dán trên người Cảnh Giai Tuệ, dùng râu trên cằm cọ vào hai má non mềm của cô.

Cảnh Giai Tuệ không có cách nào, chỉ có thể cau mày, đỏ mặt, đem người đàn ông kia kéo lên giường, vào trong phòng tắm làm ướt khăn bằng nước ấm, vắt khô, lại nhớ tới trên giường bệnh, người đàn ông đáng giận kia đang tựa nửa người trên giường, chờ cô cởi quần áo ỳnh.

Cho dù đã mây mưa với người đàn ông này mấy lần, nhưng cô chưa bao giờ chủ động cởi quần áo của hắn, lúc này dưới ánh mắt sáng ngời của hắn, tay cô khẽ run lên, động tác vô cùng nhẹ nhàng, nhưng mấy cái cúc áo giống như chết rồi vậy, cởi mãi mà không ra, không có cách nào, cô lại mất một lúc lâu để cởi quần. Cảnh Giai Tuệ cầm khăn mặt tự động viên mình, không thể để cho người đàn ông này phát hiện ra cô mất tự nhiên, bằng không sẽ chỉ làm cho hắn càng muốn đùa giỡn mình, mặc dù hiện tại hắn đang là một con hổ bị thương, muốn đùa giỡn lưu manh thì cũng lực bất tòng tâm...

Lúc cầm khăn lên lau thì vẻ mặt cô đã khôi phục được sự bình tĩnh, đem hai cái đùi của Đồng Nhiên hạ thấp xuống, từ trong ra ngoài lau một lần. Lúc bắt đầu thì không xảy ra vấn đề gì, nhưng khi lau lên đùi thì Cảnh Giai Tuệ lại ngừng lại, có chút do dự, sau đó lại dứt khoát bỏ qua miệng vết thương, cao thấp chà lau xung quanh “tiểu Đồng Nhiên”. Từ từ, Cảnh Giai Tuệ cảm giác được bên phía dưới tay có một thứ nổi lên, mà “tiểu Đồng Nhiên” cũng hưng trí dạt dào, không ngừng ở trước mặt cô gật đầu chào hỏi. Vẻ mặt Đồng Nhiên rất bình tĩnh, nhìn không ra cảm xúc gì, bàn tay đặt trên giường bệnh bất giác nắm chặt, không ngừng nhấp nài.

Người phụ nữ kia chắc không ý thức được, trên người cô mặc một bộ lễ phục cổ chữ V thấp ngực, cổ áo mở rộng trông đẹp vô cùng, lúc cô cúi người xuống chà lau, bộ ngực mềm mại kia lại khẽ xao động, khiến cho người ta bị mê hoặc, hận không thể lấy cặp thịt mềm kia ra khỏi áo, sau đó đặt trong lòng bàn tay mà nắn bóp...

Cảnh Giai Tuệ sau khi lau xong vết máu và mồ hôi ở nửa thân dưới, lại lau lên phần thân trên của hắn, vừa quay đầu lại liền liếc đến ánh mắt tà khí của người đàn ông kia, cô đầu tiên là sửng sốt, sau lại từ ánh mắt của hắn nhìn đến trước ngực mình, tức giận cầm khăn mặt ném thẳng vào mặt Đồng Nhiên, phần nộ nói : “Xem ra máu của anh chảy vẫn chưa đủ nhiều thì phải!” Đồng Nhiên cầm lấy tay Cảnh Giai Tuệ, vẻ mặt du côn nói : “Anh đương nhiên vẫn phải lưu lại đủ máu để còn trông chừng em.” Cảnh Giai Tuệ hiểu ý hắn, không nói gì, chỉ giũ tay ra, bưng chậu nước đi ra ngoài.

Người Trung Quốc rất thích tán chuyện, không phân biệt địa vị cao thấp, từ đời xưa đã như vậy rồi.

Đồng Nhiên sau khi bị thương ba ngày, chuyện hắn ở chợ đêm bị tập kích rất nhanh được truyền ra trong phạm vi Thượng Hải. Đương nhiên có đủ loại, phiên bản gì cũng có, lại rất mau chóng được truyền đi các thành phố khác.

Tuy rằng hắn không nói với anh trai Đồng Tự, nhưng Đồng Tự từ người quen cũng biết được tin tức này. Đứng trên ban công nhà mẹ, nhìn cây cối xanh um tươi tốt bên ngoài biệt thự, tâm tình trong lòng Đồng Tự cũng không thấy khá hơn, trên lầu thỉnh thoảng truyền đến tiếng Triệu Lệ Phương gào khóc kể lể với mẹ chồng, khiến cho vẻ mặt Đồng Tự càng trở nên thâm trầm.

Nếu như lúc đầu Cảnh Giai Tuệ tuyên bố chia tay khiến cho Đồng Hiểu Lượng bị đả kích một trận, thì việc phát sinh ở yến hội mấy ngày trước đã hoàn toàn khiến cho hắn suy sụp. Không như lần trước luôn đe dọa tìm đến cái chết, lần này trở về hắn vẫn chưa gượng dậy nổi, giống như một người bị bệnh nặng vậy. Đồng Tự từ trước tới giờ không phải là một người bố hiền lành, nhưng thấy con trai đau lòng, hắn cũng chỉ có thể đưa Đồng Hiểu Lượng tới chỗ bà nội.

Cảnh Giai Tuệ vô thanh vô tức quyền rũ chú của vị hôn phu, vụ bê bối này quả thật giống như một tảng đá ném xuống, kích thích tầng tầng lớp lớp lòng căm phẫn của mọi người. Triệu Lệ Phương còn cùng với Đồng Lệ cãi nhau một trận, mắng cô làm bác mà đi giới thiệu một đứa đẻ tiện cho cháu mình!

Đồng lão thái thái trái lại vẫn rất bình tĩnh, nhưng sau khi nghe cách xử lý của con mình thì nổi giận dùng đòn quở trách con trai một trận, trọng tâm chính là : Không nên tham lam một món lợi nhỏ, vì chuyện này mà chiếm một công ty mậu dịch nhỏ của Đồng Nhiên.

Đương nhiên, lời của Đồng lão thái thái cũng không phải là muốn gia đình hòa thuận, bà thâm sâu nói với con trai lớn : “Con đó! Việc nhỏ không nhịn được thì sẽ làm hỏng việc lớn!”

Câu nói đầu tiên đã thành công thức tỉnh hắn, hiện tại Đồng Nhiên đã sớm không phải là mối quan tâm của bọn họ, mặc cho hắn ở bên ngoài tự sinh tự diệt, nhưng mạng lưới quan hệ trong nhà và lợi nhuận buôn bán vẫn còn có liên quan đến hắn, nhất là bây giờ, lợi nhuận của Đồng gia càng ngày càng phát triển, đối với nguồn tài chính quay vòng giống như một con thú ăn không đủ no, đợi tiền mặt rót vào.

Mà cậu em trai kia, chính là nơi phát sinh nguồn tài chính lớn nhất.

Càng nghĩ, cộng thêm lời khuyên của mẹ, Đồng Tự không thể không đề nỗi cảm tức xuống mà mang theo vợ đến Thượng Hải thăm em trai.

Cảnh Giai Tuệ đang ngồi trên ghế đầu giường chăm chú gọt hoa quả, táo gọt xong còn được cắt thành từng miếng nhỏ, sau đó chậm rãi đút vào miệng của vị “đại gia” đang nằm trên giường bệnh kia. Sở dĩ cô chăm sóc tỉ mỉ cho Đồng Nhiên như vậy, là vì hẳn rất cực cũng lấy lại được tinh thần, chẳng những giúp cô liên hệ với một vài khách hàng lớn, mà còn bảo thư ký giúp cô hẹn trước thời gian đàm phán với khách hàng, không đến mức để cho cô lần này đến Thượng Hải mà tay không trở về, nhưng Đồng Nhiên làm việc tốt đương nhiên là phải có điều kiện, đó là tuyệt đối không được cùng với Thượng Thiết có bất cứ quan hệ công tư nào nữa.

Kỳ thật không cần Đồng Nhiên nói thì Cảnh Giai Tuệ cũng không muốn liên hệ với Thượng Thiết nữa, đối với người đàn ông nửa yêu cầu nửa ép buộc này, cô cũng chỉ thờ ơ, mỗi ngày không có việc gì thì trông chừng đến hẳn, chỉ mong sao hẳn nhanh chóng xuất viện rồi thả tự do cho cô.

Vừa đưa táo vào miệng Đồng Nhiên thì nghe được tiếng gõ cửa, cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Đồng Tự và Triệu Lệ Phương đi đến, trong lòng cả kinh, quả táo cầm trong tay cũng làm rơi xuống đất, vội vàng đứng lên, tuy rằng trên mặt trước mặt như một vắn tỏ ra bình tĩnh, nhưng chỉ trong lòng cô mới biết rõ là mình đang vô cùng hoảng loạn, lúng ta lúng túng không biết chào hỏi mẹ chồng trước như thế nào.

Triệu Lệ Phương nhìn thấy Cảnh Giai Tuệ ở đây, lại nghĩ đến Đồng Hiểu Lượng ở nhà còn chưa ngồi dậy nổi, tựa như nuốt phải ruồi bọ, phun cũng không ra, trong lòng vô cùng khó chịu, nhất thời cũng không biết phải nói gì. Đồng Tự lại có dáng vẻ của một người anh đau lòng cho em trai, đi vài bước tới giường bệnh, về mặt thân thiết hỏi : “Tiểu Nhiên, cậu có sao không? Hôm đó hai anh em gặp nhau vẫn còn tốt, sao bây giờ lại thành ra thế này?”

Đồng Nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh trai và chị dâu, thản nhiên nói : “Anh, chị dâu, em không làm sao hết, hai người đâu cần phải tới đây làm gì. Đến đây ngồi đi.”

Đồng Tự khẽ nhìn lướt qua Cảnh Giai Tuệ, sau đó thu hồi lại ánh mắt, đi đến bên cạnh Đồng Nhiên, ngồi lên ghế, nói : “Nghe nói cậu bị thương, anh và chị dâu đều rất lo lắng, nên đến đây thăm cậu.”

Triệu Lệ Phương cũng biết hiện tại khó mà nói cái gì, cầm trong tay lẵng hoa và hoa quả đặt lên bàn, lại nghĩ đến lời dặn của chồng, nên đành cố gắng thể hiện ra chút dịu dàng, bề ngoài thì tỏ ra mềm mỏng, nhưng lời nói lại vô cùng bén nhọn : “Đúng vậy, mẹ vừa nghe nói cậu bị thương thì rất lo lắng, nếu không phải ở nhà trông chừng Đồng Hiểu Lượng, sợ nó làm chuyện gì điên rồ thì đã sớm chạy tới đây rồi. Cậu ở trong bệnh viện, đương nhiên người trong nhà phải tới chăm sóc, mẹ nói cậu và anh là thân nhau nhất, nên nhất định phải tới thăm cậu.”

Đồng Nhiên cười không nói, Cảnh Giai Tuệ nghe thấy tên Đồng Hiểu Lượng, cúi đầu không ngẩng lên nổi, trên mặt cảm thấy như bị kim châm, đứng lên nói khẽ : “Mọi người cứ nói chuyện, tôi ra ngoài lấy nước.”, nói xong cũng không quan tâm đến việc nước trong phòng bệnh cao cấp này đều là nước ấm, liền cầm phích lên rồi chạy ra ngoài phòng bệnh.

Bên này, Đồng Nhiên ngồi nói chuyện với anh trai và chị dâu. Một lát sau, Triệu Lệ Phương đứng lên nói : “Chị đi hỏi bác sĩ xem tình hình thế nào” rồi xoay người đi ra ngoài phòng bệnh.

38. Chương 38

Cảnh Giai Tuệ đi chưa được mấy bước, liền bị Triệu Lệ Phương từ đằng sau gọi lại, quay đầu thì thấy sắc mặt bà xanh mét đang bước nhanh về phía cô, chắc là lúc ở trong phòng không kiềm được cơn tức nữa rồi, lúc này không có hai anh em họ Đồng bên cạnh, bà cũng không cần nín nhịn nữa : “Đúng là tôi đã quá xem nhẹ cô rồi, không ngờ cô lại có bản lĩnh như vậy, cô muốn khuấy đảo gia đình chúng tôi lên có phải không?”

Lúc này bên ngoài không có người, Cảnh Giai Tuệ cũng không muốn tranh cãi, chỉ đơn giản nói : “Dì à, cháu cũng không muốn như vậy đâu.”

Nói xong cô liền xoay người muốn đi, nhưng cánh tay lại bị Triệu Lệ Phương nắm chặt lấy : “Trước kia tôi đã nói rõ ràng với cô, nếu cô từ chối Đồng Hiểu Lượng thì về sau đừng mong bước vào cửa nhà họ Đồng nữa! Hiện tại cô lại không biết xấu hổ, định lấy thân phận vợ của chú Hiểu Lượng để tiến vào Đồng gia sao? Tôi khuyên cô tốt nhất là nên tỉnh ngộ đi!”

Dáng vẻ Triệu Lệ Phương như vậy, cô cũng không phải lần đầu nhìn thấy, lúc trước khi cô cùng với Đồng Hiểu Lượng về nhà anh thì đã bị bà nói năng nặng lời rồi, sau này nhịn không được con trai không nhẽo nên mới cố gắng hòa hoãn lại, hiện tại trong lòng biết con trai là bị người phụ nữ mà mình không ưa này làm cho sụp đổ, nên mới không kiêng nể gì mà nói năng hung ác như thế.

Cảnh Giai Tuệ tay bị bà nắm có chút đau, nhất thời lại không muốn giằng co, chỉ cố gắng nhỏ nhẹ nói : “Dì, ban đầu dì nhìn cháu đã thấy chướng mắt, nay cháu chia tay với Đồng Hiểu Lượng rồi, dì phải vui lên mới đúng chứ. Đồng Nhiên và cháu đã quen biết nhau từ lâu rồi, lần này cháu gặp lại anh ấy cũng cảm thấy rất bất ngờ, cậu em của dì tính tình thế nào chắc dì còn hiểu rõ hơn cháu, tính khí hung bạo không nói, xuống tay cũng rất nặng, mấy ngày trước còn đâm một tên cướp, nghe nói người đó đến bây giờ vẫn chưa thoát khỏi cơn nguy kịch. Bản thân cháu cũng luôn muốn thoát khỏi anh ấy, nhưng anh ấy phải được nghe lời khuyên từ người khác mới được, mọi người là trưởng bối, nếu có thể khuyên nhủ anh ấy là tốt nhất, bằng không thì cháu cũng không còn cách nào khác cả.”

Lời Cảnh Giai Tuệ nói là thật, nhưng nghe vào tai Triệu Lệ Phương thì lại cảm thấy cô giống như đang lấy Đồng Nhiên ra làm lá chắn, điều vô dương oai nói năng mạnh mẽ trước mặt mình!

“Cô cho là nếu quyến rũ được Đồng Nhiên thì sẽ một bước bay lên trời sao? Nói cho cô biết, Đồng Nhiên có yêu nhiều người phụ nữ đến đâu thì cũng không đến phiên cô...” Nói xong, tay của bà giơ lên rất cao, hận không thể giáng một đòn xuống, làm cho gương mặt xinh đẹp của người phụ nữ này dính vài vệt máu.

“Em còn không biết là mình có nhiều phụ nữ đến vậy đấy, không ngờ phải khiến cho chị dâu lo lắng, còn thay em tính toán nữa!” Một giọng nam lạnh lùng từ phía sau vang lên.

Đồng Nhiên không biết đã đi ra từ lúc nào, phía sau hắn là Đồng Tự cũng đang giận dữ trợn mắt nhìn vợ mình. Lần này hắn đến là để cải thiện quan hệ với Đồng Nhiên, nhưng người vợ lòng dạ hẹp hòi kia lại hành động như vậy, quả thật như muốn thêm dầu vào lửa, khiến hắn thật sự rất muốn cho vợ một cái bạt tai rồi trở về nhà.

“Lệ Phương, cô lôi kéo Giai Tuệ làm gì vậy hả? Chuyện yêu đương của lớp dưới, không cần cô phải mù quáng tham gia vào!” Đồng Tự vừa nói vừa nháy mắt với vợ.

Triệu Lệ Phương bị Đồng Nhiên lạnh lùng nhìn chằm chằm thì cũng cảm thấy sau lưng đổ mồ hôi lạnh, bàn tay giơ lên cũng chậm rãi hạ xuống.

Lúc bà được gả tới, Đồng Nhiên không xuất hiện ở nhà chính, nhưng trên bắp chân của chồng mình có một vết sẹo, nghe hắn nói là lúc em trai Đồng Nhiên mười hai tuổi, đã đem anh trai ẩn ngả xuống đất, sau khi đánh được một lúc thì lại dùng thủy tinh khiến hắn bị thương, nhìn vết sẹo dữ tợn đó, có thể tưởng tượng ra được Đồng Nhiên lúc ấy xuống tay tàn nhẫn đến cỡ nào. Sau đó, vì vô lễ với anh trai nên Đồng Nhiên đã bị ba ném vào trong kho hàng chứa đầy đồ vật cũ, nói rõ khi nào xin lỗi anh trai thì mới được thả ra.

Nhưng mặc dù đã bị giam hai ngày, một giọt nước cũng không cấp, mà vẫn không nghe thấy bên trong có tiếng xin tha thứ. Đến ngày thứ ba, mọi người không chịu được nên mới mở cửa ra, liền thấy có một cậu nhóc ngăm đen gầy guộc đang trợn tròn mắt, khóe miệng mang theo vết máu chưa khô, bên cạnh là mấy con chuột bị cắn nát cổ mà chết.

Hình ảnh ghê sợ kia, cho dù là bố ruột thì cũng cảm thấy đầu như muốn nổ tung ra, liền bắt lại đánh ột trận, còn kêu gào không biết tính cách bướng bỉnh này của hắn là giống ai!

Bà cũng đã từng được nghe mẹ chồng nhắc nhở, Đồng Nhiên tính tình rất xấu, trăm ngàn lần đừng có gây sự với hắn, nhưng sau khi Đồng Nhiên trở về nhà, phong thái lại thành thực lên không ít, ít ra còn biết lễ phép với bề trên, gặp anh trai chị dâu thì cũng tỏ ra rất kính cẩn, mà lúc này ánh mắt của hắn nhìn bà như

một con dã thú muốn ăn thịt người vậy, làm cho bà bỗng dưng nhớ lại hết thấy quá khứ đen tối của cậu em này.

Bà ngượng ngùng buông tay nói : “Chị chỉ muốn nói vài lời với nó thôi mà, đứa bé Hiểu Lượng kia lại cứ nhớ nhung mãi không thôi, hai người làm vậy...không phải là muốn giết chết thằng bé hay sao?”

Đồng Nhiên đi tới kéo tay Cảnh Giai Tuệ rồi nhìn một lúc, sau đó thản nhiên nói : “Chị dâu, bình thường chị cũng quá nuông chiều Đồng Hiểu Lượng, nếu chị làm cho nó hiểu được rằng nếu một người đàn ông mà không có bản lĩnh thì sẽ không đạt được gì, như vậy không phải tốt hơn sao? Nếu nó còn là một người đàn ông, thì phải phấn chấn lên mà vực dậy phát triển sự nghiệp cho riêng mình, đừng để cứ vài ngày lại đến xin tiền ba mẹ và chú là được.”

Làm ra chuyện đáng xấu hổ mà vẫn còn hùng hồn dạy bảo người khác như vậy thì đích thị chỉ có vị này mới làm được. Triệu Lệ Phương bị hấn ngẫm nhắc nhở có chút xấu hổ không ngẩng đầu lên được.

Thời gian trước, lúc Tiểu Lượng và Cảnh Giai Tuệ còn yêu đương, vì muốn khoe khoang nên con trai luôn đổi xe rồi lại mua đồ này nọ cho bạn gái, tiêu tiền không biết suy nghĩ, vì không vừa mắt với con dâu nên bà đã cố tình cắt xén tiền tiêu vặt của con, nhưng thằng bé này lại giống như có chủ ý từ trước, liền quay lại ngửa tay xin tiền chú, nay lại biến thành một cái cớ để cho Đồng Nhiên nhắc nhở.

Đồng Tự rất khéo cư xử, sau khi đi tới giảng hòa, liền lôi kéo vợ rồi vội vàng tạm biệt ra về.

Đi ra bệnh viện, Đồng Tự ngay lập tức mắng vợ một trận : “Lúc ở nhà tôi đã nói rõ ràng với cô rồi, sao bây giờ cô lại làm vậy hả! Lúc đó tôi cũng cảm thấy rất kinh sợ, nhưng khi được mẹ nhắc nhở, tôi lại thấy nếu nó cưới Cảnh Giai Tuệ thì cũng là chuyện tốt!”

Triệu Lệ Phương vốn đang tức giận, lại bị cậu em liếc mắt dọa sợ, bây giờ còn bị chồng quở trách, nhất thời không nhịn được nói : “Chẳng lẽ tôi không được nói với cô ta mấy câu sao? Anh còn muốn cô ta tiến vào Đồng gia? Không lẽ anh bị điên rồi à!”

Đồng Tự vốn là người cứng nhắc thì lúc này cũng phải trừng mắt nhìn vợ : “Cô trở nên dần dần rồi có phải không? Cô đã quên lúc trước, Hoàng tổng của tập đoàn Hanh Thái đã nói với tôi cái gì rồi sao?”

Nghe chồng nhắc nhở, Triệu Lệ Phương mới suy nghĩ lại : “Hắn không phải là muốn đem con gái Huỳnh Kỳ Kỳ gả cho Đồng Nhiên sao? Còn tìm anh đến để thăm dò ý kiến...”

“Đúng vậy, tài lực của tập đoàn Hanh Thái vô cùng hùng hậu, nếu Đồng Nhiên thật sự có quan hệ với nhà đó, vậy không phải là sẽ đứng trên nanh cọp sao? Cô đừng xem thằng nhóc kia lễ phép với tôi mà nhầm, đó là bởi vì hiện tại tài lực của nó ngang bằng với nhà ta, việc buôn bán làm ăn cũng phải hỗ trợ lẫn nhau, nếu như nó lại từng bước leo lên cao, vậy thì cô biết tính cách của một hỗn thế ma vương là gì rồi đấy, có khi sẽ nuốt chửng cả gia lẫn trẻ nhà chúng ta, đến cả xương cốt cũng không chừa!”

Nghe chồng nói vậy, Triệu Lệ Phương cũng tỉnh táo hơn một chút. Nếu phá vỡ quan hệ với nhà quyền thế, hậu quả sẽ là gì? Đơn giản chính là sự gièm pha! Hiện tại chuyện Đồng Nhiên qua lại với cháu dâu hầu như ai cũng biết, Hoàng tổng kia lại vô cùng thích Đồng Nhiên, nhưng dù thích đến đâu thì cũng sẽ quyết không đem con gái cưng của mình giao ột người đàn ông có cuộc sống cá nhân hỗn loạn như vậy.

Sau khi nghĩ thông suốt, tâm tình Triệu Lệ Phương trở nên tốt hơn rất nhiều! Bà thậm chí còn có chút đồng cảm với Cảnh Giai Tuệ, con trai mình tuy không có sự nghiệp gì, nhưng ít ra cũng còn biết yêu thương phụ nữ, nhưng Đồng Nhiên thì sao? Tuy phong thái thành thực, tài lực hùng hậu, nhưng tính cách lại hung bạo, thay đổi thất thường, là loại phụ nữ như thế nào thì mới có thể hàng phục được một người đàn ông đã tính như vậy?

Cảnh Giai Tuệ đúng là đồ tham tiền, cư nhiên lại ngu dốt đi vứt bỏ một người tốt như con trai mình! Về sau nhất định cô ta sẽ phải sống rất khổ sở!

Nghĩ vậy, Triệu Lệ Phương lại chậm rãi khôi phục lại phong thái của một vị phu nhân, sau khi trấn an chồng, trong lòng bà lại mơ hồ có một suy nghĩ, không biết Huỳnh Kỳ Kỳ kia có duyên phận trở thành con dâu của mình hay không?

Cảnh Giai Tuệ tận tâm tận lực chăm sóc người bệnh, cuối cùng cũng được trả công lớn, Đồng Nhiên rất cục cựa “ban ơn” cho cô, để vệ sĩ đi cùng cô đến gặp khách hàng mà hần đã an bài trước, sau đó buổi tối trở lại biệt thự ở ngoại ô thành phố để nghỉ ngơi cho khỏe.

Cảnh Giai Tuệ hiện tại chính là đáng vẻ nhẵn nhụi chịu đựng, không hề thắc mắc đối với hành trình mà người đàn ông kia an bài ỉnh, nghe lời ngồi trong xe, mọi thứ diễn ra rất bình thường, sếp tổng này, giám đốc kia, đến chỗ nào, hợp đồng tất cả đều đã được sắp xếp xong xuôi, Cảnh Giai Tuệ cầm bút ký từng cái một.

Đồng Nhiên đối với việc Cảnh Giai Tuệ không làm mình làm mẩy với mình thì vô cùng hài lòng. Phụ nữ ấy mà! Mạnh mẽ một chút thì sẽ càng trở nên quyến rũ hơn, nhưng quá mức kiên cường thì ngược lại sẽ mất đi hương vị dịu dàng của phụ nữ, có người đàn ông thành công nào lại muốn để người phụ nữ của mình cả ngày bận rộn bên ba bên ngoài, quên mất gia đình chứ? Nhưng mà, hần rất vui vẻ ra tay giúp đỡ cô, để cho công trạng của cô tăng lên một chút, cảm giác khiến cho cô phải phụ thuộc vào mình cũng không tệ lắm.

Sau khi trở lại biệt thự, cô lấy điện thoại trong túi xách ra, báo cho Dương tổng tình hình đơn hàng một chút, Dương tổng mừng rỡ nhưn mảy, khen ngợi cô rất nhiều.

Cảnh Giai Tuệ cúp máy, đặt đơn hàng giá trên trời đã ký sang một bên, thở hỏn hỏn, do dự một chút, cô nhớ Đồng Nhiên đã từng nói muốn đến gặp ba mẹ cô, lời này được nói ra từ chính miệng hần thì chắc không phải là nói đùa.

Nghĩ đến việc phải gả cho hần, trong lòng cô không hề cảm thấy ngọt ngào ảm áp một chút nào, Cảnh Giai Tuệ biết, cô phải nhanh chóng an bài bước tiếp theo, chuyện này cô đã do dự từ rất lâu, nhưng hiện tại áp lực đến từ mọi phía, khiến cho cô phải mau chóng đưa ra quyết định rồi.

Nghĩ vậy, cô lấy điện thoại ra, bấm một dãy số mà mình đã thuộc lòng.

39. Chương 39

Đồng Nhiên làm sao chịu được cảnh ngồi yên trong bệnh viện, Cảnh Giai Tuệ đi rồi, hần cũng bảo bác sĩ tiến hành kiểm tra một lượt, sau đó làm thủ tục xuất viện. Cảnh Giai Tuệ vừa ngắt điện thoại thì thấy vệ sĩ đỡ hần xuống ô tô rồi đi vào trong nhà.

Người đàn ông trên đường đi vẫn khí phách như trước, dù chân bị thương nhưng tốc độ đi lại vẫn rất nhanh, chỉ chốc lát đã đi lên lầu.

Vào nhà thấy Cảnh Giai Tuệ vẫn chưa thay quần áo, đang tựa vào ghế nhìn không chớp mắt mấy bản hợp đồng vừa mới ký.

Không cần nghĩ cũng biết, người phụ nữ này nhận được những đơn hàng lớn như vậy, trong lòng nhất định là đang rất rạo rục, cứ như vậy cầm lên không muốn buông tay! Nghĩ vậy, trong lòng hần cảm thấy rất đắc ý, cân nhắc nếu như cô ngoan ngoãn thì về sau sẽ giới thiệu thêm nhiều mối làm ăn nữa cho cô, nếu cô đã thích đi theo con đường lãnh đạo, vậy thì hần cũng sẽ cố gắng giúp cô một tay.

Huống hồ...cô cũng đã bận rộn mấy ngày nay rồi.

Trải qua nhiều năm, Đồng Nhiên cảm thấy có những thứ vẫn nên nắm chặt trong lòng bàn tay, gắt gao giữ lấy thì vẫn chắc chắn hơn. Người phụ nữ trước mắt này hùng hỏn hỏn làm việc bán mạng xây nhà xưởng cho người ta, mà hần Đồng Nhiên vẫn cứ phải âm thầm quan sát cô từ đằng sau như vậy sao?

Nhưng khi tìm hiểu sâu vào, Đồng Nhiên mới cân nhắc một chút. Nói cho cùng thì Cảnh Giai Tuệ cũng là người có năng lực, nhưng trong chuyện làm ăn, cô vẫn chưa đủ sự từng trải để có thể nhìn thấu được mọi chuyện.

Những công ty văn phòng phẩm trong nước cũng chỉ quanh quẩn có mấy cái, hiện tại toàn bộ thị trường đều đang lâm vào trạng thái đi xuống, chỉ có những công ty lớn nhờ vào những đơn hàng thì mới có thể coi như là lấp đầy cái bụng. Nhưng Dương tổng kia vì sao vẫn còn đổ tiền vào để tự mở nhà xưởng riêng ỉn?

Vài lần đưa đón Cảnh Giai Tuệ, hắn đứng ở cửa cũng nhìn thấy xe của Dương tổng đi tới đi lui, thậm chí có mấy lần, hắn còn nhìn thấy Dương tổng tiếp đón mấy người khách đi vào bên trong nhà xưởng.

Vừa khéo, mấy người khách kia hắn cũng biết, trong đó có một người tên là Hele, là nhà cung ứng sản phẩm nổi tiếng trong nước, còn được mệnh danh là “Máy rửa tiền tự động”, việc xấu nào hắn cũng dám làm.

Dương tổng làm công nghiệp sao lại dính dáng đến người này? Đồng Nhiên suy nghĩ một chút là hiểu ngay. Phòng chừng Dương tổng này lúc đầu có một kế hoạch rất lớn, nhưng nguồn vốn của hắn lại không nhiều, khẳng định không thể bằng được những người lão làng trong giới kinh doanh, cũng không biết người nào giới thiệu cho hắn người kia, cứ thế giấy chứng nhận thiết bị nhà xưởng, lập tài khoản đen đều được làm một cách thuận buồm xuôi gió, Dương tổng cho dù một cuốn vở cũng chưa bán đi, nhưng một năm vẫn có đủ tiền trong hầu bao!

Đồng Nhiên vốn muốn nhắc nhở Cảnh Giai Tuệ, nhưng cô nhóc đáng ghét kia mỗi lần gặp hắn là lại giống như bị tra tấn, nhất là khi hắn tự mình tới đón cô, cô lại làm như nhìn thấy một vị cha già đến cổng trường đón con, coi hắn là một người không được lộ ra ngoài ánh sáng, khiến cho cô mất mặt lắm vậy.

Đồng Nhiên trong lòng nhịn đến bốc hỏa, nhưng lại không nỡ ép buộc cô trên giường, đột nhiên hắn cảm thấy nếu cứ để cho cô mù quáng cũng tốt, cho cô tự hiểu ra mọi chuyện, đến khi đau khổ rồi thì sẽ không muốn tiếp tục tự lập nữa! Nghĩ vậy, trong lòng hắn cũng cảm thấy an ủi đôi chút, người phụ nữ này luôn đi cạnh hắn, thế nhưng lúc nào cũng bướng bỉnh không chịu xin xỏ hắn thứ gì, điều này khiến cho ngọn lửa trong lòng hắn càng đốt càng lớn, thậm chí thấy cô phải phụ trách nhiều đơn hàng, hắn còn âm thầm cảm thấy hả giận!

Chờ đến lúc cô cảm giở trúc không mức được tí nước nào, xem cô sẽ làm gì! Bất quá hắn lại không ngờ cô có thể liều lĩnh như vậy, cứ nhiên im lặng đi tới Thượng Hải một mình, còn có đồ chết tiệt Thượng Thiết kia, dám vụng trộm sắp xếp cô đến hội trường nhìn, gây ra mối nguy hiểm cho hắn.

Lúc đó hắn trở tay không kịp, cuối cùng lại giống như một thằng bé mười bảy mười tám tuổi mượn rượu giải sầu, làm ra một loạt chuyện phản kích như vậy, nhưng hiện tại nhìn cô chăm chú xem bản hợp đồng trong tay, hắn bỗng dừng lại có chút không đành lòng.

Nếu như cô biết được, Dương tổng sở dĩ thăng chức cho cô, không phải là vì ghét bỏ người cháu kia làm việc không tốt, mà là hắn muốn tìm một người không thân thích chịu tội thay, dù cô có cố gắng thế nào, cũng chỉ làm cho hoạt động rửa tiền của Dương tổng càng trở nên suôn sẻ, không biết lúc đó cô sẽ phải chịu đả kích tới cỡ nào!

Bất quá đối với Đồng Nhiên mà nói thì đây cũng không phải là chuyện không thể giải quyết được, dù ấy người kia sau lưng làm chuyện gì, hắn cũng sẽ không để cô phải chịu tiếng xấu thay cho người khác!

Sau khi trở về, hắn sẽ vạch trần hết mọi chuyện cho cô biết! Hừ dọa được cô thì càng tốt, để cho cô suy nghĩ chín chắn lại, đến lúc đó cô mới biết được ai là người đối xử thật lòng với cô, sau đó đẩy cô đến nơi khác làm việc...

Nghĩ đến tương lai tốt đẹp như vậy, Đồng Nhiên vốn đang phiền muộn vì bị thương thì đã rất nhanh tươi tỉnh trở lại.

“Sao lại ngây người ra như vậy, còn không chịu đi ra đỡ anh?” Hắn tựa vào khung cửa, lười biếng nói.

Cảnh Giai Tuệ chậm chạp buông bản hợp đồng trong tay ra, đi tới dìu hắn về giường.

“Hôm nay mọi việc có thuận lợi không?” Hắn giống như chỉ lơ đãng hỏi, nhưng Cảnh Giai Tuệ lại ngầm hiểu thành “Anh giúp em như vậy, em định cảm ơn anh thế nào đây!”

Nói thật, sau khi nói chuyện điện thoại, trong đầu cô vẫn chưa thông suốt lắm, nhưng cô biết mình không được thể hiện ra điều gì, chỉ nhẹ nhàng nói : “Mọi việc đều rất tốt, anh giới thiệu cho tôi một vài sếp tổng

rất hào phóng, chỉ cần vài nét bút của bọn họ là kế hoạch sản xuất của nhà xưởng có thể kéo dài đến cuối năm rồi.”

Đồng Nhiên nghe được cô chính miệng nói ra thì trong lòng rất đắc ý, tâm trạng vui vẻ khiến cho hắn lại bắt đầu rục rịch, hắn cảm thấy lời bác sĩ nói rất có lý, chỉ cần tiểu đệ đệ khỏe mạnh là tất có hạnh phúc sau này, về vấn đề “càng đánh càng hăng” cũng còn phải kiên trì mà rèn luyện thì mới tốt.

Nghĩ vậy, hắn liền duỗi tay ra, nhẹ nhàng kéo một cái là đã cởi ra được chiếc áo lót bên trong áo sơ mi của Cảnh Giai Tuệ, thuận lợi nắm lấy hai khối thịt kia mà bắt đầu xoa nắn.

Người phụ nữ kia có lẽ đã tiếp nhận mình, nên hiếm khi ngoan ngoãn như lúc này, cô cúi đầu tựa vào ngực hắn, lộ ra bộ ngực trắng mịn, hai má non mịn cọ vào cổ hắn, tinh tế trêu chọc làm cho hắn cảm thấy vô cùng ngứa ngáy.

40. Chương 40

Cảm giác ngứa ngáy và tinh thần hăng hái khiến Đồng Nhiên thuận tay đem người phụ nữ kia ấn ngã xuống giường. Áo lót đã cởi được một nửa, hắn cũng không kéo ra mà đơn giản đẩy lên trên, nhìn bộ ngực non mềm đang run lên như thạch hoa quả, cúi đầu dùng miệng ngậm lấy, nghe thấy tiếng thở gấp nhẹ nhàng bên dưới của cô, so với uống phải xuân dược thì còn kích thích hơn, bộ vị kia cũng chậm rãi mà ngẩng đầu dậy, thể nhưng vì hoạt động mạnh quá nên làm iệng vết thương bị rách ra, cảm giác đau đớn mau chóng ủa tới, giống như bị một chậu nước lạnh hắt vào vậy.

Cảnh Giai Tuệ bị Đồng Nhiên đè nặng nên tự nhiên cũng cảm thấy được sự thay đổi của hắn, cô không nói gì, chỉ hơi nâng mắt lên nhìn, ánh mắt ngập nước không biết là đang châm chọc hay thông cảm cho hắn, làn da trắng nõn trêu chọc người, bình thường cũng không thấy cô dùng ánh mắt như vậy, hiện tại đôi mắt bị trúng một dao, cô đùa giỡn xong lại muốn nói ngừng, không phải cô ý thì là gì?

Người phụ nữ kia hiển nhiên không hiểu được điều ấy, chỉ dịu dàng nói : “Anh chú ý dưỡng thương cho tốt đi, để lại di chứng thì không hay đâu...”

Quả thật giờ phút này hắn rất muốn chửi thề một trận!

Đồng Nhiên không làm gì được, lửa cháy trong lòng lại ngày một dâng cao, chẳng những không đứng dậy, ngược lại còn cởi hết váy và quần lót của Tuệ Tuệ ra. Đầu tiên dùng bàn tay nóng hằm hạp xoa một vòng, sau đó lại đưa hai ngón tay ra rồi đâm vào.

Khi hai ngón tay thô to tiến vào giữa hai chân cô, nơi bí mật kia không tự chủ được mà chảy rất nhiều nước. Cảnh Giai Tuệ thở dốc khóc nức nở, bị Đồng Nhiên dùng lời lẽ chông ghẹo làm cho phía dưới càng trở nên nhầy nhụa, bụng run rẩy đạt đỉnh hai lần, nhưng người đàn ông kia vẫn không chịu buông tha, lại tiếp tục bế cô đến bên cạnh cửa sổ trên sofa, mạnh mẽ chọc tay vào.

Cách một lớp rèm cửa, bọn họ vẫn có thể nghe thấy tiếng cười nói của những người làm vườn trong hoa viên, ánh chiều tà mạnh mẽ chiếu lên người cô, làn da ửng hồng đang đắm chìm trong dục hỏa, bụng bị co rút đến phát đau, nhưng người kia lại vẫn cố tình cúi xuống dùng miệng mút, cao trào từ trong hoa huyết chật hẹp mãnh liệt phun ra, trên ghế sofa pha màu cà phê bị thấm ướt bởi một đồng chất lỏng sền sệt.

“Đồng Nhiên, dừng...dừng mà...Bụng đau quá...” Sợ người ở bên ngoài hoa viên nghe thấy, Cảnh Giai Tuệ chỉ biết hé miệng thở hổn hển, cố gắng nhỏ giọng cầu xin.

Nhưng Đồng Nhiên lại giống như cố ý, đầu lưỡi tiến quân thần tốc vào nơi non mềm kia, cũng không biết hắn đụng đến chỗ nào mà Cảnh Giai Tuệ lập tức cảm thấy trước mắt như biến thành màu đen, máu trên cơ thể như muốn dồn ép lại, cơ thể đang dựa vào sofa liền ưỡn ra phía trước, không khống chế được mà khóc to lên, Đồng Nhiên tránh không kịp, bị một vũng nước mật phun thẳng vào mặt, bắn tung tóe ra khắp nơi.

Nhưng dù vậy cũng vẫn không thể dập tắt được dục hỏa sôi sục trong người Đồng Nhiên, hần cảm thấy vết thương ở đùi đang bị rách ra, đau đến run cả người, nhưng vẫn không quan tâm lắm, đưa lưỡi liếm chất dịch vương trên môi, nhện nhạo khó chịu nhìn người đang nằm trên sô pha, giờ phút này vì còn ảnh hưởng của cao trào mà hai chân cô vẫn còn đang run rẩy, tuy hần rất hưng phấn nhưng vì bị vết thương cản trở nên đành phải từ bỏ.

Chờ vết thương lành lại rồi tiếp tục vậy!

Bị Đồng Nhiên làm vậy, Cảnh Giai Tuệ vẫn chưa nín khóc được, đây là bởi vì quá xấu hổ vì phản ứng sinh lý mà tạo thành.

Đồng Nhiên chậm rãi đi lấy khăn, lau sạch nơi ẩm ướt cho cô, sau đó mới lau đến mặt mình.

Cảnh Giai Tuệ chăm chú nhìn hần, cô nhớ rõ Đồng Nhiên ưa sạch sẽ, cho dù có ở bên ngoài đánh nhau đến thương tích đầy mình thì khi về nhà cũng phải tắm rửa sạch sẽ thì mới ngủ được, nhưng trong chuyện nam nữ thì lại không sợ bẩn không sợ mệt chút nào, chỉ nỗ lực mà hành động.

Tựa như việc hần vừa làm trên sô pha với cô vậy, cô thì cảm thấy vô cùng xấu hổ và biến thái, còn hần thì một chút ngưng ngừng cũng không có.

Nghĩ đến việc hần cũng đã từng làm vậy với Lã Trác Nhi, Cảnh Giai Tuệ bỗng nhiên cảm thấy cả người rất bẩn, chờ ổn định lại sức lực liền đẩy người đàn ông đang ôm mình ra, sau đó vào trong nhà vệ sinh tắm rửa.

Lúc cô đi ra ngoài, Đồng Nhiên đang nghe điện thoại, thờ ơ vâng vãi tiếng rồi nói : “Ngày mai chúng ta trở về nhà, lão thái thái tổ chức mừng thọ.” Lão thái thái mà hần nói chính là mẹ kế của hần, khác biệt hoàn toàn so với sự tôn kính trước mặt người khác, lúc này hần không hề để ý, nói xong liền gục xuống giường : “Em cũng theo anh về gặp mọi người đi?”

Lời này khiến cho Cảnh Giai Tuệ sửng sốt, việc gặp mặt không thoải mái với Triệu Lệ Phương vẫn còn chưa tiêu tan trong lòng, hần lại muốn dẫn cô về gặp cả nhà bên đó, phương diện này nghĩ thế nào cũng không hề thấy ổn.

Song có điều việc trở về lại rất hợp ý cô, nếu còn ở đây lâu nữa thì mọi việc trong công ty sợ là sẽ không thuận lợi...Ngồi trên máy bay, Cảnh Giai Tuệ nghĩ ngợi rất nhiều, tay nắm thành quyền, lúc này cô đang cách mặt đất cả ngàn thước, giống như tâm tình của cô vậy, treo giữa không trung, không biết là sẽ bình an tiếp đất, hay là sẽ rơi xuống tan xương nát thịt.

Trong đầu đang tính toán rất nhiều chuyện, nhưng lại không có ai bên cạnh để thổ lộ.

Trước kia cô đúng là rất buồn cười! Ngay cả việc trên lớp không hoàn thành luận văn mà bị giáo sư trừng phạt khiển trách, cô cũng không hề phiền lòng mà đem kể hết cho người đàn ông kia.

Một chàng trai dồi dào năng lượng và một cô gái trẻ, sống chung một phòng, tắt đèn đắp chăn bông nói chuyện phiếm, những chuyện đơn thuần tốt đẹp đó đều tồn tại trong ký ức, tuy rằng đã bị hiện thực tàn khốc phá vỡ, nhưng thỉnh thoảng nó lại hiện về, khiến cho người ta nhất thời không thể quên được.

Còn đang ngẩn người thì bỗng có một bàn tay đặt lên đầu cô : “Nghĩ gì mà thơ thẩn vậy?”

Cảnh Giai Tuệ ngẩng đầu lên, liền thấy Đồng Nhiên ngồi xuống bên cạnh, bưng một ly nước ép lê cho cô.

Đêm qua bị người này giày vò rất thê thảm, cho nên buổi sáng lúc tỉnh dậy mới phát hiện ra cổ họng mình giống như bị cầm rồi. Nước lê ngon miệng thấm vào cổ họng khiến cho cô cảm thấy rất dễ chịu, thoải mái lên không ít.

“Tôi...có thể không đi được không?”

Nghe Cảnh Giai Tuệ mở miệng, Đồng Nhiên cũng hiểu được là cô không hề muốn đi đến đó, cũng chỉ lên tiếng trấn an.

Sinh nhật của bà luôn là nơi tập trung của rất nhiều doanh nghiệp, phần đông đều là khách quý đến kết giao để kiếm mỗi làm ăn, hơn nữa ở chỗ đó, người của Đồng gia còn muốn nhìn thấy dung mạo của Cảnh Giai Tuệ, quả thật chính là đang muốn làm cho cô mất thể diện!

Trước khi đến yến tiệc, Cảnh Giai Tuệ bị một đồng quần áo và trang sức vây quanh. Đồng Nhiên ngoài miệng thì luôn nói tiệc mừng thọ này không quan trọng lắm đâu, nhưng Cảnh Giai Tuệ thì lại không hề nghĩ như vậy.

Mời nhà thiết kế và chuyên gia trang điểm hàng đầu thì không nói, trong phòng khách còn bày một đồng các túi đồ, vừa nhìn qua đã cảm thấy vô cùng xa xỉ.

Nhà thiết kế giờ quần áo ướm lên người Cảnh Giai Tuệ, so tới so lui, cuối cùng chọn một bộ lễ phục tiệc tối của La Sposa, tuy rằng không phải là thương hiệu nổi tiếng nhất, nhưng màu sắc của trang phục rất đẹp, vải gấm màu khói, cổ áo chữ V xẻ xuống nửa ngực, lớp vải trong có thêu hoa nhỏ, xung quanh được đính những viên đá lấp lánh, tôn lên làn da trắng nõn của cô, thiết kế đuôi cá của váy làm cho đường cong của thắt lưng và mông càng trở nên thon thả.

Khi Cảnh Giai Tuệ thay đồ xong, không khỏi cảm khái về giá trị của trang phục, bản thân vốn đang giống như một cô gái, sau khi thay bộ lễ phục này, trái lại cảm thấy có một chút đáng vẻ của một người có địa vị cao quý.

Nhà thiết kế cũng cảm thấy rất hài lòng, bởi vì quần áo rất sang trọng và lấp lánh, nên tóc của cô được tạo hình vô cùng đơn giản, tóc được rẽ mái sang hai bên, chải thành một búi tóc bóng mượt, đem vàng trán đầy đặn lộ ra ngoài, cộng thêm lớp trang điểm trong suốt tự nhiên, nhìn qua rất gợi cảm mà lại không hề diêm dúa lòe loẹt.

Về phần trang sức, họ chỉ chọn một đôi khuyên tai kim cương hình giọt nước và một chiếc vòng tay kim cương, phối với một chiếc ví nhỏ hiệu Prada là xong.

Lúc Cảnh Giai Tuệ mang giày cao gót đi xuống dưới lầu, người đàn ông kia đã thay một bộ lễ phục màu đen vừa người, đang ngồi trên sofa chờ cô.

Ánh mắt của Đồng Nhiên không thể rời khỏi Cảnh Giai Tuệ, người phụ nữ xinh đẹp này, từ đầu đến chân đều là của hắn...Nhưng cổ áo kia sao lại hở nhiều như vậy? Người đàn ông khác nếu nhìn thấy thì sẽ nghĩ gì? Tuy bộ ngực tròn non mềm đã được lớp váy ôm trọn, nhưng khe ngực thì vẫn hơi lộ ra, dù dĩ người ta phải suy nghĩ miên man...Nghĩ vậy, miệng vết thương ở bắp đùi của hắn dường như lại đang bị rách ra.

Chắc phải đổi stylist khác rồi! Đồng Nhiên nhìn đồng hồ, thời gian còn lại hiển nhiên là không đủ để thay trang phục khác, hắn đành phải thâm trầm kéo tay Cảnh Giai Tuệ bước ra ngoài.

Cảnh Giai Tuệ nhìn gân xanh đang nổi trên mặt hắn, ánh mắt lúc này khi hắn nhìn cô hình như là không mấy hài lòng, quả thật cô cũng hiểu bộ váy này không hợp với mình, có lẽ chỉ có những người phụ nữ xinh đẹp như Lã Trắc Nhi thì mới đủ quyền rũ để ăn mặc như thế này.

Lúc xuống xe, Cảnh Giai Tuệ còn chưa đứng vững, đang bước đi thì Đồng Nhiên bỗng dưng quay phắt người lại, ra sức kéo cổ áo của cô lên trên, giống như đang kéo cạp quần ột đứa nhỏ vậy, hành động đột ngột này khiến cho Cảnh Giai Tuệ sợ tới mức ngây ngẩn cả người, nhưng mà lễ phục vừa người như vậy thì sao mà kéo được lên cao nữa chứ?

Đồng Nhiên suy nghĩ hồi lâu mới phát hiện ra, hắn càng kéo thì chỉ càng khiến cho bộ dạng của cô trông lố thôi hơn chứ hoàn toàn không có một chút tác dụng nào cả. Cuối cùng đành phải đem ngực áo kéo xuống, hung tợn cả buổi nhìn cái cổ áo đáng chết kia, sau đó mới ôm thắt lưng cô bước vào đại sảnh yến tiệc.

Quý bà của Đồng gia từ sau khi chồng mất đã là người nắm quyền sản nghiệp của nhà họ Đồng. Qua nhiều năm, một số người cũng đã tự động quên mất vị phu nhân cao quý lộng lẫy này, hồi trước cũng chỉ là một cô thư ký với thân phận tiểu tam.

Trên hội trường đã có rất nhiều tân khách đang đi lại nói cười. Tuy nhiên khi Đồng Nhiên và Cảnh Giai Tuệ bước vào, ánh mắt của mọi người không tự giác được mà tập trung hết vào đó.

Tuấn nam mỹ nữ, khiến cho ai cũng phải liếc mắt nhìn! Huống chi người đàn ông kia lại quá đẹp trai, Đồng Nhiên trời sinh có vóc dáng người mẫu, chiều cao chuẩn miến bàn, cổ quần áo thì sẽ thấy cơ bắp, mặc quần áo thì sẽ tôn lên dáng người, hơn nữa hắn đã ở trên thương trường nhiều năm, bộ dạng trầm tĩnh tinh anh này, không phải người mẫu nam nào cũng có thể làm giống được.

Nhất là nhóm những vị phu nhân trong nhà có con gái đang đến tuổi lấy chồng, đều hận không thể sinh ra một cái móc, đem người đàn ông ưu tú cả trong lẫn ngoài này kéo đến trước mặt con gái mình.

Nhưng Đồng Nhiên lại không tới đây một mình, thật sự khiến ọi người có chút ngoài ý muốn.

Phải biết rằng, tuy khách có mặt rất nhiều, nhưng dù sao đây cũng là tiệc mừng thọ của lão thái thái, các khách nam vì để biểu hiện sự tôn kính nên đều đưa người nhà đến, có người vẫn còn chưa kết hôn, hoặc là đi một mình, hoặc là mang theo bạn gái chính thức đã ra mắt ba mẹ.

Đồng Nhiên có tiếng là một người đàn ông hoàng kim, nhưng lần này lại công khai dắt một cô gái tới tham dự tiệc mừng thọ của mẹ kế, chẳng lẽ...vị này đang chuẩn bị tính đến chuyện kết hôn?

Nhất là họ hàng thân thích của Triệu Lệ Phương, có mấy người đã từng gặp Cảnh Giai Tuệ, lúc đầu vì cô trang điểm mặc váy quá lộ liễu nên chưa nhận ra, sau khi nhìn kỹ lại thì mới phát hiện cô gái này nhìn rất quen, càng nhìn càng kinh hãi...người này...Đây không phải là...

Triệu Lệ Phương mặc một bộ lễ phục dạ hội của Chanel, đang ung dung đứng một bên mỉm cười tiếp đón khách, quay người lại liền nhìn thấy Đồng Nhiên đi vào, hắn đến đây thì không nói, cứ nhiên còn mang theo con hồ ly tinh kia.

Mất thấy người nhà mình đang nhìn mình với ánh mắt nghi ngờ vô căn cứ, Triệu Lệ Phương thật hận không thể cầm một con dao phay, giết chết đám người đang đứng ngoài nhìn ngó, nhất là con hồ ly tinh kia! Phải rạch ặt nó nở hoa ra! Xem nó còn đi quyến rũ đàn ông như thế nào!

Đồng Tự tuy rằng vẫn muốn duy trì ngoài mặt tình huynh đệ trước mặt em trai, nhưng Đồng Nhiên lại dám tùy tiện đưa người đến đây, thật sự là ngoài dự đoán của hắn, trong lúc nhất thời hắn không thể đoán ra được ý định của cậu em trai kia. Từ sau khi trở về, Đồng Nhiên làm rất tốt vai trò của một người chú, tuy rằng trước mặt người anh này vẫn luôn có thái độ không mặn không nhạt, nhưng lại đối xử với Đồng Hiểu Lượng rất tốt.

Nhưng ở bên ngoài ăn vụng và ngồi trên bàn tiếp khách là hai tình huống hoàn toàn khác nhau. Đồng Nhiên chơi đùa với cháu dâu, đó coi như là một việc xấu trong nhà, nhưng chỉ cần mọi người nén giận, coi như không có chuyện gì xảy ra, thì đó cũng giống như một đồng phân được bọc kín lại trong ổ chăn mà thôi – che giấu càng kín thì càng tốt! Nóng lạnh thơm tho tự mình biết là được.

Nhưng Đồng Nhiên lại ngang nhiên xốc ổ chăn đó lên, giờ đồng phân đó ra bên ngoài ọi người biết, với cương vị là con trưởng của Đồng gia, hắn tuyệt đối không đồng ý!

41. Chương 41

Từ giây phút hai người tiến vào hội trường, bên cạnh Đồng Nhiên không ngừng có người đi tới nói chuyện, quanh quẩn theo bước chân của hắn.

Khi hắn cùng với Cảnh Giai Tuệ đi tới trước mặt lão thái thái, bà đã khẽ giọng dặn dò xong con trai và con dâu, tuy rằng sắc mặt của Triệu Lệ Phương vẫn khó coi như gan heo, nhưng lão thái thái lại giống như không phát hiện ra Cảnh Giai Tuệ, khéo léo mỉm cười nói : “Đồng Nhiên, con đã đến rồi, chúng ta đang chờ con tới để bắt đầu bữa tiệc đây.”

Đồng Nhiên nở một nụ cười hiền thuận, đưa cái hộp trong tay tới : “Dì, đây là nhân sâm trăm năm trên núi Trường Bạch, còn đủ nguyên rễ, giúp tăng cường sức khỏe.”

Phần lễ vật này quả thật rất dụng tâm, con người trồng nhân sâm sáu năm là có thể thu hoạch, cũng không gọi gì là hiếm lạ. Nhưng dù có sử dụng các loại thuốc quý đến đâu, tựa hồ cũng không thể so sánh được với nhân sâm trăm năm mọc trên núi, mà nhân sâm mọc hoang trên núi bây giờ đã trở nên rất hiếm. Loại vua của thuốc Đông y này cũng giống như cây thủy sam, đều là những loại thực vật được quốc gia bảo tồn và

giữ gìn, vậy mà không biết Đồng Nhiên đào được bảo bối này ở đâu, hơn nữa còn là nhân sâm trăm tuổi, quả đúng là vô giá.

Đồng lão thái thái mỉm cười tiếp nhận, sau đó gật đầu với Cảnh Giai Tuệ : “Cô đứa nhỏ này cũng coi như là có duyên với Đồng gia chúng ta, nhưng mà tới một cách đột ngột như vậy, Đồng Nhiên cũng không nói trước với chúng ta một tiếng, thằng bé Đồng Hiểu Lượng kia lát nữa cũng sẽ tới đây, nếu làm âm ỉ lên, không phải là sẽ rất khó coi hay sao?”

Đồng lão thái thái bề ngoài tỏ ra rất điềm tĩnh, vừa cho Đồng Nhiên một lối thoát, lại vừa kín đáo lên tiếng châm biếm Cảnh Giai Tuệ một phen.

Cảnh Giai Tuệ cũng hiểu được ý tứ của bà, nếu nói rõ ràng ra một chút thì chính là : Xem ra cô lại dựa vào Đồng gia chúng tôi, cả lớn cả nhỏ đều không buông tha một ai, nơi này mà cô cũng dám đến sao? Tôi đã đồng ý chưa? Lát nữa cháu của tôi đến đây, khẳng định sẽ mắng đời cậu nam nữ các người một trận, biết điều thì mau rời khỏi đây, đừng có tự tìm phiền phức nữa!

Đáng tiếc Đồng Nhiên lại không thèm quan tâm, ngược lại không cho là đúng nhứ mảy : “Về sau đều là người trong nhà, nó làm sao mà phải tức giận, chẳng lẽ về sau còn không muốn nhìn thấy mặt thím nó hay sao? Anh, ban đầu anh nói với em muốn cho Đồng Hiểu Lượng đi châu Âu để học tập, nhưng nếu nó còn có thái độ như vậy với em, anh nghĩ xem em có dám để cho tiểu tử tông này đi nữa không?”

So với lời nói hàm súc của mẹ kế, Đồng Nhiên lại không hề tỏ ra khách khí một chút nào. Đồng Tự sắc mặt khê biến đổi, sau đó cười nói : “Xem cậu kia, sinh nhật của mẹ sao lại nói đến chuyện công việc làm gì?”

Nói chuyện thẳng thắn như vậy, tất cả mọi người đều là người trưởng thành, đương nhiên cũng hiểu được, cuối cùng đành phải im lặng giữ trong lòng. Cảnh Giai Tuệ từ đầu đến cuối đều không nói một câu, chỉ lẳng lẳng nghe Đồng Nhiên và mẹ kế nói chuyện gia đình, bất quá cô vừa liếc mắt thì thấy Triệu Lệ Phương cầm di động vội vàng vàng chạy ra ngoài, hẳn là gọi cho Đồng Hiểu Lượng.

Tiệc mừng thọ của Đồng lão thái thái theo phong cách Trung Tây kết hợp. Đồng Nhiên sau khi thu xếp ổn thỏa cho Cảnh Giai Tuệ, liền xoay người đi vào nhà vệ sinh. Cảnh Giai Tuệ mắt nhìn mình ngồi ở ghế chủ trì của Đồng gia, bị mọi người vây quanh, cô hạ quyết tâm lát nữa sẽ giả vờ bị đau bụng, ở một nơi như thế này quả thật là giày vò người ta.

Đúng lúc này, cháu đích tôn của Đồng gia – Đồng Hiểu Lượng rốt cục cũng từ từ tiến vào.

Đồng Hiểu Lượng ăn mặc trông vô cùng tươi trẻ, không còn bộ dạng suy sụp như lúc trước nữa, mái tóc vốn được cắt cưa giống chú thì nay đã nuôi dài, để mái chéo, đi cùng một bộ tây trang màu xám vừa người, tôn lên khí chất của một chàng trai trẻ, tuy nhiên lại không hề có chút rạng rỡ, trái lại hơi u buồn.

Chàng trai trẻ u buồn không đến một mình mà đi cùng một người nữa. Cảnh Giai Tuệ hơi xấu hổ ngồi trên ghế, vốn không muốn nhìn hắn, nhưng ánh mắt lại bị cô bé đi bên cạnh hắn thu hút.

Tuy rằng cô gái kia trang điểm khá đậm, lại mặc một bộ lễ phục Chanel buông thả kiểu bông lúa, phong cách có chút khác biệt, nhưng cô chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra ngay, kia không phải là Bạch Văn Văn đồng nghiệp cũ của cô sao? Hai người bọn họ sao có thể ở cùng một chỗ? Trong lòng nghĩ ngợi, ánh mắt cũng tự nhiên nhìn vào hai người họ, vừa vặn hai người kia từ khi bước vào hội trường cũng chỉ chăm chú nhìn cô, sáu con mắt chạm nhau hoàn toàn không thấy có một chút thân mật nào.

Cảnh Giai Tuệ vội vàng rũ mắt xuống, tránh né tầm mắt của hai người, Đồng Hiểu Lượng đưa một cô gái về nhà cũng là ngoài dự đoán của các bậc trưởng bối. Đặc biệt là Triệu Lệ Phương, bà vô cùng chấn động, bởi vì lúc này khi gọi điện cho con trai để nhắc nhở trước, lúc con trai nghe thấy chú đi cùng Cảnh Giai Tuệ tới tham gia tiệc thì lại không tỏ vẻ gì, càng không nói là sẽ dẫn ai đó về nhà.

Bạch Văn Văn và Đồng Hiểu Lượng có quan hệ với nhau cũng chỉ là chuyện gần đây. Lần trước Cảnh Giai Tuệ có đặt hàng trên Taobao nên đã ghi số điện thoại của mình và Đồng Hiểu Lượng vào, khi người chuyển hàng đem đồ đặt ở cửa, Bạch Văn Văn tâm tư linh hoạt chẳng những thừa dịp Cảnh Giai Tuệ đang ở Thượng Hải, chủ động gọi cho Đồng Hiểu Lượng muốn hắn đến chuyển đồ, sau đó lưu số của hắn vào. Sau khi nghe tin hai người chia tay, Bạch Văn Văn thỉnh thoảng lại nhắn tin cho Đồng Hiểu Lượng, còn gửi một số chuyện cười cho hắn nữa.

Đồng Hiểu Lượng sau khi chia tay Cảnh Giai Tuệ, trong lòng buồn khổ, lại không có được sự thông cảm của gia đình, tâm tình buồn bực không chịu nổi, bỗng dưng có một người tốt bụng hiểu chuyện trấn an, dần dần nỗi buồn đã tan biến hết. Một người thì đau buồn, người kia lại cố ý xu nịnh, thường xuyên tiếp xúc, cuối cùng trở nên vô cùng thân thiết.

Hôm nay ở một nơi trang trọng như vậy, các trưởng bối tuy không ngờ được Đồng Nhiên sẽ đưa người phụ nữ kia về, nhưng Đồng Hiểu Lượng thì đã sớm đoán ra, cũng không phải là hấn liệu sự như thần, chỉ cảm thấy nếu như chú đã hèn hạ âu yếm người phụ nữ của mình ngay tại đây, hà cớ gì mà hấn lại không thể hiện một chút trước mặt mọi người chứ?

Vốn dĩ trong lòng hấn Cảnh Giai Tuệ là một cô gái vô cùng tốt đẹp, nhưng hiện tại hấn vừa cảm thấy hận người phụ nữ kia vì đã phản bội mình mà sa vào vòng tay ôm ấp của chú, lại vừa cảm thấy cô là một người rất có sức hút, nếu không thì tại sao ngay cả chú, một người đàn ông thành công đầy mị lực cũng bị cô hấp dẫn?

Đã từng đau khổ, đã từng van xin, đã từng uất ức, Đồng Hiểu Lượng cuối cùng cũng nhận ra được nỗi thất tình của mình hiện tại, nhưng muốn hấn đơn độc đối diện với hai người đang tình chàng ý thiếp mà vốn dĩ là người thân kia, thật sự là một chương ngại khó có thể vượt qua được.

Vì vậy, hấn mới nghĩ ra cách đưa Bạch Văn Văn đi cùng, cũng không phải ý nói là hấn yêu Bạch Văn Văn, mà đó chỉ là một sự trả thù của người trẻ mà thôi : Cô đã có đôi có cặp với chú của tôi, thì tôi đây sẽ ở bên người đồng nghiệp mà lúc trước cô không đối phó được khiến cho cô phải kinh ngạc.

Sau khi nhận được điện thoại nhắc nhở của Triệu Lệ Phương, trong lòng hấn âm thầm cảm thấy may mắn vì quyết định đúng đắn của mình.

Cảnh Giai Tuệ đương nhiên không hiểu được ý định trả thù ngậy thơ của Đồng Hiểu Lượng, cô chỉ nhìn thấy Bạch Văn Văn đang đắc thắng khê hếch cằm lên, luôn nhìn cô rồi mỉm cười. Đồng Hiểu Lượng đi tới chào hỏi ba mẹ, sau đó liền giới thiệu luôn Bạch Văn Văn, cuối cùng Bạch Văn Văn cũng thả lỏng lôi kéo tay Đồng Hiểu Lượng, nhanh chóng đi tới bàn mà Cảnh Giai Tuệ đang ngồi một mình, rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Cảnh Giai Tuệ, về mặt thân thiết chào hỏi : “Cảnh trưởng phòng, chúng ta đã lâu không gặp rồi.”

Thấy Bạch Văn Văn lên tiếng chào hỏi, Cảnh Giai Tuệ cũng chỉ miễn cưỡng mỉm cười gật đầu, nhẹ giọng nói : “Đã lâu không gặp.” Đang nói chuyện, cô thoáng nhìn thấy Đồng Hiểu Lượng ngồi xuống bàn đối diện mình, lấy điện thoại ra, cúi đầu không biết đang làm gì.

Bạch Văn Văn chào hỏi xong liền đứng dậy ngồi bên cạnh Đồng Hiểu Lượng, một bàn tay đặt lên vai hấn, đem cằm dựa vào người hấn, cười hì hì nói : “A, anh Hiểu Lượng, hôm qua vừa mới tải trò chơi cho anh mà bây giờ anh đã đến bàn thứ năm mươi rồi, anh giỏi thật đấy!” Nói xong cô cố tình nâng khóe mắt lên, chớp chớp đôi mắt to, thử dò xét thần sắc trên mặt Cảnh Giai Tuệ.

Cô vui mừng phát hiện ra, đối thủ đàn áp cô từ khi mới vào công ty lúc này sắc mặt rất không tốt, tựa hồ có chút xấu hổ.

Bạch Văn Văn không biết Cảnh Giai Tuệ lúc này đang nghĩ gì, nhưng cô cảm thấy mình có thể đoán ra được đôi chút.

Lúc trước Cảnh Giai Tuệ nói với đồng nghiệp về chuyện giải trừ hôn ước, cô còn khiếp sợ không thôi, cảm thấy Cảnh Giai Tuệ đúng là bị nước vào đầu nên mới có thể bỏ qua một đối tượng tốt như vậy, bỏ qua ột cuộc sống giàu có. Về sau rốt cục cô cũng biết được chân tướng từ miệng Đồng Hiểu Lượng, lúc đó cô mới bình tĩnh đại ngộ :

Trời ạ! Cảnh Giai Tuệ nhà thiếu tiền lắm hay sao? Cư nhiên vừa bàn chuyện hôn lễ với một người đàn ông tốt có gia thế giàu sang, lại vừa đi lằng nhằng với chú ruột của người ta. Cho dù chú của hấn có lắm tiền thế nào, thì cô ta không cảm thấy ghê tởm khi ngủ với một người đàn ông đáng để làm bố mình sao? (Nhi : Con mù này nghĩ vớ vẩn ==)

Mới vừa rồi cô cũng đã gặp bố của Đồng Hiểu Lượng, là một người đàn ông trung niên đầu hói, hơi lộ ra bụng bia, cho dù có mặc quần áo hàng hiệu thì cũng không thể che dấu được dấu hiệu của tuổi già. Từ bố

của bạn trai mà suy ra, thì người chú đáng kính đội nón xanh cho cháu kia, cho dù có trẻ tuổi hơn, thì chắc đáng người cũng mục nát hết rồi, càng chưa nói đến mặt mũi.

Cô nghĩ đến sự tham lam cùng khẩu vị nặng của Cảnh Giai Tuệ mà thở dài, nhin không được nhìn qua nhìn lại Đồng Hiểu Lượng và Đồng Tự, một già một trẻ, một béo một gầy, đối lập rất rõ ràng! Bạch Văn Văn càng thêm tin tưởng Cảnh Giai Tuệ đã sai lầm, mà chàng trai trẻ tuổi anh tuấn giàu có này, dạo qua một vòng cuối cùng vẫn ở bên cạnh mình, cái này gọi là gì? Người cuối cùng đạt được mới thực sự là người chiến thắng! Trải qua một thời gian dài, sự oán hận của cô với Cảnh Giai Tuệ cũng đang dần được thay thế bằng một nỗi vui mừng...

Đáng tiếc, sự đặc ý của Bạch Văn Văn cũng không duy trì được lâu.

Đồng Nhiên rất nhanh đi ra khỏi phòng vệ sinh, hần đi tới bên cạnh Cảnh Giai Tuệ, sau khi mỉm cười với Đồng Hiểu Lượng, liền cúi đầu xuống ghé vào tai Cảnh Giai Tuệ nói gì đó, hình tượng người đàn ông trung niên trong đầu Bạch Văn Văn đã hoàn toàn bị phá vỡ.

“Người đàn ông này...là chú của Đồng Hiểu Lượng?”

Bạch Văn Văn thật sự không thể tin nổi, người này phải cao hơn mét tám, dù có đứng thẳng hay ngồi xuống thì sống lưng vẫn thẳng tắp như một quân nhân, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, đôi môi khép chặt và sống mũi cao, làn da màu đồng khỏe mạnh lấp ló bên trong cổ áo...Đó là một người đàn ông toàn thân toát ra hơi thở thành thực, tản ra sự quyến rũ không thể cưỡng lại, biết rõ là nguy hiểm, nhưng cô vẫn nhin không được mà bị hấp thu hút...

42. Chương 42

Ngoài Cảnh Giai Tuệ ra thì người càng không được tự nhiên hơn chắc phải kể đến Triệu Lệ Phương. Bà vốn cảm thấy việc con trai hủy bỏ hôn ước là một điều may mắn, để cho nó nhận ra rõ bản chất của đứa con gái nghèo rất hám giàu kia, sau đó bà lại được dịp giới thiệu các vị tiểu thư khuê các cho con trai mình. Không nghĩ tới con trai lại tự mình đưa người tới đây, hơn nữa lại là đồng nghiệp cũ của Cảnh Giai Tuệ, nếu ở đây không có người thì bà đã kéo lỗ tai con trai ra một bên mà giáo huấn rồi.

Cho nên trước khi mọi người ngồi vào chỗ của mình, Triệu Lệ Phương kìm nén tức giận nói với Đồng Hiểu Lượng : “Bàn này toàn là trưởng bối và họ hàng thân thích của nhà mình, để cho người ngoài ngồi vào thì không nên, con đem cô gái kia đến bàn bên cạnh ăn đi.”

Đây là lần đầu tiên Bạch Văn Văn tới tham dự một bữa tiệc mừng thọ lớn như vậy, tuy rằng trên mặt vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng thì rất bối rối, cho nên khi nghe Triệu Lệ Phương nói xong, cô liền ngoan ngoãn đứng lên đi theo Đồng Hiểu Lượng tới một bàn khác.

Nhưng cô vừa đi vừa lén trộm nhìn Đồng Nhiên, xem xong lại không cam lòng trừng mắt lườm Cảnh Giai Tuệ, cũng không nhận ra trong lòng mình đã bắt đầu ăn giấm chua.

Cảnh Giai Tuệ hiểu ý của bà, cô có chút đồng tình nhìn ánh mắt trắng dã của Bạch Văn Văn, lúc này thì còn có thể lấy lòng Triệu Lệ Phương, nhưng không lâu sau là có thể lĩnh giáo được công lực mắng chửi người đến đâu đón không thấy máu của dì Triệu rồi.

Bữa đại tiệc mừng thọ xem như đã trôi qua, Đồng Nhiên rốt cục cũng để Cảnh Giai Tuệ quay về nhà xưởng.

Cuối cùng cũng được trở lại văn phòng, ngồi trước bàn làm việc, nhớ đến nhiều ngày giông bão liền thở dài một hơi, đem ra so sánh thì công việc đơn thuần vẫn có thể khiến cho cô bình tĩnh hơn, nếu...công việc này thật sự đơn thuần...

Ngồi xuống không bao lâu, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, quản lý tài vụ mới nhậm chức Cẩu Hồng Na đi vào, đem mấy hộp đồng đặt lên bàn cô : “Quản lý Cảnh, mấy hôm nay Dương tổng đã an bài mua vài hộp đồng, chờ cô về ký.”

“Được, cô cứ để đây để tôi xem xét.”

Cầu Hồng Na đi rồi, Cảnh Giai Tuệ cầm lấy hợp đồng, xem kỹ từ đầu đến cuối. Hợp đồng mua hàng đều là những nguyên vật liệu bình thường, nhà cung cấp cũng không có danh tiếng gì, chưa từng nghe nói qua, nhưng giá lại ột cách thái quá, điều kiện trả tiền cũng rất hà khắc, yêu cầu chuyển khoản trước 100%, cộng thêm một số yêu cầu khác.

Cảnh Giai Tuệ cầm mấy bản hợp đồng rồi gọi cho Dương tổng. Dương tổng không trả lời thẳng cô, chỉ nói mấy nhà cung ứng này đều không tồi, không có vấn đề gì, bảo cô mau ký tên rồi nhanh chóng nhập hàng. Cảnh Giai Tuệ tỏ ý phản đối, nhưng Dương tổng lại nói chất lượng sản phẩm rất tốt, nên suy nghĩ cho người tiêu dùng, Cảnh Giai Tuệ vẫn cố gắng tranh luận, Dương tổng không kiên nhẫn, cuối cùng tức giận nói : “Hỏi nhiều thế để làm gì, tôi là chủ hay cô là chủ? Bảo cô ký thì cô cứ ký đi!”

Cảnh Giai Tuệ không thêm nói lại, xoay người bước nhanh rời đi, khi cô trở về phòng làm việc thì đóng cửa lại, lấy di động ra, thấy đoạn đối thoại vừa rồi đã được ghi âm lại, cuối cùng mới cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Ký tên xong, sau khi Cầu Hồng Na đem bản hợp đồng mang đi, Cảnh Giai Tuệ liền từ trên ghế ngồi bật dậy, đi đi lại lại quanh bàn làm việc, nhiệt độ trong văn phòng hơi lạnh, nhưng cả người cô lại toát mồ hôi, suy nghĩ linh tinh đâm ra sợ, nhưng vẫn không kìm nén được nổi kích thích, thì ra...những điều cô đã suy đoán lúc trước đều là sự thật!

Tuần kế tiếp, Dương tổng lại dứt quãng chỉ định một vài hợp đồng bảo Cảnh Giai Tuệ ký tên, toàn bộ đều yêu cầu chuyển khoản trước, mà giá cả thì có thể đem so với các linh kiện của một chiếc siêu xe, tất cả đều là giá trên trời.

Cảnh Giai Tuệ hiểu, trước khi đi Dương Xán Sinh đã nói một câu : “Cô đừng đắc ý khi dành được vị trí của tôi! Sau này cô và con đàn bà họ Cầu kia chắc chắn sẽ không chịu nổi quá một ngày!” Quả nhiên là có thâm ý sâu sắc.

Thì ra cô đã đứng ở vách núi rồi, chỉ cần sa chân một bước là sẽ rơi xuống tan xương nát thịt.

Cảnh Giai Tuệ nghĩ vậy liền không khỏi muốn cảm ơn đồ ngu xuẩn Dương Xán Sinh kia từ tận đáy lòng, Dương tổng khôn khéo một đời sao lại có một người cháu ngốc nghếch như vậy chứ, sau khi tạm rời cương vị công tác, có vài lần hần uống rượu rồi gọi cho Cầu Hồng Na, đại khái là vì oán hận nên luôn miệng mắng chửi cô ấy trong điện thoại. Cầu Hồng Na vì ngại Dương tổng nên cố gắng nhẫn nhịn, có mấy lần còn làm ngơ mà tắt máy, nhưng Dương Xán Sinh lại gọi vào điện thoại của ký túc xá, Cầu Hồng Na không chịu nổi, liền đặt ống nghe sang một bên rồi đi ra ngoài tản bộ.

Không ngờ lúc Cảnh Giai Tuệ quay về ký túc xá lấy đồ, vừa đi qua thì nghe loáng thoáng thấy Dương Xán Sinh nói mấy câu – “Các cô đừng tưởng là lão già Dương Bồi Minh kia đang trọng dụng các cô, cô Thả Hồng Na dù thế nào cũng phải chịu tiếng xấu thay kẻ khác thôi, chờ đến khi bị biến thành nữ nhân viên rửa tiền đi.”

Lúc nói xong câu đó, Dương Xán Sinh dừng lại vài giây, tiếp theo lại nói ra một chuỗi dài các từ ngữ bẩn thỉu. Nhưng Cảnh Giai Tuệ lại nhạy cảm đoán ra được lúc hần tạm dừng không phải là vì hết chuyện để nói, mà là tự chột dạ rằng mình đã lỡ miệng. Hai chữ rửa tiền kia tựa như là mấu chốt của vấn đề, lập tức mở ra rất nhiều bí ẩn trong đầu mà trước đây cô đã bỏ qua, bao gồm những vị khách thần bí đến thăm, Dương tổng xây dựng nhà xưởng mới, Dương tổng khí thế bừng bừng quyết chí làm ăn riêng lẻ, nghe thấy phòng tài vụ hạch toán phải ba năm sau mới có thể có lãi thì tỏ ra vô cùng lo lắng, nhưng hiện tại lại rất ung dung thỏa mãn...

Cảnh Giai Tuệ không tin, nhưng trong lòng lại không thể không để tâm đến. Rửa tiền là một chuyện quá lớn! Đến lúc đó coi như là cô nói mình không biết gì, nhưng là người phụ trách thực tế của nhà xưởng, cô có thể thoát khỏi trách nhiệm hay không?

Trước khi cô đi Thượng Hải đã nói chuyện với Cầu Hồng Na, nhưng sau khi Cầu Hồng Na báo cáo với Dương tổng xong, liền tự nhận mình là tâm phúc của Dương tổng, cũng không thổ lộ cảm xúc gì với Cảnh Giai Tuệ, chuyện sổ sách lại càng che đậy kín đáo, chỉ báo lại với một mình Dương tổng. Cảnh Giai Tuệ chỉ còn biết đem những nghi vấn bên miệng nuốt trở về.

Chính vì như vậy nên Cảnh Giai Tuệ mới quyết định đi Thượng Hải, thứ nhất, đơn đặt hàng không thể vứt bỏ, nếu Dương Xán Sinh nói hươu nói vượn, thì cô chẳng phải là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, phụ sự tín nhiệm của Dương tổng hay sao? Thứ hai, nếu tâm tư của Dương tổng là như vậy, thì cô nên tránh đi một thời gian ngắn là tốt nhất, không có cô ở nhà xướng làm vương chân, yêu ma quỷ quái gì đó tự nhiên sẽ hiện nguyên hình.

Hiện tại thấy vậy, cô liền cảm thấy cuộc điện thoại kia của cô ở Thượng Hải là đúng đắn! Dương tổng...lá gan cũng quá lớn, có lẽ bây giờ hẳn đã đâm lao thì phải theo lao, nhưng cô thật sự muốn tạo cơ hội để tìm ình một lối thoát...

Ngày hôm sau, Cảnh Giai Tuệ đến chợ bán điện thoại cũ mua một chiếc di động, sau đó tùy tiện mua một cái sim lắp vào, đi đến một chỗ không người gọi điện tới ngân hàng nhân dân Trung Quốc, trong điện thoại cô cũng không nói gì nhiều, chỉ nói là công ty văn phòng phẩm Vượng Lợi có hành vi rửa tiền, sau khi nói địa chỉ công ty, cô cúp máy, cuối cùng thuận tay ném luôn di động xuống rãnh nước bên đường.

Mấy ngày nay, Đồng Nhiên giống như chuẩn bị thường trú ở đây vậy, cơ hồ mỗi ngày đều tới cơ quan đón cô. Cảnh Giai Tuệ trong lòng chất chứa một đồng phiền muộn, ngay cả một chút kiên nhẫn nói một câu với người đàn ông này cũng không có.

“Sao vậy? Có chuyện gì nói anh nghe xem.”

Vì vết thương trên bắp đùi của hắn nên cô mấy ngày nay đã phải giúp hắn rất nhiều việc, bắt quá những việc như tắm rửa, người đàn ông này luôn đòi hỏi cực kỳ nhiều. Lần nào Cảnh Giai Tuệ cũng bị hắn quẩn lấy, lúc tắm xong thì chân đã nhũn cả ra, không biết là cô tắm cho hắn hay là hắn tắm cho cô nữa!

“Không có gì, chuyện công việc thôi, cũng không quan trọng lắm.” Vừa nói Cảnh Giai Tuệ vừa cầm vôi hoa sen gội đầu cho hắn, bọt còn chưa chảy xuống thì đột nhiên hắn lại ngồi thẳng dậy, đầu ướt sũng đầy bọt, ánh mắt sáng rực nhìn cô.

“Là không có chuyện gì, hay là không muốn nói với anh?”

Người đàn ông này trở mặt quá nhanh, Cảnh Giai Tuệ không thể hiểu nổi là hắn đang giận cái gì : “...Trên đầu anh vẫn còn bọt kia...” Lời còn chưa dứt, vôi hoa sen trong tay đã bị người đàn ông kia thô lỗ cướp đi, cô ngơ ngác nhìn Đồng Nhiên đang hung bạo chà xát mái tóc ngắn của mình, trong lòng dần dần cũng có chút tức giận, lau lau tay, sau đó liền xoay người bước ra khỏi phòng tắm.

Hôm đó, hai người ngồi trong một phòng ôm laptop lên mạng, không hề nói với nhau một câu nào. Trong phòng chỉ có tiếng đánh chữ phát ra càn cạch.

Sau đó, bụng Cảnh Giai Tuệ kêu lên ọc ọc phá vỡ cục diện bế tắc, người đàn ông đang nhìn màn hình hồi lâu lập tức nghiêm mặt lại, rốt cục cũng đứng lên, khắp khiêng đi vào phòng bếp, sau một hồi leng keng vang lên, đã làm xong một bát cơm cà ri bò.

Khi hắn bưng đĩa lên đưa cho Cảnh Giai Tuệ thì giọng điệu đã dịu đi không ít : “Lười gọi đồ ăn bên ngoài, mau ăn nhanh đi!”

Đồng Nhiên đã thu hồi sự tức giận, Cảnh Giai Tuệ cũng không muốn giằng co với hắn nữa. Nhưng vừa cầm đĩa cơm lên thì cô lại phát hiện ra, hắn đã bỏ rất nhiều cà rốt vào trong, nói trắng ra thì đó là một đĩa cơm cà ri cà rốt.

Cảnh Giai Tuệ trong lòng vừa tức giận lại vừa buồn cười, người này đang muốn lấy cà rốt là món cô không thích để trừng phạt cô sao? Nếu có một cuộc thi về sự ngây thơ, thì chắc hẳn và cháu ruột nhất định sẽ ôm đồm cả hai giải nhất nhì mất!

Song, Cảnh Giai Tuệ đã không còn kén chọn làm kiêu như trước nữa, lúc trước khi tốt nghiệp, vì cả tháng ăn mì gói nên đã tạo thành di chứng là dinh dưỡng không đầy đủ, để tiết kiệm tiền mua vitamin, cô đã mặt không đổi sắc ăn hết một củ cà rốt, vừa lấp đầy bụng, tiết kiệm tiền hoa quả, lại còn có thể bổ sung dinh dưỡng.

Cảnh Giai Tuệ không nói gì, dưới ánh mắt hàm chứa sự đắc ý của Đồng Nhiên, cô chậm rãi ăn từng miếng cơm cà rốt vào miệng, lúc nuốt xuống miếng cuối cùng thì bên tai chợt nghe thấy tiếng mở cửa, người đàn

ông kia đã nổi giận bùng bùng lao ra khỏi nhà rồi...

Vài ngày sau, cục thuế của địa phương đi vào công ty của cô nói trong khu đang triển khai điều tra thuế, công ty của cô bị nhầm trúng, phải tiến hành đối chiếu toàn bộ sổ sách.

Dương tổng tuy có chút khấn trương, nhưng cũng không từ chối, bảo Cảnh Giai Tuệ và Cầu Hồng Na cùng ngồi dùng cơm cùng họ, còn lấy ra hai vạn nói là để mua quà cho ban thanh tra, kết quả người ta lại không đòi tiền. Điều này khiến cho Dương tổng cảm thấy không bình thường, thông qua Lý huyện trưởng tiếp đón bọn họ một ngày, lúc chuẩn bị hồi lộ thì người của cục thuế mới nói, ngân hàng nhân dân nghi ngờ công ty họ có hành vi rửa tiền nên yêu cầu đến kiểm toán, trong bữa ăn Dương tổng vẫn trò chuyện vui vẻ, không thấy bộc lộ ra điều gì.

Tiệc rượu chấm dứt, Lý huyện trưởng và những người đứng đầu tiền người của cục thuế đi, lúc đó sắc mặt của Dương tổng mới thay đổi. Kế tiếp hắn xuất ra tất cả vốn liếng, khắp nơi nhờ vả quan hệ, mất cả đồng tiền mới nghe ngóng được tin ngân hàng nhân dân sau trình tự kiểm tra hôm trước, vẫn chưa tìm ra được chứng cứ trực tiếp chứng minh hắn rửa tiền.

Dương tổng cảm thấy cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp tốt, bí quá liền gọi vài cuộc điện thoại, nhưng kết quả cũng không được như ý, sau khi cúp máy, sắc mặt của hắn trở nên nặng nề, cuối cùng hạ quyết tâm đem bán nhà xưởng đi, thế là thoát thân.

Cục thuế vừa vào công ty, Cảnh Giai Tuệ liền biết ngân hàng nhân dân quả nhiên là đã bắt đầu điều tra. Nhận ra được cảm xúc của Dương tổng càng ngày càng đi xuống, mấy ngày nay luôn quát tháo một vài người chỉ vì những việc rất nhỏ, khiến cho không khí của toàn bộ văn phòng trở nên ngưng trọng, thấy hắn tiến vào cũng không dám thở mạnh.

Chỉ có Cảnh Giai Tuệ là còn có thể bình tĩnh mà chống đỡ được sắc mặt âm trầm của Dương tổng, việc lớn việc nhỏ đều đi vào xin chỉ thị của Dương tổng thay ọi người, làm cho nhóm công nhân cảm động không thôi. Vì thường xuyên ra vào văn phòng của Dương tổng nên cô đã nghe được một tin tức, cuối cùng Dương tổng cũng không đảm đương được nên đã có ý định bán nhà xưởng, đang liên hệ với người mua. Thở phào một cái, Cảnh Giai Tuệ cảm thấy mọi chuyện tiến triển coi như đã thuận lợi, đều nằm trong dự liệu của cô, cô cũng nên tiến hành bước tiếp theo rồi.

Buổi tối, Cảnh Giai Tuệ ở bên ngoài gọi cho đại cổ đông của công ty là Kim tổng.

Nhận được tín hiệu từ bên kia, Cảnh Giai Tuệ vội vàng cung kính mở miệng nói : “Kim tổng, xin chào! Tôi là Cảnh Giai Tuệ, lần trước khi ở Thượng Hải đã nói chuyện qua với ngài.”

“A, Giai Tuệ, cô vẫn còn ở Thượng Hải chứ?” Kim tổng lập tức nhớ lại vài ngày trước, cô gái này đột nhiên gọi điện thoại tối, vốn dĩ ấn tượng của hắn đối với cô gái này không tồi, bình thường cũng không nói gì nhiều, sau lại biết được cô đã bị Dương tổng lợi dụng, trong lòng còn thầm mắng cái tên Dương Bồi Minh kia, hắn ta quả thực là một con hồ ly lão luyện.

“Tôi đã trở lại huyện Thủy Nguyên rồi. Kim tổng, lần này tôi gọi cho ngài, là vì tôi vừa nghe được một tin tức, Dương tổng có ý định bán nhà xưởng mới, nếu ngài có hứng thú, tôi có thể giúp ngài mua với giá thấp.” Cảnh Giai Tuệ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

43. Chương 43

Cảnh Giai Tuệ nói xong, Kim tổng ở đầu bên kia im lặng một lúc, ngay tại lúc Cảnh Giai Tuệ đang tưởng rằng điện thoại mất tín hiệu thì hắn mới cười nói : “Theo dự liệu, vị Dương tổng kia của cô cứ ngỡ đôi cánh của hắn đã đủ chắc rồi, có thể đơn độc làm ăn, nhưng hắn lại không có hiểu biết nhiều về ngành sản xuất văn phòng phẩm, cho nên tôi đã đoán là hắn sẽ không duy trì được lâu, bất quá...Nhà xưởng kia của hắn, tôi mua thì có lợi gì, không phải là Dương Bồi Minh bảo cô đi làm thuyết khách đấy chứ?”

Cảnh Giai Tuệ không hề bối rối, chỉ nói : “Kim tổng, nhà xưởng này nhất định sẽ được bán đi, bạn làm ăn của ngài rất nhiều, chắc hẳn vài ngày này cũng đã nhận được tin tức rồi, thị trường văn phòng phẩm giống như một chiếc bánh ngọt lớn vậy, một nhà ăn no thì chắc chắn sẽ có nhà khác chịu đói, Dương tổng không thể chống đỡ được, nhưng cũng không có nghĩa là các nơi khác cũng vậy, nhà xưởng này lại ở rất gần nhà xưởng của ngài, trong lòng ngài hẳn là cũng đã có cân nhắc đúng không?”

Phân tích của Cảnh Giai Tuệ vừa vặn đánh trúng suy nghĩ của Kim tổng, hẳn trầm ngâm một lúc, nói : “Còn gì nữa? Cô cứ nói tiếp đi.”

“Kim tổng, nhà xưởng mới có năm điểm mạnh, rất đáng giá để rơi vào tay ngài. Dương tổng lúc đó cực kỳ quyết tâm vào thực hiện nên chọn lựa rất kỹ càng, vị trí nhà xưởng và điều kiện chính sách ưu đãi có thể nói là tốt nhất, không thể tìm ra được một nhà xưởng khác có điều kiện thuận lợi như vậy. Hơn nữa còn có trang thiết bị tiên tiến, đồ nhà xưởng dùng đều là những thiết bị mới được nhập khẩu, chất lượng và công nghệ hàng đầu, kinh phí cho trang thiết bị vào khoảng hơn một ngàn vạn. Và lại còn có thể tiết kiệm được thời gian, nhà xưởng đã được đưa vào sản xuất, ngài mua vào là có thể bắt đầu hoạt động ngay, trực tiếp đề cao năng suất và chất lượng, không cần phải lãng phí thời gian và sức lực đi xây dựng và huấn luyện nhân viên mới. Quan trọng nhất là...” Cảnh Giai Tuệ dừng một chút rồi xuất ra đòn sát thủ cuối cùng : “Khách hàng cũng đã có sẵn, tôi đã đàm phán được với ba khách hàng, tổng đơn đặt hàng là hơn một ngàn vạn, ngài mua nhà xưởng thì đương nhiên những khách hàng này cũng là của ngài rồi. Mấu chốt nhất là, có tôi làm trung gian giới thiệu, có thể giúp ngài mua được nhà xưởng với giá vô cùng thấp.” Nói xong một hơi, Cảnh Giai Tuệ nín thở chờ nghe phản hồi của Kim tổng.

Kim tổng trong lòng hơi đắn đo. Có lẽ việc Dương Bồi Minh muốn bán nhà xưởng là thật, nhưng hẳn không tin là Cảnh Giai Tuệ có được năng lực đó. Dương Bồi Minh đã muốn rút lui, hiện tại hẳn ta hoàn toàn muốn đoạn tuyệt quan hệ với công ty rồi, cho dù có phải bán với giá rẻ, nhưng người chờ mua cũng không phải là ít, cô làm sao dám cam đoan là Dương Bồi Minh sẽ bán nhà xưởng cho hẳn?

Im lặng một lúc, Kim tổng nói : “Tôi sẽ suy nghĩ một chút” rồi cúp điện thoại.

Cảnh Giai Tuệ thở dài một cái, có thể cân nhắc là tốt rồi, cô còn sợ Kim tổng bởi vì tức giận Dương tổng nên sẽ không chút do dự từ chối. Chỉ cần hẳn suy nghĩ, cô tin tưởng mình sẽ có thể thuyết phục được Kim tổng, dù sao việc này quả thật rất có lợi cho hẳn.

Vài ngày sau, Kim tổng gọi điện thoại tới, Cảnh Giai Tuệ lại nói tỉ mỉ về tình hình cho hẳn, cam đoan sẽ để Kim tổng mua được nhà xưởng với giá ưu đãi, nửa đùa nửa thật nói : “Kim tổng, chi phí xây dựng nhà xưởng mất bốn ngàn vạn, mua vật liệu mất mấy trăm vạn, tiền tích lũy của Dương tổng nhiều năm đều quẳng cả vào đó, nếu ngài mua với giá siêu thấp thì coi như đã cho Dương tổng một chút giáo huấn nho nhỏ rồi.” Những lời này thật sự đã khiến Kim tổng động tâm, cũng hứa nếu nhà xưởng được bán với giá thấp hơn bốn ngàn vạn thì sẽ trích cho Cảnh Giai Tuệ 5%, thấp hơn ba ngàn vạn thì sẽ trích 8%, thấp hơn hai ngàn vạn thì trích 15%.

Cúp điện thoại, Cảnh Giai Tuệ ngồi tựa vào ghế, hiện tại chỉ còn phải nói chuyện với Dương tổng, sau khi cân nhắc từ ngữ, Cảnh Giai Tuệ gõ cửa đi vào văn phòng Dương tổng.

Dương tổng đang ngồi trước máy tính xem cổ phiếu, khẽ liếc mắt nhìn Cảnh Giai Tuệ một cái rồi lại tiếp tục chú ý giá thị trường, mở miệng hỏi : “Giai Tuệ, có việc gì không?”

Cảnh Giai Tuệ bình tĩnh hỏi : “Dương tổng, có phải ngài đang có ý định bán nhà xưởng đúng không?”

Dương tổng sững sốt, sắc mặt âm trầm, quay đầu nhìn cô : “Sao cô lại nói thế, nhà xưởng vừa mới đi vào hoạt động, sao tôi có thể bán đi chứ?”

“Dương tổng, gần đây ngài luôn không yên tâm về nhà xưởng, tôi đi vào vài lần đã nghe thấy ngài ở trong điện thoại đề cập qua một hai câu. Nếu thật sự ngài muốn bán nhà xưởng, tôi có một đề nghị.”

Dương tổng không nói gì, sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Cảnh Giai Tuệ, Cảnh Giai Tuệ cũng bình tĩnh nhìn hẳn. Nhiều ngày nay, Dương tổng sống trong cảnh một ngày dài tựa một năm, chỉ nghĩ đến việc bán nhà xưởng rồi thoát thân. Nhưng quyết định này hẳn chưa từng để lộ trong công ty, không hiểu sao Cảnh Giai Tuệ lại biết được, thấy Cảnh Giai Tuệ rất nghiêm túc, Dương tổng mới nói : “Cô tiếp tục đi.”

Cảnh Giai Tuệ nói : “Dương tổng, nếu muốn bán nhà xưởng, tôi cảm thấy ngài có thể bán cho Kim tổng. Lần này ngài rời đi, mang theo rất nhiều công nhân lâu năm, Kim tổng không thể không thông báo tuyển dụng người mới một lần nữa để bồi dưỡng, đối với sản xuất và chất lượng sản phẩm có một ảnh hưởng rất lớn; ngài còn biết rõ các khách hàng cũ của công ty, Kim tổng luôn lo nếu ngài làm ăn riêng thì sẽ sử dụng giá thấp để lôi kéo khách hàng, chỉ sợ trong nội tâm Kim tổng vô cùng căm ghét ngài. Hiện tại ở huyện Thủy Nguyên, Kim tổng không quen với người ở đây, ngoài tầm tay với, nếu ngài chuyển đổi nguồn tài chính, nhất định phải trở lại Thượng Hải, khi đó Kim tổng khó tránh khỏi không ngáng chân ngài. Nếu ngài đem nhà xưởng bán cho Kim tổng, để cho hắn chút lợi ích thực tế, sau đó nói một câu xin lỗi, Kim tổng đương nhiên sẽ bỏ qua.”

Ý định như vậy, Dương tổng trước đây chưa từng nghĩ tới, hắn cảm thấy suy nghĩ của Cảnh Giai Tuệ quá mức kỳ lạ, hiện tại hắn cùng với cổ đông của công ty như nước với lửa, tuy rằng hắn đã giữ kín chuyện ngân hàng đang điều tra hoạt động rửa tiền của mình, nhưng giấy không gói được lửa, Kim tổng lại tốt như vậy sao? Hắn sẽ đồng ý tiếp nhận nhà xưởng ư?

Mặt bình tĩnh, quát lớn Cảnh Giai Tuệ không nên can thiệp quá sâu vào chuyện này, đề nghị của cô liền bị hắn bỏ sang một bên.

Nhưng vài ngày sau, hắn vẫn là đợi không được động tĩnh từ công ty văn phòng phẩm Phong Thịnh nên gọi điện thoại hỏi, ai dè bên họ đã thật sự từ bỏ ý định mua lại nhà xưởng, còn dò hỏi Dương tổng đã có kết quả điều tra kinh tế chưa?

Dương tổng trong lòng cả kinh, biết tin tức bê bối của mình đã được truyền ra bên ngoài, vô cùng hoảng hốt, lại nghĩ tới đề nghị của Cảnh Giai Tuệ, lúc này hắn không tiện ra mặt, cho nên cứ để Cảnh Giai Tuệ liên hệ với Kim tổng, thăm dò ý định của hắn xem sao.

Trải qua vài tuần thương lượng giá cả, Dương tổng đã ở trong tình trạng kiệt sức, con cáo già giống như đã bị lấy đi ngàn năm công phu, cho đến ngày hôm nay, hắn tưởng như đã già đi cả chục tuổi!

Có thể không già đi sao! Hele sau khi thấy ngân hàng tiến hành điều tra liên sạch sẽ rút bỏ nguồn tài chính, không có tiền mặt, lúc trước còn vay ngân hàng tiền mua đất và trang thiết bị với lãi suất cao. Bên này tuy Cảnh Giai Tuệ có đơn đặt hàng, nhưng muốn xuất hàng lấy tiền cũng phải chờ một năm sau, nước ở xa không giải được cơn khát ở gần, Dương tổng biết, chịu đựng thêm một ngày chính là tăng thêm một tờ giấy ghi nợ, bị dồn ép quá thì cuối cùng cũng chỉ còn biết cắt thịt ra mà bồi thường thôi!

Khiến cho người ta buồn bực chính là, Kim tổng kia không biết cho người đến thăm dò ở đâu mà đưa ra một cái giá thấp đến không thể tưởng tượng được, nhưng cũng không nhiều không ít, vừa vặn bù vào khoản nợ ngân hàng.

Giống như là có ma vậy! Càng nghĩ, hắn lại đưa ánh mắt tập trung trên người Cảnh Giai Tuệ và Cầu Hồng Na.

Việc đổi ông chủ thông thường khiến cho người ta rất lo sợ, Cảnh Giai Tuệ lại vẫn đối với hắn cung kính như mọi ngày, còn nghiêm túc làm tốt việc của mình, bởi vì sổ sách giấy tờ rất nhiều, nên cô thường xuyên thức đêm tăng ca giải quyết tốt từng chuyện vụn vặt nhất... Dương tổng cảm thấy chắc chắn không phải là Cảnh Giai Tuệ, dù sao lúc khoản tiền đen kia được rót vào nhà xưởng thì cô đang đi công tác, căn bản không có khả năng nhận ra được chuyện này.

Nhưng Cầu Hồng Na thì lại khác, cô ta tiếp xúc trực tiếp với sổ sách, làm quản lý tài vụ, cô ta là người rõ ràng nhất về vấn đề tài chính. Hơn nữa, hai ngày nay Cầu Hồng Na bắt đầu bỏ bê công việc, tựa hồ như đang muốn tìm ông chủ khác, lúc đi làm cũng không nói chuyện lịch sự với hắn như trước nữa...

Liên tưởng đến việc cô ta đã tố cáo hành động của Dương Xán Sinh cho hắn biết, Dương tổng liền nhận định, đây chính là một con sói cái đang muốn cắn ngược lại mình! Hắn thậm chí còn nghĩ, việc rửa tiền có phải là do cô ta báo hay không? Dù sao chỉ có quản lý tài vụ mới có thể đọc lưu loát được một chuỗi các dãy số Ả Rập trong đồng sổ sách kia!

Dương tổng càng nghĩ càng tức, cuối cùng đem hết nỗi oán giận ghi tạc lên người Cầu Hồng Na.

Cuối cùng tảng đá lớn trong lòng Cảnh Giai Tuệ cũng đã được gỡ xuống. Kim tổng đã thu mua được nhà xưởng với giá thấp, còn thấp hơn hai ngàn vạn so với định giá ban đầu của hắn.

Cảm thấy rất hãnh diện, hắn cũng không hề keo kiệt, trích ra 15% theo lời hứa, trong nháy mắt, số tiền thù lao năm trăm vạn đã trực tiếp gửi vào tài khoản của Cảnh Giai Tuệ.

Dương tổng may mắn là đã thanh toán được tiền nợ cho ngân hàng, việc điều tra rửa tiền cũng nhờ hắn chạy vạy mà cuối cùng đã không đi tới kết quả gì. Hắn dự định làm một dự án khác, thua keo này bày keo khác, những nhân viên cũ một người cũng không cần, chỉ muốn mang theo Cảnh Giai Tuệ, tuy nhiên lần này Cảnh Giai Tuệ đã khéo léo từ chối lời mời của hắn.

Một ông chủ hai mặt như vậy, không thể mong có được những nhân viên sống chết nguyện trung thành với mình, cô không nghĩ sẽ còn tiếp tục giúp hắn sau khi đã bị hắn lợi dụng, nhất là những thủ đoạn bỉ ổi của hắn khiến cho cô cực kỳ chán ghét. Nói ví dụ như, sau khi bán nhà xưởng, Cầu Hồng Na vẫn chưa tìm được việc làm, nghe nói Dương tổng đã động tay động chân, reo rắc những tin đồn không sạch sẽ về Cầu Hồng Na. Điều này đồng nghĩa với việc hắn muốn triệt đường lui của cô gái này, trừ phi ra nước ngoài, bằng không những công ty trong nước còn ai dám nhận cô ấy nữa chứ?

Cảnh Giai Tuệ biết, Cầu Hồng Na là đang phải gánh chịu trách nhiệm thay cô rồi, cô thật sự cảm thấy rất có lỗi với cô ấy.

Đúng lúc này, Thượng Thiết gọi điện tới, đại khái ý tứ của hắn là, Đồng Lợi Hoa Dung đã thông qua đơn của cô, chuẩn bị đưa tới một đơn hàng lớn rồi.

Cảnh Giai Tuệ biết việc này nhất định là có liên quan tới Thượng Thiết, bằng không nếu nhà xưởng chưa đủ ba năm hoạt động thì sẽ không có khả năng tiếp nhận một đơn hàng lớn.

“Thiết Tử, cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng tôi đã từ chức rồi, nếu muốn anh có thể trực tiếp liên hệ với người phụ trách hiện tại của nhà xưởng.”

Đầu bên kia có vẻ đang rất bất ngờ, buồn bã nghĩ ngợi hồi lâu, Thượng Thiết mới trầm giọng nói : “Là vì tôi sao?”

Cảnh Giai Tuệ biết Thượng Thiết hiểu lầm cô tạm rời cương vị công tác là vì muốn tránh mặt hắn, cô vừa vặn cũng có chuyện muốn nói, vội vàng giải thích : “Anh hiểu lầm rồi, việc tôi từ chức không có liên quan đến anh đâu, là tôi thấy chi nhánh phía Bắc của công ty Đồng Lợi Hoa Dung gần đây đang có thông báo tuyển dụng...”

“Em muốn tới đó làm? Vậy thì không cần phải đến phòng nhân sự, tôi sẽ thu xếp giúp em...” Trong giọng nói của Thượng Thiết ẩn chứa sự hưng phấn, làm cho Cảnh Giai Tuệ không đành lòng cắt ngang hắn.

“...Không phải, Thiết Tử, tôi không thể tới công ty của anh được...Nhưng tôi có một người đồng nghiệp cũ, các phương diện của cô ấy đều rất tốt, nếu có thể, hy vọng Đồng Lợi Hoa Dung sẽ cho cô ấy một cơ hội đến phỏng vấn...”

Đầu bên kia rất nhanh nói : “Được! Em bảo cô ấy đến đi!” Lời nói không chút do dự khiến cho tâm tình Cảnh Giai Tuệ lại trầm xuống một chút, nếu có thể, cô thật sự không muốn mắc nợ Thượng Thiết điều gì, nhưng việc này là cơ hội duy nhất để cứu lấy cuộc sống sau này của Cầu Hồng Na, nợ ân tình quả thật là một món nợ nặng nề, trả thế nào cũng không hết!

Nhưng dù có không trả hết thì vẫn phải ghi nhớ vào sổ sách, trả được chút nào hay chút ấy.

Ít nhất thì, lúc cô đem thẻ tín dụng năm trăm vạn đưa tới trước mặt Đồng Nhiên, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Em làm vậy là có ý gì?” Đồng Nhiên ngồi trước máy tính, chỉ đưa mắt nhìn tấm thẻ rồi hỏi.

“Trong này có năm trăm vạn...anh trai tôi hồi trước đã nợ anh, anh có thể lên trang mạng ngân hàng để kiểm tra...”

Cảnh Giai Tuệ còn chưa nói xong, Đồng Nhiên liền nở nụ cười.

“Lợi hại thật, năm trăm vạn nói là trả được ngay.Em nghĩ rằng, không có tôi, em vẫn có thể bay nhảy trong biển trời rộng lớn này hay sao? Đáng tiếc, tôi không phải là một thằng đàn như lão Dương tổng kia, để cho em xoay quanh rồi phải sạch quan hệ!” Vừa nói hai bàn tay to vừa hợp lại, cách một tiếng, tấm thẻ bị bẻ ra làm đôi rồi ném xuống chân Cảnh Giai Tuệ.

“Em muốn trả nợ bằng tiền ư? Đừng hòng!”

44. Chương 44

Phía cạnh của tấm thẻ tín dụng bị bẻ gãy có chút sắc nhọn, một mảnh vừa vụn bay đúng vào chân của Cảnh Giai Tuệ đang mặc váy, làn da bóng loáng bị đứt một đường, Cảnh Giai Tuệ hít sâu một hơi, bên chân bị đau không khỏi hơi nhấc lên một chút.

Cúi đầu nhìn xuống, trên đùi đã xuất hiện vết máu.

Cảnh Giai Tuệ cũng hiểu được, cô ở bên cạnh Đồng Nhiên mấy ngày nay, đồ dùng hàng ngày của hắn đều là do trợ lý mua, đương nhiên phải là nhãn hiệu cao cấp nhất.Đồng Nhiên ăn cơm xong, sau khi xem qua xu hướng thị trường, thích nhất là việc bôi loạn các loại sản phẩm dưỡng da cao cấp lên người cô sau khi tắm xong, sữa dưỡng da trị giá hơn một ngàn xem ra có tác dụng rất tốt để nuôi dưỡng một làn da mềm mại, cho nên mới như vậy mà đã chảy máu rồi!

Đồng Nhiên vốn còn đang nóng nảy, khuôn mặt tối sầm lại trông như thủ lĩnh thổ phỉ, nhưng khi nhìn thấy trên đùi trắng nõn của Cảnh Giai Tuệ đột nhiên xuất hiện một vết màu đỏ, trong lòng nhất thời trầm xuống, đứng vọt dậy đi đến trước mặt Cảnh Giai Tuệ.

Cảnh Giai Tuệ cứ nghĩ là hắn đang phát điên nên muốn đi tới đánh mình, không khỏi sợ tới mức phải rút lui từng bước, không nghĩ tới người đàn ông này lại ngồi xổm xuống, bắt lấy chân của cô, bực cô nâng chân lên để cho hắn xem vết thương.Miệng vết thương không lớn, nhưng lại hiện lên trên chiếc đùi tuyết trắng, cho dù chỉ có vài giọt máu đỏ sẫm, song lại khiến cho Đồng Nhiên trông thấy mà phát hoảng.

Hắn không hề nghĩ ngợi, lập tức cúi đầu xuống cặp đùi trắng nõn kia rồi nhẹ nhàng mút vào, vươn đầu lưỡi liếm vào vết máu.Cảnh Giai Tuệ nóng lòng rút chân ra, vừa giãy vừa nói : “Anh làm gì vậy hả? Đừng như vậy, mất vệ sinh lắm!” Nhưng một chân bị Đồng Nhiên nắm chặt, giãy dụa quá mạnh lại khiến cho cả người mất thăng bằng đổ vào người hắn.Tên khốn kia liền thuận thế ngã xuống tấm thảm mềm mại, hai tay gắt gao vòng quanh hông cô.

Cảnh Giai Tuệ vừa ngẩng đầu liền lọt vào ánh mắt thâm thúy của Đồng Nhiên.Người đàn ông này nghiêm túc nhìn cô một cách khác thường, thấp giọng nói : “Em đã nghe thấy từ vay nặng lãi chưa? Khoản nợ của em không chỉ là vay nặng lãi mà còn là món nợ sinh mệnh, đời này, hay cả kiếp sau cũng không thể trả hết, cho dù em có chạy trốn tới thâm sơn làm bạch mao nữ, thì anh cũng sẽ tóm lấy mái tóc của cô gái đáng giận này lôi trở về!”

Mất thấy người đàn ông này lại không chút nào phân rõ phải trái nổi lên lòng dạ hung ác, khả năng kiềm chế của Cảnh Giai Tuệ lại hoàn toàn bị phá vỡ trước mặt hắn : “Đồng Nhiên, anh...Biết hiện tại anh giống cái gì không? Anh đúng là...đúng là một con gấu giống như ‘Lạn Đào Cường’ vậy.”

Người ngoài có lẽ sẽ không hiểu ý tứ của Cảnh Giai Tuệ, nhưng Đồng Nhiên nghe xong lại âm thầm gợn ngón cái trong đầu – Măng rất hay! Vô cùng hàm súc! Không có một từ ngữ thô tục nào!

‘Lạn Đào Cường’ trước đây là một cậu em trong quán bar của Đồng Nhiên, vốn tên khai sinh có họ Lại, người giống như tên, vóc dáng khôi ngô cao lớn.Trên cơ bản dao súng không giải quyết được sự việc, anh Lại vừa ra trận, giương cung bạt kiếm là tất cả mọi người đều lập tức cảm giác được lực sát thương cường đại của hắn, đâm đến mắt cũng không mở ra được, ghê tởm đến mức chỉ muốn dán một tấm bùa lên mặt hắn, cầu cho ác ma mau biến đi.

Nhưng cứ như vậy, một vị diện mạo khó coi, cư nhiên vẫn bị khuất phục bởi tình ái, nhất kiến chung tình yêu quản lý quán bar Đồng Á Hồng. Mặc kệ người ta có thân phận quản lý, vẫn cứ liều chết quần lầy, giống như mẩu kẹo cao su dính chặt không gỡ ra được, Đồng Á Hồng lúc đầu chỉ nhẹ nhàng từ chối, lựa lời khuyên nhủ, khuyên hấn nên ra ngoài phát triển bản thân; nhận thấy hấn căn bản không thềm nghe, liền lạnh mặt nhắc nhở. Người phụ nữ này vốn vô cùng khôn khéo, nhưng cuối cùng cũng bị quần lầy đến phát điên, chỉ có thể đến cầu xin Đồng Nhiên ra mặt giải quyết.

Phương pháp giải quyết của Đồng ca rất ngắn gọn, lúc Lạn Đào Cường đang cầm bát canh gà tự mình hằm ra sức khuyên chị Đồng uống để bồi bổ thân thể, Đồng Nhiên liền nhắc chân đem bát canh gà úp thẳng vào mặt hấn, sau đó nói với hấn, về sau đừng có bám lấy chị Đồng nữa, bằng không sẽ đánh cho chết.

Lạn Đào Cường bị bỏng liền dậm chân liên tục, nhưng vẫn không quên thổ lộ với chị Hồng! Tô vẽ cho dù có bị đánh chết thì hấn vẫn nguyện biến thành một con ma, mãi mãi canh giữ bên người chị Hồng. (Khiếp cái ông này ==”)

Đồng Nhiên thấy vậy liền gọi thêm vài người đem thang nhóc bướng bình đó túm vào trong ngõ rồi tiến hành dạy bảo một trận. Tên này cũng rất trâu bò, cứ thế tay không chống đỡ được hơn một tiếng, cuối cùng ba người kia đều bị đánh đến chân nhuyển tay rút gân, còn tên này khoe miệng tràn máu và nước bọt quỳ gối bên chân Đồng Nhiên, cầu xin đại ca ban cho hấn quyền được tự do yêu đương.

Đồng Nhiên nhìn hấn vừa quật cường lại vừa ngốc nghếch, cũng có chút đau đầu, liền nói với chị Hồng, dù hấn có bị đánh đến thế nào thì vẫn không chịu đầu hàng, hay là chị chịu nhịn một chút đi.

Biểu cảm lúc đó của Đồng Á Hồng, Cảnh Giai Tuệ đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ, tuy rằng cuối cùng nhìn Lạn Đào Cường thấy rất đáng thương, cũng coi như hòa giải, chỉ khi hấn lại giống như ruồi bọ vây quanh, chị Hồng liền tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, người ngoài nhìn vào sẽ lý giải thành : “Hay là cứ tiếp tục đánh chết hấn đi!”

Khi đó, chị Hồng nhìn thấy nụ cười ngây ngô của Lạn Đào Cường, lập tức gương mặt co rút lại, hận không thể đem mắt đá ra ngoài, ắt không thấy tâm không phiền.

Thậm chí Cảnh Giai Tuệ còn vụng trộm nói thầm với Đồng Nhiên : Người này quả thật rất không biết chừng mực, theo đuổi người ta đến cùng như vậy, làm cho người ta cảm thấy rất khó chịu!

Mà hiện tại, Cảnh Giai Tuệ cư nhiên lại dám lấy tên quỷ ám đó đánh đồng lên Đồng Nhiên, chỉ số nhục nhã quả thực là cao đến cực điểm.

Cũng không ngờ khi Đồng Nhiên nghe xong thì chỉ khẽ nhếch miệng, nở nụ cười : “Thế nào? Em thật sự cảm thấy anh rất giống Lạn Đào Cường sao?”

Nói xong hấn liền xoay người đem Cảnh Giai Tuệ nằm xuống, đặt ở phía dưới, cơ ngực cường tráng ép vào khiến Cảnh Giai Tuệ khó thở : “Quên nói cho em biết, chị Hồng đã kết hôn được ba năm, em có biết chồng chị ấy là ai không?”

Cảnh Giai Tuệ nhìn nụ cười gian tà của hấn, liền biết đáp án nhất định sẽ không tầm thường, nghĩ đến khuôn mặt thành thực quyến rũ của chị Hồng, không khỏi tưởng tượng ra hình ảnh đóa hoa tươi và bãi phân trâu...Trong lòng không nhịn được nghĩ : Chẳng lẽ...Là Lạn Đào Cường?”

Đồng Nhiên hiển nhiên là đã nhìn thấu được nghi vấn của cô, cười xấu xa nói : “Không sai, chính là Lạn Đào Cường. Cho nên mới nói, những người phụ nữ chính trực thì thường sợ bị đàn ông quần lầy, em hiện tại cứ động chút là lại muốn tính toán với anh, có phải là đang chê anh quần em không đủ chặt không hả?”

Đồng Nhiên vừa nói vừa khẽ vuốt ve bắp đùi non mềm của Cảnh Giai Tuệ. Đầu ngón tay trắng kiện không trực tiếp đụng tới da cô, chỉ hơi lướt nhẹ qua, chậm rãi chạy dọc bắp đùi của Cảnh Giai Tuệ, loại trêu chọc như vậy quả thật không có chút ý tốt nào. Cảnh Giai Tuệ bị sờ đến dựng cả lông tơ, toàn thân giống như bị điện giật, từng cơn tê dại từ trên đùi tỏa ra khắp cơ thể, cô khẽ nín thở, cố gắng giữ yên người, cuối cùng nhịn không được liền thở ra, chân cũng theo đó mà giãy dụa.

Nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của Cảnh Giai Tuệ, cảm giác được bắp đùi trắng non cứ liên tục đóng đưa không yên, làm cho Đồng Nhiên không khống chế được, bàn tay dùng sức một chút, một phát bắt được một phần da thịt trên đùi cô, hung hăng véo một cái.

“A!” Đột nhiên bị véo đau, làm cho cơ thể Cảnh Giai Tuệ mạnh mẽ co rúm lại, nhin không được kêu lên. Tiếng kêu yếu ớt bất lực của cô đã hoàn toàn nhen nhóm lên cảm xúc mãnh liệt đã lâu chưa được phóng thích của Đồng Nhiên, vết thương trên đùi sau nhiều ngày nghỉ ngơi cũng đã đỡ nhiều, ít nhất sáng hôm nay lúc vô tình động phải cũng không làm cho nó bị rách ra.

Nhiều ngày ăn chay khiến cho hần cả người khó chịu, nhất là nửa đêm không cần mở mắt cũng có thể cảm nhận được mùi hương của người phụ nữ bị hần thoa sữa dưỡng da lên đang nằm bên cạnh, thật giống như một khối thịt mềm mại ngát hương thơm, kìm nén đến mức khiến cho hần toàn thân chảy đầy mồ hôi.

Tựa như hiện tại, mỗi một lỗ chân lông đều tựa như sắp phát ra núi lửa, hần một phen xốc quần áo của cô lên, cúi đầu liếm một đường lên bụng Cảnh Giai Tuệ, từ từ đi lên rãnh ngực, cuối cùng hướng sang “đồi núi” phía bên trái đang hờ ra.

Cảnh Giai Tuệ cảm giác được đầu lưỡi ẩm ướt đang di động trên bụng mình, giống như bị một con rắn độc liếm trôi vậy, cả người cứng ngắc khê co giật, lỗ chân lông trên cơ thể dường như đã nở ra hết.

“Cực cực, làm anh ghen sắp chết rồi! Hôm nay nhất định anh phải chơi chết em!” Nói xong Đồng Nhiên liền đè ép lên cơ thể mềm mại trắng nõn của cô. Cảnh Giai Tuệ bị ép tới khó thở, ở dưới thân Đồng Nhiên xoay tới xoay lui, miệng cắn tức mắng : “Anh đứng lên cho tôi! Tôi còn đang nói chuyện nghiêm túc với anh mà!”

Đồng Nhiên lại cho rằng việc mình đang làm mới đúng là chính sự, cúi đầu, đầu lưỡi linh hoạt không ngừng thưởng thức bộ ngực xinh đẹp của cô, thỉnh thoảng lại ngậm lấy nhũ hoa màu hồng, làm cho cô phải kêu lên sợ hãi, sau đó hần lại buông ra, tiếp tục công kích vùng da thịt xung quanh. Đồng Nhiên tay phải rút thắt lưng ra, đem quần kéo xuống đầu gối, bập đùi khỏe mạnh cọ sát vào chân Cảnh Giai Tuệ, vật nhô lên sau lớp quần lót cũng mạnh mẽ đè ép lên cặp đùi tuyết trắng của cô.

Cảnh Giai Tuệ bị kích thích cũng có chút động tình, hai tay gắt gao bám vào lưng Đồng Nhiên rồi cào một đường, cái móng cũng không chịu khống chế mà khê nâng lên.

Dưới sự vận vẹo khó chịu của cô, Đồng Nhiên vòng tay trái đặt lên lưng cô, theo xuống phía dưới sờ vào vùng kín giữa hai chân cô, ngón tay không ngừng co duỗi, làm cho cô không khỏi hét ầm lên.

Sau một hồi chơi đùa kiểu lật mềm buộc chặt, chỗ đó của cô cũng đã có dấu hiệu ẩm ướt, hần biết người phụ nữ bướng bỉnh này cũng không thể không bị mê hoặc bởi dục vọng, phần dưới sau một hồi nghỉ ngơi lấy lại sức cũng bị tiếng thét chói tai và sự ma sát của cô khiêu khích không chịu nổi. Chính xong tư thế cho cô trên thảm, hần liền nhanh chóng giải phóng cự vật đang nhin không nổi mà bắt đầu “phun nước miếng”, cởi ra lớp quần áo cuối cùng bao lấy vùng kín của cô, ở bên trên nhẹ nhàng chà sát vài cái rồi tiến thẳng vào sâu bên trong.

Cảm giác chặt khít ẩm ướt đã lâu không gặp, giống như một dòng điện cao thế, xuyên suốt từ sống lưng rồi vọt thẳng lên đỉnh đầu hần.

45. Chương 45

Chỉ trong chớp lát, Đồng Nhiên liền cứng đờ cả người, Cảnh Giai Tuệ nhẹ nhàng mở mắt ra, cũng không thể tin nổi là nó lại diễn ra nhanh như vậy.

Đã lâu không làm, bên trong lại rất thoải mái, Đồng Nhiên quả thật chưa có chuẩn bị từ trước, vừa đâm vào vài cái liền đem hết nham thạch nóng chảy tích góp từng ngày một phun hết ra. Cảnh Giai Tuệ nhẹ nhàng thở hắt một cái, hơi thở phả lên gương mặt của Đồng Nhiên, lòng tự tôn của đàn ông đang bị đã kích, lúc này lại bị cô kích thích, hần xanh mặt, một tay túm Cảnh Giai Tuệ dậy, đem cô đặt lên bàn làm việc, móng Cảnh Giai Tuệ áp vào mặt bàn, cái lạnh ủa tới làm cho cô khê giật mình.

“Được rồi! Anh cũng đã làm xong, cho tôi đứng lên đi!” Khi nói chuyện, cô cảm nhận được vừa rồi hẳn không có mang bao, chất dịch ẩm ướt đang men theo khe hở chảy xuống dưới. Cô chỉ còn biết kẹp chặt hai chân lại rồi cố gắng đi xuống bàn.

Nhưng người kia lại nắm lấy hai cái đùi của cô, đem vật nóng rực của mình khê cọ cọ vào khe hở, nghe thấy tiếng khe khê của chất lỏng màu trắng chảy ra, hẳn lại có chút hưng phấn. Đồng Nhiên quay người Cảnh Giai Tuệ lại, để thân cô áp lên bàn, cái mông hướng về phía mình, nhìn theo vòng eo mảnh khảnh xuống tới cặp mông đầy đặn bên dưới, trắng nõn phát ra ánh huỳnh quang, hẳn liền trực tiếp tách hai mông cô ra rồi lại bắt đầu đặt vật cứng rắn của mình vào, tay phải nhịn không được khê vỗ bốp bốp lên mông tròn của cô, tay trái vòng ra phía trước sờ lên bộ ngực non mềm đang bị ép lên bàn, bàn tay to dùng sức xoa nắn biến hóa cho nó thành đủ các loại hình dạng.

Cảnh Giai Tuệ xấu hổ và giận dữ muốn đứng dậy, nhưng sức lực của cô sao có thể đấu lại được với hắn chứ?

Nhiều ngày chưa làm, trong người hắn tích góp rất nhiều dục vọng, lại bắt đầu dâng trào đâm vào nơi ẩm ướt của cô, phía dưới còn ướt lúc này lại được lấp đầy, khoái cảm khi hắn ma sát ra vào làm cho cô nhịn không được kêu lên một tiếng, khê nâng thân mình, không khống chế được co rút các cơ lại, đè ép dị vật đang xâm nhập trong cơ thể mình, cảm giác tê dại từng cơn chứng minh rằng hắn đang cố ý thả chậm nhịp điệu.

Đồng Nhiên đứng thẳng người rồi dùng sức đâm vào, bụng hắn đánh vào mông cô phát ra tiếng bốp bốp, Cảnh Giai Tuệ cảm thấy phía dưới bị hắn liên tục rút ra tiến vào, kích thích không ngừng bao vây lấy cô gái lúc này đã khóc không thành tiếng, làm cho cô không thể chịu nổi mà phát ra tiếng thét chói tai.

Đồng Nhiên mấy ngày nay đã phải kìm nén rất khó chịu, người phụ nữ này hôm nay lại dám tới đây “khiêu khích” hắn, nghĩ đến việc cô lúc nào cũng chỉ muốn rời đi, Đồng Nhiên lại nóng lòng tận dụng khoảng thời gian này để phóng ra hết nhiệt tình của mình, sau khi làm xong nghỉ ngơi một chút rồi lại cầm kiếm lên ngựa, rốt cục làm đến lần thứ tư mới chịu dừng lại.

Lúc này thể lực của Cảnh Giai Tuệ đã sớm tiêu hao hết, nằm sấp trên bàn ngay cả ngón tay cũng không cử động được. Người luôn bình tĩnh là cô quả thật cũng không dám tin rằng vừa rồi mình lại không kiềm chế gì mà kêu lên một cách phóng đảng như vậy, nhưng bên dưới tựa hồ cũng đang sưng lên, nhắc nhở cô vừa rồi đã điên cuồng như thế nào.

Đồng Nhiên đi vào nhà tắm xả đầy nước vào bồn, lấy tay thử nước ấm, xoay người đi ra nhẹ nhàng bế lấy người phụ nữ cơ hồ không hề động dậy, đem cô đặt vào bồn tắm lớn, nhẹ nhàng giúp cô rửa sạch. Một trận kích tình mãnh liệt qua đi, Cảnh Giai Tuệ nhắm mắt lại, cảm nhận dòng nước ấm đang vây quanh mình, cơ thể khê lay động, thoải mái như khi còn nhỏ được nằm trong lòng mẹ vậy.

Trong khoảng thời gian này, việc ở công ty vốn đã làm cho cô không ngủ yên giấc, bây giờ lại bị tên cầm thú đang ôm chặt mình phía sau giằng co một lúc lâu như vậy, cảm giác mệt mỏi quả thật giống như vừa mới dời núi lấp biển, lúc đang tắm thì bị cơn buồn ngủ đột kích, liền nhanh chóng cưỡi mây cưỡi gió ngủ thiếp đi.

Nhìn người trong lòng khê gật gù, sau đó khuôn mặt trơn mịn liền nhanh chóng dán lên ngực mình, Đồng Nhiên không nhịn được cúi đầu, đôi môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên thái dương cô, chờ đến khi nước lạnh mới dùng khăn tắm bao lấy Cảnh Giai Tuệ, ôm cô lên giường, nhẹ nhàng lau khô người rồi đắp chăn cho cô. Chính mình cũng nằm xuống bên cạnh, nhìn khuôn mặt an bình đang ngủ say...

Cảnh Giai Tuệ ngủ một đêm không mộng mị, ngủ thẳng tới chín giờ sáng hôm sau, mắt còn chưa mở thì đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn.

Vừa mới ngồi dậy, liền thấy Đồng Nhiên từ nhà bếp đi ra nói : “Chào em!”

Cảnh Giai Tuệ cảm thấy bây giờ hẳn đã khác trước rất nhiều, trước đây hẳn là dạng quân tử xa nhà bếp điển hình, có lúc cô phải nhõng nhẽo mãi thì hắn mới chịu vào nấu ăn một lần. Nhưng hiện tại, cơ bản khi hai người ở chung một chỗ thì đồ ăn đều là do hắn làm, số lần gọi thức ăn bên ngoài tựa hồ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nếu như cô vẫn là cô gái ngốc của ngày trước, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc mà đỏ mặt, vui

về ăn bữa ăn mà người đàn ông kia làm để lấy lòng mình. Đáng tiếc...Bởi vì đã trưởng thành, hương vị hạnh phúc đã dần dần tiêu tan hết, nhất là dưới ánh mắt sâu xa của Đồng Nhiên, cộng thêm đồ ăn sang quý mỹ vị, tan vào dầu mỡ đều có cảm giác đau nhức như ăn phải thuốc độc. Không biết hẳn ở nhà bếp mân mê cái gì, nghĩ vậy, bụng của cô lại khê kêu lên ọc ọc.

Hắn cũng nghe thấy, mỉm cười nói : “Đói bụng rồi? Anh đang làm sandwich, một chút nữa là xong ngay...Đúng rồi, hôm nay anh đưa em đi gặp hai người.”

Cảnh Giai Tuệ do dự hỏi : “Gặp ai vậy, tôi có quen không?” Nếu lại phải đến gặp nhóm ông chủ trên thương trường, thì so với đi làm còn mệt hơn.

“Người mà tôi qua chúng ta vừa nhắc tới, chị Hồng.” Đồng Nhiên vừa xuống giường vừa nói.

Nhớ đến tối qua, Cảnh Giai Tuệ lập tức nghĩ đến chuyện tình quỷ dị về Lạn Đào Cường : “Chị Hồng? Chị ấy có khỏe không? Tại sao bỗng dưng lại muốn đưa tôi đến gặp chị Hồng? Cảnh Giai Tuệ từ trên giường đứng dậy, nhìn bóng lưng Đồng Nhiên hỏi.

Đồng Nhiên cầm một cái chảo đặt lên bếp, lấy hai quả trứng đập vào chảo, lớn tiếng nói : “Hôm nay là sinh nhật chị Hồng, em còn nhớ không? Chị Hồng đã kết hôn được ba năm, có hai đứa nhỏ, Cường Tử thì mở một nhà hàng ở Vân Nam, yến tiệc hôm nay cũng được tổ chức ở đó, em đi tắm đi, bữa sáng sắp làm xong rồi.”

Cảnh Giai Tuệ nhất thời cảm thấy lưỡi biếng, lại quay về nằm úp sấp trên giường, nghe tiếng xèo xèo chiên trứng trong nhà bếp, trong lòng đột nhiên trở nên rối bời, mùi thơm của trứng, của sữa được đun nóng và hương bánh mì thơm ngát, tựa hồ như đang muốn hòa tan cả lý trí của cô ra vậy. Hiếm khi hai người không căng thẳng cãi vã, chủ đề bàn luận lại là người quen hồi trước, giống như...Tảng đá đè nặng trong lòng đang dần được lấy xuống, giống như...sự chia cách vài năm kia chưa từng tồn tại...

Quá chìm đắm trong mộng đẹp thì sẽ không thể nhận ra được đâu là ác mộng, Cảnh Giai Tuệ vội vàng vỗ lên mặt mình, nhắc nhở bản thân không được suy nghĩ lung tung. Cô xúc chăn lên rồi bước xuống giường, đi vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Lúc đi ra thì thấy một người đàn ông mặc một chiếc áo rộng thùng thình lộ ra cơ ngực cường tráng, đang đem hai quả trứng ốp đặt vào trong đĩa, lại thêm hai miếng bò bít tết, vài miếng thịt xông khói, từ tủ bếp lấy ra một khối bánh mì đen lớn, cắt thành hai miếng rồi để vào máy nướng. Ở trong tủ lạnh lấy ra khối phô mai và một lọ chanh tươi, cắt vài lát phô mai đặt lên bánh, nước chanh đổ vào cốc, toàn bộ hành động đều vô cùng thuần thực, một bữa sáng đơn giản đã hoàn thành, nếu như ai không quen biết người đàn ông này, quả thật sẽ cảm thấy hắn là một người chồng tốt.

Lúc Cảnh Giai Tuệ ngồi xuống đối diện Đồng Nhiên thì người này tựa hồ đang rất đói bụng, đã chờ không kịp hưng hăng cắt một miếng bít tết lớn, khối thịt đỏ hồng rất nhanh hiện ra, thậm chí nhắc nhở cô một điều, cho dù người này nhìn qua vô hại đến mức nào, thì thực chất hắn vẫn chính là một con sói đói khát máu.

Ăn xong, Đồng Nhiên cũng chạy vào tắm rửa, hai người thay xong quần áo, Đồng Nhiên mang theo cô lái xe nửa giờ đến một vùng đất trống trải ở ngoại thành, ở đó có một sân bay tư nhân, có các máy bay của những phú hào gửi ở đó để bảo dưỡng.

Loại máy bay kia giống hệt của Thượng Thiết, không biết hai người có phải là đặt hàng ở cùng một sân bay hay không. Sau khi ngồi máy bay tới Côn Minh, Đồng Nhiên lại kéo cô đi lên một chiếc trực thăng.

Cảnh Giai Tuệ đã đi máy bay không ít lần, nhưng trực thăng thì vẫn là lần đầu tiên.

Nhìn máy bay này có vẻ giống như một món đồ chơi của trẻ em, tim cô đập thành thịch, vừa đeo tai nghe vừa hỏi Đồng Nhiên đang ngồi ở vị trí điều khiển : “Chúng ta đi đâu vậy? Anh...anh lái ư? Đồng Nhiên không nói gì, chỉ giơ ngón cái về phía cô. Dù sao cũng có hắn bên cạnh, Cảnh Giai Tuệ cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, cứ mặc cho số phận đi.

Thao tác của Đồng Nhiên rất thuần thực, thỉnh thoảng lại gạt hay kéo một cái nút nào đó, cánh quạt vu vù bắt đầu chuyển động, hai phút sau trực thăng bắt đầu nhẹ nhàng lay động, tâm Cảnh Giai Tuệ khê nhói lên một cái. 30 giây sau, trực thăng từ từ rời khỏi mặt đất, hướng lên không trung bay đi.

Máy bay trực thăng vừa nhỏ lại vừa nhẹ, tiếng gió thổi tới vang lên không ngừng, tiếng cánh quạt cũng lớn, đỉnh tai nhức óc trên đỉnh đầu, nếu không đeo tai nghe nói chuyện qua mic thì sẽ không nghe rõ.

Trực thăng cách mặt đất không cao lắm, chỉ có mấy trăm mét, có thể nhìn thấy rõ ràng bên dưới. Đồng Nhiên ra hiệu ý bảo cô đừng nhìn xuống, còn an ủi nói : “Em yên tâm, sau khi lấy được chứng chỉ thì anh cũng đã lái thử mười mấy tiếng rồi.” Cảnh Giai Tuệ bắt mắt liếc nhìn hắn, thầm nghĩ, an ủi như vậy lại càng khiến cho người ta không an tâm hơn. Bất quá kể từ khi quen biết người đàn ông này, thì tâm tư của cô có lúc nào là không thấp thỏm lơ lửng trên không như thế này chứ?

Tốc độ của trực thăng không được nhanh, sau khi bay được ba tiếng, Đồng Nhiên nói : “Nửa tiếng nữa là đến rồi.”

Cảnh Giai Tuệ dừng cảm cúi đầu nhìn xuống, bên dưới là một khu rừng rậm. Cây cối xếp hàng dày đặc, cành cây đan xen nhau, che phủ hoàn toàn bề mặt của khu rừng.

“Nơi này là đâu vậy?” Cảnh Giai Tuệ hỏi, cô cảm thấy Đồng Nhiên chắc là đi sai đường rồi, làm gì có người nào lại đi mở nhà hàng ở nơi đất cằn sỏi đá như vậy chứ? Khách hàng sẽ đến đây ăn bằng cách nào? Không có la bàn thì sẽ không thể phân rõ được đông tây nam bắc.

“Tôi tỉnh Vân Nam rồi, nơi này là khu rừng rậm nguyên thủy Tây Song Bản Nạp. Đây là một trong vài khu sinh thái nguyên thủy còn tồn tại ở Trung Quốc. Cường Tử là thành viên của khu nghỉ mát, hội viên không vượt quá 20 người, mỗi tháng chỉ cần có một đơn hàng là đã có thể thu được một mức giá trên trời rồi, khách đến nhà hàng phải là những người sở hữu những chiếc máy bay tốt nhất, bằng không sẽ không đi được tới đây. Cường Tử cứ như vậy cướp của người giàu chia cho người nghèo, hạ đao giết thịt, ở trong rừng nhận được một đơn hàng là đủ ăn cả năm, thoải mái mà nuôi vợ con...”

Cảnh Giai Tuệ trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh năm đó, Lạn Đào Cường giống như một tên ăn mày lưu manh bám theo sau mỹ nữ cầu xin tình yêu vậy, trong lòng bỗng cảm thấy không thể tin được. Nhìn xuống dưới, xung quanh phạm vi này đều là rừng rậm, nếu như không có máy bay thì thật đúng là không thể tới được nơi hiểm trở này.

Vượt qua một dãy núi cao, thôn nhỏ nơi Lạn Đào Cường nghỉ phép liền hiện ra giữa rừng xanh, từ trên cao có thể nhìn thấy một hồ nước trong vắt rộng đến mấy trăm mét, trong lòng hồ có mấy cái nhà gỗ theo phong cách cổ xưa, đằng sau còn có một thác nước trắng xóa. Có cây cầu gỗ nhỏ nối liền đến bên bờ, bên cạnh là một trường đua ngựa và một chuồng ngựa, có vài người đang cưỡi ngựa chạy vòng vòng. Bên phải trường đua còn có một sân golf, máy bay trực thăng cũng được hạ cánh tại đó.

Tâm trạng của Cảnh Giai Tuệ đang treo lơ lửng giống như trực thăng cuối cùng cũng được thả lỏng. Thấy trực thăng đang hạ cánh, một chiếc xe việt dã màu đỏ từ trước biệt thự đi tới, ba người từ trên xe đi xuống, cùng lúc máy bay cũng vừa chạm đất. Ba người còn chưa tới gần, Đồng Nhiên đã mỉm cười giang hai tay ra ôm cả ba người.

Sau khi bị kích động một chút, người đàn ông cao lớn cường tráng lại lập tức buông tay, lễ phép chào hỏi Đồng Nhiên : “Anh Đồng, anh đã tới.” Nói xong, hắn lại ngẩng đầu, hướng về phía Cảnh Giai Tuệ nói : “Chị dâu, đã lâu không gặp!”

46. Chương 46

Dáng người ngày xưa tuy cao nhưng khá gầy, nay đã to lớn khỏe mạnh lên không ít, có lẽ là do gương mặt đã đầy đặn nhiều thịt hơn trước nên Lạn Đào Cường trông ưa nhìn hơn ngày xưa, thân hình chuẩn và râu quai nón được cạo sạch, toàn thân đều đã thay da đổi thịt rồi.

Không chờ Cảnh Giai Tuệ định thần lại, chị Hồng đã vui mừng đi tới nắm tay cô : “Giai Tuệ, lại gặp em rồi, thằng Nhiên trong điện thoại nói là em sẽ tới đây, chị thật sự cảm thấy rất vui.” So với sự khách khí ở trong bệnh viện lần trước, Đồng Á Hồng lúc này tỏ ra rất nhiệt tình với cô.

“Chị Hồng, chúc chị sinh nhật vui vẻ.” Cảnh Giai Tuệ nhẹ nhàng nói, cô liếc mắt một cái, phía sau chị Hồng là Thượng Thiết, hẳn mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng rất thoải mái, đứng cách đây không xa cũng không gần, tuy là tới để đón người, nhưng lại cố ý hướng mắt ngắm nhìn hồ, trên khuôn mặt chỉ còn thiếu điều không khắc lên một chữ - Tôi cảm thấy không được tự nhiên.

Người đang bối rối không phải chỉ có một mình hắn, sau khi cùng với Đồng Nhiên chào hỏi chị Hồng và Cường Tử, họ đi lướt qua Thượng Thiết, một đường trò chuyện vui vẻ hướng tới chiếc cầu gỗ.

Cảnh Giai Tuệ biết lúc này mình tốt nhất là không nên nói chuyện với Thượng Thiết, miễn chuốc thêm phiền toái cho hắn, cho nên cô cũng không nhìn hắn, chỉ cúi đầu đi ngang qua.

Buổi sinh nhật hôm nay thật ra là còn có một dụng ý khác, Đồng Á Hồng cố ý dành ra một buổi để giảng hòa cho Đồng Nhiên và Thượng Thiết.

Một sơn trang to như vậy, nhưng ngoài phục vụ ra thì cũng chỉ có vài người khách từ nơi khác tới là họ. Bởi vì lúc tới đây đã là tầm chiều tối, cho nên mọi người đều đã đói bụng rồi.

Bữa tối được bày ở trong một cái đình nghỉ chân bên cạnh thác nước, dưới chân nước từ thác bắn lên, ngoài ra còn có các loại cây cỏ vây quanh, thật sự khiến cho người ta có cảm giác được hòa mình vào thiên nhiên.

Bếp trưởng chính là Cường Tử, năm đó vì để theo đuổi chị Hồng mà hắn đã luyện được kỹ thuật nấu nướng rất tốt, rất nhiều người có thể lực đã trào đèo lội suối ngồi ca nô máy bay tới đây, cốt là để nếm thử tay nghề nấu ăn của vị thần bếp ở ẩn này.

Bất quá hôm nay các món ăn mà hắn chiêu đãi đều là các món đặc sản của địa phương, tuy nhiên nguyên liệu nấu ăn cũng được chọn lựa rất kỹ lưỡng, cái quý là ở kỹ thuật chế biến. Nói ví dụ như một món canh, nấm Matsutake tươi sau khi cắt miếng được phối với một số nguyên liệu khác rồi nhồi vào bụng gà, hầm với trứng chim cút trong ba giờ, hớt bỏ mỡ để nước canh được trong, lại cắt thêm nấm rồi hấp với chân giò hun khói, cuối cùng trở thành một món canh vô cùng hấp dẫn và ngon miệng.

Ngoại trừ ba bốn món ăn phụ ra thì món chính là lợn sữa nướng, chất thịt tươi ngon của lợn đen được nuôi thả ở vùng thảo nguyên phía bắc, sau khi mổ bụng và nhồi các loại rau quả vào, lợn được nướng một cách từ từ trong một lò nướng được chế tạo đặc biệt, cũng không biết là có hương liệu gì mà khi mở lò ra, mùi hương lập tức tỏa ra bốn phía.

Chờ món chính được đặt lên bàn, Cường Tử liền giơ một con dao to lên rồi cắt thịt heo thành từng miếng lớn nhỏ, sau đó đặt vào bát của từng người, trên vách núi cao vạn trượng, hít thở không khí trong lành của núi rừng, nhắm nháp một bàn thức ăn tinh xảo, thật sự khiến cho người ta cảm thấy rất thư giãn và thoải mái, không bao giờ muốn quay về nơi ồn ào náo nhiệt của trần thế nữa.

Đồng Nhiên thấy Cảnh Giai Tuệ ăn một miếng lợn sữa, liền múc một ít mứt dưa vào bát cho cô đỡ ngấy. Mà Thượng Thiết ngồi ở phía đối diện, chỉ từng ngụm từng ngụm uống rượu gạo, nhất thời trên bàn ngoại trừ chị Hồng đang ra sức giảng hòa ra thì không một ai lên tiếng nói chuyện, sự gượng gạo này làm cho người ta khó có thể tiêu hóa được.

Cuối cùng, ngay tại lúc Đồng Á Hồng sắp không kiên nhẫn nổi nữa thì Đồng Nhiên lại nâng chén rượu lên, quơ quơ về phía Thượng Thiết. Mặc dù hắn không nói gì, nhưng ý tứ lại rất rõ ràng, hẳn vì nể mặt chị Hồng nên đang muốn tỏ ý giảng hòa.

Thượng Thiết chậm rãi nâng chén rượu lên, cũng giơ về phía Đồng Nhiên, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Đồng Á Hồng lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm, khẽ quay sang nháy mắt với chồng mình lúc nào cũng chỉ biết cười một cách ngây ngô, Cường Tử vội vàng đứng dậy rót thêm rượu cho hai người.

Vài chén rượu qua đi, bầu không khí trên bàn rượu lúc này mới có chút thay đổi, hai người bạn tốt từ ngày xưa cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện với nhau, tuy rằng chỉ là chuyện công việc, thái độ vẫn còn chút hiềm khích, nhưng xem ra cũng tạm ổn rồi.

Một bữa tối coi như trôi qua một cách êm đẹp, hai con gái nhỏ của chị Hồng cũng đã chạy tới thể hiện sự đáng yêu của mình, lôi kéo đi xinh đẹp Cảnh Giai Tuệ tới trường đua cười ngựa nhỏ.

Còn lại những người đàn ông lại tiếp tục đi vào đại sảnh nhà gỗ uống rượu nói chuyện phiếm.

“Giai Tuệ, em và Đồng Nhiên khi nào thì chuẩn bị kết hôn?” Hai đứa trẻ đã có bảo mẫu chăm sóc, đang ngồi cách đó không xa cười ngửa cổ, Đồng Á Hồng ngồi xuống ghế hỏi.

Cảnh Giai Tuệ nghe vậy liền sững sốt, cô chưa bao giờ cảm thấy hiện tại mình với Đồng Nhiên giống như đang yêu nhau, chứ đừng nói đến là kết hôn.

“Chị Hồng...Có một số việc, cứ để đến đâu hay đến đó thì tốt hơn...”

Đồng Á Hồng sao có thể không nhìn ra mâu thuẫn trong lòng Cảnh Giai Tuệ, cô không nói tiếp nữa, nhanh chóng chuyển chủ đề : “Chuyện chị kết hôn với Cường Tử chắc đã khiến cho em sợ đến mức nhảy thót lên đúng không?”

Cảnh Giai Tuệ nở nụ cười, cũng không gật đầu, chỉ nói : “Em nhớ rõ trước kia chị rất không muốn nhìn thấy mặt anh rể mà.”

“Chị em mình đều là người quen cũ, chị cũng không muốn gạt em, lúc trước đúng là chị cảm thấy cực kỳ chướng mắt với Cường Tử.Chị Hồng của em trải đời nhiều lắm, có thể coi là hiểu biết từng ngõ ngách của mỗi người đàn ông, tình yêu đối với chị chỉ như một thứ để tiêu khiển, nếu yêu thật rồi sẽ chỉ nhận lấy đau khổ thôi.Nhưng ông trời lại cố tình để cho chị gặp được một tên đầu đất như Cường Tử, chưa bao giờ biết thế nào là ăn năn hối cải, trước mặt anh ấy chị không cần phải che giấu bất cứ điều gì, bản chất đáng sợ chưa ngoa đều phơi bày ra hết, thế mà vẫn không thể dọa cho anh ấy chạy mất.Chị ghét bỏ vì anh ấy nghèo, anh ấy liền mượn thằng Nhiên ba vạn để mở một nhà hàng nhỏ, mỗi ngày thức khuya dậy sớm đi làm, cuối cùng nhà hàng lại rất thành công, quy mô càng lúc càng lớn! Chị ghét bỏ vì anh ấy xấu, anh ấy liền giữ yên lặng đi Hàn Quốc, gom góp hết vốn liếng để chuẩn bị phẫu thuật thẩm mỹ, nếu chị mà không biết tin rồi kịp thời tới kéo anh ấy xuống bàn mổ, thì người mà bây giờ em nhìn thấy rất có khả năng là Lee Min Ho của núi rừng đó...”

Cảnh Giai Tuệ suy nghĩ một lúc, trong lòng khẽ run lên một trận.Chị Hồng cũng yên lặng lắng nghe tiếng cây cối xào xạc, sau đó nói tiếp, “Có một người đàn ông sẵn sàng làm mọi thứ vì em, thì em có thể yên tâm mà gả cho người ta.Cho nên Giai Tuệ à, Đồng Nhiên đối xử với em cũng không thua gì đâu, nó hoàn toàn khác biệt so với tên đầu bếp ngốc nghếch của chị, nó là một người đàn ông thành đạt, sao có thể tránh được những cuộc xã giao thân mật đúng không? Thế nhưng nó lại rất có chừng mực khi ở bên cạnh em, điều đó chứng tỏ là nó luôn quan tâm em, địa vị của em ở trong lòng nó, bất luận một kẻ nào cũng không thể thay thế được.”

Nhìn lại cuộc sống sinh hoạt tùy tiện của Đồng Nhiên nhiều năm qua, chị Hồng thật sự cảm kích vô cùng, ngay cả cô cũng không dám cam đoan, Đồng Nhiên về sau lại thủ thân như ngọc, không tiếp tục con đường đó nữa.

Cảnh Giai Tuệ nở nụ cười : “Chị Hồng, em không còn là cô bé chỉ luôn coi tình yêu là trên hết nữa rồi, cho dù Đồng Nhiên có ở bên ngoài nuôi dưỡng mấy người phụ nữ đi chăng nữa, thì em cũng sẽ không gào khóc náo loạn bám lấy anh ấy đâu, nếu thế chắc là bây giờ em đã sống tốt mà không có mọi người, thật sự em chỉ hy vọng là em có thể tự làm chủ được cuộc sống của chính mình, nhưng Đồng Nhiên lại khuấy đảo hết tất cả,...thật sự em cảm thấy không thoải mái.”

Đồng Á Hồng thở dài : “Cô bé ngốc, em không phải là loại lúc nào cũng dựa dẫm vào đàn ông, điều này chị sớm đã nhìn ra được, nhưng mà...Đồng Nhiên không chịu buông tay, thì em có thể an ổn mà sống tiếp sao? Hơn nữa...” Cô hất cằm lên, chỉ chỉ Thượng Thiết đang ngồi ở ngôi nhà gỗ phía xa, cũng không biết có phải vô ý hay không, hần cũng vừa vịn ngẩng đầu nhìn về phía này, sau khi chạm phải ánh mắt của các cô, liền vội vàng quay đầu đi.

“Em trốn được hổ, thì liệu có thể tránh được sói hay không?”

Cảnh Giai Tuệ không muốn bàn luận về khúc mắc tình cảm giữa hai người đàn ông này, chỉ thản nhiên nói : “Em với Thượng Thiết không có gì...”

“Không có gì? Cô bé à, em đúng là không để ý mọi chuyện rồi! Em cho rằng hai đứa nó vừa uống rượu với nhau trong hòa bình sao? Thực chất hai đứa đang cắn nhau trên thương trường gần một tháng nay rồi đó! Sau khi Thượng Thiết trở mặt, Đồng Nhiên cũng mất hết tính người, Thượng Thiết lần này cũng chui vào ngõ cụt, không chịu cúi đầu nhận thua, cuối cùng bị Đồng Nhiên làm cho thua lỗ ba triệu ở châu Âu.Sau đó

phụ huynh nhà nó phải ra mặt đến tìm Đồng Nhiên xin tha thứ, thế nhưng Đồng Nhiên vẫn chưa chịu dừng lại...Hai tên khốn đó đốt tiền như rác vậy, còn không bằng cho chúng nó lao vào đánh nhau một mất một còn cho xong! Chị nhìn không được nên mượn ngày sinh nhật này, đưa hai vị tổ tông tới đây, hy vọng hai đứa nó bắt tay giảng hòa, Giai Tuệ à, thái độ của em cũng phải rõ ràng một chút, ít nhất khi ở trước mặt Thiết Tử thì nên chừa cho Đồng Nhiên chút mặt mũi, ngăn chặn hoàn toàn vọng tưởng của Thiết Tử đi...”

Cảnh Giai Tuệ đứng dậy, nhẹ nhàng ngắt lời chị Hồng : “Bên ngoài gió lớn, hay là chị đưa bọn trẻ về phòng đi!”

Đồng Á Hồng cũng ngại bàn chuyện này, đứng lên lơ đãng hỏi : “Đúng rồi, Giai Tuệ, chuyện trong nhà xưởng em đã giải quyết xong chưa?”

Cảnh Giai Tuệ dừng lại, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn chị Hồng, chị Hồng phát tay nói : “Chị có mở chuỗi khách sạn ở thành phố A, cũng có quen biết với các ông chủ ở đó, mấy ngày trước, Đồng Nhiên chuyển tới công ty của chị năm trăm ngàn, muốn chị thay mặt nó chuyển cho Kim tổng ở công ty văn phòng phẩm cũ của em...Ai nha, trí nhớ của chị bị sao không biết, thằng Nhiên đã dặn chị là không được nói cho em...”

Nói xong, chị Hồng liền cười trừ bảo Cảnh Giai Tuệ giữ bí mật, sau đó xoay người đi.

Cảnh Giai Tuệ lặng người đứng im một chỗ.Cô chắc chắn chị Hồng không phải là người hay nói năng tùy tiện, nhưng có thể vừa nãy chị ấy không hài lòng với thái độ của cô, cho nên mới cố ý “lở miệng” như vậy.

Một câu thôi đã làm cho cô hiểu hết mọi chuyện rồi, lúc cô còn đang bố trí kế hoạch, thì xem ra Đồng Nhiên đã sớm đoán trước được, người ta đã sớm mở sẵn cửa, chỉ đợi cô đến cầu xin hần nữa thôi.Kim tổng vì sao lúc bắt đầu còn do dự, cuối cùng lại quyết đoán ra tay xử lý việc rửa tiền rồi tiếp nhận nhà xưởng, đó là vì Đồng Nhiên biết cô tìm tới Kim tổng, nên đã nhờ Đồng Á Hồng đến làm thuyết khách, hứa sẽ mua lại nhà xưởng với giá gấp đôi, giải vây cho cô.Như vậy xem ra, ngay cả phần thưởng hào phóng mà Kim tổng đưa tới cũng đã giải thích được, việc mua bán lần này, Kim tổng thật sự đã thu về một món hời lớn rồi!

Vậy mà cô còn lấy ra năm trăm vạn đó để trả lại cho Đồng Nhiên! Thực chất mỗi một góc của thẻ tín dụng vốn đều là tiền của hần hết! Nghĩ đến câu nói của mình ngày hôm qua, Cảnh Giai Tuệ liền đỏ bừng mặt, không phải vì cô ngượng, mà là vì đáy lòng dâng lên một cảm giác tức giận và tuyệt vọng.Đồng Nhiên làm như vậy, chính là đang khê nhắc nhở cô – Em trốn không thoát đâu!

47. Chương 47

Sự xấu hổ và giận dữ kéo dài suốt cả đường đi, nhưng khi nhìn thấy Đồng Nhiên thì nó cũng đã tiêu tan được một chút rồi.Dùng sức nuốt xuống một ngụm khí chèn ở cổ họng, Cảnh Giai Tuệ đi tới ngồi bên cạnh Đồng Nhiên.

Đồng Á Hồng cũng ngồi xuống cạnh Cường Tử, thuận tay rót một ly rượu vang, mỉm cười hỏi mọi người có muốn đi suối nước nóng hay không.

Kế bên này chính là suối nước nóng, ngồi xe điện đi dọc theo con đường nhỏ uốn lượn là tới.Bốn phía hồ nước nóng đều là những cây đại thụ rộng hai thước, ít nhất cũng phải mấy trăm năm, đáy hồ được trải đá cuội lấy từ Hải Nam, khi dẫm lên trên lớp đá trong dòng nước nóng thì cảm thấy rất mượt mà trơn ẩm, thoải mái vô cùng.Nơi này được chia làm hai khu nam nữ riêng biệt, ngăn cách ở giữa chỉ có một bức tường đá cuội cao khoảng một mét, trên tường trồng một ít cây cỏ, tuy rằng có thể ngăn trở tầm mắt lẫn nhau, nhưng chỉ cần đứng ở ao nước bên cạnh rồi nhìn sang thì vẫn lơ mờ trông thấy được.

Ngoại trừ Thượng Thiết lúc đến có nhận được điện thoại, đang ở bên ngoài khu tắm để xử lý công việc, thì Đồng Nhiên và Cường Tử đã bọc khăn tắm ở hông rồi xuống ngâm nước trước rồi.

Chờ khi mấy người đàn ông đều xuống ngâm mình hết thì Đồng Á Hồng mới bọc khăn bông lớn rồi dắt tay Cảnh Giai Tuệ, chậm rãi bước theo bậc thang làm bằng đá cuội hòa với dòng nước ấm, cười cười nói vọng

sang tường bên kia : “Mấy người đứng đắn một chút cho tôi! Cấm có ai có ý định nhìn sang bên này đây nhé!”

“Chị Hồng! Có Cường Tử ở ngay đây, cho dù em có muốn ngắm nhìn dáng người uyển chuyển của chị sau khi sinh con, thì cũng phải đề chết được tên khờ này đã!” Đồng Nhiên nghe xong lời “cảnh cáo” của chị Hồng, cười trừ ghẹo nói.

“Miệng lưỡi trơn tru!” Chị Hồng cười gọi nhân viên nữ tới, bảo bọn họ chuẩn bị nước ấm và trà hoa quả, rót vào một cái ấm sứ rồi đưa ấy người đàn ông bên kia, tránh cho bọn họ vì uống nhiều rượu mà mất nước khi tắm nước nóng.

Bên kia đàn ông vừa ngâm nước vừa nói chuyện, còn bên này hai nhân viên làm đẹp đang đổ tinh dầu vào lòng bàn tay, sau đó nhẹ nhàng mát xa mặt và đầu cho Đồng Á Hồng và Cảnh Giai Tuệ.

“Suối nước nóng này trong nước có chứa một hàm lượng khoáng chất rất phong phú, đặc biệt tốt cho da, Cường Tử đã mở câu lạc bộ ở đây được năm năm, làn da của chị cũng vì thế mà trở nên hoàn hảo hơn so với mấy năm trước. Chị có quen một nhóm bạn mở một tiệm làm đẹp cao cấp ở Bắc Kinh, họ còn lấy nước ở đây để làm mặt nạ đắp mặt, một bình nước to như chai coca, bán với giá 3000, em thấy sao? Không thua kém gì so với các loại mặt hàng trong nước đúng không? Còn hơn cả nước khoáng Evian của Pháp, phải là khách quen thì mới có thể đặt hàng trước! Tuy nhiên có đắp thứ gì lên mặt thì cũng không bằng ngồi đây ngâm nước nóng, Giai Tuệ, về sau nếu không bận việc gì, đừng cố bán mạng chạy đông chạy tây nữa, thời kỳ trẻ đẹp của phụ nữ sẽ trôi qua rất nhanh nếu không biết chăm sóc tốt, lúc muộn rồi thì có dùng đồ trang điểm cao cấp tới đâu cũng vô dụng, nếu có thời gian, em cứ bảo Đồng Nhiên điều máy bay đưa em tới đây, coi như nghỉ ngơi dưỡng sắc.”

Quả thực đúng như lời chị Hồng nói, chị đã ba mươi lăm tuổi và sinh hai đứa con, nhưng vẫn có một làn da trơn mịn, nói chị mới hơn hai mươi tuổi chắc cũng có người tin.

Cảnh Giai Tuệ hiểu ý của chị Hồng, mặc dù cô trẻ tuổi hơn chị, nhưng ngày ngày phải làm việc vất vả, có thể đem so sánh với những người phụ nữ hay phải làm việc nặng, hoàn toàn khác biệt với cơ thể trắng mịn của chị Hồng. Thời gian xây dựng nhà xưởng cô đã phải bôn ba nhiều, cánh tay áo ngắn khiến đôi tay bị phơi nắng trông giống như một cái găng tay tối màu, khuôn mặt tuy rằng trắng hơn những người khác, nhưng đem so với bộ ngực no đủ cả năm không thấy ánh mặt trời thì vẫn còn kém xa.

Cảnh Giai Tuệ cười tự giễu, người ta nói “Bạch phú mỹ” (trắng giàu đẹp), ba chữ đó quả thật có một liên hệ rất sâu sắc. Có tiền thì mới nhàn rồi, mới có thể dành thời gian ra để trau chuốt cho bản thân. Mà có tiền rồi thì còn sợ gì không thể trắng không thể xinh đẹp? Ngay cả Michael Jackson không phải cũng đã đi thay đổi màu da của mình đó sao?

Cô không phản bác lại lời của Đồng Á Hồng, cuộc sống của mỗi người trải qua theo mỗi cách khác nhau, sao mà phải đổ mặt tía tai đi tranh luận một vấn đề với một người hoàn toàn khác biệt với mình chứ?

Cô cũng rất chú ý khi nghe những triết lý sống của Đồng Á Hồng. Chị không phải là một người phụ nữ sống bằng tiền tiết kiệm, mà là dùng sắc đẹp làm vũ khí, thường hay bị đàn ông xem nhẹ, chị biết cách cư xử đúng đắn và kín đáo, từ đó tích cực mở rộng đất đai, phát triển sự nghiệp, cuối cùng mới thoải mái hưởng thụ cuộc sống một cách tốt nhất.

Chị là một người phụ nữ thông minh, là một người phụ nữ đã trải qua nhiều sóng gió trong cuộc đời.

Chỉ có người thân thiết mới biết là chị đã từng ly hôn. Chồng trước cũng là mối tình đầu của chị, thậm chí chị còn không tốt nghiệp đại học, gác sách vở sang một bên rồi gả cho người chồng hơn chị tám tuổi. Cưới nhau năm năm, vì sự nghiệp của chồng, chị đành nhịn đau xóa sạch đứa con đầu của mình, đến thời điểm thích hợp để có con thì lại trải qua vài lần sinh non nên không giữ được đứa nhỏ, sau quá trình đó là một màn cầu huyết mẹ chồng nàng dâu, bà ta yêu cầu chị phải ly hôn, coi như hai vợ chồng không có duyên, ai đi đường nấy.

Cảnh Giai Tuệ từng nghe chị Hồng nói, về sau chồng trước của chị bỗng dưng chạy tới thành phố nơi chị ở, thề son sắt muốn cải lại ý mẹ, tái hôn với chị. Chị lại cứ ngu ngốc mà tin hắn, như thế vẫn còn lưu luyến cuộc sống tốt đẹp bình thường trước đây, cho đến một tháng sau, lúc chị mở cửa phòng, phát hiện chồng

mình đã bỏ đi, hắt chẳng những cầm đi quần áo của mình, còn mang hết mấy món đồ trang sức và tiền mặt vốn dĩ là của hắt, gọi điện thoại cũng không liên lạc được.

Khi chị Hồng nói với cô những chuyện này, khuôn mặt của chị vẫn thoải mái mỉm cười, tựa như đây không phải là chuyện của chị vậy, “Tuệ Tuệ, em có biết người đàn ông kia vì sao lúc trước lại tới tìm chị không? Sau này chị mới biết, thì ra quán rượu mà chị với hắt cùng nhau mở xảy ra tranh chấp, toàn bộ quán đều bị người ta đập tan hết, thiếu nợ nên mới chạy đến chỗ chị trú tạm, sau khi lấy đi hết tiền của chị, hắt lại còn chạy đến một thành phố khác, dựa dẫm vào một phú bà, còn vụng trộm quan hệ với một cô bé. Sau khi phú bà kia đuổi hắt đi, hắt lại không biết xấu hổ tới tìm chị, nói cái gì mà rốt cục hắt cũng đã có một đứa con, việc làm ăn cũng được khôi phục lại, muốn chị tái hôn với hắt, thay hắt nuôi dưỡng đứa trẻ mà cô gái kia sinh ra, đó chính là người đàn ông mà chị đã cam tâm tình nguyện vì hắt làm một người vợ hiền suốt năm năm đấy... Năm năm đẹp nhất của tuổi xuân...” Mỗi lần nói xong, chị Hồng đều vì quãng thời gian đó của mình mà buồn bã.

Cho nên, dù lúc trước gặp lại ở bệnh viện, cô cũng không quá mức để ý đến những lời châm chọc khiêu khích của chị Hồng. Nói vậy lúc trước khi cô bỏ đi, chị Hồng cũng đã rất lo lắng, khó tránh khỏi sinh ra sự đồng cảm với Đồng Nhiên. Thế nhưng cũng may mắn cho chị Hồng đã có được hạnh phúc đến cuối đời với Cường Tử, không biết thế nào mà còn sinh ra được một cặp sinh đôi, coi như là một sự bồi thường với quãng thời gian nhấp nhô trước đó của chị, trong lòng cô thầm cảm thấy vui mừng thay cho chị.

Song, hâm mộ không đồng nghĩa với việc cô cũng muốn được an nhàn dựa vào một người đàn ông để sống. Đồng Nhiên không phải Lạn Đào Cường, hắt là một người đàn ông vĩnh viễn muốn đứng ở vị trí cao nhất, con người khi đạt tới một đỉnh cao nào đó, khó tránh khỏi sẽ dùng ánh mắt của vua chúa để nhìn xuống chúng sinh, nhưng cho dù thượng đế có cẩn thận chu đáo vạn năng cường đại thế nào đi nữa, thì cũng không phải là người có thể giúp nhau khi hoạn nạn, đối xử với nhau như tri kỷ, sống một cuộc sống yêu đương bình thường mà cô mong muốn.

Nửa đêm, trên cổ áo có vết son môi, mùi nước hoa như có như không phảng phất quanh mũi, lúc đêm khuya đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại khiêu khích của một cô gái trẻ, có lẽ cô sẽ phải chịu đựng tất cả những chuyện này nếu như muốn cưới được một người đàn ông thành đạt, cuộc sống phu nhân như vậy sẽ phải đánh đổi bằng một cái giá quá đắt.

Cười nghe chị Hồng nói chuyện, Cảnh Giai Tuệ ngồi trong bể ngâm mười phút, vốn bởi vì được ngăn cách giữa một bức tường với những người đàn ông mà tâm trạng của cô có chút khấn trương, từ trong dòng nước ấm đã dần dần thư thái trở lại, tuy nhiên ngâm một lúc thì mặt chảy đầy mồ hôi, cảm thấy hơi choáng váng, Đồng Á Hồng nói : “Em chưa quen ngâm thì đừng ngồi lâu, mỗi lần chỉ nên ngâm vài phút và chia làm nhiều lần. Em đi ra hít thở không khí đi, lát nữa lại xuống.” Cảnh Giai Tuệ gật đầu, cầm lấy khăn tắm ở bên cạnh, ngồi trên bể quần kín vào người rồi đi ra ngoài.

Từ khu tắm nữ đi ra rồi rẽ vào khúc ngoặt chính là đường đi chung vào khu tắm nam và nữ, hai bên đường nhỏ đều là những lùm cây cao lớn. Cảnh Giai Tuệ ngâm nước lâu nên hơi chóng mặt, không để ý ở chỗ rẽ có một nhánh cây lộ ra, cọ vào cái khăn đang quấn quanh ngực, lập tức cái khăn bị kéo ra rồi rơi xuống đất. Cảnh Giai Tuệ giật mình, cuống quýt xoay người nhặt khăn lên rồi quấn lại vào người, sau đó cô ngẩng đầu nhìn xem xung quanh có ai không, lại phát hiện ra cách mấy mét có một người đang đi tới, trong lòng trở nên rất bối rối, nhìn kỹ lại thì hóa ra là Thượng Thiết, hắt chỉ quấn quanh hông một cái khăn tắm, lộ ra dáng người to lớn, bởi vì mới vừa ở bên ngoài tắm trắng, nên trên khuôn mặt trẻ đẹp anh tuần còn đọng những giọt nước, hai mắt nhìn chăm chăm về phía cô.

Cảnh Giai Tuệ đỏ bừng mặt, không biết hắt có nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi hay không.

May mắn là Thượng Thiết đã nhanh chóng thu hồi ánh mắt, đi về phía trước hai bước, nhìn thấy Cảnh Giai Tuệ đang đứng đó nhìn mình, vẻ mặt bình tĩnh nói : “Sao em ra sớm vậy, sao không ngâm thêm một lúc nữa?”

Cảnh Giai Tuệ cố gắng trấn tĩnh, nói : “Đầu có hơi choáng váng, nên tôi đi lên một lúc.” Do dự một chút, cô lại thử hỏi : “Anh... Bây giờ mới vào sao?”

“Ừ. Tôi vừa mới xong chuyện nên xuống bể muộn hơn mọi người. Tôi xuống ngâm nước đây, lát nữa lại nói chuyện.”

“Hà? Được!” Cảnh Giai Tuệ nói xong liền vội vã đi qua Thượng Thiết, vào phòng thay đồ nữ, vừa đi vừa nghĩ : “Tốt, nhìn dáng vẻ của anh ấy thì chắc là chưa nhìn thấy gì.”

Sau khi cô vội vã rời đi, Thượng Thiết mới quay đầu nhìn Cảnh Giai Tuệ đang bọc khăn tắm, bóng dáng mảnh khảnh vừa vội vàng vừa hơi xiêu vẹo đi vào phòng thay đồ, nhất thời khiến cho anh thất thần.

Vừa rồi hẳn nhìn thấy Cảnh Giai Tuệ đi ra, nên cố ý dừng lại muốn nói với cô vài câu, cuối cùng lại chứng kiến được một màn kia.

Lúc khăn tắm của cô rơi xuống, Thượng Thiết thoáng chốc đã bị hấp dẫn bởi bộ ngực hoàn mỹ hình bán cầu của cô.

Tuy lần trước hẳn cường hôn Cảnh Giai Tuệ, cũng có thể cảm nhận được xúc cảm tuyệt vời trên bộ ngực cô, nhưng lần này tận mắt chứng kiến, so với trong trí nhớ thì càng thêm tốt đẹp. Hẳn không ngờ Cảnh Giai Tuệ bình thường trông gầy yếu như vậy mà lại có một bộ ngực đầy đặn mê người đến thế, nhất là núm hồng anh đào kia, bị khăn tắm kích thích mà đứng dựng lên, tương xứng với bộ ngực tròn trịa, làm cho vật đã ngủ lâu ngày của hắn lập tức đứng thẳng dậy. Lúc Thượng Thiết khó khăn ổn định hô hấp rồi rời khỏi bộ ngực của Cảnh Giai Tuệ thì cô lại cúi người xuống nhặt khăn tắm, lưng của cô bóng loáng nhỏ dài, vòng eo mảnh khảnh, cái mông đầy đặn vểnh lên, kín đáo bại lộ trước mắt Thượng Thiết, một khắc đó, tim của Thượng Thiết chắc đã bật ra ngoài rồi, cuối cùng hắn quyết định giữ nguyên tầm mắt, thậm chí muốn tham lam nhớ kỹ từng chi tiết nhỏ trên cơ thể cô.

Vô cùng may mắn là, lúc Cảnh Giai Tuệ ngẩng đầu lên thì hắn đã nhanh chóng sử dụng kỹ năng bình tĩnh trong công việc tu luyện nhiều năm, Thượng Thiết rất nhanh từ trạng thái thất thần cùng xúc động lấy lại tinh thần, lúc này muốn tránh đi cũng không còn kịp nữa rồi. Hẳn bình tĩnh bước tới, làm bộ như vừa mới vào đây, quả nhiên không làm cho Cảnh Giai Tuệ nghi ngờ. Lúc ấy Cảnh Giai Tuệ cũng đang cuống, nếu cô nghe kỹ thì hoàn toàn có thể nhận ra sự kích động trong giọng nói của Thượng Thiết. Vật phía dưới hẳn vẫn chưa khôi phục lại sau màn hương diễm kia, vẫn như cũ ngóc đầu đứng thẳng, khát vọng muốn ôm người phụ nữ kia vào lòng, cảm giác này quả thật như muốn xé nát tim của hắn ra vậy, là sự đau đớn khó có thể diễn tả bằng lời.

48. Chương 48

Sau khi ngâm nước nóng, bà chủ cũng rất chu đáo sắp xếp chỗ nghỉ ngơi ọi người.

Đồng Nhiên và Cảnh Giai Tuệ ở trong một phòng cách gian phòng chính một đoạn, mà Thượng Thiết lại ở phía bên kia. Sau khi nói chúc ngủ ngon với nhau xong, ai nấy đều tự mình trở về phòng nghỉ ngơi.

Đồng Nhiên và Cảnh Giai Tuệ ở trong một căn nhà gỗ nhỏ, mái hiên hếch lên một đường cong, kê sát bên cây cổ thụ, những tấm gỗ đều được chuyển về từ Thái Lan với chất lượng tốt nhất, hoa văn tự nhiên sau khi được quét một lớp sơn thì không cần tân trang thêm gì nữa, bước chân trần lên sàn nhà bóng loáng, trong thời tiết khô nóng, khiến cho bàn chân cảm thấy rất mát mẻ.

Chiếc giường lớn trong phòng trông cũng rất thú vị, vừa nhìn là biết đó là một gốc cây cổ thụ lớn bị chặt ra, sau khi được đẽo gọt tỉ mỉ thì đặt một tấm nệm đặc chế lên. Không biết nằm trên một gốc cây đại thụ già như vậy, có thể có được một giấc mộng ngàn năm hay không?

Đồng Nhiên ngồi xuống trước chiếc bàn đặt dưới đất rồi mở laptop ra, sau khi kiểm tra và nhận một số văn kiện quan trọng, liền ngẩng đầu nhìn về phía người phụ nữ kia.

Cảnh Giai Tuệ mặc một chiếc váy dài màu trắng, đang tựa nửa người vào cửa sổ chỗ sân phơi, trong tay cầm một cuốn tạp chí, nhưng ánh mắt lại ngây người dừng lại trên một tờ quảng cáo, hồi lâu cũng không thấy cô lật trang khác.

Hắn đứng dậy đi tới, ngồi xuống bên cạnh rồi vô cùng thân thiết ôm vai cô : “Nhìn cái gì vậy, ngâm nước lâu nên mệt mỏi phải không? Đi lên giường đi, anh giúp em xoa bóp nhé?” Nói xong, tay đã có ý đồ bắt chính luôn vào trong chiếc váy rộng thùng thình của cô.

Cảnh Giai Tuệ có thể ngửi được mùi rượu trong miệng hắn, bởi vì đã uống trà nên còn trộn lẫn cả hương hoa quả trong đó, tâm tình vốn vẫn đang buồn bực, lúc này bị mùi rượu trên choker cũng không thể nhịn được nữa rồi. Cô vô ý bóp một cái lên bàn tay đang vuốt ve của hắn, đứng dậy muốn đi ra ngoài hít thở không khí, nhưng tay lại bị người đàn ông kia gắt gao nắm chặt, hắn nhướn mi nói : “Sao vậy? Lại trở nên mạnh mẽ rồi hả? Em nóng tính thật đấy!”

Nghe ngữ khí mất kiên nhẫn của hắn, lại nghĩ đến việc lúc mình cảm năm trăm vạn đưa cho hắn thì trong lòng như trút được gánh nặng, quả thật là trào phúng. Vậy mà lúc này Đồng Nhiên còn dùng giọng điệu dạy trẻ con để phê bình cô, quá bực mình, cô liền mạnh mẽ xoay người lại rồi đẩy hắn một cái.

Lực đẩy này, bình thường chỉ như một con kiến trên thân cây, nhưng Đồng Nhiên vốn đang kéo cô chuẩn bị ngồi xuống trên sofa, hơn nữa mới uống chút rượu, hai chân cũng loạng choạng như đánh nhau, bị đẩy bất ngờ liền thuận thế ngã về sau rồi ngã xuống dưới.

Vì phòng ấm, nhà gỗ không trực tiếp xây dựng trên mặt đất, mà được dựng lên trên một trụ gỗ cao khoảng một mét, hơn nữa bản thân nhà gỗ lại khá cao, cho nên Đồng Nhiên lập tức bị ngã xuống từ độ cao gần ba mét. Cảnh Giai Tuệ vốn đang tức giận nên mới đẩy hắn, nhưng cô không ngờ rằng người đàn ông kia lại bất ngờ như con lật đật mà ngã xuống như vậy, tiếng đập rất mạnh khi hắn rơi xuống đất, khiến tâm của cô cũng theo đó mà vỡ vụn.

Tay của cô vốn cũng bị Đồng Nhiên nắm chặt, nhưng người đàn ông uống nhiều rượu đó khi bị té xuống khỏi hàng rào thấp bé không đủ che chắn, mắt thấy Cảnh Giai Tuệ cũng sẽ bị kéo xuống, phản ứng của hắn lại cực kỳ nhanh nhạy mà lập tức buông tay cô ra, chỉ để một mình mình nặng nề ngã xuống bãi cỏ bên dưới.

Cảnh Giai Tuệ không ngờ lại thành ra thế này, cô hít một ngụm khí lạnh rồi vội vàng đi xuống xem, người đàn ông kia tứ chi dang rộng, vẫn không nhúc nhích nằm trên bãi cỏ xanh, không biết là sống hay chết.

Cô nhất thời cảm thấy tay chân lạnh toát, vội vàng chạy xuống bậc thang, quỳ gối bên cạnh Đồng Nhiên, lại không dám động vào hắn mà chỉ dán vào lỗ tai nói : “Đồng...Đồng Nhiên, anh không sao chứ? Có nghe thấy em nói không?” Nhưng Đồng Nhiên vẫn nhắm chặt hai mắt, Cảnh Giai Tuệ đôi môi run rẩy giờ ngón tay ra rồi đưa tới dưới mũi hắn, lại phát hiện người đàn ông kia đã ngừng thở rồi.

Mới vừa rồi cô đã tận mắt thấy Đồng Nhiên bị đập đầu xuống dưới...Cao như vậy...Liệu có khi nào...

Đồng Nhiên không tỉnh dậy nữa! Nghĩ vậy, sức lực trên người cô giống như đều bị hút ra hết, Cảnh Giai Tuệ nước mắt ào ào chảy ra. Cô cố gắng đứng dậy, nhắc đôi chân mềm mại, đứng lên muốn đi gọi người đến cứu, vừa bước được hai bước thì mắt cá chân lại bị người ta nắm chặt lấy, cứ như vậy kéo cô quỳ rạp xuống bãi cỏ. Cô nhìn lại, tên đáng chết kia lại dám mỉm cười đắc ý thỏa mãn nhìn cô hai mắt nhắm nghiền như sương mù.

“Thế nào, em muốn mưu sát chồng sao? Cho dù anh có biến thành quỷ, cũng tuyệt đối không tha cho em đâu...” Đồng Nhiên còn chưa nói xong, ngực lại bị cô hung hăng đá ột cái.

“Đồ chết tiệt này! Lại dám gạt em, đùa giỡn em anh thấy vui lắm đúng không?” Một khắc kia, cô thật sự đã nghĩ đến việc Đồng Nhiên bị mất đi tri giác, vốn tưởng rằng cảm giác của cô đối với hắn chỉ là một sự hồ hững cộng thêm chút áy náy, nhưng không ngờ trong khoảnh khắc nghĩ rằng hắn sẽ chết, toàn bộ đầu óc cô lại trở nên tê cứng, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, anh không được chết!

Thế nhưng sự kinh hãi đó còn chưa tiêu tan thì hắn lại cợt nhả cười nhạo mình. Bao nhiêu ám ức mấy ngày nay đều tích tụ lại rồi vọt lên yết hầu, sau đó tất cả đều chuyển hóa hết thành nước mắt, muốn dừng lại cũng không được.

“Anh tên đáng ghét này! Đáng ghét! Sao anh không ngã xuống mà chết luôn đi!”

Đồng Nhiên vốn chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng không ngờ Cảnh Giai Tuệ lại khóc đến thương tâm như vậy, bàn tay đánh lên người hắn cũng chỉ giống như bị mèo cào, đôi mắt và cái mũi đỏ hồng kia cũng muốn

trêu chọc trái tim hắn, lập tức bị mềm hóa thành một vũng nước, chỉ còn biết nằm trên cổ ôm lấy cô gái đang “nổi điên” kia, mặc cho cô đánh vào ngực mình, dịu dàng dỗ : “Đừng khóc, đừng khóc... Là anh hư, anh không nên gạt em...”

Cảnh Giai Tuệ đánh lung tung một hồi, cuối cùng lại mệt mỏi hít hít mũi rồi nằm nửa người trong lòng Đồng Nhiên, hắn lại vừa hôn vừa dỗ đem cô bế dậy, một lần nữa quay về căn nhà gỗ, chẳng qua một hồi vật vã khiến cho trên đầu hai người dính đầy cỏ và rễ cây. Đồng Nhiên nhìn Cảnh Giai Tuệ vẫn còn đang nghẹn ngào, cẩn thận gỡ cỏ trên tóc cô, sau đó dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa lên mũi cô.

Hắn đã bao lâu không được nhìn thấy dáng vẻ gào khóc như một đứa trẻ của cô gái này rồi nhỉ? Cô gái này trước kia rất hay khóc, nhất là thời gian hai người ở chung càng lâu thì cô lại càng thích khóc trước mặt hắn – Sinh bệnh bị cảm, nằm trong chăn nhỏ giọng khóc; khi giận dữ trên đường, cô tức giận hất tay hắn ra, ngồi ở vỉa hè chôn đầu vào khuỷu tay rồi tủi thân khóc; cãi nhau với hắn một trận rồi đem quần áo của mình nhét vào hành lý, bày ra bộ dạng bất lực rời nhà trốn đi mà khóc.

Từng có một quãng thời gian ngắn, hắn trở nên rất không bình tĩnh, cảm thấy nói cô làm từ nước thì không thích hợp lắm! Không phải làm từ nước, mà phải nói là một thác nước tuôn trào mới đúng!

Nhưng về sau, số lần mà cô gái này khóc lại trở nên ngày càng ít. Thay cho dáng vẻ khóc lóc làm nũng, là ánh mắt nghị kỵ và thâm trầm đầy áp lực. Khi đó hắn mới nhận ra, hắn ao ước được ngắm nhìn cô không kiêng dè gì mà tựa vào lòng mình khóc lớn đến cổ nào.

Lúc này, hắn mới phát hiện cái cảm giác vô cùng thân thiết này lại chậm rãi trở về nhưng cũng dần dần biến mất... Càng lúc càng xa...

Hắn đem mặt cọ cọ lên hai má Cảnh Giai Tuệ vẫn còn mang theo hơi nước, cảm nhận được làn da ẩm ướt sau khi được ma sát lại chậm rãi nóng lên.

“Chị Hồng bảo với anh là em đã biết chuyện mua nhà xưởng. Không phải vì chuyện này mà em đang trách móc anh đấy chứ?” Đồng Nhiên bỗng dưng mở miệng nói, Cảnh Giai Tuệ chậm rãi hít hít mũi, tội lỗi của người đàn ông này đối với cô đã chồng chất lên từ lâu rồi, việc bán nhà xưởng cũng chỉ là giọt nước làm tràn ly mà thôi. Cho nên cô cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đẩy hắn ra, xoay người ngã xuống giường, đem mặt mình vùi vào trong tấm chăn mềm.

“Người tên Hele mà Dương tổng của các em thông đồng không phải là một kẻ dễ bắt nạt, từ lúc hắn cùng với tên họ Dương đó liên lạc chỉ sợ là đã tính toán được hết mọi chuyện rồi. Dương tổng tuy không nhìn ra được dã tâm của Hele, nhưng hắn lại dễ bắt em làm tổng giám đốc, hết thấy đều vì đề phòng khi có vấn đề sẽ đem em ra chịu tội. Một khi bắt tay vào điều tra, Dương tổng tránh không được mà em cũng chạy không thoát, vậy mà khi anh hỏi, em lại không chịu nói một lời với anh. Anh không thể trở mặt nhìn em bị bọn họ làm cho liên lụy, đành phải rút củi dưới đáy nồi mua lại nhà xưởng.”

Đáng tiếc tuy đã nói vậy, nhưng người phụ nữ nằm trong chăn kia vẫn không chịu chui ra.

Đồng Nhiên tiếp tục nói : “Tuệ Tuệ, không phải là em muốn cứ ở mãi trong nhà xưởng làm công đấy chứ? Không có ý định đổi công ty khác, đổi ngành sản xuất khác hay sao?”

Cảnh Giai Tuệ đoán được ý nghĩ của hắn, chôn đầu trong chăn bông rầu rĩ nói : “Cho dù có phải đổi công ty, em cũng sẽ không đến công ty của anh.”

Đồng Nhiên tiếp tục nói : “Bây giờ kinh doanh là vua, nhưng để mở rộng rất khó, cũng không thể mở mang được tầm mắt. Nếu đến công ty tài chính, môi trường tiếp xúc cũng rộng hơn, có thể rèn luyện được bản thân. Anh vừa mới thành lập một công ty mới, em có hứng thú muốn đến thử luyện một chút hay không? Sao hả? Sao lại nhìn anh bằng ánh mắt đó? Anh không có ý định muốn bật đèn xanh với em, mà là xem em có bản lĩnh xông vào đầm rồng hang hổ một lần hay không thôi, nếu em có thể thích nghi được với hang sói, thì hãy thay anh kiếm tiền, năm trăm vạn? Như vậy thì lợi cho em quá rồi, tối thiểu em cũng phải mang về năm triệu cho anh, được không?”

Đến ngày đó, Đồng Nhiên cảm thấy năm triệu này là một cái hẹn không xa, nhưng trước tiên phải kiếm chút lời làm dịu mát cuộc sống cái đã, lấy cổ vừa rồi lưng bị đập xuống đất, trong cơ thể chắc chắn đã bị tụ máu, phải làm ấu lưu thông, rốt cuộc cũng đem người phụ nữ này đặt dưới thân mình, ở trên gốc cây cổ

thụ ngàn năm làm đủ các tư thế đa dạng, làn da của cô vừa mới ngâm nước nóng, trắng mịn đến nỗi hân không thể cứ như vậy ôm chặt trong ngực, không bao giờ buông ra nữa...

Dưới cành lá cỏ thụ xào xạc, tiếng côn trùng kêu râm ran, Cảnh Giai Tuệ giống như đang khóc nức nở, tiếng rên rĩ như có như không, trong ban đêm yên tĩnh truyền đi rất xa. Ở trong một gian nhà gỗ phía bên kia, một người đàn ông trẻ tuổi ngồi trong căn nhà không sáng đèn, ánh mắt nhìn về căn nhà dưới tầng cây, trong đầu không thể không liên tưởng đến một màn xuân sắc nóng rực đang diễn ra bên trong, hẳn giống như cũng đang nhìn thấy được thân thể đầy đặn mềm mại trắng nõn kia, run run bị người đàn ông hung hăng đặt ở dưới thân tùy ý hưởng dụng, bộ ngực tròn trịa trong sự va chạm kịch liệt mà khẽ lắc lư... Nắm chặt ly rượu trong tay, giữa tiếng răng rắc khó có thể nghe thấy, ly rượu bị bóp nát rồi vương vãi đầy đất...

Sáng sớm hôm sau, Đồng Nhiên chào tạm biệt vợ chồng Cường Tử, mang theo Cảnh Giai Tuệ lên trực thăng rồi rời đi. Thượng Thiết hình như vẫn đang ngủ, lúc bọn họ chào tạm biệt cũng không thấy xuất hiện.

Đồng Nhiên biết, nếu muốn hai anh em lại thoải mái giống như trước kia là điều không tưởng, hiện tại hai người đều chỉ duy trì sự lịch sự ngoài mặt, coi như là lựa chọn tốt nhất rồi.

Cảnh Giai Tuệ vốn tưởng rằng việc hân đề nghị cô đến làm cho công ty mới của hân, chẳng qua chỉ là rượu vào nên mê sảng mà thôi, ngủ một giấc là quên ngay.

Nhưng khi hân kéo cô xuất hiện tại Queen's Road Central ở Hồng Kông, cô mới nhận ra Đồng Nhiên đang nghiêm túc.

Lúc đi vào phòng họp, cô mới phát hiện Đồng Nhiên thật sự muốn đem cô vào hang sói rồi – Chỉ thấy, hai bố con Đồng Tự và Đồng Hiểu Lượng đang ngồi ở bên cạnh vị trí chính trong phòng.

Lúc bọn họ trông thấy Cảnh Giai Tuệ bước vào, ánh mắt không hện mà cùng trừng mắt nhìn lên.

49. Chương 49

Đồng Nhiên không quan tâm đến ánh mắt của anh trai và cháu, bảo Cảnh Giai Tuệ ngồi trên sofa nhỏ trong phòng họp, sau đó hân ngồi xuống vị trí chính. Đồng Tự ho nhẹ một tiếng, gật đầu với Đồng Nhiên, nói: “Cậu đã đến rồi, chúng tôi cũng đã ngồi chờ được một lúc, lát nữa nhóm thành viên hội đồng quản trị sẽ đến, có nên để cho cô ấy tránh đi chỗ khác hay không.” Hân chỉ vào Cảnh Giai Tuệ nói.

Một số người trong hội đồng quản trị đã có mặt vừa nghe thấy lời hân nói liền ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn Cảnh Giai Tuệ.

“Không cần, cô ấy tới để làm thư ký hội nghị.” Đồng Nhiên thản nhiên nói.

Cảnh Giai Tuệ nhìn thấy được vẻ khinh thường trong mắt Đồng Tự, vốn đang muốn đứng lên lại chậm rãi ngồi xuống, nghĩ tới những lời buổi sáng trước khi ra cửa Đồng Nhiên đã nói với mình, cô lại bình tĩnh mở laptop đặt trên bàn trà ra.

Đồng Tự nhìn Cảnh Giai Tuệ không có ý định rời đi liền lạnh lùng thu hồi ánh mắt, cúi đầu chuẩn bị một số văn kiện, Đồng Hiểu Lượng cũng không nhìn cô nữa, cố ý quay đầu đi chỗ khác.

Chỉ chốc lát sau, mọi người đã đến đông đủ, các nhân vật quan trọng đối với chỗ làm việc bỗng dưng xuất hiện thêm một nhân viên thì cũng coi như không có gì, cho nên ngoại trừ hai cha con họ Đồng ra thì không có ai để ý đến Cảnh Giai Tuệ.

Sau khi bọn họ chào hỏi ngắn gọn xong, Cảnh Giai Tuệ biết, công ty mới này là từ ba tập đoàn tài chính lớn tạo thành, đó là tập đoàn Triệu Dương của Đồng Nhiên, tập đoàn tài chính tư nhân của Đồng Tự và tập đoàn Hằng Thái.

Trong phần đông thành viên ban quản trị tới tham dự, đại diện cho tập đoàn Hằng Thái là con gái của chủ tịch tên Huỳnh Kỳ Kỳ, cũng xem như là một bóng hồng giữa bụi rậm. Cô ấy khoảng hai bảy hai tám tuổi,

mặc một bộ trang phục lịch sự cao cấp tối màu, chân đi một đôi giày cao gót đế hồng nhọn của Louboutin, mái tóc ngắn màu đỏ tím mềm mại vén ra sau vành tai trắng nõn, thật sự là một đại mỹ nhân trời sinh, ngay cả Cảnh Giai Tuệ cũng nhận không được mà ngắm nhìn Huỳnh Kỳ Kỳ vài lần.

“Đồng tổng, mọi vấn đề chi tiết và bảng biểu tôi đã làm thành PPT, sau đây sẽ trình bày ọi người xem.”

Sau khi tắt hết đèn trong phòng họp, Huỳnh Kỳ Kỳ đứng lên, đầu tiên là mỉm cười gật đầu với Đồng Nhiên, sau đó đi đến trước màn hình chiếu, cầm bút laze vừa chỉ vừa nói chi tiết từng vấn đề.

Cảnh Giai Tuệ ngồi nghe bọn họ nói, đầu óc tinh tế chất lọc vấn đề, cuối cùng mới biết hóa ra ba tập đoàn thực lực hùng hậu liên hợp lại là để buôn bán bia!

Hơn nữa lại không phải là mặt hàng bia nổi tiếng, mà là bia của địa phương!

Chi phí của một chai bia thì được bao nhiêu tiền? Còn không bằng ở công ty cũ của cô, một cuốn vở có thể lãi đến một phần ba! Mấy ông chủ lớn này có phải là đang nhàn rỗi không có việc gì làm hay không?

Thế nhưng một lúc sau, khi Huỳnh Kỳ Kỳ trình bày kế hoạch, Cảnh Giai Tuệ lại yên lặng ở trong lòng hít một ngụm khí lạnh.

Giá thành của bia tuy rằng không cao, nhưng nó là sản phẩm được tiêu dùng hàng ngày của mọi người.

Song tuy nó là sản phẩm được tiêu thụ nhiều, nhưng lại không có những công ty phân phối độc quyền như sữa tắm, dầu gội...hay các vật dụng hàng ngày khác.Sản phẩm bia này tuy có nhu cầu rất lớn, phạm vi phổ biến rộng khắp, nhưng thể tích và trọng lượng lại rất lớn, hơn nữa khi đổ vào bình có thể dẫn đến việc bất ngờ nổ tung trong điều kiện xấu, cho nên yêu cầu trong khi vận chuyển cũng phải đặc biệt cao.Nhưng nếu tăng giá vận chuyển thì giá bia cũng sẽ tăng, người tiêu thụ từ đó sẽ không có khả năng mua nổi.

Thử nghĩ một chút, gần nhà mình các ông các chú sẽ thường mua loại bia cỡ rót vào bình lớn, hay sẽ bỏ tiền mua những chai bia có nhãn hiệu nổi tiếng?

Sở dĩ đó là lý do mà từng địa phương sẽ có những sản phẩm bia khác nhau, có rất ít những xí nghiệp lớn có thể giữ vị trí độc đại trong phạm vi cả nước, cho dù nhãn hiệu đó có nổi tiếng, thì khi đem ra tiêu thụ cũng không thể đạt đến độ bao phủ rộng khắp, thủy chung không có khả năng dẫn đầu thị trường.

Cuối cùng, ai có thể đưa sản phẩm đến với người tiêu dùng với giá thành ít nhất, người đó sẽ nắm chắc phần thắng.

Mà việc cần làm của ba tập đoàn liên hợp này, dường như không có khả năng hoàn thành được.Bọn họ lúc này giống như một con quái thú đang mai phục, như hổ rình mồi nhìn chăm chăm vào các xưởng bia to nhỏ trong khắp cả nước, lựa chọn khu vực thích hợp làm mục tiêu, hợp lực mua lại thành công thì lập tức thay đổi hệ thống làm việc, thống nhất một nhãn hiệu sản phẩm, sau khi loại bỏ những nhãn hiệu của các địa phương không có tính cạnh tranh thì trở thành nhà độc quyền.Những người kinh doanh đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp, chính là luôn nhìn xuống chúng sinh theo cách như vậy, từng bước tính toán để có được lợi nhuận từ mồ hôi nước mắt của dân chúng.

Sau khi kết thúc hội nghị, tất cả mọi người đều đứng dậy rời đi, chuẩn bị chọn một nhà hàng tốt để đi ăn trưa, nhân tiện thảo luận thêm với nhau một số điều.

Huỳnh Kỳ Kỳ đi chậm hơn mọi người một bước, tựa hồ cố ý chờ Đồng Nhiên, trước mặt một người đẹp có khí chất như vậy, Đồng Nhiên liền thu hồi dáng vẻ mạnh mẽ, rất lễ độ gật đầu với cô một cái rồi nói : “Tôi còn một số việc cần làm, khả năng sẽ xong muộn, mấy người không cần chờ tôi, cứ đi dùng cơm trước đi.”

Ánh mắt Huỳnh Kỳ Kỳ hiện lên một chút thất vọng, nhưng lại nhanh chóng nở nụ cười : “Vậy thì tôi đi trước, nếu tôi nhớ không lầm thì hình như Đồng tổng không ăn hải sản đúng không? Tôi xin mạo muội giúp anh gọi cơm trước vậy.” Nói xong, cô hơi híp mắt cười, kín đáo nhìn hẩn.

Loại quan hệ làm ăn này, Đồng Nhiên không thể từ chối được, sau khi cười nói cảm ơn, Huỳnh Kỳ Kỳ mang theo thư ký, đáng vẻ tao nhã bước ra ngoài, từ đầu đến cuối đều không liếc mắt nhìn Cảnh Giai Tuệ một cái.

Khi trong phòng chỉ còn lại Đồng Nhiên và Cảnh Giai Tuệ, hần đi tới trước mặt cô gái đang ngáy người kia rồi ngồi xuống bên cạnh, tay cầm chuột không dây, xem lại biên bản cuộc họp mà cô đã ghi lại.

Cuộc họp kéo dài hơn ba giờ, các thành viên của ba công ty đều có những ý kiến bất đồng, thật không ngờ cô lại kiên nhẫn như vậy, không có bỏ qua bất cứ một chi tiết quan trọng nào, thậm chí cô còn đánh dấu đỏ vào các vấn đề được đánh giá cao.

Đồng Nhiên biết, cô làm như vậy không phải là vì muốn lấy lòng hần, hay là cậy mạnh phô trương gì cả, đó tất cả đều là do thói quen làm việc của cô tạo thành, có những thói quen đã xâm nhập vào xương tủy, ví dụ như khi ta cởi tất rồi vứt bừa trên sàn nhà, cả đời vẫn vậy, lúc còn trẻ thì đá tất, lúc già thì chắc là đá tã giấy rồi. Mà Cảnh Giai Tuệ chính là cứ thông thả mà làm việc như vậy, không cần biết đó có phải là công việc mà cô thích hay không.

Sáng hôm nay, Cảnh Giai Tuệ vốn không có ý định tới công ty với Đồng Nhiên, nhưng sau khi mặc quần áo xong, Đồng Nhiên lại chậm rãi nói ra vài câu : “Đứa cháu ngốc kia của anh tình trường thất ý, thương trường đắc ý, tiếc là ngay tức khắc đã bị rơi vào bẫy của kẻ khác, lỗ chồng vó...Không biết có lại đùa giỡn muốn làm một cú nhảy Bungee hay không, hy vọng anh trai anh có thể kéo nó lại...”

Cảnh Giai Tuệ nghe xong giật mình, nhưng trên mặt vẫn làm bộ như không để ý : “Anh là chú của anh ấy, chẳng lẽ lại trở mặt đứng nhìn anh ấy chịu thiệt?”

Đồng Nhiên thất cậ vạt xong, đứng trước gương nhìn cô, cười thâm thúy : “Em cảm thấy anh có đủ tư cách làm chú của nó ư?”

Một câu này làm cho Cảnh Giai Tuệ không ngồi yên được, lúc Đồng Nhiên thúc giục, cô liền yên lặng thay quần áo rồi cùng hần ra ngoài.

Lúc vào phòng họp, trong đầu Cảnh Giai Tuệ chỉ có một suy nghĩ – Đồng Hiểu Lượng đóng vai trò gì ở đây?

Nhìn lướt qua vài trang, Đồng Nhiên hỏi : “Tay có mỏi không, để anh xoa bóp cho em.” Nói xong hần cầm lấy hai bàn tay mảnh khảnh của cô, nhẹ nhàng vuốt ve các khớp xương, vừa xoa vừa nói : “Em thử nói xem, tại sao tập đoàn Hằng Thái lại nóng lòng hành động như vậy?”

Cảnh Giai Tuệ suy nghĩ hỗn loạn, nghe xong vấn đề của Đồng Nhiên, cô lại nhìn thoáng qua ghi chép của mình, trong đó Huỳnh Kỳ Kỳ có nói một câu : “Thị trường trong nước như một bức tường thành, đến những hãng bia có ảnh hưởng toàn cầu cũng không thể tiến vào.”

Những lời này được Cảnh Giai Tuệ dùng gạch chân màu đỏ để đánh dấu lại.

Không những thế, cô còn để lại một dấu chấm hỏi thật to sau đó. Dù sao biên bản hội nghị này cô chép lại không phải để đưa cho Đồng Nhiên xem, trong lòng có nghi vấn nên cứ tự nhiên mà đánh dấu lại như vậy.

Hiện tại các ngón tay đang nhàn rỗi, trong lòng cũng có thể suy nghĩ kỹ càng hơn : “Em nhớ lúc trước trên tin tức đã nói qua, một công ty bia nổi tiếng toàn cầu đã bị một thương nhân Trung Hoa mua lại, anh...lúc đó hình như đã nói với em đó là Hằng Thái đúng không?”

Đồng Nhiên nheo mắt nhớ lại, trong đầu chỉ toàn những hình ảnh không đứng đắn – Lúc đó người phụ nữ này mới tắm rửa xong, ngồi trên sofa xem tin tức, trên mặt vẫn còn nhỏ những giọt nước, yêu kiều ngồi bóc trứng ăn, hần rất tự nhiên muốn đến nhắm nháp một chút, định bụng kéo cả áo ngủ của cô ra rồi ăn tươi luôn, cô đương nhiên là không muốn, lấy cớ là đang xem tin tức, liều mạng ngắt lời hỏi hần vài vấn đề. Khi đó hần chỉ thuận miệng nói là tập đoàn Hằng Thái đã bí mật mua lại một nhãn hiệu bia mà mình thích, xem ra bọn họ đang có ý định muốn đẩy mạnh giá cả.

Không ngờ Cảnh Giai Tuệ lại vẫn nhớ kỹ câu nói tùy tiện đó của hần.

“Nếu nói như vậy, Hằng Thái đúng là đang đi từng bước cờ lớn, một khi hình thành một mạng lưới Internet, chẳng những có thể bán những sản phẩm bia trong nước, mà còn buộc chặt tiêu thụ của nhãn hiệu bia nước ngoài nổi tiếng...”

Cảnh Giai Tuệ vừa nói vừa không đề nén được suy nghĩ đang dâng trào – phương diện này có lợi nhuận kinh người đến cỡ nào, có thể nghĩ là, lúc trước phần đông những hãng bia nước ngoài đều thất bại ở thị trường Trung Quốc, chính là bởi vì thiếu mạng lưới tiêu thụ có sẵn.

Đến lúc đó ba tập đoàn lớn có thể đầu cơ kiếm lợi, chỉ chờ phần đông các thương nhân nước ngoài lấy giá cao để tranh đoạt. Nhưng trong ba tập đoàn, Hằng Thái lại là nơi nắm giữ con át chủ bài, bọn họ đã mua lại một nhãn hiệu bia lâu đời ở châu Âu, từ đó bia trong nước pk với bia nước ngoài giá rẻ, cuối cùng người chiến thắng không cần nói cũng biết. Hằng Thái đâu chỉ muốn hãm hại Đồng thị? Họ đang muốn tất cả mọi người chơi với bọn họ một ván cờ hữu nghị!

Đồng Nhiên đối với cân nhắc ẩn tình của Cảnh Giai Tuệ cũng không tỏ ra bất cứ biểu tình ngoài ý muốn nào, chỉ mỉm cười nhìn cô ngồi cạnh mình chậm rãi nói.

Ánh mắt cô tỏa sáng rực rỡ, ánh sáng đó không phải là vì cô có khát vọng với mức lợi nhuận lớn kia, mà đó là biểu hiện của một người có xúc giác nhạy bén, sau khi gạt bỏ được sương mù, thấy được ánh mặt trời nên mới hưng phấn như vậy.

Người phụ nữ của hần trời sinh ra là để làm kinh doanh!

Vốn dĩ hần vẫn luôn ình là một con chim đại bàng, đem cô thành một con chim hoàng yến mảnh mai mà nuôi dưỡng... Lúc này, Cảnh Giai Tuệ trên mặt lộ ra sự hưng phấn, lại im lặng không nói, người phụ nữ như vậy... Thật sự rất quyến rũ... Thế nhưng, khi cô mở được đôi cánh để bay lên bầu trời, có khi nào cô sẽ bay rất xa, xa đến mức hần cũng không thể đuổi tới?

Liệu hần có nên tranh thủ bẻ gãy đôi cánh của cô, sau đó chặt chẽ trói cô lại rồi nhốt trong chiếc lồng giam kín đáo mà hần dựng thành?

50. Chương 50

Đồng Nhiên trong lòng vốn không cảm thấy gì, nhưng khi Cảnh Giai Tuệ nói, thần sắc của cô đột nhiên trở nên âm u, vẻ hưng phấn giống như vừa mới bị giội ột gáo nước lạnh.

Nhìn nét mặt của Cảnh Giai Tuệ đang chậm rãi hồi phục, cố gắng trở nên bình tĩnh trở lại, Đồng Nhiên như nghĩ tới điều gì, nói : “Em có hứng thú muốn tham dự hạng mục này không, không phải với thân phận thư ký, mà sẽ là người trực tiếp thi hành hạng mục.”

Cảnh Giai Tuệ ngạc nhiên ngẩng đầu, cô biết Đồng Nhiên không phải là đang muốn lấy chuyện này để lấy lòng mình, cô hiểu rất rõ người đàn ông này, lúc trước tuy chỉ quản lý một quán bar nhỏ, nhưng hần cũng không cho phép cô xen vào nói nửa câu, vô luận là việc lớn hay nhỏ, Đồng Nhiên đều là người lãnh đạo, tác phong mạnh mẽ cai trị chính quyền giống như Tần Thủy Hoàng vậy.

Cho nên lúc trước khi hần nói muốn Cảnh Giai Tuệ đến công ty thì cô cũng chỉ thầm cười lạnh trong lòng, thể nào hần cũng muốn an bài cho cô một vị trí bình hoa ngồi một góc trong văn phòng, pha trà đánh máy, làm những việc nhỏ nhặt à xem.

Thế nhưng hiện tại vì sao hần lại muốn cô tham gia vào hạng mục cất giấu đầy cạm bẫy nguy hiểm này chứ? Chẳng lẽ hần không biết, nếu có bất cứ tổn thất nào, thì khoản đầu tư kếch xù của Đồng thị và tập đoàn Triệu Dương của hần đều sẽ giống như bát nước đổ đi hay sao?

Rốt cục là hần đang muốn tính toán điều gì? Cảnh Giai Tuệ nghi ngờ nhìn hần, vẻ mặt đơn thuần trong veo cùng xinh đẹp, nhất là cái miệng nhỏ đang khẽ mở ra, lộ ra hai cái răng cửa trắng bóng.

Đồng Nhiên chỉ cảm thấy người phụ nữ này giống như một con thỏ trắng vừa mới chạy ra khỏi ổ, ánh mắt cảnh giác nhìn vào sói xám, khiến hần không nhịn được mà bật cười.

Cảnh Giai Tuệ thấy hần đột nhiên cười, trong lòng càng thêm khó chịu, cô không thèm để ý đến hần, đứng lên chuẩn bị đi toilet.

Người đàn ông kia cũng thuận thế đứng lên, vóc dáng của hần rất cao, Cảnh Giai Tuệ cũng chỉ miễn cưỡng đứng đến vai hần, cho nên cô cực kỳ ghét sóng vai đi cùng người đàn ông này, lúc nào cũng có cảm giác bị bóng dáng của hần bao phủ, có chút hít thở không thông.

Còn chưa đi được vài bước, Đồng Nhiên đứng phía sau liền ôm lấy cô rồi đặt lên bàn để văn kiện, lại lui về sau mấy bước, ngẩng đầu lên nhìn cô : “Anh đang nói nghiêm túc, liệu em có thể bay được bao xa? Anh cũng đang mỗi mắt mong chờ, còn nếu em chỉ là một con chim sẻ, thì đừng nên kiêu ngạo trở thành đại bàng, cứ yên ổn mà ở bên cạnh anh, sau đó...để trứng cho anh!” Đồng Nhiên vừa nói vừa nở một nụ cười tà ác giống như một con diều hâu đang ôm miếng thịt tươi vậy.

Cảnh Giai Tuệ bị bế ngồi trên cao, cô chỉ có thể ngồi đó nhìn hắn đang nhẹ nhàng cầm mắt cá chân của mình, lúc này đây, cô lại như đang bị treo giữa không trung, không biết bên dưới là vực sâu tới cỡ nào...

Lúc Đồng Nhiên mang theo Cảnh Giai Tuệ đi vào nhà hàng thì nhóm cổ đông đã chọn xong thức ăn, trên bàn đã bày rất nhiều các món ăn tinh xảo, mọi người trong lòng đều đang có suy nghĩ, ăn uống cầu kỳ quá sẽ tốn nhiều thời gian, đồ ăn này xem như là không thể tốt hơn rồi, vừa dinh dưỡng lại vừa ngon miệng. Một bữa ăn đơn giản này, có thể nhận ra được dụng tâm của người gọi món Huỳnh Kỳ Kỳ.

Trụ sở chính của tập đoàn Hằng Thái được đặt ở Hồng Kông, tổ tiên của cô là người Hoa, nhưng cô lớn lên ở đây, coi như cũng là một cô gái Hồng Kông điển hình, cho nên ở đây chính là sân nhà của cô, việc chiêu đãi khách đương nhiên cũng phải tận tâm tận lực.

Nhà hàng Lâm Hải này có tầm nhìn rất tốt, phong cách được trang hoàng theo kiểu dáng Tây Âu tao nhã, nhà hàng to như vậy nhưng cũng chỉ có hai cái bàn có khách ngồi.

Nhóm thành viên hội đồng quản trị một bàn, trợ lý và thư ký ngồi một bàn khác, nhưng Đồng Nhiên lại kéo Cảnh Giai Tuệ ngồi bên cạnh mình.

Điều này khiến cho nhóm đồng sự vốn không chú ý đến cô đều phải ngẩng đầu lên nhìn, một lần nữa đánh giá cô nhân viên thoát nhìn không mấy thu hút này.

“Tôi xin giới thiệu, đây là quản lý Cảnh của bộ phận kế hoạch tập đoàn Triệu Dương, lần này tôi đưa cô ấy tới cũng là hy vọng cô ấy làm quen với công việc của chúng ta, mong rằng từ nay về sau các vị sẽ quan tâm chú ý đến cô ấy nhiều hơn!” Đồng Nhiên mỉm cười giới thiệu.

Việc này khiến sắc mặt của Đồng Tự càng trở nên khó coi, hắn không nghĩ tới Đồng Nhiên lại long trọng giới thiệu người phụ nữ này như vậy, phải biết rằng Đồng Hiểu Lượng cũng không ngồi vào bàn của nhóm đồng sự, mà là ngồi cùng với nhóm trợ lý ở bên kia.

Hắn làm như vậy là có nguyên nhân, không giống với Đồng Nhiên được Huỳnh Kỳ Kỳ của Hằng Thái ba lần bảy lượt ngỏ lời mời. Lúc trước, vì món hời lớn này mà hắn đã phải dùng hết chiêu thức, cuối cùng chủ tịch của Hằng Thái cũng nể tình hắn là anh trai của Đồng Nhiên, cho nên mới có được cơ hội hợp tác lần này.

Dù sao cũng là ba tập đoàn lớn hợp tác làm ăn, cho dù là con của mình thì cũng chỉ là hậu bối không có nhiều kinh nghiệm, hắn cần phải có tác phong công tư phân minh của người đi trước. Nhưng hiện tại Đồng Nhiên chẳng phân biệt được công tư, cứ thế mang theo một người phụ nữ xuất hiện tại nơi nghiêm túc này? Thật khiến cho người ta phải ghen ghét nhìn trôn trố!

Cậu em của hắn, quả nhiên là bị sắc đẹp làm cho hôn mê rồi! Hơn nữa trên bàn ăn còn có một người phụ nữ khác...

Nghĩ vậy, Đồng Tự cầm khăn lên lau miệng, bất động thanh sắc nhìn phản ứng của Huỳnh Kỳ Kỳ.

Huỳnh Kỳ Kỳ khéo léo mỉm cười chào hỏi Cảnh Giai Tuệ, sau đó gọi phục vụ đến định gọi món cho cô.

“Không cần đâu, để cô ấy ăn phần của tôi đi!” Đồng Nhiên vừa nói vừa chuyển đồ ăn trước mặt mình cho Cảnh Giai Tuệ, sau đó gọi một bát mì thịt nướng và một đĩa bánh bao tôm. “Người phương Bắc chúng tôi hay thích ăn mì, không thể đổi được!” Đồng Nhiên cười cảm khái, cầm đũa gấp mì ăn.

Hắn vốn có vóc dáng khôi ngô điển hình của đàn ông phương Bắc, cách ăn có hơi thô lỗ, không có chút cảm thụ hương vị nào, tư thái thông dong và tự nhiên, như thế chính hắn mới là chủ nhân của nơi này vậy.

Huỳnh Kỳ Kỳ nhìn phần cơm được đặt trước mặt Cảnh Giai Tuệ, nụ cười trở nên cương cứng, nhưng rất nhanh lại khôi phục được thái độ bình thường, mỉm cười nói chuyện với Đồng Nhiên, rằng mới vừa rồi lúc

anh chưa đến thì nhóm lão tổng nói chuyện thú vị thế nào, nhất thời không khí trên bàn ăn trở nên rất thân thiện.

Sau khi dùng bữa xong, mọi người đều tự mình chuẩn bị rồi lên đường trở về. Đồng Tự và Đồng Hiểu Lượng rời đi trước, những người khác đi sau, chỉ còn lại Huỳnh Kỳ Kỳ cùng hai người Đồng Nhiên và Cảnh Giai Tuệ. Lúc đến cửa nhà hàng, Huỳnh Kỳ Kỳ cười nói với Đồng Nhiên : “Lần trước anh đã hoàn toàn gọi lên hứng thú chơi golf cho ba tôi, bây giờ ông ấy như bị nghiện vậy, cho dù bận việc cũng phải dành ra một tiếng một ngày để luyện tập, nói nhất định phải lấy lại thanh danh, đánh bại anh cho bằng được! Thế nào, Ares, khi nào rảnh anh có thể tái chiến với ông ấy một trận không?” Không giống với bình thường khách khí gọi hần là Đồng tổng, lần này Huỳnh Kỳ Kỳ rất thân thiết gọi tên tiếng Anh của Đồng Nhiên, đủ để thấy được mối quan hệ sâu sắc của hai người.

Ares? Cảnh Giai Tuệ đứng phía sau hai người, yên lặng lắng nghe, đây là tên của vị thần chiến tranh trong thần thoại Hy Lạp – tàn nhẫn vô tình, thích chém giết đầm máu. Cái tên này thật phù hợp với Đồng Nhiên, nhưng mà không biết vị tiểu thư khuê các xinh đẹp này có phải là Aphrodite si tình với Ares hay không?

“Chỉ cần ông ấy hẹn gặp, tôi nhất định sẽ tới, nhờ cô gửi lời thăm hỏi của tôi đến ông ấy.” Đồng Nhiên cười nói.

Huỳnh Kỳ Kỳ đạt được mục đích, gạt đầu, xoay người lên xe rồi đi.

Xe chậm rãi hướng đến đường cái. Về tươi cười trên mặt Huỳnh Kỳ Kỳ đã dần tan biến, cô thuận tay lấy hộp phấn trong túi ra, soi gương nhìn lớp trang điểm trên mặt mình, nhân tiện cũng từ đó nhìn ra được tình cảnh phía sau xe.

Người đàn ông kéo tay cô gái lên xe, một cơn gió thổi tới, mái tóc cô gái bị thổi tán loạn, người đàn ông mỉm cười giơ tay ra vén lại tóc cho cô...Nụ cười dịu dàng đó, không phải là thái độ để dành cho cấp dưới, đó là dáng vẻ yêu thương chiều chuộng hết mực của người đàn ông dành cho cô gái...

Bốp một tiếng, hộp phấn bị đóng lại, người trợ lý ngồi lái xe phía trước trông thấy sắc mặt không tốt của Huỳnh Kỳ Kỳ, lập tức thân thiết hỏi : “Miss Huỳnh, làm sao vậy?”

Huỳnh Kỳ Kỳ hít một hơi thật sâu, cười nói : “Không có gì, anh tập trung lái xe cẩn thận đi.”

Nói xong cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, quang cảnh quen thuộc của thành phố lần lượt xẹt qua trước mắt. Hồng Kông là một nơi chật hẹp nhỏ bé, chỉ cần chạy xe 40 phút là đã có thể du lịch toàn thành phố, nhưng nơi này lại là trung tâm tài chính quốc tế của châu Á.

Đối với sự kỳ vọng của bố, cô là người thừa kế duy nhất của tập đoàn đương nhiên là hiểu rõ, việc lựa chọn một người chồng có thể giúp mình cũng phải được cân nhắc thật cẩn thận. Thế nhưng hầu như đều là những gia tộc quá lớn, tranh chấp nội bộ không ngừng diễn ra, tất cả đều không thích hợp để kết hôn. Huỳnh Kỳ Kỳ vẫn luôn hy vọng tìm được một người chồng không cần họ hàng nâng đỡ, xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng. Gia tộc Huỳnh thị đã đủ quyền thế rồi, không cần phải thêm hoa dẹt gấm thêm nữa, chỉ cần một người có thực lực để chèo lái con thuyền lớn trong tương lai, vượt qua mọi sóng gió, vững mạnh trường tồn.

Trong một bữa tiệc hai năm trước, Đồng Nhiên cứ như vậy lọt vào tầm mắt cô. Nếu xét một cách công bằng thì Đồng Nhiên cũng không phải là đối tượng thích hợp để kết hôn. Tạm thời không nói đến quy mô tập đoàn của hần, chỉ nhìn quãng thời gian mà hần đã trải qua, thì bối cảnh của người này thật sự quá mù mịt, không phải là con đường mà một người thương nhân bình thường luôn có. Thế nhưng không một ai có thể phủ nhận, tính từ góc độ của một người phụ nữ mà nói, thì hần là một người đàn ông vô cùng quyền rũ, sự quyền rũ đó không xuất phát từ bất cứ một chỗ dựa bề thế nào cả.

Đó là một người đàn ông có quá khứ đặc biệt, đây là ấn tượng đầu tiên của Huỳnh Kỳ Kỳ về hần, đồng thời cô cũng tự nhắc nhở chính bản thân mình là sẽ không gần gũi với hần...Bởi vì, hần là một người đàn ông vô cùng nguy hiểm.

Tuy nhiên sau khi tiếp xúc với hần trong kinh doanh, cô nhận thấy lý trí của mình dường như không thể khống chế được, biết rõ người đàn ông này không thể chạm vào, lại cứ như vậy để mặc cho tình cảm thoát ra khỏi sự trói buộc.

Hơn nữa sự thật cũng đã chứng minh là gu thưởng thức đàn ông của Huỳnh Kỳ Kỳ quả nhiên không tầm thường, ngần ngại hai năm, tập đoàn Triệu Dương của Đồng Nhiên xuất hiện, trở thành một ngôi sao sáng không thể xem thường, giống như tên tiếng Anh của hắn, Ares – một cái tên đầy khí phách! Đó là một người đàn ông sinh ra để chém giết tranh đoạt! Là người vô cùng xứng đôi với cô, một người chồng hoàn hảo để bên nhau đến cuối cuộc đời.

Cuối cùng trong một cuộc họp thường niên ở Luân Đôn một năm trước, dưới bầu trời Luân Đôn cộng thêm pháo hoa rực rỡ, Đồng Nhiên đã hôn lên môi cô. Đôi môi và hơi thở đầy mùi rượu của anh vừa bá đạo lại vừa ngỗ ngược, khiến cho cô như biến thành một cô gái mười sáu tuổi mới biết yêu, cả người mềm nhũn rồi ngã vào lòng anh. Khoảnh khắc đó, lòng của cô cũng rạo rực như đám pháo hoa kia, tuyệt đối sẽ không bao giờ lui bước nữa.

Thế nhưng sau khi hôn xong, người đàn ông này lại không tỏ vẻ gì nữa, thái độ thoáng lạnh thoáng nóng, như gần như xa đối mặt với cô, cô biết, anh chỉ đang cố thu hút cô, muốn cô hoàn toàn bị khuất phục trong vòng tay anh.

Không sao hết! Cho dù trong lòng có yêu anh nhiều đến đâu, cô cũng sẽ không cố gắng ra vẻ như chó vẫy đuôi mừng chủ, cô sẽ dùng thực lực của mình để chứng minh rằng, chỉ có cô mới xứng đáng trở thành người phụ nữ của anh, phải hoàn toàn đánh bại được anh, thì cô mới có thể triệt để đem người đàn ông này ở lại bên mình.

Cô một mặt bày sẵn thế trận, mặt khác lại nhìn anh bị vây quanh bởi rất nhiều phụ nữ đẹp. Tuy rằng Đồng Nhiên rất thoải mái trong phương diện nam nữ, nhưng lại chưa bao giờ dây dưa quá lâu với bất kỳ ai, điểm này khiến cho Huỳnh Kỳ Kỳ cảm thấy rất vừa lòng.

Trông cậy vào một người đàn ông thành đạt sẽ thủ thân như ngọc ư?

Nực cười! Cô thậm chí còn không ngại chồng của mình sau khi kết hôn sẽ nuôi dưỡng thêm vài cô nhân tình nữa.

Không phải là cô không để ý, mà nếu quả thật đối tượng của mình chính là Đồng Nhiên, thì chỉ cần cô có thể trở thành vợ của anh, cô chắc chắn sẽ bao dung tất cả mọi lỗi lầm của chồng. Cô thừa nhận, hai năm nay, cô đã bị trúng độc của người đàn ông này, dù không có cách nào giải độc thì cô cũng cam tâm tình nguyện chấp nhận.

Hôn nhân là thứ quá tệ nhạt, chỉ cần cô là người ở bên anh, trở thành vợ anh suốt cuộc đời, thì cỡ đại ven đường có là gì chứ? Tất cả đều sẽ không chịu nổi dằn vặt khi trời đông giá rét, cuối cùng bị cô giẫm nát dưới chân, biến thành cảnh khô lá úa.

Chỉ cần cô có thể đứng bên cạnh anh...

Nghĩ vậy, Huỳnh Kỳ Kỳ đeo kính vào, đem sự lo lắng khi mới nhìn thấy Cảnh Giai Tuệ vút sang một bên, thoải mái nghĩ đến mấy ngày nữa khi bố mình cùng Đồng Nhiên gặp mặt sẽ như thế nào.

51. Chương 51

Nghi thức kí kết chiến lược hợp tác của ba tập đoàn lớn được cử hành vào ba ngày sau đó. Cảnh Giai Tuệ mặc trang phục màu trắng của Prada ngồi ở vị trí bên cạnh chủ tịch, bị ánh đèn flash bên dưới đồng loạt chiếu vào khiến cho cô hoảng loạn không mở nổi mắt, so sánh với dáng vẻ hưng phấn xinh đẹp của Huỳnh Kỳ Kỳ thì trông cô có phần hơi tiều tụy.

Hôm nay trước khi ra ngoài Cảnh Giai Tuệ còn cố ý dậm thật nhiều phấn ở dưới mắt, hy vọng có thể che được quầng thâm, bởi vì ba ngày nay cô đều ở trong tình trạng thiếu ngủ. Đồng Nhiên sau khi họp xong liền đem cô nhét vào một căn biệt thự cho thuê ở Hồng Kông, sau đó gọi thư ký mang đến một núi văn kiện để cô xem.

Ba ngày ngắn ngủi này, quả thật có thể so sánh với áp lực chiến đấu khi thi vào đại học năm đó, cô mặc một bộ quần áo rộng thùng thình của Đồng Nhiên rồi ngồi trên giường lớn, tóc tai bù xù nhìn những điểm mấu chốt trong văn kiện. Đồng Nhiên dựa vào giường lớn, thoải mái uống cà phê, thỉnh thoảng lại nhắm vào một vài vấn đề có thể xảy ra trong kế hoạch rồi gian xảo đưa ra câu hỏi cho Cảnh Giai Tuệ.

Tuy tự nhận là người có khả năng học tập khá, nhưng Cảnh Giai Tuệ lại không chỉ một lần bị mắc kẹt trong những câu hỏi của Đồng Nhiên. Mỗi khi cô không trả lời được, Đồng Nhiên lại thích thú lấy ra một quyển sổ, gạch một cái lên giấy, sau đó mới chậm rãi nói ra suy nghĩ của mình.

Mấy lần như vậy, người đàn ông này tuy cái gì cũng không nói, nhưng Cảnh Giai Tuệ lại đỏ bừng cả mặt, cho dù không tình nguyện thừa nhận, nhưng phải nói thật là khả năng cân nhắc tình hình của hắn không thể không làm cho cô bội phục.

Nhưng càng bội phục thì cô lại càng thấy chướng mắt với bộ mặt đắc ý của tên kia! Mặc dù hắn không nói gì chế nhạo cô, nhưng ánh mắt kia thì chắc chắn là đang có ý muốn nói “Bùn loãng không thể trát được tường”.

Vốn có chút không cam tâm, nhưng đến cuối cùng, khi bị Đồng Nhiên ép hỏi đến á khẩu không trả lời được thì trong lòng cô bỗng dâng lên một sự quyết tâm mạnh mẽ, lập tức nghiêm túc so sánh các tư liệu, lấy bút nhớ đánh dấu lại.

Sau ba ngày giống như ở trong trại tập huấn, Cảnh Giai Tuệ vốn đang chuẩn bị ngủ một giấc thật ngon, nhưng tên kia lại tự nhận là mấy ngày nay hắn đã phải hy sinh rất nhiều, nếu đã học tập xong thì đồ đệ phải có trách nhiệm báo đáp thầy.

Hắn phẩn chấn gờ chữ “Chính” trong cuốn sổ ra (chữ Chính : , mỗi lần chị Tuệ ko trả lời được là anh lại gạch một nét lên sổ, cuối cùng viết thành chữ này =))) nói : “Em xem lại em đi, phạm lỗi nhiều như vậy, anh nên trừng phạt em thế nào cho tốt đây?” Cảnh Giai Tuệ mắt buồn ngủ mờ sương ngáy ngốc nhìn hắn, cứ chốc chốc lại ngáp một cái, đầu óc đã sử dụng quá tải nên không thể lý giải được hàm ý trong ánh mắt bốc hỏa của Đồng Nhiên.

Thầy giáo Đồng cũng không khách khí nữa, lập tức cầm “thước kẻ dạy học” của mình rồi chui vào ổ chăn, bắt đầu giai đoạn “giày vò” người khác không biết mệt mỏi.

“Em mệt quá, cho em ngủ một lúc đi!” Cảnh Giai Tuệ cố gắng chui sâu vào chăn, nhưng “thước kẻ dạy học” lại vẫn cứ liên tiếp chọc vào đùi cô.

“Khi quá mệt mỏi, việc này có thể giúp cho em thư giãn, em cứ coi như đang mát xa, chỉ cần nhắm mắt lại rồi hưởng thụ là được.” Người đàn ông này sau khi nói ra những câu rất vô trách nhiệm, liền kéo Cảnh Giai Tuệ đang không mở nổi mắt ra khỏi chăn, từ đầu giường lấy một hộp thuốc mỡ, tiến hành “mát xa tẩm bổ” đơn giản xong thì không chút khách khí bắt đầu tiến quân thần tốc.

“Thế nào? Có cảm nhận được năng lượng mà anh truyền cho em không? Dễ chịu chứ?”

Cảnh Giai Tuệ tức giận cầm lấy một tập văn kiện ở bên cạnh rồi đập lên khuôn mặt tuần tú của tên cầm thú kia.

Mặt Đồng Nhiên bị cô đập liên tục, hắn nguy hiểm nheo mắt lại, vươn tay ra thô lỗ giật lấy văn kiện, sau đó hất sạch đồng giấy tờ bên cạnh xuống sàn, ôm lấy Cảnh Giai Tuệ, nâng cặp mông xinh đẹp của cô lên rồi dùng sức cày cấy.

“Á...Dễ...Dễ chịu cái đầu anh ý...A!” Cảnh Giai Tuệ thở dốc nói không ra hơi, mới nói được một nửa thì lại bị va chạm mạnh hơn.

“Học sinh mà không nghe lời, không hoàn thành khóa học thì phải bị thầy giáo phạt! Em kêu to nữa lên! Thầy rất thích nghe giọng nói vang dội của học trò...” Đồng Nhiên bị từng tiếng kêu yêu kiều của Cảnh Giai Tuệ kích thích, dứt khoát đứng xuống giường, đem hai cái đầu gối của cô gấp lại đến ngực, để ật cốc hiện ra trước mắt mình, dùng sức một cái, lại thông thuận tiến vào trong...

Cảnh Giai Tuệ không biết tối qua mình bị cầm thú làm bao nhiêu lần, thậm chí lúc đang nằm mơ cô lại đột nhiên bị hắn động thân tiến vào, sau đó lại tiếp tục một trận cuồng phong bão táp.

Chờ đến khi hoàn toàn loại bỏ được chữ “Chính” kia thì Cảnh Giai Tuệ cũng đã không còn một chút sức lực nào nữa rồi, cô không biết có phải mình bị làm đến ngất đi hay không, lúc nào tên kia dừng lại cũng không biết, dứt khoát chìm vào giấc ngủ, bất tỉnh nhân sự...

Lúc Cảnh Giai Tuệ thật vất vả mở hai mắt ra, người kia đã rửa mặt xong, thay một bộ tây trang, vẫn là dáng vẻ tinh anh vĩnh viễn không biết mệt mỏi thường ngày, giống như ác ma đêm hôm qua mở ra một màn sắc giới không phải là hấn vậy.

Huỳnh Kỳ Kỳ đương nhiên không thể biết được nguyên nhân khiến Cảnh Giai Tuệ uể oải. Kết thúc hội nghị là tiệc chiêu đãi các phóng viên nhà báo, cô bưng một ly rượu ngọt rồi mỉm cười đưa cho Cảnh Giai Tuệ lúc này đang lén lút che miệng ngáp.

“Miss Cảnh, cô ném thử đi, đây là rượu ngọt của Ai Len, số độ không cao, rất thích hợp cho phụ nữ.”

Cảnh Giai Tuệ vội vàng tiếp nhận chén rượu, nói lời cảm ơn Huỳnh Kỳ Kỳ, Huỳnh Kỳ Kỳ nói tiếp: “Trong cuộc họp Eric đã nói rõ ràng với chúng tôi rồi, Triệu Dương tuy là nơi xuất vốn, nhưng lĩnh vực đầu tư của tập đoàn này lại rất rộng, rất khó để quản lý, cho nên việc tiếp xúc thực tế sẽ do cô phụ trách, xem ra về sau chúng ta sẽ có quan hệ lâu dài. Sau này gánh nặng của cô chính là việc đường xá xa xôi, bận gì thì cũng nên chú ý nghỉ ngơi, bằng không công nhân mà thấy, lại hiểu lầm là nhóm boss suốt ngày ăn chơi về đêm, khi đi làm mà mang vẻ mặt mệt nhọc đó thì sẽ có ảnh hưởng không tốt.”

Giọng điệu khách khí mang theo chút đắc ý này im lặng mà gõ cho Cảnh Giai Tuệ một cái. Cảnh Giai Tuệ làm như không nghe được hàm ý của Huỳnh Kỳ Kỳ, chỉ cười nhẹ rồi nói cảm ơn lời nhắc nhở của Huỳnh tiểu thư.

Huỳnh Kỳ Kỳ trong lòng khẽ cười, lúc trước cô đã thu thập được tư liệu về Cảnh Giai Tuệ, mới biết được người phụ nữ thoát nhìn không quá thu hút này thì ra đã suýt chút nữa trở thành con dâu của Đồng Tự, khiến cho cô kinh ngạc không thôi, bởi vì cô cảm thấy Đồng Nhiên không phải là loại người vì phụ nữ mà làm mất hòa khí gia đình. Trong lòng nghĩ tới xuất thân bình thường của cô, thì ra là một nhân viên bán hàng của một công ty văn phòng phẩm nhỏ.

Hôm nay mặc dù là hoạt động buôn bán, nhưng cô biết cô sẽ phải chạm mặt với Cảnh Giai Tuệ, cho nên cô hoàn toàn chuyển sang trạng thái bị kích thích rồi chuẩn bị chiến tranh! Mỗi một phụ kiện trang sức trên người cô ta đều được lựa chọn một cách tinh tế, mái tóc ngắn sáng rực vô cùng xinh đẹp và tự nhiên, đeo một đôi khuyên tai kim cương 5 cara sáng lấp lánh, chiếc vòng tay được đặt làm của Bvlgari đeo lên cổ tay mảnh khảnh trông càng thêm mê người, bởi vì trang sức đã đủ chói mắt, nên trang phục cũng phải nổi bật, một bộ đồ của Prada màu trắng số lượng có hạn, cả Hồng Kông chỉ có hai bộ, vừa vặn rất hợp với hội nghị ngày hôm nay.

Nhưng là tuy đã tỉ mỉ “Chuẩn bị chiến tranh”, nhưng khi nhìn thấy người phụ nữ đứng phía sau Eric thì tâm tình tốt đẹp của cô lập tức bị phá hỏng hoàn toàn.

Cái người phụ nữ tên Cảnh Giai Tuệ kia...cư nhiên lại mặc một bộ quần áo giống hệt cô!

Cho dù biết cô ta chính là tình nhân của Đồng Nhiên thì Huỳnh Kỳ Kỳ vẫn có thể cười trừ cho qua. Nhưng mà, ở nơi quan trọng thế này, bởi vì đụng hàng, nên khi mỉm cười nhìn mấy ảnh chụp tới tấp, trong lòng cô vẫn cảm thấy vô cùng tức giận, lửa trong người càng đốt càng mạnh.

Cảnh Giai Tuệ có thân phận gì mà lại dám đứng trên bục chủ tịch với cô, thậm chí còn mặc quần áo giống cô. Cô thậm chí có thể đoán được ngày mai trên các mặt báo sẽ xuất hiện tin tức “Mỹ nữ nổi tiếng Hồng Kông đụng hàng với một nhân viên của tập đoàn”.

Có lẽ chỉ trong lòng cô mới biết được, người phụ nữ này chẳng những cạnh tranh với cô, mà còn có thể đoạt luôn cả người đàn ông mà Huỳnh Kỳ Kỳ cô nhất định phải có được!

Nghĩ vậy, trong lòng Huỳnh Kỳ Kỳ cảm thấy rất khó chịu, có thể mỉm cười mà chống đỡ được đến lúc này, bản thân cô cũng phải thầm bội phục chính mình.

Song từ từ, tâm tình của cô lại chậm rãi bình tĩnh trở lại. Bởi vì khi cô đi tới trước mặt Cảnh Giai Tuệ, thấy được khuôn mặt trang điểm không cẩn thận của cô ta – dưới mắt đánh một lớp phấn dày không được tán mịn. Hơn nữa vẻ mặt lại mệt mỏi, căn bản không làm nổi bật được bộ trang phục trên người cô ta.

Nhất là khi cô thần thái sáng láng đứng trước mặt Cảnh Giai Tuệ, người ngoài nhìn vào là có thể nhìn ra ngay ai mới là người đẹp hơn.

Còn người phụ nữ kia cũng rất là trì độn, thấy cô đứng trước mặt mà cô ta vẫn không hề cảm thấy xấu hổ vì bộ trang phục đang mặc trên người mình. Phải biết rằng, mới vừa rồi Eric chỉ cần liếc mắt một cái là có thể phát hiện ra quần áo có vấn đề, trong mắt cũng không tỏ vẻ gì.

Điều này làm cho Huỳnh Kỳ Kỳ cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút, ít nhất thì ở trong lòng Đồng Nhiên vẫn là thật sự coi trọng cô, thậm chí cô còn chú ý tới mấy người đàn ông, nhận ra họ căn bản cũng không để tâm mấy đến vấn đề trang phục.

Tâm lý của Miss Huỳnh một lần nữa lại khôi phục trở lại, nhìn về phía Cảnh Giai Tuệ, cảm thấy mình không việc gì phải đề phòng một người phụ nữ đầu óc chậm chạp không chú ý đến tiểu tiết như vậy. Nghĩ thế cô mới mỉm cười trò chuyện với Cảnh Giai Tuệ vài câu, sau đó liền chân thành mà rời đi.

Cảnh Giai Tuệ đúng là không chú ý tới vấn đề trang phục thật, trên thực tế, tinh thần của cô mãi cho tới khi hội nghị kết thúc vẫn chưa thể khôi phục trở lại. Thẳng đến khi Đồng Nhiên kéo cô lên xe, lấy điện thoại ra lạnh giọng răn dạy trợ lý thì cô mới định thần lại được.

“...Cái gì mà trang phục số lượng có hạn? Nói trắng ra thì chính là hàng bán đầy ngoài chợ! Chỉ việc nhỏ đó mà cũng không làm được! Lần sau nếu có tiệc hay hội nghị quan trọng thì không cần tiết kiệm! Cứ trực tiếp đặt may riêng cho tôi! Đúng vậy! Phải cam đoan sẽ không bị đụng hàng!”

Đồng Nhiên cả người bốc ra một tầng khí lạnh, sau khi tắt điện thoại, nhìn Cảnh Giai Tuệ ánh mắt vẫn còn như đang đi vào cõi thần tiên, không khỏi cười tự giễu. Nha đầu đáng ghét này chắc là từ đầu tới cuối vẫn chưa phát hiện ra có điều gì không ổn. Xem ra ba ngày nay hần đã giày vò cô mệt mỏi muốn chết rồi, nhưng không làm thế thì không được, bởi vì nếu hần thả tay cô ra, thì có nghĩa là hoàn toàn buông tay, để cho cô chạy đi mất. Nói cách khác, dù hần có giúp đỡ hay quan tâm cô thế nào, cũng sẽ không đối lấy được một sự cảm kích từ cô.

Đồng Tự, Huỳnh Kỳ Kỳ không có một người nào dễ bắt nạt, không biết cô có đối phó nổi hay không...Kỳ thật, từ sâu trong đáy lòng, hần vẫn mơ hồ hy vọng Tuệ Tuệ sẽ gặp khó khăn không chống đỡ được, như vậy hần mới có thể lấy cớ mà đem cô bao bọc dưới đôi cánh của mình, tận tình nuông chiều cô.

Hần sẽ cho cô tất cả những thứ tốt đẹp nhất trên đời...Chỉ cần cô bằng lòng...

Lo lắng của Đồng Nhiên cũng không phải là dư thừa, tuy nhiên hần không thể ngờ rằng, phiền toái lại đến nhanh như vậy.

Đối tượng thu mua của ba tập đoàn lớn đều là các nhà máy bia của địa phương, mục tiêu chính là một nhà máy bia ở Sơn Đông, nhà máy này lại là nông trường thuộc quyền sở hữu của nhà nước, xây dựng xong thì công nhân viên đa phần đều là nông dân của địa phương đó, người dân lại sáng tạo thêm để tạo phúc lợi ình, tận dụng phần đất phía sau để không của nhà xưởng để nuôi trâu bò, như vậy có thể sử dụng men bia còn lại cho lẫn vào cỏ để làm thức ăn gia súc, giá trị dinh dưỡng tương đối cao, cuối cùng còn có thể tiết kiệm rất nhiều thức ăn cho trâu bò, lợi nhuận một năm vô cùng khả quan.

Bã rượu bia còn mới, dùng xe đẩy nhỏ trực tiếp chuyển ra sau nhà máy, ngay cả phí vận chuyển cũng được giảm thiểu.

Mọi người trong nhà máy đó đương nhiên đều dõi theo miếng thịt béo này, hơn nữa quy chế điều hành của nhà máy lại không đủ nghiêm khắc, nhất thời phía sau nhà xưởng có rất nhiều chuồng bò nối liền nhau, bốc mùi rất khó chịu.

Hơn nữa một nhà máy sữa nổi tiếng trong nước đã thành lập chi nhánh ở gần nhà máy bia, thu mua với giá rẻ, chất lượng sữa lại rất cao, sau vài năm, sản nghiệp có thể coi là vững như thành đồng. Nhưng từ sau khi tập đoàn thu mua lại nhà máy bia, từ trên xuống dưới đều phải tiến hành chỉnh đốn lại.

Đứng mũi chịu sào, chính là chuồng bò kéo dài này. Mục tiêu của tập đoàn rất rộng, đó là sản xuất ra sản phẩm có tính quốc tế hóa, cho nên đương nhiên phải chấn chỉnh lại nơi hỗn loạn này, hơn nữa trong tương lai nhà máy còn phải xây dựng thêm, đủ cung cấp hàng cho ba thành phố lớn, căn bản không thể có chỗ cố định để nuôi trâu bò.

Trong ban bảo vệ của nhà máy bia có mấy tên du côn ở địa phương, có quan hệ họ hàng với thôn ủy, cũng là những người bỏ vốn nhiều nhất để xây dựng chuồng bò. Mấy ông chủ mới tới muốn đụng vào tiền của bọn họ, có khả năng sao! Lập tức liền xông lên náo loạn một trận.

Nhưng ý định đập phá nhà máy không thành, người quản lý nhà máy cũng không giải quyết triệt để. Tuy rằng đã nghiêm túc xử lý cục diện rối loạn này, hơn nữa còn mở đại hội xử phạt bộ phận công nhân viên, nhưng lại sợ động vào “mấy tay anh chị”, không dám khai trừ mấy tên du côn kia, ngược lại đi khấu trừ tiền lương của bọn họ, trước mặt bọn họ cho xe chở hết đám trâu bò kia đi. Trùng hợp có mấy con trâu cái đang mang thai, chịu kinh hãi, trên đường vận chuyển có hai con vì khó sinh mà chết.

Mấy tên kia tiếc mấy con nghé con, tiếc ấy con trâu cái, càng nghĩ càng tức giận, uống rượu say xong liền hung hăng quay lại nhà máy, ở trong xưởng bia, thừa dịp không có người chú ý, đem một gói phân trâu to đổ vào khoang bia.

Từ đó đại họa đã xảy ra, sau khi bia được đưa đi tiêu thụ, rất nhiều người dân trong thành phố đã bị tiêu chảy, một ông lão tám mươi tuổi vì bị mất nước mà dẫn tới biến chứng, lúc đưa đến bệnh viện thì tử vong.

Các phóng viên rất nhanh có việc để làm, sau khi điều tra ngọn nguồn liền tập trung hết lên nhãn hiệu bia mới mang tên “Kim Ngân đảo”. Có một phóng viên còn tìm được một chai bia có cặn chưa hề được mở nắp rồi đưa đi xét nghiệm, trời ạ, đủ các loại vi khuẩn đại tràng bám vào mảnh thủy tinh!

Ngay lập tức tiêu đề bia “Kim Ngân đảo” uống chết người rất nhanh đứng đầu trên tất cả các mặt báo trong cả nước.

Cấp dưới của tập đoàn thấy vậy cũng rất hoảng sợ, chuyện liên quan đến mạng người này, chỉ có thể nhanh chóng báo cáo lên tổng bộ, trông cậy vào một vị khâm sai đại thần nào đó đến ngăn cơn sóng dữ này lại.

Lúc tin tức đến tai các vị đồng sự, ai nấy đều không hé răng nói nửa lời, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Huỳnh Kỳ Kỳ.

Huỳnh Kỳ Kỳ nghĩ ngợi, sau đó liền đá quả cầu lại cho Đồng Tự.

Đồng Tự thở dài hồi lâu, mở miệng nói : “Cảnh tổng, chuyện này cô nên ra mặt thì tốt hơn.”

52. Chương 52

Cảnh Giai Tuệ kinh ngạc ngẩng đầu, cô thật không ngờ Đồng Tự lại có thể nói ra được những lời này.

“Tôi nghe nói trước kia Cảnh tổng đã từng làm ở bên tiêu thụ hàng hóa, luôn phải giao tiếp với khách hàng, việc lần này nếu cô ra mặt giải quyết thì sẽ đáng tin cậy hơn.”

Lời đã nhắm đến Cảnh Giai Tuệ, cô không thể không tiếp nhận, trầm ngâm một chút, nói : “Đồng tổng, chuyện này hiện tại đang gây ra quá nhiều ồn ào từ dư luận, không phải chỉ một hai người là có thể giải quyết được, phải cần một đội chuyên nghiệp thì mới có thể, với lại tôi đề nghị toàn bộ cán bộ cao cấp của tập đoàn ra mặt công khai xin lỗi...”

Cảnh Giai Tuệ còn chưa nói hết thì đã bị Đồng Tự thô lỗ cắt lời : “Hiện tại mọi lĩnh vực khác của tập đoàn đều đang phát triển rất tốt, tôi và Huỳnh tổng đều bề bộn nhiều việc, nếu Đồng Nhiên đã tín nhiệm cô như vậy, thì đây cũng là một cơ hội tốt cho cô thể hiện năng lực của mình, cô còn câu hỏi nào khác không?”

Đây không phải là muốn thăm dò ý kiến của cô, mà Đồng Tự đã thực sự đưa ra quyết định rồi.

Vừa đúng lúc này, Đồng Hiểu Lượng ngồi cạnh Đồng Tự nói : “Tôi có người quen làm trong lĩnh vực PR, về phương diện truyền thông cũng có biết một vài phóng viên, nếu cô đã nói sợ mình không thể đối phó được, vậy thì tôi sẽ đi cùng cô!” Lời vừa nói ra, Đồng Tự không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn con mình một cái. Đúng là tính xấu không đổi! Lúc này rồi mà còn vẫn muốn che chở cho cô ta!

Trái lại Huỳnh Kỳ Kỳ sau khi nghe Đồng Hiểu Lượng “tự đề cử mình” thì ánh mắt lại sáng lên. Cô ngồi một bên không nói gì, về đề nghị của Đồng Tự cô cũng không tán thành cho lắm. Việc làm ăn mới bắt đầu, không được phép để xảy ra chuyện lớn như vậy, với năng lực của Cảnh Giai Tuệ, liệu cô ta có thể tự mình giải quyết được không? Nhưng mà Đồng Hiểu Lượng lại đột nhiên lên tiếng, làm cho cô cân nhắc một số việc, nghĩ đến trong tư liệu đã viết Đồng Hiểu Lượng và Cảnh Giai Tuệ đã từng có quan hệ yêu đương, quả thật là một cơ hội tốt cần còn không được! Cho dù người phụ nữ kia có vô dụng mà làm bại lộ ra chuyện gì, thì với năng lực của Huỳnh Kỳ Kỳ cô, việc trợ giúp kịp thời cũng không phải là chuyện khó...

Nghĩ vậy, cô liền cười nói : “Vậy việc này phải nhờ đến cô Cảnh và cậu Đồng rồi, nếu hai người cần gì thì cứ nói, mọi người trong tập đoàn sẽ lập tức giúp đỡ.”

Cảnh Giai Tuệ thật vất vả mới có thể khiến cho cơn đau ở đầu trở lại bình thường, cô nhìn Đồng Hiểu Lượng đang ngồi đối diện mình, anh không ngẩng đầu, chỉ cúi xuống sửa sang lại tư liệu, khuôn mặt trầm tĩnh nhìn không ra cảm xúc gì.

Ra khỏi phòng họp, Cảnh Giai Tuệ cố ý đi chậm lại, lúc Đồng Hiểu Lượng đi qua cô thì liền nhẹ nhàng nói : “Thật sự thì tôi đi một mình là được rồi, không cần...”

“Tôi chỉ nghĩ cho tình hình của tập đoàn mà thôi, dưới nhà máy nên có một người đàn ông đến trấn áp thì tốt hơn.” Hần nghiêm mặt nói, nói xong liền đi thẳng về phía trước, cái chủ nghĩa coi đàn ông là nhất kia thật chẳng khác gì chú ruột của hắn. Cảnh Giai Tuệ bất đắc dĩ lắc đầu, trở lại phòng làm việc chuẩn bị tư liệu.

Vì để tránh nghi ngờ, Đồng Nhiên đã nhiều ngày phái tài xế đưa đón Cảnh Giai Tuệ. Đến giờ tan tầm, tài xế của Đồng Nhiên sẽ đi chiếc Cadillac màu đen đến chờ ở cửa công ty, sau đó đưa cô đến biệt thự chỗ hai người đang ở, hoặc là trực tiếp đi tới nhà hàng.

Đã nhiều ngày như vậy, một ông chủ một ngày kiếm bạc tỷ, ngược lại thanh nhàn hơn rất nhiều so với lúc kinh doanh quán bar trước kia.

Song hôm nay tài xế lại không lái xe ngay mà quay đầu hỏi Cảnh Giai Tuệ : “Cảnh tiểu thư, Đồng tiên sinh hôm nay có buổi xã giao, nói không biết có thể trở về ăn cơm đúng giờ hay không, sợ cô bị đói nên bảo cô ăn trước, cô muốn ăn gì, tôi sẽ lái xe tới nhà hàng mà cô thích.”

Cảnh Giai Tuệ nghĩ một lúc, nói : “Vậy thì đến một chợ gần đây nhất đi, tôi muốn tự mình nấu ăn.”

Khoảng thời gian ở Hồng Kông này, món ăn Quảng Đông hay món Tây cũng đều ăn đến phát ngấy rồi, khó có dịp một mình rảnh rỗi, cô đột nhiên nổi hứng muốn nấu vài món ăn, thay đổi khẩu vị.

Tài xế nghe xong liền sững sốt, quay người lại khởi động xe đi tới một khu chợ náo nhiệt.

Đi trong đám đông, nhìn khu chợ tuy không lớn nhưng cũng đầy đủ mọi thứ, Cảnh Giai Tuệ đột nhiên có một cảm giác rất thoải mái, đã nhiều ngày phải ra vào văn phòng và đối mặt với các nhân viên cấp cao, cảm thấy mờ mịt không biết mình đang ở đâu, bị nhân khí làm cho kiệt sức rồi.

Đứng trước hàng bán cá, cô thấy người chủ đã đem cá sơ chế xong, cắt thành từng khúc lớn nhỏ, Cảnh Giai Tuệ chọn một miếng thịt tươi, lại đến hàng hải sản chọn hào, về mấy nguyên liệu nấu ăn quý giá, Cảnh Giai Tuệ còn không thèm nhìn một cái, cô nhớ có một nhà ẩm thực đã từng nói một câu : Nếu chỉ thưởng thức bào ngư vì cá, thì người đó thật sự là không hiểu biết gì về ẩm thực.

Nhưng nhiều ngày qua, Cảnh Giai Tuệ chính là sống sót nhờ vào món bào ngư vì cá này, nay được mãn nhãn với một đồng nguyên liệu nấu ăn mới mẻ và đồ ăn vặt, cô mới nhận thấy là mình đã bỏ lỡ nhiều điều, cứ như vậy đi một vòng chợ, chẳng những cầm trên tay túi lớn túi nhỏ, mà trong cốp xe cũng chất đầy đồ.

Lúc trở về biệt thự, Cảnh Giai Tuệ bảo người giúp việc đi về trước, bản thân lại mở nhạc trong phòng bếp, cùng với không gian thư giãn của âm nhạc, cô mở túi ra, thoải mái sắp xếp nguyên liệu nấu ăn.

Vịt quay được để trong gỗ bọc vải nướng giòn, cắt thành từng miếng, có thể ăn luôn, còn có chim bồ câu được cắt miếng, thêm gừng để vào nồi nấu canh, đợi nước sôi thì hớt bọt rồi thêm gia vị và nấm hương. Không lâu sau, mùi thịt và nấm tỏa ra bốn phía. Hàu được tách vỏ rồi đem vào nồi hấp, rau dưa tươi mới của miền Nam mang theo vị ngọt, bỏ vào luộc rồi chấm với nước tương cũng là một món ăn ngon.

Mở tủ rượu trong biệt thự ra, từng chai lớn nhỏ làm cho Cảnh Giai Tuệ nhìn muốn hoa cả mắt, nhưng cô biết người kia si mê rượu, tin rằng chai nào cũng đều rất xa xỉ, tùy tiện cầm lấy một chai, Cảnh Giai Tuệ rót ỉnh một chén.

Bày món ăn ngon lên bàn, trong hương thơm ngào ngạt, chỉ có một người ngồi giữa căn phòng lớn, cô đột nhiên lại cảm thấy không muốn ăn, không biết vì sao, cô cứ nhiên đã quen với việc có người ngồi bên cạnh dùng nhau dùng bữa, lúc này, cô sẽ đem vấn đề công việc báo cáo với người đàn ông kia giống như đang nói về việc nhà, có lẽ là vì lý do công việc, không trộn lẫn với tình cảm nam nữ, ngược lại trở thành một buổi tối bình yên của hai người...

Dùng đũa gắp một miếng thịt quay, da giòn thịt mềm, mỡ mà không ngấy, cô lại ăn như không cảm giác được vị, tay cầm đũa không biết khi nào thì đã cầm di động lên. Hôm nay cô làm rất nhiều món, một người ăn không hết, Đồng Nhiên nếu xong việc, không cần phải đến nhà hàng ăn, sẽ thật lãng phí... Hơn nữa cô đột nhiên muốn nghe ý kiến của Đồng Nhiên về nhà máy bia ở Sơn Đông, lý do tích góp từng tí một đã xong, nửa canh giờ cũng đã trôi qua, cuối cùng cô bấm vào một dãy số trong điện thoại.

Chưa kịp hồi hận, đầu dây bên kia đã nghe máy.

“Xin chào!” Trong điện thoại là một tiếng khách sáo, trọng yếu đó là giọng của phụ nữ.

“Là...cô Cảnh sao?” Người phụ nữ chắc là đã nhìn qua màn hình di động, thân thiết nói thêm.

Cảnh Giai Tuệ chỉ cảm thấy các ngón tay đang cầm di động trở nên lạnh lẽo, trên mặt nóng lên vì nhận thấy mình đã làm một chuyện không nên làm, đầu dây bên kia chính là Huỳnh Kỳ Kỳ.

“Thật xin lỗi, tôi đã gọi nhầm số sao?” Cô cố gắng hít sâu một hơi, thản nhiên hỏi.

“Không, cô gọi đúng số rồi, cô tìm Đồng Nhiên sao? Anh ấy đang tắm rửa thay quần áo, không tiện nghe máy, lát nữa tôi sẽ bảo anh ấy gọi lại cho cô!” Huỳnh Kỳ Kỳ trong giọng nói mang theo chút ám muội, giống như là dáng vẻ của một người phụ nữ vừa mới tắm xong, yếu điệu vô lực như đang ngập trong bể tình.

“...Không cần đâu, cũng chẳng có việc gì quan trọng, không quấy rầy cô và Đồng tổng nữa!” Nói xong Cảnh Giai Tuệ dùng sức tắt máy. Nghĩ kỹ lại, Huỳnh Kỳ Kỳ tựa hồ đã rời đi từ rất sớm, lúc chiều đã thấy cô ta lên xe về... Huỳnh Kỳ Kỳ là một mỹ nhân, người đàn ông nào cũng sẽ bị cô hấp dẫn có phải hay không? Người phụ nữ danh môn khuê tú như vậy, thật sự không thể nào đem so với Lã Trác Nhi được.

Mới đứng dậy tắm rửa? Trận chiến vừa rồi chắc phải rất ác liệt nhỉ!

Nghĩ vậy, cô đem ly rượu vang uống hết một ngụm, sau đó đem tất cả đồ ăn ném vào thùng rác, canh hải sản thơm ngon cũng đổ luôn vào bồn cầu. Thứ Đồng tổng cần chắc không phải là những món ăn gia đình như vậy rồi, mỗi ngày đều vất vả “cày cấy” mấy mẫu ruộng tốt, việc lựa chọn một con trâu tốt mới là ưu tiên hàng đầu!

Lúc đi qua tấm gương, Cảnh Giai Tuệ dừng bước, người phụ nữ trong gương hai má ửng đỏ, ánh mắt hiện lên sự phấn nộ.

“Rốt cục thì mày đang mong chờ điều gì cơ chứ?” Cô trào phúng hỏi...

Huỳnh Kỳ Kỳ sau khi tắt điện thoại, mỉm cười nhìn Đồng Nhiên và bố vừa mới bước ra từ phòng thay đồ, bọn họ vừa mới đánh một trận cầu, xem chừng có vẻ rất khoái trá.

Cô thản nhiên đem di động Đồng Nhiên để quên trên bàn trà đặt lại chỗ cũ, sau đó cười nói : “Đánh golf lâu như vậy, hai người chắc đã đói bụng rồi phải không? Con đã dặn quản gia hấp bào ngư, còn có mấy món Đồng Nhiên thích ăn, chai rượu vang quý cũng được lấy ra để đãi khách quý đó!”

Chủ tịch Huỳnh cười nhìn con gái đang vội vã dâng lên vật quý, nhìn người thanh niên bên cạnh cũng rất hợp mắt, thật sự là càng nhìn càng thấy thích : “Con gái lớn không dùng được nữa rồi! Nhanh như vậy đã đem chai rượu quý của ba lấy ra, cho dù có muốn tiếc nuối cũng không được nữa rồi!”

Đồng Nhiên mỉm cười nhìn đồng hồ, nói : “Cháu rất muốn tiếp nhận thịnh tình của Huỳnh tổng, nhưng lát nữa cháu còn phải tiếp đón một vị khách trong công ty, lần tới cháu mời, đến lúc đó Huỳnh tổng nhất định phải nhận lời đó!”

Đều là người làm ăn, nếu Đồng Nhiên đã nói vậy, Huỳnh tổng đương nhiên sẽ không giữ lại, sau khi hàn huyên vài câu, Đồng Nhiên liền rời khỏi sân golf, ngồi lên xe mới phát hiện ra Cảnh Giai Tuệ mới gọi điện inh, thật là ngoài dự đoán.

Nhưng khi hắn gọi lại thì không thấy cô nghe máy. Nghĩ lại lời tài xế vừa nói, hắn biết cô đã tự đến chợ mua đồ về nấu ăn, chắc là đang bận rộn nấu cơm nên mới không kịp nghe điện thoại đúng không?

Nghĩ vậy, trong lòng hết sức vui vẻ, hắn không thể lập tức chạy như bay về nhà, nhìn dáng vẻ cô đeo tạp dề, nấu canh cho hắn ăn.

Về tới biệt thự, Đồng Nhiên vừa lớn tiếng kêu : “Anh về rồi!” vừa nhìn ngó tìm tung tích của cô đầu bếp nhỏ kia. Lại phát hiện bồn rửa trong phòng bếp rất sạch sẽ, trên bàn cơm cũng trống rỗng, cô gái kia đang ngồi trên sofa xem TV.

Đồng Nhiên trong lòng có chút mất mát, lại nghĩ đến cô rất lười nấu cơm, chỉ thích ăn thôi, nếu cô đã đi mua đồ về, chứng tỏ cô không thích ăn ở nhà hàng, vậy thì cứ để hắn tự mình làm cho cô ăn.

Nghĩ vậy, hắn cúi đầu hôn lên thái dương của cô, sau đó đi vào phòng bếp, nhưng khi hắn vừa định nấu thì lại mở thùng rác ra, lập tức nhìn thấy bên trong chất đầy một núi thức ăn.

“Cảnh Giai Tuệ! Em trúng gió rồi hả!”

Đồng Nhiên nghĩ là cô đã ăn xong rồi, nhưng lại cố ý đem thức ăn thừa đổ đi, không cho hắn ăn, cơn giận trong lòng lập tức vọt thẳng lên đầu.

53. Chương 53

Đợi đến khi hắn đi tới trước sofa, mới phát hiện ra cô gái kia khuôn mặt phiem hồng, ánh mắt không nhìn vào TV, nhìn quanh trái phải, rốt cục cũng thấy chai rượu để trong góc phòng bếp.

Cô gái này đúng là biết chọn rượu, chai này uống rất ngon, lại có thể quật ngã cả Võ Tông, đáng tiếc Tuệ Tuệ lại ngả ngớn chẳng có chút sức lực nào, mắt cũng không mở ra được, còn có thể hung hăng đánh hổ, lão đảo gờ chân lên đá thẳng vào mặt Đồng Nhiên vừa mới ngồi xuống sofa, “Tắm...rửa chưa, tránh xa em ra.” Khuôn mặt tuần tú của Đồng Nhiên bị bàn chân trắng nhỏ của cô đạp trúng, khóe miệng tức giận đến phát run.

“Đứng lên nào, em uống nhiều quá! Ăn một mình chắc vui lắm đúng không!” Đồng Nhiên cầm lấy mắt cá chân đang náo loạn của cô, chuẩn bị đem cô kéo lên rồi ném xuống giường.

“Anh có biết...Biết mình là gì không? Hả? Anh là một con cẩu! Con cẩu thích ăn phân!” Thật sự là không biết sống chết, cạy cổ rượu mà làm anh hùng, Đồng Nhiên đối mặt với một Cảnh Giai Tuệ như vậy, thực sự có chút dở khóc dở cười, chỉ có thể véo lên khuôn mặt say rượu như mèo nói : “Em đừng cảm thật đấy!”

“Đừng cảm cái đầu anh! Em...Nếu em là Thiết Phiến công chúa...Có quật ba tiêu...thì tốt quá, em chỉ cần quật mấy cái, cho anh bay đến Thái Bình Dương luôn...”

Nhìn dáng vẻ say khướt của cô khiến cho sự tức giận của hắn giảm đi không ít. Hắn mạnh mẽ ôm cô lên, để cho cô giống như con gấu Koala bám chặt lấy người mình, bước lên cầu thang đi lên phòng ngủ.

Vừa mới đặt cô xuống giường, không ngờ cô lại nắm chặt lấy cà vạt của hắn, dùng sức kéo hắn lên giường, xoay người ngồi lên trên người hắn, sau đó lấy tay dí lên mũi hắn rồi nói, “Anh có biết hôm nay em đã làm gì không? Em đi chợ mua thức ăn, đột nhiên cảm thấy mình đã chệch ra khỏi quỹ đạo cuộc sống bình thường đã lâu, kế hoạch của em là trước 27 tuổi sẽ kết hôn. Chồng em không cần quá đẹp trai, nhưng phải thật tốt bụng...Anh ấy sẽ...Sẽ cùng em đi chợ mua thức ăn, thỉnh thoảng sẽ đi xem phim vào Chủ Nhật, mỗi ngày khi tan tầm sẽ cùng em trò chuyện. Họ Đồng kia...anh nói xem...Anh có điểm nào phù hợp hả? Thế mà còn dám không sợ chết can thiệp vào cuộc sống của em...”

Nói xong, cô gái kia không biết bị chọc giận cái gì, lung tung bứt áo của Đồng Nhiên, sau khi làm cho hằn lộ ra cơ ngực rắn chắc, cô lại đem mặt mình vùi vào cơ bụng hằn mà cọ cọ, khuôn mặt bị men rượu làm cho nóng bừng trở nên thư thái hơn rất nhiều, sau đó lại thoải mái mà ợ một hơi.

Đồng Nhiên bị cô cọ xát đến phát lửa, cổ họng khô khốc nói : “Đúng là anh không phù hợp với bất cứ tiêu chuẩn nào của em, bộ dạng anh quá đẹp trai, tính tình lại không tốt, nhưng mấy thứ còn lại thì anh có thể làm được...Em mau ngồi xuống giường cho anh!”

Con mèo nhỏ say rượu kia sau khi cọ xát lên ngực anh xong, bây giờ lại dám ngang nhiên mà nằm ngủ, còn rất hào phóng lưu lại nước miếng. Đồng Nhiên cảm thấy bên dưới quần lót bị cọ đến sắp phát nổ rồi, thế mà sau khi trêu chọc hằn xong, cô lại coi hằn là nệm mà nằm ngủ!

Tướng ngủ của cô rất lười thôi, nhưng Đồng Nhiên vẫn nhìn không được, nâng khuôn mặt cô lên, cúi đầu khẽ hôn cô, đôi môi anh đào có chút ướt át, mùi rượu thoang thoảng quanh quần ở đầu lưỡi, mèo nhỏ say rượu không hề chống cự, để mặc cho hằn tham lam hôn lên môi cô, lên chiếc cổ thon dài, vành tai đầy đặn...Cô bị hôn có chút không thoải mái, nhẹ nhàng khẽ ngậm nga vài tiếng, tựa hồ như đang cổ vũ hằn. Hằn đưa tay cởi nút áo trước ngực cô, sau đó cởi áo lót, da thịt bóng loáng trắng nõn dưới ánh sáng từ cửa sổ trông càng sáng rực như tuyết gấm, hằn không chút khách khí cầm lên phần ngực đầy đặn của cô, nhẹ nhàng âu yếm xoa bóp.

Cảnh Giai Tuệ bị Đồng Nhiên nắm chặt eo nhỏ, cô nhắm chặt mắt, mặc cho hằn đùa giỡn ngực mình, lúc hằn bóp ngày càng mạnh, cô bắt đầu kháng nghị xoay thất lưng, nhẹ nhàng ưm một tiếng.

Đồng Nhiên cầm lấy một bên ngực cô, cúi đầu ngậm lấy đầu nhũ đỏ tươi, dùng lưỡi liếm, đôi lúc còn khẽ cắn một cái, Cảnh Giai Tuệ không chịu nổi cảm giác ngứa ngứa ở ngực, đưa tay nắm chặt tóc hằn, mắt buồn ngủ khẽ mở, môi hé ra, nhẹ nhàng ngậm nga, giống như đang say mê khiêu khích người đàn ông đang bị cô cười lên kia.

Về sau cứ để cô uống nhiều rượu một chút cũng được! Cảm giác biến một con nhím nhỏ xù lông thành một con mèo dịu ngoan quả thật có thể khiến cho người ta thích thú đến nghiện!

Đồng Nhiên vội vàng kéo một nửa quần dài của cô xuống, bàn tay không chút khách khí thò vào chiếc quần lót nhỏ, ngón tay tìm tòi, ở trên nơi tư mật mềm mại như bánh bao thịt kia sờ đến cửa huyết ướt át, rốt cục không thể kìm chế nổi nữa, hằn cũng cởi quần dài và quần lót của mình ra, Cảnh Giai Tuệ mắt mờ sương nhìn hằn thoát ẩn thoát hiện trước mặt mình, đột nhiên đưa tay ra, thô lỗ cầm lấy vật cứng rắn của hằn, bóp bóp phần đầu giống như đang vắt sữa bò.

Lực ở tay cô rất lớn, làm cho Đồng Nhiên sợ tới mức nghiêng người tránh đi : “Nhóc con chết tiệt kia! Còn dám bóp nữa thì cẩn thận em sẽ biến thành quả phụ đấy!” Nói xong, hằn vội vàng cởi quần của cô ra, theo cặp đùi thon dài bắt lấy mắt cá chân cô, nhẹ nhàng kéo hai chân cô ra, không chút khách khí nằm đè xuống.

Cơ thể của cô giống như là rượu quý, làm cho hằn muốn ngừng mà không được...

Kết quả của việc chưa ăn cơm mà tưng dục chính là, mới nửa đêm đã bị cơn đói làm cho tỉnh giấc. Cảnh Giai Tuệ mở mắt ra, thấy mình đang nằm một mình trên giường lớn, hoàn toàn tỉnh rượu, trên người có một vài dấu vết sau hoan ái.

Cảnh Giai Tuệ nhớ lại sự phóng túng của mình lúc đó, thực hận không thể đâm đầu vào thành giường mà chết luôn cho rồi, việc bộc lộ tình cảm ra ngoài, còn khiến cho cô sợ hơn cả việc trần truồng xuất hiện trước mặt người khác...

Chậm rãi đứng dậy choàng thêm áo ngủ, Cảnh Giai Tuệ phát hiện bên trong thư phòng vẫn sáng đèn.

Từ từ đi qua, qua cánh cửa mở to có thể nhìn thấy, người đàn ông kia đang ngồi trước máy tính, nghiêm túc xử lý văn kiện.

Cô không phải là một cô gái ngây thơ, đương nhiên sẽ không thật sự nghĩ rằng những người cao cao tại thượng chèo lái tập đoàn lại nhân nhả đến mức không cần tăng ca. Đã vài lần, cô thức dậy lúc nửa đêm, đều thấy người đàn ông kia không biết đã rời giường từ lúc nào, bận rộn ngồi làm việc.

Nhưng cho dù như vậy, anh vẫn kiên trì tan ca sớm để cùng cô ăn cơm đi ngủ...Trong lòng cảm thấy hơi rung động, hôm nay gọi điện thoại bảo anh về ăn cơm cũng là vì nguyên nhân này...Cảnh Giai Tuệ thầm nhắc nhở bản thân không được giẫm lên vết xe đổ nữa, sẽ chỉ nhận lấy tổn thương mà thôi.

“Trong phòng bếp anh đã hầm thức ăn rồi!” Đồng Nhiên nghe thấy tiếng Cảnh Giai Tuệ rời giường, không ngẩng đầu lên mà chỉ mở miệng nói.

Cảnh Giai Tuệ đi qua nhìn, quả nhiên trên bếp có một nồi thức ăn.

“Buổi chiều anh, Huỳnh tổng ở tập đoàn Hằng Thái và con gái ông ấy hẹn nhau chơi golf...Lúc thay quần áo không nghe thấy chuông điện thoại em gọi tới...”Trong thư phòng lại truyền đến một tiếng.

Cảnh Giai Tuệ dừng lại, cô biết người đàn ông này đang muốn giải thích vì sao mà Huỳnh Kỳ Kỳ lại nghe máy.Cô có nên tặng cho người này một tờ giấy khen hay không, hẳn cư nhiên còn phá lệ đi giải thích với cô.Phải biết rằng trước kia, cho dù cô có tận mắt chứng kiến hẳn và người phụ nữ khác ôm ôm ấp ấp, thì hẳn cũng chỉ dùng ánh mắt kiêu “Sao em lại không hiểu chuyện như vậy” để nhìn cô.

Cảnh Giai Tuệ không nói gì, tắt bếp rồi đổ ra bát, chốc lát sau, người kia cũng từ thư phòng đi tới, ngồi bên cạnh cô, há mồm ăn từng miếng to...

Đến khi trời sáng, Cảnh Giai Tuệ phát hiện Đồng Nhiên đã rời đi sớm rồi, bát quá ở đầu giường lại có một tập văn kiện kế hoạch về vấn đề nhà máy bia Sơn Đông.

Ánh mắt cô rất phức tạp, cầm lấy bản kế hoạch kia, dù cô có không nói thì Đồng Nhiên cũng nắm rõ được từng chuyện lớn chuyện nhỏ.Người đàn ông kia luôn không thích mọi việc vượt quá phạm vi của mình, điểm này chưa bao giờ thay đổi.

Hôm đó, cô đơn giản thu xếp một số đồ, chỉ gói gọn trong một chiếc túi du lịch nhỏ, đến sân bay với Đồng Hiểu Lượng, xuất phát đến Sơn Đông.

Dọc đường đi, Đồng Hiểu Lượng không nói một câu với cô, Cảnh Giai Tuệ tuy cảm thấy không được tự nhiên nhưng trong lòng lại có chút nhẹ nhõm.Lần này Đồng Nhiên lại không hề ngang ngược ngăn cản việc Đồng Hiểu Lượng đi cùng cô, thật sự vượt xa suy đoán của cô, song nghĩ lại, trong lòng Đồng Nhiên, chỉ sợ đã coi cháu của mình thành một nhân tố không đáng để bận tâm.

Lúc máy bay hạ cánh, Cảnh Giai Tuệ cũng thu lại những suy nghĩ trong lòng, chuẩn bị tiến đến “chiến trường”.

Xe của Cảnh Giai Tuệ và Đồng Hiểu Lượng còn chưa tới, một vài quản lý và nhân viên của công ty đã đứng ở cửa chờ rồi.

Xa xa trông thấy xe tới, không đợi xe dừng hẳn, quản lý nhà máy đã bước lên trước mở cửa xe cho Cảnh Giai Tuệ và Đồng Hiểu Lượng, cẩn thận đưa hai người tới phòng họp.Cảnh Giai Tuệ và Đồng Hiểu Lượng đơn giản cùng quản lý hàn huyên vài câu, quản lý đưa hai người đi một vòng quanh công ty, hơn nữa còn đặc biệt nhìn kho nguyên liệu, xưởng sản xuất và đóng chai.Trong nhà xưởng đã được tỉ mỉ quét dọn, sáng sủa sạch sẽ, nhóm công nhân mặc đồng phục màu xanh lục, đeo khẩu trang.

Cảnh Giai Tuệ rất hài lòng về vấn đề vệ sinh, phân phó quản lý sắp xếp thời gian cho phóng viên đến trực tiếp nhà xưởng để tham quan.

Đồng Hiểu Lượng tựa hồ rất bất mãn với những câu hỏi ngắn gọn của Cảnh Giai Tuệ, lúc cô chuẩn bị kết thúc cuộc tham quan thì lại hỏi thêm vài câu, song cũng không hỏi đến những vấn đề quan trọng, Cảnh Giai Tuệ cảm giác rằng hẳn nghe chưa hiểu, cũng không vạch trần, đứng lại nghe quản lý giải thích.

Bất quá cô cảm thấy quản lý dường như rất lo lắng, luôn nhìn đồng hồ, dáng vẻ nóng lòng muốn bọn họ mau chóng giải quyết.

Trở lại phòng họp, quản lý lại báo cáo về hiện trạng và sản lượng của công ty, cuộc điều tra hôm nay coi như xong.Cảnh Giai Tuệ và Đồng Hiểu Lượng tạm biệt quản lý rồi rời khỏi công ty.

Đi chưa được bao xa, liền nhìn thấy phía trước có một đám người đang đứng, ăn mặc rách rưới, trên quần áo còn dính bùn đất và cỏ, có người còn cầm cả đĩa ăn.Vừa thấy xe của bọn họ, có người lớn giọng hô :

“Trên xe chính là bọn đứng đầu phung phí tiền của đó! Vây quanh xe của bọn nó đi!”

Tài xế không biết phải làm sao, cách đám người chừng hơn mười mét thì dừng lại. Trông thấy xe dừng lại, đám người kia lao tới vây quanh hai bên xe, ở bên ngoài nói gì đó. Cửa xe cách âm rất tốt, cách cửa xe, Cảnh Giai Tuệ không nghe rõ bọn họ nói gì, nhưng thoát nhìn tất cả đều rất kích động. Người bên ngoài thấy bọn họ không xuống xe, lại tới kéo cửa xe ra, kéo không được lại bắt đầu đập cửa, có người còn dùng dĩa ăn đâm lên thân xe.

54. Chương 54

Ngoài cửa xe hiện lên những khuôn mặt như hung thần ác sát, lái xe cũng hoảng sợ, quay lại hỏi Đồng Hiểu Lượng, “Đồng tổng anh xem...”

Đồng Hiểu Lượng cũng hơi sợ, theo quán tính cũng muốn hỏi Cảnh Giai Tuệ xem bây giờ nên làm gì.

Nghe thấy tiếng thùng thùng đập vào xe, Cảnh Giai Tuệ vội vàng lấy di động ra gọi cho quản lý của công ty. Cúp máy, tay cô cầm điện thoại có hơi run nhẹ. Quản lý công ty nghe tin lãnh đạo tập đoàn đến thị sát bị bao vây thì trán đổ đầy mồ hôi, sau sự kiện trong nhà máy xuất hiện phân trâu, người thả phân kia cũng không lộ danh tính, lúc nhà máy tiến hành kiểm tra thì đã vụng trộm rời đi nơi khác, bởi vì chuyện này mà nhà máy đã khai trừ một nhóm người.

Nhưng người dân lại rất hung hãn, việc khai trừ nhân công đã làm liên lụy đến nhiều người, khiến ai nấy đều rất phẫn nộ, mấy ngày nay luôn có người đứng trước cửa nhà máy để gây rối.

Thật ra lúc Cảnh Giai Tuệ đến thị sát thì quản lý có nghe thấy cấp dưới nói là bên ngoài đã có người kéo tới, vốn dĩ đã hòa hoãn bảo bọn họ nhanh chóng rời đi, tránh gây phiền phức, không ngờ cuối cùng lại vẫn chạm mặt nhau!

Sau khi báo công an, hắn lại chạy đến phân xưởng gọi mười mấy công nhân nam đến để giữ trật tự ngoài đó. Không ngờ trước cửa nhà máy cũng bị người ta bao vây ngăn chặn, nội bất xuất ngoại bất nhập. Thấy vậy người quản lý lại càng nóng nảy, hai vị lãnh đạo nếu xảy ra chuyện gì ngay trên địa bàn của hắn, vậy thì coi như công việc quản lý của hắn cũng sẽ chấm dứt luôn, nghĩ vậy, hắn lại mang theo công nhân cùng đi ra ngoài.

Vây quanh ngoài cửa có hai mươi người, dáng vẻ lưu manh, nhìn thấy có người đi ra, cũng không biết là ai nói, “Đánh nó cho tôi! Đánh hết không chừa một ai!” Ngay lập tức, những người kia liền vây quanh quản lý và các công nhân lại mà đánh. Sau một hồi, nhóm công nhân bỏ chạy trở về, một vài người bị thương quá nặng nên còn nằm sấp trước cửa không động đậy được, trong đó quản lý là người bị đánh thảm nhất.

Mười phút sau, có hai xe cảnh sát đi tới, nhưng cũng bị chặn lại ở cửa thôn. Người chặn xe cũng không phải nhiều, khoảng bảy tám người, mỗi người đều cầm trên tay một cây gậy, không nói gì, chỉ hung hăng đập mạnh lên cửa xe, thủy tinh rắn chắc cỡ nào cũng không thể chịu nổi, mảnh vỡ rơi ra khắp nơi. Vài cảnh sát trong xe chưa từng nhìn thấy những nông dân hung bạo như vậy, một đám ru rú trong xe không dám nhúc nhích. Có hai cảnh sát vụng trộm muốn gọi điện xin trợ giúp, vừa lúi di động ra thì mấy cây gậy theo cửa kính vỡ tiến vào, đem hai người cảnh sát đánh cho đầu rơi máu chảy, những người khác cũng không dám có hành động gì nữa.

Đồng Hiểu Lượng đợi một lúc mà vẫn không thấy cảnh sát tới, người trong công ty cũng không thấy đâu, trong lòng rất bối rối. Quay sang nhìn Cảnh Giai Tuệ, thấy sắc mặt cô tái nhợt, tuy thần sắc không mấy kích động, nhưng cơ thể lại phát run, chắc cũng đang rất hoảng sợ.

“Tôi sẽ bảo vệ cô!” Đồng Hiểu Lượng đầu nóng lên, đẩy cửa ra bước xuống xe. Bên ngoài trông thấy có người xuống xe, lập tức đem hắn vây quanh ở giữa. Đồng Hiểu Lượng trong lòng căng thẳng, giả bộ bình tĩnh nói: “Mấy người là ai, sao lại vây quanh xe chúng tôi. Chúng tôi đã báo cảnh sát rồi, bọn họ sẽ tới đây ngay thôi.”

Một người có làn da ngăm đen, má trái và cổ có vết sẹo, ánh mắt sắc lạnh, khóe miệng nhếch lên, vồ vồ lên mặt Đồng Hiểu Lượng, “Chúng tao là ai ư? Chúng tao là những người bị nhà máy của chúng mày hãm hại, không còn khả năng nuôi nổi vợ con! Chúng tao bị bọn mày đuổi đi, lại không được nuôi trâu bò, sau này cả nhà già trẻ biết sống thế nào đây? Báo cảnh sát ư? Cảnh sát cũng chẳng thể cho chúng tao được ăn cơm.”

Đồng Hiểu Lượng vốn cứ nghĩ họ chỉ là những người dân bình thường, cảm thấy mình chỉ cần chống đỡ một lúc là cảnh sát sẽ tới. Không ngờ những người này lại có khí chất giang hồ như vậy, lập tức trấn áp khiến hắn nhất thời không biết nên nói gì. “Bọn nó đoạt bát cơm của chúng ta, mọi người nói xem có nên xử hắn một trận hay không?” Vừa nói, người đàn ông có vết sẹo kia vừa hơi nghiêng mặt nhìn đám người đứng phía sau. Có một người đàn ông mặt vuông mặc bộ quần áo cũ không còn nhìn ra màu sắc, Cảnh Giai Tuệ ngồi trong xe liếc mắt một cái liền phát hiện ra, chân của hắn đi một đôi giày da được làm thủ công ở Ý, đôi giày đó cô đã từng nhìn thấy trong tủ kính khi Đồng Nhiên đưa cô đi dạo trung tâm thương mại, giá trị xa xỉ, khó có thể tưởng tượng được, một người nông dân lại đi một đôi giày da trị giá hơn một vạn đứng ở giữa đồng ruộng...

Hiển nhiên người đàn ông mặt vuông này mới chính là người cầm đầu, cái người mặt sẹo kia chẳng qua cũng chỉ là người to giọng đi tiên phong thôi! Về mặt hắn tối tăm, cả người tản mát ra một sự âm tàn, mọi người đi cùng không dám đứng gần quá. Hắn hơi lắc đầu, hất cằm chỉ vào Cảnh Giai Tuệ. Người mặt sẹo lui về sau từng bước, nói với những người khác: “Lần này chúng ta đến đây là để đòi quyền lợi, người kia vừa nhìn là biết chỉ là một thằng nhóc con, có nói gì cũng vô dụng, chúng ta phải lôi được người ngồi bên trong ra đây mới được. Mọi người đập vỡ cửa để lôi người bên trong ra đi.” Mọi người đáp lại một tiếng rồi lại tiếp tục đập cửa xe.

Đồng Hiểu Lượng mắt thấy Cảnh Giai Tuệ bị tóm lấy, đương nhiên không thể mặc kệ! Lập tức xông về phía trước muốn ngăn lại, nhưng lại bị tên mặt vuông giữ chặt, bị hắn đem mặt ấn chặt xuống đầu xe, dùng ánh mắt ra hiệu cho tên mặt sẹo, ý bảo hắn cứ xuống tay mạnh một chút.

Tên mặt sẹo nghe lệnh, giơ tay muốn tát Cảnh Giai Tuệ một cái.

Cảnh Giai Tuệ không ngờ đám người kia lại dã man như vậy, vội vàng giãy dụa, lại bị hắn giữ chặt đến không động đậy được, mắt thấy bàn tay to kia đang giơ lên chuẩn bị đánh xuống, đột nhiên có hai thanh niên trẻ tuổi chen lách tiến vào, ngăn cản hành động của tên mặt sẹo, tên mặt sẹo sưng sốt, đang muốn hùng hổ đánh lại thì đúng lúc đó truyền đến một tiếng gầm rú ừ ừ điếc tai, khiến cho người ta không thể không chú ý! Mấy giây sau, ba chiếc xe SUV việt dã đã nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt.

Đám côn đồ quay đầu nhìn lại, lập tức ngây ngẩn cả người. SUV là dòng xe việt dã đứng đầu trong quân đội, sánh vai với xe Hummer của Mỹ. Đám người kia đương nhiên không biết đây là xe chiến đấu, hơn nữa còn được cường hóa thành xe quân đội, nhưng vừa thấy là biết đây không phải là dòng xe dân dụng bình thường, thân xe rộng, sàn xe dày, khoang cửa sổ nhỏ nhìn vào phòng điều khiển trông như một lô cốt nhỏ. Xe dừng lại ven đường, năm cửa xe đồng loạt mở ra, liên tiếp bảy người mặc quân phục đi xuống, tay cầm súng trường, quân hàm của bọn họ đều được đặc chế, nhìn không ra cấp bậc gì, cũng không nhận ra được họ ở quân đoàn nào!

Hình ảnh này quả thật giống như đang chuẩn bị đi đánh giặc, khiến cho nhóm côn đồ cũng sợ không biết nên làm gì. Cảnh Giai Tuệ cũng ngược mắt lên nhìn, cô thấy người đàn ông dẫn đầu đoàn xe kia, thoạt nhìn có chút quen mắt.

Người đàn ông kia phải cao gần hai mét, mạnh mẽ bước tới, khí thế uy nghiêm khiến cho vài tên côn đồ phải sợ sệt lui về sau.

Khi hắn đi đến trước mặt Cảnh Giai Tuệ thì ngay lập tức giơ chân lên đá vào cánh tay của tên mặt sẹo đang nắm lấy cô, tên mặt sẹo kêu ai một tiếng, bay ra ngoài giống như một chiếc điều giấy.

Người đàn ông thu chân lại, thông dong gật đầu với Cảnh Giai Tuệ: “Chị dâu, em đã đến muộn, làm cho chị sợ hãi!”

Nhìn kỹ khuôn mặt, cộng thêm giọng điệu quen thuộc, khiến cho Cảnh Giai Tuệ rốt cục cũng nhớ ra hắn là ai, đây...không phải là người trước đây hay đi theo Đồng Nhiên đánh đám tên Lưu Khuê đó sao! Phải biết rằng năm đó uy danh của hắn cũng không khác Lạn Đào Cường là bao, nhưng lại không giống Lạn Đào

Cường dùng khuôn mặt để dọa người, mà người bạn này thật sự rất dũng mãnh cường tráng, đánh người giống y như đại ca Đồng Nhiên của hắn vậy, hung bạo tàn nhẫn khiến người ta vô cùng thê thảm, hắn...Hắn tham gia quân đội rồi sao? Như thế nào lại cao hơn nhiều đến vậy?

Mấy tên côn đồ còn lại mặc kệ bọn họ có lai lịch thế nào, chỉ biết là người bên phe mình bị đánh, tất cả tức giận đồng loạt xông lên, Lưu Khuê sau khi đánh một quyền làm cho hai tên khác gục xuống, quay lại nói với thủ hạ : “Nhiệm vụ lần này là giải trừ bạo động, tôi cho phép mấy người ở đây thực tập một lần, để súng ra đằng sau, tay không tiến lên, đánh!”

Sau khi chữ “Đánh” được hô lên, phía sau một đám binh lính trẻ tuổi đột nhiên hung tợn rít gào, ai nấy đều trợn tròn mắt giống như những con thú dữ chuẩn bị sẵn mồi.

Chờ đến khi bọn họ ra tay, liền đến phiên các “thôn dân” tru tréo.Cái gì vậy hả! Đây đều là tân binh sao? Họ được ai huấn luyện vậy? Lại có thể đánh người một cách bình thản như vậy...còn gì là đạo đức nữa!

Một cuộc hỗn chiến chưa tới năm phút đã kết thúc, Lưu Khuê nhìn cảnh tượng trước mặt cùng tiếng kêu than khắp trời, lại nhìn vào chiếc đồng hồ quân dụng Hamilton của mình, nhíu mày nói : “Chậm một phút hai mươi sáu giây! Trở về chạy bốn vòng quanh sườn núi cho tôi!”

Những binh lính kia lập tức giơ tay chào kiểu quân đội, to giọng nói : “Rõ!”

Nhờ có đám bộ đội không rõ lai lịch kia, cục diện rất nhanh được ngăn chặn, ngoại trừ tên mặt vuông đã lên trốn đi, còn lại đại bộ phận đều bị Lưu Khuê sai người đưa lên xe.

Xe của Cảnh Giai Tuệ bị bọn họ đập nát, đương nhiên không thể dùng nữa, Lưu Khuê tự mình lái xe đưa bọn họ về khách sạn.Đến nơi, Cảnh Giai Tuệ không vội xuống xe, cô chần chừ hỏi : “Sao đột nhiên anh lại xuất hiện ở đây?”

“Anh Đồng gọi điện thoại cho em, anh ấy nói, an nguy của chị đều đặt hết trong tay em, nếu chị mất một sợi lông, anh ấy sẽ tự mình đến xử lý em...Chị dâu, chị không sao hết đúng không? Vừa rồi tên kia có làm đau chị không?”

Nhìn sắc mặt dè dặt của Lưu Khuê, nếu không phải tâm tình quá nặng nề, Cảnh Giai Tuệ thật sự muốn nói “Đau quá”, xem xem hắn sẽ có phản ứng gì.

“Ý anh là, Đồng Nhiên đã dự đoán được là sẽ có hỗn loạn sao?”

“Trái lại thì không phải, chỉ là nơi này từ trước đến nay người dân vốn rất hung hãn, lúc trước mấy nhà máy gần đó cũng bị công nhân gây rối, đại ca gọi em chỉ là để phòng ngừa có chuyện không may, hắn là anh ấy cũng chưa nghĩ đến việc sẽ có người dám náo loạn! Vốn em đã phái hai cấp dưới mặc thường phục đi sau xe chị để bảo vệ, nhưng sau bọn họ lại thấy tình hình không ổn nên mới gọi điện báo cho em, em lập tức dẫn người đến ngay.

Hôm nay em đánh mấy người kia...họ cũng không phải là dân ở nơi này, khẩu âm không hề giống! Em đã nói chuyện với bạn cũ đang làm ở cục cảnh sát, đưa bọn họ vào phòng thẩm vấn lấy lời khai rồi.Chị dâu cứ yên tâm, em sẽ phái người canh giữ bên ngoài phòng, cam đoan một con ruồi cũng không thể tới gần chị.”

55. Chương 55

Lưu Khuê ngay cả con ruồi cũng không buông tha thật làm cho Cảnh Giai Tuệ cảm thấy hắn quá mức nhiệt tình, ăn không tiêu.Cô vội vã nói : “Thật sự không cần đâu, trong khách sạn rất an toàn.”

Nhưng hiển nhiên câu nói này không hề lọt lỗ tai của Lưu Khuê, hắn không quan tâm đến lời từ chối dịu dàng của Cảnh Giai Tuệ, sau khi xuống xe lại bắt đầu gọi điện thoại cho Đồng Nhiên, báo cáo lại chuyện ở đây.Về điểm này hắn và đại ca suy nghĩ rất giống nhau, tuyệt đối không thềm để ý đến lời nói của Cảnh Giai Tuệ.

Cảnh Giai Tuệ lại kiên nhẫn đợi một lúc, nhưng không nghĩ hẳn lại nói chuyện lâu như vậy, xoay người đi lên lầu trước, lúc đi ngang qua đại sảnh thì gặp Đồng Hiểu Lượng đang ngồi trên sofa, khuôn mặt ngẩn ngơ.

Cảnh Giai Tuệ đi tới bên cạnh hắn, nhẹ giọng hỏi : “Anh có bị thương không?” Đồng Hiểu Lượng không trả lời, đột nhiên đứng dậy, bước nhanh vào thang máy, sắc mặt âm trầm.

Cảnh Giai Tuệ không hiểu hẳn đang khó chịu điều gì, chỉ biết lắc lắc đầu, đến một thang máy khác để đi lên phòng mình. Phía sau có hai thanh niên bám theo cô, đợi khi cô vào phòng, hai người tựa như thần giữ cửa đứng nghiêm bên ngoài. Cảnh Giai Tuệ mạnh mẽ đóng sầm cửa lại, cảm thấy rất đau đầu.

Cô biết nói gì bây giờ? Lưu Khuê hiển nhiên là tiếp nhận uy phong của đại ca hắn, Đồng đại ca năm đó dạy dỗ đàn em giống hệt như rèn luyện trong quân đội. Hiệu quả tập luyện đương nhiên là để đi phá phách cướp bóc gây rối khắp nơi...Mà Lưu Khuê đã hoàn toàn đem hết tinh hoa năm đó phát huy một cách triệt để rồi!

Dám ở trước mặt quần chúng hành động như vậy, cũng không biết hắn mang quân hàm gì, chắc là không hề thấp!

Cuộc gây rối ở nhà máy thật là ngoài dự kiến của cô, lúc bình tĩnh lại thì cô bắt đầu cảm thấy có điểm không bình thường, người đàn ông mặt vuông kia...Bọn họ rõ ràng là muốn nhắm vào cô, rõ ràng cô và Đồng Hiểu Lượng ở cùng nhau, bọn họ làm sao nhận định được cô chính là người quản lý mà tập đoàn phải xuống...

Bất quá có trận náo loạn này, cũng mang về được một chút lợi thế, đó là có thể thay đổi được hướng phát triển của dự luận rồi!

Cảnh Giai Tuệ mở laptop ra, trước tiên chuẩn bị lên danh sách truyền thông, đánh dấu mấy trang web có tầm ảnh hưởng, liệt kê xong danh sách rồi gửi cho phòng PR của tập đoàn, đồng thời xác định địa điểm và thời gian gặp mặt các phóng viên cũng như tiếp xúc với nhà máy. Tiết lộ mấy sự kiện gây rối trước đó để giới truyền thông có một cái nhìn khác, tổng hợp lại những việc náo loạn đã từng phát sinh ở những nhà máy khác. Cuối cùng viết thành một bản thảo bình luận về các vấn đề xã hội, quy vụ việc lần này vào sự thiếu hiểu biết về pháp luật của người dân địa phương.

Cảnh Giai Tuệ không nóng lòng muốn trốn tránh trách nhiệm, mà là muốn dùng lý lẽ chặt chẽ để giải thích thẳng thắn về vấn đề này, trọng điểm hơn là giới thiệu về sự chấn chỉnh nhà máy sau sự kiện trên, cùng với quy định mới theo dõi 24/24 mọi quy trình sản xuất. Đương nhiên không thể thiếu việc mời các phóng viên đến nhà máy tham quan tại chỗ.

Lúc làm xong bài phát biểu thì mắt cô đã mệt mỏi đến mức cay xè, sắc trời bên ngoài cũng đã tối đen, Cảnh Giai Tuệ tắt laptop, tắt đèn ngủ đầu giường, nằm xuống nhắm mắt dưỡng thần. Bởi vì trong lòng lo lắng nên trong lúc nhất thời cũng không ngủ say, lúc đang mơ mơ màng màng, lại phát giác hình như có người bước vào phòng, mắt cô díp lại, tuy đã tỉnh nhưng lại không thể dậy được ngay.

Mãi cho đến khi cảm thấy có một luồng khí phả lên mặt mình thì cô mới giật mình mở mắt, phát hiện có một bóng đen đang đứng trước mặt mình.

“A!” Theo phản xạ cô hét lên một tiếng chói tai, đưa tay cào một cái lên bóng đen kia.

“A!” Bóng đen kia bị cào có chút đau, nắm chặt lấy tay Cảnh Giai Tuệ.

Cảnh Giai Tuệ còn chưa hồi phục tinh thần thì đèn ngủ đã được bật lên, Đồng Nhiên mặt nổi gân xanh trừng mắt nhìn cô gái vừa bị dọa đến mặt trắng bệch kia : “Anh...Vào bằng cách nào?” Cảnh Giai Tuệ vẫn chưa thể bình tĩnh được.

Đồng Nhiên không thay đổi sắc mặt, kéo tay Cảnh Giai Tuệ giơ lên, vén tay áo cô rồi đưa xuống dưới đèn nhìn, phát hiện không có vết xước nào mới buông cánh tay trắng nõn ra : “Em cảm tỉnh con mèo từ khi nào vậy hả? Móng vuốt lại sắc như vậy!”

Cảnh Giai Tuệ bị dọa không nhẹ, đột nhiên nghĩ lại hẳn cũng đã từng thần không biết quỷ không hay bước vào phòng cô như vậy, nay lại lặp lại chiêu cũ, giống như đi xuyên tường vậy, Lưu Khuê kia còn dám nói là một con ruồi cũng không thể vào được, vậy tên kia thì bằng bao nhiêu con ruồi vậy hả!

“Khách sạn này do tập đoàn Triệu Dương quản lý, đương nhiên là anh sẽ có thể phòng để vào, vốn muốn vào thăm em một chút, không ngờ em lại đang ngủ.” Đồng Nhiên vừa nói vừa đi vào nhà vệ sinh, vịn vào nước rửa vết thương.

“Anh...Sao anh lại đến đây?” Cô nghĩ nếu người này không dẫn dò Lưu Khuê, có lẽ bây giờ cô đang nằm ở bệnh viện rồi cũng nên, Cảnh Giai Tuệ trong lòng vốn rất cảm động và nhớ nhung, nhưng nghĩ lại, người kia lại dẫn người khác vụng trộm theo dõi cô, khiến cho câu cảm ơn vừa mới chạy ra khỏi miệng thì đã bị nuốt xuống.

“Vụ việc lần này lớn như vậy, lãnh đạo của tập đoàn không xuống dưới thăm hỏi thì thật không có thành ý, mail em gửi cho phòng PR ba giờ trước anh cũng đã nhận được rồi, em xử lý rất tốt, đến lúc đó anh và Huỳnh tổng sẽ tới tham dự...Em chưa ăn gì đúng không? Đi, theo anh xuống lầu ăn vài thứ rồi ngủ tiếp.”

Lúc Cảnh Giai Tuệ đi theo Đồng Nhiên xuống đại sảnh khách sạn thì vừa vặn bắt gặp một người phụ nữ ăn mặc cao quý đang vội vàng tiến vào, phía sau còn có hai trợ lý cầm một đồng hành lý lớn nhỏ.

Người tới đúng là Huỳnh Kỳ Kỳ, cô cũng đã nghe được tin tức có người đến gây rối ở nhà máy, nhưng phải đến khi cô biết là Đồng Nhiên cũng chạy đến đây thì cô mới vội vã tới.

“Eric!” Nhìn thấy Đồng Nhiên, ánh mắt Huỳnh Kỳ Kỳ sáng rực, bước nhanh đi tới chỗ hắn : “Em nghe trợ lý của anh nói là anh đã đến Sơn Đông, vừa vặn em cũng có một hạng mục ở đây, cũng muốn xem Miss Cảnh có cần hỗ trợ hay không.” Nói đến đây thì cô mới liếc mắt nhìn Cảnh Giai Tuệ.

Đồng Nhiên thông dong rút tay vào túi quần, dường như không thèm để ý nói : “Cô đến đúng lúc lắm, vừa rồi cục cảnh sát có gọi đến, nói đã bắt được kẻ chủ mưu của vụ gây rối này, cô xem có muốn phái người đến khai thông với cảnh sát không, thuận tiện hiểu rõ hơn về tình hình.”

“Vâng, có điều mạng lưới quen biết của em ở đây cũng không quen thuộc lắm, nếu anh có mối quan hệ nào thì nên nghe ngóng một chút, như vậy phóng viên mới không trở nên bị động.” Lúc nói lời này, Huỳnh Kỳ Kỳ quay lại gọi người trợ lý đứng phía sau : “Ngày kia sẽ mở cuộc họp với phóng viên, em nghe trợ lý anh nói là anh đi rất vội vàng, không mang theo cái gì, vừa vặn bách hóa mới mở của tập đoàn mới khai trương, em đã chọn vài bộ quần áo theo số đo và nhãn hiệu do trợ lý anh cung cấp, để anh có thể tắm rửa thay đồ.”

Nói xong, cô đưa tay vuốt áo Đồng Nhiên : “Lúc xuống máy bay em cảm thấy nơi này hơi lạnh, anh mặc ít vậy thì nên chú ý thân thể...A, mặt anh bị sao thế này?”

Loại thân mật này đúng là được thể hiện một cách tiêu chuẩn mà không quá khoa trương, đúng là đáng vẻ hiền thê lương mẫu điển hình.Đồng Nhiên cũng rất hưởng thụ, mỉm cười gật đầu : “Không có gì đâu, bị mèo cào một cái mà thôi.Để cô bận tâm rồi, tôi và Cảnh tiểu thư phải ra ngoài một lát đây.”

Nói xong, hắn liền sải chân bước ra ngoài, Cảnh Giai Tuệ không nói gì, cũng nhắm mắt theo đuôi đi ra ngoài.Tuy rằng cô không ngẩng đầu lên, cũng có thể cảm giác được người phụ nữ kia đang nhìn cô với ánh mắt lạnh như băng.

Chờ ra khỏi khách sạn, Đồng Nhiên đưa tay muốn kéo Cảnh Giai Tuệ : “Em muốn ăn gì?”

Cảnh Giai Tuệ hơi dùng sức hất tay ra nói : “Nhìn thấy mấy người lãnh đạo các anh giống như mặng mọc sau mưa, sau cơn bão mới bắt đầu xuất hiện, nhìn thôi cũng đủ no rồi, còn muốn ăn cái gì nữa chứ?”

Đồng Nhiên ngửi thấy có mùi giấm chua đâu đây, trước kia hắn cảm thấy cô gái này lòng dạ quá mức hẹp hòi là một chuyện vô cùng phiền phức, nhưng hiện tại mới nhận ra, cô gái này khi biểu hiện ra bộ dạng ghen tuông hiểm thấy, thật sự là làm cho người ta cảm thấy thích thú vô cùng.

Hắn lại đưa tay kéo mái tóc được buộc đuôi ngựa đằng sau của cô, nói : “Nhận được điện thoại của Lưu Khuê là anh vội vã đến đây ngay, cơm chưa ăn, quần áo chưa đổi, cô gái nhần tâm như em lại không thèm để vào mắt, hiện tại còn không muốn cùng anh ăn cơm, muốn tạo phản đúng không!”

Nói xong, hắn lại tự tay ôm lấy Cảnh Giai Tuệ, cúi đầu hôn lên môi anh đào của cô một cái : “Chúng ta không những ăn cơm, mà còn phải uống chút rượu nữa, đến lúc đó...”

Hắn đột nhiên dán lên tai cô nói nhỏ vài câu, Cảnh Giai Tuệ đỏ mặt, oán hận nói : “Thối lưu manh!” Đồng Nhiên nở một nụ cười đắc ý, không thanh minh thêm mà lôi kéo Cảnh Giai Tuệ lên xe mình.

Ở quán cà phê tầng hai khách sạn, sáng sủa sạch sẽ, tầm nhìn rất đẹp, Huỳnh Kỳ Kỳ cầm một ly cà phê, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô thấy rất rõ ràng những động tác thân mật của hai người kia, nhất là nụ hôn cương chiều vào lúc cuối, tất cả lọt vào tầm mắt cô, bàn tay cầm chén vì dùng sức nắm chặt mà trở nên trắng bệch.

“Tiểu thư, cô xem chúng tôi có nên giáo huấn người phụ nữ kia một trận hay không?” Trợ lý Elena đứng phía sau lên tiếng.

“Cô ta ư? Không đáng để chúng ta phải ra tay!” Vừa rồi vì sao Đồng Nhiên lại đột ngột nói đến chuyện ở cục cảnh sát? Lúc đó cô đã hiểu ra ngay, Đồng Nhiên đang nghi ngờ cô âm thầm ngáng chân Cảnh Giai Tuệ, đáng tiếc...cô cũng không ngu ngốc đến mức đi làm ra chuyện để lộ trăm ngàn sơ hở, để người ta bắt thóp như vậy!

Cô chậm rãi uống một ngụm cà phê, sau đó nói : “Giúp tôi chuẩn bị trang phục, nói chuyện với phòng PR, ngày kia không phải sẽ có cuộc họp với ký giả sao, đến lúc đó, tôi sẽ ra mặt chủ trì, sau khi chờ Miss Cảnh tài giỏi của chúng ta chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, tôi sẽ khiến cho cô ta biết, cô ta nếu muốn rạng rỡ đứng ra tạo uy tín ở công ty, cũng phải xem tôi có đồng ý hay không đã!”

Bên kia Huỳnh tổng đang tính toán, thì bên này kế hoạch của Đồng tổng cũng rơi vào khoảng không. Vốn dĩ hần muốn nhân lúc cô gái kia đang sợ hãi, bay đến bên cạnh cô, kèm theo từng trận gió biển ở Thanh Đảo, mặc sức ăn nhậu một chút, đợi đến khi cô gái kia lộ ra ánh mắt nhập nhèm say rượu, hần sẽ có thể hồi tưởng lại một đêm ôn hương nhuyễn ngọc kia. Không nghĩ tới cô gái kia lại tận dụng luôn xe của hần làm xe công vụ, lao tới khách sạn nơi chuẩn bị mời phóng viên dự họp, lúc hần còn đang xem thực đơn, cô đã hấp tấp đi liên hệ với quản lý, đi tới hội trường xem sân khấu. Chờ lúc đồ ăn được đem lên thì cô mới bàn bạc xong với quản lý về việc bố trí lễ đường, lúc ngồi xuống đối diện hần, cô lại ngồi ăn qua loa cho xong, tay mở ipad kiểm tra giấy mời của công ty để gửi cho các phóng viên.

Cơm nước xong, Đồng Nhiên cầm chai rượu, chưa kịp mở ra thì cô đã vội vàng đứng lên, thúc giục hần : “Anh ăn xong rồi đúng không? Nếu vậy thì đưa em về khách sạn đi, em có thuê mic và loa của công ty, máy chiếu có vấn đề rồi, phải trở về xem thế nào.”

Đồng Nhiên nén giận nói : “Không phải đã có Đồng Hiểu Lượng rồi sao? Để việc này cho nó làm, chẳng lẽ nó đến đây là để nằm trên giường xem TV?”

Cảnh Giai Tuệ không nói gì, đứng dậy đi ra ngoài.

Đồng Nhiên biết cô nhóc kia lại nổi tính cổ chấp rồi, mới tức giận nhăn mày với hần, hần đứng lên nói : “Làm sao? Em cau có với anh như vậy là có ý gì!”

“Đồng tổng, em đến đây là để làm việc, anh cũng đã nói là sẽ không quấy rầy em, cho nên hiện tại công việc phải ưu tiên lên hàng đầu, nếu ngài cảm thấy trong cảnh đêm tuyệt đẹp này lại không có giai nhân làm bạn, vậy thì có thể gọi cho Miss Huỳnh, cô ấy nhất định sẽ mặc quần áo ấm mà đi dạo Thanh Đảo với anh.”

Đồng Nhiên bị cô gái kia làm ghen đến không nói nên lời, thấy cô lại muốn đi, liền túm cổ tay cô lôi lên xe, sắc mặt bình tĩnh nói với lái xe : “Về khách sạn!”

Đến cửa khách sạn, Cảnh Giai Tuệ đi xuống xe, đang định quay lại chào Đồng Nhiên, kết quả vị thủ trưởng tính tình hay cáu giận kia lại lập tức ra lệnh cho lái xe rời đi rồi.

Cảnh Giai Tuệ biết, vị này luôn luôn giữ vững việc nghĩ mình là trung tâm. Hoàn toàn thoát ly khỏi sự trói buộc, có thói quen chuyện gì cũng phải xoay quanh tầm kiểm soát của hần, nhưng hôm nay cô lại không thêm nghe theo kịch bản của hần, thật sự là vô cùng “Anh dũng và khí phách!”

Không biết tại sao, nhìn Đồng Nhiên lúc ghen hòng không nói được gì, cô lại cảm thấy rất thú vị, nhẹ nhàng vừa đi vừa hát đến cầu thang, liền thấy Đồng Hiểu Lượng và Huỳnh Kỳ Kỳ cùng đi ra thang máy.

Lúc thấy cô Huỳnh Kỳ Kỳ liền mỉm cười gật đầu : “Miss Cảnh, đi ăn về rồi ư? Eric đâu?”

Cảnh Giai Tuệ nhẹ nhàng nói : “Vừa nãy tôi đưa Đồng tổng đi xem nơi họp mặt phóng viên, anh ấy rất hài lòng, sau đó Đồng tổng vì có việc riêng nên đi trước rồi...Huỳnh tiểu thư, cô xem còn có việc gì cần tôi chuẩn bị không?”

Huỳnh Kỳ Kỳ nói : “Tôi rất yên tâm vào năng lực làm việc của Cảnh tiểu thư. Đây là cơ hội để chúng ta xoay chuyển dư luận, toàn thể lãnh đạo cấp cao của tập đoàn đều muốn nhìn thấy thành quả của cô đó!” Nói xong còn vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Cảnh Giai Tuệ, sau đó chân đi giày cao gót uyển chuyển rời đi.

Đồng Hiểu Lượng cũng muốn đi theo, Cảnh Giai Tuệ gọi hắn lại nói : “Ngày hôm nay...Cám ơn anh, tôi biết là anh muốn bảo vệ tôi...” Hắn không nói gì, trên thực tế còn có chút xấu hổ và tức giận, bởi vì hắn biết, nếu chú mình không đề phòng trước, thì lúc này không biết cô sẽ ra sao. Hắn lại thống hận mình yếu đuối vô lực, không muốn nói chuyện với Cảnh Giai Tuệ, bước nhanh rời đi.

Cảnh Giai Tuệ trái lại không vội vã lên lầu, nhẹ nhàng sờ lên mu bàn tay vừa mới bị Huỳnh Kỳ Kỳ chạm qua, như đang nghĩ tới cái gì đó.

Hai ngày sau, Đồng Nhiên vẫn không thấy bóng dáng, Cảnh Giai Tuệ cũng đang phải vất vả lên cổ chuẩn bị cho cuộc họp với các phóng viên.

Trong lúc này, Cảnh Giai Tuệ còn gặp mặt chính quyền của địa phương, mấy ngày nay dư luận nhấm nháp vào người dân ở đây, việc này sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến việc thu hút các nhà đầu tư đến làm ăn, những người lãnh đạo ở địa phương còn nóng lòng muốn bình ổn tình hình hơn cả tập đoàn, cho nên rất vui vẻ phối hợp, còn dùng một số tiền lớn để bồi thường cho người nhà các nạn nhân bị trúng độc.

Tối hôm gặp mặt các phóng viên ký giả, Cảnh Giai Tuệ mặc một bộ trang phục màu trắng ngà, chải tóc gọn gàng, đeo lên một chút đồ trang sức tao nhã, làm cho người ta có cảm giác nhẹ nhàng thanh tao, tạo ấn tượng tốt cho tập đoàn. Lúc vào hội trường, cô lại giở bài phát biểu trong tay ra xem lại, đồng thời cắm USB vào máy, cho chạy đoạn Slide mà cô mất hai buổi tối mới làm xong.

Đúng lúc này, Huỳnh Kỳ Kỳ mặc một thân màu đỏ, uyển chuyển đi tới, lúc đến gần Cảnh Giai Tuệ thì nói : “Miss Cảnh, đưa bài phát biểu cho tôi xem.” Cảnh Giai Tuệ sững người, dáng vẻ hơi chần chừ. Nhưng Huỳnh Kỳ Kỳ vẫn đứng đó mỉm cười nhìn cô, tay đưa ra vẫn chưa thu về.

Cô chậm rãi đem bài phát biểu đã được nêu rõ trọng điểm giao cho Huỳnh Kỳ Kỳ, sau khi cô ta mỉm cười hài lòng xem xong vài trang, nói : “Lát nữa tôi sẽ lên sân khấu với Đồng Hiểu Lượng, cô cứ ngồi bên dưới là được, đừng quên chuẩn bị tốt đồ uống để chiêu đãi các phóng viên.”

Nói xong cô ta liền vênh vác tự đắc bước đi, cầm bài phát biểu mà Cảnh Giai Tuệ đã tốn rất nhiều công sức để làm bước lên bàn chủ tịch.

“Các vị phóng viên nhà báo, cảm ơn các vị đã tới dự buổi gặp mặt của nhà máy bia Kim Ngân đảo, về sự việc lần này...” Huỳnh Kỳ Kỳ tuy nói tiếng phổ thông không chuẩn lắm, nhưng may mắn lại có giọng đọc rất trôi chảy, cẩn thận đọc bài phát biểu, phối hợp với một dung mạo xinh đẹp, thật sự là một hình ảnh rất thu hút.

Cảnh Giai Tuệ ở cùng với các trợ lý và phòng PR đang vui sướng khi thấy người khác gặp họa, cô lặng lẽ ngồi xuống một góc ở hội trường. Quay đầu nhìn bên dưới, toàn bộ các đơn vị truyền thông lớn đều đã có mặt, lần tuyên bố này phải chắc chắn sẽ không để xảy ra sơ xuất.

Nếu như người chủ trì hội nghị chuẩn bị thật chu đáo...

Huỳnh Kỳ Kỳ biết nhiều về cô cũng tốt thôi, đàn ông ư? Cô Cảnh Giai Tuệ căn bản không cần! Nếu thích thì cứ để cô ta lấy đi! Nhưng với thành quả lao động mà cô đã dốc hết tâm huyết để làm, cô ta tưởng cứ như vậy mà lấy đi sao? Vậy thật sự là quá xin lỗi Miss Huỳnh rồi.

Nghĩ vậy, cô chậm rãi lấy di động trong túi áo ra, bên trong có lưu một bài phát biểu khác – hoàn toàn không hề giống với bài phát biểu mà Huỳnh Kỳ Kỳ đang cầm trong tay.

Đúng lúc này, máy chiếu đã được bật lên, ngọn đèn cũng tập trung chiếu vào người đang giảng giải là Huỳnh Kỳ Kỳ, càng thấy rõ được vẻ xinh đẹp đoan trang của đại diện tập đoàn đến từ Hồng Kông, da thịt bóng loáng thắm một lớp mồ hôi mỏng. Giọng phổ thông của cô ta càng ngày càng không lưu loát, tay lật tới lật lui bài phát biểu, sau khi lắp bắp giải thích về hai hình ảnh quy trình sản xuất bia, liền liếc mắt nhìn Cảnh Giai Tuệ không biết đã đứng ở gần bàn chủ tịch từ lúc nào, khuôn mặt mỉm cười yên lặng nhìn cô.

Huỳnh Kỳ Kỳ lại hít một hơi, lộ ra một nụ cười khéo léo, bắt đầu cảm thấy hơi sợ hãi khi thấy các vị phóng viên đang thì thầm bàn tán, nói : “Về khâu sản xuất, cô Cảnh Giai Tuệ của tập đoàn sẽ lên giải thích rõ hơn với các vị.” Nhưng nói xong lời này thì Cảnh Giai Tuệ vẫn không hề nhấc chân, chỉ đứng im tại chỗ đó. Huỳnh Kỳ Kỳ âm thầm cắn chặt răng, đành phải giả bộ tươi cười, chủ động đi tới trước mặt Cảnh Giai Tuệ, đưa mic cho cô rồi nói : “Miss Cảnh, chuyện kế tiếp phải phiên cô rồi.”

Cảnh Giai Tuệ lúc này mới chậm rãi cầm lấy mic, ánh mắt thâm sâu nhìn Huỳnh Kỳ Kỳ một cái, đi tới trước màn hình lớn, cũng không thấy cô cầm bất cứ một giấy tờ nào, từng câu từng chữ rõ ràng nói về kế hoạch cải tiến nhà máy sau sự kiện phát sinh, đồng thời cũng so sánh về điều kiện sản xuất của nhà máy bia Kim Ngân đảo với các nhà máy khác, chứng minh sau sự việc lần này, nhà máy sẽ cải tiến một cách vượt trội về khâu sản xuất. Đồng thời còn đem mẫu xét nghiệm của hàng mẫu mới cho các phóng viên nhà báo xem...

Ở một quán rượu, hai người đàn ông cũng đồng thời nhìn thấy được hình ảnh này trên đài truyền hình của địa phương.

Lưu Khuê uống cạn cốc bia, sau đó cười nói với đại ca của hắn : “Anh Đồng, rốt cục em cũng hiểu được vì sao anh lại không vội đi tới đó để giải cứu rồi. Người phụ nữ của anh quả thật đúng là một tổ ong vô vẽ, không nên đại dột mà chọc vào!”

Nghe xong lời này, Đồng Nhiên cười chậm rãi uống hết ly rượu rồi nói : “Ở bên ngoài ngang ngược như vậy, cũng khiến anh bất lo, nhưng mà...lúc ở trong lòng anh thì phải thật ngoan ngoãn mới được!”

56. Chương 56

Đi ra quán bar, gió lạnh ùa vào khiến cho tâm trạng trở nên rất thoải mái, Đồng Nhiên phân phó tài xế lái xe đến cửa nhà máy, lẳng lặng chờ phóng viên kết thúc hoạt động tham quan thực tế, lúc hoạt động chấm dứt, các phóng viên đều rời đi, Cảnh Giai Tuệ cùng vài người trợ lý đi ra cửa nhà máy.

Đồng Nhiên bảo tài xế bấm còi, Cảnh Giai Tuệ nghe tiếng nhìn qua, khẽ cau mày, tiếp tục nói chuyện với trợ lý.

Đồng Nhiên ra lệnh “Tiếp tục bấm còi cho tôi.” , sau đó tiếng còi truyền ra liên tiếp không ngừng, làm ọi người đều phải quay lại nhìn, Cảnh Giai Tuệ không có cách nào, sau khi chào tạm biệt mấy người trợ lý, liền quay lại đi tới chỗ chiếc xe.

Đồng Nhiên kéo cửa kính xe xuống, hất cằm với cô, ý bảo cô lên xe, nhìn thấy cô còn hơi do dự, liền trực tiếp mở cửa xe kéo cô vào.

“Gì chứ? Không phải em đã nói là đừng quấy rầy công việc của em...”

“Yếu tố đầu tiên của một nhân viên tốt là gì? Nghe lời ông chủ đúng không? Nếu chuyện đó mà còn không làm được thì em cứ chuẩn bị tinh thần bị cách chức đi!”

Người này lại giả thối ngang ngược rồi, Cảnh Giai Tuệ rất tự giác nghe lời gọi hắn một tiếng ông chủ : “Ông chủ vậy bây giờ anh muốn gì?”

Đồng Nhiên mỉm cười : “Hôm nay biểu hiện của em với các phóng viên rất tốt, ông chủ muốn khao em một bữa.” Nói xong liền phân phó tài xế lái xe đi.

Cảnh Giai Tuệ cảm thấy chữ “Khao” này chỉ là giả, dùng quy tắc ngầm nghe có vẻ thật hơn.

Xe chạy đến một khu biệt thự ở lưng chừng núi. Đi đến trước cổng một căn biệt thự độc lập, Đồng Nhiên kéo tay cô đi vào, không vào trong nhà mà đi vòng ra sau.

Thấp thoáng sau khu vườn hoa hồng xanh là một bể bơi...Nhưng nước trong bể sao lại kỳ lạ như vậy? Không phải là màu xanh da trời trong veo, mà là màu vàng của bia, còn thêm một lớp bọt, mùi hương lên men không ngừng xông vào mũi...

Cái này...Là hồ bia trong truyền thuyết đó sao? Chỉ còn thiếu mỗi thịt thú rừng nữa thôi!

Đồng Nhiên cười kéo cô gái đang trợn mắt há mồm kia vào lòng, nói với cô : “Thế nào hả? Cảnh tổng, đây là mẩu bia mới nhất đây, em có muốn tự mình đến kiểm tra một chút không?”

Thật quá hoang phí rồi! Cảnh Giai Tuệ biết mình không phải là Đát Kỷ, chỉ có thể mở miệng nói : “Đừng nghịch ngợm nữa...” Sau đó vội vàng muốn chạy vào trong nhà.

“Em có biết cái gì gọi là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt không? Bảo em đi theo anh em lại không chịu, vậy thì hôm nay hai chúng ta cùng nhau chơi đùa ở hồ bia này đi!”

Xem ra hôm nay người này quyết tâm muốn làm Trụ vương rồi.Chỉ vài động tác đã đem áo của cô cởi bỏ, quần lót cũng bị xé tan từng mảnh, Đồng Nhiên ôm lấy Cảnh Giai Tuệ đang hét chói tai ném vào trong hồ bia vàng óng ánh, sau đó rất nhanh cởi quần áo của mình, trần truồng nhảy xuống, một lớn một nhỏ quay cuồng trong bể, vậy là đã đủ cả bia lẫn thịt rồi!

“Khụ...Khụ khụ...Anh đúng là đồ điên!” Cảnh Giai Tuệ tuy biết bơi, nhưng vẫn bị bia làm cho sặc, khó chịu ho khan không dứt, bị dịch bia kích thích, da thịt tuyết trắng của cô dần dần có một màu hồng lan tỏa, Đồng Nhiên nâng người cô lên, để cho bụng cô áp lên mặt mình, cái rốn tròn xoe đáng yêu trước mặt khiến hắn không nhìn được mà hung hăng mút một cái.Bộ phận mẫn cảm bỗng dưng bị mút vào, Cảnh Giai Tuệ không hề phòng bị, chỉ cảm thấy phần bụng tê dại, không kìm chế được mà hét lên.

Bia tẩm lên da thịt trắng mịn của cô đột nhiên trở nên ngon miệng vô cùng, Đồng Nhiên tựa như một du khách bị đói khát giữa sa mạc khô cằn, đem cô gái kia áp lên thành bể.Bộ ngực của Cảnh Giai Tuệ bị ép vào lớp gạch men lạnh lẽo, phần lưng lại cảm nhận được sức nóng trên đầu lưỡi Đồng Nhiên, dọc theo sống lưng trượt xuống mông, đi đến đâu là châm lửa đến đó, Cảnh Giai Tuệ cảm giác mình giống như đang bị kẹp giữa băng và hỏa, trở thành một món ăn ngon cho người ta nhắm nháp.

“Đừng mà...A...” Tiếng kháng nghị mỏng manh bị một cổ tê dại chặn lại.Đợi đến khi tên cảm thú kia liếm sạch bia trên người cô thì Cảnh Giai Tuệ lại bị hắn ném vào trong bể ngâm bia tiếp, bị hắn ôm chặt trong lòng mặc sức vuốt ve liếm mút.

Cuối cùng cô bị hơi men bốc lên làm cho cả người mềm yếu, bị ép lên thành bể, cho người đàn ông kia tiến vào từ đằng sau, trong nháy mắt cự vật có dính nước bia xuyên vào, nơi tư mật giống như bị lửa thiêu, ầm ầm nổ tung tại chỗ sâu nhất trong cơ thể, Cảnh Giai Tuệ run rẩy hét chói tai, nước mắt không kìm chế được lăn dài xuống hai bên má ửng hồng.

Đồng Nhiên biết cô không chịu nổi sự kích thích như vậy, miệng hỗn loạn gọi “Tâm can bảo bối của anh”, phần eo lại không chút nào nơi lỏng, mãnh liệt tiến công, trong góc bể bơi, dịch bia vàng óng ánh văng ra khắp nơi, cô gái kia không còn cảm nhận rõ đây là thống khổ hay vui sướng mà kịch liệt thờ dốc, tạo nên từng trận sóng nước dập dềnh.

Hậu quả của cuộc vật lộn trong bể bia kia chính là ngày hôm sau say đến không dậy nổi, lúc Cảnh Giai Tuệ mở mắt ra thì đã là 12 giờ trưa rồi.Vừa bò người lên, liền phát hiện toàn thân đều bủn rủn không có chút sức lực, người kia cũng vẫn chưa rời giường, cảm giác được Cảnh Giai Tuệ ngồi dậy, liền vươn tay ra kéo cô vào trong lòng, giống như một con gấu lớn bám chặt lấy cô.

Mãi đến khi Cảnh Giai Tuệ nói muốn đi vệ sinh thì hắn mới buông lỏng trối buộc.

Lúc đứng dậy việc đầu tiên cô làm đó là mở di động, người đàn ông chết tiệt kia không biết đã tắt di động của cô từ lúc nào rồi, vừa bật lên thì đã thấy một loạt cuộc gọi nhỡ hiện ra.

Số điện thoại của mẹ gọi đến liên tiếp làm cho cô nhìn mà giật mình, Cảnh Giai Tuệ quay đầu nhìn người kia vẫn đang ngủ say trên giường, sau đó đi vào phòng tắm.Vừa mới gọi lại, cô còn chưa kịp nói thì mẹ cô đã cuống quýt hô : “Cuối cùng cũng liên lạc được với con! Trong nhà xảy ra chuyện lớn rồi!”

Mẹ cô tuy là người nóng tính, nhưng nếu không thật sự có chuyện thì bà cũng sẽ không gấp gáp như vậy, Cảnh Gia Tuệ vội hỏi : “Sao cơ ạ? Trong nhà xảy ra chuyện gì vậy mẹ?”

“Khụ, còn không phải...còn không phải là anh trai con sao? Nó gây ra đại họa rồi!”

Cảnh Gia Trí đúng là đã gây ra chuyện lớn, tính cách của hắn hoàn toàn khác so với sự trầm tĩnh của em gái là Cảnh Gia Tuệ, cho dù đã bị tàn tật thì hắn cũng không hề thay đổi bản chất.

Tuy đã kinh doanh một quán trà sữa, bạn gái lại đang có bầu, chỉ còn thiếu mỗi việc tổ chức hôn lễ nữa thôi.Song hắn nhìn lại cái chân bị què của mình, lại nhìn sang cô vợ vừa đen vừa béo, nghĩ tới hồi còn trẻ, có một vị cao nhân đã xem bói cho hắn, nói rằng khoảng bốn mươi tuổi hắn sẽ gặp được quý nhân, vận mệnh sẽ thay đổi, trở thành một người giàu có.Nhân rồi không có việc gì làm, hắn nằm trên giường nghĩ ngợi, cảm thấy hắn là sắp tới lúc gặp được vị quý nhân kia rồi.

Hắn nghĩ một chút, cảm thấy người đó có khả năng là chị Triệu hay đến mua cà phê ở quán của hắn.Chị Triệu hơn 40 tuổi, diện mạo xấu xí, dáng người thấp béo, nhưng lại đi xe Land Rover, túi xách hàng hiệu LV.

Bình thường lúc chị đến trường đón con thì đều sẽ vào quán uống nước, nói chuyện phiếm với Cảnh Gia Trí, thường xuyên qua lại, Cảnh Gia Trí biết chị Triệu là con cháu cán bộ cấp cao, bố là lãnh đạo của tỉnh, tầm ảnh hưởng rất lớn, còn chị hiện tại chủ yếu làm trong lĩnh vực bất động sản, cuộc sống giàu có an nhàn tự tại.

Hết thấy đều cách quá xa so với tầng lớp của Cảnh Gia Trí, làm cho hắn nghe xong mà cảm xúc dạt dào, hận không thể khiến khuôn mặt mình trông dễ nhìn hơn để được đi theo các phú bà.Việc hắn làm được, cũng chỉ có thể là bốc nhiều cà phê hơn một chút, còn tặng miễn phí một ly trà sữa cho con của chị Triệu.

May mà chị Triệu cũng không phải là người thiếu hiểu biết, căn bản sẽ không lấy tướng mạo thân phận mà nhìn nhận anh hùng.Chị nói chuyện rất hợp với Cảnh Gia Trí, luôn nói với hắn là chị cảm thấy hắn rất có đầu óc kinh doanh, làm được việc lớn, về sau sẽ có nhiều cơ hội phát triển...

Chị Triệu tuy chỉ thuận miệng nói vậy, nhưng Cảnh Gia Trí lại rất lưu tâm, muốn xin số điện thoại của chị, hằng ngày không có việc gì thì cùng chị nói chuyện phiếm.Cuối cùng chị Triệu rất nể mặt người em trai mới quen này, vụng trộm nói cho hắn biết có một khu đất hoang ở phía Bắc thành phố sắp được xây dựng thành một trung tâm lớn.

Cảnh Gia Trí nghe được tin này, máu nóng lập tức xông thẳng lên đầu.

Chị Triệu nói cho hắn biết, đây là chuyện cơ mật, người làm bên sở quy hoạch của tỉnh nói với bố chị, trăm ngàn lần không được để lộ ra bên ngoài, nhưng nếu muốn đầu tư có lãi thì phải mua trước mấy căn hộ ở khu đất hoang đó, sau này bán lại sẽ rất được giá.Hiện tại chưa xây dựng, đầu tư mua nhà trước thì chỉ mất có 30 vạn một căn, nhưng sau này bán lại có thể lên tới một trăm vạn!

Tin tức này quả thật khiến cho Cảnh Gia Trí nhiệt huyết sôi trào, nhưng hắn vẫn bán tín bán nghi.Ngày hôm sau, hắn liền theo lời hẹn cùng chị Triệu đến khảo sát thực tế, chị Triệu tự mình lái Land Rover tới đón hắn.Đến bãi đất hoang lớn kia thì quả thật ở đó có đào một cái hố to, vài người đàn ông đội mũ bảo hiểm vàng đeo kính cầm bản vẽ ngắm nghía.Cảnh Gia Trí chăm chú nhìn bản vẽ, là một bản kế hoạch rất chỉnh chu, có đầy đủ từ tòa thị chính đến tòa án, còn có một khu dân cư phía đối diện, thật sự là một mẫu đất vàng!

Mấy người kia...thoạt nhìn rất giống kỹ sư và mấy vị lãnh đạo của tỉnh, đối với việc chị Triệu dẫn theo người lạ tới đây còn cảm thấy hơi khó chịu.

Mãi cho đến khi chị Triệu phải tự vỗ ngực cam đoan, nói đây là người thân quen mà cô coi như em trai thì mấy người đó mới hòa hoãn, nhưng họ lại cứng rắn nói mấy căn nhà ở đây giá khá rẻ, đều được để dành cho cán bộ cao cấp hoặc lãnh đạo của tỉnh, người ta ai nấy đều muốn mua luôn cả một tòa nhà, chị Triệu hoặc là mua tất rồi đem bán lẻ, bằng không Cảnh Gia Trí chỉ còn cách mua nguyên cả tòa nhà, chứ bị tách ra thì sẽ không ai muốn mua nữa.

Chị Triệu tuy thân thiết với Cảnh Gia Trí như huynh muội, nhưng chuyện tiền nong cũng không thể cầu thả, chị nhanh nhẹn nói với Cảnh Gia Trí, hay là hắn thử hỏi hào người thân bạn bè góp tiền mua nguyên

một tòa nhà xem sao?

Cảnh Gia Trí đi qua nhà của chị Triệu, là một ngôi biệt thự lớn vô cùng xa hoa! Tiền trang hoàng nghe nói đã gần trăm vạn, như vậy việc mua hẳn một tòa nhà đối với phú hào cũng coi như bình thường. Đáng tiếc trong tay hẳn không có từng đó tiền, chỉ có thể ấp úng nói với chị Triệu là sẽ về nhà suy nghĩ một chút.

Chờ hẳn về nhà dạo quanh các diễn đàn, quả nhiên phát hiện có rất nhiều người đang vụng trộm bàn tán về việc di dời dân cư của tỉnh. Một cơ hội làm giàu như vậy, quả thật giống như sao chổi đánh trúng địa cầu, nhớ tới quẻ bói của vị cao nhân kia, dã tâm của Cảnh Gia Trí lại lập tức sôi trào, nếu để cơ hội này vụt khỏi tầm tay thì quả là đáng tiếc cả đời!

“Giai Tuệ à, con xem anh của con có phải là bị nước tràn vào đầu rồi hay không? Người ta nói gì nó cũng tin! Đầu tiên là xúi giục ba mẹ đi bán nhà, có tiền thì đến mua mảnh đất hoang kia, ba mẹ lại có thể đồng ý sao? Ăn no rừng mỡ mới thêm đi mua nơi đó! Nó lại gọi điện thoại tẩy não lũ bạn của nó, còn có mấy bác trai bác gái nhà hàng xóm cũng bị nó lừa đi mua chỗ đất kia, nói là đã đi khảo sát thực tế, còn cùng với...cùng với chị Triệu gì đó đến xem biệt thự! Trời ơi, không biết người phụ nữ kia đã nói gì mà sau khi về nhà nó giống như ăn phải thuốc mê vậy, cuống quýt đập nồi bán sắt góp vốn mua nhà...”

Nghe vậy, Cảnh Giai Tuệ có thể mơ hồ đoán được kế tiếp sẽ có chuyện gì, cô chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình trở nên lạnh lẽo : “Anh con bị bọn họ lừa đúng không ạ?”

Mẹ cô rất cục không kìm nén được mà khóc lên : “Tuệ Tuệ ơi! Người phụ nữ kia bỏ trốn rồi! Cô ta ngay cả chồng và con gái cũng không cần nữa! Cán bộ cấp cao cái chó má gì! Cô ta chỉ là một chủ cửa hàng bán trái cây, suốt ngày đi lừa người ta! Còn cái gì mà biệt thự lớn chứ! Thực ra là nhà đi thuê ba vạn một tháng! Anh trai con lại là người giật dây môi giới, những người bị lừa đều nhất trí nói anh con có quan hệ với người phụ nữ kia, là hai chị em, hiện tại anh con đang ngồi trong trại giam rồi...”

Cảnh Giai Tuệ tức giận đến run cả tay, miễn cưỡng mới khống chế được hô hấp hỏi : “Số tiền bị lừa là bao nhiêu ạ?”

“Gần tám trăm vạn...Tuệ Tuệ ơi, mẹ không muốn sống nữa! Căn nhà này cũng xem như mất rồi! Nếu mẹ chết, con cứ đem mẹ bán cho bệnh viện, có thể lấy được bao nhiêu hay bấy nhiêu, chắc chắn phải cứu được anh con ra...”

Lúc này, điện thoại bị ba cô đoạt lại, chỉ nghe thấy trong điện thoại giọng nói phẫn nộ của ba : “Bà nói linh tinh cái gì với con gái vậy, làm thế có ích gì không? Chỉ khiến cho Tuệ Tuệ bận tâm lo nghĩ thêm thôi, trời có sập thì hai chúng ta cũng phải cố gắng chống đỡ, bà đừng có ồn ào nữa!”

Ba cô từ trước tới nay chưa từng ăn nói lớn tiếng, lúc này lại lên giọng quát tháo chính người bạn già của mình. Cảnh Giai Tuệ hiểu, ba cô đang rất giận mẹ. Mẹ cô có hơi trọng nam khinh nữ, từ nhỏ chỉ yêu thương anh cô, chiều chuộng anh hết mực, anh trai cô có tật xấu muốn gió được gió muốn mưa được mưa, hoàn toàn là do mẹ cô dạy dỗ mà thành. Anh trai là người không có ý thức trách nhiệm, làm việc cũng không nghĩ đến hậu quả, nhưng cuối cùng bà luôn là người thay anh giải quyết mọi chuyện. Anh hại Đồng Nhiên phải vào tù, giờ lại bị một người đàn bà lang thang lừa, cứ một lần lại một lần giẫm lên vết xe đổ.

Trước kia khi anh trai ở bên ngoài gây rắc rối, mẹ cô đều tự mình đứng ra bồi thường xin lỗi, sự phẫn nộ của Đồng Nhiên khi phải vào tù, cũng là cô một mình gánh chịu, nhưng lúc này, chẳng lẽ cả gia đình lại phải đánh cược cả vận mệnh để giúp anh cô thêm một lần nữa sao?

57. Chương 57

Lúc cô mở cửa toilet thì đột nhiên phát hiện Đồng Nhiên đã đứng trước cửa từ khi nào, cũng không biết đã đứng nghe bao lâu, sắc mặt rất bình thản hỏi “Làm sao vậy?”

“...Không có gì...” Thái độ của Đồng Nhiên đối với Cảnh Gia Trí vẫn là sự chán ghét rất rõ ràng, cô không biết nếu Đồng Nhiên biết chuyện thì hẳn sẽ làm gì.

Nghe xong câu trả lời của cô, hấn lại đứng yên lặng nhìn cô một lúc, sau đó đi lướt qua cô vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Chỉ chốc lát, Đồng Nhiên cũng nhận được điện thoại, mơ hồ nghe thấy có câu “Người tổ chức hoạt động gây rối đã bị bắt”, sau đó hấn cúp máy rồi nói với Cảnh Giai Tuệ : “Tình hình ở nhà máy đã tạm ổn, thời gian này em cũng chưa được nghỉ ngơi nhiều, cho em ba ngày nghỉ phép, anh phải bay đến Thượng Hải công tác, mấy ngày này sẽ không ở cùng em...”

Khi người đàn ông kia rời đi, Cảnh Giai Tuệ thu thập qua loa một chút hành lý, xách túi du lịch nhỏ dự định đi tới nhà ga, nhưng vừa mới đi ra thì đã thấy một chiếc xe đỗ ở cửa, còn có một người phụ nữ tóc ngắn khoảng hơn ba mươi tuổi đứng bên cạnh.

“Xin chào Cảnh tiểu thư, tôi tên là Thôi Anh Công, cô gọi tôi là Thôi trợ lý được rồi, Đồng tổng phân phó tôi về sau đi theo cô, bất luận là việc công hay việc tư, cô đều có thể giao cho tôi phụ trách.”

Nói xong, cô mở cửa xe ra : “Đồng tổng để lại máy bay tư nhân của mình ở đây, cô muốn đi đâu chỉ việc nói một tiếng, tôi sẽ gọi cho sân bay, để người quản lý xác nhận đường bay.”

Cảnh Giai Tuệ lắc đầu : “Tôi chỉ muốn về nhà một chuyến, đi tàu hỏa cũng rất tiện, không cần điều máy bay, tạm thời tôi cũng không cần phiền đến cô, mời cô trở về...”

Giống như đã biết trước là Cảnh Giai Tuệ sẽ từ chối, Thôi trợ lý vẫn nở nụ cười, không kiên ngạo không xu nịnh nói : “Đồng tổng nói, nếu như cô khách sáo với anh ấy, vậy thì anh ấy cũng sẽ không khách khí mà thu hồi ngày nghỉ của cô...Sao cô không vui vẻ mà đồng ý?”

Cảnh Giai Tuệ nhíu mi, thở ra một hơi, cúi đầu lên xe.

Bởi vì là máy bay chuyên dụng, vốn ngồi tàu sẽ mất hai ngày thì nay đã được rút ngắn chỉ còn hơn một giờ đồng hồ.Lúc xuống máy bay thì cũng đã có một chiếc xe đứng đợi sẵn từ rất lâu rồi.

Lúc về đến nhà, Cảnh Giai Tuệ bảo lái xe và Thôi trợ lý ngồi trong xe, một mình cô đi lên nhà.

Lúc Cảnh Giai Tuệ ấn chuông cửa, ba cô vừa mở cửa ra liền sững người : “Con...Trong điện thoại không phải con nói là đang ở Sơn Đông sao? Như thế nào mà nhanh như vậy đã trở về.”

Cảnh Giai Tuệ nhìn ba, cảm thấy mũi hơi cay, trong đầu cô ba vẫn luôn là một người khỏe mạnh phong độ, nhưng nay tóc đã bạc trắng, không biết từ khi nào mà lưng cũng đã hơi gù.Bởi vì lần này những người bị lừa đều ở trong phạm vi hàng xóm láng giềng, ba Cảnh hiện tại vừa ra cửa thì đã bị người ta chỉ trỏ, ông biết mình không nên ra khỏi cửa, đi mua thức ăn cũng phải thừa dịp trời tối, đi tới một chợ ở rất xa nhà mua chút ít thức ăn ế còn lại trong ngày, lâu dần tinh thần cũng không được tốt như trước nữa.

“Con...vừa may đặt được vé máy bay nên trở về luôn...Ba, mẹ đâu rồi ạ?” Nhìn quanh bốn phía vắng lặng, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của mẹ.

Nghe thấy con gái hỏi, sắc mặt ba Cảnh hơi biến đổi : “Mẹ con đến chỗ chị dâu rồi, chị dâu con có thai, từ khi xảy ra chuyện, chị dâu con lúc nào cũng chỉ biết khóc, mẹ con sợ nó khóc nhiều quá sẽ không tốt cho thân thể, cho nên mỗi ngày đều qua đó với nó!”

Phòng tân hôn của anh trai cách nhà ba mẹ không xa, Cảnh Giai Tuệ liền kéo ba cùng đi xuống lầu.

Ba Cảnh lúc nhìn thấy một chiếc xe hơi xa hoa đỗ ngoài cửa liền sững sốt, đến khi Thôi trợ lý tự mình mở cửa xe mời ông vào, động tác của ông vẫn không được tự nhiên cho lắm.

Nghe nói đây chỉ là xe công ty cấp, ba Cảnh nhỏ giọng hỏi : “Tuệ Tuệ, con ở công ty mới thăng chức rồi hả?” Nghe ba hỏi vậy, Cảnh Giai Tuệ chỉ đành biết gạt đầu.

Chỉ chốc lát xe đã đến nhà mới của anh trai, cửa xe vừa mở, liền nghe thấy trên tầng ba truyền đến tiếng la hét chửi bậy ầm ĩ.

Theo tiếng vọng nhìn qua thì đúng là từ cửa sổ phòng anh trai vọng lại.

Ba Cảnh quá sợ hãi, không cần con gái đỡ, khom thắt lưng đi thẳng lên lầu.

“Nhà họ Cảnh các người đều là lũ lừa đảo! Nay lừa tôi gả vào đây rồi để tôi làm góa phụ cả đời có đúng không! Tôi nói cho bà biết, hôm nay nếu không đem căn nhà này chuyển thành tên của tôi! Tôi liền hi sinh một xác hai mạng với nhà họ Cảnh các người!”

Khi Cảnh Giai Tuệ và ba Cảnh mở cửa phòng vào thì bên trong đã trở nên vô cùng hỗn loạn, chị dâu Lý Ái Lâm ngồi trên mặt đất vừa xoa thắt lưng vừa mắng, bên cạnh còn có một bà già đen lùn nhìn rất giống Lý Ái Lâm, Cảnh Giai Tuệ lúc trước đã từng gặp qua, khi đó mẹ của chị dâu còn đang ở quê, không biết đã tới đây từ lúc nào.

Mẹ Cảnh ngồi dựa vào ghế sofa, tức giận đến run cả người, không nói được một câu nào. Cảnh Giai Tuệ vừa nhìn thấy liền sợ hãi, cô biết mẹ mình nóng tính, tim cũng không được tốt, nhanh chóng đi tới lấy thuốc trong túi áo mẹ rồi giúp mẹ uống.

Lý Ái Lâm thấy Cảnh Giai Tuệ và ba Cảnh bước vào, giọng điệu đã hòa hoãn lại đôi chút, bất quá cũng không thêm đem cô em chồng và bố chồng để vào mắt. Bởi vì vừa rồi mắng chửi to nên hơi mệt mỏi, cô trở lại ngồi bên cạnh mẹ, uống từng ngụm nước to, chuẩn bị tiếp tục mắng chửi tiếp.

Người đàn bà vai phản diện, mẹ của Lý Ái Lâm cũng gào đến đỏ cả mặt rồi. Bà than thở Cảnh Gia Trí không ra gì, còn có con gái mình mệnh khổ, sau đó liền đi vào vấn đề chính – Cảnh Gia Trí vào tù, tương lai của con gái bà sẽ ra sao? Căn phòng này lúc trước đã đứng tên hai ông bà Cảnh, hiện tại bọn họ yêu cầu đem sửa tên thành Lý Ái Lâm, coi như là để cho con gái sau này có chỗ dựa, mới có thể yên lòng mà sinh con.

Cảnh Giai Tuệ nghe rất rõ, bọn họ yêu cầu “sửa lại” chứ không phải thêm vào. Tuy rằng trong luật hôn nhân mới, đối với nhà ở là thứ có giá trị tiền mặt cao, quyền lợi của nhà gái là rất thấp, nhưng nếu sửa lại tên chủ căn hộ, vậy thì coi như cho không căn nhà còn chưa trả hết tiền vay nợ này cho Lý Ái Lâm rồi.

“Cô...Mấy người đúng là lũ khốn...” Mẹ Cảnh vừa hồi phục lại, tức giận run cả người. Cảnh Giai Tuệ nhẹ ầu xuống bả vai mẹ : “Mẹ, mẹ không cần nói gì cả, còn có ba và con ở đây mà! Chị dâu và dì Lý cũng không phải là người không phân rõ phải trái, có chuyện gì thì cứ từ từ thương lượng, không phải cứ ai nói to hơn thì người đó có ưu thế.”

Lời này tuy là nói ẹ mình nghe, nhưng cũng âm thầm nhắc nhở hai mẹ con họ Lý.

Cô đứng lên đóng cửa phòng lại, nhìn ra cửa sổ, thấy đoàn người đứng dưới xem náo nhiệt cũng dần dần tản đi, lúc này mới xoay người về phòng mở điều hòa, điều chỉnh nhiệt độ hợp lý, tiêu bớt không khí nóng nực trong phòng.

“Chị dâu, chị đang mang thai, cảm xúc không ổn định, em biết là chị rất lo cho anh trai em, nhưng hiện tại việc của anh còn chưa được giải quyết, tòa án cũng chưa đưa ra phán quyết cuối cùng, chúng ta lúc này nên xem xét nên xử lý chuyện này thế nào thì tốt nhất mới phải, hiện tại chị đi náo loạn chuyện nhà cửa...hình như không thích hợp lắm có đúng không?”

Lý Ái Lâm mặt biến sắc : “Cảnh Giai Tuệ, cô đương nhiên là phải lo lắng cho anh trai mình rồi, người trong nhà thì phải quan tâm lẫn nhau! Nhưng cả nhà già trẻ các người có bao giờ lo lắng cho tôi hay không? Lúc trước nhận giấy tờ, tôi cũng đã có ý muốn thêm tên mình vào! Nhưng ba mẹ cô sống chết không đồng ý, tôi đây chỉ là gái chưa chồng tay trắng bị sói lừa vào nhà, giờ còn phải sinh con dưỡng cái cho cái tên lừa đảo đang ngồi trong tù kia...Mẹ ơi! Con không muốn sống nữa...”

Lý Ái Lâm tạm nghỉ một lúc, sau khi ổn định lại hơi thở, lại bắt đầu gào khóc lên.

Cảnh Giai Tuệ không nói gì, cầm giấy ăn đưa cho chị dâu, sau đó bình tĩnh ngồi trên sofa nghe Lý Ái Lâm gào thét chửi rủa như bị tâm thần.

Ba Cảnh không nhịn được nữa, muốn tiếp lời, lại bị Cảnh Giai Tuệ giơ tay ngăn lại.

Trong phòng lúc này chỉ còn vang lên tiếng kêu khóc, Lý Ái Lâm thấy không ai trả lời cô, tiếng khóc kia liền dần dần ngưng lại.

Cảnh Giai Tuệ nhìn thấy cô đã đỡ hơn thì mới chậm rãi nói : “Chị dâu, nếu chị có thể bình tĩnh trở lại, em sẽ nói cho chị nghe là em có một biện pháp tốt nhất, nếu trong lòng chị còn oán hận, vậy thì cứ khóc đi, như vậy sẽ thoải mái hơn.”

Lý Ái Lâm lấy khăn giấy lau nước mắt nước mũi nói : “Biện pháp gì?”

“Anh của em đúng là một người rất vô trách nhiệm, nhẹ dạ cả tin, không có tính cảnh giác khi bị người khác lừa. Tuy nhiên anh ấy là người thế nào, trong lòng chị hẳn là phải biết rõ nhất, bởi vì trước đây hai anh chị cũng đã có một quãng thời gian tự do yêu đương, anh của em cũng đã từng nói, là chị theo đuổi anh ấy trước...”

Lý Ái Lâm trừng mắt, lúng túng nói : “Vớ vẩn... Là anh của cô theo đuổi tôi...”

Cảnh Giai Tuệ nói tiếp : “Ai theo đuổi ai không quan trọng, quan trọng là hai người cũng có tình cảm với nhau, nếu hiện tại chị dâu cảm thấy anh của em không xứng với chị, không có cách nào lo cho cuộc sống của chị, vậy thì chị có thể tự do lựa chọn, ba mẹ em vẫn còn có em làm chỗ dựa, ai cũng không có quyền can thiệp vào cuộc sống mới của chị, nếu chị không muốn có đứa bé kia, gia đình em cũng rất tiếc nuối. Tương lai anh của em ra tù, anh ấy sẽ lại kết đôi với người khác, cũng sẽ có một đứa nhỏ thuộc về mình...”

Nói đến đây, Lý Ái Lâm liền hiểu, cô em chồng này ngày thường ít nói vậy mà không ngờ lại là người khá khôn ngoan đấy! Phải biết rằng vừa rồi khi cô tức giận gào lên với mẹ chồng, bà ấy cũng không hề nói đến việc bỏ đứa nhỏ đi!

Cảnh Giai Tuệ thấy Lý Ái Lâm muốn chặn lời, lại nói thêm : “Nhưng mà... Nếu chị cảm thấy anh trai em còn đáng giá để chị chờ đợi, chị nguyện ý đợi anh ấy trở về, thì gia đình em sẽ không bao giờ bỏ mặc hai mẹ con chị. Chị không có việc làm, mang thai càng không thể ra ngoài kiếm việc. Tiền lương ba mẹ có hạn, còn phải trả tiền mua nhà, em sẵn lòng trích ra 3000 mỗi tháng cho chị sinh hoạt, về sau chi phí nằm viện sinh đứa bé em cũng sẽ bao toàn bộ, thẳng đến khi chị ở cữ xong...”

Lý Ái Lâm càng thêm hiểu rõ, lập tức kêu lên : “Tôi hiểu rồi! 3000 này cũng không phải bao cả đời, ý của cô là, sinh con xong, tôi sẽ phải tự đi tìm việc để nuôi nó đúng không! Nhà các người nghĩ nhiều quá rồi đấy! Tôi phải ra ngoài làm trâu làm ngựa nuôi con ư! Không có cửa đâu! Lập tức sửa lại giấy tờ nhà cho tôi!”

Mẹ Cảnh cũng tức giận đến mức muốn đánh Cảnh Giai Tuệ một cái, cảm thấy con gái mình đang làm mọi chuyện trở nên phiền phức thêm, nhưng Cảnh Giai Tuệ đã từ từ đứng lên, không kiêu ngạo không xu nịnh nói : “Được rồi, chúng ta xem khi nào rảnh, sửa lại giấy tờ nhà đi thôi, ba mẹ, lúc trước hàng tháng con đều gửi tiền về nhà, ba mẹ không tiêu gì, chỉ lo tích góp cho con lấy chồng, nếu không nhằm thì đến bây giờ có khoảng mười vạn đúng không ạ? Sau lại không đủ tiền mua nhà cho anh, ba mẹ trích một chút tiền trong đó ra để thanh toán khoản vay đầu, hơn nữa mỗi tháng con cũng chuyển tiền về. Nếu chị dâu muốn sửa lại giấy tờ, trong lòng em cũng không suy nghĩ nhiều... Trước tiên chị hãy hoàn trả lại cho em số tiền kia, còn có một ít tiền vay của họ hàng cũng phải trả hết, sửa lại giấy tờ xong cũng là chuyện tốt, ba mẹ em cũng thoải mái hơn, không phải ăn tiêu chắt bóp để dành dụm tiền trả khoản vay hàng tháng nữa.”

Lời này làm cho hai mẹ con họ Lý mặt biến sắc. Hai người họ vốn bàn tính, muốn đem sửa lại giấy tờ nhà, sinh con xong, bọn họ là ba mẹ chồng chắc chắn sẽ phải tiếp tục trả tiền mua nhà cho cháu mình, Cảnh Gia Trí nếu được xử nhẹ thì tốt nhất, nếu xử nặng chắc cũng phải vài năm tù, tiền vay chắc cũng không còn nhiều lắm, cô lại xin ly hôn, để lại đứa nhỏ, mang theo phòng ở bỏ chạy, tái giá cũng dễ dàng!

Nhưng ý của Cảnh Giai Tuệ lại là trả tiền nợ trước rồi sửa giấy tờ sau, nhìn cách nói của cô thì chắc là không biết ba mẹ mình đã lấy hết tiền để trả tiền nhà rồi. Hai mẹ con họ sao có tiền để trả chứ, chỉ có thể bán lại rồi gửi ngân hàng, nếu là mấy năm trước, giá nhà cao, bán lại có thể kiếm được mười mấy hai mươi vạn, nhưng hiện tại giá nhà rất thấp, nhà bán lại còn lỗ hơn, hơn nữa lúc trước còn nợ lãi ngân hàng, nếu cứ cố chấp, nói không chừng hai mẹ con họ sẽ phải bù thêm vào mấy vạn!

58. Chương 58

Nói đến đây, ba mẹ Cảnh đều không có phản ứng gì nữa, bọn họ biết là con gái đã trấn an được tình hình, mà mẹ Lý Ái Lâm cũng nhất thời bị Cảnh Giai Tuệ từ từ chèn ép đến không còn cách nào ứng phó, ngược

lại bắt đầu giảng hòa, chỉ nói con gái mình trong lòng rất thương con rể, nhất thời không kìm nén được, về sau không được nói chuyện với trưởng bối như vậy nữa.

Ra khỏi nhà anh trai, mẹ Cảnh coi như đã trở lại bình thường, nhưng vẫn như trước tức giận nói với ba Cảnh : “Thật khiến cho người ta thất vọng, bên kia Gia Trí còn không biết thế nào, bên này cô ta liền quyết định muốn ly hôn, tôi thấy chắc chắn là mục thông gia kia xúi nó làm vậy, thấy không ổn một chút là trở mặt ngay...”

Còn chưa nói xong, mẹ Cảnh liền dừng lại, bởi vì bà nhìn thấy Thôi trợ lý đang từ trên xe bước xuống. Giống với ba Cảnh, bà cũng bị thái độ cung kính của Thôi trợ lý làm ất tự nhiên.

Sau khi về nhà, bà hỏi về tình hình công việc của con gái. Cảnh Giai Tuệ chỉ qua loa nói là trước mắt mình đang làm lãnh đạo bậc trung ở một công ty lớn, nói chuyện một hồi, bà nghe được hàng tháng Cảnh Giai Tuệ thu nhập không thấp thì mắt bỗng sáng rực lên, do dự một lúc rồi nói với cô, bà đã tự đi liên hệ hỏi thăm, vụ của anh trai cô không nặng cũng không nhẹ, nói bóng gió nếu có thể lấy được 20 vạn để khai thông, thì anh trai cô nhiều nhất sẽ chỉ bị ngồi tù một năm.

“Giai Tuệ à, lương một năm của con cũng gần 20 vạn rồi, con xem xem có thể góp được tiền không, đưa anh con ra tù đã rồi tính sau, anh con giờ ngồi trong sở cảnh sát đến gầy cả người rồi, nếu nó bị giam khoảng ba năm, thì coi như căn nhà kia cũng tan nát...”

Cảnh Giai Tuệ không nói gì, suy nghĩ đã bay xa...Năm đó, Đồng Nhiên bị bắt vào tù, ai là người đưa đồ ăn, ai là người bôn ba chạy vạy cho hắn. Có một số việc không nên nghĩ tới, bằng không sẽ giống như cây cỏ thụ bị một trận cuồng phong làm bật rễ, đau đớn khắc khoải tới tận tâm can.

Ba Cảnh đau lòng nhìn sắc mặt con gái đang dần trở nên trắng bệch, tuy rằng ông không biết con gái đang nghĩ gì, nhưng cũng cảm thấy được lời nói của bạn già nghe rất không lọt tai : “Bà thôi đi được rồi đấy! Bà coi tiền của con gái là gió thổi đấy à? Bây giờ con còn chưa có đối tượng để gả, sau này nếu tìm được người thích hợp, chúng ta ngay cả của hồi môn cũng không lo nổi, bà tính để cho con gái bị ba mẹ chồng ở sau lưng chê cười sao?”

“...Nhưng mà, chẳng lẽ tôi phải trở mắt nhìn con trai chịu khổ sao? Thật...Thật sự không được, đem bán căn nhà mà chúng ta đang ở đi, ra bên ngoài thuê nhà là được rồi!” Thấy Cảnh Giai Tuệ không trả lời, cơn giận của mẹ Cảnh với con dâu chưa tiêu tan hết thì nay lại bùng lên.

Cảnh Giai Tuệ biết, mẹ cô không phải vì tức giận mà nói vậy, vì con trai, đừng nói là nhà ở, ngay cả phải bán một quả thận thì bà cũng bằng lòng! Bằng không năm đó sao có thể vì chuyện cái chân của anh trai mà tuyệt giao với cô suốt một thời gian dài chứ?

Nhưng nếu có đập nồi bán sắt cứu anh trai ra tù, thì sau đó anh trai cô có thật sự tỉnh ngộ mà thay đổi tính nết hay không? Năm đó, hắn trộm của Đồng Nhiên năm trăm vạn, hiện tại, hắn lại hại nhiều người thân quen táng gia bại sản, thế mà mẹ cô vẫn còn suy nghĩ đến chuyện lau sạch tội cho hắn, cô sợ, sợ anh trai sẽ tiếp tục ngựa quen đường cũ, sau này tội lỗi chồng chất, ai cũng không thể gánh chịu được.

“Mẹ, nếu mẹ muốn bán nhà, con không phản đối, hiện tại hàng xóm xung quanh hầu như đều đã bị anh trai lừa, ba mẹ đến nơi khác mua nhà, thay đổi hoàn cảnh cũng tốt, nhưng mà...Nếu mẹ muốn lấy số tiền đó để cứu anh ra tù, vậy trước tiên mẹ hãy trả hết tiền cho con đi, phần còn lại, mẹ muốn tiêu thế nào cũng được...”

“Con bé chết tiệt này! Mày cũng biến thành một kẻ khinh người mất rồi! Mày không nhìn xem anh trai mày vì sao lại thảm như vậy ư, nó phải cưới một đứa nông thôn là vì cái gì hả! Đều không phải tại mày! Lúc trước nếu mày không yêu thằng lưu manh kia, anh trai mày có trở nên què quặt như bây giờ hay không? Nếu nó không bị tàn tật thì bây giờ đã có thể đi làm đàn ông, con dâu cũng sẽ tốt hơn bây giờ nhiều!”

Nói xong, bà lại muốn xông tới đánh Cảnh Giai Tuệ nhưng ba Cảnh đã nhanh tay giữ chặt lấy, đang lúc giảng co, mắt kính của ông cũng bị văng xuống đất, bị mẹ Cảnh giẫm một cái nát bươm.

Cảnh Giai Tuệ cười khổ, sự tủi thân oan ức đè nén trong lòng không biết phải chia sẻ cùng ai. Lúc đối mặt với Đồng Nhiên, cô trăm ngàn lần muốn xin lỗi, là vì anh trai cô hại hắn vào tù, táng gia bại sản. Lúc đối

mặt với ba mẹ, cô cũng trăm ngàn cái không nên, không nên quen biết Đồng Nhiên, vì cái chân của anh trai mà dứt khoát một lần.

Hít một hơi thật sâu, cô nói với ba : “Ba, ba đừng ngăn mẹ, nếu mẹ cảm thấy đánh con sẽ hết giận, vậy thì mẹ cứ đánh thật mạnh vào! Nhưng tuyệt đối con sẽ không chi ra một đồng, bởi vì...Con còn đang phải trả nợ cho anh trai...”

Lời này làm ẹ Cảnh dừng lại, bà sửng sốt, biết con gái không phải là người hay nói dối, suy nghĩ đầu tiên trong đầu chính là : Chẳng lẽ con trai lại vụng trộm chơi mạt chược thua tiền, lén bảo với em gái để nó trả tiền hộ hay sao?

Ba Cảnh cũng sốt ruột : “Tuệ Tuệ, sao lại có chuyện này?”

Cảnh Giai Tuệ thần nhiên nói lại chuyện cũ giống như đang nói với người ngoài, bình tĩnh nói anh trai năm đó trộm của bạn trai cô năm trăm vạn, hại hấn vào tù, cũng tự hại bản thân mình phải tàn tật suốt đời, từng chuyện từng chuyện nói ra hết.

Nghe xong ba Cảnh miệng mở lớn, mẹ Cảnh cũng ngồi lại xuống sô pha, hồi lâu cũng chưa thể trấn tĩnh lại.

“Năm đó là năm trăm vạn, bây giờ là tám trăm vạn, ba mẹ liệu có thể lo cho anh trai cả đời hay không? Nếu anh ấy không sửa được lỗi lầm, ba mẹ còn có thể bán mấy căn nhà để cứu anh ấy đây?”

“Chuyện này...Mày lại nghe ai nói hươu nói vượn thế hả? Không phải là thằng lưu manh kia trở về tìm mày đấy chứ?” Mẹ Cảnh vẫn có chút không tin.

Cảnh Giai Tuệ buồn bã cười : “Anh trai lúc bị bạn học chọc vào người một chút thôi, đã phải về nhà tố cáo cả buổi với ba mẹ. Nhưng khi anh bị tàn tật, lúc ba mẹ hỏi anh nguyên nhân, tại sao anh ấy lại ấp úng không nói? Ngay cả một chút cảm phẫn cũng không có, mẹ nghĩ xem đó có phải là thái độ có tật giết mình hay không? Mẹ, nếu mẹ vẫn không tin, vậy khi nào đến gặp anh, mẹ cứ mặt đối mặt mà hỏi cho rõ ràng...”

Nói xong, cô xách túi hành lý của mình lên : “Công ty đã đặt phòng khách sạn cho con rồi, con sẽ không ở lại đây, ngày mai con sẽ đi tìm một luật sư nổi tiếng, xem xem theo luật pháp có cách nào để giúp anh không, ba mẹ có việc gì thì cứ gọi điện cho con...”

“Đã về nhà rồi, còn ra ngoài ở sao được! Con còn không biết tính tình của mẹ sao? Bà ấy vốn nóng tính, con còn giận mẹ làm gì chứ!”

Cảnh Giai Tuệ cầm tay ba, mỉm cười nói : “Con sao có thể giận mẹ chứ? Tim của mẹ không tốt, hiện tại còn đang tức giận với con, nếu con cứ đứng trước mặt mẹ, mẹ sẽ càng khó nguôi giận. Chính là nếu như mẹ muốn bán nhà, ba nhất định phải giữ vững lập trường, chị dâu không phải người có thể sống chung, ba mẹ không có nhà ở, cũng không thể ở chung với bọn họ, sau này sẽ chỉ gây phiền toái thôi...”

Ba Cảnh thở dài : “Ba hiểu, đứa nhỏ này, con...Con nói là phải trả nợ...Là thằng nhóc đó đến tìm con sao?”

Cảnh Giai Tuệ do dự một lúc, lại biết nếu không nói thật thì sẽ không giải quyết được việc mẹ muốn lấy tiền để giải quyết : “Anh ấy...Hiện giờ là ông chủ của con, con đang làm công để trả nợ...”

Tay của ba Cảnh khẽ run lên : “Nó...Không làm khó con chứ?”

Cảnh Giai Tuệ phì cười : “Bây giờ anh ấy là một ông chủ rất đứng đắn, cũng không phải là một tên lưu manh như mẹ nói. Con cũng làm việc rất nghiêm túc, năm trăm vạn tuy là một con số lớn, nhưng một khi hạng mục thành công, con được chia hoa hồng, thì rất nhanh sẽ hoàn trả hết.”

Ba Cảnh nghe con gái nói xong, trong lòng vẫn không thoải mái, tinh thần không thể buông lỏng, con gái của ông chỉ nói chuyện tốt chứ không bao giờ nhắc tới chuyện xấu, các đức tính tốt trong nhà đều tồn tại hết trên người con gái ông, lúc còn nhỏ con trai có em gái ở bên cạnh, cuộc sống trong nhà vẫn vô cùng nhân nhã và thoải mái!

Tuy rằng trước kia ông chưa từng nhìn thấy bạn trai của Cảnh Giai Tuệ, nhưng một người đàn ông mở quán bar, tính khí giang hồ trong người sẽ nhiều đến thế nào? Hấn bị con trai mình hại phải vào tù, trong lòng oán khí có thể ít sao? Nay lại cố ý tìm tới Cảnh Giai Tuệ...Thật sự là càng nghĩ càng lo lắng.

“Không được, Giai Tuệ con hãy từ chức đi! Số tiền kia cũng không thể trông cậy vào một mình con, chúng ta đi tìm một công việc khác rồi cùng nhau kiếm tiền trả hần...”

“Cảnh tổng, công ty vừa gọi điện thoại tới, có một văn kiện cần cô ký tên.”

Thôi trợ lý không biết khi nào thì đã đứng ở bậc cầu thang, sau khi ngắt lời hai cha con, lại đi tới cầm lấy hành lý của Cảnh Giai Tuệ.

Cảnh Giai Tuệ nhẹ vỗ lên lưng ba, sau khi nói ngày mai sẽ đến đón ba mẹ đi gặp luật sư liền đi xuống lầu.

Vào trong xe, Cảnh Giai Tuệ mở di động ra, lại phát hiện người đang gọi video call tới là Đồng Nhiên.

“Anh đã dặn Thôi trợ lý, em không cần phải tới khách sạn nữa, rất bất tiện, em trực tiếp đến chỗ anh đi...”

“Nhưng mà em...”

“Anh đã thay em hẹn gặp luật sư rồi, ngày mai sẽ có xe tới đón bác trai bác gái, em không cần lo lắng.”

Nghe thế, cô đột nhiên đưa mắt nhìn Thôi trợ lý, cảm nhận được tố chất làm điệp viên 007 của vị trợ lý này, vừa rồi chắc đã nghe lén một lúc lâu, sau lại báo cáo cho ông chủ...

“Đồng Nhiên...Anh không cần...”

“Anh chỉ giúp em hẹn trước, phí luật sư là do em trả, anh của em bị phán bao nhiêu năm thì cũng là do hần tự mình chuốc lấy thôi.”

Biểu tình của người đàn ông này vẫn lạnh lùng như vậy, Cảnh Giai Tuệ lại cảm thấy vẻ mặt của hần rất sung sướng, hần là đang rất cao hứng, nhưng vẫn muốn tỏ ra lãnh khốc, đuôi lông mày hơi gợn lên.

Nhớ rõ năm đó, lần đầu tiên cô chủ động hôn hần, lúc dâng lên nụ hôn đầu của mình, hần chính là có dáng vẻ như vậy, miệng thì nói ghét bỏ cách hôn ngốc nghếch của cô, nhưng đuôi lông mày lại hơi gợn lên, ánh mắt thâm thúy gắt gao nhìn chằm chằm đôi môi đỏ bồng của cô, sau đó là một nụ hôn sâu làm cho người ta hít thở không thông.

Song không biết hiện tại hần đang vui vì điều gì? Là vì mới mua lại được một công ty, hay là mới kiếm được vài triệu? Hay là...Lại dụ dỗ được một cô bé trong sáng non nớt nào đó chăng?

59. Chương 59

Sau khi đặt điện thoại xuống, một hồi lâu, ý cười trên mặt Đồng Nhiên vẫn chưa tiêu tan hết, hần cũng không biết vì sao mình lại sảng khoái đến vậy. Chính là nghe được Thôi trợ lý nói, cô gái kia vì muốn bảo vệ anh, không chút lưu tình mắng nhiếc cái tên anh trai nhu nhược kia thì ý cười chỉ có tăng chứ chưa có dấu hiệu giảm.

Tài xế đã lái xe cho Đồng tổng nhiều năm, lúc này nhìn thấy ông chủ ngồi phía sau tự dưng cười một mình, thật sự trong lòng có hơi kinh sợ.

Đồng Nhiên xuống xe, đi vào đại sảnh chỉ nhìn thấy người giúp việc, liền hỏi : “Dì đâu?”

“Bà ở trong nhà kính trồng hoa, dặn ngài nếu tới thì đến đó gặp bà.”

Đồng Nhiên nghe xong mỉm cười, cũng không nghe lời đi ra ngoài, ngược lại đi tới thư phòng bên cạnh phòng khách, nhìn nhìn giá sách bằng gỗ lim, chọn một cuốn “Mô hình quản lý mới”, sau đó ngồi trên xích đu trước cửa sổ nhàn nhã xem sách.

Đồng lão gia xuất thân là một công nhân, năm đó cưới được thiên kim tiểu thư con gái xưởng trưởng. Ngược lại mẹ kế của hần được học đại học đảng hoàng, là thư ký trong một công ty, cho nên tất cả sách về phương diện quản lý kinh doanh đều được bà coi như vật báu mà giữ trong nhà.

Lão thái thái vẫn duy trì sự bình thản, Đồng Nhiên đọc được hơn nửa cuốn sách dày, bà mới chậm rãi cầm theo một nhánh cây dài đã được tu bổ từ trong hoa viên trở về.

“Đồng Nhiên, tới lâu chưa? Sao không bảo người tới gọi ta?” Bà Đồng ngồi xuống đối diện Đồng Nhiên, sau khi cời găng tay cao su, liền cười tiếp nhận khăn mặt mà người hầu đưa tới.

“Nghe nói dì đang bận chăm sóc mấy bồn hoa bảo bối, không muốn quấy rầy nhĩ hứng của dì nên ngồi đây đọc sách.”

Bà Đồng lau tay xong liền nói : “Đọc sách cũng tốt, dù sao công ty mà hiện tại con đang quản lý càng lúc càng phát triển, ắt hẳn cũng luôn phải bận tâm lo nghĩ. Thân là người đứng đầu, muốn học cũng phải cân nhắc thời gian, nên học cái gì, phân ra nặng nhẹ...”

Đồng Nhiên gấp sách lại, bỏ xuống bàn trà : “Vấn đề đó không cần phải nhờ đến sách vở, lão gia của chúng ta chính là một nhân tài kiệt xuất rồi.”

Bà Đồng mỉm cười : “Nhiên Nhiên, ta nghe anh trai con nói là con giận nó, dù gì hai anh em cũng là từ một người bố mà ra, cho dù trên công việc có hợp tác, cũng không thể chỉ vì một vài chuyện vụn vặt mà gây xích mích...”

Đồng Nhiên chậm rãi ngồi thẳng người, đứng lên. Dáng người gầy yếu của bà Đồng bị bao phủ bởi bóng dáng cao lớn của Đồng Nhiên.

Nếu nhìn kỹ, khuôn mặt được chăm sóc tỉ mỉ kia vẫn còn lưu lại chút thù mị thướt tha, dần dần có những nếp nhăn nhỏ xuất hiện, trong trí nhớ của hắn, mỗi lần khuôn mặt này xuất hiện trước mặt mẹ thì sẽ làm mẹ phải trốn trong phòng mà kêu khóc.

Cho nên một thời gian dài lúc hắn còn nhỏ, hắn đều nghĩ người phụ nữ này nhất định là giống như lời mẹ nói, là một mẹ yêu quái gây tai họa và rắc rối, khiến cho hắn run sợ.

Không phải Đồng Nhiên không đau lòng thương tiếc mẹ mình, trên thực tế là một người phụ nữ luôn oán trời oán đất, lại không bao giờ oán giận con mắt nhìn người của mình, thì thật ra đó là một người phụ nữ có nội tâm rất lớn.

Có đôi khi, hắn thậm chí hoài nghi, mẹ hắn lúc trước đi khắp nơi để cầu thầy trị bệnh, liều mạng mới sinh hạ được mình, cũng không phải xuất phát từ tình yêu đối với ba, cũng không phải là một người phụ nữ có tình mẫu tử trời sinh, mà kỳ thật bà chỉ muốn lưu lại một chút gì đó để làm chứng mắt đôi cầu nam nữ kia mà thôi.

Nhớ rõ năm hắn năm tuổi, mẹ hắn xúi hắn thả sâu vào cốc nước của ả tình nhân kia, ba hắn biết chuyện liền tức giận đá thẳng vào mặt khiến hắn ngã vật ra, lúc đó mẹ hắn đang đứng trên cầu thang, nhìn người phụ nữ kia chạy đến bồn rửa nôn thốc nôn tháo mà cười đến thỏa mãn.

Cũng chính từ khi đó, hắn sinh ra một tâm lý giữ khoảng cách với những người đối diện. Khi mẹ bị bệnh nặng, mang theo một bụng đầy oán hận mà buông tay nhân gian, bà vẫn không quên túm lấy bàn tay nhỏ bé của hắn, dặn dò đi dặn dò lại, nói rằng đừng quên ai là người đã đẩy bà vào chỗ chết, nhắc hắn khi lớn lên nhất định phải khiến cho đôi cầu nam nữ kia sống không yên ổn.

Có lẽ hắn là một đứa con bất hiếu! Cái cảm giác thân thiết gắn bó đối với Cảnh Giai Tuệ hoàn toàn khác biệt. Hắn chưa bao giờ hiểu được cái thứ tình cảm với ba mẹ anh em trong gia đình nó là cái gì. Khi đôi tay lạnh lẽo của mẹ buông xuôi, hắn thậm chí còn có một cảm giác rất thoải mái – như vậy hắn đã có thể hoàn toàn cắt đứt quan hệ với cái gia đình biến thái này rồi.

Xét một cách công bằng, người mẹ kế này đã đối xử không tệ với một đứa con riêng như hắn.

Ít ra thì, hắn rốt cục cũng có thể mặc một bộ quần áo sạch sẽ vừa người mà xuất hiện trước mặt người khác, có thể sai bảo người hầu, có cơm ăn đúng giờ. Tuy rằng mẹ kế giống mẹ đẻ không quan tâm mấy đến vấn đề học hành của hắn, nhưng khi cha gờ tay muốn đánh hắn, bà cũng sẽ ở bên cạnh ngăn lại.

Một người mẹ kế mà có thể làm được như vậy, quả thật không hề dễ dàng!

Song, sự hòa hợp êm thấm kia, cũng chỉ mơ hồ như làn khói bốc lên từ những món ăn đặt trên bàn mà thôi!

Cho nên, năm đó khi hấn rời nhà trốn đi, kỳ thật cũng không mang theo bao nhiêu oán khí, ông già kia chết đi chẳng để lại cho hấn chút tài sản nào, mà dù có để lại thì hấn cũng không cần.

Cũng giống như trong mấy cuốn tiểu thuyết, từ nhỏ chịu khổ, lớn lên thành tài, so với việc quay về trả thù bức chết mẹ kế và tên anh trai giả tạo, hấn lại thích đóng vai lãng tử phong lưu lắm lối biết quay trở về nhà, nhìn bọn họ trước mặt giả vờ thân thiết, sau lưng lại ngầm ngầm tính kế, tâm tình của hấn lại vô cùng sung sướng, tinh thần phấn chấn mà thu mua thêm vài công ty nữa!

Thế nhưng...cho dù có sắm vai khi làm xiếc thì cũng sẽ có lúc tạo phản. Hơn nữa một khi khi biến thành rắn độc, nghe rằng chuẩn bị cắn người phụ nữ mà hấn bảo vệ, hấn sẽ lập tức cầm dao chặt đứt con rắn đó thành nhiều mảnh, khiến cho nó phải trở về nguyên hình!

“Có những người không nên động vào, một khi chạm vào giới hạn của tôi, thì ắt phải nhận lấy sự trừng phạt thích đáng!”

Sắc mặt Bà Đồng trở nên trắng bệch, dáng vẻ thong dong cuối cùng cũng phải bộc phát : “Vì cô ta sao? Toàn bộ những người cao thấp trong nhà họ Đồng chúng ta đều phải nén giận vì hai người, bị bạn bè thân thích chỉ trích! Vậy thì giới hạn của gia đình chúng ta là ở đâu!”

Đồng Nhiên cười đứng lên : “Giới hạn của nhà họ Đồng ư? Đồng gia có thể gặp lợi quên nghĩa, vô liêm sỉ đoạt lấy sản nghiệp không thuộc về mình trong tay một cậu bé còn chưa trưởng thành; có thể chưa bỏ vợ, cứ thế khẩn cấp đem con trai và tình nhân nuôi bên ngoài về nhà; có thể không để ý đến an nguy của con trai ruột, vụng trộm ra lệnh đám lưu manh giả dạng thôn dân đi bao vây một người con gái yếu đuối...Dì, giới hạn ở đâu vậy? Tôi rất ít đọc sách, đầu óc thấp kém không hiểu được việc lớn, phiền dì nói tôi nghe xem .”

Bà Đồng bị chèn ép đến không thốt nên lời, trên thực tế, lúc bà biết Đồng Tự sai người đi đánh Cảnh Giai Tuệ thì tức giận vô cùng, trong điện thoại đã mắng nhiếc con trai cả tiếng đồng hồ.

Đồng Tự sao có thể nghĩ ra một việc bẩn thỉu như vậy chứ? Một hấn còn đi khoe khoang gì mà “Một hòn đá ném hai chim”! Vừa có thể giáo huấn người phụ nữ làm hổ thẹn Đồng gia, đồng thời có thể danh chính ngôn thuận đuổi cô ta ra khỏi dự án, lại vừa có thể xoay chuyển dư luận, đổ tội cho thôn dân của địa phương về việc xảy ra ở nhà máy.

Giờ đây, con riêng đứng trước mặt mình khởi binh vấn tội, bà thật sự không biết phải làm sao để bình ổn cơn giận của Đồng Nhiên.

Phải biết rằng, ngay từ phiên giao dịch trên sàn chứng khoán ngày hôm nay, cổ phiếu của Đồng thị đã tụt dốc không phanh, số liệu trên đồ thị đủ để khiến cho nhóm đồng sự bị sốc. (Anh trả thù cho chị Tuệ nhanh thật đấy! =.=)”

“Dì, tuổi của dì cũng đã cao rồi, ở nhà trồng hoa thì được, bên ngoài nhiều sóng gió, không phải việc để ột người cao tuổi quan tâm...Nếu như không còn việc gì thì tôi đi trước.Dì hãy cố gắng giữ gìn sức khỏe!”

Nói xong lời này, Đồng Nhiên lạnh mặt xoay người đi ra ngoài.

Bà Đồng ngồi trên sofa, tay không tự giác vuốt lên cây kéo đặt trên bàn trà, cuối cùng cầm lấy điện thoại quay số kiểu cổ bên cạnh sofa, chậm rãi quay một dãy số, tiếng tút tút vang lên trong căn phòng yên tĩnh nghe càng thêm chói tai...

Lúc Đồng Nhiên đi ra thì nhận được điện thoại của Thôi trợ lý, nói Cảnh Giai Tuệ đã đến.

Khi cô từ trong xe bước ra, Đồng Nhiên liền nhận thấy nét mệt mỏi trên khuôn mặt thanh tú.Hấn đóng cửa phòng lại, đem cô gái kia nhẹ nhàng kéo vào trong lòng, giống như đang ôm trẻ con, khẽ dùng đưa lay động.

Cảnh Giai Tuệ vốn nghĩ đến đây sẽ phải trải qua một trận kịch tình phong ba bão táp.Lại không ngờ rằng người đàn ông này chỉ ôm cô không hề nhúc nhích, cái cảm giác ôm chặt thân mật này làm cho người ta xấu hổ, nhưng nhất thời cô lại không có một chút sức lực nào để tránh ra khỏi vòng tay rắn chắc của Đồng Nhiên.

60. Chương 60

Từ khi trở về nhà, Cảnh Giai Tuệ luôn phải ra sức mà chống đỡ, cô không phải là người giỏi cãi nhau, nhưng từ chị dâu đến mẹ, tựa hồ mỗi người đều muốn làm tiêu hao hết chút sức lực còn sót lại của cô mấy ngày nay, mà hiện tại, nằm trong lòng người đàn ông không nên dựa vào này, cô lại cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, lẳng lặng tựa vào ngực hắn, lời muốn nói ra lại bị nuốt vào trong.

Bởi vì, ở đầu vai của hắn có vương một sợi tóc, dưới ánh đèn màu vàng chiếu vào bên trong phòng...hiện lên rõ màu tóc của Huỳnh Kỳ Kỳ.

Một chút sức lực vừa mới mất đi, trong nháy mắt lại đội trở về, Cảnh Giai Tuệ cố gắng ngồi thẳng người, giờ tay đẩy Đồng Nhiên ra, sau đó lấy một bộ quần áo rồi đi tắm.

Trên đường Thôi trợ lý đã gọi người giúp việc theo giờ đến nhà trọ của Đồng Nhiên quét tước nấu cơm, ngay cả đồ ngủ cho bọn họ cũng được chuẩn bị chu đáo.

Đồng Nhiên nhận ra được sự thay đổi của cô, tựa vào khung cửa hỏi : “Sao vậy? Lại mất hứng rồi hả?”

“Không có, chỉ hơi mệt thôi, em muốn ngủ một lát, anh ăn cơm trước đi, em không thấy đói.” Cảnh Giai Tuệ bình tĩnh nói, trên mặt trừ vẻ mệt mỏi ra thì không có chút dấu hiệu hờn giận nào.

Nếu là người không quen biết cô thì nhất định sẽ bị cô lừa bằng cách này.

Đáng tiếc, người đó không phải là Đồng Nhiên.

Mới vừa rồi cô còn nhẹ nhàng chui vào lòng hắn, quả thật giống như một con mèo ngoan, nhưng chỉ trong chốc lát, cơ thể trong ngực hắn bỗng trở nên cứng ngắc.

Mất thấy Cảnh Giai Tuệ nằm xuống, Đồng Nhiên đi tới, vài động tác đã cởi xong áo sơ mi và quần dài, chỉ mặc một cái quần lót bó sát rồi trèo lên giường, Cảnh Giai Tuệ vốn tưởng rằng hắn lại muốn ép buộc cô, nhưng sự phiền chán trong lòng còn chưa kịp dâng lên, liền phát hiện người đàn ông này chỉ nằm im mà ôm cô.

Lúc này sắc trời vẫn còn sáng, mãnh thú để trần nửa thân trên, cứ như vậy tốt bụng nằm trong chăn, cô thật sự hơi buồn ngủ, nhưng lúc này cơ thể lại trở nên cứng ngắc không tự nhiên.

Tiếng xào nấu trong phòng bếp ngưng lại, người giúp việc theo giờ sau khi chuẩn bị xong đồ ăn, liền im lặng thu dọn này nọ rồi rời đi.

Cảnh Giai Tuệ cứng đờ nằm trong chăn, cảm nhận được sự ấm áp dễ chịu khi bị đùi của Đồng Nhiên kẹp chặt lấy, cô cố gắng nhịn thở, nhịn không nổi nữa liền nói : “Anh đi tắm đi!”

“Sao vậy? Không muốn ngủ à?” Đồng Nhiên hiểu lầm Cảnh Giai Tuệ đang uyển chuyển quyến rũ mình, lông mày lập tức hơi rướn lên, một bàn tay thuận thế với vào trong váy ngủ của cô, lại phát hiện cơ thể cô cứng đờ : “...Anh đi tắm đi, có mùi...” Có thể dễ dàng nghe ra được sự chán ghét muốn nói lại thôi của cô.

Đồng Nhiên giờ tay nâng mặt cô lên : “Thế nào? Làm em ngại thở rồi hả? Mùi gì? Nói anh nghe xem.”

Phàm là một người phụ nữ có “lương tâm nghề nghiệp”, lúc này cô hẳn là nên thâm tình chân thành nói một câu “Mùi của đàn ông”! Đáng tiếc vì chưa được trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, rốt cục cô vẫn nói thật : “Hơi khó ngửi...”

Đồng Nhiên kéo cô nằm lên người mình, nhướn mày hỏi : “Em đang náo loạn cái gì vậy hả?”

Náo loạn ư? Đúng là cô không có tư cách để náo loạn, cô không làm càn giống anh trai, không nóng tính giống mẹ, cũng không có ngang ngược giống Đồng Nhiên, cô chỉ muốn sạch sẽ một chút, không muốn trong lúc mình yếu đuối nhất lại ngửi thấy mùi của người phụ nữ khác mà thôi...

Sắc mặt của Đồng Nhiên trở nên âm trầm, vòng tay ôm chặt cô, yên lặng nhìn cô một lúc, đột nhiên xoay người xuống giường đi vào phòng tắm, trong chốc lát liền truyền đến tiếng nước chảy.

Lúc đi ra, người đàn ông này ngay cả khăn tắm cũng chưa quấn vào, bước ra khỏi nhà tắm liền đi tới trước giường, ôm cả người cả chân đang nằm ngủ lên rồi nói : “Dậy ăn cơm!”

Mấy món ăn tinh tế đã được bày sẵn trên bàn, Cảnh Giai Tuệ bị đặt xuống ghế, đành phải cầm lấy bát đĩa, nhưng người kia đã nhanh tay gấp một miếng cá chưng tương vào bát cô.

“Nhiều món ngon như vậy, cái mũi của em có thể phân biệt rõ được mùi vị thơm tho, anh cũng vậy, rất kén chọn...Hiện giờ chỉ thích duy nhất mùi vị của em mà thôi!”

Cảnh Giai Tuệ nghe hắn nói xong, tay cầm đĩa dừng lại một chút, cô hiểu người này chắc chắn không bao giờ biết mở miệng nói câu xin lỗi, hắn nói “kén chọn”, trên thực tế là đang muốn giải thích là mình rất “trong sạch”.

Cô không nói gì, gấp miếng cá lên, nhẹ nhàng cắn một miếng, nước sốt chua ngọt trên miếng cá lập tức lan tràn trên đầu lưỡi.

61. Chương 61

Sau khi cơm nước xong, Đồng Nhiên đặt bát lên bàn, nói : “Nếu em làm xong việc rồi thì quay về trụ sở chính của tập đoàn đi, Đồng thị xin rút vốn, có khá nhiều chuyện tiếp sau cần phải xử lý, Huỳnh thị cũng như hồ rình mồi, phải để tâm một chút.”

Cảnh Giai Tuệ thất thần, Đồng thị rút vốn, hiện tại việc thu mua của tập đoàn đã đi đến kết thúc, đại bộ phận nhà xưởng đã bắt đầu sinh ra lợi nhuận, rút vốn lúc này, không phải giống như nuôi cho dê béo rồi quay móng bỏ đi mà không thu về được gì sao?

Thế nhưng khi cô hỏi Đồng Nhiên thì hắn cái gì cũng không chịu nói, sau khi vứt lại bát đĩa, liền an vị ngồi trên sofa xem thời sự.Cảnh Giai Tuệ muốn trở về phòng ngủ tiếp, lại bị người này kéo lên sofa : “Cùng anh xem TV một lát đi.”

“Em hơi mệt...”

“Nếu không thì...làm chút gì đó để nâng cao tinh thần đi?” Đồng Nhiên khẽ nhếch miệng nở một nụ cười không có ý tốt, Cảnh Giai Tuệ chớp mắt, lập tức hiểu được lời hắn nói là có ý gì.

Nghĩ đến sẽ cùng hắn diễn một màn nóng bỏng, Cảnh Giai Tuệ lập tức ngồi thẳng người, dáng vẻ như đang chăm chú xem TV.

Đã lâu không xem TV, bây giờ nhìn lại mới thấy xã hội hiện đại biến hóa quá nhanh, lại có một chương trình mãi không thay đổi, gần mười năm vẫn chiếu y theo một mô típ như vậy : Mười phút đầu, người lãnh đạo của quốc gia bề bộn nhiều việc, không đi xuất ngoại thì sẽ xuống nông thôn.Mười phút giữa, nhân dân cả nước vô cùng hạnh phúc, không phải làm giàu thì chính là mùa thu hoạch.Mười phút cuối, những quốc gia khác đều thật thê thảm, không phải bị ném bom thì chính là tạo phản.

Cảm nhận cuối cùng chính là : Sống ở Trung Quốc thật hạnh phúc!

Cứ như vậy yên lặng ngồi xem TV, ấm trà nhỏ trên bàn bốc lên hơi nóng, chị Đồng mấy hôm trước vừa phái người đưa hồng trà tới, ngâm vào nước liền tản ra màu sắc rất đẹp, hương thơm thanh mát, dạ dày Cảnh Giai Tuệ không tốt, nhưng bình thường rất ít chú ý đến vấn đề ăn uống, có mấy lần không cẩn thận mà bị đau dạ dày.

Hồng trà rất tốt cho dạ dày, Đồng Nhiên nhất định là biết điều này, cho nên người thường không uống trà là hắn, lại đặc biệt dặn chị Đồng cứ cách một đoạn thời gian lại đến Vân Nam để chọn mua những loại hồng trà tốt nhất.

Sau khi rót một chén hồng trà, Cảnh Giai Tuệ đang muốn cầm lấy, lại phát hiện Đồng Nhiên còn đổ thêm sữa vào, khuấy đều rồi mới đưa cho Cảnh Giai Tuệ.

“Uống đi, rất tốt cho bệnh loét dạ dày của em.”

Cảnh Giai Tuệ tiếp nhận chén trà bằng gổm sứ, miệng nhỏ uống một ngụm trà sữa ngọt ngào, hơi nóng bốc lên làm cho tầm mắt trở nên mờ sương.

Con người không nên bị vấp ngã ở cùng một chỗ, nhưng vì sao cô cứ luôn vì những hành động nhỏ của Đồng Nhiên làm cho rung động?

Uống một ngụm lớn, thẳng cho đến khi trong chén không còn giọt nào, cũng đem tất cả những kỉ niệm đẹp ngày trước nuốt hết xuống. Lúc Cảnh Giai Tuệ đặt chén xuống, mới phát hiện Đồng Nhiên đang nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái, ngẩng đầu nhìn vào tấm kính trang trí bên cạnh sofa, hóa ra trên môi cô có dính một chút sữa.

Cô đưa tay lên định lau thì lại bị Đồng Nhiên nhẹ kéo vào lòng, hẩn dụ dàng ngậm lấy môi cô, liếm sữa dính trên đầu lưỡi Cảnh Giai Tuệ. Lưỡi cô khê nhúc nhích, chạm vào lưỡi Đồng Nhiên, khiến trong lòng cô có một chút cảm giác rung động.

Môi lưỡi quấn lấy nhau, không biết từ khi nào thì cô đã bị đẩy nằm xuống sofa, hai lồng ngực áp vào, có thể cảm thấy được sự kích động của đối phương, tiếng tim đập và tiếng thở mạnh đã không còn phân biệt rõ là của ai nữa rồi.

Khi Đồng Nhiên khê tiến vào nơi ẩm ướt của cô, Cảnh Giai Tuệ rốt cục cũng không nhịn được mà khê ngậm nga, cánh tay trắng nhỏ dùng sức bám vào tấm lưng rắn chắc của hắn, khê nhắm hờ mắt, cảm thụ sự giằng vò ma sát của Đồng Nhiên.

Kỹ thuật trên giường của người đàn ông này rất tốt, chỉ cần cô bằng lòng, nhất định sẽ được hắn đưa đến đỉnh cao khoái hoạt, Cảnh Giai Tuệ biết, kỹ xảo như vậy không phải trời sinh ra mà có, mà ắt hẳn đã phải luyện tập thật nhiều mới thành.

Rất nhiều chuyện, Cảnh Giai Tuệ không muốn nghĩ lại nữa, sau khi chia tay vài năm, sự thay đổi trong con người đầu có đơn giản. Trước kia, cô yêu cái đáng vẻ thô bạo nóng tính của hắn, nhưng khi ở trước mặt cô thì lại hiền lành vô cùng, là một người đàn ông đơn thuần. Mà hiện tại, vòng tay ôm chặt lấy người đàn ông của mình, song hắn đã sớm không phải là Đồng Nhiên của ngày trước nữa rồi.

Có bao lần ngủ cùng hắn, nửa đêm tỉnh lại, chậm rãi mở mắt ra, trong ánh trăng mờ lung, cô mới dám làm càn mà đánh giá người đàn ông nằm bên cạnh mình.

Khuôn mặt quen thuộc, cũng có một chút thay đổi, là đôi mi đang cau lại thành nếp nhăn? Hay là cặp môi mỏng không che dấu được sự lạnh lùng? Nhất là cặp mắt kia, ánh mắt ngày càng trở nên sâu xa khó lường.

Cũng chỉ ở dưới ánh trăng mờ lung, Cảnh Giai Tuệ mới dám buông lỏng phòng bị, mặc cho suy nghĩ thoát ra ngoài.

Trước mặt người đàn ông hơn mình bảy tuổi này, tâm tình của cô không thể bình tĩnh được như vẻ bề ngoài. Cô không phải là người trời sinh muốn vượt râu hùm, nội tâm của cô đang thầm nhắc nhở rằng, cô sẽ không dễ dàng rời xa hắn được.

Tựa như người bạn tốt Triệu Nhất Ly đã nói, Đồng Nhiên chính là đang ép buộc cô!

Trải qua nhiều chuyện, bỏ lỡ những điều đáng tiếc, cô cũng không phải là kẻ ngốc, đương nhiên có thể cảm nhận được người đàn ông này tuy rằng hỉ nộ vô thường, nhưng thật ra hắn vẫn luôn cưng chiều cô giống như trước đây.

Lúc còn trẻ, cô có thể khẳng định chắc chắn đó chính là tình yêu!

Nhưng dần dần trưởng thành, cô lại không hiểu vì sao hắn vẫn còn yêu cô, mà tình yêu của hắn lại càng đơn thuần tự nhiên hơn bình thường? Liệu cô có còn tư cách để có được tình yêu này hay không?

Đã bao lần, cô đều mơ đi mơ lại một giấc mơ, trong mơ cô và Đồng Nhiên đứng ở hai bên sườn núi, hắn đưa đôi bàn tay to ra, kiên định nói : “Nhảy sang đây đi, anh sẽ đỡ được em!”

Mà trong mộng cô lại không chút nào do dự, lập tức nhảy sang hướng vào lòng hắn, nhưng ở giây phút cuối cùng, người đàn ông kia lại thu tay về, cúi đầu nhìn cô rơi xuống vực sâu, kèm theo một nụ cười độc ác và vui sướng...

Sau mỗi trận yêu, vốn tưởng rằng sẽ được ngủ một đêm ngon giấc không mộng mị, nhưng lại vẫn trằn trọc một đêm, mơ mình bị rơi xuống vách đá tan xương nát thịt, giấc mơ liên tục chồng chéo lên nhau khiến cho thần kinh vô cùng mệt mỏi.

Mỗi lần tỉnh dậy sau trận bóng đèn, ngày hôm sau cảm xúc của cô sẽ không được tốt lắm, nhìn Đồng Nhiên không thuận mắt chút nào. Cho nên, cô vẫn thường dùng ánh mắt như trông thấy kẻ thù mà nhìn hắn.

Đồng Nhiên cũng không để ý lắm, đưa tay sờ lên tóc Cảnh Giai Tuệ lúc cô đang đánh răng, thầm nghĩ : Bệnh cáu gắt sau khi rời giường của cô gái này càng ngày càng nặng rồi!

Đồng Nhiên thanh thoi một buổi tối, thân là đại boss của tập đoàn lại phải bắt đầu kiếp sống lao lực. Mặc quần áo xong, hôn hôn cô gái vẫn còn đang tức giận mà không chịu để ý đến mình kia, liền vội vã dẫn theo vài người trợ lý rồi rời đi.

Thôi trợ lý cũng thay Cảnh Giai Tuệ sắp xếp xong lịch trình, chuẩn bị đi tới công ty luật sư.

Nhưng lúc ra cửa còn chưa lên xe, Cảnh Giai Tuệ liền phát hiện có một chiếc xe quen thuộc đang đỗ bên phía đường đối diện.

Chiếc xe kia là của Đồng Hiểu Lượng, cô đã từng vô số lần ngồi trên chiếc xe kia cùng hắn đi làm. Hắn...tới đây làm gì?

Đang do dự không biết có nên giả vờ không nhìn thấy gì hay không thì cửa xe đã mở ra.

Nhưng người bước xuống không phải Đồng Hiểu Lượng, mà là Bạch Văn Văn?

“Chị Cảnh, có thể dành cho em chút thời gian không, em...tìm chị có chút việc...”

Cảnh Giai Tuệ khó xử nhìn đồng hồ, nghĩ một chút rồi nói : “Cô nói đi, bất quá tôi thật sự đang rất vội...Hay là chúng ta để lần khác...”

Bạch Văn Văn mở cửa xe của mình ra : “Chị Cảnh, em xin chị mà...” Cảnh Giai Tuệ không có ấn tượng tốt với Bạch Văn Văn, nhưng dù sao cũng đã từng là đồng nghiệp, hơn nữa hiện tại cô ta hình như còn là bạn gái của Đồng Hiểu Lượng, nếu cô còn cố tình lảng tránh, vậy càng giống như cô đang để bụng chuyện cũ.

Sau khi Cảnh Giai Tuệ lên xe, Bạch Văn Văn cũng vào theo, đóng cửa xe lại, cô cắn chặt răng nói : “Chị Cảnh, em có thai rồi.”

Cảnh Giai Tuệ mắt mở to, lẳng lặng chờ Bạch Văn Văn nói tiếp.

“Là...của Đồng Hiểu Lượng...”

Cảnh Giai Tuệ khó xử trừng mắt nhìn cô, không nhìn ra được ý đồ của Bạch Văn Văn, nhìn thần sắc của cô ta thì cũng không giống là đang muốn khoe khoang, nhưng cô ta nói chuyện này cho bạn gái trước của Đồng Hiểu Lượng là cô để làm gì cơ chứ?

“Ồ...Chúc mừng...”

Cảnh Giai Tuệ không có ý châm chọc, nhưng lọt vào tai Bạch Văn Văn lại cảm thấy thương tâm, liền lập tức gào khóc.

Cảnh Giai Tuệ cảm thấy sau ngày hôm nay, cô chắc phải đi lên miếu khấn cầu thôi, chẳng lẽ cô lại dễ làm cho phụ nữ có thai khóc đến vậy sao? Hết chị dâu lại đến Bạch Văn Văn ra trận, âm thanh chói tai này đối với dây thần kinh đang căng như dây đàn của cô sau giấc mơ bị rơi xuống vách núi, quả thật có chút ăn không tiêu.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì thì từ từ nói...Bằng không, tôi xuống xe đây.” Cảnh Giai Tuệ khuyên nhủ một lúc, mắt thấy không có tác dụng, đành phải giả vờ muốn xuống xe.

“Đừng...chị Cảnh, em đúng là có chuyện muốn tìm chị. Ba mẹ của Hiểu Lượng không đồng ý chuyện này, vậy...phải làm sao mới có thể bảo vệ đứa bé trong bụng em đây?”

Nghe Bạch Văn Văn nói vậy, Cảnh Giai Tuệ lập tức hiểu được mọi chuyện. Yêu cầu của ba mẹ Đồng Hiểu Lượng với con dâu rất cao, lúc trước sở dĩ họ đồng ý chuyện hôn sự của cô và hắn, cũng bởi vì hắn sống chết bám víu lấy họ mà làm nũng cầu xin, mới có thể khiến bọn họ miễn cưỡng chấp nhận.

Thật vất vả mới có thể bỏ đi một đứa con dâu nhà nghèo là cô, trông cậy tìm được một tiểu thư giàu có môn đăng hộ đối, chuyện của Bạch Văn Văn thật sự rất khó giải quyết!

“Cô hãy bàn bạc với Đồng Hiểu Lượng xem sao, hoặc là nói với người nhà của cô. Bọn họ sẽ không bao giờ bỏ rơi cô...”

“Không, chị Cảnh, chuyện này chỉ có chị mới giúp được em thôi!” Bạch Văn Văn đột nhiên ngừng khóc, một phát bắt lấy tay Cảnh Giai Tuệ, sức lực lớn đến dọa người.

“Đồng Nhiên muốn đẩy tập đoàn Đồng thị vào chỗ chết, chỉ cần chị có thể thuyết phục Đồng Nhiên buông tha cho Đồng thị, thì nhất định ba mẹ Đồng Hiểu Lượng sẽ vì chuyện này mà chấp nhận em, đứa bé trong bụng cũng sẽ không phải mang thân phận là con riêng!”

Nói những lời này, Bạch Văn Văn không khỏi nghĩ tới lúc Triệu Lệ Phương nói với cô : “Cô đi cầu xin Cảnh Giai Tuệ đi, hạ thấp mình xuống một chút, đề cập thêm về Hiểu Lượng, nếu có thể làm cho người phụ nữ kia mềm lòng, khiến cho tên súc sinh Đồng Nhiên kia thay đổi chủ ý, vậy thì xem như cô chính là vị cứu tinh của nhà họ Đồng chúng tôi, tôi sẽ nhận cô làm con dâu! Cũng sẽ thuyết phục Hiểu Lượng cưới cô về làm vợ.”

62. Chương 62

Bạch Văn Văn nói xong, khẩn trương nhìn Cảnh Giai Tuệ, mong chờ phản ứng của cô.

Cảnh Giai Tuệ hơi rũ mắt xuống, hỏi : “Tại sao Đồng Nhiên lại muốn làm khó anh trai mình vậy?”

“...Đồng Nhiên chưa nói cho chị nghe sao, anh ta biết...Vụ gây rối ở nhà máy bia có liên quan đến Đồng Tự...”

Nghe xong, Cảnh Giai Tuệ liền sáng tỏ, nhất thời hiểu được lý do rút vốn của Đồng Tự, e rằng không phải là hắn không muốn ăn miếng thịt béo bở này, mà là đã bị cậu em trai ma vương của mình thắng tay trừng trị rồi.

Cảnh Giai Tuệ nói : “Việc này tôi cũng không rõ lắm, nhưng tóm lại chính là việc nội bộ của nhà họ Đồng, về công hay tư tôi đều không nên can thiệp vào. Về phần cô, tôi nghĩ cô nên thương lượng với Đồng Hiểu Lượng đi, lúc này nên chú ý thân thể, lái xe cẩn thận, tôi còn có việc gấp phải làm, về sau có cơ hội chúng ta lại tán gẫu...”

Nói xong Cảnh Giai Tuệ định mở cửa xe, nhưng Bạch Văn Văn lại ngay lập tức khóa cửa xe lại.

“Bây giờ chị là người bận rộn, tìm được chị không dễ dàng chút nào, chị Cảnh, nếu không cùng đường thì em đã không tới tìm chị, chẳng lẽ chị nữ không quan tâm đến đứa bé trong bụng em và gia đình của Hiểu Lượng hay sao?”

Tuy rằng trước đây cô chỉ biết Bạch Văn Văn là một người đồng nghiệp vô cùng ngạo mạn, luôn xem việc người khác phải đối tốt với cô ta là lẽ thường tình, nhưng Cảnh Giai Tuệ thật sự không hiểu nổi, tại sao cô còn phải có trách nhiệm lo nghĩ đến việc cô ta có con trước khi kết hôn chứ.

Vốn đang tỏ ra khách sáo, giờ đây lại có khuynh hướng muốn trở mặt, Cảnh Giai Tuệ thầm thở dài, mặt không chút thay đổi nói : “Cô làm vậy là có ý gì? Mở cửa ra.”

Trong lòng Bạch Văn Văn không hề sợ Cảnh Giai Tuệ chút nào.

Tuy rằng trước đây cô rất coi thường Cảnh Giai Tuệ, nhưng cũng hiểu rõ cô là người có tác phong làm việc rất nghiêm túc, cho dù cấp dưới trong tổ có làm gì sai, cô đều tự đứng ra cứu giúp, chưa bao giờ cần nhân

nửa câu, đôi khi có lúc bị lãnh đạo nặng nề mắng mỏ mà Bạch Văn Văn cô cũng không nhịn được mà cãi lại vài câu, thì Cảnh Giai Tuệ lại luôn hết sức nhẫn nhịn, đứng im nghe cấp trên trút giận.

Hiện giờ, trong lòng cô nhận định, Cảnh Giai Tuệ vứt bỏ một Đồng Hiểu Lượng thâm tình, đương nhiên cũng là đang mắc nợ với nhà họ Đồng, tiếp theo trong bụng cô còn có đứa bé, nhưng Cảnh Giai Tuệ lại cố tình không chịu giúp đỡ, trong lòng Bạch cô nung nấu tức trở nên khó chịu.

“Cô sao lại trở nên như vậy? Chẳng lẽ cô trèo được cành cao, bây giờ không muốn quan tâm đến sự sống chết của gia đình Đồng Hiểu Lượng rồi hả? Cảnh Giai Tuệ, lòng dạ của cô độc ác đến thế sao?”

Cảnh Giai Tuệ nhìn Bạch Văn Văn đang kích động, chậm rãi nói : “Tôi và Đồng Hiểu Lượng lúc yêu nhau cũng tốt mà chia tay cũng vậy, đó là chuyện cũ của hai chúng tôi, cho dù có mắc nợ nhau, thì cũng phải là Đồng Hiểu Lượng đến cầu xin mới phải. Việc này, tôi không có gì để nói với cô hết.

Về phần bố chồng tương lai của cô, nếu ông ta thật sự bỏ tiền thuê đám cưới đưa cô đến đây xe của tôi, lấy có gây rối, có pháp luật, có cảnh sát, bọn họ sẽ điều tra rõ ràng, việc này cô không cần thiết phải nói với tôi.

Việc làm ăn của Đồng Nhiên và anh trai anh ấy càng không tới phiên cô và tôi tham dự. Mà đứa bé trong bụng của cô...cũng không tới phiên bạn gái trước của Hiểu Lượng là tôi phải quan tâm. Trước kia không phải cô luôn thích bàn luận vấn đề cấm kỵ này trên QQ sao? Sao bây giờ lại không cẩn thận như vậy? Là không biết cách tránh thai, hay là cố ý để mang thai?”

“Cô...Cô!” Bạch Văn Văn thật sự không ngờ, trong ấn tượng của cô, người phụ nữ trầm tĩnh này sẽ không bao giờ nói được những lời như vậy.

“Tôi thật sự không hiểu vì sao cô lại tới đây tìm tôi. Đồng Nhiên không hề thích một người nào trong nhà họ Đồng, nếu tôi nói cho anh ấy nghe về việc cô tới gặp tôi...”

Nói đến đây, sắc mặt của Bạch Văn Văn cũng bắt đầu biến đổi, nếu như nói đến lần đầu gặp mặt, cô còn bị sự thành thực của Đồng Nhiên làm ê hoặc đến điên đảo, thì sau khi nghe người ngoài kể về quá khứ của Đồng Nhiên, Bạch Văn Văn chỉ còn biết hít một ngụm khí lạnh, lại nhớ đến lúc hắn vừa cười vừa nhăn mày, đầu đầu cũng có thể cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo của đại ca xã hội đen.

Hơn nữa cả tổ mẫu của Đồng gia, ba mẹ Đồng Hiểu Lượng cũng thế, sự kiêng kỵ Đồng Nhiên được thể hiện rất rõ ràng, trong lòng ghét bỏ bao nhiêu thì ngoài mặt khi nói chuyện lại càng tỏ ra cẩn thận bấy nhiêu.

Đây chắc chắn không phải là một người đàn ông biết yêu thương phụ nữ!

Hừ! Đừng nhìn khuôn mặt tươi sáng của Cảnh Giai Tuệ mà lầm, đi theo một người đàn ông đáng sợ như vậy, phỏng chừng chỉ có nước đóng cửa lại vụng trộm khóc thầm thôi! (Mụ này ảo tưởng thấy sợ! :v)

Cảnh Giai Tuệ liếc nhìn khuôn mặt trắng xanh thay đổi của Bạch Văn Văn, lại nhìn ra cửa xe, Thôi trợ lý thấy cô vẫn chưa đi ra, đã cùng với lái xe đi tới.

Cô xoay người lại, trong lòng thở dài một cái thay cho ba mẹ của Bạch Văn Văn : Nuôi một cô con gái như vậy, tương lai còn phải lo nghĩ nhiều thế nào...Ngay cả mẹ chồng tương lai cũng không chịu ra mặt, bạn trai còn không chấp nhận thì người khác ai muốn quan tâm vào? Triệu Lệ Phương thật sự đã ra một nước cờ rất hiểm, nếu cô vì áy náy chuyện cũ mà đáp ứng, Đồng gia sẽ giảm bớt nguy cơ phá sản; ngược lại nếu cô không đáp ứng, bà ta vừa vặn có thể danh chính ngôn thuận để Hiểu Lượng bỏ rơi Bạch Văn Văn.

Đáng tiếc ngay cả đạo lý đơn giản như vậy mà Bạch Văn Văn cũng không nhìn ra. Trước kia cô ta thường làm việc thiếu trách nhiệm, nhưng đầu óc vẫn biết tư duy suy nghĩ, Cảnh Giai Tuệ chưa bao giờ lên tiếng mắng ai, vì Dương tổng không thích cấp dưới làm thay việc của người khác, gặp được người làm sai, ông ta luôn tự mình đứng ra mắng mỏ nhân viên đến nghiến, cô sao phải tự đi răn dạy cấp dưới để mà đắc tội với ông ta chứ?

Ông chủ bỏ tiền lương nuôi nhân viên, cô tự biết làm tốt việc của mình là được rồi.

Nhưng hiện tại cô nghĩ cô không có nghĩa vụ phải đi giải quyết hậu quả cho Bạch Văn Văn!

Thôi trợ lý đã đứng bên ngoài đập cửa, Bạch Văn Văn không có lo lắng, chỉ đành ngượng ngùng mở cửa xe ra.

Cảnh Giai Tuệ mở cửa xe ra ngoài, cô không cần phải nói gì thêm với cô gái kia nữa. Có đôi khi, chúng ta tự mình bước trên đường, việc quyết định đi hướng nào không phải là điều mà người khác có thể ngăn cản được.

Trái lại Thôi trợ lý nhìn Bạch Văn Văn rất lâu, ánh mắt sắc bén, trừng trừng khiến cho Bạch Văn Văn khẽ run. Cô nhìn người phụ nữ tóc ngắn sau khi thâm sâu nhìn cô một cái, liền quay người rời đi cùng Cảnh Giai Tuệ.

Lúc đến cửa xe, vị trợ lý kia ân cần chu đáo mở cửa xe cho Cảnh Giai Tuệ, mời cô lên xe.

Tuy rằng vừa rồi chỉ nói chuyện vài câu, nhưng Bạch Văn Văn có thể nhìn ra toàn thân cao thấp của Cảnh Giai Tuệ tràn ngập một loại phong thái thanh cao, đáng vẻ đó không phải được tạo nên từ bộ quần áo hàng hiệu, mà là một sự tự tin đến từ bên trong con người, hơn nữa còn có trợ lý đi bên cạnh, quả thật toát lên rõ khí phách của một Boss nữ.

Liệu ai có thể nhận ra, Cảnh Giai Tuệ và Bạch Văn Văn cô đều chỉ mới tốt nghiệp đại học có vài năm? Nghĩ vậy, tay của Bạch Văn Văn nắm chặt lên vô lăng, nắm chặt đến mức hiện lên cả gân xanh.

Hành trình kế tiếp, bởi vì có Thôi trợ lý an bài trước nên tiến hành khá thuận lợi.

Sau khi cùng ba mẹ gặp mặt luật sư, trong lòng cô cũng hiểu được nhiều điều.

Theo cách nói của luật sư thì, Cảnh Gia Trí không hề biết gì về chuyện này, không cố tình phạm tội, không cấu thành hợp đồng lừa đảo, nhưng bởi vì rất nhiều người bỏ vốn đều là do Cảnh Gia Trí đứng ra bảo đảm, kết quả cuối cùng vẫn chưa thể nói rõ.

Ra khỏi văn phòng luật sư, Cảnh Giai Tuệ dặn ba vài câu, thấy mẹ vẫn không muốn nói chuyện với mình, cô khẽ lắc đầu, dặn lái xe đưa bọn họ về nhà.

Cấp trên của công ty có sự thay đổi, cô cũng không được nhân rồi, sau khi cùng luật sư nói chuyện chi tiết xong, đã qua hai ngày, Đồng Nhiên vẫn chưa trở về, nhưng mỗi tối trước khi đi ngủ đều gọi điện thoại cho Cảnh Giai Tuệ.

Có một lần, Cảnh Giai Tuệ thậm chí còn đang cảm di động nghe giọng nói trầm thấp của Đồng Nhiên, bất tri bất giác lại ngủ mất. Nghe tiếng hít thở rất nhỏ của cô truyền qua loa, đứng bên ngoài biệt thự trên đỉnh núi ở Hồng Kông, Đồng Nhiên bỗng dưng có một cảm giác cô đang được chính mình ôm vào lòng.

Hắn không tắt máy, sau khi đặt di động bên cạnh gối, liền theo tiếng hít thở của cô mà chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Hội đồng quản trị mời dự họp, Cảnh Giai Tuệ chỉ có thể ủy thác phòng luật sư giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, liền vội vàng quay trở về.

Một đường tàu xe mệt nhọc, đến trụ sở chính của tập đoàn, chưa đi tới cửa đã thấy một hàng xe dài dorr bên ngoài. Ngoại trừ mấy người giám đốc quản lý trưởng phòng, thì hai cha con Đồng gia là nhân vật nổi bật nhất, ngay cả Đồng lão thái thái thời gian qua luôn “Buông rèm chấp chính” cũng tự mình ra trận rồi.

Cảnh Giai Tuệ nhớ rõ lần thọ yến trước thì bà vẫn là một người có phong thái vô cùng cao quý. Nhưng hiện tại, tuy rằng mái tóc vẫn được chải gọn gàng, đôi môi đã được thoa son, vẻ mặt mỉm cười chào hỏi nhóm đồng sự, nhưng Cảnh Giai Tuệ nhìn thấy hai gò má bà trở nên hốc hác, phồng chùng đang rất suy sụp.

Ánh mắt của Đồng Tự nhìn Cảnh Giai Tuệ không che giấu được sự tức giận.

Cảnh Giai Tuệ hiểu được sự phẫn nộ này, trên thực tế mấy ngày nay thị trường chứng khoán đang chấn động lớn, vượt quá tầm kiểm soát, đồng thời cổ phiếu trong nước và nước ngoài trong một đêm giống như thác lũ, âm âm chảy mạnh.

Người nhà họ Đồng đều rất rõ ràng kẻ đứng sau lưng làm chủ việc này là ai, nhưng lưỡi dao đang treo trên đầu bọn họ cũng không phải bây giờ mới xuất hiện... Khi cổ phiếu một đường rớt thẳng xuống, bọn họ mới giật mình nhận ra, kế hoạch thu mua Đồng thị của Đồng Nhiên, đã sớm bắt đầu từ vài năm trước rồi!

Cho dù không có chuyện Đồng Tự tính kế với Cảnh Giai Tuệ, thì Đồng Nhiên cũng sẽ thực hiện kế hoạch áp ử đã lâu này của mình, chỉ không xác định được là sớm hay muộn mà thôi.

Tuy nhiên Đồng lão thái thái vẫn duy trì được sự bình thản. Bà biết, mình vẫn còn một đòn sát thủ, bà sẽ khiến cho Đồng Nhiên hiểu được : Thế nào là gừng càng già càng cay.

63. Chương 63

Cảnh Giai Tuệ chưa đủ tư cách để vào phòng họp, nhưng văn phòng của cô lại ở ngay đối diện, ngồi vào vị trí của mình trong văn phòng, cách bức tường thủy tinh trong suốt nhìn Huỳnh Kỳ Kỳ, còn có người của Đồng gia tiến vào...Chỉ chốc lát, lại có một đám người bỗng dừng xuất hiện trước cửa thang máy.

Người đàn ông dẫn đầu mặc Tây phục màu đen, cư nhiên lại chính là...Thượng Thiết, mà Đồng Tự thì đứng ở cửa phòng họp, ánh mắt nhìn Thượng Thiết giống như đang nhìn thấy cứu tinh.

Lúc đi qua văn phòng của Cảnh Giai Tuệ, người đàn ông kia dừng lại một chút, sau đó lại bước nhanh vào văn phòng.

Cảnh Giai Tuệ đột nhiên có một suy nghĩ, nội dung của hội nghị lần này chắc hẳn không hề đơn giản.

Cuộc họp ước chừng tiến hành cho đến trưa, thỉnh thoảng chỉ có một vài vị đồng sự khuôn mặt u sầu đi ra, hoặc có người đi vệ sinh, chưa hề có dấu hiệu sắp tan họp.

Cuối cùng cuộc họp đã kết thúc, những người trong công ty không được tham gia cuộc họp cấp cao, đều có một hòm thư chuyên dụng, chuyên cập nhật tin tức của hội nghị. Một bưu kiện rất nhanh xuất hiện trong hòm thư, bên trong thông báo các nhân viên cấp cao, hội đồng quản trị của công ty đã có sự thay đổi. Đồng thị hoàn toàn rút cổ phần, mà công ty thay thế Đồng thị lại là một công ty mới thành lập, tên là công ty cổ phần “Gia Tuệ”, sáng ngày mai sẽ có một cuộc mít tinh gặp mặt các nhân viên và quản lý....

“Gia Tuệ”...Nhìn thấy hai chữ này, Cảnh Giai Tuệ lập tức cảm thấy không ổn. Thượng Thiết đang muốn hướng vào ai? Lần trước ở Vân Nam không phải hai anh em bọn họ đã hòa giải rồi sao?

Cảnh Giai Tuệ không có tâm trạng ra ngoài ăn cơm, cô gọi điện thoại đặt cơm rồi ngồi trong văn phòng ăn.

Vừa mở ra cặp lồng cơm, cửa lớn phòng họp cũng mở ra, một vài thư ký và Đồng Tự chạy ra ngoài. Bọn họ dồn dập đứng trước cửa thang máy, chỉ trong chốc lát, có một vài bác sĩ và y tá đẩy xe cấp cứu từ thang máy đi ra.

Lúc Cảnh Giai Tuệ chạy ra thì thấy Đồng lão thái thái đang nằm trên xe cấp cứu được đưa ra ngoài, sắc mặt bà tái nhợt, môi trở nên thâm tím.

Cảnh Giai Tuệ đưa mắt nhìn vào phòng họp, Đồng Nhiên vẫn ngồi ở ghế chủ trì, dáng vẻ rất thong dong, Thượng Thiết an vị ngồi đối diện hắn, lông mày nhăn lại, hai người trừng mắt nhìn nhau, không khí ngập mùi thuốc súng.

Lúc Thượng Thiết đi ra, nhìn thấy Cảnh Giai Tuệ, hắn bình tĩnh nói : “Tôi có lời muốn nói với em, không biết có được không?”

“Cô ấy không rảnh!” Đồng Nhiên đứng ở cửa phòng họp lạnh lùng nói. Lúc này trong hành lang mọi người đã đi hết, chỉ còn lại ba người họ.

Thượng Thiết làm như không nghe thấy, vẫn cố chấp hỏi Cảnh Giai Tuệ : “Tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với em.”

Cảnh Giai Tuệ nhìn Thượng Thiết, trên khuôn mặt trẻ trung của hắn hiện lên nét lạnh khốc, cô nhẹ nhàng gạt đầu : “Dưới lầu có một quán cà phê, chúng ta đến đó rồi nói chuyện.”

Nói xong, cô nhìn Đồng Nhiên đứng phía sau Thượng Thiết, khuôn mặt hắn trở nên tối sầm, tiếng hít thở mạnh, đôi mắt như sắp phát hỏa.

Cảnh Giai Tuệ không hề né tránh ánh mắt của Đồng Nhiên, cô khẽ nhếch miệng.

Đồng Nhiên biết, hành động đó có nghĩa là cô đang muốn cầu xin mình, hắt hủi một hơi thật sâu, không nói gì thêm, xoay người rời khỏi phòng họp.

Quán cà phê buổi trưa vô cùng yên tĩnh. Cảnh Giai Tuệ chọn ngồi bên cửa sổ.

Không biết tại sao, cô cảm thấy Thượng Thiết có một chút thay đổi nhỏ, ấn tượng của hắn trong cô là sự trầm tĩnh, là một cậu thanh niên tính tình cổ quái, rõ ràng có gia thế vô cùng tốt, vậy mà lại mê muội đi theo Đồng Nhiên.

Mà hiện tại, người thanh niên này đã thoát ra khỏi sự sùng bái của tuổi trưởng thành, cuối cùng hắn đã không còn mù quáng nghe theo đại ca của mình nữa rồi, chính là có một chút bị giác ngộ quá mức, khiến cho hắn giống như một đứa trẻ phản nghịch, không khống chế được bản thân.

“Lần trước Đồng Nhiên ngầm xử tôi, tạo áp lực cho ba tôi...Lần này tôi tự mình thành lập công ty, không có một chút liên quan nào đến gia đình...Đáng tiếc là, tôi vẫn thua kém hơn...”

Cảnh Giai Tuệ không rõ nội tình, nhưng hiển nhiên, lần đầu này Đồng Nhiên vẫn hơn một chút. Không biết tại sao, trong lòng cô khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Thượng Thiết nhìn thấy dáng vẻ của cô, sắc mặt khẽ thay đổi : “Em có phải đồ ngốc không hả? Sao cứ phải chọn anh ta vậy?”

Cảnh Giai Tuệ có chút dở khóc dở cười : “Thì sao chứ? Chẳng lẽ nếu không ngốc thì tôi phải chọn anh à?” Trước kia Thượng Thiết chưa có một lần đầu võ mồm mà thắng được cô, lần này cũng vậy, hắt hơi trừng mắt, dáng vẻ như một con thú đang đói khát, miệng tuy không nói gì, lại hận không thể kéo người phụ nữ trước mặt này vào trong lòng, hung hăng hôn cô, hắn vẫn nhớ rõ, đôi môi của cô thật sự rất mềm mại.

“Thượng Thiết, anh nên buông tay đi! Cho tới bây giờ tôi vẫn không phải là của anh, anh sao phải khổ sở đi làm những chuyện vô ích như vậy chứ?”

“Vì sao tôi phải buông tay, nếu làm vậy thì đã không phải là tôi rồi. Tôi cứ đến cướp em lại là được chứ gì! Không phải lúc trước em cũng tính gả cho cháu của anh ta sao? Một thằng vô dụng như vậy! Bên nào xứng với em hơn? Đồng Nhiên lúc đó không phải cũng cướp em lại đó thôi?”

Cảnh Giai Tuệ nhìn chằm chằm Thượng Thiết, ánh mắt sáng rực, gần từng tiếng nói : “Không phải anh ấy cướp tôi, mà là tôi thiếu nợ anh ấy.”

Thượng Thiết biết mình đã nói sai rồi, người phụ nữ này vốn rất mạnh mẽ, đáng tiếc với vẻ ngoài mềm yếu và giọng nói khiêm tốn, luôn khiến cho người ta không tự giác được mà xem nhẹ.

Có đôi khi, hắn thật sự hy vọng tính cách của cô có thể giống như vẻ bề ngoài nhu nhược đó, để cho đàn ông lấy đó làm phần thưởng mà mặc sức chém giết lẫn nhau, vung đao kiếm ra mà phân chia cao thấp. Người thắng cuộc sẽ được đem chiến lợi phẩm túm lên lưng ngựa, kéo về trong địa bàn của mình mà hưởng thụ cá nước thần mật.

Đáng tiếc, Cảnh Giai Tuệ không phải là một cô gái như vậy.

Cảnh Giai Tuệ gơ tay nhìn đồng hồ, nói : “Lát nữa tôi phải đi làm rồi, không thể nói chuyện lâu với anh được. Sở dĩ tôi cùng anh ra đây, không phải là muốn nghe anh nói đến mấy chuyện cướp đoạt này nọ...Anh và Đồng Nhiên đấu đá nhau thế nào tôi không quan tâm, vì thật ra hắn cũng hỗn đản thật, áp bức mấy người đàn em như anh nhiều năm như vậy, nếu anh có thể tạo phản thành công, tôi chúc anh có thể vợ vét được nhiều tài sản từ hắn, bồi thường lại quãng đời thanh xuân điên cuồng trước đây. Nhưng mà...Mời anh sửa lại tên công ty giùm tôi! Dù sao tôi và anh còn có rất nhiều người quen biết, tôi không muốn người khác sinh ra những hiểu lầm không đáng có, sau chuyện hai chú cháu Đồng Nhiên, tôi không muốn lại khơi mào thêm một tiết mục anh em trong nhà cãi nhau nữa đâu!”

Nói xong, Cảnh Giai Tuệ đứng dậy, gần từng tiếng với Thượng Thiết : “Tôi không biết anh thích tôi vì điểm gì, cũng không cần biết vì sao anh thích tôi, nhưng tình yêu một ngày nào đó rồi sẽ phai nhạt dần, tình bạn thì lại càng thêm gần bó theo thời gian. Anh muốn đối phó với Đồng Nhiên thế nào là chuyện của anh, chuyện thương trường có đầu đá một chút cũng là lẽ thường.”

Nhưng mà...Anh lại đi liên hợp với mẹ kế của anh ấy...Anh ấy tuy rằng lúc nào cũng tỏ ra dừng dừng trước mặt người khác, nhưng anh đã từng là bạn bè với anh ấy, chẳng lẽ anh còn không rõ người nhà bên đó trước đây đã đối xử với anh ấy như thế nào hay sao?

Đồng Nhiên tuy vô lại, nhưng từ trước tới nay anh ấy đều ăn nói thì chua ngoa, nhưng tâm lại mềm như đậu hũ! Anh ấy đối xử với người nhà cơ hồ không có chút huyết thống kia một kiểu, mà đối xử với anh lại là một kiểu khác, nếu giả dụ không phải anh mà là một người khác đến cướp người phụ nữ của anh ấy, xem chừng cũng không phải chỉ đánh nhau một trận hay đấu đá trên thương trường một cách đơn giản như vậy đâu!

Anh cho là, Đồng Nhiên không có ý định muốn cùng anh hòa giải sao? Chị Hồng lần đó là tự chủ trương mời anh đến tham gia tiệc sinh nhật ở Vân Nam lần đó sao?...Nếu tôi không lầm thì Đồng Tự đã bảo anh đến đấu với Đồng Nhiên đúng không? Quả nhiên là một tổ hợp trong mơ, chính là...Anh làm như vậy có đúng không? Anh hận người đã từng làm đại ca của anh đến thế sao, hận đến nỗi muốn nghiền nát anh ấy thành tro bụi ư?”

Lời nói của Cảnh Giai Tuệ khiến cho sắc mặt của Thượng Thiết trở nên xanh xao.

Cô cảm di động đặt trên bàn lên, chậm rãi nói : “...Có một số việc chúng ta không nên làm. Anh mà như vậy, không phải chỉ diệt đi tình bạn cuối cùng với Đồng Nhiên, mà còn làm mất cả một Thượng Thiết tuy rằng tính tình không tốt, nhưng lại là một người đàn ông tràn đầy chính nghĩa trong lòng tôi, Thượng Thiết, đừng làm cho tôi khinh thường anh...”

Nói xong, Cảnh Giai Tuệ đầu không ngoảnh lại đi thẳng ra khỏi quán cà phê, chỉ để lại một người đàn ông trẻ tuổi, ngây ngốc nhìn cái tách trước mặt mình, chậm rãi cầm lên tách cà phê đã nguội lạnh, uống một hơi cạn sạch.

Chiều hôm đó, toàn bộ nhân viên trong công ty đều bị chấn động.

Tiếp đó cô theo lời mấy nhân viên truyền miệng nhau mà biết được : Thì ra Đồng lão thái thái liên hợp với Thượng Thiết cùng nhau bức vua thoái vị, tựa hồ Thượng tổng đã ngủ đông đã lâu, trong tay nắm được điểm yếu của Đồng Nhiên nếu như Đồng Nhiên kiên trì muốn triệt tiêu cổ phần của Đồng thị, mà Huỳnh Kỳ Kỳ thì bình chân như vại không biểu hiện gì.

Đồng lão thái thái vốn đã ổn định nắm chắc thắng lợi, chỉ còn chờ Đồng Nhiên nói ra, nhưng Đồng Nhiên lại lạnh mặt, trước mặt các đồng sự hướng về phía bà nói một câu : “Tôi vô cùng hận những người ở đẳng sau ngáng chân tôi.” Sau khi nói xong, liền lấy di động ra, nói thêm một câu : “Heo béo, nên làm thật rồi!”

Chỉ chốc lát, di động của Đồng Tự vang lên, thì ra mấy cổ đông nhỏ của Đồng thị cư nhiên lại đang bán tháo cổ phiếu, trong đó có vài người là người nhà của Triệu Lệ Phương, mắt thấy cổ phiếu không thể bán hơn giá, lại có người đồng ý mua, lập tức vì lợi quên nghĩa, vui vẻ bán ra.

Sau khi bán ra một chút cổ phần cuối cùng còn lại, Đồng thị đã tuyên bố chính thức đổi chủ.

Đồng lão thái thái hiển nhiên không thể hiểu được đứa con riêng của chồng mình, những chiêu bình thường có thể xứng để chơi đùa với hắn sao? Bà vốn định dùng Thượng Thiết để chấn áp đáng về bề vệ của Đồng Nhiên, khiến hắn e ngại, không ngờ Đồng Nhiên đã sớm lo liệu hết thảy rồi.

Đồng Tự vứt di động đi, lớn tiếng hỏi Đồng Nhiên vì sao phải làm như vậy. Mà Đồng lão thái thái mấy ngày nay sức khỏe vốn không ổn, cho là mình đã nắm chắc được phần thắng, trong chốc lát, toàn bộ gia sản bà tâm huyết tích góp mấy chục năm nay đều trút xuống không còn một mảnh, hít thở không thông, bệnh tim tái phát, ngay lập tức ngã quỵ, nhóm đồng sự lúc ấy cũng bất chấp đang họp mà gọi xe cứu thương.

Nhóm ông chủ cũng bạo phát, cũng không thêm quan tâm đến việc của cấp dưới, cơm trưa qua đi, các nhân viên đều tùm tùm lại tình báo tập kết.

Nội dung cụ thể của cuộc họp, các nhân viên nhỏ không thể hiểu hết, nhưng chuyện ông chủ đẹp trai diệt sư thái thì đã bị truyền đi một cách thần kỳ.

Các nữ nhân viên văn phòng nghe xong thì thần thái trở nên rất phấn chấn, trong cảm nhận của các cô, Đồng Nhiên vừa tài giỏi lại vừa ngang ngược khí phách, thật sự là nam thần trong tưởng tượng của các cô.

Cảnh Giai Tuệ nghĩ đến việc sau giờ tan tầm lại phải đối mặt với vị thần này, đầu lập tức phát đau.

Tan tầm, lúc tài xế lái xe đưa cô về thì Đồng Nhiên đã về nhà trước, đang ở trong bể bơi, cánh tay cường tráng nhấc lên khi bơi làm nổi lên từng tầng bọt nước, hấn ngẩng đầu nhìn thấy Cảnh Giai Tuệ, sắc mặt vẫn bình thường, không giống như bộ dạng giận tím mặt mà Cảnh Giai Tuệ đã lường trước, lau nước trên mặt nói : “Lại đây, cùng bơi với anh một lúc.”

Cảnh Giai Tuệ nhớ tới màn bia thịt lần trước, sắc mặt không khỏi đỏ lên, trừng mắt nhìn hấn một cái rồi xoay người đi vào nhà.

Đồng Nhiên cũng lên bể rồi đi theo sau. Cầm lấy khăn tắm ném cho Cảnh Giai Tuệ, muốn cô giúp hấn lau nước trên người. Cảnh Giai Tuệ không muốn, hấn liền vung đầu thật mạnh, để cho nước trên tóc văng lên người cô.

“Anh đừng lắc nữa!” Cảnh Giai Tuệ vội vàng đặt khăn lông lên đầu hấn, dùng sức mà lau thật mạnh.

Lúc lau mặt, cô thấy Đồng Nhiên đang cúi đầu, chăm chú nhìn cô, đột nhiên nói ra một câu : “Tuệ Tuệ, chúng mình kết hôn đi!”

64. Chương 64

Câu nói kia thật ngoài sức tưởng tượng của cô, vốn tưởng người này hay thích nói giỡn, nhưng vẻ mặt hấn lại rất bình tĩnh, không có nửa phần vui đùa.

“Đầu tháng sau được không?” Ngữ khí bình thản giống như đang nói, bị nhột ở chân thì tháng sau cắt đi có được không?

Cảnh Giai Tuệ biết người đàn ông này nói gió thì sẽ có mưa, nói tháng sau kết hôn, vậy nhất định đó sẽ là một bữa tiệc vô cùng lớn.

“Em không muốn...” Cô cứng nhắc trả lời, đối mặt với người ngoài, cô lúc nào cũng có thể tỏ ra nhu thuận khéo léo, nhưng trước mặt hấn thì lúc nào cũng khô cứng nhệt nhèo như quả táo để trong tủ lạnh lâu ngày vậy.

“Sao lại không? Em muốn để anh ngủ không công với em à? Tuy chưa động phòng nhưng ngày nào anh cũng như chú rể nằm bên cạnh em đấy thôi!” Bị Cảnh Giai Tuệ làm mất mặt, người đàn ông này lại bắt đầu dùng lời nói độc miệng để phản kích rồi.

Cảnh Giai Tuệ đáp lại càng thêm rõ ràng, cô cầm khăn mặt ném thẳng vào mặt hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng đi lên lầu!

“Làm sao? Lại nổi cáu với anh cái gì?” Đồng Nhiên vươn tay kéo cô gái kia vào lòng, nhìn cô phụng phịu nghiêm mặt rất giống trẻ con, nhịn không được liền ôm chặt vào ngực mà hôn thật mạnh.

Sức mạnh của tên thối vô lại này rất lớn, Cảnh Giai Tuệ không tài nào giãy ra được.

“Anh muốn thế nào hả? Anh cảm thấy hai chúng ta giống như đang yêu nhau lắm à? Sao em phải gả cho anh chứ?”

“Trừ anh ra thì đời này em còn muốn lấy ai khác nữa hả? Thế nào, điểm gì của anh khiến em không hài lòng, là độ mạnh yếu không ổn? Hay là tần suất chưa đủ?” Vừa nói tay vừa không đứng đắn bắt đầu mò xuống.

Đồng Nhiên ôm Cảnh Giai Tuệ lên, một bàn tay vói vào quần lót cô, tay kia giữ chặt cơ thể cô, thật sự không thể nhìn được để lên phòng ngủ tầng hai, liền dứt khoát bế bổng cô vào trong thư phòng.

Xích đu trước cửa sổ sát đất ở thư phòng rất lớn, trải một lớp thảm lông cừu, Giai Tuệ rất nhanh đã bị người kia lột quần áo, lộ ra đường cong tuyệt đẹp, bị ấn ngã vào tấm thảm lông mềm mại.

“Đồng Nhiên, anh không thể lúc nào cũng như vậy! Anh đừng dẫn nói chuyện một chút đi...” Tóc vốn đang buộc gọn gàng thì bây giờ cũng vì giầy dựa mà vương tán loạn, Cảnh Giai Tuệ chỉ còn biết giơ chân ra đá lên khuôn mặt tuần tú của Đồng Nhiên.

Đồng Nhiên giữ lấy mắt cá chân mảnh khảnh, cúi xuống há miệng cắn một cái lên bắp đùi cô.

“Hiện tại nhân loại đang đi thụt lùi, nhất là đàn ông! Còn không bằng cả người nguyên thủy! Cứ để ý nhau là chỉ việc đánh cho người kia hôn mê rồi kéo về sơn động của mình là xong! Hoàn toàn không có cái gì gọi là yêu đương như em vừa nói! Anh đã suy nghĩ rất cẩn thận rồi, em lúc nào cũng chỉ biết suy nghĩ vớ vẩn, anh không muốn thương lượng với em nữa, anh thật sự muốn kết hôn, em có từ chối cũng không được đâu!”

Đồng thổ phỉ khí phách ngang ngược tỏ vẻ đang học tập và phát huy chuyện yêu đương và kết hôn của người thời xa xưa, đùi mở ra, vật dữ tợn kia cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Cảnh Giai Tuệ giận đến phát run : “Anh...Cút...Cút đi! Đi...Công viên mà tìm tinh tinh mẹ ý, ra đó mà đánh cho nó hôn mê rồi kéo về sơn động của anh đi! Đồ vô lại!”

Mặt của Đồng Nhiên lại bị cô đập áy cái, hấn dứt khoát giữ chặt hai chân cô lại rồi dè xuống ngực cô : “Bảo bối của anh trơn nhẵn mềm mại như vậy, sao anh bỏ được mà đi tìm tinh tinh mẹ cơ chứ? Đến đây, anh đến kỳ động dục rồi, chúng ta giao phối đi!”

Phong cách thú tính cứ như vậy mà đến, người đàn ông này tuyệt đối giống người Thượng Cổ, thể lực kinh người, Cảnh Giai Tuệ ngồi trên xích đu tựa như con cá nhỏ bị sóng đánh, bị người ta hung hăng nắm lấy cái đuôi mà vung qua vung lại.

Khi cô bị hấn mạnh mẽ xuyên qua từ phía sau thì mật đạo đã bị kích thích cực hạn, nhịn không được phun ra một dòng nước ấm, loại cảm giác không thể khống chế này khiến cho người ta cực kỳ xấu hổ.

Nhất là đầu cô còn chống lên tấm thảm trên xích đu, hai chân tách ra thật rộng đứng trên sàn, cứ thế trơ mắt nhìn người kia ra sức cày cấy, cuối cùng bắn tóe cả ra sàn, hình ảnh này nhìn vào quả thật khiến cho hai mắt bốc cháy sắp hồng rồi.

Người đàn ông này chưa bao giờ có thói quen dùng bao cao su, lần này cũng không ngoại lệ, ở nơi tư mật của cô không kiêng nể gì mà bắn vào mầm móng của mình.

Khi tiếng thở dốc trong phòng dần dần ngưng lại, Đồng Nhiên thở mạnh đem cô gái còn đang nghẹn ngào ôm chặt vào lòng.

“Gả cho anh đi! Từ bây giờ, anh nhất định sẽ nắm chặt em trong lòng bàn tay, không bao giờ để cho tâm của em, cơ thể của em có cơ hội chạy trốn nữa...”

Cảnh Giai Tuệ không nói gì, mặt cô dán vào ngực Đồng Nhiên, nghe thấy tiếng tim hấn đập thành thịch, nhịp tim không ổn định...

Đồng Nhiên quả thực không hay nói giỡn, tuy rằng hấn không tỉ mỉ cầu hôn, nhưng xác thực hấn đã sai thủ hạ của mình bắt tay vào tổ chức đám cưới rồi.

Bất quá vấn đề khiến Cảnh Giai Tuệ bận tâm thì bây giờ cũng đã được giải quyết.

Người lần trước lừa đảo anh trai cô đã bị cảnh sát bắt. Thật ra nói là bắt cũng không đúng, đám người kia là tự mình đến đầu thú.

Cảnh sát cũng không rõ tại sao đám người này vốn đã có thể cao chạy xa bay lại tự động quay về. Tuy nhiên khi bọn họ ngồi trong phòng thẩm vấn thì sắc mặt vàng vọt, đưa tay liên tục lau nước mắt nước mũi cầu xin cảnh sát hãy bắt bọn họ vào tù.

Giống như họ cảm thấy cuộc sống trong ngục giam còn tốt đẹp hơn thế giới bên ngoài.

Bởi vì thủ phạm đã tự thú, nên vấn đề của Cảnh Gia Trí cũng được làm rõ, sau một thời gian bị giam giữ, cuối cùng cũng đã được thả ra.

Khi hấn được đón về nhà, mẹ Cảnh đau lòng nhìn con trai bởi vì đã lâu không nhìn thấy ánh mặt trời, làn da trắng bệch giống như người đang bị bệnh nặng, vóc dáng vốn đã nhỏ gầy, nay nhìn lại trông càng thêm yếu đuối.

Ba Cảnh gọi điện thoại cho con gái để cô yên tâm, nói có thời gian thì lại về nhà một chuyến.

Cảnh Giai Tuệ nghe xong, trực giác mách bảo việc này có sự tham gia của Đồng Nhiên, nhưng lúc cô hỏi thì hần lại từ chối cho ý kiến, không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ hỏi Cảnh Giai Tuệ là cô thích mặc áo cưới có kiểu dáng như thế nào.

Cảnh Giai Tuệ trong lòng bứt rứt khó chịu, một chữ cũng không nói nên lời, hồi lâu mới nhìn cuốn album váy cưới nói : “Anh lợi hại như vậy, chút việc nhỏ này không cần phải hỏi ý kiến em, anh cứ tự quyết định là được rồi!” Đồng Nhiên nghe xong cũng không tức giận, cứ nhiên lại chiều theo ý cô mà hưng trí bừng bừng cúi đầu ngắm nghía!

Hiện tại, vì vấn đề kết hôn này mà cô không buồn nói chuyện quá nhiều với hần.

Cảnh Giai Tuệ chỉ còn biết đem hết sinh lực đặt lên công việc.

Nhưng công ty cũng không phải là nơi khiến cho người ta thấy thoải mái. Hôm nay, cô vừa mới ngồi vào chỗ của mình thì tiếng chuông điện thoại nội bộ trên bàn vang lên, là thư ký của Huỳnh Kỳ Kỳ gọi tới, mời cô tới văn phòng Huỳnh tổng một chuyện.

Trong điện thoại, giọng điệu của cô thư ký kia không hề khiêm nhường chút nào, quả thật giống như đang ra lệnh cho cô vậy. Cảnh Giai Tuệ sau khi cúp máy, nghĩ ngợi một chút, cũng không có đứng dậy, vẫn như trước ngồi xử lý văn kiện.

Một lúc lâu sau, điện thoại lại vang lên, vẫn là cô thư ký kia gọi tới : “Cảnh tiểu thư, sao cô còn chưa đi lên? Lịch trình của Huỳnh tổng vô cùng dày đặc, cô có khái niệm về thời gian không vậy?”

Cảnh Giai Tuệ trực tiếp bỏ máy xuống thật mạnh.

Lúc này chuông điện thoại không kêu nữa, thư ký của Huỳnh Kỳ Kỳ đi giày cao gót bầy phàn, thở phì phò từ trên lầu đi xuống, đứng trước bàn Cảnh Giai Tuệ, đập tay lên bàn, cầm hơi vênh lên, câu cú lịch sự nhưng ngữ khí lại chua ngoa : “Cảnh tiểu thư, trong điện thoại tôi nói còn chưa đủ rõ ràng sao? Huỳnh tổng người đang nắm quyền muốn tìm cô nói chuyện trực tiếp, cô lại chậm chạp không chịu đi lên, thái độ làm việc như vậy thì tôi biết trả lời sao với Huỳnh tổng đây?”

Cảnh Giai Tuệ thuộc bộ phận thu mua của công ty, đại đa số các công nhân viên đến từ hai tập đoàn Triệu Dương và Hằng Thái, nói cách khác là một nửa người Hồng Kông và một nửa người Trung Quốc. Tuy nói là kết hợp làm ăn, nhưng người của tập đoàn Hằng Thái có lòng tự trọng rất cao, nhãn hiệu uy tín, thực lực hùng hậu, có chút kiêu ngạo cũng là chuyện bình thường, hơn nữa đối với một tập đoàn mới như Triệu Dương thì họ lại càng có cảm giác khinh miệt, thực tế thì, ngày thường đi làm họ đều tỏ vẻ vô cùng coi thường các nhân viên của tập đoàn Triệu Dương.

Loại thái độ này làm cho người ta không thể bắt được nhược điểm, ngữ khí nói chuyện cùng ánh mắt tuy rằng khiến cho lòng người không thoải mái, nhưng cũng không đến nỗi để người ta trở mặt, dù sao những người có năng lực vào đây làm việc cũng đều là những người giỏi, đương nhiên sẽ không giống như trẻ con, nhìn không vừa mắt thì sẽ lao vào đánh nhau một trận.

Mà vị thư ký này, quả thật đã phát huy ưu thế tâm lý này một cách cực hạn. Lúc này ở chỗ làm việc, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, nhìn về phía Cảnh Giai Tuệ.

Cảnh Giai Tuệ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn vị thư ký kia hỏi : “Tiên Đế, chức vụ của tôi là gì?”

Người tên Tiên Đế kia bị hỏi liền sững sốt, Cảnh Giai Tuệ nhất định là đang lấy chức vụ giám đốc bộ phận thu mua để nói chuyện với cô. Nực cười! Trong tập đoàn giám đốc tựa như một hạt cát dưới chân, nhiều vô kể! Cô ta coi mình là gì mà lên mặt chứ!

“Thật sự rất xin lỗi, Cảnh tổng, tôi chỉ là một thư ký nho nhỏ, việc của tôi chẳng qua cũng chỉ là truyền đạt lại lời mà thôi! Cô đại nhân đại lượng, xin đừng gây khó dễ ột người làm công như tôi.”

Cô Tiên Đế này đúng là rất có đầu óc, không hổ là người bên cạnh Huỳnh Kỳ Kỳ, lời nói xoay chuyển, đem Cảnh Giai Tuệ trở thành một người kiêu cách, gây khó dễ ột thư ký nhỏ.

Những người Hồng Kông trong phòng làm việc bắt đầu xì xào bàn tán, trên mặt nổi lên biểu tình không thể tin được.

Cảnh Giai Tuệ không để ý, chỉ mỉm cười nói : “Tiên Đế, không cần nói như vậy, chúng ta đều chỉ là người làm công mà thôi, tập đoàn đãi ngộ tốt, lương của chúng ta cũng không ít, đương nhiên phải tận tâm tận lực mà làm việc, cô là thư ký hậu cần, là người truyền đạt lại các thông tin từ cấp trên; tôi ở bộ phận thu mua, nhiệm vụ là phải biết nắm bắt thời cơ, bằng chi phí thấp nhất, thu mua được các xí nghiệp cho tập đoàn.

Bây giờ là mười giờ sáng, mười phút sau sẽ có một cuộc họp qua điện thoại, thảo luận về phương án thu mua ba nhà máy bia ở Đông Bắc. Nếu tôi vắng họp mà đến trễ thời gian thu mua tốt nhất, trách nhiệm này tôi không thể gánh nổi, sẽ bị nói là không làm hết chức trách.

Vừa rồi lúc cô gọi đến nói Huỳnh tổng muốn gặp tôi, tôi đã định nói ngay chuyện này với cô, hy vọng cô sẽ thông cảm, nhưng tôi vừa nói không có thời gian, cô đã lập tức cúp máy rồi, có phải rất không kiên nhẫn hay không? Nếu cô vẫn còn giữ thái độ công tác đó, không phải sẽ làm cho Huỳnh tổng sinh ra những hiểu lầm không đáng có với các phòng ban sao?”

Lời nói của cô không hề tỏ ra kiêu ngạo, lại rất có lý lẽ, không hề dùng thân phận cấp trên của mình để chèn ép người khác.

Tiên Đế bị á khẩu không trả lời được, có lẽ chỉ cô mới biết, Cảnh Giai Tuệ vừa rồi căn bản không hề nói một câu nào liên quan đến cuộc họp qua điện thoại hết, rõ ràng cô chỉ thản nhiên nói đã biết, sau đó liền cúp máy.

Người phụ nữ họ Cảnh này bình thường luôn có dáng vẻ đứng đắn nghiêm trang, nhưng mắng người thì lại tự ra oai như vậy. Nếu Tiên Đế còn cố tình minh oan về cuộc nói chuyện, vậy thì càng khiến cho người ta nghĩ là cô đang cố tình gây sự.

Đúng lúc này, màn hình điện thoại của Cảnh Giai Tuệ lại sáng lên, cô không để ý đến Tiên Đế nữa, trái lại tự đeo tai nghe, chuẩn bị bắt đầu hội nghị.

Tiên Đế trong ánh mắt trào phúng của mọi người, liền ngượng ngùng rời đi.

Đương nhiên lúc cô đi lên lầu, khuôn mặt đã tức giận đến đỏ bừng rồi.

Huỳnh Kỳ Kỳ sau khi nghe cô kể lại đầu đuôi mọi việc, còn thêm mắm thêm muối vào một chút, chỉ hơi nhú mi, cười lạnh nói : “Cô ta đang muốn ra oai phủ đầu với mình đây mà!”

65. Chương 65

Nói xong, Huỳnh Kỳ Kỳ nhìn vào tấm ảnh chụp trong một blog trên điện thoại, là một tấm thiệp mời, bên trên ghi rõ ràng tên của hai người “Đồng Nhiên, Cảnh Giai Tuệ”.

Tấm thiệp này không phải là đưa cho cô, khách đến tham dự hôn lễ này chủ yếu đều là bạn bè thân quen, cô chỉ tình cờ thấy được trên blog của người khác. Người ta nhận được thiệp mời của Đồng Nhiên nên rất hưng phấn, nên chụp ảnh vào rồi công khai trên trang cá nhân.

Trong giây phút nhìn thấy hai cái tên đặt song song trên tấm thiệp mời thanh lịch màu hồng phấn kia, Huỳnh Kỳ Kỳ cảm thấy lỗ tai của mình như sắp nổ tung ra.

Thật lâu mới có thể bình tĩnh trở lại, chuyện thứ nhất cô làm chính là bảo thư ký gọi Cảnh Giai Tuệ lên, cô muốn thử dò xét ý tứ của Cảnh Giai Tuệ.

Sau khi nghe Tiên Đế tức giận kể lại, Huỳnh Kỳ Kỳ ngồi trên ghế ngấm nhìn những tòa nhà bên ngoài cửa sổ, ngay trước khi nhìn thấy tấm thiệp kia, cô còn vô cùng nắm chắc một điều : Đồng Nhiên chỉ đang chơi đùa với Cảnh Giai Tuệ mà thôi. Nhưng khi nhìn thấy tấm thiệp, mọi sự tự tin của cô đã hoàn toàn tan biến.

Cô nghĩ muốn gọi điện cho Đồng Nhiên để xác nhận, nhưng lại không dám, một khi Đồng Nhiên chính miệng thừa nhận, như vậy mọi chuyện tựa như sẽ không bao giờ có cơ hội xoay chuyển.

Cảnh Giai Tuệ ư? Cô ta có điểm nào so sánh được với cô chứ? Nghĩ tới đây, cô chợt nhớ đến có lần Đồng lão thái thái đã từng gọi điện thoại ỉn.

Lần đó, cô đã quả quyết từ chối yêu cầu liên hợp lại với họ để chống lại Đồng Nhiên, lúc này đây, cô biết, mình không thể chờ đợi thêm nữa.

Cô, nên ra tay rồi!

Không đến một tuần lễ, Đồng gia liên tiếp truyền đến tin vui. Làm ọi người kinh ngạc nhất chính là, hai chú cháu Đồng Nhiên và Đồng Hiểu Lượng sẽ cùng tổ chức hôn lễ trong một ngày!

Lúc Đồng Nhiên biết được tin này, hần đang lôi kéo Cảnh Giai Tuệ vào cửa hàng trang sức Boucheron ở Paris lựa chọn nhẫn cưới.

Cười lạnh một tiếng, tắt điện thoại của trợ lý gọi tới, hần liền bình thần ôm lấy cô gái đang ngồi trên ghế salon dành cho khách quý, nhìn nhân viên cẩn thận đưa tới một chiếc nhẫn kim cương màu lam.

Bởi vì biết khách quý đến từ Trung Quốc, người quản lý được an bài ra tiếp khách cũng là người gốc Hoa. Cô đeo một đôi găng tay màu trắng, dè dặt cầm lấy viên kim cương màu xanh lam.

“Đồng tiên sinh, khối nguyên thạch của ngài vẫn luôn được giữ trong tiệm chúng tôi, căn cứ vào số cara và kiểu dáng, nhà thiết kế của chúng tôi đã tốn ước chừng một tháng để thiết kế một vài mẫu khác nhau, mời ngài và vị hôn thê xem thử và quyết định xem mẫu nào ưng ý nhất?”

Đồng Nhiên nhìn vào, cúi đầu hỏi cô gái ngồi bên cạnh : “Em thích kiểu nào?”

Cảnh Giai Tuệ luôn không có hứng thú với mấy thứ này, nhưng thật ra nhìn các mẫu thiết kế cũng có thể khiến cho người ta lóa mắt. Cô nhìn vài lần rồi nói : “Mẫu nào cũng không thích.”

Người quản lý mặc dù vẫn mỉm cười, nhưng thật ra lại đang có chút kinh sợ.

“Cảnh tiểu thư, đây là khối ngọc xanh tinh khiết được khai thác từ Nam Phi rất hiếm có, hơn nữa 27 cara đều được trực tiếp cắt thủ công. Ba tháng trước khối nguyên thạch đó đã được bán với giá 18 triệu đô la, nhà thiết kế của chúng tôi vô cùng mong đợi chủ nhân của nó. Hơn nữa tôi cam đoan, chỉ có nhà thiết kế hàng đầu của chúng tôi mới có thể làm ra một tác phẩm công phu và hoàn mỹ như vậy, khiến cho chủ nhân của nó cảm nhận được tình yêu vĩnh hằng.”

Cảnh Giai Tuệ không ngờ khối đá thoát nhìn không mấy thu hút này lại có lai lịch lớn như vậy, 18 triệu đô la? Đối thành nhân dân tệ là khoảng hơn một tỷ...Được mua ba tháng trước? Hơn một tỷ đổ vào để làm nhẫn cưới? Giống như một người đàn ông ngoài ba mươi sống độc thân, đập nổi bán sắt lấy tiền rồi lừa con gái nhà người ta vào nhà vậy! Người đàn ông này điên rồi ư?

Cảnh Giai Tuệ cố gắng không biểu hiện ra sự kinh ngạc trên gương mặt, chỉ nhàn nhạt mỉm cười với quản lý : “Trình độ tiếng Trung của cô rất tốt, cảm ơn đã giới thiệu.”

Cái gì? Vị quản lý nói cả buổi, đổi lại là một câu khen khả năng tiếng Trung rất khá, trong lúc nhất thời cảm thấy hơi luống cuống.

Đồng Nhiên khẽ gật đầu với vị quản lý giờ phút này đang khóc không ra nước mắt : “Chúng tôi muốn nhìn một lúc nữa, lát sau cô hãy vào.”

Khi quản lý cùng nhân viên ra khỏi phòng khách quý, Đồng Nhiên liền đưa tay nhéo nhéo lên gương mặt đang giận điên người của Cảnh Giai Tuệ : “Em sao vậy? Không thích ư? Trách anh tự ý mua kim cương sao? Đối với những thứ này anh cũng không hiểu lắm, chẳng qua lúc tham gia đấu giá có nghe người ta nói là loại kim cương này rất quý hiếm, nên anh muốn mua về cho em, nếu như em không thích thì chúng ta sẽ chọn loại kim cương khác, lần này cho em quyết định nhé, được không?”

Cảnh Giai Tuệ lập tức nghiêng đầu tránh đi bàn tay to kia : “Nếu đã như vậy, em có thể yêu cầu đổi một chú rể khác được không?”

“Bảo bối à...anh không ngại cường gian cô dâu nhỏ của mình ngay tại đây đâu...” Vừa nói tay vừa luồn vào trong áo cô.

Cảnh Giai Tuệ đương nhiên biết hấn nói được là làm được, vội vàng đè xuống giữ ngực mình : “Vô lại! Anh bỏ tay ra!”

Thế nhưng bàn tay kia đã nắm thật chặt một bên ngực non mềm của cô, mạnh tay xoa nắn đỉnh phần hồng. Cảnh Giai Tuệ chỉ có thể dùng đầu đập vào ngực hấn : “Đáng ghét! Vô lại! Anh rõ ràng cố ý! Tại sao đột nhiên lại muốn kết hôn với em, còn trùng vào ngày tổ chức hôn lễ với Đồng Hiểu Lượng! Anh muốn làm người ta chán ghét sao!”

Kỳ thật Cảnh Giai Tuệ cũng biết rõ, đây đúng là trắng trợn gán tội cho người khác! Rõ ràng là Đồng Nhiên định ngày cưới trước, nhưng vì giận quá nên cô cứ muốn trút hết bực bội lên người hấn.

Quai hàm của Đồng Nhiên kéo căng ra, có thể nhận thấy là hấn đang kìm nén lửa giận : “Em cảm thấy việc kết hôn với anh rất đáng ghét sao?”

Cảnh Giai Tuệ ngậm chặt miệng, không nói gì, bởi vì cô biết, giờ phút này vô luận nói điều gì cũng đều làm tổn thương người ta.

Về vấn đề hôn lễ, họ cũng đã từng bàn bạc qua trong những ngày tháng tươi đẹp trước kia.

Khi đó, người luôn đề xuất đến vấn đề này lại chính là cô mà không phải hấn. Trong ngôi nhà trệt thấp bé chật chội, cô vừa đập giận vừa nói về sau khi kết hôn, nhất định phải chọn một căn nhà không có gián!

Lúc ấy Đồng Nhiên đang ở trong sân, cười nói : “Em chỉ cần có vậy thôi à! Yên tâm! Tương lai khi anh cưới em, nhất định sẽ khiến cho em phải hãnh diện, cho Tuệ Tuệ của anh một hôn lễ khiến các cô gái nhìn vào mà ao ước!”

Khi đó, cô cảm thấy hấn chỉ đang nói suông vậy thôi, nhưng trong lòng thật sự rất hạnh phúc và ấm áp.

Hiện tại, cô mới biết những lời hấn nói đều không phải là đùa cợt, tâm bồng nổi lên sự trống trải mất mát...

Hấn làm như vậy, có phải là để đền bù ột thời còn trẻ, vì mơ hồ mà đánh mất những giấc mơ?

Mà cô, có phải là người xuất hiện trong những giấc mơ đó?

Nghĩ vậy, Cảnh Giai Tuệ đột nhiên nhận ra, bản thân cô luôn kháng cự, là vì trong lòng có một sự sợ hãi và không tự tin.

Cô trước sau vẫn cảm thấy, cô và Đồng Nhiên đã xa nhau rất lâu, liệu có còn yêu không? Cô có thể dùng sự lạnh lùng để lừa gạt người khác, nhưng lại không thể lừa được chính bản thân mình, tên cặn bã này không có điểm gì tốt đẹp cả, đúng là...Cô luôn không tự chủ mặc cho hấn xông thẳng vào tim mình, cho dù có dùng dao nhọn, cũng không thể khoét được hết những tình cảm ẩn sâu trong đáy lòng.

Biết nội tâm mình mềm yếu, nên cô mới càng không dám đến gần. Cô gái mà mọi người hay nghĩ là ung dung trấn định, tài giỏi dũng cảm kia, trong tình yêu thật ra cũng chỉ là một kẻ nhát gan mà thôi...

“Lấy anh đi, em nợ anh mà, có một số việc mình phải thử một lần thì mới biết được là có hợp hay không, năm đó em rời đi một cách kiên quyết như vậy, thật ra thì em có suy nghĩ thử hay không, nếu em không rời đi mà lựa chọn ở lại, vậy chúng ta hôm nay sẽ như thế nào?”

Đồng Nhiên điều chỉnh hô hấp, nhẹ nhàng nắm lấy bả vai của cô gái đang mím chặt môi kia, tiếp tục thuyết phục : “Hôn nhân của chúng ta, cho dù thất bại cũng phải thử một lần. Kỳ thật giống như lúc chúng ta làm tình, em không cần phải lo lắng một cái gì hết, cũng không cần phải gắng sức, cứ nằm yên mà hưởng thụ, làm những thứ em thích, vất vả nhọc nhằn cứ để anh lo...”

Loại suy luận như vậy, cũng chỉ có chú già Đồng Nhiên da mặt dày mới có thể nghĩ ra được.

Có lẽ Cảnh Giai Tuệ sẽ vĩnh viễn không thể thích ứng được, mặt ghen đỏ chỉ biết gắt lên một cái : “Đồ lưu manh...”

Bị Đồng Nhiên quần quýt bám chặt lấy, cộng thêm vị quản lý nói tiếng phổ thông bậc A thuyết phục, Cảnh Giai Tuệ cuối cùng bất đắc dĩ phải chỉ đại một mẫu nhẫn cưới cho xong chuyện.

Sau đó, cô lại bị người đàn ông này kéo đi thử váy cưới. Trong lúc này, điện thoại của Đồng Nhiên lại vang lên, lúc hắn lấy di động ra, Cảnh Giai Tuệ nhìn thấy trên màn hình hiện tên của Huỳnh Kỳ Kỳ.

Lúc Đồng Nhiên ra ngoài nghe điện thoại, di động của Cảnh Giai Tuệ cũng đổ chuông, là tin nhắn của Thượng Thiết, mở ra xem, là một tấm hình : Trong màn pháo hoa tuyệt đẹp, một người đàn ông anh tuấn nhẹ nhàng ôm một người phụ nữ cao quý xinh đẹp, thân mật ôm hôn nhau ở London.

Góc độ chụp và ánh sáng của tấm ảnh rất đẹp, giống như một cảnh trong phim thần tượng vậy...

Dưới tấm ảnh, là một dòng chữ : “Một người đàn ông lãng nhăng khắp nơi như vậy, có đáng giá để em lấy làm chồng hay không?”

66. Chương 66

Sau khi xóa bức ảnh đi, Cảnh Giai Tuệ vẫn rất bình thản tiếp nhận bộ váy cưới được đưa đến rồi đi vào phòng thay đồ.

Đóng cửa phòng thay đồ lại, Cảnh Giai Tuệ nhìn mình trong gương, gương mặt cô trở nên trắng bệch, cùng với bộ váy cưới màu trắng cầm trên tay trông càng thêm bất mắt, cô chậm rãi cởi quần áo, đem lễ phục mặc vào, lúc này nhân viên phục vụ tiến vào giúp cô kéo khóa, sửa sang lại đuôi váy, bỗng bỗng giống như một đám mây trắng khiến cho cô thoát nhìn vô cùng mảnh mai và hấp dẫn.

Ít nhất ở trong mắt Đồng Nhiên, Tuệ Tuệ của hắn còn tươi mới thoát tục hơn cả tiên nữ giáng trần, nghĩ đến không bao lâu nữa, hắn sẽ được cầm bàn tay bé nhỏ của cô bước đi trên thảm đỏ lễ đường, khuôn mặt lạnh lùng của hắn không kìm nén nổi mà nở một nụ cười.

Từ tiệm áo cưới đi ra, Đồng Nhiên không vội vã lên xe mà kéo Cảnh Giai Tuệ đi dọc con đường Champ Élysées, đến nhà số 30, Cảnh Giai Tuệ chợt dừng lại, nơi này là dinh thự của bá tước Monte Cristo trong tiểu thuyết của Dumas, ở đây, hắn đã tỉ mỉ bày ra một loạt kế hoạch báo thù, bao gồm với những kẻ thù có lỗi với hắn, và cả người phụ nữ mà hắn đã từng vô cùng yêu thương... Cô còn nhớ khi lần đầu tiên đọc cuốn tiểu thuyết này, cô còn cảm thấy rất luyến tiếc cho tình yêu của thủy thủ Edmond và thanh mai trúc mã của mình là Mercédès, thậm chí cô còn nghĩ, có lẽ khi người đàn ông này báo thù, hắn cũng đã coi nó như một lối thoát hợp lý cho tình yêu của mình.

Phần cuối câu chuyện tựa hồ càng thêm phù hợp với quan điểm của thế tục, hắn giành được trái tim của công chúa trẻ tuổi Hy Lạp, cùng nhau dắt tay hưởng thụ cuộc sống giàu sang tốt đẹp.

Mà Mercédès thì sống nốt phần đời còn lại trong sự tiếc thương vô hạn về mối tình đã qua của mình.

Cảnh Giai Tuệ vẫn còn nhớ rõ cái cảm giác như nuốt phải ruồi bọ của mình sau khi đọc xong cuốn tiểu thuyết, Mercédès có tội gì chứ? Lúc trước sau khi vị hôn phu phải vào tù, nàng đã rất đau khổ chờ đợi, nhưng là vì nàng đã không kiên trì mà đợi đến cùng ư? Hay là sau khi nghe tin người yêu chết trong tù, nàng cũng không tự tử vì tình mà chết theo?

Bây giờ đột nhiên lại giật mình nhận ra rằng, cô cũng giống như Mercédès không có kiên trì đợi đến khi người yêu ra tù.

Lưng mang tội “Phản bội”... Trong quan niệm đạo đức của Đồng Nhiên, đó là người không xứng đáng có được hạnh phúc.

Thay vì ôn lại tình cảm với người đã từng phản bội mình, chi bằng đi tìm kiếm một tình yêu mới.

Gia thế hiển hách, xinh đẹp tài giỏi, không phải là đối tượng có thể dễ dàng gặp được.

Tình cảnh bây giờ là thế nào đây? Cảnh Giai Tuệ bỗng nhiên cảm thấy mình không đủ can đảm để phá hỏng nhân duyên tốt đẹp của người khác.

Hiện tại nhìn lại, căn nhà số 30 trong truyền thuyết, nay đã trở thành một cửa hàng bán đồ xa xỉ nổi tiếng, những người phụ nữ ra ra vào vào đều mang theo một nụ cười, không một ai cảm nhận được nỗi buồn trong cuốn tiểu thuyết kia.

Thế nhưng Đồng Nhiên lại hiểu lầm ý của Cảnh Giai Tuệ, thấy cô ngây người đứng trước cửa hàng, hần liền dắt tay cô vào, mua một đồng lớn đồ trang sức ví da số lượng có hạn, thắng lợi trở về.

Lúc đến khách sạn, Đồng Nhiên vào phòng tắm rửa. Di động của hắn đặt trên bàn bất ngờ rung lên.

Cảnh Giai Tuệ không cầm lên, chỉ nghiêng mặt nhìn vào màn hình. Điện thoại thông minh tiện lợi ở chỗ, khiến cho người lười lại càng thêm lười, chỉ cần chỉ ngón tay vào một cái là có thể nhìn thấy được dòng chữ trên màn hình.

Hẹn gặp người đẹp ở Mát London! Sau khi dòng chữ nhấp nhô được vài cái, liền thu lại thành một phong thư nhỏ.

Cảnh Giai Tuệ xoay người ngồi trước bàn trang điểm, sau khi tắm xong liền bôi kem dưỡng da lên mặt.

Xuyên qua gương, cô thấy Đồng Nhiên đi ra cầm điện thoại lên, sau khi gảy tay đọc mẩu tin nhắn thì lại để điện thoại xuống : “Địa điểm hôn lễ của chúng ta được định tại một tòa pháo đài cổ kính gần Cambridge ở Anh, chủ nhân của tòa pháo đài này muốn bán, anh nhìn thuận mắt nên đã mua, về sau chúng ta tới Anh nghỉ phép cũng không cần phải ở trong khách sạn nữa, bất quá đại bộ phận phòng khách bên trong pháo đài đều khá cũ, anh đã gọi thư ký an bài thợ đến sửa sang lại, trang viên bên trong cũng phải bố trí thêm. Anh thấy hôm nay em đã hơi mệt mỏi rồi, đi ngủ sớm một chút đi, có chuyện gì thì gọi Thôi trợ lý ở phòng bên cạnh. Anh đến xem trước một chút, chiều nay sẽ trở lại.”

Cảnh Giai Tuệ cầm lược chải lên mái tóc đen, không quan tâm “Ừ” một tiếng.

Đồng Nhiên thay quần áo xong, hôn lên mặt cô một cái rồi đi ra ngoài.

Đợi khi hắn ra cửa, Cảnh Giai Tuệ rút một cái khăn giấy trên bàn ra, mạnh bạo lau lên nơi người đàn ông kia vừa hôn lên, đôi mắt cô đã ngân ngấn nước...

Hít một hơi thật sâu, bình ổn lại hô hấp, cô suy nghĩ một chút rồi gọi điện thoại cho Thượng Thiết : “Thượng Thiết, tôi muốn nhờ anh giúp một việc.”

Giọng nói truyền đến trong ống nghe lộ ra sự vui vẻ : “Có việc gì em cứ nói đi!”

Cảnh Giai Tuệ nắm chặt điện thoại, cô biết, trong giây phút Đồng Nhiên bước ra khỏi đây, thì tất cả cũng đã kết thúc rồi – lúc này, không thể, cũng không cần phải cho đôi bên thêm bất kỳ sự tiếc nuối nào nữa.

67. Chương 67

Nói là chiều sẽ về, nhưng đã qua hai ngày, Đồng Nhiên vẫn còn ở London xử lý công sự và việc riêng.

Cho đến khi Cảnh Giai Tuệ gọi điện thoại nói với hắn là cô muốn về nước, hắn mới vội vã trở về gấp.

Sau khi tài xế lái xe đưa Cảnh Giai Tuệ đến sân bay, Đồng Nhiên mới xuất hiện, đi cùng hắn là Huỳnh Kỳ Kỳ.

“Huỳnh tổng đến London có việc, vừa vặn đi cùng anh về.” Đồng Nhiên giải thích xong, Cảnh Giai Tuệ liền quay ra gật đầu cười với Huỳnh Kỳ Kỳ. Máy bay là của Đồng Nhiên, muốn cùng ai bay trên bầu trời xanh kia cũng là quyền lựa chọn của hắn.

Ít ra thì, càng đông càng vui, hành trình mấy giờ đồng hồ cũng sẽ không trở nên nhàm chán.

Đồng Nhiên có vẻ như đang gặp một số việc quan trọng, ở trên máy bay cũng phải tổ chức hội nghị từ xa trên máy tính, sắc mặt vô cùng tập trung.

Cảnh Giai Tuệ và Huỳnh Kỳ Kỳ ngồi ở khoang trước, hai mắt nhìn nhau.

“Tôi nghe Eric nói, hai người sẽ tổ chức đám cưới, chúc mừng cô.” Huỳnh Kỳ Kỳ vừa cười vừa lấy trong túi ra một cái hộp tinh xảo, “Đây là quà mừng tôi tặng cô trước, cô mở ra xem xem có thích không?”

Cảnh Giai Tuệ chậm rãi đưa tay ra tiếp nhận, mở ra, là một chiếc nhẫn đuôi cáo bằng kim cương, giao thoa với nhau giống như những giọt nước...

Đuôi cáo? Tượng trưng cho sự tự do và độc thân?

Món quà tặng này thật sự rất đẹp và quý giá, nhưng lại không mấy thích hợp dùng làm quà tặng tân hôn. Bất quá người đàn ông kia sẽ không bao giờ quan tâm đến ý nghĩa hàm ẩn của những món đồ, cho dù trong lòng không thoải mái, cô cũng không thể lao tới mà khóc lóc kể lể với hắn, Huỳnh tổng thật sự là một người lão luyện đến ghê tởm!

Cảnh Giai Tuệ cũng không quá để ý, cô cầm lên rồi đeo lên tay, mỉm cười với Huỳnh Kỳ Kỳ : “Cám ơn cô, Huỳnh tổng, mặc dù kim cương trên chiếc nhẫn này hơi nhỏ, nhưng rất phù hợp để phối với các món đồ trang sức rực rỡ khác, cũng rất xứng với ngôi sao màu xanh lam mà Đồng Nhiên tặng cho tôi.”

Nụ cười của Huỳnh Kỳ Kỳ sau câu nói không mấy để tâm của Cảnh Giai Tuệ bỗng trở nên gượng gạo, ngôi sao xanh lam? Mới đầu cô chỉ nghe bạn bè nói qua, khối đá màu xanh ngọc vô cùng quý giá đã được Đồng Nhiên đấu với giá cao, khi đó, trong lòng cô còn cảm thấy rất vui vẻ, trực giác nhận định, viên ngọc xanh này sẽ được Đồng Nhiên đưa đến trước mặt mình trong một lần hẹn hò lãng mạn nào đó.

Thế nhưng thiên tính vạn toán, cô không ngờ lại xuất hiện thêm một Cảnh Giai Tuệ, chỉ trong một thời gian ngắn mà đã có thể làm ột người đàn ông kiêu ngạo như Đồng Nhiên cam tâm tình nguyện tiến tới hôn nhân. Hơn nữa, còn dùng viên kim cương kia làm nhẫn cưới...

“Sao lại nhỏ vậy? Đây là bông tai hay nhẫn đây? Huỳnh tổng, quà tặng của cô không phải quá mức hẹp hòi sao?” Vừa đúng lúc này, Đồng Nhiên cũng đi tới, nhìn thấy chiếc nhẫn kia thì bắt đầu vui vẻ hỏi han.

Huỳnh Kỳ Kỳ thu hồi vẻ cứng nhắc trên mặt, mỉm cười nói : “Nhẫn lớn phải để cho chú rể tặng, tôi không dám giành việc của Đồng Nhiên, nên chỉ có thể tặng cô một chiếc nhỏ!”

Đồng Nhiên cười cười, cúi đầu xuống lơ đãng nói với Cảnh Giai Tuệ : “Huỳnh tổng là muốn tặng quà cho hai đứa con gái của chúng ta đây mà, cái này trẻ con đeo thì có vẻ hợp hơn...” Nói xong liền tháo chiếc nhẫn đuôi cáo trên tay Cảnh Giai Tuệ xuống.

Huỳnh Kỳ Kỳ khẽ nhếch miệng, hỏi : “Eric, việc đàm phán với tập đoàn Walker thế nào rồi?”

Đồng Nhiên không nói gì, chỉ khẽ cười.

Huỳnh Kỳ Kỳ đột nhiên cảm thấy có chút lo sợ, suy nghĩ một chút, nét mặt lại thu hồi vẻ tự nhiên.

Kế hoạch hợp tác buôn bán của Đồng Nhiên và tập đoàn Walker không phải mới diễn ra ngày một ngày hai, tập đoàn bia nổi tiếng Walker dự định mượn mạng lưới internet của hãng bia mới để tiến vào thị trường Trung Hoa. Mà Đồng Nhiên cũng có thể dùng cơ hội này, đem kinh phí đầu tư thu hồi về bình thường, nhanh chóng tiến đến mục đích lợi nhuận.

Nhưng mà, sao cô có thể để cho Đồng Nhiên đạt được mục đích chứ? Việc quan trọng bây giờ là rút sạch hoạt động tài chính của tập đoàn, chặn lại đôi cánh đang sắp cất cao của Đồng Nhiên, hơn nữa còn có thể lót đường cho nhà máy bia của Hằng Thái ở nước ngoài.

Song ban đầu cô vẫn chưa hoàn toàn nắm chắc được thành công, nhưng bây giờ, từ sự căng thẳng giữa cha con Đồng gia và Đồng Nhiên, còn thêm Thượng Thiết tham gia vào, mục đích của cô liền tăng lên mười lần thắng!

Bởi vì có sự nhúng tay từ phía sau của cô, nên hiện tại việc đàm phán của Đồng Nhiên và tập đoàn Walker đang rơi vào bế tắc, rất nhanh nguồn tài chính của tập đoàn Triệu Dương sẽ rơi vào trạng thái quay vòng mất ổn định...

Hôn lễ ư? Cô ngược lại đang muốn xác định xem, Eric của cô sẽ chọn lựa thế nào giữa giang sơn và mỹ nhân?

Huỳnh Kỳ Kỳ từ từ ổn định lại tinh thần, cầm ly nước trái cây trên bàn lên uống một ngụm...

Máy bay chở đầy những mưu kế đã hạ cánh an toàn.

Lúc máy bay hạ cánh, Đồng Nhiên lại không vội vã quay về công ty mà nói với Cảnh Giai Tuệ : “Đồng dài không bằng trực tiếp, hôm nay hai chúng ta về gặp ba mẹ em đi.”

Cảnh Giai Tuệ dừng lại, cô biết nếu cô càng ngăn cản thì người này sẽ càng cố chấp làm theo ý mình : “Chuyện của anh trai em vừa mới được giải quyết, trong lòng ba mẹ đều rất phiền muộn, đột nhiên anh tới đó, em sợ mọi người sẽ trở nên lúng túng, không bằng đợi thêm vài ngày nữa, em sẽ cùng ba mẹ nói qua một chút, tuần sau chúng ta đến cũng được...”

Giọng điệu thương lượng hòa hoãn của cô đã thành công lừa được tên ma vương này đồng ý.

Nhưng Cảnh Giai Tuệ biết, thời gian của mình không còn nhiều, phải hành động thật nhanh mới được!

68. Chương 68

Trở lại công ty, trận tuyến phe cánh rất rõ ràng, bầu không khí kỳ lạ bắt đầu xuất hiện, toàn bộ công ty như đang chơi “Tam quốc”.

Đúng là Đồng Nhiên hoàn toàn đem tâm tư đặt hết lên việc chuẩn bị cho hôn lễ, chẳng những vắng họp ban giám đốc vài lần, mà ngay cả việc đàm phán với công ty bia ở châu Âu đang gặp phải trở ngại cũng không mấy quan tâm.

Huỳnh Kỳ Kỳ vốn đang âm thầm đề phòng Đồng Nhiên ra tay từ phía sau, nhưng sau mấy lần dò xét, những người hay đi cùng Đồng Nhiên đều nói là hẳn chỉ vội vàng lo cho đám cưới.

Trong lòng tuy không che giấu được sự chua xót, nhưng Huỳnh Kỳ Kỳ cũng cảm thấy yên lòng, bắt đầu chuẩn bị đại hội cổ đông, công bố việc kinh doanh nhãn hiệu bia nước ngoài trong khu vực nội địa của mình.

Cảnh Giai Tuệ vốn không muốn cùng Đồng Nhiên nói chuyện gì nhiều, trong việc kinh doanh, hẳn luôn không quan tâm đến ý kiến của phụ nữ, cũng chưa từng cho cô nhúng tay vào, nhưng lúc này, cô không thể nhìn được nữa, nhịn không được hỏi hẳn rốt cục muốn làm cái gì? Không muốn quan tâm đến công ty nữa hay sao? Nhưng người này lại liên tục ngắt lời cô, chỉ để ý hỏi mấy chuyện vụn vặt.

Mãi đến khi Cảnh Giai Tuệ tức đến xanh mặt, mặt cau có không thèm quan tâm hẳn nữa thì Đồng Nhiên mới nghiêm túc nói : “Anh đã hứa sẽ cho em một hôn lễ long trọng, cho nên hiện tại bất cứ việc gì cũng phải xếp đằng sau hôn lễ.”

Khí phách đó, quả thật giống như một vị hoàng đế đang bỏ mặc giang sơn của mình vậy!

Cảnh Giai Tuệ không nói được gì, chỉ có thể trừng đôi mắt yêu kiều nhìn cái người vô tâm tiêu tiền như rác kia!

“Trước đây, vì anh quá để tâm đến việc làm ăn nên mới hay khắt khe với em, cho nên có kiếm được nhiều tiền hơn nữa thì cũng có ích gì, anh liều mạng dốc sức làm ăn, nhưng đến khi quay lại thì em đã không còn đứng sau lưng anh nữa rồi. Lúc này đây, cho dù có phải đánh đổi nửa gia tài của mình, anh cũng phải cưới được em về nhà, có vậy em mới không thể rời xa anh, chỉ có thể ngoan ngoãn trở thành vợ của anh thôi!”

Cảnh Giai Tuệ từ từ làm dịu lại cơn tức đang nghẹn trong cổ họng, ổn định nhịp tim bỗng trở nên rối loạn, nhàn nhạt nói : “Em thật sự không thể rời đi được đâu, cho nên xin anh hãy lo lắng cho công việc của mình một chút đi, không mọi người sẽ nói mất chọn vợ của Đồng Nhiên có vấn đề, mệnh quá cứng rắn! Mới đó thôi mà đã làm cho anh phải mất một nửa gia sản...”

Đồng Nhiên nửa chữ cũng không nghe lọt tai, chỉ ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, giả trò hỏi : “Chỗ nào cứng hả, anh thấy rất mềm mà! Ngược lại anh có một “thứ cứng rắn”, em có muốn thử một lần không?”

Người đứng đầu đang nhất thời buông lỏng, Huỳnh Kỳ Kỳ cũng không kiêng nể gì mà hành động càng lúc càng nhanh.

Triệu Dương bị gạt bỏ một cách kịch liệt, thậm chí ngay cả chỗ làm việc cũng bắt đầu bị chiếm dụng.

Hôm nay Cảnh Giai Tuệ vừa mới đi vào cửa chính công ty thì đã trông thấy cửa hàng gần đó đang chuyển từng rương trái cây vào, chất lượng có vẻ không tệ, còn có mấy trái sầu riêng rất to.

Thì ra công ty có khách tới bàn chuyện làm ăn, bộ phận PR biết những vị khách này thích ăn sầu riêng nên đã cố ý mua để tiếp đãi.

Tuy nhiên loại quả này mùi rất nặng, đặt ở đâu cũng không thích hợp, một cô gái trong bộ phận PR đang nhìn đồng hồ quả mà bắt đầu khó xử, thư ký của Huỳnh Kỳ Kỳ vừa vặn đi tới, liếc thấy Cảnh Giai Tuệ liền nhàn nhạt hỏi : “Cảnh tổng, những thứ trái cây này trước cứ gửi lại phòng làm việc của cô có được không? Chỗ của cô khá rộng, để đó cũng rất tiện.”

Cô còn tưởng rằng Cảnh Giai Tuệ nhất định sẽ từ chối, đến lúc đó cô cũng có cơ hội để quăng ra một số câu nói sắc nhọn rồi! Phải biết rằng, hiện tại danh tiếng của Hằng Thái đã hoàn toàn áp đảo Triệu Dương, công nhân viên của Triệu Dương bị loại bỏ sạch sẽ cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Lúc thư ký của Huỳnh Kỳ Kỳ phân phó mang mấy thùng trái cây chồng chất vào phòng của Cảnh Giai Tuệ, có một vài nhân viên trẻ tuổi đã bắt đầu ngồi không yên, đứng dậy âm ỉ với mấy người chuyển đồ.

Cảnh Giai Tuệ đứng dậy, thần sắc tự nhiên bảo mấy người trẻ kia ngồi xuống, sau đó về mặt ôn hòa cho bọn họ chuyển đồ vào.

Chỉ là mùi của sầu riêng thật sự quá nặng, phòng mở điều hòa nên càng không thể làm bay mùi, không khí vô cùng ngột ngạt.

Sau khi đám người diễu võ giương oai kia rời đi, Cảnh Giai Tuệ đứng dậy, đề xuất mọi người ra nhà hàng món Âu ở phố đối diện ăn cơm trưa, hóa đơn sẽ do cô thanh toán.

Mấy người trẻ kia vui vẻ đồng ý, nhưng có mấy nhân viên kỳ cựu lại không đi, chỉ nói mình chưa xong việc, tạm thời chưa thể nghỉ trưa.

Trong lòng Cảnh Giai Tuệ rất hiểu, hiện tại công nhân viên của Triệu Dương đều đang trong giai đoạn nhàn rỗi, làm gì có chuyện bận rộn đến không dứt ra được? Mấy người kia dạo gần đây đều không có thiện cảm với nhân viên của Hằng Thái, hiện tại khi cô đề xuất đi ăn trưa, bọn họ làm vậy là để phản kháng việc cô cho thư ký của Hằng Thái chất đồng trái cây ở trong phòng làm việc.

Trên đường đi, mấy người trẻ rất bất bình, Vương Tiến, người có dáng vẻ khá cao to, thở phì phò nói với Cảnh Giai Tuệ : “Cảnh tổng, đám người kia quá kỳ cục, chị càng khách khí với bọn họ thì bọn họ sẽ càng cho rằng chị là người dễ bắt nạt.Cứ theo đà này, chúng ta sẽ không còn mảnh đất cắm dùi mắt.Em nghĩ, chúng ta cứ nên phản kháng bọn họ, cùng lắm là rời khỏi công ty, còn hơi là ở lại để chịu khinh bỉ.”

Cảnh Giai Tuệ khẽ cười : “Cứ mặc kệ bọn họ đùa giỡn, chúng ta nhường nhịn một chút cũng không mất gì.Mọi người hãy cứ làm tốt việc của mình, cho bọn họ phải khóc vì tức chết.”

Vương Tiến và mấy người khác nghe xong, trên mặt thoáng hiện lên nét kỳ quái, liếc nhìn nhau.Công ty đang lâm vào tình trạng khủng hoảng, vậy mà Cảnh Giai Tuệ lại không có hành động gì, cho nên bọn họ có chút lo lắng cho tiền đồ của mình, lời vừa rồi họ nói cũng vừa là oán thán, cũng vừa muốn thử dò xét xem sao.Nghe ra được Cảnh Giai Tuệ không có kế hoạch nào khác, mấy người họ cũng cảm thấy yên tâm hơn.Cảnh Giai Tuệ cũng là mượn cơ hội để tiết lộ một chút, để cho bọn họ an lòng, dù sao có rất nhiều chuyện phải nhờ đến bọn họ tham gia vào, cô cũng không muốn lừa gạt bọn họ làm gì.

Vào nhà hàng Âu, bồi bàn trực tiếp dẫn bọn họ vào một góc, dưới bàn đặt một cái thùng giấy.Đợi bồi bàn đặt đồ uống lên bàn rồi rời đi, Cảnh Giai Tuệ nói với bọn họ : “Hằng Thái” quây nhiễu kế hoạch của Đồng tổng, muốn tiến cử nhãn hiệu bia châu Âu của mình, tiến thêm một bước để khống chế công ty của chúng ta, chúng ta sẽ không để cho bọn họ được như ý.Trong hộp giấy dưới bàn là những tài liệu tiêu thụ và mạng lưới sắp xếp của các nhãn hiệu bia châu Âu những năm gần đây, việc của mọi người chính là tìm ra những

nhãn hiệu có khả năng xung đột và cạnh tranh mạnh nhất với Hằng Thái. Tôi sẽ cùng bọn họ bàn bạc, có cùng chung đối thủ, khả năng hợp tác sẽ cao hơn rất nhiều.”

Mấy người kia rất hưng phấn muốn thử : “Được ạ, thì ra Cảnh tổng đã dự tính từ trước. Chị yên tâm, bọn em nhất định sẽ tìm được một nhãn hiệu có thể cạnh tranh gay gắt với bọn họ, đến lúc đó xem bọn họ còn kiêu ngạo được nữa không.”

Cảnh Giai Tuệ tiếp tục nói : “Mỗi máy tính của phòng làm việc đều có chế độ theo dõi giám sát, khả năng sẽ bị người khác nhìn thấy tư liệu trong máy tính, lần này vừa vận mượn cơ hội tránh đi. Mọi người về sau sẽ dùng máy tính xách tay của mình để làm việc này.”

Nói xong, Cảnh Giai Tuệ mở thùng giấy ra, từ bên trong lấy ra một chồng văn kiện rồi phân chia cho bọn họ : “Mọi người vất vả rồi, hôm nay hãy tìm ra mấy mục tiêu, tôi sẽ bắt đầu bước tiếp theo là đàm phán.” Mọi người đều vui vẻ nhìn tài liệu, thỉnh thoảng còn lấy bút đánh dấu lại, Cảnh Giai Tuệ cũng cầm lấy một tập văn kiện rồi xem xét.

Hai canh giờ sau, mấy người cuối cùng đã xem xong toàn bộ tài liệu. Vuốt đôi mắt mỗi nhừ, Cảnh Giai Tuệ hỏi : “Mọi người đã tìm được mục tiêu chưa?” Vương Tiến mở miệng trước : “Cảnh tổng, em phát hiện nhãn hiệu của Triệu Dương có mức tiêu thụ năm 2013 là 13 triệu Euro, có ba nhãn hiệu có mức tiêu thụ không chênh lệch lắm là Carlsberg, Heineken và Bath, em cảm thấy có thể lựa chọn trong mấy nhãn hiệu này.” Những người khác cũng nói ra vài nhãn hiệu mà mình nghĩ có khả năng.

Cảnh Giai Tuệ nói : “Tốt lắm, chúng ta sẽ đem các nhãn hiệu này vào danh sách đối tượng hợp tác. Hiện tại mọi người kết hợp với những văn kiện trong tay, lên mạng tìm kiếm cụ thể thông tin của những nhãn hiệu này, thời gian thành lập, chính sách phát triển, mục tiêu nhân viên và kế hoạch trong tương lai của họ, chúng ta sẽ từ đó chọn ra ba công ty phù hợp nhất.”

Lại một canh giờ sau, qua mấy lần sàng lọc cùng thương lượng, cuối cùng mọi người đã tìm ra ba công ty có khả năng hợp tác thành công nhất với Triệu Dương là Finlandia, Decker và Glidden Lund.

Cảnh Giai Tuệ biết trước khi đại hội cổ đông diễn ra, cô phải chuẩn bị xong việc liên lạc, như vậy mới có thể thuyết phục được các cổ đông lớn nhỏ. Những chuyện này, chỉ dựa vào một mình cô là không thể, hơn nữa bây giờ còn chưa thích hợp để nói cho Đồng Nhiên, bởi vì... Nếu như hắn biết, hắn nhất định sẽ không chút do dự mà một mực từ chối.

Tự tôn của một người đàn ông, muốn chặn lại quả thật là một việc rất khó!

Đang lúc nghĩ giải lao, cô đi vào toilet gọi điện thoại cho Thượng Thiết : “Alo, là tôi.”

“Giai Tuệ, em đã chuẩn bị xong chưa? Anh đã giúp em làm giấy căn cước mới, đã lập hồ sơ chính thức trong hệ thống máy tính của công an, hơn nữa hộ chiếu visa cũng đầy đủ rồi, em không cần phải mang theo cái gì hết.”

“Cám ơn anh... Nhưng mà, ở đại hội cổ đông sẽ không có thay đổi gì chứ?” Cảnh Giai Tuệ cup mắt, nhẹ giọng thử thăm dò.

“Chỉ cần em thực hiện lời hứa với anh, rời khỏi Đồng Nhiên, anh đương nhiên sẽ không thất hứa, chỉ là... Em bây giờ làm hết thấy mọi việc như vậy, không phải là tốn công vô ích mà không nhận được một lời cảm ơn hay sao? Đồng Nhiên rất không thích việc phụ nữ tùy tiện đứng ra làm chủ, nhúng tay vào chuyện làm ăn.”

“Hết thấy đều là tôi nợ anh ấy, phải trả hết tôi mới an tâm được, có muốn ném muốn vứt gì thì cũng là việc của anh ấy. Tôi chỉ cần biết là mình đã không còn nợ nần gì anh ấy nữa...”

Đầu bên kia yên lặng một lát rồi mới nhẹ nhàng nói : “...Hắn đối với em như vậy mà em vẫn còn nghĩ cho hắn... Nhưng mà, em không nợ hắn nữa, nhưng còn anh thì sao? Em không nghĩ sẽ trả nợ cho anh sao?”

69. Chương 69

Thượng Thiết nói những lời này với một giọng điệu vô cùng ngạo mạn, nhưng chỉ có hần mới biết, khoảnh khắc chờ đợi câu trả lời của cô, hô hấp của hần dường như đang ngưng lại.

Đầu bên kia không có tiếng đáp lại, sau một lúc im lặng liên tục tiếp tắt máy.

Thượng Thiết nhìn di động trong tay, hít một hơi thật sâu, hần tự nhắc mình không được nóng vội, đợi đến khi cô rời khỏi Đồng Nhiên, hần... Chắc chắn sẽ có rất nhiều cơ hội!

Sau khi đặt ra mục tiêu, Cảnh Giai Tuệ lại bắt đầu tập hợp các tin tức buôn bán gần đây ở nước ngoài.

Ông trời thật tốt, trên một bài báo có ghi giám đốc điều hành của tập đoàn Bath có ý định về hưu khiến Cảnh Giai Tuệ chú ý.

Sau một hồi, Cảnh Giai Tuệ đưa Bath lên làm mục tiêu thứ nhất, Bath liên tục có ý muốn tiến quân vào thị trường Trung Quốc, cũng có chi nhánh ở Hồng Kông, nhưng vẫn chưa thấy tập đoàn có hành động cụ thể gì.

Ngày hôm sau cô đã hẹn gặp được với thư ký phòng tài vụ tên John của Bath. Lúc Cảnh Giai Tuệ bước vào phòng làm việc, sau khi nói đơn giản mục đích đến gặp, vị thư ký tựa vào lưng ghế, hai tay đặt lên tay ghế, mỉm cười nói : “Cảnh tiểu thư, tôi không hiểu cô dựa vào đâu mà tin rằng chúng tôi sẽ đồng ý hợp tác. Công ty chúng tôi kinh doanh rất tốt, có những chiến lược phát triển riêng của mình, không cần hợp tác với các cô.”

“John tiên sinh, sau một thời gian cân nhắc thận trọng, chúng tôi đã quyết định lựa chọn đối tượng hợp tác là Bath. Tôi cũng hiểu rất rõ mục đích của quý công ty. Vô luận chúng tôi hợp tác với ai, tôi đều có thể khẳng định, trong một thời gian ngắn cổ phiếu của cả hai bên nhất định sẽ tăng một cách lâu dài, qua đó các vị sẽ có thể kinh doanh ở một thị trường mới là Trung Quốc, còn chúng tôi cũng sẽ được cung cấp những sản phẩm chất lượng tốt đến từ châu Âu, đôi bên sẽ phát triển một cách nhanh chóng.”

Nếu như các vị từ chối, thì người đạt được chỗ tốt này đương nhiên sẽ là “Hằng Thái”. Khu vực kinh doanh của quý công ty đa phần giống với “Hằng Thái”, thị trường đã được mở rộng đáng kể, “Hằng Thái” phát triển thì các vị sẽ lùi lại, nếu lúc đó ban giám đốc và các cổ đông biết chuyện các anh đã từng từ chối chúng tôi, có phải là anh sẽ rất khó ăn nói hay không?” Cảnh Giai Tuệ chăm chú nhìn vào mắt John, nhẹ nhàng nói.

John nhú mày, hai tay đặt lên đùi, rơi vào trầm tư.

Im lặng hồi lâu, hần cúi người về phía trước, tay vịn lên bàn, nhìn Cảnh Giai Tuệ nói : “Tôi nghe nói gần đây công ty của các cô rất hỗn loạn, cô và tổng giám đốc Đồng cũng không thể quyết định những quyết sách quan trọng của công ty. Cô có thể đảm bảo dự án hợp tác với chúng tôi sẽ được thông qua không?”

Cảnh Giai Tuệ nở nụ cười, nếu như Bath thật sự không có ý định hợp tác, vậy tại sao bọn họ lại biết rõ nhiều ẩn tình bên trong công ty cô như vậy?

“Đồng tổng của chúng tôi đã đệ trình trước đề án hợp tác với quý công ty. Nếu như không thành công, quý công ty cũng không phải chịu trách nhiệm gì, tôi chỉ cần anh ký tên lên một phần hiệp nghị, bằng không nếu chỉ nói miệng về dự án này với ban giám đốc, không phải quá mức trẻ con sao?”

Vấn đề ký tên không tốn công sức này, đương nhiên là John đồng ý.

“Được, vậy tôi chờ tin của cô. Một khi các cô thành công, tôi nhất định sẽ nghĩ cách để các phòng ban trong công ty thông qua nghị quyết của các cô.” Nói xong, John đứng lên, chủ động bắt tay Cảnh Giai Tuệ.

Sau khi trở lại công ty, Cảnh Giai Tuệ lập tức đệ trình dự án hợp tác với Bath cho ban giám đốc. Trong phòng làm việc rộng rãi sáng rực, Huỳnh Kỳ Kỳ chỉ đơn giản lật mấy trang dự án rồi trực tiếp ném lên bàn.

Bước đi thông thả đến chỗ cửa sổ, hai tay cô khoanh trước ngực nhìn đường phố bên dưới và dòng người đi lại nhỏ bé như những con kiến, trong lòng cười lạnh nghĩ thầm : “Đúng là không biết tự lượng sức! Tôi đã sớm biết cô sẽ không ngoan ngoãn ngồi chờ chết, lại còn muốn tìm đối thủ của Hằng Thái là Bath để chống lại tôi. Thật sự là quá ngây thơ! Trong ban giám đốc tôi và Thượng Thiết chiếm đa số phiếu, chỉ cần chúng

tôi không thông qua, cô cho dù có hàng ngàn cái dự án thì cũng chẳng thể làm gì được. Còn phải chịu bị chúng tôi làm cho nhục nhã. Cô không muốn chịu khuất phục đúng không? Được thôi, nếu cô đã không cam lòng như vậy, tôi sẽ ở trong ban giám đốc mới nhục nhã cô một trận, cô nên nhớ đây là do cô tự chuốc lấy.”

Cảnh Giai Tuệ đi vào phòng làm việc của Đồng Nhiên, trên bàn hân đang đặt bản đề án của cô, Đồng Nhiên vắt chân ngồi trên ghế, nhìn đề án trên bàn, nét mặt nhìn không rõ buồn vui : “Anh đã xem rồi, ý tưởng rất tốt, nhưng lại không có ý nghĩa thực tế, bởi vì ban giám đốc chắc sẽ không thông qua đâu.”

Giọng nói hơi khàn của Đồng Nhiên vang lên.

“Em không cam tâm chịu thua như vậy. Vô luận như thế nào em cũng muốn thử một lần, cho dù đến cuối cùng vẫn thua, ít ra em còn an ủi là mình đã cố gắng hết sức, nếu không, em vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho chính mình.”

Đồng Nhiên không ngẩng đầu lên, im lặng một lúc rồi nói : “Được rồi, cứ làm theo ý em đi. Trước kia anh cũng đã nói rồi, cho dù em làm điều gì, anh cũng sẽ hết lòng ủng hộ em.”

Thái độ “nhà của anh em cứ thoải mái mà chơi” này, thật làm cho người ta có ý muốn kéo hân khỏi vị trí ông chủ kia mà đánh ột trận, Cảnh Giai Tuệ thật không có cách nào nói chuyện với hân, chỉ có thể ra sức tự nhắc nhở mình : Đừng sợ, trở về lại xem lại lần nữa, xem có sơ hở gì không, lúc này, chỉ được phép thành công, không được phép thất bại!

Cảnh Giai Tuệ yên lặng xoay người, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Trước đại hội cổ đông ba ngày, Cảnh Giai Tuệ bận rộn tới mất, hân không thể phân thân làm hai người. Gọi điện thoại liên lạc, tới cửa thăm hỏi, lần lượt gặp mặt từng cổ đông nhỏ, tuyên truyền đề án của mình.

Ba ngày sau, cổ họng của Cảnh Giai Tuệ đã trở nên đau rát, lúc nói da thịt trên mặt đều cứng cả lại, gập gờ vài cổ đông cuối xong, kết quả cũng tạm ổn, mặc dù nhiều cổ đông nhỏ đều công nhận đề án của cô, nhưng không mấy ai bày tỏ sẽ ủng hộ cô trước ban giám đốc.

Ngày thứ tư, mười giờ sáng, ban giám đốc triệu tập tại phòng họp lớn. Cảnh Giai Tuệ lẳng lặng ngồi trong phòng làm việc, nhớ lại một loạt chuyện phát sinh sau khi tới công ty của Đồng Nhiên, không hiểu sao lại cảm thấy nhẹ nhõm, giống như đang buông xuống được một cái gì đó.

Nguyên một đám người trẻ tuổi cùng phòng cô đều kích động ngồi không yên, thỉnh thoảng lại đứng lên đi vài bước, nhưng ai cũng biết trong lòng cô cũng lo lắng nên không tới quấy rầy, ngược lại còn bội phục khả năng trấn tĩnh của cô.

Chín giờ rưỡi, Cảnh Giai Tuệ đứng lên đi vào phòng họp lớn. Vốn là đại hội cổ đông lần này cô không được tham gia, nhưng vì cô có đề nghị quan trọng nên mới lấy được cơ hội này.

Trong phòng họp đã có không ít cổ đông có mặt, có người im lặng không nói, có người nhắm mắt trầm tư, cũng có người xì xào bàn tán. Cảnh Giai Tuệ tâm tình lạnh nhạt, đi đến vị trí của mình rồi ngồi xuống. Chín giờ năm mươi phút, các cổ đông nhỏ đều đã đến đủ, chỉ còn thiếu ba cổ đông lớn là Đồng Nhiên, Huỳnh Kỳ Kỳ và Thượng Thiết.

Chín giờ năm tám phút, Huỳnh Kỳ Kỳ và Thượng Thiết tươi cười bước vào, thỉnh thoảng lại chào hỏi mọi người. Nhất là Huỳnh Kỳ Kỳ, thần thái sáng lạn, trang điểm tinh tế, khiến cho người ta cảm thấy được sự trẻ trung và tài giỏi của cô.

Đúng mười giờ, Đồng Nhiên mới mở cửa chậm rãi đi đến, không thèm liếc mắt nhìn các cổ đông đang có ý đứng dậy chào hỏi, trực tiếp đi tới chỗ của mình rồi ngồi xuống, làm cho các vị cổ đông có chút xấu hổ.

Hân vốn ngang ngược như vậy, Cảnh Giai Tuệ trong lòng thầm lắc đầu, cô biết, công sức hai ngày nay cô thuyết phục các cổ đông, đều đã bị tên này dùng thái độ không coi ai ra gì làm hỏng hết rồi.

Khi hội nghị sắp kết thúc, Huỳnh Kỳ Kỳ không biết vô tình hay cố ý liếc mắt Cảnh Giai Tuệ, hỏi : “Đúng rồi Cảnh tổng, không phải cô có đề án gì muốn trình lên hội nghị sao?”

Cảnh Giai Tuệ lúc này mới từ từ ngẩng đầu lên, cười nói : “Bản photo dự án đã được đặt trước mặt các vị, để rõ hơn, tôi sẽ dùng slide để trình bày với mọi người một lần...”

“Hội nghị cũng diễn ra khá lâu rồi, các vị cổ đông còn bận rất nhiều việc, cô cứ nói ngắn gọn đi!” Huỳnh Kỳ Kỳ không đợi Cảnh Giai Tuệ nói xong, liền trực tiếp cắt ngang.

Mà Đồng Nhiên cũng chỉ mỉm cười nhìn cô, cũng không có mở miệng giúp đỡ. Thượng Thiết cũng đang thưởng thức ly cà phê trợ lý đưa tới, không buồn ngẩng đầu lên.

Cũng đúng, lúc trước hẳn chỉ đồng ý sẽ bỏ phiếu mà thôi, còn các cơ hội khác...cô phải tự mình thực hiện!

Xem ra slide cô vất vả làm mấy ngày nay không có đất dụng võ rồi.

Cảnh Giai Tuệ thầm gượng cười, trên mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh. Cô đưa tay lật đến trang cuối cùng của đề án : “Mời mọi người xem vào bản lợi nhuận dự trù này. Nếu công ty ta kết hợp với Bath, như vậy sau này vốn ban đầu bỏ ra sẽ giảm bớt được 40%, vượt qua các nhãn hiệu bia châu Âu khác ở địa phương!”

Những lời này đã hoàn toàn đánh đúng chỗ hiểm! Tiền là vận mệnh của nhà tư bản! Từ trước đến nay các lớp học chính trị đều nói như vậy.

Quả nhiên nghe Cảnh Giai Tuệ nói xong, trên mặt các vị cổ đông đều có chút lay động, lúc này, Đồng Nhiên mới không nhanh không chậm nói : “Hả? Có chuyện tốt như vậy sao? Mời Cảnh tổng hãy nói rõ hơn một chút.”

Cảnh Giai Tuệ đứng là không hề ăn nói ba hoa, sau khi đến các chi nhánh của Bath ở Hồng Kông, cô liền suy nghĩ về một vấn đề, theo như cô nói, chi nhánh của Bath mới thành lập được khoảng ba năm, trong ba năm này, các phòng ban không phải chỉ mỗi ngày uống trà xem báo đơn giản như vậy chứ?

Sau khi trở về, cô lại điều tra lại một lần, mới phát hiện thì ra Bath đã sớm mở rộng thị trường của mình, có mạng lưới tiêu thụ riêng ở các quán bar sang trọng trong cả nước, cũng bao gồm cả các nơi khác, lợi nhuận thu về khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Nhưng hiện tại bọn họ cũng đang gặp phải vấn đề, bởi vì lúc này đang khởi xướng tiết kiệm, phản đối lãng phí, những thị trường lớn đều bị thu hẹp, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, sau việc đó, giá thành được Bath giảm xuống trên phạm vi rộng, hoàn toàn có khả năng phát triển trong các thị trường nhỏ.

Cơ hội như vậy, tỷ lệ hợp tác thành công là 100%!

Huỳnh Kỳ Kỳ cười lạnh nhìn bản kế hoạch trong tay, rồi lại nhìn Cảnh Giai Tuệ, ánh mắt quả thực có thể bắn ra độc.

Người phụ nữ kia lại có thể làm được chuyện này!

Nhưng muốn Hằng Thái chịu thiệt để mọi người phát tài sao? Thật sự xin lỗi! Huỳnh gia của cô không phải là nhà từ thiện!

“Miss Cảnh, cô không phải là thành viên ban giám đốc nên đương nhiên không biết, hội nghị trước chúng tôi cũng đã bàn bạc chuyện đưa các nhãn hiệu châu Âu vào, về việc hợp tác với ai, chúng tôi cũng đã có cùng chung suy nghĩ. Nếu cô đã hăng hái như vậy, tôi thấy tốt hơn hết vẫn nên điều cô vào bộ phận tiêu thụ, về sau chuyện liên hệ với các cửa hàng hay siêu thị, phải nhờ đến Cảnh tiểu thư rồi...”

“Tôi thấy đề nghị của Cảnh tổng không tồi, không bằng chúng ta hãy giơ tay biểu quyết xem sao!” Đồng Nhiên đột ngột lên tiếng.

Huỳnh Kỳ Kỳ ngược lại không hề bác bỏ ý kiến của Đồng Nhiên.

Cô nên vui mừng với tình hình lúc này, đúng là người phụ nữ luôn tự mình là đúng! Cô cho rằng mình có thể ở trước mặt Đồng Nhiên thể hiện năng lực của mình hay sao? Người đàn ông đầy mưu tính cho sự nghiệp của mình như vậy, sẽ không bao giờ cho phép mình thua trận trên thương trường! Hậu quả của việc không tự lượng sức mình, chính là khiến cho Đồng Nhiên nhận ra rõ việc sau khi kết hôn với một người phụ nữ nói như rồng leo, làm như mèo mửa này, cô ta sẽ phá hỏng đế quốc kinh doanh của mình như thế nào!

Đến lúc đó, Eric của cô sẽ tỉnh táo mà suy nghĩ lại xem, rốt cục ai mới là người xứng đôi với anh nhất!

70. Chương 70

Nghĩ tới đây, Huỳnh Kỳ Kỳ cảm thấy mình nên chủ động làm dịu bầu không khí, gạt đầu đồng ý với ý kiến của Đồng Nhiên “Được rồi, nếu anh đã nói vậy thì em cũng không phản đối nữa.”

Sau khi gọi một thư ký đến kiểm phiếu, mọi người bắt đầu giai đoạn giờ tay biểu quyết.

Trong nhóm các đồng sự, không một ai giờ tay.

Giữa lúc Huỳnh Kỳ Kỳ đang sắp lộ ra nụ cười đắc ý thì Đồng Nhiên lại chậm rãi giờ tay lên, sau khi thấy được thái độ của Boss, một vài cổ đông mấy ngày trước đã gặp Cảnh Giai Tuệ cũng chậm chậm giờ tay lên.

Huỳnh Kỳ Kỳ âm thầm ghi nhớ mấy cổ đông nhỏ đã “trở mặt” này, về sau cuộc sống của bọn họ sẽ không được tốt đẹp đâu!

Cô cũng chưa đến nổi tức giận, coi như là có mấy người ủng hộ thì sao chứ? Chỉ cần cô và Thượng Thiết là hai đại cổ đông không đồng ý, thì đề án của Cảnh Giai Tuệ cũng sẽ không được thông qua.

Nghĩ vậy, Huỳnh Kỳ Kỳ mỉm cười chuẩn bị tuyên bố phiên bỏ phiếu kết thúc, nhưng đúng lúc này, Thượng Thiết lại từ từ giờ tay lên, không chỉ riêng các cổ đông nhỏ trợn mắt há hốc mồm, mà ngay cả Huỳnh Kỳ Kỳ cũng phải sững sờ kinh ngạc.

Cô không dám tin nhìn Thượng Thiết, nhưng Thượng Thiết lại không hề nhìn cô.

Cục diện đã rõ ràng, hai trong ba vị đại cổ đông đã đồng ý, còn có mấy cổ đông nhỏ cũng gió chiều nào che chiều ấy, do dự một chút rồi cũng giờ tay lên.

Một khắc kia, Huỳnh Kỳ Kỳ quả thực hận đến muốn đập bàn. Cô cố gắng kìm nén sự bức bối, cười hỏi : “Thượng tổng, anh chắc chắn phương án này sẽ khả thi sao?” Mấy chữ cuối, cô đều gằn giọng mà nói.

Thượng Thiết lạnh nhạt nói : “Nhân tài Nam Bắc đều tụ họp ở đây, mục đích duy nhất chính là làm giàu, nếu trước mắt mở ra cơ hội, chúng ta có sao mà không làm chứ?”

Huỳnh Kỳ Kỳ á khẩu không trả lời được, cô biết hiện tại trong ban giám đốc bản thân cô một cây làm chẳng nên non, nếu như còn cố ý tranh cãi thì cục diện sẽ trở nên rất lúng túng.

Cảnh Giai Tuệ!

Bởi vì “đồng minh” bỗng dưng phản bội cô, nên Huỳnh Kỳ Kỳ quả thật hận Cảnh Giai Tuệ đến cực hạn! Cô đã từng vô cùng xem thường người phụ nữ này, không hề để cô ta vào mắt.

Rốt cục thì cái người họ Cảnh này có mị lực gì chứ? Mà ngoại trừ Đồng Nhiên ra, bây giờ còn thêm cả Thượng Thiết cũng hòa theo cô ta! Nếu như có thể, cô thật muốn dùng ánh mắt để bắn ra tên nhọn, đâm thẳng vào người phụ nữ lúc nào cũng tỏ ra ung dung bình tĩnh kia!

Khi tin tức được ban giám đốc truyền đạt xuống, những đồng nghiệp đã cùng với Cảnh Giai Tuệ bí mật tác chiến suốt mấy đêm đều rất vui mừng, buổi tối còn muốn đến quán bar để ăn mừng.

Cảnh Giai Tuệ cười nói : “Mọi người vất vả rồi, liên hoan một bữa cũng đúng, nhưng mà tôi còn có việc nên không đi được, mọi người đi đi, ngày mai đưa hóa đơn cho tôi, tôi mời!” Một câu đó đối lại được những tiếng trầm trồ khen ngợi của mọi người. Sau khi cảm ơn đồng nghiệp, Cảnh Giai Tuệ không biết là vô tình hay cố ý mà nhìn vào phòng họp, vừa rồi sau khi mọi người rời đi, Đồng Nhiên và Thượng Thiết vẫn ngồi ở trong đó. Mặc dù không nghe thấy, nhưng Cảnh Giai Tuệ vẫn có thể đoán được là hai người đàn ông kia đang nói về chuyện gì.

Lúc này, giống như Cảnh Giai Tuệ tưởng tượng, hai người đang giương cung bạt kiếm. Thượng Thiết bắt chéo chân nhàn nhã ngồi trên ghế, mỉm cười nhìn đại ca trước đây của hắn, ánh mắt của Đồng Nhiên rất thâm trầm, cũng nhìn thẳng vào Thượng Thiết. Một hồi lâu sau mới lên tiếng hỏi : “Cậu làm vậy là vì cái gì?”

Thượng Thiết cười nói : “Vì cái gì ư? Vì tình anh em ngày trước nên không đành lòng nhìn thấy anh bị gạt ra khỏi ban giám đốc? Không muốn nhìn thấy việc anh nhục nhã thất bại trước mặt Cảnh Giai Tuệ giống như một con chó? Hai đáp án này anh thích cái nào thì tự mình chọn đi.”

Giờ phút này, trong nội tâm của Thượng Thiết tỏ ra vô cùng vui sướng. Đã từng phải ngược nhìn lên một dãy núi cao, nhưng cuối cùng đã có thể bước được qua đó, tư vị này không thể nào dùng hai chữ “thỏa mãn” để miêu tả được.

Vừa rồi khi hần gơ tay lên, sắc mặt Đồng Nhiên lập tức thay đổi, trong nháy mắt đó, Thượng Thiết biết cuối cùng mình đã thắng. Đồng Nhiên lại cũng có ngày phải dựa vào sự cầu xin và giúp đỡ của phụ nữ để kéo dài hơi tàn. Điều này đối với đàn ông còn nhục nhã hơn cả khi bị đánh ột trận.

Hiện tại, hần chỉ muốn im lặng thưởng thức thành quả thắng lợi không dễ có được này, từ từ nhấm nháp cảm giác vui mừng và kích động.

Đồng Nhiên không nói gì, chỉ khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, phòng họp trở nên vô cùng yên lặng. Thượng Thiết không muốn cùng hần đôi co, đứng dậy chuẩn bị ra ngoài. Đúng lúc này, Đồng Nhiên mở cặp văn kiện trước mặt mình ra, đem một phần văn kiện đặt trước mặt Thượng Thiết. Thượng Thiết đưa tay cầm lấy, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, nhìn thật kỹ, chỉ sau vài dòng chữ, sắc mặt hần lập tức thay đổi. Bởi vì thứ Đồng Nhiên đưa cho hần chính là bản kế hoạch kinh doanh hoàn chỉnh của tập đoàn.

Bản kế hoạch chi tiết này không phải một sớm một chiều là có thể lập ra được, mà đơn vị thu mua lại là một công ty ở châu Âu mà hần chưa từng nghe nói tới.

“Anh suy nghĩ quá viễn vông rồi! Ban giám đốc sẽ không đồng ý với phương án của anh đâu!”

Đồng Nhiên nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng, ánh mắt sáng rực như một con sói đầu đàn hung ác : “Nếu như tập đoàn là nơi đẻ trứng gà, mọi người đương nhiên sẽ không chịu buông tay. Nhưng mà, nếu giá cổ phiếu của tập đoàn rớt xuống, đầu vào không bằng đầu ra thì sao đây? Chắc hẳn mọi người sẽ ở phía sau nghĩ cách để tèo ra khỏi vũng bùn này đúng không? Hằng Thái đã có tính toán, chẳng lẽ tôi lại chịu ngồi yên? Hằng Thái khẩu vị nặng, muốn một mực nuốt khối thịt béo này, cũng phải xem họ có khả năng đoạt được thức ăn từ trong miệng tôi ra hay không, theo kế hoạch thì cổ phiếu của Hằng Thái ngày mai sẽ xuống dốc không phanh, muốn cứu vãn cũng chỉ có thể lấy từ các nguồn tài chính bên ngoài, còn nếu không lo được, vậy thì đành phải vứt bỏ thôi.”

Thượng Thiết lập tức hiểu được ý đồ của Đồng Nhiên, nếu như hần đoán không nhầm thì công ty châu Âu kia chắc cũng là một công ty con của Đồng Nhiên, cứ như vậy đi một vòng, Đồng Nhiên sẽ đạt được mục đích là khống chế toàn bộ cổ phần, mà Hằng Thái và Đồng thị đã bị knock out quả thực đã lãng phí thời gian, sau khi anh dừng cố gắng xây dựng giang sơn, cuối cùng chỉ đành trở mặt bị “Dùng rượu tước binh quyền”, buồn bã rời đi... Mà hần thì sao? Sau khi tùy tiện tham gia vào, cũng sẽ phải chịu mất hết vốn liếng ban đầu!

Nghĩ tới đây, toàn thân Thượng Thiết bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh!

“Cậu cho rằng Cảnh Giai Tuệ làm như vậy là vì tôi sao? Cô ấy thực ra chính là ân nhân cứu mạng của cậu đấy! Hiện tại, cậu nói xem, cậu muốn lựa chọn bên nào? Nếu quả thật là vì tình anh em, thì vô luận thế nào tôi cũng đón nhận, chuyện trước kia coi như chưa từng xảy ra, tôi vẫn còn xem cậu là anh em, nhưng mà... Nếu cậu làm vậy là vì có mục đích khác, vậy cậu nói xem, tôi nên làm gì tiếp đây?”

Thượng Thiết nắm chặt phần văn kiện trong tay, gò má nóng như lửa đốt, từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ : “Cô ấy... Biết hết sao?”

Đồng Nhiên lúc này mới khẽ cười : “Có lẽ là không. Tôi vốn hy vọng cô ấy gặp phải chướng ngại vật, sẽ có thể biết được đây là nơi nguy hiểm cỡ nào, muốn cô ấy biết sợ mà quay đầu, nhưng không ngờ cô ấy tuy đụng tường nhưng vẫn muốn tiếp tục đào một cái động, chuyện vốn không có hy vọng gì, nhưng cô ấy lại thành công... Tôi thật sự không ngờ trong thời khắc mấu chốt, cậu lại ủng hộ Triệu Dương... Cũng đúng... Một thằng nhóc khốn kiếp quá mức ngạo mạn như cậu, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội ban ơn cho tôi, chiêu này thật sự là giết người không thấy máu, đã thành toàn cho “tình anh em” của tôi và cậu, đêm nay tôi phải cảm ơn cô gái nhỏ kia mới được, nếu Tuệ Tuệ đã cố gắng như vậy, sao tôi có thể làm cho cô ấy thất vọng chứ? Đáng tiếc, tôi vốn đang rất mong đợi nhìn thấy bản mặt buồn thiu như nhà có đám của mấy người... Bất quá...”

Đồng Nhiên đột ngột dừng lại, hần đứng dậy đi đến trước mặt Thượng Thiết, ánh mắt có chút đăm chiêu : “Tôi thật sự rất tò mò, không hiểu cô ấy đã nói gì để thuyết phục được cậu?”

71. Chương 71

Bên kia hai huynh đệ ngày xưa còn đang nói chuyện, bên này Huỳnh Kỳ Kỳ cũng tìm tới tận cửa, lần này Cảnh Giai Tuệ không hề né tránh mà đi vào phòng làm việc của Huỳnh Kỳ Kỳ.

Huỳnh Kỳ Kỳ ngồi trên ghế, giơ tay cầm lên nói với Cảnh Giai Tuệ : “Cảnh tiểu thư, chiều này của cô quả thật rất inh!”

Cảnh Giai Tuệ ngồi trên sofa đối diện, mỉm cười nói : “Huỳnh tổng, thật ra tôi còn một vụ mua bán nữa muốn làm với cô...”

Một nhà vui một nhà buồn, hiện tại Đồng gia cũng đang rơi vào hoàn cảnh mây mù che phủ, bởi vì vốn ý định của Đồng Tự là muốn áp chế Đồng Nhiên, cho nên cố ý tổ chức hôn lễ của con trai trùng ngày với hôn lễ của Đồng Nhiên. Hành động này rõ ràng là đang muốn tỏ ý chống đối, nhưng quả thật hôn lễ này đang gặp phải một số vấn đề.

Sau khi biết tin tức về buổi hôn lễ của Đồng gia, Cảnh Giai Tuệ nhận được một cuộc điện thoại từ Đồng Hiểu Lượng, nghe giọng cũng đoán được là hắn đã uống không ít, ngữ điệu có chút nghẹn ngào.

Trong những câu nói hỗn loạn của hắn, Cảnh Giai Tuệ biết, Đồng Hiểu Lượng rất không cam lòng, hắn không có một chút tình cảm nào với Bạch Văn Văn dù cô ấy đã có con với hắn, hắn không hề trông mong đến buổi hôn lễ này.

Cảnh Giai Tuệ còn nghe được phòng tân hôn mà lúc trước chính cô đã tỉ mỉ trang trí nay cũng có tác dụng, vì nó đã trở thành phòng tân hôn của Đồng Hiểu Lượng và Bạch Văn Văn, chỉ là đãi ngộ của Bạch Văn Văn khá hơn cô một chút, vì muốn cạnh tranh với Đồng Nhiên, cho nên hôn lễ sẽ không tổ chức ở nhà khách của công ty, mà sẽ tổ chức trong một khách sạn sang trọng.

Đáng tiếc, cho dù Triệu Lệ Phương có chịu bỏ tiền ra đầu tư thì cũng không thấy có hiệu quả gì.

Phải biết rằng, hôn lễ của Đồng Nhiên sẽ diễn ra ở nước ngoài, cho nên khách sẽ không thể đi qua lại hai nơi trong cùng một ngày được. Sau khi cân nhắc giữa hai hôn lễ, đương nhiên họ sẽ không dám đắc tội với ông chủ của tập đoàn Triệu Dương đang phát triển không ngừng.

Tuy thiệp mời đã được phát hết, nhưng Đồng Tự lại liên tiếp nhận được những cuộc điện thoại từ chối, chỉ có thể chúc mừng trong điện thoại, có thể đoán trước được, khách đến tham dự hôn lễ của Đồng Hiểu Lượng sẽ ít đến mức nào.

Cảnh Giai Tuệ hiểu, bây giờ mọi lời an ủi sẽ đều vô ích đối với Đồng Hiểu Lượng, cho nên cô chỉ nhẹ nhàng nói : “Anh sắp làm bố rồi, phải học cách kiên cường lên...Nếu không, hôn lễ của anh sẽ trở thành trò cười trong mắt người ta đó...”

Cảnh Giai Tuệ vốn tưởng rằng Đồng Nhiên sẽ hỏi cô lý do khiến Thượng Thiết đột nhiên “trở mặt”, nhưng Đồng Nhiên một chữ cũng không thấy nói.

Tuy nhiên, ngày đó lúc trở về giường, tên kia lại hung hăng giày vò cô một trận. Sau cuộc mây mưa, Đồng Nhiên dựa vào thành giường, ôm cô vào trong ngực, vuốt ve tóc cô rồi nhẹ nhàng nói : “Anh đã nói rồi, em muốn chơi gì anh cũng chiều, nhưng mà, có những chuyện...Em ngay cả nghĩ đến thôi cũng không được phép...”

Cảnh Giai Tuệ hiểu ý của người đàn ông này, tựa như hắn nói, nếu như cô muốn sao trên trời, hắn cũng sẽ đích thân hái xuống cho cô, nhưng...nếu muốn hoàn toàn rời khỏi hắn...

Cô mấp máy miệng, thả lỏng thân thể, lười biếng nằm trên người Đồng Nhiên, ngón tay như ngọc vẽ vòng tròn lên bộ ngực cường tráng của hắn.

Nếu Cảnh Giai Tuệ đã nỗ lực đổi lấy cơ hội hợp tác với Bath, hắn đương nhiên sẽ dốc toàn lực ủng hộ. Vốn đã chuẩn bị một phương án khác, nhưng bây giờ coi như phải tạm thời thu về vậy.

Bất quá trong lòng Đồng Nhiên rất rõ ràng, việc Huỳnh Kỳ Kỳ và Thượng Thiết bị knock out cũng chỉ là vấn đề sớm hay muộn, đã như vậy, hần nhất thời không phải vội, có thể đổi lấy sự ngưỡng mộ của cô, đối với hần còn quý giá hơn cả việc trông thấy cô cười!

Tập đoàn Bath rất coi trọng lần hợp tác với ba tập đoàn lớn này, vì muốn đạt hiệu quả truyền thông, họ còn cố ý chọn một khách sạn năm sao nổi tiếng ở ngoại thành để làm nơi tổ chức nghi thức ký tên, sau nghi thức còn có thể triệu tập một cuộc họp báo, mời một số đài truyền hình ở châu Âu cùng các ký giả của các tờ báo tài chính và kinh tế đến tham dự.

Khách sạn Sheraton tọa lạc bên bờ hồ, phía trước còn có một cây cầu hình cầu vồng do khách sạn tự xây, nối liền từ hồ nước tới đường cái, phía sau là một khu rừng rậm nguyên thủy. Khách sạn cao 37 tầng, giống như một tảng đá lớn ngăn cách giữa hồ và khu rừng rậm. Hình dáng của khách sạn tựa như những khối hình nửa vòng tròn chồng lên mà thành, nghe nói nhà thiết kế lấy cảm hứng từ hình ảnh giọt sáp nến chảy ra sau khi đốt nến, kết hợp với cảnh sắc tuyệt đẹp của thác nước mùa đông Niagara tạo nên kiến trúc của khách sạn này.

Nghi thức ký tên còn chưa bắt đầu, nhưng trong hành lang đã chật ních những vị thương nhân tới tham dự. Thỉnh thoảng còn có những người bồi bàn mặc tây trang Armani, toàn thân tỏa ra khí chất quý tộc, tay nâng một cái khay tinh xảo đi mời rượu mọi người. Phần đông ký giả đều tận dụng cơ hội hiếm có này mà đi đến nói chuyện với một vài thương nhân.

Cảnh Giai Tuệ đứng ở một góc khác, cầm trong tay ly rượu, tựa như đang nhàn nhã uống rượu vang, ánh mắt cũng tranh thủ quan sát mọi người.

Cô nhìn thấy Đồng Nhiên cùng với CEO của Bath là Louis và thư ký tài vụ John đứng trong đoàn chủ tịch, mấy người vui vẻ trò chuyện với nhau.

Đột nhiên, có một hình bóng quen thuộc tiến vào tầm mắt cô, đang muốn nhìn kỹ thì thân ảnh kia lại xoay người, đi vòng qua đám đông rồi biến mất. Bóng lưng này không phải là lần đầu tiên Cảnh Giai Tuệ nhìn thấy, kể từ sau khi cô bị tập kích ở nhà máy bia, người kia thường xuyên xuất hiện bên cạnh cô.

Không biết Đồng Nhiên phải tốn bao nhiêu tiền để mời vị vệ sĩ này, cậu ta luôn tận lực làm hết chức trách, chưa bao giờ tùy tiện quấy nhiễu cuộc sống của cô... Thật sự rất đáng để ngợi khen.

Nghi thức ký tên được tiến hành lúc mười giờ, mười giờ rưỡi sẽ là buổi họp báo.

Nghi thức ký tên được tổ chức trong đại sảnh phía sau đại lễ đường, phía trước được trải một tấm thảm nhung màu xanh lá cây. Đồng Nhiên và Louis ngồi vào chỗ ký tên, khuôn mặt mỉm cười nhìn chăm chú vào đám ký giả đông đúc cách đó khoảng năm mét, trước mặt bày một phần văn kiện. Cảnh Giai Tuệ, Huỳnh Kỳ Kỳ, Thượng Thiết và phần đông các nhân viên quản lý cấp cao của công ty đều đứng thành hàng cách phía sau Đồng Nhiên hai mét.

Lúc này, ánh đèn flash đã bắt đầu lóe lên không ngừng.

Cảnh Giai Tuệ không thể nhìn rõ phía trước vì quá chói, đành phải cố gắng nhìn ra hướng khác, khuôn mặt vẫn phải cố mỉm cười, trong lòng lại nghĩ cứ thế này chắc mình mù luôn mất, không biết Đồng Nhiên có cảm thấy vậy hay không, vì dù sao chỗ của hần cũng gần hơn so với cô.

Đúng mười giờ, người chủ trì tuyên bố bắt đầu nghi thức ký tên, đầu tiên giới thiệu rõ về hai bên, sau đó giải thích tầm quan trọng của hội nghị, tiếp đó là mời hai bên ký tên. Đồng Nhiên và Louis cầm lấy bút rồi ký lên văn kiện trước mặt, nghi thức kết thúc. Đám người tản đi, phục vụ lại bắt đầu sắp xếp bàn.

Đồng Nhiên đứng dậy liếc nhanh qua Cảnh Giai Tuệ, sau đó lại tiếp tục tán gẫu với Louis. Không biết tại sao, trực giác của Đồng Nhiên luôn cảm thấy có điều không ổn, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra được. Quay người lại, hần ra hiệu cho vệ sĩ đang đứng núp trong bóng tối, ý bảo hần trông chừng cẩn thận.

Cảnh Giai Tuệ mỉm cười với hần, cô ra khỏi phòng, đi đến trước cửa sổ bên ngoài hội trường, ánh mắt bao quát nhìn xuống hồ nước, sắc mặt lạnh nhạt.

Bây giờ là 10 giờ 5 phút, còn 25 phút nữa buổi họp báo sẽ bắt đầu. Hiện tại vẫn chưa thể rời đi được, nếu không có khả năng Đồng Nhiên sẽ phát hiện ra cô mất tích, sau đó bảo nhân viên đi tìm. 10 giờ 25 phút là

cô có thể hành động được. Khi đó Đồng Nhiên đã ngồi vào ghế trả lời, cho dù có phát hiện ra sự vắng mặt của cô thì hẳn cũng không có cách nào để giải quyết.

Lần này... Là cơ hội tốt nhất, nếu không thành công, sau này Đồng Nhiên sẽ trở nên cảnh giác hơn, cô cũng không còn cơ hội nào khác nữa.

10 giờ 25 phút, Đồng Nhiên cùng các nhân viên cấp ột lần nữa được mời vào phòng họp, trong hành lang đám người cũng đang chen chúc để tiến vào.

Cảnh Giai Tuệ lại đi về hướng ngược lại, xuyên qua đám người, đi ra đại sảnh đến thang thang máy ở hành lang, bấm thang máy đi lên, lúc này ở đó ngoại trừ cô ra thì không còn một ai khác.

Thang máy mở ra, cô đi vào bấm tầng 30. Trong nháy mắt lúc thang máy sắp đóng lại, một thân ảnh bỗng nhảy phắt vào thang máy, đứng ngay phía sau cô – chính là người đàn ông hay đi theo cô như hình với bóng.

Thang máy dừng lại ở tầng 30, cô đi ra, người phía sau cũng đi theo. Cảm nhận được ánh mắt sau lưng luôn chăm chú để ý mình, cô cố gắng làm ra vẻ thoải mái đi vào phòng 3024, lấy thẻ từ trong túi ra rồi mở cửa đi vào. Vừa vào phòng, cô lập tức chạy nhanh vào cánh cửa gỗ ở gian phòng cuối, đẩy cửa ra rồi xông vào. Phía sau cửa là một căn phòng khác giống y hệt, trên giường có đặt một bộ quần áo của nhân viên vệ sinh của khách sạn, là áo sơ mi trắng và quần màu lam, còn có cả giày nữa, dưới đất là một cái xe đẩy có đặt một đồng khăn lông và áo choàng tắm, đằng trước xe có treo một cái máy hút bụi.

Xem ra Huỳnh Kỳ Kỳ rất giữ chữ tín, khách sạn này cũng là một phần sản nghiệp của Hằng Thái, cho dù sau đó Đồng Nhiên có muốn xem màn hình giám sát cũng không được. Bởi vì dù cô có không nói, thì Huỳnh tổng nhất định sẽ tắt hết máy quay ở hành lang đi từ trước, không để cho Eric của cô ta tìm ra một chút dấu vết nào.

Cảnh Giai Tuệ thay bộ đồng phục nhân viên vệ sinh vào, đem quần áo và balo của mình ném vào trong xe đẩy rồi trùm áo choàng tắm lên, đưa tay vào rối đầu tóc một chút, cúi đầu ngẫm nghĩ lại một lần cuối, cuối cùng, cô hít một hơi thật sâu, mở cửa ra rồi đẩy xe ra khỏi phòng.

Khẽ liếc mắt nhìn một chút, thân ảnh kia đứng cách cô khoảng mười mét, tựa hồ đang chăm chú quan sát cô. Cô ngừng thở, quay lưng về phía thân ảnh kia, đẩy xe về phía hành lang, vừa đi vừa động viên bản thân : “Đừng hoảng, cứ từ từ, mà có thể làm được mà.”

Thân ảnh kia là một người đàn ông to cao, chừng ba mươi tuổi, con mắt nheo lại thỉnh thoảng lóe lên một tia sáng. Hẳn có chút nghi ngờ nhìn người lao công kia, trông thấy cô ta đi ra từ phòng 3025, lại nhìn sang phòng 3024 đang đóng chặt cửa, suy nghĩ một chút, hẳn lắc đầu, không có hành động nào khác.

Cảnh Giai Tuệ đi vào thang máy phía bên kia hành lang. Cửa vừa đóng lại, Cảnh Giai Tuệ liền cúi rạp xuống xe, miệng thở to, bình tĩnh một chút, cô lấy trong túi xách ra một cái thẻ từ, đi xuống tầng 10 mở phòng 1001. Sau đó cô khấn trương thay một bộ quần áo thể thao và đội mũ trùm đầu, đeo túi du lịch sau lưng. Cảnh Giai Tuệ ra khỏi phòng, đi thang máy xuống tầng một, ra khỏi khách sạn, một chiếc taxi đã sớm đợi bên ngoài. Cảnh Giai Tuệ lên taxi, đi đến thành phố cách đó 20 cây số.

Mười phút sau, Cảnh Giai Tuệ xuống xe ở trung tâm thành phố, đi qua hai con đường rồi lên một chiếc xe khách du lịch, trên xe toàn là khách Trung Quốc, một người đàn ông hướng dẫn viên khoảng chừng 40 tuổi hô to : “Sao lại chậm năm phút vậy, tất cả mọi người đều đang đợi cô đó. Chúng ta còn phải đi đến thành phố tiếp theo nữa.”

Cảnh Giai Tuệ ngượng ngùng đi lên xe.

Lúc một người đàn ông bối rối chạy vọt vào hội trường, nói nhỏ với Đồng Nhiên điều gì đó, một lát sau, mọi người thấy sắc mặt của giám đốc tập đoàn Triệu Dương đột nhiên thay đổi, ly rượu trong tay bị hắn bóp vỡ vụn, phát ra âm thanh răng rắc.

Mọi người kinh sợ, rồi rít đoán xem đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, nhưng Đồng Nhiên chỉ mỉm cười nói : “Thật ngại quá, xin lỗi vì không thể tiếp tục.” rồi cùng mấy người trợ lý vội vã rời khỏi hội trường.

“Cậu chắc chắn là cô ấy đã lên lút rồi đi? Lái xe và vệ sĩ bên ngoài có nhìn thấy không?”

Người đàn ông kia đầu đầy mồ hôi nói : “Không...Không nhìn thấy, bên tôi đã tìm khắp cả trong lẫn ngoài rồi, hay là anh thử gọi điện xem sao.”

Đồng Nhiên lấy di động ra gọi, đầu bên kia chỉ vang lên tiếng báo tắt máy.

Trong hành lang yên tĩnh, âm thanh chói tai trong điện thoại làm cho người ta cảm thấy đau đớn, Đồng Nhiên không nhìn người vệ sĩ kia nữa mà từ từ bước vào phòng 3024.

Không cần giải thích gì thêm, trên ghế salon là bộ lễ phục mà Cảnh Giai Tuệ mới mặc trên người cách đây không lâu, hiện tại đã bị chủ nhân của nó không chút tiếc nuối mà vứt đi rồi.

Đồng Nhiên mặt nổi đầy gân xanh, hồi lâu sau mới nghiêng răng nghiêng lợi nói : “Phái người đi đến nhà của cha mẹ Cảnh Giai Tuệ...”

72. Chương 72

Nhóm vệ sĩ nghe xong lời của Đồng tổng, vừa muốn hành động thì lại bị Đồng Nhiên đột ngột lên tiếng gọi lại.

“Mấy cậu hãy theo dõi từ xa, xem cô ấy có về nhà bố mẹ hay không, không cần phải vào hãm nhà...”

Dẫn dò xong, Đồng Nhiên đưa tay xoa bóp huyết thái dương, đi ra khỏi khách sạn rồi lái xe quay về trụ sở chính của tập đoàn.

“Cạch” một tiếng, cửa lớn công ty bị dùng sức đẩy ra, các nhân viên còn đang làm việc bị dọa sợ hết hồn, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Đồng Nhiên mặt đầy sát khí bước nhanh tới.

Bọn họ chỉ dám im lặng ngồi chỗ của mình, thỉnh thoảng lại lén liếc nhìn Đồng Nhiên một cái.

Đại boss đột nhiên vọt tới trước bàn làm việc của Cảnh Giai Tuệ, hắn vừa đảo mắt liền nhìn thấy trên bàn có để một phong thư và một cái túi nylon nhỏ màu kem, trên thư viết “Gửi Đồng Nhiên”.

Đồng Nhiên cầm phong thư lên, dứt khoát xé toang miệng phong bì để lấy lá thư ra, nét chữ mềm mại của Cảnh Giai Tuệ liền hiện ra trước mắt.

“Đồng Nhiên

Lúc anh đọc được bức thư này thì em đã rời đi rồi. Xin anh đừng hao tổn tâm trí đi tìm em, em đã có ý định từ trước nên đã chuẩn bị rất kỹ càng. Rời xa anh, không phải vì em hận anh, mà hoàn toàn ngược lại, là vì em phát hiện ra mình vẫn giống như trước đây, vẫn bị sự ghen tuông làm mất đi lý trí, cho nên em không biết chúng ta có thích hợp để ở bên nhau lâu dài nữa hay không.”

Xem xong mấy dòng triết lý ngắn ngủi này, hai mắt của Đồng Nhiên giống như đang sắp phun lửa! Quay người nhìn lại cái túi nylon kia, hắn liền vô cùng sửng sốt, thứ đặt bên trong lại là que thử thai, hai vạch hiện ra thật bắt mắt, hắn lẳng lặng đứng đó, không hề nhúc nhích.

Từ từ, Đồng Nhiên lại cười ha ha, nước mắt cũng chảy ra...Lúc này rồi mà cô còn dám rời xa hắn, sống lang thang qua ngày? Không biết là phụ nữ có thai mấy tháng đầu rất nguy hiểm sao?

Cô gái này nhất định là đã tính toán sẵn, biết hắn mà lấy cha mẹ để uy hiếp cô, thì cô vẫn còn có một đứa nhóc nóng hổi trong bụng làm con tin kia kìa.

Cảnh Giai Tuệ! Em rất xứng đáng với hai chữ “gan dạ”!

Một tuần sau, ở học viện Trinity, Cambridge, Anh.

Thượng Thiết đã đứng ở cửa chính học viện được ba tiếng, thỉnh thoảng lại cúi đầu xuống nhìn đồng hồ.

Hắn và Cảnh Giai Tuệ đã hẹn sẽ gặp nhau ở đây lúc mười giờ, nhưng đã qua nửa tiếng mà Cảnh Giai Tuệ vẫn chưa xuất hiện. Hắn lấy di động bấm một dãy số, không lâu sau có một giọng truyền tới “Bạn có một

tin nhắn thoại”, nghe đoạn tin nhắn xong, hấn để di động xuống, im lặng đứng ở chỗ cũ. Hai tiếng nữa trôi qua, Thượng Thiết bật cười, đôi chân đã trở nên cứng ngắc, chậm rãi bước đi.

Hấn biết Cảnh Giai Tuệ sẽ không xuất hiện.

Cách chỗ Thượng Thiết 30 mét có một quán cà phê ngoài trời, một người đàn ông đặt tờ báo trong tay xuống, lấy di động ra gọi : “Đồng tổng, người cậu ta đợi không đến.”

Đầu bên kia không nói gì, nghe báo cáo xong hấn liền quăng điện thoại xuống. Hai ngày nay, Đồng Nhiên không tài nào ngủ được, thủ hạ của hấn vẫn hành động không ngừng nghỉ, tất cả thẻ tín dụng và giấy tờ của Cảnh Giai Tuệ cũng đã được quản lý nghiêm ngặt. Mặc dù không quấy rầy đến ba mẹ cô, nhưng di động của tất cả mọi người trong nhà họ Cảnh đều bị nghe lén, thậm chí máy tính trong nhà cũng có người xâm nhập vào, nhưng vẫn không có bất cứ tin tức gì của cô gái kia.

Mấy ngày nay, hấn không có nổi một giấc ngủ ngon, chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện lên rất nhiều hình ảnh ngoài ý muốn, cô có xách theo túi hành lý không? Lên xuống cầu thang sẽ nguy hiểm đến mức nào? Có phải chen chúc trên tàu không? Tàu hỏa ở Trung Quốc rất đáng sợ, lúc nào cũng phải chen lấn xô đẩy...

Trí tưởng tượng phong phú chồng chất đến phát nổ trong đầu, người đàn ông bị thiếu ngủ, mắt hấn lên tơ máu, hấn thậm chí còn mở máy tính ra, mù quáng tìm kiếm tin tức “Phụ nữ có thai gặp chuyện ngoài ý muốn...”

Chờ đến khi hấn nhận ra mình đang làm chuyện ngu ngốc gì, liền trực tiếp đập một cú lên bàn, đứng dậy đi ra cửa.

Hấn đột nhiên nghĩ tới một người – Triệu Nhất Ly!

Lúc cửa phòng Triệu Nhất Ly bị đập đến sắp bung ra, qua hồi lâu vẫn không có người ra mở cửa.

Lưu Khuê vừa mới bố trí xong mạng lưới theo dõi và giám sát, đang được nghỉ phép cũng bị Đồng đại ca gọi tới. Nhìn thấy không có người mở cửa, hấn liền giơ chân lên chuẩn bị đập một cái!

Vừa đúng lúc này thì cửa mở ra. May là Triệu Nhất Ly đã sớm có chuẩn bị nên trốn rất nhanh, nếu không nhất định sẽ bị đập bay mất!

“Làm cái gì vậy hả! Sức đá chân lớn thế sao không vào đội bóng đá đi! Một đập này của anh, đừng nói là lao ra khỏi châu Á, có khi còn làm cho người ta bay lên mặt trăng đó!”

Triệu Nhất Ly đội mũ tẩm, mũi dán miếng lột mụn đầu đen giễu cợt nói.

Cô và hai vị hung thần ác sát này đều đã quen biết từ lâu, nhất là Lưu Khuê, quả thực phải gọi là “Oan gia đối đầu”!

Lưu Khuê đã vài năm không gặp Triệu Nhất Ly, bây giờ lại nhìn thấy trong bộ dạng lôi thôi lếch thếch kia, nhất thời có chút kinh sợ.

“Cô... Cô là Triệu Nhất Ly?”

Miếng dán mũi của Triệu Nhất Ly chưa khô nên khuôn mặt không được biểu cảm gì, chỉ có thể cứng đờ nói : “Mấy người muốn làm gì?”

Đồng Nhiên không trả lời cô mà sải bước đi vào trong phòng, tìm xem có bóng dáng của Cảnh Giai Tuệ hay không.

Ngược lại Lưu Khuê rất tức giận, nghiêm mặt trừng mắt hỏi cô : “Tuổi cô già rồi mà sao vẫn như trẻ con thế? Chưa hỏi xem ai mà đã ra mở cửa! Đầu óc của cô để đi đâu rồi hả?”

Triệu Nhất Ly chưa từng đấu võ mồm mà chịu thua : “Nhìn qua mắt mèo đã thấy khuôn mặt của tên đại nốc nhà anh rồi! Không mở cửa, chẳng lẽ chờ anh đập bay cửa nhà tôi ra chắc!”

Lưu Khuê trong lòng ngược lại thấy rất vui vẻ, đưa tay ra bóp mặt Triệu Nhất Ly : “Tốt lắm! Lâu như vậy mà vẫn còn nhớ mặt tôi!”

Triệu Nhất Ly tức giận đến nỗi miếng dán lột mũi cũng muốn bung ra : “Anh làm gì thế hả! Không khách khí chút nào!

Đồng Nhiên cắt đứt hai vị đang “ôn lại chuyện xưa” kia, lạnh mặt hỏi : “Cảnh Giai Tuệ đâu?”

Triệu Nhất Ly quay người ngồi lên sô pha : “Anh hỏi ai vậy? Không phải anh là vua của vũ trụ, khổng chế hết thấy mọi thứ hay sao?”

Nếu đổi lại là người khác, hoặc là một lúc khác, thì nhất định Triệu Nhất Ly sẽ bị chết rất thảm.

Nhưng hiện tại Đồng Nhiên phải cố nén tức giận hỏi : “Cô ấy ở đâu?”

73. Chương 73: Kết Thúc

Triệu Nhất Ly lấy hai tay ôm ngực : “Làm sao tôi biết được, hai chúng tôi cũng đã lâu rồi không liên lạc với nhau.”

Đồng Nhiên cười lạnh nói : “Người khác không biết, nhưng cô thì chắc chắn biết!”

Triệu Nhất Ly mặt bình thản, không thêm để ý hấn.

Đồng Nhiên hít một hơi thật sâu, nói : “Cô cũng biết hiện giờ Giai Tuệ đang mang thai, một thân một mình ở bên ngoài sẽ rất nguy hiểm.Nếu trong khoảng thời gian này chẳng may cô ấy gặp chuyện ngoài ý muốn thì trong lòng cô có thấy dễ chịu không?”

Triệu Nhất Ly nghe xong liền từ sô pha đứng phắt dậy : “Anh còn có mặt mũi để nói vậy hay sao! Là ai khiến cho Giai Tuệ phải chạy trốn, là ai khiến cho nó có nhà nhưng không thể về, là ai khiến cho nó mang theo con trốn đông trốn tây? Tất cả đều là do anh, vậy mà còn không biết xấu hổ đến đây chất vấn tôi!”

Thấy Triệu Nhất Ly đứng giậm chân, Lưu Khuê ở bên cạnh vui vẻ cười to.

“Anh muốn Giai Tuệ kết hôn với anh, nhưng anh đã bày tỏ bất cứ điều gì chưa? Anh đã quỳ xuống đất cầu hôn hay là tặng hoa chưa? Lại còn dám nói một câu là coi như xong, anh cho rằng lời của anh là chỉ thị để người khác nghe theo à? Đúng là không coi ai ra gì! Làm vậy thì ai dám gả cho anh chứ!”

Triệu Nhất Ly càng nói càng tức : “Vốn dĩ Giai Tuệ không đáng phải làm như vậy.Cũng bởi vì anh mà nó phải ôm bụng bầu đến cái nơi lạnh lẽo kia...”

Nói được một nửa, Triệu Nhất Ly liền ngậm miệng.

Đồng Nhiên vẫn đứng im nghe người bạn thân của Cảnh Giai Tuệ gầm thét, lúc này mới cười nói : “Rõ ràng cô biết cô ấy đang ở đâu.” Đây không phải câu hỏi, mà hoàn toàn là câu khẳng định.

Triệu Nhất Ly tự biết mình lỡ miệng, lại ngồi xuống không nói gì.

Đồng Nhiên quay lại nói với Lưu Khuê : “Điều tra máy tính của cô ấy xem có manh mối gì không.”

Lưu Khuê vâng một tiếng, sau đó mở máy tính xách tay màu hồng phấn đặt trên bàn học ra.

“Anh dám sao! Đồ lưu manh!” Triệu Nhất Ly nhảy dựng lên, muốn tới bắt Lưu Khuê.

Lưu Khuê duỗi tay trái ra ngăn Triệu Nhất Ly lại, người như tảng đá để mặc cho cô đâm đá, tay phải thuần thục tra tìm.

Chỉ một lúc sau, hấn liền nói : “Em tìm thấy nhật ký tin nhắn QQ của hai người, đáng tiếc lại không nói đến địa chỉ chị dâu tới.Nhưng không sao, em có thể tra ra địa chỉ IP nơi chị dâu nhắn tin.” Nói xong, Lưu Khuê bắt đầu gõ bàn phím.

Đồng Nhiên ánh mắt như Diêm Vương nhìn chằm chằm Triệu Nhất Ly, âm trầm hỏi Lưu Khuê : “Tra được chưa?”

Lưu Khuê nói : “Em đang thông qua IP để tìm ra địa điểm, nhưng tất cả đều không đúng, có quán cà phê Thường Châu, khách sạn Thượng Hải, sân bay Cáp Nhĩ Tân...” Hồi lâu, Lưu Khuê thở dài nói : “Anh Đồng, chị Giai Tuệ chỉ dùng wifi công cộng hoặc mạng của khách sạn, cho nên không tìm ra được vị trí.”

Triệu Nhất Ly nhìn ánh mắt sắc lạnh của Đồng Nhiên, vẫn ương ngạnh như cũ, cứng cỏi kiên quyết đấu tranh! Đúng là có tinh thần chiến sĩ, nhìn thấy đao kiếm mà vẫn không sợ chết.

Đồng Nhiên lấy tay gõ lên đầu gối, nói : “Chúng ta đi!”

Lúc Đồng Nhiên đi ra trước. Lưu Khuê thở dài nói với Triệu Nhất Ly : “Anh Đồng thật sự rất quan tâm đến chị Giai Tuệ, đặc biệt là chị Giai Tuệ bây giờ còn đang mang thai. Nếu cô có tin tức gì thì phải nói với tôi một tiếng đấy!”

Triệu Nhất Ly hừ một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Lưu Khuê, rầm một tiếng đóng chặt cửa lại.

Đi ra vài bước, Đồng Nhiên khẽ nói với Lưu Khuê : “Hoàn tất mọi thứ chưa?”

Lưu Khuê gật đầu : “Chỉ cần chị dâu lên mạng là lập tức có thể tra ra được địa chỉ...”

“Triệu Nhất Ly nói đó là một nơi khá lạnh, địa chỉ cuối cùng lại là Cáp Nhĩ Tân, lập tức phái người đi đến mấy thành phố lớn ở miền Bắc, tra được địa chỉ thì đi tìm người ngay!”

Đồng Nhiên ngồi trong xe mở laptop ra, máy tính này đã được gắn chức năng giám sát với máy của Triệu Nhất Ly.

Năng lực của Lưu Khuê thật không tồi, chưa đầy nửa giờ, Đồng Nhiên liền nhìn thấy Triệu Nhất Ly đang nói chuyện trên QQ với một người có tên là “Một mình chờ đợi”.

“Cậu có ở đây không? Bọn họ đến nhà mình để tìm cậu đấy.”

“A, thế cậu có nói gì không?”

“Không, nhưng vẻ mặt của Đồng Nhiên thật đáng sợ, cứ như là bị táo bón vậy...”

Đồng Nhiên bẻ ngón tay, hỏi Lưu Khuê : “Tra được địa chỉ chưa?”

Lưu Khuê dè dặt nhìn sắc mặt của đại ca, trong lòng cảm thấy Triệu Nhất Ly nói rất đúng, nhưng ngoài miệng lại vội vàng nói : “Tìm được rồi, địa chỉ là một quán internet ở Cáp Nhĩ Tân!”

“Phái người tới đó ngay! Không được phép bắt hụi!”

Trên con đường nhỏ ở Cáp Nhĩ Tân, có một quán internet tên là “Người đến người đi”, chỉ có một gian phòng khoảng hai mươi ba mươi chiếc máy tính. Cửa mở ra, hai người thanh niên cao to mặc đồ đen bước vào. Đầu tiên họ đứng ở cửa liếc nhìn một lượt, sau đó mới đi vào trong, trước mỗi máy tính đều là đám thanh niên vẽ mặt dữ tợn tập trung vào sự nghiệp thăng cấp của mình.

Ngồi trước địa chỉ IP mà Lưu Khuê tra được là một cậu thanh niên rất gầy, đang cầm một tờ giấy trắng chuyên tâm đàm thoại.

Lúc bị người ta nắm bả vai kéo dậy, cậu ta vẫn còn đang lơ mơ không hiểu chuyện gì.

Sau khi nghe ngóng, được biết ở đây thuê lao động 30 đồng một giờ, mỗi ngày lên mạng chat một tiếng, cứ theo trong giấy mà nói chuyện là được, công việc này rất đơn giản, nhưng người kia không muốn ăn mặc đẹp, không muốn khóa thân chat sex, nên đã bị một đám hung thần ác sát đuổi đi rồi.

Bên này đang nháo loạn, bên kia Lưu Khuê cũng gặp xui, dáng vẻ của đại ca như sắp hỏng đến nơi rồi, thật đáng sợ quá!

Tuy đã đem đập nát mọi đồ vật trong nhà, nhưng Đồng Nhiên vẫn rất bức bối, liều mạng khống chế bản thân không tới nhà bóp cổ con nhóc chết tiệt Triệu Nhất Ly kia!

Đồng Nhiên không tiếp tục tìm kiếm nữa, hẳn biết, người phụ nữ này nếu đã quyết tâm không để ỉnh tìm được...Thì chắc chắn hẳn sẽ không tìm ra.

Mỗi khi đêm xuống, nằm trên chiếc giường lớn trống trải, hắn không ngừng hồi tưởng lại những chuyện của hắn và Cảnh Giai Tuệ sau khi gặp lại nhau.

Hắn biết, cô gái kia rất yêu hắn, nếu không cô ấy sẽ không lựa chọn ở lại bên cạnh hắn...Nhưng bây giờ thì sao? Cô hết yêu hắn rồi ư? Hắn mờ mịt vuốt ve tấm ga trải giường lạnh như băng, giữa căn phòng yên ắng, nhẹ nhàng nói : “Tuệ Tuệ, anh nhớ em...”

Ba tháng trôi qua, tính cách của Đồng Nhiên phải dùng đến từ “Người lạ chó đến gần” để hình dung, trong lúc này, Huỳnh Kỳ Kỳ cảm thấy nếu người phụ nữ chương mắt kia đã không còn ở đây, thì cô phải tranh thủ đi khiêu khích người đàn ông này mới được.

Mọi chuyện tiếp tục diễn ra một cách mờ ám, đáng tiếc trong lòng người đàn ông này đã trở nên điên cuồng đến mức không còn nhẫn nại để chơi trò mèo vờn chuột.

Khi cổ phiếu của tập đoàn Hằng Thái xuống dốc không phanh, Huỳnh Kỳ Kỳ mới mơ hồ hiểu được, rằng cô đã trêu chọc vào một con thú dữ đáng sợ đến thế nào...

“Giai Tuệ, nếu có thể thì em đừng hành hạ Nhiên Tử nữa...”

“Tính tình của nó đúng là không được tốt, nhưng em cũng biết là hiện tại nó đã thay đổi rồi, không đi quấy rầy ba mẹ em, càng không tới ép buộc cô bạn thân kia...Hơn nữa, nó giữ mình trong sạch tuyệt đối, nghe Lưu Khuê nói, trong thùng rác ngay cả một nắm giấy ăn khảm nghi cũng không có, mấy tháng rồi đó! Đàn ông tuổi đó rồi mà còn có thể nhịn được như vậy! Em còn điều gì mà phải vướng bận nữa chứ?”

“Chị Hồng, cảm ơn chị đã thay em giữ bí mật...” Cảnh Giai Tuệ chỉ khẽ mỉm cười, cúi đầu tiếp tục xem cuốn sách nuôi dạy trẻ nhỏ trong tay.

Đồng Á Hồng lắc đầu, cô gái này đúng là rất to gan, lại dám chơi trốn tìm với Đồng Nhiên lâu như vậy, có đánh chết hắn cũng không ngờ được là Cảnh Giai Tuệ sẽ tìm đến nơi này để nương tựa!

Bản thân cô cũng quá rảnh rồi, sau khi nghe Cảnh Giai Tuệ thuyết phục, lại ma xui quỷ khiến thế nào mà đi giấu diếm chồng, thu xếp ổn thỏa cho cô gái bụng đã bắt đầu lớn dần này.

Nhưng mà cũng đúng thôi! Thằng nhóc Đồng Nhiên kia lúc nào cũng không để Giai Tuệ vào mắt, toàn muốn làm theo ý mình mà không nghĩ đến cảm nhận của người ta.

Nhưng bây giờ đã lâu như vậy, bên kia mỗi ngày đều vô cùng khổ sở...Cô gái này thật là! Đúng là sinh ra để giày vò Nhiên Tử đây mà...

Hiện tại Đồng Á Hồng cảm thấy mình nên giải quyết chuyện này rồi.

Sau khi nhận được điện thoại của chị Hồng, Lưu Khuê phải kìm nén cho tới trưa, luôn nghĩ xem phải tránh nói đến lý do thoái thác của chị Hồng như thế nào...

“Việc này...Anh Nhiên, ở Miêu trại ở Vân Nam, lúc trước đã từng xuất hiện trong địa chỉ IP nhưng em vẫn chưa thông báo cho anh.Nhưng gần đây hai lần đều là địa chỉ IP này...Chúng tôi chị Giai Tuệ đã tạm thời dừng chân ở một chỗ rồi.”

Nhìn khuôn mặt râu ria của Đồng Nhiên, Lưu Khuê cảm thấy khóe mắt mình khẽ đau!

Mười sáu canh giờ sau, Đồng Nhiên một thân phong trần đi tới cửa chính của Miêu trại.

Đi trên đường dốc hiểm trở của Miêu trại, Đồng Nhiên nghĩ tới Cảnh Giai Tuệ bụng mang dạ chửa dè dặt đi lại ở chỗ này, giận đến mức nghiến chặt răng : “Giỏi lắm, Cảnh Giai Tuệ, em làm cho anh phải khổ sở đến mức này.Anh muốn em phải trả giá cho sự tùy hứng của mình!”

Vào Miêu trại, Đồng Nhiên bắt đầu tìm kiếm.

Miêu trại mặc dù không lớn, nhưng nếu muốn tìm kiếm cẩn thận thì cũng rất phí sức.

Đi được một nửa, Đồng Nhiên chợt dừng bước, hắn nhìn thấy một người phụ nữ mảnh mai mặc chiếc váy trắng dài của dân tộc Miêu.Trên đầu đội mũ trắng, cổ đeo một cái dây chuyền bạc tinh tế, cái bụng đã hơi nhô lên...

Lúc này là chập tối, Cảnh Giai Tuệ đưa lưng về hướng mặt trời lặn, ánh sáng nhẹ nhàng của hoàng hôn vây quanh cô, chiếu lên gương mặt xinh đẹp trắng nõn, nụ cười làm ấm lòng người khác, phảng phất giống như một thiên sứ.

Đồng Nhiên cảm thấy mình sẽ không chịu nổi mà bóp chết cô...nhất định là như vậy...Thế nhưng nước mắt lại không tìm được mà chảy ra...

Hắn từ từ đi lên bậc thang, nhẹ nhàng nắm lấy tay của cô gái kia, kể từ lúc này, hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ buông tay cô ra nữa...

74. Chương 74: Ngoại Truyện

Gần đây Đồng Nhiên rất ít nói, vẻ mặt lúc nào cũng khó chịu.

Theo lý thuyết nếu có con trai, được thăng chức làm bố, thì hầu như người ta đều mừng rỡ đến mức cười không khép được miệng.

Nhưng hãy nhìn ông chủ Đồng mà xem, cuộc sống vẫn chẳng khác gì trước đây, cả ngày mặt cứ lạnh băng như hòn đá.

Nhưng nét mặt căng cứng này vẫn phải buông lỏng khi về nhà.

Tuy rằng đã mời ba bà vú tới để chăm sóc cho cục cưng mới sinh, nhưng Cảnh Giai Tuệ vẫn giữ thói quen tự mình chăm con, cho nên lúc Đồng Nhiên đi vào phòng em bé, liền nhìn thấy hình ảnh một người phụ nữ ngồi trên sofa đang âu yếm cho con bú sữa.

Tên nhóc kia ăn rất vui vẻ, ậm ừ vùng nấp đầm nhỏ, mút từng ngụm sữa tươi ngọt lành.

Khuôn mặt mới thoáng thả lỏng của Đồng Nhiên ngay lập tức lại có dấu hiệu căng cứng như lúc đầu, hắn yên lặng hít một hơi thật sâu, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay chọc nhẹ vào quai hàm của bánh bao nhỏ mập mạp, thuận tay vuốt ve một bên ngực nõn nà của cô.

Tiểu Nhiên bị quấy rầy nghi thức ăn cơm thiêng liêng, hiển nhiên rất không cao hứng, rầm rì duỗi chân ra.

Mẹ đứa nhỏ cũng dùng một ánh mắt mang hàm ý “Anh thật không hiểu chuyện” nhìn trừng trừng Đồng Nhiên.

Đồng tổng đành phải ngượng ngùng thu tay về, nói : “Mẹ gọi điện thoại đến, hỏi hai ngày tới nếu có thời gian thì trở về nhà một chuyến, mừng sinh nhật ba.”

Trải qua một đường truy thê ở Vân Nam, Đồng tổng đã hoàn toàn lĩnh giáo được tiềm lực của người phụ nữ này. Trên đường trở về, một câu nặng lời cô cũng không nói, phong thái khí phách đều vô cùng anh dũng!

Bất quá Đồng Nhiên cũng không phải không có mắt, hắn biết rõ mình hiện tại hoàn toàn là danh bất chính ngôn không thuận, người phụ nữ kia vẫn chưa cho hắn công bố danh phận chính thức, không sao cả, hắn tự lực cánh sinh là được!

Một mặt hắn sắp xếp ổn thỏa bệnh viện cho cô, mời toàn bộ các bác sĩ giỏi nhất để phụ trách đỡ đẻ. Mặt khác hắn lại một mình đến nhà ra mắt cha mẹ vợ.

Ba mẹ Cảnh gặp Đồng Nhiên, liền không hiểu có chuyện gì, nhất là thằng con trai vốn đang thoải mái ngồi ăn cơm, thấy người đàn ông này bước vào nhà, sợ đến mức ngay cả đũa cũng chưa mang mà chạy như điên ra ngoài...

Chờ lúc hắn xưng tên, nói mình là ông chủ của Cảnh Giai Tuệ, hai người liền hít một ngụm khí lạnh.

Một lúc sau Đồng Nhiên nói Cảnh Giai Tuệ hiện đang dưỡng thai nên không thể tới được, Cảnh ba liền tròn mắt, tìm quanh nhà một lượt rồi lấy chổi lông gà giơ lên đuổi đánh Đồng Nhiên!

Cũng không trách được ba Cảnh lại tức giận, con gái mình luôn rất ngoan ngoãn hiền lành, nhưng hiện tại đã mang thai chín tháng rồi, lại không hề gọi điện nói cho ba mẹ biết, là vì sao hả? Chắc chắn là do tên này đang muốn trả thù nên đã bội tình bạc nghĩa rồi.

Đồng Nhiên không trốn tránh, đứng yên chịu trận, đợi đến khi ông già mệt mỏi, thở hồng hộc ngồi xuống sô pha, hần mới từ từ giải thích với hai người, nói tình cảm của hần với Giai Tuệ dù sông cạn đá mòn cũng không bao giờ thay đổi, cũng cam đoan chờ Giai Tuệ sinh xong sẽ tổ chức một hôn lễ long trọng, ba Cảnh mới xem như hòa hoãn lại.

Việc đã đến nước này, còn có thể làm gì được bây giờ?

Hai người cùng nhau thương lượng, sau đó đơn giản thu thập hành lý rồi cùng Đồng Nhiên bay đến Thượng Hải.

Nhìn thấy con gái bụng mang dạ chửa nằm trong phòng bệnh, sự tức tối của hai người đều tan biến. Mẹ Cảnh tuy thiên vị, nhưng con gái là do chính mình đẻ ra, làm sao có thể không thương chứ?

Miệng thì mắng “Con nhóc đáng ghét này, con giỏi thật đấy!” , nhưng một mặt lại luôn chân luôn tay giúp cô không ngừng, Đồng Nhiên phải một tài xế và một bà vú đi cùng bà, cả ngày không hết việc.

Cảnh Giai Tuệ trừng mắt nhìn người đàn ông dám hành động sau lưng cô kia, sau đó lại quay sang nhìn mẹ, nói trong nhà đều chuẩn bị hết mọi thứ rồi, mẹ không cần phải làm gì hết.

“Chăn đệm này đều là đồ mua sẵn, sao có thể yên tâm được? Trẻ con dùng thì phải tự chọn mua vải bông rồi tự làm mới yên tâm.”

Lúc cháu trai ra đời, hai ông bà trong lòng đều xúc động, ôm cháu trai trên tay ngắm nghía, đúng là càng nhìn càng thấy đẹp.

Hơn nữa bọn họ cũng nhìn ra được, người đàn ông kia đã thay đổi rất nhiều, không còn tác phong của một tên lưu manh lang thang ngoài đường như trước nữa, đối xử với con gái mình cũng không giống mấy kẻ có tiền nuôi dưỡng tình nhân cho có lệ.

Mỗi ngày hần đều tự mình vào phòng bệnh chăm sóc cho con gái, lời nói cử chỉ đều thể hiện rõ sự yêu thương, ngược lại con gái mình lại nói chuyện không hề khách khí chút nào, có lúc hai ông bà nghe vào cảm thấy không ổn, nhưng tên kia nghe vậy lại cũng không tỏ ra tức giận, lúc nào cũng tươi cười vui vẻ.

Kỳ thật bọn họ không biết rằng, người đàn ông ngày thường chịu một nhọc cũng phải có lúc được khen thưởng.

Nhất là mỗi buổi tối, ôm người phụ nữ của mình ngủ, Đồng Nhiên đều cảm thấy mình như đang đi tu vậy.

Từ khi cô nghịch ngợm rời nhà trốn đi, tới khi sinh con, ở cữ...Tháng ngày chịu khổ nhẫn nhịn của hần thật sự là không nổi đếm.

Mà hôm nay, Đồng Nhiên cảm thấy thân thể của mình quả thật đã được thanh lọc giống như thánh nhân rồi.

Chính là hôm nay! Hôm nay chính là ngày “phá thân” của hần.

Đợi người phụ nữ kia cho con bú xong, Đồng Nhiên liền bắt đầu uốn éo quần lấy cô.

“Đừng mà...Em mệt, em muốn ngủ...”

“Không phiền không phiền, em cứ nhắm mắt lại, có anh đây, anh sẽ mát xa cho em thật thoải mái!”

Đây quả thật chính là hình ảnh một ông chú đang bắt nạt cô gái nhỏ. Hần một tay ôm cô lên giường, bắt đầu cởi quần áo của mình ra, sau đó lại cởi quần áo của cô, dưới ngọn đèn ngủ mờ ảo, Cảnh Giai Tuệ nhìn thấy vật kia của hần, còn thô to hơn cả trong trí nhớ của cô...

Đồng Nhiên sau khi cởi váy cô ra, liền rất tự nhiên hôn lên môi cô, đầu lưỡi ái muội triền miên, hai tay không ngừng xoa nắn hai bầu ngực đầy đặn của cô, sữa từ núm hoa bắt đầu tràn ra rồi dính lên tay hần, hần nhẹ nhàng xoa nắn, bầu ngực nõn nà lập tức bị bao phủ bởi một tầng sữa trắng.

Đồng Nhiên hưng phấn cúi xuống nhăm nháp, dáng vẻ ăn như hổ đói, hận không thể nuốt cả bầu ngực đầy đặn trước mắt này vào bụng.

“Tuệ Tuệ...Tuệ Tuệ của anh, bảo bối của anh...” Cảnh Giai Tuệ nghe hắn mê man gọi, khuôn mặt thoáng ửng hồng, sinh cực cứng xong, khát vọng sâu kín trong cơ thể dường như đã bị đánh thức, cảm giác ở ngực khác hẳn với lúc cho con bú, khiến cho cơ thể cô trở nên mềm nhũn.

Đồng Nhiên khẩn cấp tách hai chân cô ra rồi nâng lên cao, hai tay đẩy nụ hoa kia ra, nhưng lại không nóng lòng tiến vào cơ thể đã khát vọng từ lâu, mà dùng vật cứng kia khẽ ma sát qua lại bên ngoài, trêu chọc cô gái muốn ngừng mà không được kia, cô nắm chặt tay hắn, một dòng ảm nóng chảy ra, thấm ướt cả ga giường...

Khi người đàn ông kia cuối cùng cũng đình chỉ tra tấn, một cảm giác như điện giật ngay lập tức tràn ra khắp cơ thể cô.

Mà hắn cũng cảm nhận được một điều – Ông đây rốt cục cũng sống lại rồi!

Hôm nay, hắn muốn cô phải nhớ kỹ thân thể cường tráng này của hắn! Mà nghi thức cầu hôn mà hắn đã tỉ mỉ chuẩn bị, sẽ diễn ra vào sáng hôm sau...

Con nhóc chết tiệt Triệu Nhất Ly kia không phải nói hắn không biết thế nào là lãng mạn sao? Ngày mai hãy chờ xem hắn gây bất ngờ thế nào!

Hắn Đồng Nhiên cho dù có phải đạp thiên sơn vạn thủy, cũng phải giữ chặt người phụ nữ này cho bằng được!

Nghĩ vậy, Đồng tổng hóa sói một đêm bảy lần hao hết sức lực, cuối cùng ảu yếm ôm người phụ nữ của mình chìm vào mộng đẹp...

Gió nhẹ thổi vén lên tấm rèm cửa, chiếu lên đường cong xinh đẹp, ngoài cửa trời u ảm, tựa hồ sắp có mưa to, không biết rằng sân vườn ngập tràn hoa hồng được chuẩn bị suốt đêm bên ngoài kia có thể chống đỡ được một trận mưa này hay không đây...

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-dam-quen-toi>